

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHADOW LANDS

SAVAGE LANDS BOOK SIX

STACEY MARIE BROWN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SHADOW LANDS

SAVAGE LANDS BOOK SIX

STACEY MARIE BROWN

Gölge Topraklar, Telif Hakkı © 2022 Stacey Marie Brown tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarların hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişiler, nesneler, yaşayan ya da ölmüş kişiler, yerler ya da olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Tarafından yayınlanmıştır: Twisted Fairy Publishing Inc. Düzenleyen: Judi Fennell (www.formatting4U.com)
Kapak Yazarı: Jay Aheer (www.simplydefinedart.com)
Mo Siren's Call Author Services (thescarletsiren.com) ve Guardian City Creative, LLC'den Emily Morgan tarafından düzenlenmiştir.

Yazarın Notu

Ukrayna halkı bu acımasız savaşta akıl almaz acı ve ıstıraplar yaşarken, bu ülkeyi gerçek savaştan çok önce hikayemde kurguladığım kurgusal bir çatışmada kullanmama rağmen, yine de bu güzel ülkeye desteğimi ifade etmek zorunda olduğumu belirtmek için bir dakikanızı ayırmak istedim. Bu muhteşem insanların gücü. Ülkeleri için verdikleri mücadelenin cesareti. Her gün yaşadıkları kayıplar ve dehşet. Umarım kendi karakterlerimde onların cesaret ve yiğitliklerinin bir zerresini bile aktarabilmişimdir.

Buradaki gerçek kahraman ve hikâye Ukrayna'dır.

Ukrayna'ya yardım etmek istiyorsanız, işte bağış yapmanın

bazı yolları: <https://www.care.org>

<https://www.sunflowerofpeace.com/>

<https://www.icrc.org/en/where-we-work/europe-central-asia/ukraine>

https://secure.projecthope.org/site/SPageNavigator/2022_02_Ukraine_Response_Web_UNR.html&s_subsrc=bt1

Jason/Warwick'e

**Bu serinin bitmiş olması ayrılacağımız anlamına
gelmiyor. Bir sonraki emre kadar seni odamda
bağlı tutacağım.**

AYRICA YAZAR: STACEY MARIE BROWN

Çağdaş Romantik

Diri Diri Gömüldüler

Körleşen Aşk Serisi

Paramparça Aşk (#1)

Pezzi di me (Paramparça Aşk)-İtalyan Kırık

Aşk (#2)

Çarpık Aşk (#3)

Şanssızlar

(Má Sorte-Portekizce)

Royal Saat Serisi

Kraliyet Nöbeti (#1)

Kraliyet Komutanlığı

(#2) Kendini Beğenmiş

Piç Paranormal

Romantizm

Karanlık Serisi

Işığın Karanlığı (#1) (L'oscurita

Della Luce-İtalyanca)

Karanlıktaki Ateş (#2)

Karanlıktaki Canavar (Bir Elighan Dragen Romanı)

Karanlığın Sakinleri (#3)

Karanlığın Ötesindeki Kan (#4)

*Batı (Bir Karanlık Serisi
Romanı)*

Koleksiyoner Serisi

Korlar İçindeki Şehir (#1)

Aradaki Engel (#2)

Uçurumun Ötesinde (#3)

Yanan Küllerden (#4)

Hafiflik Destanı

Işık Tacı (#1)

Hafiflik Düşerken (#2)

Kralın Düşüşü (#3) Közden

Yükseliş (#4)

Bir Kış Diyarı Masalı Deliliğe

İniş (#1) Delilikten Yükseliş

(#2) Deliliğindeki Güzellik (#3)

Deliliğindeki Canavar (#4)

Vahşi Topraklar Serisi

Vahşi Topraklar (#1)

Vahşi Topraklar (#2)

Ölü Topraklar (#3)

Kötü Topraklar (#4)

Kan Toprakları (#5)

İçindekiler

[Yazar Brexley'den](#)

[Not](#)

[Bölüm 1 Warwick](#)

[Bölüm 2 Killian](#)

[Bölüm 3 Scorpion](#)

[Bölüm 4 Brexley.](#)

[Bölüm 5 Caden](#)

[Bölüm 6 Warwick](#)

[Bölüm 7 Brexley.](#)

[Bölüm 8 Killian](#)

[Bölüm 9 Scorpion](#)

[Bölüm 10 Caden](#)

[Bölüm 11 Killian](#)

[Bölüm 12 Brexley.](#)

[Bölüm 13 Warwick](#)

[Bölüm 14 Scorpion](#)

[Bölüm 15 Caden](#)

[Bölüm 16 Warwick](#)

[Bölüm 17 Killian](#)

[Bölüm 18 Scorpion](#)

[Bölüm 19 Warwick](#)

[Bölüm 20 Brexley](#)

[Bölüm 21 Brexley](#)

[Bölüm 22 Killian](#)

[Bölüm 23 Brexley.](#)

[Bölüm 24 Brexley](#)

[Bölüm 25 Warwick](#)

[Bölüm 26 Brexley.](#)

[Bölüm 27 Scorpion](#)

[Bölüm 28 Brexley.](#)
[Bölüm 29 Caden](#)
[Bölüm 30 Brexley.](#)
[Bölüm 31 Warwick](#)
[Bölüm 32 Caden](#)
[Bölüm 33 Killian](#)
[Bölüm 34 Brexley.](#)
[Bölüm 35 Akrep](#)
[Bölüm 36 Brexley.](#)
[Bölüm 37 Warwick](#)
[Bölüm 38 Brexley](#)
[Bölüm 39 Killian](#)
[Bölüm 40 Brexley.](#)
[Epilog Brexley .](#)
[Caden](#)
[Akrep Külü](#)
[Yazar Hakkında](#)
[Teşekkür](#)

Brexley

Ölmekte olan dallar botlarımın altında kırılmaktan feryat ediyordu, her biri kırdığım bir omurga, kırdığım bir kemik, aldığım bir can. Kafamın içinde bir senfoniye, keder ve acının sonesine dönüştüler. Kalp atışlarımın bası ve taşıdığım kutunun kaburgalarımına vuran gümbürtüsüyle karışarak, her adımda taşıdığım suçluluk duygusuyla şarkı söylediler

Warwick'i bağlantımız aracılığıyla hissetmiyordum ama bir şekilde onun dışarıda bir yerlerde olduğunu, öfkesiyle yeryüzünü titrettiğini, karanlıkta acısını haykırdığını hissediyordum. Duyguları bana görünmez kırbaçlar gibi vuruyor, durmamı söylüyordu. Eğer yapsaydım, beni kalmaya, kollarına dönmeye ikna edeceğini biliyordum.

Yapamadım.

Herkes için tek güvenlik benim ve nektarın yok olmasıydı. Ayrı ayrı güçlüydük ama birlikte yıkıcıydık. Çok fazla insan bizi kullanmak istedi, bana ulaşmak için sevdiklerimi ve daha da kötüsü masum seyircileri incitmeye istekliyd.

Güç ve kontrol söz konusu olduğunda güven tehlikeli bir çizgi haline geldi. Ve en çok korktuğum kişi... *bendim*.

Daha kaç kişinin canını yakabilirim? Öldürecek miydim? Kan beni kapladı, derimden ruhuma sızdı.

Tad ölmüştü. Tarihteki en güçlü Druid'i öldürdüm çünkü bir çocuğu kurtarmaya çalışıyordu.

Benden.

Peri masalındaki prenses olduğunuzu düşünürken uyandığınızda tüm zaman boyunca kötü kraliçe olduğunuzu fark etmek gibiydi.

Kötü adam.

Bu yüzden koşmaya devam ettim. Bacaklarım güçsüzleşti, derelerin üzerinden ve yokuş yukarı, karanlık uyuyan kasabalardan ve otoyollardan geçerek, gecenin gölgelerine tutunarak tökezledim. Ama durmadım.

Güneş toprağı öpüp yeni bir gün için geri dönene kadar koştum, bedenim artık bir adım daha atamayacak şekilde yere yığıldı.

Ayağa kalk! Devam et. Kendimi yukarı itmek için mücadele ettim, kollarım ve bacaklarım bir derenin yanında pes etti, yüzüm çamura gömüldü, göz kapaklarım yorgunluktan kapandı.

Ve karanlığın beni tamamen yutmasına izin verdim.

Bölüm 1

Warwick

Hava çok soğuktu.

O kadar uzun süredir buradaydık ki taşaklarım buz küplerini andırıyor, nehirden kopan sert rüzgâr her seferinde çan gibi şingirdiyordu. Duvara yaslandım; nefesim buğulanarak dürbünümü buharlaştırdı.

"Bu hiç iyi değil," diye mırıldandı Ash yanımda, kendi gözlüğünden bakarak. Kaşlarımı çatarak bulanık camı ceketimin kumaşına sürttüm ve tekrar gözlerime bastırdım. Tuna Nehri'nin karşı kıyısından ışıklar parlıyordu ve tüm fae sarayı aydınlatılmıştı. Yüzlerce ve yüzlerce figür kalenin etrafında hareket ediyordu. Mobilyalar içeriye taşınıyordu; hizmetkârlar ve muhafızlar yeni patronlarından korkmuşçasına içeri girip çıkıyorlardı.

ayaklarının altında saatli bir bomba vardı.

Bakışımı sürükleyerek sarayın uzak kanadındaki hızlı inşaata baktım, zaten yarısı yeniden inşa edilmişti. Aynı insanlar tarafından havaya uçurulan bölüm buraya taşınıyordu. Kız kardeşim ve yeğenimin yaşamasının tek nedeni şans ve hızlı düşünmekti. Ve benim de kalmamın, tamamen uçurumun kenarına gelmememin en büyük nedeni onlardı.

"Siktir et o kaltağı," diye hırladım.

"Sanırım Killian onu öldürmek için önce seninle dövüşecek." Ash kalın bir nefes bulutu çıkardı ve çenesini yakasının içine daha da soktu. Saat gece yarısını geçmiş olmalıydı ve Aralık ayının ilk haftasında hava sıcaklığı otuz derecenin altına düşmeye başlamıştı bile. "Bu üniformalarla eski moda takılıyor." Gözlük camının arkasından gardiyanların üniformalarının genel ayrıntılarını seçebiliyordum. Siyah deri benzeri pantolonlar, uzun kollu gömlekler ve önlerinde, buradan seçemediğim ama üzerinde işlemeli bir amblem vardı.

Kimi taklit ettiğini anladım.

"Kraliçe Aneira'nın ordusuna çok benziyor." Titredi. Adını söylediği için mi yoksa sıcaktan mı emin değildi.

"Sonya o zamanın bir ürünü," diye cevap verdim. "O psikopat sürtüğü idol olarak görüyordu." Gördüğüm her şeyi gözümün önüne getirerek etraflarını taradım. Zırhlı arabalar, askeri kamyonlar, hizmetkârlar, muhafızlar. Sonya, Killian'ın sarayında kendini evinde gibi hissediyordu. O geri gelmeden önce boşalan koltuğu devralıyordu. Halkın çoğunluğu hâlâ onun öldüğünü düşünüyordu, bu yüzden yeni liderlerini hiç telaşlanmadan karşıladılar.

Budapeşte garip bir belirsizlik içindeydi. Bir keresinde gördüğüm bir çizgi filmde, uçurumdan aşağı koştuktan sonra havada asılı kalan bir çakalın havada durduğunu fark edip düşmesi gibi. Biz de onun gibiydik, havada asılı duruyorduk. Bekliyorduk. Çok geçmeden biz de hiçbir şeyin üzerinde durmadığımızı fark ettik.

General Markos'un ortadan kaybolduğuna dair söylentiler giderek artarken, Vahşi Topraklar'daki insanlar sadece hayatta kalmaya çalışarak günlerine devam ediyordu. Komutan yardımcısı Teğmen Henrik Andor hiçbir sorun yokmuş ve her şey olağanmış gibi davranmaya çalışıyordu ama bunu havada hissedebiliyordunuz. Her şey parçalanmak üzereyken nefesinizi tutuyordunuz. Çetelerden, ölümden, açlıktan ve cebinizdeki bir kuruş için öldürmeye hazır insanlardan kaçarak sadece gününbirlik hayatta kaldığınızda, duyularınız keskinleşiyordu. Havada hafif bir değişim hissedebiliydiniz. Bir şeyler ters gidiyordu.

Yanlış.

Bu şehir her türlü yanılttı. Ya da belki de bendim.

Haftalardır hiçbir şey yolunda gitmiyordu, sanki düşmenin eşiğindeydim.

"Burada taşaklarım donmadan önce geri dönsek iyi olur." Ash kaskatı kesilmiş kaslarından homurdanarak ayağa kalktı.

"Eminim daha sonra onları ısıtacak birini bulursun." Gözlerim hâlâ saraydayken ona ateş ettim.

"Sadece bir tane olacağını kim söyledi?" Sırıttı.

Başımı salladım, dürbünü bıraktım ve ayağa kalktım. "Gerçekten iki tane olduğunu kabul ediyor musun?"

"İki elimi mi kastediyorsun?" Motosikletlerimize doğru yürürken Ash ağzının kenarındaki sırıtışa engel olamadı. İkimiz de onu neredeyse her gece boşaltan şeyin elleri olmadığını biliyorduk. Gündüz nasıl davrandıklarına bakarak bunu asla bilemezsiniz ama geceleri odasına iki kişi giriyordu ve ortalık karışıyordu. Bu sadece benim sinirlerimi bozuyor ve

Kanımda yüzen öfke ve zehir, Kurt'la aramda korumaya çalıştığım hafif bariyeri bozuyordu.

Gittiği gecedен bu yana iki haftadan biraz fazla zaman geçmişti - her şey cehenneme döndüğünden beri ve Kurt ince bir ipliğe tutunmuştu. Onu avlamak istiyordu. İntikamını almak. Gazabını sergilemek. Avını yutmak.

Şiddetle.

Acımasızca. Bunu
ona *ödet*.

Bacaklarımızı motosikletin üzerinde sallayarak Ash ve ben sessiz sokaklarda ilerledik. Şu anda dışarıda sadece ölümcül ve tehlikeli insanlar vardı.

Ama çoğu benden korkuyordu.

Motorlarımızın kükremesi binalardan geri tepiyor, soğuk hava donmuş tenimi daha da sert bir şekilde parçalıyordu. Vahşi Topraklar'da zikzaklar çizerek ilerledik, takip edilmediğimizden emin olduk ve yeni üssümüz olan Vajdahunyad Kalesi'nden yeterince uzakta durduk, ki bu teknik anlamda gerçek bir kale değildi. Romanya'daki Corvin Kalesi'nden kopyalanan kale, dönemin romantik mimarisinin karışımını sergilemek için eski bir parkta inşa edilen Bin Yıllık Sergi'nin bir parçasıydı: Romanesk, Gotik Rönesans ve Barok tarzları, Romanesk dehlizlerde, sahte asma köprülerde, hendeklerde, kapılarda, oyma portallarda ve kulelerde vurgulanmıştır. Bunlar zamanında göz kamaştırıcıydı, ancak bina Fae Savaşı'ndan sonra harabeye dönmüş, göz ardı edilmiş, ihmal edilmiş ve unutulmuştu. Etrafında büyüyen yaban hayatı, mücevheri yeşilliklerle gizlemiş ve zamanla çürümüş.

Ash ve ben bisikletlerimizi parkın doğu tarafındaki eski bir müştemilatın arkasındaki çalılıklara sakladık, vahşi hayvanlar ve düşmanlar için duyularımız hızlı bir şekilde geniş, aşırı büyümüş ortak arazide karanlığın içinden süzıldük.

Yeni üssümüzün görüş mesafesine girdiğimiz anda silahlar patladı ve bir avuç muhafız ateş etmeye hazır bir şekilde dışarı çıktı. Povstat ve Sarkis'in adamlarının karışımından oluşan düzinelercesi siyah ve yeşil renklerle kamufle edilmişti. Günün yirmi dört saati kaleyi davetsiz misafirlere karşı koruyarak kalenin dış mahallelerinin etrafında dönüp duruyorlardı. Kız kardeşim bile devriyenin bir parçasıydı, büyük olasılıkla bu gece burada at suratıyla birlikteydi.

"Sadece biz." Ash kollarını kaldırdı.

"Bana ateş etmem için daha fazla sebep veriyorsun." Bir adam öne çıktı, kar maskesini alnına kadar çekti. Uzun boylu ve yapılıydı, sarı saçları

Beresinin altına gizlenmiş olan Lukas, suçla savaşıması ve bebekleri kurtarması gereken bir adam gibi görünüyordu. Benim kötü adam olacağım klasik kahraman.

Lukas'ın ağzında yarım bir gülümseme belirdi, bakışları nazlı bir şekilde Ash'in üzerinde geziniyordu, ikisi de gecenin yarısında uyanık kalmam onların suçu değilmiş gibi davranıyordu. Lukas'ın arkasında, kulak tikaçlarını dilememe neden olan partinin üçüncü üyesini gördüm.

İblisin örgülü mavi saçları, simsiyah kıyafetindeki tek renkti. Burada herkesin bir işi vardı. Kimse yüzemezdi, bu yüzden Kek en kolay iş olacağını düşünerek muhafızlığı seçti. Lukas tüm muhafızların baş danışmanı olduğu için, sanırım tahmin ettiğinden çok daha fazla iş bulmuştu. Nöbette olmadıkları zamanlarda onları yeraltındaki poligonda çalıştırıyor ya da pratik yaptırıyordu.

"Bir şey görüyor musun?" Lukas boğazını temizleyerek bakışlarını Ash'ten uzaklaştırdı. "Annem resmen taşındı." Ash ceketini içine soktu.

Lukas'ın başı eğildi; yüzünde bir acı çizgisi hızla parladı ve sonra kayboldu. O kalpsiz sürtüğün bir annem olduğunu hayal bile edemezdim. Gücü kendi kanından ve canından daha çok önemsiyordu.

"Aslında bu kadar uzun sürmesine şaşırdım." Lukas'ın gözleri etrafta geziniyor, başı sallanıyordu.

Sonya'nın, Vêrhâza'daki olaydan sonra ortalık daha sakinleşmeden Killian'ın mülkünde askerleri vardı. Eski liderin tüm eşyalarını dışarı çıkarıp kendisinininkileri içeri taşıması sadece birkaç haftasını aldı. Her şeyin kendisini temsil ettiğinden emin oldu.

-Sadece bir lider değil, bir *kraliçe* olarak. Budapeşte üzerindeki otokratik yönetiminin kesin olduğunu açıkça belirtiyordu.

Markos sessiz, bir yerlerde yaralarını sararken, HDF'den herhangi bir misilleme gelmemesi hâlâ garipti. Sonya bunu her şeyi almak için bir işaret olarak algıladı. Leon'un ölümüyle Prag'daki insan gücü bir hafta içinde dağıldı. Ama Sonya Prag'ı istemiyordu; zaten bir Fae lideri vardı. Beceriksiz biriydi ama ona meydan okumayacaktı, hele ki Budapeşte'de daha da büyük bir mevki elde etmişken.

"Caden, Birdie ve Scorpion yaklaşık on dakika önce döndü." Lukas başını kaleye doğru çevirdi. "Ayrıca..." Yanağı seğirdi. "Arkadaşını kontrol etmek isteyebilirsin. Yine yemek yemeyi reddetti."

Ash ve ben aynı anda sarsıldık, kimden bahsettiğini biliyorduk. Kitty. Vêrhâza'da geçirdiğimiz zamandan sonra kendini toparlayamamıştı. Birlikte daha kötü şeyler de yaşamıştık ama bu sefer bir şey onu kırmıştı. Onu o kadar çok kırmıştı ki yaşamaktan vazgeçmişti.

Ash başını salladı, kaşları endişeyle çatılmıştı. Bir zamanlar onunla yaşadığı sorun her neyse, çukurda ölüm kalım meselesiyle karşı karşıya kaldığında buharlaşıp gitmişti. Sonunda biz bir aileydik; gerisi sadece saçmalıktı. İşler hâlâ gergindi ama Kitty'ye olan sevgisi tüm bunları bir kenara itiyordu.

"Teşekkürler." Ash, Lukas ve Kek'in etrafından dolaştı.

"Sonra görüşür müyüz?" Lukas sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi sakin bir sesle sordu.

Ash'in bakışları ondan Kek'e kaydı, başı tekrar eğildi ve girişe doğru ilerlemeye devam etti.

"Bana bir iyilik yap. Bu gece odalarından birinde takıl. Biraz uyumak istiyorum." Yanlarından geçerken homurdandım. Sikim, sahibinin eve gelmesini bekleyen bir köpek gibi sürekli tetikte, nefes nefese ve istekli olmaktan yeterince sorun yaşıyordu.

"Her zaman katılabilirsin." Kek arkamdan gülerek alay etti.

Bir zamanlar, kolayca bir avuç dolusu kadın bulabilirdim. Şimdi sadece bir tane istiyordum. Ve bu beni çok kızdırıyordu. Daha önce kimseyi içeri almamamın birçok nedeninden biri. Söz konusu o olduğunda hiç şansım yoktu. Brexley Kovacs, Halálház'a girdiği andan itibaren taşaklarımı sardı ve kilitleti. Onun içinde olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yokken.

Hangi cehennemdesin Kovacs?

Ona ve kendime kızarak, eskiden müze olan ama çoktan boşaltılmış olan binanın merdivenlerini hızla çıktım. Başka bir muhafız grubunu geçtikten sonra Wesley ve Povstat'tan tanıdığım Sab adında bir kız girişte durdular. Biz içeri girerken Wesley bize başıyla selam verdi. Burası yağmalanmış ve soyulmuştu, geriye yüksek kemerli dekoratif tavanlar, kuleler ve ahşap kirişlerden oluşan bir kabuktan başka bir şey kalmamıştı. Her yer Avusturya saraylarından Romanya'daki Drakula şatosuna kadar uzanan en iyi mimariyi taklit ediyordu ve bu ihtişam ve zarif güzelliğe kıyasla kendimi sert bir çelişki gibi hissetmeme neden oluyordu. Karanlıktım. Zalimdim. İntikam içinde yuvarlandım ve düşmanımın kanında düzüştüm.

Kirli botlarım, çok az ısı tutan operasyon odasına girerken yontulmuş karo zeminlerin üzerinden geçti. Eskiden yağmalanmış vitray pencerelerin olduğu yer şimdi tahtalarla kapatılmıştı ve odaya hava akımı girmesine izin veriyordu. Sadece bulutlu ve yağmurlu günlerde ateş yakardık, bu bölgeden herhangi bir duman sinyali gelmesini istemezdik.

Yüksek sesler ve kızgın büyü, donmuş tenime ısırgan otu gibi battı.

Lanet olsun. İşte yine başlıyoruz.

"Burası *benim* şehrim." Killian masanın üzerine eğildi ve parmağını derme çatma masanın tahtasına sapladı. "Ona ne olacağına ben karar veririm."

"Tıpkı diğer otoriter liderler gibi konuşuyorsun," diye bağırdı Mykel, duruşu Killian'ın tahta parçasının karşısındaki duruşunu yansıtıyordu. "Ve hatırlarsanız, tüm üssüm, yüzlerce insanım öldü çünkü ben burada size yardım etmeye çalışıyordum. Şehrim harabeye döndü."

"Ve bunun için ben mi suçluyum?" Killian öfkeden kudurdu.

"Tüm bu olanlarda masummuş gibi davranabilirsin, ancak *kendi* bencil güç arzun yüzünden bu karmaşanın yaratılmasına yardım ettin." Mykel avucuyla tezgâha vurdu.

"Ve sen suçsuz musun?" Killian'ın sesi alçaldı, gerginlik titreşiyordu Onu.

"Povstat'taki yükselişiniz çok temiz kalpli olduğunuz için değildi. Sen Unutmayın ki ben de on beş yıl önce nektar arayışının bir parçasıydım. Onu ele geçirmek için ne yapacağınızı biliyorum. Açgözlülüğümden ve güç ihtiyacımdan bahsetme."

Mykel kaskatı kesildi, çenesi yukarı kalktı, Killian'ın suçlamaları ona çarptı.

"Bu hepimizin sorunu." Sik ölçme yarışmalarını yarıda bırakıp yanlarına gittim. "O yüzden kapa çeneni."

Scorpion odanın diğer tarafından homurdandı, bir sandalyede arkasına yaslanmıştı, Caden ve Birdie de onun yanında oturuyordu.

Scorpion'a hırladım ve o da beni tersledi. O heriften nefret etmek istiyordum ama edemiyordum. En kötü işkencede bile bunu kabul etmezdim ama ona güveniyordum. Kovacs konusunda ona güvenmiştim. Onun hayatını kurtarmak, onu korumak için her şeyi yapacağını biliyordum. Bu yüzden ondan nefret edemiyordum, bu da ondan daha fazla nefret etme isteği uyandırıyordu.

Birdie bana başını salladı ama dikkatim ondan Caden'a kaydı. Anında gardım yükseldi, çivi gibi karıncalanarak içime saplandı.

İçeri girerken hissettiğim öfke Killian'dan değil, Caden'dandı.

Kahverengi gözleri etrafta geziniyor, çenesi gerilmişti ama bunu hissedebiliyordum. İntikam, gazap, ölüm.

Kendi duygularımın bir aynası.

Gözlerini kaçırmadan önce sanki o da beni hissediyormuş gibi bakışlarını benimkilere dikti. Laboratuvardaki o günden beri ikimiz de gerçekten konuşmamıştık. Babasının özümü benden koparıp ona vermeye çalıştığı günden beri.

Hiçbir parçam o günü düşünmek ya da tek pompalı kaptanla bir şeyler paylaştığıma inanmak istemiyordu. Yine de hiçbir inkâr Caden'ın Vêrhäza'daki o son gecede çukura adım atacağını ondan önce nasıl bildiğimi ya da onu etrafımda nasıl hissettiğimi, onda kendi özümü nasıl hissettiğimi açıklayamazdı. Aynı nefret ve öfke.

Killian boğazını temizleyerek dikkatimi tekrar ona çekti. Sağlığına ve gücüne kavuşmuştu, eskiden olduğu gibi kendini beğenmiş görünüyordu ama koyu renk kargo pantolonu, uzun kollu gömleği ve yıpranmış botları onu dangalaklıktan birkaç seviye aşağı çekiyordu.

"Rapor ver," diye talep etti.

Boş ver. Dangalak hâlâ bayrağını dalgalandırıyordu.

"Sonya tamamen harekete geçti. Şimdiden onun amblemini taşıyan yüzlerce asker gördük. Hizmetkârlar, tanklar, zırhlı arabalar. Görünüşe göre Leon'un tüm askeri eşyalarını ve sizin bıraktığınız her şeyi almış ve üzerine kendi damgasını vurmuş." "Eşyalarınızın ya nehrin dibinde olduğunu ya da bu hafta sonu büyük bir emlak satışı yapacağını düşünüyorum."

Killian havayı içine çekerken omuzları geriye doğru eğildi. Arkasına yaslanıp bunu kabullenmenin onun için zor olduğunu söyleyebilirdim. Evi için savaşma ve işgalcinin kışına tekme basma içgüdüğü çok baskın olmalıydı.

Sonya zekiydi. Çok kurnaz. Bu oyunu kolayca bırakacak kadar uzun süre oynamamıştı. Bunu akıllıca oynamalıydık.

"Bulduklarınızı tekrarlayın." Killian karşıdaki gruba işaret etti. Benzer bir gözetleme görevi için gönderilmişlerdi ama HDF'ye.

"Dışarıdan bakıldığında her şey -ona göre- aynı." Birdie Caden'ı işaret etti. Killian ve Mykel'in Caden'ı bırakmaları için epey ikna olmaları gerekmişti ama Birdie ona bakıcılık yapmaya ve eski yoldaşlarına işaret vermediğinden emin olmaya gönüllü olmuştu. Ondan yayılan öfkeye bakılırsa babasına duyduğu nefret çok büyüktü. Tam olarak bizim tarafımızda değildi ama onların tarafında da değildi. İltica etmiş. Kayıp. İncinmiş.

Annesi hayatta ve yan binada dinleniyor olsa da, Kovacs'ın kaybını hisseden bir başkasını hissedebiliyordum. Uzun zamandır onun dayanağı, en iyi arkadaşıydı. Onun varlığı ayaklarının üzerinde durmasına yardımcı olacaktı.

İyi bir insan bunu onun için isterdi. Öte yandan ben, yavru kuşu yuvadan atmaktan ve kendi başına uçmayı öğrenip öğrenmediğini görmekten mutluydum. Bu dünyada ya batarsın ya da yüzersin. Ya çabuk öğrenirsin ya da seni yer bitirir. "Muhafızların yarısını tanımadı," dedi Birdie yine onun yerine konuşarak.

Caden ellerini sıkıp açarak masaya baktı.

"Onlar Ukraynalı," diye mırıldandı Caden nefesinin altında. "Bundan emin misin?" Mykel sordu.

Caden başını salladı. "Nişan partimden tanıdığım birkaç kişi. Ivanenko ile birlikteydiler."

Bu, göğsündeki bıçağı daha da derinlere saplamak zorundaydı. Istvan Caden'i Olena'yla nişanlanmaya zorlamakla kalmamış, Caden'in arkasından acımasızca Olena'yı becermiş ve tüm kozlarını kullandığından emin olmak için bir çocuk doğurmuştu. Istvan ne olduğuna bağlı olarak çocuğu Caden'inmiş gibi gösterebilir ya da üzerinde hak iddia edebilirdi. Caden'in üvey kardeşi şimdi gerçek varis olarak onun yerini alacaktı, Istvan bunun için önceki ailesini reddetti. Hepsi güç için.

"Bu da Ukrayna liderlerinin hâlâ Markos ile ortaklık içinde olduğu anlamına geliyor." Mykel sakalını ovuşturdu. "Sadece son birkaç haftadır neden bu kadar sessiz olduğunu anlamıyorum. Neden Sonya'ya sarayı ele geçirmesi için bir şans versin ki?"

"O gün hapishaneyi ve pek çok adamını kaybetti." Kollarımı kavuşturdum. Odada her zaman var olan fil büyümüşü. Onları kimin öldürdüğünü hepimiz biliyorduk. Mykel'in adamlarının bile. "Ayrıca laboratuvarları, nektarı, Romanya'yla her türlü ilişkisi gitti ve Çekya'daki tek ittifakını da yok etti. Şu anda dayanacak pek bir şeyi yok. Muhtemelen masasının altında bir şişe pálinka ile saklanıyordur."

"Kiev'de olmalı." Bir kadın sesi bizi etrafımızda döndürdü. Zayıf, uzun boylu ve üzerindeki ucuz pantolon ve süveterin aksine son derece zarif olan Rebeka, kendini bir elit gibi gösteriyordu. Bunun için yetiştirilmişti; bu onun DNA'sında, kemik yapısında vardı. Hâlâ laboratuvarda geçirdiği zamanlardan kalma çürükler taşıyordu ve son derece zayıftı ama iki hafta öncesine göre çok daha sağlıklı görünüyordu. Parlak, uzun kahverengi saçları dökülmüşü ve bu da onun asil tavrını yumuşatıyordu. Kadın çok güzeldi ve insan olsun ya da olmasın, yaşına yakın görüldüğüne itiraz edemezsiniz.

"Ne?" Mykel sertçe ona doğru döndü.

"*Any...*" *Anne*. Caden yanına gitti, koluna girdi. Rebeka'yı ilk kez yataktan çıkarken görüyordum. Bir insan olarak vücudu, yaşadığı onca eziyete, açlığa ve kedere yavaşça tepki vermiş ve iyileşmiş, neredeyse koma benzeri bir duruma girmişti. Şifacılar ona tüpler aracılığıyla zorla yiyecek vermek zorunda kaldı. Birkaç kez onu kaybedebileceklerini düşündüler. "Dinleniyor olman gerekirdi."

"Ben iyiyim. Etrafta dolaşmaya başlamak benim için iyi." Onun kolunu okşadı. "Bir şeyler yapmam lazım. Arkama yaslanıp oturamam."

Killian bir sandalyeye doğru başını salladı ama o ayakta kaldı. "Yok ettiğiniz laboratuvar. Sadece o değildi." Oda tamamen hareketsizleşti.

"Ne?" Killian'ın ağzı açık kaldı.

"Ukrayna'da bir tane daha var. Onu da buradaki laboratuvarını kurduğu sıralarda inşa etmeye başladı."

Sikeyim.

Tüm oda aynı duygularla tısladı.

"Istvan'ın orada olduğunu garanti ederim." Yutkundu, elleri onu sabit tutmak için sandalyenin arkasına uzandı. Caden tam onun üzerindeydi. "Onun nasıl düşündüğünü biliyorum. Oraya kendini yeniden kurmak için gider ve bir orduyla geri döner."

"Ve bunu bize şimdi mi söylüyorsun?" Killian haykırdı.

"Aklım başımdayken aklım *başka* şeylerdeydi," diye karşılık verdi. Kadın, kocası ve hamile nişanlısı yukarıdan neşeyle izlerken, çocukluğunu bildiği vahşi canavarlar bizi parçalamaya çalışırken, yılların en iyi arkadaşının gözlerinin önünde korkunç bir şekilde öldürülmesini izledi.

"Tam olarak nerede olduğunu biliyor musun?" Killian avuçlarını masayı kaplayan haritanın üzerine bastırdı.

"Hayır." Başını salladı.

"Bir şey duymadığınıza emin misiniz? Kiev'de nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?" Killian itti.

"Killian." Mykel'in ses tonu uyarı doluydu.

"Diğer laboratuvarın nerede olduğunu bilmek istemiyor musun? Markos'un o canavarlardan daha fazlasını nerede yarattığını? Sen orada değildin. Bu hapların neler yapabildiğini görmedin... bu yaratıkların neye dönüştüğünü."

"Onu rahatsız etmek de daha fazla şey öğrenmemize yardımcı olmayacak." Mykel yaylım ateşi açtı, ikisi de birbirine bağırdı.

"Kesin sesinizi!" Rebeka onları okul çocukları gibi susturdu. "Nerede olduğunu bilmiyorum. *Ancak...*" Durakladı. "Tüm planlarını nerede sakladığını biliyorum. Sahip olduğu her bir önemli belgeyi. Bu diğer laboratuvarın belgelerinin nerede olduğunu da."

"Nerede?" Mykel ona bir adım daha yaklaştı, bakışları onun üzerinde geziniyordu.

Caden başını öne eğerek üfledi. Rebeka'nın neden bahsettiğini çok iyi biliyordu.

Ve ben bunu biliyordum... çünkü o biliyordu.

Bilmemeliydim. Bu bilgiden haberdar olmamın hiçbir yolu yoktu. Ama Marko'nun ofisinde hiç bulunmamış olmama rağmen odanın tam yerini, her ayrıntısını görebiliyordum.

"Siktir," diye mırıldandım. "HDF'deki masasının arkasındaki kasada."

Caden başını bana doğru kaldırdı ve gözleri büyüdü. "Bunu nereden biliyorsun?"

Göz kapaklarım kapandı, içimden gelen kelimelerden nefret ediyordum çünkü bu doğru olmasını istemediğim bir şeydi.

"Çünkü biliyorsun."

Bölüm 2 Killian

Dar botlarım ayaklarımı sürtüyordu, hapishanede bana verilen aynı ayakkabılar. Vêrhăza beni takip etti, benimle alay etti, bana işkence etmeye devam etti, unutmak istediğim her şeyi hatırlattı. Yara izleri beni sonsuza dek izleyecekti. Mecazi anlamda ve gerçek anlamda.

Kaşlarımın arasında zonklayan bir baş ağrısıyla masanın üzerinde bir aşağı bir yukarı volta attım. Her şeyi ayakta tutmaya çalışırken omuzlarıma sürekli bir ağırlık çöküyordu. Üzerimize gelen her savaşla mücadele etmek, tüm bunlar karşısında iyiymişim gibi davranmak, her şey kasvetli görünürken moral ve umudu ayakta tutmak.

"Bu laboratuvarı bulmanın başka bir yolu olmalı. Istvan daha fazla zarar vermeden önce onu yok etmek." Mykel odanın etrafına baktı. Gözlerinin altındaki koyu halkalar onun da ağırlığı hissettiğini gösteriyordu. Ondan hoşlanmadığımı söyleyemezdim ama Prag'a dönmüş olsaydı onu çok daha fazla seveceğimi söyleyebilirdim. Bu odada yeterince alfa ve dominant vardı. Ve sürekli unutuyordu - burası *benim* ülkemdi. *Benim* insanlarım.

Üssünü, halkını kaybetmesi, kendi için hayatta kalma mücadelesi ülke, barış için, burada başladı. Bunu anlamıştım. Bu, onun her gün tepemde olmasından hoşlanmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Kiev'e casuslar gönderebiliriz," diye ekledi Mykel, koyu renk sakalını sıvazlarken açık kahverengi gözleri düşünceli düşünceli uzaklara bakıyordu. Brexley'e olan benzerliğini görebildiğim anlar oldu -bir jest, bir bakış- içime bir bıçak saplanmış gibi hissettim. İfadelerinde bir inatçılık ve kararlılık vardı. Brexley'nin babası Benet'le hiç tanışmamıştım ama Mykel'in ona çok benzediğini duymuştum.

Onun hakkında çok az konuşurduk. Yine de varlığı burada daha az değildi. Her zaman. Hepimizin yokmuş gibi davranmaya çalıştığı odadaki devasa fil.

Ama hepimiz onun yokluğunu, ortadan kayboluşunun acısını hissettik. Yaptığı şeyin acısını ve öfkesini.

"Hayır." Başımı salladım. "Oraya boşu boşuna gönderecek fazladan adamımız yok. Ukrayna çok sıkı korunuyor ve izleniyor." Ukraynalı lider Ivanenko, Öteki Dünya'nın çöküşünden sonra Rusya tarafından kukla olarak görevlendirilmişti. Zayıf bir lideri ele geçirme fırsatı gören Istvan da tam olarak bunu yapmıştı. Olena'nın Istvan'ın çocuğunu taşımasıyla birlikte ülkeyi artık Markos'un yönettiğine şüphe yoktu.

"O halde ne öneriyorsun?" Mykel kollarını iki yana açtı. "HDF'ye gizlice girip kasasını mı kıralım?"

"Evet." Ellerimi birbirine bastırarak ağzıma götürdüm. "Yaptığımız şey tam olarak bu."

"Burayı ve kasanın şifresini en iyi ben biliyorum. Bunu yapabilirim." Caden masaya bir adım daha yaklaştı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Warwick homurdandı, başı titriyordu. "Daha kapıya varmadan tanınmayacağını mı sanıyorsun? Sen dışarıdaki en tanınmış insanlardan birisin. Yüzünüz dergilerde ve afişlerdeydi."

"Şimdi de *en çok arananlar listesinde* diyorlar," diye homurdandı Scorpion masanın diğer tarafından.

"Warwick'e katılıyorum." Bu bir ilk olmalıydı. "HDF'nin yakınına bile gidemezsin. Askerlerin arasına karışabilecek birine ihtiyacımız var. Rolünü oynayacak ve fark edilmeyecek. Ve hiçbir HDF askeri tarafından tanınmayan biri. Özellikle de düşman olarak." Odadakilere başımla işaret ettim. "Bu da neredeyse hepinizin dışarıda olduğu anlamına geliyor."

"Yapabilirim." Kapı aralığından bir kadın sesi geldi, aksanı taşaklarını bir yumruk gibi sarmış, sıkıyordu. Omuzlarım anında geriye savruldu, başım savunmaya geçti, insana bakarken öfkem burnuma kadar gelmişti bile.

Omuzlarını aşan kızıl saçları, parlak mavi gözleri ve Věrhāza'daki korkunç koşullar nedeniyle çoğunu kaybetmiş olsa da kıvrımlı bir vücudu vardı. Kargo pantolonu ve kazağının altında bile cinsel etkisini gizleyemezsiniz. İnsan olduğunu gösteren ufak tefek şeyler vardı; yeterince dikkatli bakarsanız, taşıdığı ve yaşadığı hayatın yüklerini gösteren kusurları vardı. Yorgunluk yüzünü çiziyordu. Ama ister fae ister insan olsun, onun nefes kesici bir güzellikte olmadığını söyleyebilecek tek bir kişi bile yoktu. Rosie'nin yıllar önce onu sahnede izlediğimden olduğu gibi bir duruşu vardı.

Nina Petrov, sahneye fırlayan genç saf kız. Onu sahnede görmek göğsümde bir şeylerin kasılmasına, dikkatimi çekmesine ve yıllar sonra onu hatırlamama neden olmuştu. Oyun korkunçtu; ancak, onunla ilgili bir şey beni tekrar izlemek için geri döndürdü.

Bu onu tanımadan önceydi. İnsanlar kırılgandır, zayıftır ama o yumuşaklık ve fişek karışımı bir şeydi ve bu da beni tedirgin ediyordu. Keskin dili ve inatçılığı beni çılgılık atmaya ya da duvarları yumruklamaya zorluyordu.

"Hayır." Sesim keskindi, otoritem tek bir kelimeyle odayı doyuruyordu.

"Affedersiniz?" Kollarını göğüslerinin altında kavuşturmuş, mavi gözlerini benimkilere dikmişti.

"Hayır dedim."

"*Hayır mı* dedin?" İfademi alaycı bir tonla tekrarladı. İngiliz olmasa da İngiliz aksanı onun bir parçası haline gelmişti. "Özür dilerim, babam olduğunuzu bilmiyordum ve henüz on iki yaşımdaydım." Rosie odaya doğru bir adım daha attı. "Rolünü oynayabilecek birine ihtiyacın olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet, ama-"

"Burada Stanislavski'nin metod oyunculuk öğretileri üzerine eğitim alan başka kimse var mı? Bütün bir oyunu neredeyse tek başına taşıyabilen?"

"Ben gördüm. O kadar da harika değildi."

Rosie'nin göğsü kabarmış, öfke porselen yanaklarını kıpkırmızı yapmıştı.

"Bence mükemmel olurdu. O bir insan, bu da oraya uyuyor. İnsanları kandırmak için eğitilmiş." Birdie onu işaret etti, gözlerindeki yaramazlık parıltısı bana yönelmişti. "Neden olmasın? Bana onun kız olmasıyla ilgili bir sorunun olduğunu söyleme, çünkü fae'ler cinsiyetçi değildir, değil mi? Yoksa insan olduğu için mi? Bu seni ırkçı yapar."

"Ben öyle bir şey demedim." Uzun zamandır ilk kez kelimelerim bocaladı ve yüzümün ısındığını hissettim, Birdie'nin ağzı benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi seğiriyordu. "Nedeni bu değil."

"O zaman neden?" Rosie başını eğdi ve ben de başımı iki kadın arasında salladım, kendimi bir kum tuzağına doğru yürüyormuş gibi hissettim. "Beni sıradan bir fahişeden fazlası olarak hayal edemediğini biliyorum."

Omurgam kaskatı kesildi, iddiası göğsüme çarptı. "Bunu *asla* söylemedim ya da düşünmedim." Sesim alçaldı. Öfkeli. Rosie'nin nefesi kesildi, bakışları yana kaydı. "Eğer bir şeyler ters gittiye, dövüşmek için

eğitilmemişsin demektir. Ben de bunu şöylüyorum."

"Ben de onunla gideceğim." Scorpion sandalyesinde arkasına yaslandı ve ayaklarını masaya dayadı.

"İçeri girmesine kesinlikle imkân yok." Başımı sertçe salladım. "Sen de öyle." Elimi Scorpion'a doğru salladım. Warwick'in yanı sıra, muhtemelen en çok göze çarpan Scorpion'du. Dövmelerle kaplıydı, alnında piercingler vardı, "normların canı cehenneme" havasındaydı. HDF'de bej denizindeki bir kırmızı gibi göze çarpacaktı.

Rosie dudağını yaladı, bakışları yere indi. Öfkesini ve hayal kırıklığını hissedebiliyordum. "Siz nasıl isterseniz *Lord* Killian." Her ne kadar bunu aşağılamak için söylemiş olsa da, unvan dudaklarından döküldüğünde omurgam ısındı, aletim onun küstah tonu karşısında sertleşti, öfke ellerimi yumruk haline getirdi.

Uzun nefesler çekerek arkamı döndüm. Benim sorunum neydi? O bir *insandı*. Enerjimi harcamaya değmezdi. Neden beni bu kadar rahatsız ediyordu?

"Buraya sana söylemeye geldim... Ağrı kesicimiz ve ispiromuz kalmadı." Sesi hâlâ bir ip gibi etrafımı sarıyor, beni dönüp tekrar ona bakmaya zorluyordu. "Ve kahvemiz de neredeyse bitmek üzere."

"Whoaaa-whoa." Birdie ellerini havaya kaldırdı. "Bize söyleyeceğin ilk şey bu olmalıydı."

Rosie ve diğerleri alt katta dönüştürdüğümüz şifa odasında çalışmaya başlamışlardı. Birçoğu hâlâ hapishanenin etkileriyle mücadele ediyordu ya da hapishane dışında savaşırken neredeyse ölüyordu. Ve her gün, görevlere gidenlerden, savaş eğitimi alan vasıfsız savaşçılardan ya da gribe yakalanan insanlardan yaralananlar oluyordu.

Sadece iki hafta olmuştu ve biz hala ayaklarımızı yere basmak ve burayı saat gibi çalıştırmak için mücadele ediyorduk.

Başımı salladım. "Markete birini göndereceğim."

Rosie dudaklarını büzdü, başını geriye eğdi ve ardında şampuanının kokusunu bırakarak dışarı çıktı.

"Onu göndermek kötü bir fikir değil." Mykel'in sesi beni kendime getirdi ve hâlâ onun bıraktığı noktaya baktığımı fark ettim.

"Hayır, bu *korkunç bir* fikir." Anında tepki gösterdim. "Tamamen göze çarpıyor. Saçları dikkat dağıtıyor." Vücudu, kristal mavisi gözleri, ağzı.

"Boyayabilir. Ya da bir şapkanın içine sokabilir." Mykel omuz silkti.

"HDF hakkında hiçbir şey bilmiyor. Nereye gideceğini. Nasıl girileceğini." Kendi sesimi duydum. İddialarımın savunuculuğu çok fazlaydı ama duracak gibi değildim. "Nasıl asker gibi davranılacağını."

"O bir *aktris*. Rol yapabilirler." Birdie sırtmaya devam etti, kalçası Scorpion'un sandalyesine yaslanmıştı. "Onun içeri girmemesi konusunda çok kararlı görünüyorsun. Neden?"

Birdie'ye göz kırptım, ağzım cevap vermek için açıldı ama hiçbir şey gelmedi.

Dışarı.

"Eğer bunu yapıyorsak. Gerçekten ihtiyacımız olan şey, *kim* girerse girsin

kulaklıklar. O zaman Caden her adımda onlara yol gösterebilir." Mykel neyse ki beni Birdie'den uzaklaştırarak konuya geri döndü.

Mykel bombalamada her şeyini kaybetti. Orada olamadığı için çok büyük bir keder ve suçluluk duygusu taşıyordu. Tüm çocuklar, insanlar, dünyası, tüm silahları ve Birleşmiş Milletler'den kaçırılan A sınıfı askeri cihazlarla birlikte bir anda elinden alınmıştı. Hepsi gitmişti. Ben de her şeyimi kaybetmiştim.

"İşte bu benim yapabileceğim bir şey." Scorpion ayaklarını tekrar yere vurarak ayağa kalktı. "Düşük yerlerde bağlantılarım var. Bana birkaç gün ver."

O çıkışa doğru yürürken ben de çenemi eğerek karşılık verdim.

"Sen dışarıdayken markete git. Destek al," diye bağurdım geri çekilen çerçevesine, elini tanıyarak sallıyordu. Bir zamanlar böyle bir saygısızlığı kabul etmezdim ama zaman değişti.

Değişmiştim. Yine de burada istedikleri adam olmadığımı biliyordum.

Andris'in yokluğu sürekli ortalıkta dolaşan bir hayalet gibiydi ama kimse ondan bahsetmiyordu. Lider olarak verdiğim her kararda halkının kızgınlığını hissedebiliyordum; bana karşı çıkmak, defolup gitmemi söylemek için dizlerinin üzerine çöküyorlardı. Bir zamanlar müttefikten çok düşman olarak görülüyordum. Şimdi bir araya gelmek zorundaydık ve Mykel ile birlikte onların geçici lideriydim.

İçgüdüsel olarak, Brexley buradaysa, onun sözünü onunki gibi dinleyeceklerini anladım. Ya da belki sadece onu takip edeceklerdi. Onda bu özellik vardı - liderlik etmek için doğmuş biri. Birbirimizde tanıdığımız ortak bir özellik.

Savaşım. Kan döktüm. Öldürdüm. Fedakârlık yaptım. Kendi irademle Lord Killian oldum. Bir daha asla aşağılık bir serseri olmayacağım.

"*Anya!*" Rebeka sallanıp bir sandalyeye çarpınca Caden bağırdı. Onu dik tutmak için kolundan tuttu, Mykel da diğer koluna atladı.

"Ben iyiyim." Rebeka onları rahatlatmaya çalıştı ama başaramadı. "Dinlenmelisin." Mykel endişeyle ona baktı.

"Hepimiz biraz ara verelim. Yarın burada yeniden toplanalım." Aniden bitkin ve sinirli bir hale gelmiştim. Herkes hemen aynı fikirde olduğunu söyleyerek kapıya yöneldi.

"Farkas?" Warwick'i durdurarak seslendim. Hafifçe geriye doğru eğildi ve herkesin dağılmasını bekledi.

"Sadece bilmek istedim... eğer bir şey hissettiysen ya da _"

"Hayır." Çenesi sıkıldı, gözlerinde öfke alevlendi, tek nota zemini titretti. Warwick'in dudağı kalktı ve arkasını dönerek dışarı çıktı.

"Hep böyle gevezesin," diye homurdandım, ellerimin üzerinde masaya doğru eğilerek,

başımın düşmesine izin verdim. Brexley'e hak vermek zorundaydım. Çekimi o kadar güçlüydü ki, sadece onun için savaşmaya ve ölmeye hazır bir çoğumuz yoktu, aynı zamanda dünyanın en acımasız efsanesine de diz çöktürmüştü. *Sadece* o istediği için buradaydı. Savaşmak ve bu şehri korumak için.

Onun etkisi olmasaydı, Warwick Farkas'ın buralarda dolaşacağını, görevlere çıkacağını ve bize malzeme bulacağını bir an bile düşündüm mü? Tabii ki hayır.

"Brexley, hangi cehennemdesin?" Bir şekilde beni duymasını umarak onun adına güç çağırarak mırıldandım. Bize doğru çekildiğini hissederek.

Çok fazla hasara ve ölüme neden olmuştu. Tad dahil herkesin tahmin edebileceğinin ötesinde. Büyüsü ham ve güçlüydü. Efsanelere konu olacak kadar. Warwick'e efsane diyorduk, oysa bence başından beri efsane oydu.

O ne kadar güçlü olursa olsun, nektar çok daha tehlikeli ve dengesizdi. Onunla, yaşamış en eski ve en güçlü Druid'i öldürmüştü. Ölü bedeninden yayılan kara büyüyü hissettim; bu, onun ve nektarın sadece bir Seelie kraliçesi ve ailesinin gücünü değil, aynı zamanda kara büyünün kalıntılarını da barındırdığına dair bir ipucuydu.

Brexley Kovacs Doğu bloğunun en çok aranan kadını haline gelmişti. Ve yanında taşıdığı eşya, Tuatha Dé Danann'ın dört hazinesine eşdeğerdi. Hâlâ ona imrendiğimi inkâr edemezdik. Böyle bir gücü arzuluyordum. Can atıyordum.

Ve eğer onu elde edersem kendimden çok korkarım.

Başımdaki gerginlik gözlerimin arkasına vuruyor, ellerim titriyordu. Fae'ler dışarıda çabuk iyileşirdi ama içeride insanlardan daha hızlı iyileşmezdik. Hapishaneden kaçtığımızdan beri birkaç saatten fazla uyumamıştım.

Kabuslar beni rahatsız ediyor, göğsümün derinliklerini kesiyor, beni çılglık atarak uyandırıyor, ter içinde bırakıyordu. Zamanında çok şey yaşamış, çoğu kişinin aklının alamayacağı şeyler görmüş ve yapmışım. Ama Věrhāza'nın dehşeti, kimsenin görmediği şeyler, her gün demir giymenin etkisi çok ağırdı. Titreyen ellerimi, panik ataklarımı, kafamın içindeki karanlık seslerin hâlâ her şeye son vermemi istediğini saklamak zorundaydım.

Bir lider olarak asla zayıflığınızı göstermemeliydiniz. Ne kadar korktuğunuzu ve emin olmadığınızı asla gösteremezsiniz. Güç ve komutadan başka bir şey gösteremezdim.

Alttayken kontrolü kaybediyordum.

Bölüm 3 Akrep

Öğleden sonra ışığı pencerelerin kapalı olmayan kısımlarından içeri sızıyor, geniş kavisli tavanların yankıları kulaklarımda içi boş davullar gibi çınılıyordu. Mermer basamakları hızla inerek bodrum katına indim. Burası hiçbir zaman kraliyet ailesine ev sahipliği yapmamış olsa bile, dış görünüşü asla anlayamayacağım bir çöküşü yansıtıyordu. Son on yıldır çoğunlukla yeraltında ve seyrek binalarda yaşamak benim için rahattı. Gençliğime kıyasla bu bir lükstü. Bu gereksiz aşırılık, altınla boyanmış ve detaylarla damlayan ince, titizlikle oyulmuş kemerler ve korkuluklarda beni rahatsız etti. İçim boşaltılmış olsa bile, burası beni beyaz ipek üzerindeki bir kir lekesi gibi hissettirdi. Tenimi kaşındırıyor ve adımlarımı hızlandırıyordu.

Merdivenlerden kliniğe inerken kendime, yola çıkmadan önce Rosie'nin ihtiyacı olan şeylerin tam listesini marketten almam gerektiğini söyledim. Kahve almak için bile durmadan doğruca şifa odasına gitmemin başka bir nedeni *yoktu*. Aklımın bir köşesine yapışmış olan yarı gerçeğe hırladım.

Gerçeklerden kaçan biri değildim, eğer kaçarsam kendimle yüzleşemezdim. Ama ağzımdaki çürümüş tadı uzaklaştırdım, düşüncelerimi temizledim ve kızıl saçlıyı bulmaya odaklandım. Eskiden müze eşyalarının bulunduğ u ama şimdi yataklarla, hastalarla, iyileştirici iksirlerle ve insan ilaçlarıyla dolu olan geniş odaya adım attım.

İçeri girdiğim anda gözlerim bana ihanet etti ve uzak köşedeki noktaya doğru fırladı. Göğsümdeki sıkışmayı, omuzlarımda aynı anda hem gevşeyip hem de kilitlenmesini görmezden gelmeye çalıştım.

Uzun, dalgalı sarı saçları ve yan yatmış, yüzü bana dönük ince bir figürün kıvrımlarını gördüm. Beni ısırıp ve pençeleyen kız, canlılık ve zehirle doluydu, kanımı öfkeyle kaynatıyor ve

Baş ağrısı çeken beyni, ölümü bekliyormuş gibi boş boş duvara bakıyordu. Buradan bile bacaklarının ve kollarının bilinçsizce seğirdiğini görebiliyordum ama içindeki diğer her şey boş gibiydi.

Çenem sıkıştı. Hanna umursamam gereken son kişiydi ama içimden ona doğru yürüyüp onu yataktan çekmek ve küçük engerek geri çekilene kadar itmek geliyordu.

Tüm dünyası tersine dönmüştü. Ona öğretilen, inandığı her şey altından çekilip alınmıştı. DNA'sı rızası olmadan değiştirilmişti. Acımasızca dövülmüş, saldırıya uğramış ve her iki ebeveyninin de acımasızca öldürülmesini izlemişti.

Onun bildiğinden daha iyi anladığım bir şey.

"Scorpion, bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Rosie bana doğru yürüdü ama ben dikkatimi Hanna'dan ayıramıyordum.

Rosie omzunun üzerinden baktı, bakışlarımı takip etti ve sonra bana geri döndü. "Çok şey yaşadı."

Sesindeki yumuşaklık beni kızıl saçlıya doğru çekti. Ayaklarımın üzerinde kaydım ve benim için önemli değilmiş gibi başımı salladım. "Sen de öyle."

"Evet, ama ben inandığınız her şeyin bir yalan olduğunu fark ettiğiniz o anı çoktan yaşadım. Hayatın, ruhunuz da dahil olmak üzere her şeyi sizden almaya çalıştığını hissettiğiniz yeri. En kötü, en aşağılık şeylerin olduğu yer. Hayal bile edemeyeceğiniz şeyler. Bazı insanlar bundan geri dönemez. Hanna ayrıca ailesinin öldürülmesi ve Markos'un ona yaptıklarıyla da başa çıkmak zorunda. Onu ne hale getirdiğiyle."

Hava burnuma hızla girip çıkıyordu. *Istvan Markos*. Adını duyduğumda hissettiğim öfke çok büyüktü. Ona işkence etmeyi ve yavaşça öldürmeyi hayal ettim, o da buna son vermem için yalvaracaktı. Bize yaşattığı her şeyi ona on katıyla yapmak istiyordum.

"Hapların HDF yoldaşlarına ne yaptığını gördü. Neye dönüştüklerini. Korkuyor." Rosie kollarını kavuşturdu. "Aynı şeyin kendi başına da gelmesinden korkuyor."

"Sikerim öyle işi," diye homurdandım, kelimelerim daha onları durduramadan toprak oldu. O hapların eski arkadaşlarına ne yaptığını hepimiz hatırlıyoruz. Hapların içindeki fae özünü aldılar, insan ve hayvanın en kötüsüne dönüştüler. Vahşi canavarlar. Katiller. Mutantlar.

Hanna'nın öyle olmasına izin vermem.

"Bana ihtiyacın olan şeylerin bir listesini getir," diye homurdandım ona, ayaklarım beni odanın diğer ucuna götürmeye başlamıştı bile, bacaklarım hiç düşünmeden hareket ediyordu. Dokuma

Yatakların arasında tanıdığım birçok insan gördüm, bunlardan biri Ash'in ve Warwick'in arkadaşı Kitty'ydi. Daha önce de zayıftı ama şimdi acayip derecede zayıflamıştı, bir deri bir kemik kalmıştı. Bir beslenme tüpüne bağlıydı ve bu dünyada kalmaya zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

Fae ya da insan, Vêrhāza hepimizi mahvetti, dışarıdan belli etmesek bile.

Hanna'nın karyolasına yaklaşırken ağzım kurudu, dilim dişlerimin arkasına sıkıştı, ne diyeceğimi bilemedim. Duygusallık ya da hoş sözler benim alet çantamda yoktu.

"Ayağa kalk," diye homurdandım, yumruklarım bacaklarıma çarpıyordu. Hanna hareket etmedi, bakışları duvardan ayrılmıyordu.

"Kalk dedim," diye bağırdım, sesimi alçaltmaya çalışarak. Sadece göz kapaklarını kırıştırmaması bana farkında olduğunu gösterdi.

Beni görmezden geliyordu, ki bu aslında daha da kötüydü. Önceden en azından bir ters bakış, hırlama ya da siktir git alırdım. Bu hiçbir şeydi. Orada bile değildim. Hiçbir ağırlığım yoktu.

"Hanna..." Tehditkâr bir şekilde homurdandım. Bu karyolada yatmak, bir daha asla geri dönmeyecek ebeveynleri, bir daha asla geri gelmeyecek bir zamanı özlemek sağlıklı değildi. Atlatması gereken çok şey vardı ve önünde uzun bir yolculuk vardı ama artık ayağa kalkma zamanı gelmişti. Yaşamak. Ailesi onun için bunu istemezdi. "Ben. Dedim ki. Getir. Senin. Kıçını. Kalk."

Yanıt yok.

İnsanlar benden korkardı. Wesley gibi mutlu-şanslı değildim. Maddox pislik gibi davrandığında bile çekiciydi. Beni biraz tanıyana kadar öyle biri değildim. Birinin yanında en rahat olduğum an Brexley'di. Bunun nedeni de onun varlığının her zerresinde yer almasıydı. Onun sayesinde burada duruyordum. Onunla başka seçeneğiniz yoktu. Tanıdığım her erkek, ne kadar hoşnutsuz olursa olsun, onun parmağına dolanırdı. En vahşi, kana susamış köpeğe bile yaklaşabilir ve on dakika içinde kucağına oturtup yüzünü yalatabilirdi.

A.K.A. Warwick Farkas. Ama o piç sadece onu yalamıyordu. yüz.

Hanna yanımdan ayrılırken utanç ve öfke omurgamda alevlendi. Talepler ve tehditler küçük kelebekler gibi havada asılı duruyor.

Siktir et.

Ellerimi altına soktum, sonunda onu kollarıma alırken dudaklarından bir çığlık çıkmasını sağladım.

"Ne halt ediyorsun?" diye homurdandı, kucağımda kıvranıyordu.

Bu sefer onu görmezden gelen bendim, sanki benden kurtulmaya çalışan bir kadın yokmuş gibi davranıyordum, odanın içinde gezinirken onu daha sıkı kavırıyordum.

"Bırakın beni!" Hanna hırladı.

"Liste mi?" Rosie'nin önünde durdum, elinde bir kâğıt parçası vardı. Çenemi cebime doğru salladım.

"Scorpion, bırak!" Hanna avuçlarını göğsüme bastırarak kurtlandı. Hiçbir yere varamayınca Rosie'ye döndü. "Bana yardım et."

Gülümsemesini gizlemeye çalışarak kâğıdı ceketimin içine tıktırarak Rosie'nin yüz hatlarında eğlence seğirmeleri belirdi. Beni durdurmak için hiçbir şey yapmıyordu. Devam etmek için kolumu okşadığını hissettim, sanki Hanna'nın kalkıp gitmesini istiyormuş gibi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Hanna'nın yüzü daha da kızardı, bacaklarını tekmeleyerek onu koklamama izin verdi. Bir haftadır duş almadığı ya da hiçbir şey yapmadığı belliydi.

"Kokuyorsun, küçük engerek." Tuvaletlere doğru kıvrıldım. Elimden kurtulmak için anlamsızca çabaladıkça çığlıkları daha da sinirli bir hal alıyordu.

Onu daha yükseğe kaldırarak özel bir duş kabinine girdim ve suyu açtım.

"Bırakın beni!"

"Nasıl istersen." Onu durgun akıntının altında ayaklarının üzerine yatırdım. Soğuk su bana bir dizi küfür savurmasına neden oldu. İnce pamuklu pantolonu ve gömleği, su aşağıya doğru akarken tül gibi olmuştu. Gözlerim yana kayıyor, kumaşın tenine nasıl yapıştığını ya da ne kadar transparan olduğunu fark etmemeye çalışıyordum.

"Seni lanet olası pislik!" Tıslaması dikkatimi geri çekti ve gözlerinden öfke fışkırdığını, yanaklarının öfkeden kızardığını gördüm.

"Öyleyim."

"Szarjál sünt!" Bir kirpi sıçabilirsin!

"İçinde hâlâ biraz ateş olduğunu görmek güzel." Ona bir kalıp sabun fırlatarak sırtıttım. "Şimdi elini yüzünü yıka ve giyin. Benimle bir göreve geliyorsun."

"Bir görev mi?" Dudaklarındaki suyu yaladı, aletim anında sertleşti, bu da içimde öfke uyandırdı.

"Evet, on beş dakika içinde hazır ol." Kapıyı arkamdan çarparak dışarı çıktım. Gözlerimi sıkarak kapattım ve köprücük kemiğimi sıktım.

Burnumdan derin nefesler alıyordum. İçimde yükselen ve taşaklarımı sıkkan adrenalinin uğultusundan kurtuldum.

Lanet olsun, sevişmeye ihtiyacım vardı. Brexley ve Warwick'e bağlı olmak beni sürekli bir uyarılma durumunda tutuyordu. Birbirlerine yakın olmalarının yarattığı enerji benim için yeterince yoğundu, ama seviştiklerinde? Lanet olsun... Etraftaki insanlar onları hissedebiliyordu.

İşkence gibiydi. Birbirlerinin beynini sikkelerini yadırgadığımdan değil, ama sürekli olarak başka insanların amansız tutkularının içine çekilmek çok fazlaydı. Özellikle de hıncınızı alabileceğiniz kimse yoksa.

Başım titriyor, Hanna'nın duştaki görüntüsünü, gözlerindeki öfkeyi, dudaklarındaki nefreti, sertleşmiş ve gömleğinin içinden görünen göğüs uçlarını aklımdan çıkarmaya çalışıyordum.

Hayır! Kendime bağırdım. Alınan olabilirdi ama benim için fazla saftı. Yemek yediğim yere sıçmamak gibi katı bir kuralım vardı. Seks ve evi ayrı tutuyordum. Sarkis'in ordusundan hiç kimseyle birlikte olmadım. Tek eşliliğe inanmıyordum. Bu yüzden seksi basit tuttum ve parasını ödedim. Ve insanlar asla radarıma girmedi. Hoşlandığım şey... kalbi zayıf olanlar için değildi. Ve o çok narin ve masumdu. Ayrıca, sanırım benden nefret ediyordu.

Yirmi dakika sonra, beklediğim ana girişe doğru yürüdüğünde biraz şaşırdım. Aynı tür kargo pantolon, bot, siyah kazak ve ceket giymiş, ıslak saçlarını iki örgü halinde toplamıştı. Yanakları pembeydi ve gözleri benimkilerle buluştuğunda keskinleşmişti.

Sinirlendim.

Hayattan yoksun olmaktansa rahatsız olmayı her zaman tercih ederim. "Hazır mısın, küçük engerek?"

"Bana öyle deme." Kollarını kavuşturdu, bu da benim sırtımama neden oldu. "Nereye gidiyoruz bu arada?"

"Market."

"Market mi?" Dudağı kıvrıldı. "Beni markete gitmem için mi kaldırdın?" Şişindi. "Sadece bir erkek bunun bir görev olduğunu düşünür."

Boğazımdan beni bile şaşırtan bir kahkaha çıktı. Başım bir gülümsemeye sallandı.

"Hepsi bu kadar demedim." Arkamı döndüm ve sabahın geç saatlerine doğru yola çıktım.

Főzelék ve lángos gibi şeylerin zengin kokuları açık hava pazarına yayılıyor, burnumu kıvrıyor ve boş midemi öğütüyordu. Ağır bulutlar at gübresi, vücut kokusu ve satılmak üzere pişirilen lezzetli yiyeceklerin çelişkili kokularını barındırıyordu.

Yüzümün görünmesini engellemek için kapüşonumun içine daha da gömülürken, yine kapüşonunun altına gizlenmiş olan Hanna'ya baktım. Vücudu artık çok zayıflamıştı. Uzun zamandır doğru düzgün bir şey yemediğini biliyordum. Vêrhāza'dan sağ kurtulan bizler o kadar çok kilo kaybetmiş ve o kadar aç kalmıştık ki hâlâ normal bir yemek yiyemiyorduk. Midelerimiz bunu reddetti, ama güveç ve kızarmış ekmekten damlayan peynir ve sosis kokuları bana meydan okumaya hazır olduğumu düşündürdü.

"Bir şeyler yemek ister misin?" Onu dürttüm. "Buraya alışveriş yapmaya gelmedik mi?"

"İkisini de yapabiliriz." Sırtımdaki çanta klinik için gerekli eşyalarla doluydu.

Bağlantı kurmam için beklemem gerekiyordu. Dün geceki toplantıdan sonra doğruca buraya gelmiş ve belirli bir noktaya işaret bırakmıştım. Buluşmam gerektiğine dair bir işaret. Ona *Dzsinn, yani* Cin derdik, size sağlayabileceği her şey için. Onu Sarkis'in ordusunun ilk günlerinde bulmuştum. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı ama çok pahalıydı. Karaborsanın derinliklerindeydi, Birleşik Milletler'den yasadışı yollarla mal getiriyordu. Kimse onun adını ya da hakkında bir şey bilmiyordu. Adamın derin bağlantıları vardı, en üst düzey ürünleri alıyordu. Çoğuna asla gücümüz yetmezdi ama bu sefer bir anlaşma yapacağını umuyordum.

"Hadi ama. Aç olduğunu biliyorum. Yol boyunca motosiklet motorundan midenizin guruldadığını duydum."

Gözlerini devirdi ama onu bir Pörkölt ve Paprikás standına sürüklediğimde bana karşı koymadı ve paylaşmamız için bir tabak aldı.

"Aman Tanrım," diye inledi, dişleri kavrulmuş domuz eti ve yumurtalı erişte hamurundan bir ısıriğa battı, sos çenesinden damlıyordu. "Bunun tadı çok güzel."

Bir ısırık daha almasını izledim, kirpikleri sıcak yemeğin mutluluğuyla dalgalanıyordu. O kadar da iyi değildi ama son birkaç ayda yediklerine kıyasla bu gurme yemeği idi.

Midem açlıktan kıvrılarak hepsini içine çekmeye çalıştı, ama orada durdum, tabağı onun için tuttum, daha fazlasını almasını, yutmasını ve

Vahşi bir kedi gibi eti parçalıyordu. Gözleri yırtıcı bir bakışla parladı, karardı, boğazında yumuşak bir hırıltı titreşti.

Nefesim kesildi. Sesi ve tavırları sikime kan, zihnime korku saldı. Bir parça daha domuz eti yerken bakışlarım onun üzerinde gezindi. Yavaşça bir parça ete uzandım.

Boğazından bir hırıltı yükseldi, gözleri kirpiklerinin arasından bana bakıyor, dudağı kalkıp dişlerini gösteriyordu. Yemeğini vahşi bir hayvan gibi koruyordu.

Ne yaptığını anlaması sadece bir anını aldı. Bir solukla benden uzaklaşırken yüz hatlarında dehşet çizgileri belirdi. "Aman Tanrım," diye fısıldadı, panik yüzüne yayılmıştı ve sanki kaçmaya hazırmış gibi görünüyordu.

"Hanna," dedim, alçak sesle ve yatıştırıcı bir şekilde, tabağı yanındaki masaya koyarken

Biz.

Başını iki yana salladı, gözleri yaşlarla doldu.

Beni. Ona doğru bir adım attığımda kasları kapana kısılmış bir hayvan gibi seğirdi.

"Hanna." Kollarımı kaldırarak tehdit olmadığını gösterdim. "Sorun yok."

"*Tamam* mı?" diye tükürdü, vahşilik vokalini zorluyordu. "Onlardan birine dönüşmemde sorun yok mu? Bir canavara mı?"

"Onlardan biri olmayacaksın."

"Bunu nereden biliyorsun?" Sesi çatallaştı, göz kapakları hızla kırıştı. "Zaten öyleyim! Neredeyse sana saldırıyordum."

"Ben de yemeğimi yediği için birini alaşağı ederdim." Sırıtarak omuz silktim.

Bana bir bakış attı. "Scorp..." Arkasını dönmeye başladı.

"Hey." Kolundan tutup onu kendime doğru çektim. Göz hizasına gelmek için bacaklarımı açtım ve ellerimi pazularının üzerine koyarak onu bana bakmaya zorladım. "Her şey yoluna girecek. Bundan emin olacağım, küçük engerek."

"Nasıl?" Göğsü bir hava dalgasıyla kabardı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parladı.

"Bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım. Ahlaki bütünlüğüm olmadığını biliyorsun." Yüzümün kenarına bir sırıtma yerleşti. "Gerektiği kadar ileri gideceğim." Dikkatim hala çenesine bulaşan sosa kaydı. Bilinçsizce uzandım, başparmağımla sildim, yavaşça teninde ve alt dudağında gezdirdikten sonra yaladım.

Hanna içine çekti, bakışları benimkilere geldi. Utanmadan bana baktı, tenimi, etrafımdaki bariyerleri soydu, aniden kendimi dengesiz hissetmeme neden oldu. Teşhir edilmiş.

"Neden?" Mavi gözleri tüm dürüstlüğüyle benimkileri aradı.

"Neden ne?" Boğazımı temizledim, ellerimi ondan ayırdım, bakışlarım yana kaydı.

"Neden umursuyorsun ki?"

Dikkatim tekrar toparlandı, ağzım konuşmak için açıldı ama hiçbir şey çıkmadı. Soru kafamın içinde dönüp duruyor, dilimden bir cevap çıkmıyordu.

Bakışları hiç durmadı. Cesur ve inatçı.

Geriye doğru kaydım, kollarımı kavuşturdum, botlarıma baktım, bakışları tenimi yakıyordu. Aramızda büyüyen sessizlik pençeler ve dişler gibi hissettiriyordu.

"Listemizi bitirsek iyi olur." Omuzlarımı geriye ittim, tabağı kaptığım gibi çöpe attım ve son birkaç dakikayı atlattım. Ellerimi fırçalayarak uzaklaşmaya başlamıştım ki başımı kaldırdım ve bir kabinin köşesinde duran, gözleri üzerimde olan bir adam gördüm.

Koyu renk bir pelerinle örtünerek kimliğini gizlemeye çalıştı ama ben kim olduğunu çok iyi biliyordum. Dzsinn'in çenesi eğildi, beni onayladı, sonra geri çekildi, standın arkasında kayboldu, ortalama boyu ve kilosu bir hayalet gibi koyu renkli kıyafetlerin arasında kayboldu.

"Hadi gel." Dzsinn'in gölgesinde kalırken Hanna'ya beni takip etmesini işaret ettim.

"Neler oluyor?" Tavrımdaki değişikliği fark etti, başını çevirip nedenini bulmaya çalıştı.

"Unutmayın, sadece alışveriş için gelmemiştik," diye cevap verdim, alışveriş yapan kalabalığın arasından sıyrılarak. Hanna hemen arkamdaydı ve hiç vakit kaybetmeden beni takip ediyordu.

Belirlediğimiz buluşma yerine, sadece en karanlık kaçakçıların ve kanun kaçaklarının gittiği Fener adında karanlık, keyifsiz bir bara gittim. Hiçbir işaret yoktu, sadece duvarda nerede olduğunuzu gösteren bir lamba direği sembolü vardı.

Merdivenlerden inmeye başlarken ona "Yakınımda kal," diye mırıldandım. Normalde buraya kimseyi götürmezdim, hele Hanna'yı hiç ama içgüdülerim onun kendi başının çaresine bakabileceğini ve aptalca bir şey yapmayacağını söylüyordu. Sarkis'in ordusunda hizmet ettiğim insanların yarısına güvenmediğimde bu çok şey ifade ediyordu.

Loş ışıklı yeraltı barı bayat, dumanlı hava, yıkanmamış bedenler ve ucuz misk kokulu alkol kokuyordu. Yıkık dökük tuğlalar da bu salaş havaya katkıda bulunuyordu. Barın yarısı normal insanların uzak durmak için bir mil yol yürüyeceği tiplerle doluydu. Ama ne Hanna ne de ben normaldik. Bu sertleşmiş, sözde sert suçluların çoğu bizim katlandığımız koşullar altında parçalanırdı.

Dzsinn, tıklım tıklım dolu, penceresiz odanın en karanlık köşesinde bekliyordu, kukuletası hâlâ yukarıdaydı, kara gözleri benden Hanna'ya bakıyordu, kaşları çatılmıştı. Ona oturması için başımı sallarken yüz ifadem değişmedi. Ben de onun karşısındaki koltuğa geçtim.

Dzsinn onu izlemeye devam etti. "O iyi."

"Benim için değil. Onu tanımıyorum bile," diye cevap verdi, sert ses tonunda Amerikan aksanının izleri vardı.

Her kelimeyi telaffuz ederek yaklaştım. "İyi olduğunu söyledim."

Dzsinn oflayıp pufladı, arkasına yaslandı ama itiraz etmedi. Bunu söylersem hayatımı tehlikeye atmış olacağımı biliyordu.

"Genelde seninle gelen diğer arkadaşın nerede?"

Kaslarım kilitlendi, boğazımın arkasındaki asit cızırdadı, çenem birbirine çarptı. Yan tarafa bakarak kelimeleri dişlerimin arasından zorla geçirdim.

"O öldü."

Hâlâ Maddox'un bir odaya girmesini bekliyordum, sanki yokluğunun tek sebebi bir işi ya da görevi olmasıymış gibi. Kâbuslarım, o ayının bağırsaklarını deşmesinin her korkunç ayrıntısını hatırlatıyor, panik içinde uyanmama neden oluyordu çünkü her gece onun tekrar ölmesini izliyordum ve bunu durduramıyordum. Maddox'un ölümü hala yüzleşmediğim bir şeydi, kendimi uğraştığımız diğer tüm pisliklere gömdüm, ondan saklandım.

Dzsinn saygıyla başını eğdi.

"Kulaklıklar ve tespit edilemeyen vücut kameraları almam gerekiyor." Sesimi alçak tutarak doğrudan işe giriştim, Maddox'un anısından olabildiğince uzaklaşmak istiyordum. "Önümüzdeki bir ya da iki gün içinde."

Dzsinn'in kaşları kalktı ve sandalyeye geri oturdu.

"Bu son derece özel bir şey. Sadece kralın distribütörleri bu tür ekipmanlara sahip olabilir."

Kral Lars kurnaz bir adamdı. Dünyalar arasındaki duvar yıkıldığında ve tüm insan yapımı eşyalar havaya karışan büyüün ağırlığı altında çöktüğünde, onların yerini alacak ve bu dünyada çalışabilecek eşyalar

üretmeye başladı.

yeni bir dünya. En iyi bilim adamlarına ve geliştiricilere mühendislik yaptırırken, Öteki Dünya'da bilinen en korkunç orospu çocuklarına ürünlerini Birleşik Milletler'de dağıttırdı. Karanlık Sakinleri. Neredeyse yirmi yıl önce Öteki Dünya'daki ilk zamanlarından bu yana zaman değişmişti, ancak hala kiralık suikastçılar olarak biliniyorlardı. Sessiz, acımasız ve ölümcül.

Eğer bir tane görürseniz, zaten ölmüşsünüz demektir. "Açabilir misin?" Ona baskı yaptım.

Dzsinn bir an için beni düşündü. "Evet. Getirebilirim ama sana pahalıya patlar."

"Tahmin etmiştim." Homurdandım. "Fiyatın nedir?"

Ağzı rahatsız edici bir gülümsemeyle gerildi. "Normal ücretimin yanı sıra, artı acele masraflar?" Ağzında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Gelecekte bir iyilik."

Hay sikeyim. Duygularımı belli etmemeye çalışarak hareket etmedim. Fae dünyasında, iyilikler bir söz kadar bağlayıcıydı. Bir kez kabul ettiniz mi, sizden ne isterlerse istesinler geri adım atamazdınız.

Boğazım düğümlendi ve sandalyemde kıpırdandım, Hanna'nın bakışlarının bir kez daha havadaki değişikliği algılayarak aramızda gidip geldiğini hissettim.

"Benim fiyatım bu," diye onayladı.

"Hayır," dedi Hanna, ben de aynı anda, "İyi," dedim.

Dikkatim ona yöneldi. Başını salladı, ifadesinde endişe vardı, bunun ağır bir bedel olduğunu anlıyordu.

Dzsinn'e döndüğümde yanağımdaki bir kas titredi. "Şartları kabul ediyorum."

Dzsinn kendini beğenmiş bir şekilde sırttı. "Gece yarısı. Yarın gece. Tekne iskelesinde."

Başımı salladım, kalkmak üzereydim.

"*Lord Killian'a* Kral Lars'ın burada olup biten her şeyi *çok* yakından izlediğini söyleyin. Sonunda çok güçlü bir nektar bulunduğu dair fısıltılar da var. Büyüsü Tuatha Dé Danann'ın hazinelerine eşit."

Hanna ve ben donup kaldık.

"Ne?" Sesimi kontrol etmeye çalıştım, sırtımdan aşağı bir damla ter süzülüyordu.

Dzsinn'in gözlerindeki ışıltıya bakılırsa, olup biten her şeyin ve benim bununla bağlantılı olduğumun farkındaydı. Dzsinn'in kulağı yerde, duvarda ve havadaydı. Olan biten her şeyden haberdar olduğundan emin oluyordu. İşte bu

Yaptığı işte neden bu kadar iyi olduğunu. Gerçi bunu bilmesini beklemiyordum.

"O kız..." Ayağa kalktı ve bana baktı. Ortalama bir cüsseye sahipti ama hakimiyeti onu bir metre boyunda gösteriyordu. Fae dünyasında bilgi güç demektir. "Uyarılması gerekebilir." Parmak eklemlerini masaya vurdu. "Bir tehdit olarak sınıflandırıldı ve majestelerinin kişisel ödül avcıları onun için geliyor." Dzsinn Hanna ve bana başıyla işaret etti. "Yarın gece." Bunu söyledikten sonra göz açıp kapayıncaya kadar tavernadan çıkıp gitti, kimse onu burada gördüğünü hatırlamıyordu.

"Aman Tanrım... Brexley'den mi bahsediyordu?" Hanna gözlerini kocaman açarak bana kısık sesle fısıldadı.

"Öyleydi." Boğazım yutkunmak için zorlandı. Otomatik bir dürtüydü, ona uzanmak, aramızdaki bağdaki uğultuyu hissetmek. Ama hiçbir şey yoktu. Karanlığın boşluğu.

Brexley pek çok grup tarafından aranıyordu ama kraliyet ödül avcılarının ününü duymuştum. Asla başarısız olmazlardı.

Brexley'i onlardan önce bulmamız gerekiyordu.

"Brex..." Kendi kendime mırıldandım. "Neredesin lan sen?"

Bölüm 4

Brexley

Yavaş, sabit bir sallanma beni derin uykumdan uyandırdı, göz kapaklarım alacakaranlığın loş ışığına doğru kalktı. Uzakta, gün batımının ufukta hızla kaydığını, karanlığın yaklaştığını görebiliyordum. Nerede olduğumu ya da ne olduğunu anlayamayınca korkudan ne yapacağımı şaşırdım. Zihnim ağırdı, kaslarım gevşek ve ağırlıydı, başım çarpıyordu.

Bakışlarım içinde bulunduğum üstü kapalı vagonun etrafında gezindi. Etrafımda yıpranmış, misk kokulu postlar, yılanmış sebze kasaları, fasulye konserveleri ve tuzlanmış etler yığılıydı. Dışarıdan eski bir vagonun gıcırdayan ahşabının ve düzinelerce at toynağının ritmik adımlarının sesi kulaklarımı tırmalıyordu.

Korku boğazımı düğümledi. Doğrulduğumda hâlâ hapisane kıyafetimi giydiğimi fark ettim. Yırtılmış, çamur ve kurumuş kanla kaplanmıştı. Saçlarım yüzümün etrafında kirli parçalar halinde sallanıyordu. Zihnim son anılarımı hatırlamaya çalışarak karıştı.

Hatıralar zihnimi doldurdu; ormanların ve kasabaların içinden, dağların üzerinden, vadilerden aşağı koşuyordum, sanki kontrolüm dışında bir şey beni çekiyordu. Saatlerce koştum, hızımı hiç kesmedim, ta ki bedenim pes edip bir derenin kenarına yığılana kadar. Neden koştuğumu, ne yaptığımı hatırlamıyordum.

-İçime bir tsunami gibi çarptı.

"Aman Tanrım!" diye mırıldandım, gözlerim yaşlarla dolmuştu. Tad.

Onu ben öldürdüm.

Arkadaşım, ailemden saydığım biri, Halálház'daki can simidim. Simon'a zarar vermek üzereydim ama o çocuğu korumak için tüm büyülerimi ona yöneltti. Onlardan birçoğunu öldürdüm. Yüzlerini hatırladım, korkudan donmuşlardı,

görünmez bir ordu tarafından katledildi. Hepsi gücümü kontrol edemediğim içindi.

Nektar.

Panikle içime çekilen ellerim, üzerinde bulunduğum postu çılgınca ararken bir kürkün altına gizlenmiş bir nesneye çarptı. Parmaklarım kutunun etrafında kıvrılıp tanıdık yanık kabı kendime doğru çekerken dudaklarımdan rahat bir nefes aldım. İçine baktığımda, madde masum bir şekilde yatıyordu, geçmiş suçlarından arınmış, güçten yoksun. İçerdiği büyüye ve yapabileceklerine kıyasla çok küçük, çok mütevazıydı.

Onu bir daha görmemek üzere nehre atma isteğinin aşırı çelişkisi, onu elimden bırakmanın verdiği hastalıklı dehşete yenik düştü. Bir parçamı kesmek için.

Araba bir sarsıntıyla durdu ve bir erkek sesi "Bu gece burada kamp kuruyoruz" diye bağırdı.

Dışarıda bir hareketlilik patladı, beni onlardan ayıran brandanın arkasından düzinelerce ses yükseldi. İçime çekilerek kendimi tahtaya yaslardım, dikkatim etrafı tarıyordu. Bir kutu fasulye aldım, kutuyu belime soktum.

Botlar toprak ve yeşillik altında gıcırdarken, uzun bir gölge arabanın yanında yürüdü ve arkadan dolandı. Kendimi daha da yukarı ittim, kaslarımı gerdim, savunmaya ve saldırmaya hazırlandım.

Kapak çekilerek açıldı ve girişi büyük, bulanık bir çerçeve doldurdu.

"Serserimiz sonunda uyandı." Hışırtılı ama garip bir şekilde yatıştırıcı sesi kulaklarıma çarptı.

Sessiz kaldım, eğer benim için gelirse savaşmaya hazırdım. Bedenim yorgunluktan titriyordu, güçsüzdüm ama hayatta kalmak kanıma adrenalin pompalıyordu. Gerekirse ölene kadar savaşırdım.

Bir kibrit çaktı, adam elindeki feneri yaktı.

Alevin yumuşak parıltısı canlandı ve yüzünün yarısını ortaya çıkardı.

İçime çektiğim küçük havayı yuttum. Beklediğim gibi biri değildi.

Yirmili yaşlarının ortalarında görünüyordu, sesiyle zihnimde canlandırdığımdan çok daha gençti. Adam aynı anda hem çekici hem de sertti. Sesi gibi bir çelişki. Donuk, yıpranmış bir pantolon, uzun kollu bir Henley gömlek, kürkle kaplı kalın, uzun bir ceket giymişti ve belindeki kemer silah doluydu. Koyu renk saçları, kalın ensesi ve koyu, boğucu gözleri vardı,

Sanki aynı anda hem sizi soyup hem de boğazınızı kesebilirlermiş gibi hissettiriyordu. Klasik anlamda yakışıklı değildi ama bir şey sizi ona çekiyordu. Baştan çıkarıcı. Büyüleyici. Gizemli. Ona yakın olmak için camın üzerinde sürünebileceğinizi hissediyordum.

Kesinlikle Fae, ama ne tür olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Eminim çok açsındır," dedi elimdeki fasulye konservesine bakarak. Bakışları benimkilere kaydı. Dudakları kıpırdamadı ama yine de tercih ettiğim silahıma sırttığını hissettim.

"Kimsin sen?" Sesim soluk ve kırık çıktı. "Neredeyim ben? Buraya nasıl geldim?"

"Seni bir dere yatağında yarı boğulmuş halde buldum." Sesi etrafımda dolaşıyor, tüylerimi diken diken ediyordu. "Nerede olduğuna gelince... Košice'den yaklaşık bir günlük mesafede."

"Košice, Slovakya mı?" İnanamayarak haykırdım.

"Ya seni orada ölüme terk ettik ya da bizimle geldin. Seçiminizi bize bildirecek kadar bilinçli değildiniz." Koyu renk gözleri kafamdan daha fazla bilgi koparmaya çalışır gibi beni takip ediyordu.

"Ne zamandır dışarıdayım?"

"İki günden fazla."

Zihnim iki gündür baygın, savunmasız ve başka bir ülkeye sınırı geçmekte olduğum ihtimalini kavramaya çalıştı. Věrhāza'dan kaçtığımdan beri iki gün geçmişti. Tad'i ve diğer yüzlercesini öldürdüğümünden beri iki gün geçti. Warwick'ten ayrılalı iki gün olmuştu.

İstedğim buydu, sevdiğim insanlardan uzaklaşmak, onları korumak, ama şimdi korkmuş ve evimi özlemiş hissediyordum. Warwick ve Scorpion'la olan bağlantım kopmuştu. Tanımadığım ve güvenmediğim insanlarla tamamen yalnızdım.

"Bilincin yerinde olmasa bile o kutuyu bırakmazdın." Bel kemerime sıkışmış şişkinliği başıyla işaret etti.

Ona yansıyan hiçbir duygu ya da tepki yoktu, ne olduğunu anlamasından duyduğum dehşete dair hiçbir işaret yoktu.

"Kimsin sen?" diye sordum.

"Ben de aynısını senden isteyebilirim."

Karavanın dışında bir şenlik ateşi yanıyor, yıldızlara ve buz gibi havaya karşı çıtırdıyordu. Sohbet eden, gülen ve etrafta dolaşan insanların gürültüsü dikkatimi dışarıya çekti.

"Nedir bu?" Arabaya doğru başımı salladım. Kendimi bir haydut çetesinin içinde mi buldum?

"Gel kendin gör." Bana el sallayarak girişten uzaklaştı ve beni karanlıkta bıraktı.

Derin bir nefes aldım. Başka seçeneğim yoktu. Evimden çok uzaktaydım, param, yiyeceğim ya da ulaşımım yoktu. Sağlam bir plan yapana kadar sıkışıp kalmıştım.

Beni sıcak tutması için postlardan birini alarak onu vagondan dışarı kadar takip ettim ve basamaklardan inerek dondurucu gece havasına girdim. Tamamen durmadan önce vagonun etrafında onu takip ettim. Her şeyi anladığımda ağzım açık kaldı.

"Vay anasını," diye mırıldandım. Durduğumuzdan beri geçen kısa sürede bu açık alan başka bir dünyaya dönüşmüştü. Ortadaki devasa şenlik ateşini çevreleyen düzinelerce arabadan sarkan fenerler rüzgârı dışarıda, sıcağı içeride tutuyordu. Malzeme taşıyan yirmiden fazla branda kaplı araba ve parlak boyalı vardolar bir duvar gibi etrafı çevreliyordu. Tekerlekli evler olan vardolar, karmaşık ve süslü detaylar ve tasarımlarla dekore edilmiş, altın yaldızla süslenmiş ve parlak renklerle boyanmış, klişe bir falcıyı hayal edebileceğiniz bir şeydi. Bunlar yıkık döküktü, ancak bu neredeyse havadaki büyülu ürkütücülüğü artırıyordu.

Düzinelerce insan masa ve sandalyeler kurarak etrafta dolaştı. Tencereler pişirilmek üzere ateşe konuyor, içecekler, tabaklar ve mutfak eşyaları topluluk masalarına yerleştiriliyordu. Dikkatim çeşitli insanlara yöneldi. Her yaştan, her tipten ve her boydan insan: kertenkele gibi derisi olan bir kadın, at kuyruğu ve toynakları olan bir adam, bacakları gerçek kurbağa bacağı olduğu için ellerinin üzerinde yürüyen küçük bir kız. Bana Carnal Row'u hatırlattılar, orada fae'ler müşterileri baştan çıkarmak için kısmen diğer formlarına dönüşebiliyorlardı. Neden burada yarı formdaydılar?

Çoğu dışarıdan normal görünüyordu, yanımda duran adamın çeşitlemelerine göre giyinmişlerdi ama içimden bir ses öyle olmadıklarını söylüyordu. Sadece havadaki enerjiden bile hepsinin olmasa da çoğunun Fae olduğunu anladım.

Hayretle baktım, atçının römork tipi bir arabadan iki bembeyaz at çıkarışını izledim, postları ve yeleleri yıldız tozu gibi parlıyordu. Başka bir vagondan gelen aslan kükremesi omurgamı titretti.

"Bu da ne?"

"Burası bizim evimiz. Ailemiz. Geçim kaynağımız." Bana döndü, sesi bir kez daha beklentiyle ürpermeme neden oldu. "Burası ucubelerin

ve Fae dünyasından dışlananlar, kendi dünyalarına uymayanlar bir yer bulabilir." Koyu renk gözleri sanki o insanlardan biri olduğumu biliyormuş gibi üzerimde gezindi. "Ben Jethro."

"Laura." Halálház'da kullandığım ismi mırıldandım.

Sanki yalan söylediğimi o da biliyormuş gibi yüzünün yan tarafı sırttı. "Evet, Laura. Circus Mystique'e hoş geldin."

Bölüm 5 Caden

Tuna'dan esen buz gibi gece rüzgârı, donmuş yüzüme acı veren iğneler batırıyordu. Kaslarım derimin altında zıplıyormuş gibi titriyordu.

Her zaman huzursuz. Her zaman saldırmaya hazır.

Parmağım silahımın tetiğinde kıpırdandı, bakışlarım etrafta geziniyor, her şeyi inceliyordu. Duyularım artık her zaman aşırı yüklüydü. Daha önce hiç düşünmediğim havadaki sihir sinirlerimde kıvılcım yaratıyordu. Suyun şırıltısı kulak zarımda çınlıyordu. Nemli, küflü su, balık, kirlilik ve teknelerden gelen benzin kokusu midemi bulandırıyor. Her zaman bu kadar kötüydü de ben mi fark etmemiştim?

Göğsüm düğümlendi, kabul etmekten çok korktuğum gerçeği geri ittim. Öfke katmanlarının altında daha derinlere sakladım.

"Sen ve Birdie burada kalın," diye talimat verdi Scorpion. Bir *fae'nin* bana sanki bir piyadeymişim gibi emirler yağdırmasına duyduğum öfkeye engel olamıyordum. Burada olmam, onun arkasını korumam bile içimdeki öfkeyi daha da arttırıyordu. Dışlerimi sıkarak, saldırmamak için tüm gücümü harcadım, öfke sürekli derimin altında fokurduyordu, *o günden* beri hissettiğim tek şey bu gibi görünüyordu...

Aslında bu doğru değildi. Korku bir diğerydi ama bu sadece öfkemi körüklüyordu. Damarlarımı ateşle ve daha fazla öfkeyle yakan şey ise amansız seks dürtüsüydü. Tüm bu saçmalıklardan önce normal, sağlıklı bir iştahım vardı. Yirmili yaşlarının başındaki bir insan için tipikti. Birkaç kadını yatağa atmıştım çünkü Brexley'nin yanında ona dokunmadan uyumak bana hayal edebileceğim en kötü mavi taşak vakasını yaşatmıştı. HDF'de benimle birlikte olmak isteyen kızları her zaman seçerdim ama bir playboy değildim. Pek bana göre değildi. Onların yerine Brexley ile olmayı seçtim.

Bu farklıydı. İçimde neredeyse kontrol edemediğim bir arzu vardı. Sadece seks yapmak değil, *sevişmek* için çok derin bir ihtiyaç. Acımasızca ve vahşice. Bu ihtiyaç sanki kendi derimi yırtmak istiyormuşum gibi içimi kaşındırıyordu.

"Tanımadığı kimseyle ticaret yapmaz." Scorpion tekne iskelesinin etrafına baktı, duruşu savunmada olduğunu ve her an savaşmaya hazır olduğunu gösteriyordu. "Buraya göz kulak ol." Sanki o da benimle aynı şeyi hissediyormuş gibi kaşlarını çatı. Bir şeyler yanılttı, ağzınızdaki kötü bir tat gibi havayı kaplıyordu.

"Evet, bunu nasıl yapacağımı biliyorum," diye kestirip attım, kendimi ergenlik çağındaki huysuz bir genç gibi hissediyordum. "Ben eğitilmiş bir subayım."

"Evet, HDF'nin rahat duvarlarının içinde." Scorpion alay etti. "Ama onların dışında savaşmak zorunda kaldığın anda yakalandın." *Benim tarafımdan* bırakıldı.

"Siktir git." Beynim daha düşünmeye fırsat bulamadan vücudum Scorpion'a doğru atıldı. Tehdidime tepki verdi, göğsü kabardı.

"Whoa! Whoa!" Birdie aramıza atladı, ellerini kaldırarak bizi birbirimizden uzaklaştırdı. "İkiniz de sakın olun. Aynı tarafta olmamız gerekiyor, unuttunuz mu?"

"Doğru." Hanna homurdandı, başı titriyordu, gözlerimiz iki fae arasında buluştu. Aynı mücadeleyi onda da görebiliyordum. Tüm hayatımız boyunca, fae'lerden nefret etmeye, onları acımadan öldürmeye şartlandırılmış ve eğitilmiştik. Sarkis'in ordusu tarafından "yakalanmamızdan", onun Vêrhăza'ya gitmesinden ve benim kendi babam tarafından bir laboratuvar deneyi gibi muamele görmemden beri, altımızda hiçbir şey sağlam değildi. Artık hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Artık onlarla savaşıyordum ama bu tamamen onların tarafında olduğum anlamına gelmiyordu. Benim tarafım yoktu. Ve gerçeği ensemde hissettikçe, başıma gelenlerin farkına vardıkça, kendimi daha da yalnız ve izole hissediyordum.

Scorpion bana ters ters baktı ama derin bir nefes aldı, bakışları bir an için Hanna'ya kaydı. Onun ağır bakışlarından ürkmedi. "Geliyor musun, küçük engerek?"

Dudakları birbirine yapıştı ve tek kelime etmeden rıhtımdan aşağıya doğru döndü.

Ondan küçük bir iç çekiş geldi. "Birdie?" Kaşlarını ona doğru kaldırdı.

Söylenmemiş sözleri karşısında başını salladı, beyaz-sarı saçlarından sadece bir tutam kapüşonundan görünüyordu. Aralarındaki bağı, yakınlığı görebiliyordunuz.

Tanıdıkları ve birlikte çalıştıkları yıllar.

Birbirlerini hiç becermişler miydi?

Bu görüntü karşısında dudağım kıvrıldı ve omurgamda mantıksız bir öfke dalgası alevlendi. Ona yaklaşma, Akrep'in görüşünü engelleme içgüdüğü beni neredeyse kıcımların üzerine geri salladı.

Bu da neydi böyle? Kendimi toparlamak için arkamı döndüğümde derin bir nefes aldım.

"İyi misin?" Ufacık tefecik bir şey için, sırtımı tırmalayan ve aletimi sertleştiren daha derin, cızırtılı bir sesi vardı. Bu da beni daha çok kızdırdı. Parmaklarım o kadar sıkı kıvrıldı ki, parmak eklemlerimin üzerindeki deri yarılmaya başladı.

"Peki," diye homurdandım, başımı salladım ve set duvarının arkasına geçerek aşağıdaki rıhtıma bakan daha iyi bir pozisyon aldım.

"Cidden güzel çocuk, son zamanlarda gerçekten çok gerginsin." Tam yanıma çömeldi, silahı hazırda, küçük gövdesi o kadar çok ısı ve enerji yayıyordu ki dişlerim birbirine çarptı. Onun enerjisinin vücuduma verdiği tepkiden uzaklaştım.

Kaşları çatıldı, sanki ben altı yaşındaymışım ve onun bitleri varmış gibi uzaklaşmamı izliyordu. Gözlerini devirdi ve dikkatini Hanna ile Scorpion'un karanlıkta kayarak Dzsinn'le buluşacakları iskeleğe gitmelerine verdi.

Bulutlar dolunayın üzerinden kayıyor, sis nehirden yuvarlanıyor ve her şeyi karanlık bir ürkütücülüğe boğuyordu. Omzum tekrar seğirdi, bu his beni saklandığımız yerde kaydırda ve başımı arkama çevirdi. Açıklayamıyordum ama bu gece bir şeyler ters gidiyordu. Havada ağır bir hava vardı, sanki atmosfer bizi uyarmaya çalışan bir şarkı çalıyordu, ama gece sadece kurbağaların vıraklamalarını, suyun sette yumuşakça şaklamasını yansıtıyordu. Tuhaf bir şey yoktu ama bir türlü sakinleşemiyordum.

Birdie burnunu kıvrarak etrafına bakındı.

"Bunu hissediyor musun?" Etrafına bakmasını izledim.

Başını bana çevirdi. "Öyle mi?" Başını eğerek beni inceledi. Laboratuvarda başıma gelenleri kimseye anlatmamıştım, Warwick de tek kelime etmemişti. Kendi babanızın sizin için bu kadar az şey hissetmesinin ve teorisini kendisi yapmadan önce sizin üzerinizde test etmesinin acısını ve utancını ifade etmek zordu. Kendimi ihlal edilmiş hissediyordum; ben söylemeden bedenime olanlardan rahatsızlık duyuyordum.

Bu kadar uzun süre ne kadar kör olduğumu fark etmek beni utançla gölgeledi. Saf ve aptal. En iyi arkadaşıma bile sırtımı döndüm çünkü onun suçlamaları karşısında hâlâ babama inanmak istiyordum. Bir başka mücadele de artık kontrolün bende olmadığını hissetmenin verdiği rahatsızlıktı. Nefret ettiğim birine bağılıydım ve o da benim olması gereken kadınla birlikteydi.

Bunu daha önce itiraf etmediğim için kendimi yumruklamak istedim. Bu kadar ukala olduğum, onu hafife aldığım, beni sonsuza dek seveceğini ve asla parmaklarımın arasından kayıp gitmeyeceğini düşündüğüm için. Şimdi Brexley gitmişti. Onun kaybı benim için fiziksel olmaktan çok daha fazlasıydı.

"Neden yapmayayım?" Mırıldandım, çenem gıcırdayan dişlerim ve uyuşmuş kaslarım arasında hareket etmekte zorlanıyordu.

Birdie omuz silkti. "Artık insanların hissedebileceği bir şey değil."

Kapıyı kilitledim. "Bu ne anlama geliyor?"

Bana bir kez daha "*ne oluyor lan*" bakışı attı. "Yok bir şey, tatlı çocuk. Sadece söylüyorum. Büyü nedeniyle havada oluşan hafif dalgalanma insanların pek fark etmediği bir şeydir."

"Nereden biliyorsun? Siz insan değilsiniz. Belki biz biliyoruzdur." Savunmaya geçtiğimi, ağzımdan tükürükler saçarak saldırdığımı duyabiliyordum. "Bilmiyorsun lan."

"Cidden, senin neyin var?" diye tersledi beni. "Esirimiz olarak zincire vurulduğunda bu kadar hıyar değildin."

"Belki de bu yüzden," diye homurdandım. Götlük yaptığının farkındaydım ve bu benim için normal değildi. Görevimi yapmak, HDF'nin terbiyeli prensi olmak için yetiştirilmiştim. Çekici, güçlü, akıllı ve zarif. Şimdi ise içimdeki canavarı kontrol edemiyor gibiydim, içimden öfke fişkırıyordu ve o bunu yüzeye çıkarıyor gibiydi.

İskeledeki hareket odak noktamızı değiştirdi. Bir tekne yanaştı, küçük tekneden üç silüet çıktı. Karanlık hatlarıyla ilgili her şey beni gerdi. Küçük olanın yetkili olduğunu söyleyebilirdim. Onda öyle bir hava vardı.

Hepsi Fae'ydi.

"Dzsinn." Scorpion'un ona hitap ettiğini duydum, sesleri bana kolayca ulaşıyordu, oysa çok uzakta olmaları gerekirdi.

"Her şey bunun içinde." Dzsinn adamlarının Scorpion'un ayaklarının dibine bıraktığı kabı başıyla işaret etti.

Scorpion eğildi ve içindeki ürünü inceledi. Ayağa kalkarken başını salladı ve ona kalın bir zarf uzattı. "Teşekkür ederim."

Dzsinn içeri bakıp her şeyin yerinde olup olmadığını kontrol etti. Tatmin olmuş bir şekilde Scorp'a baktı. "Bu iyiliğe ihtiyacım olduğunda sana haber veririm."

Scorpion anlayışla başını eğdi.

Buz gibi hava omurgamı yaladı, kollarımdaki tüyleri diken diken etti, sanki minik karıncalar derimin üzerinde geziniyor, uyarı çılgınlıkları atıyordu. Başım arkamda dönerek korkumu doğruladı. Daha önce hiç görmediğim bir amblemle damgalanmış, koyu renk giysiler içindeki düzinelerce figür gölgelerin arasından fırladı. Silahlarla dolu bir şekilde bize doğru geliyorlardı.

"*Csapda!*" *Pusu!* Birdie, sekerek acı havayı kesen bir silah sesi duyunca aşağıdaki Akrep'e bağırdı.

Her şeyin silah sesleriyle yanması ve herkesin saklanmak için çabalaması sadece bir an sürdü. Birdie ve ben eski bir vapur iskelesinin arkasına koştuk ve saldırganlara ateş ederek karşılık verdik. İskeleden gelen silah sesleri bize doğru gelen gruba misilleme yapıyordu.

"Bunlar da kim?" Kafamı dışarı çıkarıp bize doğru hareket eden her şeye ateş ettim. Çok kalabalıklardı. "Onlar HDF değil." Tarzlarını, nasıl hareket ettiklerini ve nasıl saldırdıklarını biliyordum.

Bu adamlar hassas bir şekilde hareket ediyorlardı ama bir birim olarak değil. Sanki çok az eğitim almış gibiydiler. Uyumluluktan yoksundular. Her yaştan, kadın ve erkek gibi görünüyorlardı. Saldırganlarımız sıksa ve zayıftı ama bizi öldürmeye kararlıydılar.

"Bilmiyorum." Ceketinden bir silah daha çıkardı. İkisini birden yumrukladı, etrafıma eğildi, ikisini birden ateşledi, her atışta bir ceset düştü.

"Lanet olsun." Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

Bir tekne motorunun sesi bizi iskeleye doğru döndürdü. Dzsinn ve adamları bölgeden kaçtı.

"Scorp!" Onun ve Hanna'nın olduğu yere doğru bağırdı. Hanna, Scorp kutuyu alırken onu korudu. İskeleden gizlenmeden fırladılar ve terk edilmiş feribot kulübesinin arkasında bize katıldılar.

"Bize ateş eden de kim?" Scorpion tısladı. "Bu HDF değil, değil mi?"

"Hayır." Hanna'nın sırtı duvara dönüktü ama neredeyse transa geçmiş gibi duruyordu, göğsü aşağı yukarı hareket ediyordu. "Bu HDF değil."

"O zaman kim?" Birdie saldırganların üzerine ateş etti. Silahlarından birinin mermi yatağını boşalttıktan sonra onu sorunsuz bir şekilde ceketinin içine soktu, kalçasından başka bir otomatik çıkardı ve duraksamadan ateş etmeye devam etti.

Bunu neden bu kadar seksi buldum?

"Onlar artık insan değil." Hanna yutkundu, gözleri duyguyla parlıyordu.

"Ne?" Scorpion'un kafası bir an için kıza kaydı, kız orada donmuş bir şekilde dururken bakışları onun üzerinde gezindi.

"Onları hissedebiliyorum," diye mırıldandı, boğazı düğümleniyordu, elleri sanki hareket etmemeye çalışıyormuş gibi silahının kabzasını sıkıyordu. "Onlar da benim gibiler."

"Senin gibi mi?" Birdie'nin alnı çatıldı.

Hanna başını Birdie'ye çevirdi. "Canavarlar."

Scorpion nefesinin altından homurdandı, kafası anlaşmazlık içinde sallanıyordu, ama hepimiz onun neden bahsettiğini anladık.

Hap kullanıyorlardı. Kendilerine verilen fae özüne dönüşen insan-fae melezi ucubeler. Eski sınıf arkadaşlarımdan birkaçının bu canavarlara dönüşüp bize saldırdıklarını bizzat görmüştüm.  ld r lmesi neredeyse imkansız hale gelmişlerdi.

"O zaman HDF olmalılar." Birdie'nin silahı yaklaşan düşmana doğru patladı.

"Hayır." Hanna başını salladı. "Hiç sanmıyorum."

" nemli değil!" Scorpion bağırdı. "Ka mamız gerek!"

Her taraftan içeri girmeye devam ettiler; çıkış olarak sadece su vardı ve o da metrelerce uzaktaydı.

"*Szar!*" Silahım boş tıkladı.

"Umarım marketteki gibi bir planın vardır." Birdie kurşun sesleri arasında Scorpion'a bağırdı ve ayak bileğine takılı başka bir silahı çıkarıp bana uzattı.

Ona göz kırptım.

"Ne?" Bana omuz silkti. "Silahları severim."

"Bir planın olduğunu umuyordum." Scorpion dikkatini tekrar topladı. "Saraybosna'daki gibi."

"Evet, bu iyiydi." Başını salladı. "Viyanada da harika bir tane vardı."

"Ustaca." Düşmanımız alçalıp bizden sadece birkaç metre uzaklaşırken o ve Akrep bir ileri bir geri gidip geliyorlardı. Onlar sonuna kadar şaka yapacak türdendi, Hanna ve ben ise ciddi olanlardık.

Birdie'nin yüzündeki gerginliği, sert tavrının ardına gizlenmiş korkusunu görebiliyordum.

"Ahhh!" Bir kurşun kolunu sıyırırken Birdie haykırdı. Sanki ağır çekimde vurulduğunu, kanın dışarı fişkırdığını, bir diğeri kalçasına isabet ettiğinde vücudunun sarsıldığını, gücün onu yere serdiğini izledim.

Terör. Öfke. İntikam.

Derimin altında kaynadılar, ona zarar vereni öldürme arzusu dışında her şeyi kapattılar.

O anda artık kafamın içinde değildim. İçimde derinlerde bir şey intikamla kükredi, zapt edemediğim bir güç çılgılık çılgılığa haykırdı.

Hiçbir şey bana
dokunamazdı. Ölüm
benden korkuyordu.

Korkulacak biriydim. Saygı duyulan.

Motosikletlerin gürültüsü, silah sesleri ve ölüm çılgınlıkları beni bir lastik bant gibi geriye çekti, bedenimi düşürdü, enerjim dışarı fırladı.

"İşte bu," diye neşelendi Birdie. "Dikkat dağıtma!"

Bakışlarımı kaldırdığımda Warwick, Ash, Lukas ve Kek'in namlularını gördüm. Warwick pençeli tırpanını saldırganları kesmek için kullanırken Ash ve Lukas diğerlerini vurdu. Kek uğursuz bir neşeyle gülümseyerek parmağını bile kıpırdatmadan boyunlarını kırdı.

Warwick söylentilerin işaret ettiği her şeydi. Vahşi, acımasız, bağımsız ve hızlı. Birini ikiye böldükten sonra diğerine dalarken hiç düşünmedi. Acımadan ve hiç çaba harcamadan öldürüyordu.

Gerçek bir savaşçı ve
efsane. Ondan *nefret*
ediyordum.

Pençesini bir kez savurmasıyla son kafa da nehre yuvarlandı; artık sessiz olan sokaklar kanla ıslanmış ve ceset parçalarıyla dolmuştu.

Birdie'nin ona seslendiğini duyduğumda bakışları nefretimi daha da körükleyerek benimkilere kaydı.

"Efsane!" Yaralarını görmezden gelerek sırtarak ona doğru topalladı. "Kusursuz bir zamanlaman olduğunu söyleyebilir miyim?"

Ona başıyla onay verdi, sanki orada olması benim suçummuş gibi gözleri yine bana dikildi.

Daha da kötüsü, içten içe biliyordum ki... Onu buraya ben çağırmıştım.

Bölüm 6

Warwick

"Tekrar et." Killian masanın karşısından bize baktı. Bu gece ocakta çıtırdayan ateş sıkılı çenesini aydınlatıyordu. Aşağıda yaralarını sarmakta olan Birdie ve buraya gelir gelmez benden olabildiğince uzaklaşmaya çalışan Caden dışında hepimiz komuta odasına geri dönmüştük.

Ben de bunu istiyordum.

"Adamlar annemindi." Lukas kollarını kavuşturarak tüm duygu izlerini gizledi. "Taktıkları onun nişanıydı." Cesetleri parça parça yola saçıldığında, yaklaşmak ve üstlerine neyin gömülü olduğunu görmek daha kolaydı. Kanatları arp şeklinde kıvrılmış bir kadın. Geçmişte İngiliz monarşileri tarafından kullanılan bir semboldü ama fae'ler için bambaşka bir anlama geliyordu. Duvar yıkılmadan önce insanlar arasında yaşayan tüm fae'ler için gizli bir amblemdi. Yüzyıllar boyunca çarpıtılarak saflığın sembolü haline getirilmişti. Gerçek yöneticiler olarak saf perileri ve tüm insanlardan üstün olan fae'leri temsil ediyordu.

"Savaşanların insan olduğunu mu söylemiştin?" Mykel şöminenin önünde volta atıyordu, haritalar ve planlar masanın üzerine yayılmıştı, döndüğümüzde iki lider gece geç saatlere kadar çalışıyordu.

Scorpion'un bakışları Hanna'ya kaydı. Ağırlığını ayaklarının arasında kaydırarak yere baktı.

"İki haftadır onları izliyoruz. Sarayda sadece bir avuç muhafızı vardı." Killian sanki parçaları birleştirebilecekmiş gibi Ash'e baktı. Bu gece iki yüzden fazla vardı, sarayda her gece gördüklerimizden çok daha fazla. "Nereden gelmişler?"

Mykel, "Belki Leon'un birliği hâlâ ona sadıktır," diye karşılık verdi.

"Onlar eğitimli askerler değildi." Arkadan gelen sesim odada yankılanıyor, her kafayı bana çeviriyordu. "Erkekler ve kadınlar, gençten yaşlıya. Çoğu aşırı derecede yetersiz beslenmişti. Vahşi Topraklar'da bulabileceğiniz insanlardı, yetenekli bir ordu değil."

"Onlar da benim gibiydiler." Hanna'nın sesi bir fısıltıyı zorlukla aştı ama bir şekilde odanın içinde çığlık attı.

"Ne?" Mykel hızla ona doğru koştu.

"Hap kullanıyorlardı." Yutkundü, içsel bir savaşı karşı karşıyaymış gibi başını kaldırdı. "Onları hissedebiliyordum."

"Onları hissediyor musun?" Killian başını öne eğdi.

"Tarif edemiyorum ama biliyorum işte. Hepsi birer canavara dönüşmüştü."

Killian ellerini masaya bastırdı, başını eğdi ve yavaşça nefes alıp verdi. "Hükümdarlığını bu şekilde sağlamlaştıracak ve tahtta kalacak. Kendi ordusunu kuracak."

"Annem iktidarda kalmak için *kendi türünü* kullanacak ve öldürecek ve insan hayatları daha da az önemli. Onları kolayca bir kenara atabilir." Lukas, Killian'ın iddiasını doğruladı.

"Ama formülü nasıl elde etti? Laboratuvarın yok edildiğini sanıyordum?" Mykel hayal kırıklığıyla sakalını kaşıdı.

Sorusu aklımı Kovacs ve benim laboratuvara ilk getirildiğimiz zamana götürdü; aşağıdaki zindanlara götürülürken Sonya'nın sesi Istvan'a cevap veriyordu.

"Aslında laboratuvarları görmek istiyorum. Neler olup bittiğini anlamam gerekiyor ve süreçle oldukça ilgiliyim."

"Onları doğrudan kaynağından çaldı." Saçlarımı arkadan bağladım, öldürdüklerimin adrenalini hâlâ damarlarımda dolaşıyor ve bir çıkışa ihtiyaç duyuyordu. "Kovacs ve ben oraya getirildiğimizde Istvan onu ve Leon'u laboratuvarlarda gezdirdi."

Killian'dan bir alay süzüldü, başı titriyordu. "Bunu ona vermek zorundayım.

Hatta Istvan'dan on adım öndeydi."

Kadın yıllardır düşmanla yatıp kalkıyor, yönetimi ele geçirmek için plan yapıyordu. Sonya eski kafalıydı. Anlık tatminler yoktu. Uzun bir oyun oynadı, zaferi garantilemek için tüm taşlarını yerleştirdi. O yeni Aneira'ydı. Zalim, zeki, kurnaz, hatta belki de daha zekiymiş çünkü geçmiş kraliçenin hatalarından ders almıştı.

Istvan'dan daha çok Sonya en büyük tehditti, ama kimse bunun olacağını tahmin edememişti çünkü kurnazca içeri girmiş ve yönetimi ele geçirmişti. Güzelliği, cazibesi ve güzel sözleri, fae'leri liderleri olarak ona tamamen aşık etmişti.

Orada durmayacaktı.

"Hepsi öldü mü?" Killian doğruldu, başı ağrıyormuş gibi elini alnında gezdirdi.

"Evet." Başımı sallayarak Ash, Kek ve Lukas'a baktım, düşmanların kanı hâlâ üzerimizi kaplıyordu. "Emin olduk."

"Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim." Kek muzip bir gülümsemeyle mavi örgüsünü çekti.

"Ne?" Ash'in kolları sahte bir acıyla dışarı çıktı.

"Sanırım bu gece oyununu hızlandırman gerekecek, peri." Utangaç bir gülümseme ağzını yukarı kaldırdı, tek omzu kalktı. "Sen de öyle." Lukas'a göz kırptı.

Lukas'ın yüzü kızardı, bakışları yere kaydı ama dudaklarında küçük bir kıpırdanma olduğunu görebiliyordum, gözleri Ash'e kayıyor, sonra tekrar yere dönüyordu. Kek ve Ash'e kıyasla utangaç biriydi.

Killian'ın göz kapakları kısa süreliğine kapandı. Milyonlarca parçaya ayrılmaya hazır görünüyordu. Gözlerini açtığı an, geri dönmüştü.

Noble.

Yetkili.

"Yarın bu konu hakkında daha fazla konuşacağız ve bir sonraki görevimizi planlamaya başlayacağız." Scorpion'un masanın üzerine koyduğu kabı başıyla işaret etti. İki vücut kamerası ve bir avuç dolusu yüksek teknoloji ürünü kulaklık. "Biraz dinlenin." Bizi gönderdi.

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Vücudum dökülmemiş enerjiyle ağrıyordu. Öfke.

Şiddet.

Duş almam gerekiyordu. Bir içkiye ihtiyacım vardı. Bir şeyleri yumruklamaya ihtiyacım vardı. Ama en çok ona ihtiyacım vardı.

Hayal kırıklığı ve öfke etrafımdaki her şeyi yok etme isteği uyandırırken kaslarım sıkıştı. Öldürmek için. Ölümü ellerimde hissetmek için.

Ya da vücudum pes edene kadar bütün genelevi sikecektim. Ama ikisini de yapmadım.

Siktir git Kovacs. Dudağımda bir hırıltı belirdi. Evcil bir kucak köpeğinden başka bir şey değildim.

"Warwick?" Scorpion arkamdan seslendi. Botlarım basamakları gümbürdeyerek çıktı ve n kapıya yöneldi. Buradan siktir olup gitmem gerekiyordu. "Hey, pislik!"

Hırlayarak durdum ve öldürmek istediğim ama Brexley yüzünden yapamadığım, öfkemi körükleyen bir başka kişiye döndüm. Onun bir parçasıydı, sinir bozucu ikiz kardeşi gibi onunla bir şeyler paylaşıyordu.

"Ne?" Hırladım.

Scorpion yanıtımı duymazdan geldi, gözlerini etrafta gezdirdi, sonra onu takip etmemi işaret etti.

"Eğer hemen konuşmazsan boynunu kırarım." Ofladım, istemeye istemeye onu yan taraftaki kk bir odaya kadar takip ettim.

"O zaman kapa neni," diye yaylım ateşi açtı Scorpion. "İnan bana, fazladan zaman geçirmek isteyeceğim son kişi sensin ama bu Brexley ile ilgili."

Tüm vücudum gerildi, omuzlarım yükseldi ama tüm dikkatim ondaydı.

"Sana söyleyene kadar Killian'a bir şey söylemek istemedim." Scorpion sesini alçak tuttu. "Hanna ve ben geçen gece bağlantımla buluştuğumuzda..." Bir sonraki kısmı nasıl söyleyeceğini düşünerek yutkundum.

"Tkr onu."

"Brexley'i biliyordu."

"Ne?" Geri adım attım, hafif bir panik ciğerlerime doldu. "Ne demek onu biliyordu? Nasıl biliyordu?"

"Bu endişelerimizin en kğ." Bu adamı tanıdığımdan beri ilk kez gergin görünüyordu. Bu sadece sistemimdeki adrenalini üç katına çıkardı. Havanın ciğerlerime daha ağır bir şekilde girip çıktığını hissedebiliyordum.

"Birleşmiş Milletler'in kral ve kraliçesi bir şekilde *onu* ve nektarı öğrendi. Daha da kötüsü, Brexley'i bir tehdit olarak sınıflandırmışlar."

Sertçe içime çektim, tüm vücudum daha da yükseldi. Korku ve panik bana çarptı, neredeyse görüşümü bulanıklaştırıyordu.

"dl avcılarını onun için geliyor."

Bir nefeste Scorpion'u duvara yasladım, parmaklarım boğazına saplandı.

"Bana söylemek için *şimdiye* kadar bekledin." Her hece bir hançer gibi fırladı, öfkem erevemi genişletti.

"Bırak lan beni." Scorpion elime karşı mücadele etti. Elimi boğazına daha sıkı kilitledim. Gözlerinin ardında öfke çiçekleri açtı ama bir an için savaşmayı bıraktı. "Bunu söyleyecek kadar etrafta değildin, sıkık herif."

Burada bir görevde olmadığım her an, onun geçebileceği herhangi bir kasabaya gidip arama yapıyordum. Haklıydı; bir seferde günlerce kaçıyordum. Onu avlardım. Onu bulacaktım. Açıkça olmak istemese bile.

Bir hırıltıyla onu serbest bıraktım ve geri çekildim.

"Senin için de hâlâ bir şey yok mu?" Scorpion birkaç dakika sonra mırıldandı.

Bir duygu dalgası yemek borumu yaktı ve başımı hafifçe sallayarak yana çevirdim.

"Bunun kasıtlı olduğunu mu düşünüyorsunuz, yoksa güçleri hala tükenmiş durumda mı?"

"Bilmiyorum," diye omuz silkerek mırıldandım, bu konuşmanın yapıyor olmasından bile nefret ediyordum.

"Onu bir an önce bulmalıyız, özellikle de Birleşmiş Milletler onun peşine ödül avcılarını taktıysa."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye bağırdım, volta atarken botlarım yerde gıcırdıyordu. Eğer söylentilere inanılacak olursa, kraliyet ailesi için çalışan bu çift asla hedeflerini tutturamazdı. *Asla*.

Bu sefer yollarına ben çıkacaktım.

"Bak, onu bulmak, bu dünyayı parçalara ayırmak, ben dahil herkesi öldürmek istediğini biliyorum. Bunu anlıyorum. Ben de onu bulmak istiyorum. Bunu hisseden tek kişi sen değilsin..." Akrep, yanağındaki bir siniri esneterek durgunlaştı. "Ama ne yapmamız gerekiyor? Şimdiye kadar her yerde olabilirdi. Başına her şey gelmiş olabilir. O-"

Ona attığım bakış ağzını kapattı.

"Hayır." Başımı sertçe salladım. "O iyi." Önceden, bağlantı koptuğunda, kişinin hâlâ hayatta olduğu hissi vardı. Bağın içinde bir titreşim. Bu sefer hiçbir şey hissedemiyordum, sanki ölmüş ve her şeyini beraberinde götürmüş gibiydi. Ama hayatta olduğunu biliyordum. İçimdeki altıncı his beni bağlantının ötesinde ona bağlıyordu.

Her ne kadar çok iyi bilsek de, hayatta kalmak iyi olmaktan çok uzaktı. Bunu bilmek aklımı kaçırmak istememe neden oluyordu. Yüzyıllar boyunca yaşamıştım; Kovacs'la geçirdiğim zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti ama ona bir an bile bağlı olmamayı kaldıramazdım. Nerede olduğunu bilmemek. Sesini duymamak, gülümsemesini görmemek, tenini hissetmemek, tadına bakmamak, iniltilerini yakalayamamak. Her şey ters geliyordu.

Yanlış.

Hiç renk görmedim.

"Her neyse, bilmen gerektiğini düşündüm." Scorpion kükreyerek yanımdan geçip gitti ve beni daha fazla öfke içinde bıraktı. Her an patlamaya hazır bir bombaydım. Ve bu ülke uçurumun kenarındaki bir barut fıçısıydı, kendisiyle birlikte tüm Doğu bloğunu da yok etmek üzereydi.

Kovacs işin ortasında olmasaydı ben de izin verirdim.

"Siktir!" Yumruğumu duvara vurdum, duvardan kopan parçalar yere düştü. Kendimi yıkıcı hissediyordum. Sadist. Gaddar.

İşe yaramaz.

Onu bulabilmeliyim. Onu hissetmek için. Tam olarak nerede olduğunu bilmek için öyleydi.

Eğer koşmak isteseydi. Ben de onunla kaçardım. Onu koruyamazdı. Beni ondan. Bunun için çok geçti. Beni çoktan seviyelendirmişti.

Bu lanet olası şehri yerle bir etme dürtüsü nabzımda gümbür gümbür atıyordu. Hiçbir şey hissetmeyene kadar birini öldürmem, becermem ya da ezmem gerekiyordu.

Gece dışarı çıkarken, bunlardan en az birini gerçekleştirmeye kararlı bir şekilde bisikletime yöneldim.

Sırtımdan aşağı su püskürüyor, kan ve ter derimden akarak giderin etrafında dönüyordu. Parmak eklemlerim parçalanmıştı ve çenem, gövdem ve gözümdeki morluklar acıyla zonkluyordu. Sistemimdeki alkol kafamın içinde çarpıyordu.

Alnımı serin fayansa bastırarak baş ağrımı hafiflettim. Son üç saat boyunca aralıksız dövüşmüş, dövüşçü üstüne dövüşçü devirmiş, yeraltı ringi üzerime kapanmış, onlar sürükleyip götürmeden önce neredeyse birini öldürmüştüm. Yine de hâlâ öfkeyle titriyordum.

Ash, Kitty ve benim zamanında başladığımız başka bir işti. O zamanlar çok katıldığım bir işti.

Bu gecenin gerginliğimi alacağını umuyordum. Ama olmadı.

İçimdeki canavarı neyin yatıştıracağını biliyordum. Ama o beni terk etti.

Aletim sertleşmişti, ağrıyordu. Onun için, onun içinde olmak için çaresizdim. "Kovacs." Arkamı döndüm, omurgamı duvara bastırdım, elim

kolanımı sarıyordu. Gözlerimi kapatarak ona uzanmaya çalıştım.

Zihnim, sikimin onun amını siktiği anlara gidip geliyordu.

Göğsümden küçük bir inilti yükseldi, elim daha sıkı kavradı, etrafımda nasıl kenetlendiğini, dilinin gölgesinin göğsümde nasıl kayacağını, kıcıımı nasıl yalayacağını düşündüm.

Dişlerimi sıkarak daha sert ovuşturdum, acımasını istiyordum çünkü artık hiçbir şey hissetmiyordum. Onun her rengini tatmıştım ve daha fazlasını istiyordum. Serbest bırakma, öfkemi yakma ihtiyacı beni çabayla homurdanmaya itti.

Ortak tuvaletin girişi gıcırdayarak açıldı ve yere basan birkaç çift çıplak ayağın sesi içimi öfkeyle doldurdu. Burası eskiden müzenin umumi tuvaletiydi ama Killian kabinlerin yarısını özel duşlara çevirmişti. Sabahın dördünde insanlardan uzakta güvende olacağımı düşünmüştüm. Kesintiye uğramadan mastürbasyon yapmak için güvenli.

Bir adam duyamayacağım kadar alçak sesle mırıldandı, ardından bir kadın kahkaha attı.

Nefesimin altından tısladım, neden burada olduklarını biliyordum. Belki de damarlarımızda, DNA'larımızda yüzen sihirden kaynaklanıyordu, ama fae'ler nemfomanlardı. Bazıları diğerlerinden daha fazla, ama bir bütün olarak, sürekli azgındık.

En uçtaki duş açıldı, adamın tekrar konuştuğunu duymadan önce kadın kıs kıs gülüyordu, ama bu sefer sadece sesi tanımakla kalmadım, aynı zamanda farklı bir adam olduğunu fark ettim.

Sikeyim.

O sesi kendiminkinden daha iyi tanıyordum çünkü benden çok daha fazla konuşuyordu.

"Dizlerinin üzerine çök, benim güzel mavi iblisim." Ash'in sesi alçaktı, şehvetli bir oyunculukla doluydu. "Dudaklarını onun sikinin etrafına sar."

Islak fayans zemine çarpan bir deri tokadı ve hemen ardından Lukas olduğunu tahmin ettiğim bir inilti duyuldu.

"Bu iyi hissettirdi mi?" Ash çok duygusal bir şekilde konuşuyordu, ağaç perisinin enerjisi odayı ele geçirmişti. "İçine girmemi ister misin?"

"Yessss..." Lukas inledi. "Tanrım, Ash... Seni içimde o kadar çok istiyorum ki." Lukas tısladı.

Aletim elimde sertleşti. Normalde bunun bir parçası olmak istemediğim için giderdim, ama çoğunlukla sarhoş olduğum ve hayal kırıklığı ve öfkeyle kıvrandığım için, aletim yarım yamalak bir serbest bırakmadan daha fazlası için ağrıyordu.

Enerji ereksiyonumu acı verecek kadar sardı, bu da beni ilkelletirdi, sadece zevki önemsliyordum. *Bir şeyler* hissetmek için yalvarıyordum.

Lukas'tan derin, boğuk bir çığlık geldi, Ash'in iniltisi onu takip etti. Islak ten ve etin birbirine vurduğu tokatlar içimi yaktı, zihnimde Brexley'nin ben ona vururken önümde eğildiğini hayal ettim.

Daha hızlı okşadım, ucumdan pre-cum fışkırdı.

Tüm inlemeleri ve seks sesleri banyoda daha yüksek ve daha yüksek sesle yankılanırken hava boğazımda sıkıştı.

"Kendini parmakla, Kek." Ash'in ses tonu bir emir değildi ama içindeki baştan çıkarıcılık onu neredeyse bir emir haline getiriyordu. "İzlememe izin ver."

Kek'in sesini duymadan önce birkaç dakika ıslak şapırtılar oldu.

"Yeterli değil, peri. Amım artık sana alıştı. Seni arzuluyor."

Ash'ten bir hırıltı geldi. Kapıdaki yarıklardan Ash'in Lukas'tan uzaklaştığını ve Kek'i yerden kaldırdığını görebiliyordum. Ash, Kek'in omurgasını duvara çarpıp hiç tereddüt etmeden içine girerken Kek'in bacakları Ash'in beline dolanmıştı.

Çığlığı sinirlerime sihirli bir ürperti gönderdi ve sikime daha fazla kan pompaladı.

"Kek..." Ash mırıldandı. "Tanrım, nasıl bu kadar iyi hissediyorsun? Sürekli içinde olmak istiyorum."

Kek karşılık olarak sadece haykırdı, hiçbir şeyi geri tutmadı. Onu becerirken nasıl hissettiğinin bilinmesine izin verdi.

"Kahretsin." Lukas gürledi, eli Ash'in saçlarına uzandı, dudakları Ash'in dudaklarını aç bir öpücükle kaplayana kadar başını geriye doğru çekip çevirdi. Lukas kendini Ash'in arkasından kavradı ve içine girmeden önce pozisyon aldı.

Hepsi birlikte inliyor, birbirlerini becerirken tıslıyor ve küfrediyorlardı. Havadaki büyü, ılık suyun altında terlemeye başladığım noktaya kadar boğuldu.

Seksin durmak bilmeyen sesleri kendi ihtiyacıma fon oldu. Göz kapaklarım tekrar kapandı, kalçalarım elime çarpıyordu. Kolum ağrıyordu ve aletimi boğup daha sert büküğüm için kaslarım yanıyordu. Zihnim ona ulaştı, aramızdaki boşluğu pençeliyor, içeri girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Onu bulana kadar her seviyeyi soymak için.

Omurgam diken diken oldu, salıverilmem yaklaşıyordu ama daha fazlasını istiyordu. Onu istiyordu.

"*Prences.*" İçimden uludum, döl şaftımı kavururken yüzü hafızamda yanıp söndü.

Üçü birden orgazm olurken tiz çığlıklar, sert deri tokatları ve acımasız enerjiyle birlikte odayı yırttı. Sinirlerime elektrik çarpmıştı.

İçimden sıcak, kalın bir sperm fışkırdı, boğazımı oyan bir homurtu, salıverilmem beni ele geçirirken zihnim gerçeklikten koptu.

O kadar hızlıydı ki hayal gördüğümde emindim ama onu bir post yığınının içinde kıvrılmış uyurken gördüğümü sandım. Gözleri bir solukla açıldı. Sonra da kayboldu.

Duş kabinine geri döndüğümde soğuk su üzerime döküldü, duvara yaslandığımda göğsüm hava almak için kabarıyordu. Gerçekliğe geri dönmenin acısına karşı göz kapaklarımı sıktım, mutluluk anı yok olmuştu.

Düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir halde, gördüğümü sandığım şeyi hatırlamaya çalıştım ama zihnimin uzak köşelerine sürüklendi. Yine de öfkem geri itildi, yorgunluk kaslarımı uykuya ihtiyaç duyacak kadar gevşetmişti.

Üçü dışarı çıkarken kapının açılma sesi dikkatimi çekti.

"Rica ederim, Warwick." Ash'in ses tonundaki sırtış gözümünden kaçmamıştı. O pisliği çok iyi tanıyordum.

Başından beri burada olduğumu biliyordu.

"Şerefsiz," diye mırıldandım. Koridorda kahkaha attığını duyduğuma yemin edebilirim.

Çıplak ve umursamaz bir halde, koridorun sonunda kullandığım odaya doğru yürüdüm ve yüzüstü yastığıma düştüm.

Uyanmadan önce gözlerimi sadece bir an kapatmışım gibi hissettim, burnum hapşırma ihtiyacıyla kaşınıyordu.

"Tanrılara yemin ederim ki..." Yastığa doğru homurdandım, gözlerim hâlâ kapalıydı ve uykusuzluktan yanıyordu. "Eğer burnuma yakın bir yerde parmağı varsa..."

"Oh, endişelenme. Parmaklarını senin parmaklarına yaklaştırmadı.
burun, büyük bir tane."

Chirp!

Bir hırıltıyla yüzümü yastığıma daha da gömdüm. Kovacs'ın kaçıp gitmesi zaten yeterince kötüydü, bir de beni bakmam için lanet olası hayvanlarıyla baş başa bırakmıştı.

Homurdanarak başımı geriye çevirdim, ağır göz kapaklarım aralandı. Opie omzumda duruyordu, üzerinde yapraklardan bir etek vardı, göğsü geyik derisiyle sarılmıştı. Omuzlarına takılı bir koşum takımı tasarlamıştı, boynuzlarının uçlarını kanat gibi arkasında taşıyordu. Geyik boynuzları

Yandaki müzenin tarım bölümü. Sakalı parlak yeşil, mohawk saçları pembe renkteydi.

"*Lófasz*," diye homurdandım ve gözlerimi tekrar kapadım.

Chirp!

Nefes verirken, kığımın üzerinde oturan, yaprak gerdanlığı ve hayvan derisinden bir şort giymiş, parmakları havada uçuşan ve beni tersleyen şeytanı görmek için döndüm.

"Evet, seni de sikeyim," diye cevap verdim. "Ve parmaklarını göt." benimkilerden çek

Chirp!

"Bunu hep *uyanıkken* söylediklerini biliyorum." Opie ofladı pufladı.

Chirp!

"Hayır, o bir yanlış anlaşılmaydı."

Chirp! Chirp! Cik cik!

"O da öyleydi!" Opie kıllı ayaklarını koluma vurdu.

Chirp!

"Kapat. Kapa çeneni. Siktir. Kapayın. İkiniz de." Tekrar iç çektim, yuvarlandım, Bitsy yana doğru uçuyor.

"Ahhhhh! Bitzy, saklan! Silahlı füze fırlatılıyor! Kaç!" Opie beni azarlarken onu yastığa doğru salladı, yüzü buruşmuştu, parmakları yel değirmenleri gibi havada dönüyordu.

"Hayatımı sikeyim," diye mırıldandım. Önceleri korkulan bir efsaneydim. Çoğu kişi için hâlâ öyleydim ama bu iki küçük hamamböceği bunu anlamamıştı. Brexley ortadan kaybolduğundan beri bana bağlanmaya karar vermişlerdi.

İlk başta, Prag'da yaptıkları gibi onu bulabileceklerini umuyordum, ancak sanki yine bir druid büyüünde köpürmüş gibi, hiçbir şey tespit edemediler.

Yataktan kalkarken homurdandım, kaburgalarımındaki çürükler hâlâ acıyordu, ellerim ağrıyordu ve sikim hamdı. Hayal kırıklığı yaratacak kadar açıktı ki, bunun nedeni onun içinde olmam değildi.

Bir önceki gecenin yarı sarhoş anısı, arkadaşlarımdan birbirlerini becermesi, ellerimin içine iç çekmeme neden oldu. Uyanmaya çalışarak yüzümü ovuşturdum.

"Cidden, görevde değilken bile bu şey küçük köyleri ezip geçecek gibi görünüyor."

Döndüğümde Opie ve Bitzy'nin yastığının üzerinde oturduklarını, kocaman gözleri ve pembe yanaklarıyla bana baktıklarını gördüm.

"Kapatma düğmesi var mı?"

"Burada olmanın bir sebebi var mı?" Sandalyenin üzerindeki yığından külotumu aldım ve üzerime geçirdim. "Daha önce kahvaltıda imps yediğimi biliyorsun."

Chiiiiirp!

"Hayır. O şekilde değil." Durakladım. "Kahretsin." Onu anladığımı fark ederek başımı geriye attım, başımı indirirken başım titriyordu, yığından bir pantolon kaptım. "Siktir git Brex," diye mırıldandım nefesimin altında, fermuarını çektim. "Beni hayvanlarınla yalnız bırak."

"Hayvanlar mı?" Opie ayağa kalktı. "Bu ne cüret!"

"Sizi takip eden, ayak bileklerinizi ısırarak ve ikram için yalvaran sinir bozucu şeylere ne diyorsunuz?"

"İkramlar için yalvarmıyorum." Opie

kollarını kavuşturdu. "Mantar mı?"

"Oh... evet... onlar için yalvarırdım."

Chirp!

"Git Ash'i kızdır o zaman. Eminim onu uyandırman hoşuna gidecektir."

"Biz oradan geldik. O zaten 'yukarıdaydı'." Opie parmaklarını havaya kaldırdı.

Chirp! Bitzy parmaklarını kıvrarak Opie'ye eşlik etti.

Alay ettim, gömleğimi çekiştirdim. Ayaklarımı botlarımın içine soktum.

"Ayrıca, bulduğumuz bazı bilgileri bilmek isteyeceğinizi düşündük."

Kafamı kaldırdım, devam etmesini bekliyordum. "Eee?"

"Artık bunu hak ettiğini düşünmüyorum." Öfkeleni ve arkasını döndü Ben.

Ayağa kalktım, nefes aldım ve öfkemi kontrol etmeye çalıştım.

Kapıya doğru yöneldim.

Kapı.

"Beklemek mi? Bilmek istemiyor musun?" Opie bana doğru döndü.

"Söyle ya da söyleme. Bir öfke nöbetini atlatmanı bekleyerek zamanımı boşa harcamayacağım."

"Senin gerçekten sekse ihtiyacın var, koca adam. Tıkanmış tabancan seni huysuzlaştırıyor." Opie içini çekti ve kollarını indirdi. "Peki. Sadece çok tatlı bir şekilde sorduğun için."

Ellerim yumruk oldu ama sakın kalmaya çalıştım.

"Saraya gizlice girmeyi başardık." Opie avucunu havaya kaldırdı.

"Aman Tanrım, dekora ne yapmış böyle? Gerçekten bayıldığımı söyleyebilir miyim?"

O kadar kötü mü? Yani, Killian'ın tasarımları güzeldi ama Sonya'nın bir yeteneği var.

."

"Tanrılara yemin ederim, brownie, eğer tükürmezsen, seni işaret fişeği olarak kullanacağım."

Opie bana ters ters baktı ama devam etti. "Yani Killian'ın hapları test etmek için kullandığı laboratuvarları biliyorsun?"

"Evet mi?" Yutkundum.

"O da aynısını yapıyor."

Onlarla dün gece zaten karşılaşmıştık, ama Killian'ın söylediğine göre, laboratuvarları bir seferde sadece bir avuç test yapabiliyordu.

"Ama daha kötüsü... çooooook daha kötüsü. Mesela-" diye homurdandım.

"Peki, senin için açmak zorunda kaldığım yeraltı geçitlerini de biliyor musun?"

Chirp!

"Sizin için açmak zorunda mıydık?"

"Evet." Sabrım tükenmek üzereyken dişlerimi sıktım.

"Ve eski hapishaneyi biliyorsun, kokan hapishaneyi... Yine de duş günlerini özlüyorum. O lifler.... doğru şekilde keselendiğinde çok iyi hissettiriyordu."

"Brownie," diye bağırdım.

"Doğru, peki, o da mı terk edilmişti?"

Bu işin nereye varacağını sezdiğim için göğsümde asit köpürmeye başladı. "İşe koyul."

"Sonya enkazı temizledi ve orada daha büyük bir laboratuvar ve test alanı inşa etti, kafesleri onları tutmak için kafes olarak kullandı."

"Siktir." Gafil avlanmış gibi hissettim ama aynı zamanda anlamlıydı. HDF'ye savaş ilan ederse onun için savaşacak kimsesi yoktu. Askerlere ihtiyacı vardı.

Kurbanlar.

Binlerce mahkûmu barındırmak için inşa edilmiş devasa bir yerdi.

"Kaç kafes dolu?" Donup kalmıştım, korku damarlarımda dolaşmaya başlamıştı bile.

"Bombardımda yok edilmeyen alt kısımlardan mı?" "Evet."

Opie yutkundu, elleri büküldü.

"Hepsi."

Bölüm 7

Brexley

Karanlık gece, sanki yıldızların kendileri sihirlerini üzerimizde parlatmak için inmiş gibi binlerce ateş ampulüyle parıldıyordu. Renkli fenerler, meşaleler ve metal kutulardaki küçük ateşler kırmızı beyaz çizgili devasa çadıra giden yolu aydınlatıyordu. Vardoların çoğu yol boyunca stantlar kurmuş, yiyecek ve içecek satıyor, bazıları da kendi çadırlarının dışında performans sergileyerek seyircileri cezbediyordu.

Bir çocuk gibi, önümdeki manzaraya huşu içinde baktım, ışıklara bir mıknatıs gibi çekildim. Hoparlörlerden gelen boğucu müzik kulağıma dolanıyor, kaçış, karanlık arzular ve sizi bağlayan sıkıntılardan kurtulma vaadini fısıldıyordu.

Carnival Mystique bana Carnal Row'u hatırlattı, düpedüz seks hariç, ancak karanlık köşelerde hala sunulduğundan hiç şüphem yoktu. Yetişkinler ve çocuklar kapılardan akın ediyor, etrafta sinsice dolaşan, bilet alan izleyicilere gösteri yapan ve onları daha fazla para için ceplerinin derinliklerine inmeye ikna eden ucube şekil değiştirenleri görmeye can atıyorlardı. Kavrulmuş fıstık ve kestane kokuları, boyanmış bulutlara benzeyen şekerlerin tatlılığıyla birlikte havayı dolduruyordu.

"Nasıl buldun?" Nereden geldiği belli olmayan boğuk ve derin bir ses, uzun boyuyla beni yerinden sıçrattı.

"Jethro." Elimi göğsüme götürdüm ve şaşkınlığımı içime çektim. "Beni korkuttun."

Bu grupla geçirdiğim günler arttıkça, gizemli yüzük ustası da bir muammaya dönüştü. Jethro kesinlikle bir fae idi, ya da en azından yarı fae, ama tam olarak ne olduğunu kimse bilmiyor ya da konuşmuyordu. Grubu bile.

Koyu renk gözleri bana bakıyordu, alevlerin ışığı gözlerinde parıltıyor, onu korkutucu ve seksi gösteriyordu. Bu gece daha da seksi. Siyah pantolon, koyu bordo ceket ve silindir şapka giymişti.

Bir yüzük ustasının timsaliydi ama çocukları eğlendiren biri değildi. Jethro'dan cinsellik ve kötülük sızar, sizi isteyerek sefahat yoluna sürüklerdi. Eğer Carnal Row'da olsaydı, herkes onun mekanına girmek için can atardı. Gece için seçtiği kişi olmak için.

"Gelip izlemelisin." Başını eğdi, başka bir şey söylemeden gölgelerin arasına karıştı, büyük çadıra doğru ilerlerken kollarımda dikenlerin dans etmesine neden oldu.

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime.

"Bu adamda bir şeyler var." Bir başka ses beni yana çekti, bu hafta kampta gördüğüm siyah saçlı, güzel bir kadına aitti. O ve büyükannesi falcıydı ve en güzel vardolarda kalıyor, kasaba ve köyleri gezerken ekstra para için kart okumaları ve ruh çağırma seansları yapıyorlardı.

Hayvan bakıcılarından trapez ikizlerine kadar topluluktaki herkesle tanıştırmıştım. O zamandan beri sadece birkaçı benimle konuşma girişiminde bulundu.

"Sen bizim için bir yabancısın. Yabancılara güvenmeyiz." Başını eğdi, gözleri bana kaydı.

Bunu gerçekten anladım.

"Gidip onu izlemelisin. Jethro..." Söylemediği kelimelerle dolu ağır şalını omuzlarına sararak ağır bir iç çekti. "Sarhoş edici. Onu izlemek inanılmaz. *Maestru* olduğunda bambaşka biri oluyor." Romence *Usta*.

Bunu cinsel bir şekilde söylemesi kaşlarımı kaldırmama neden oldu.

Sanki onun hakkında karanlık sırlar biliyormuş gibi, neredeyse meydan okurcasına ağzı yukarı kıvrıldı.

"Ben Zelda." Adını bir performans gibi söyledi.

"Ne kadar... uygun."

"Benim adım da seninki kadar gerçek, *Laura*." Bana sırtarak karşılık verdi. "Burada hepimiz bir rol oynuyoruz. İnsanlar klişeleri sever. Tehlike ve heyecan isterler ama sadece bildiklerinin rahatlığı içinde. Konforlarının dışında merak uyandıracak kadar, ama korkutacak kadar değil. Fal bakma konusunda çok az yeteneğim olduğunu biliyor muydunuz? *Bunica*'dan hediye alan ikiz kardeşimdir." *Büyükanne*. "Ama hiç erkek bir falcı gördün mü? Geleceği kristal bir kürede arayan ya da tarot kartı falı bakan birini?"

"Hayır." Okuduğum tüm kitaplarda, Zelda'nın bu gece giydiği şeyi giyen kadınların tasvir edildiğini fark ettim - bilekleri

incik boncuk takılar, saçında parlak bir fular, korsajlı beyaz bir bluz ve uzun, kat kat bir etek. Bir kostüm.

"Bu bizim hayatımız. Gösteri sayesinde hayatta kalıyoruz. Onlara istedikleri gösteriyi sunuyoruz. Rollerimizde kalıyoruz." Sesi ciddileşti ve şalının altında tuttuğu bir gömleği bana fırlattı. "Sen de rolüne sadık kal, *terzi*." Etrafında dönerek vardosuna geri döndü.

Elimdeki yırtık parçaya bakarken iç çektim. Jethro da bu hafta başında bana aynı şeyi söylemişti. Eğer kalmak istiyorsam, üzerime düşeni yapmalıydım. Dövüşmek için eğitilmişim; birini anında bayıltmak için nereye yumruk atacağımı biliyordum. Şimdi beni ayakta tutan şey giysi tamirindeki beklenmedik becerimdi.

Ben de hapishanenin bana işe yarar bir şey öğretmediğini düşünüyordum.

Üzerimdeki gözlerin diken diken olmasıyla başımı kaldırdım. Bir vardonun içinden gelen yumuşak ışık, kapı aralığında beni izleyen figürü belirginleştiriyordu. Dışlerimi sıkarak geri çekilmemek için kendimi zorladım.

Esmeralda.

Ya da en azından sahne adı buydu. Aile reisi ve ana falcı. Rolünün hakkını veriyordu. Saçları ağarmıştı ama Zelda'ninkine benzer ama daha az ten gösteren bir kıyafet içinde hâlâ güzeldi. Gizeme bürünmüştü, torunu ve torunu yaydığı yoğun gücün yanında sönük kalıyordu.

Kahverengi gözleri içime daldı, sanki içimi görebiliyormuş gibi derimi soydu, ruhumu topladı ve tüm sırlarımı aldı. Duygu yoktu ama sanki beni okuyor, garip auramı görüyordu, ama bunu yapamayacağını biliyordum. Ellerime bulaşan kanı algılıyor, kaçtığım şeylerin farkına varıyor ve beladan başka bir şey görmüyordu.

Gömleğimi pelerininin cebine sokarak arkamı döndüm, sirk müdavimlerinden uzak durmak için festivalin kenarlarında kalarak büyük çadıra doğru koşarken onun yoğunluğu ensemde geziniyordu.

"Hey, tatlım." Ben çadırın arka girişine yaklaşırken, sarışın, bir metre boyunda, sakallı ve güneyli bir adam bana doğru sırtarak sigarasını tütürüyordu.

"Hey, Hank." Ben de sırttım, son zamanlardaki en dürüst sırtışımdı.

Hank yarı dev gibi bir şeye benziyordu. Gülümsemediğinde korkutucuydu, kafamdan daha büyük kasları ve çoğu ağaçtan daha kalın bacakları vardı, ama burada tanıştığım en tatlı kişiydi. Nasıl olduğumu soran, bana tatlım diyen ve yeterince yemek yediğimden emin olan tek kişiydi. O bir

Mutlu, neşeli ve şen kahkahalı bir adamdı, ancak onu ortağı ve karısı Lulu ile balta ve silah numaralarını prova ederken gördüğüm zamanlar hariç. Orada odaklanmış ve dehşet vericiydi, dev bir çarkın üzerinde dönerken onları gözün algılayabileceğinden daha hızlı fırlatıyordu.

Hank'in uzun ve geniş olduğu yerde, Lulu kısa ve küçüktü. Yani, boyu bir metreyi bile bulmuyordu. Garip bir çifttiler ama iki çocukları vardı, yani bir şekilde idare ediyorlardı.

"Gösteriyi ilk kez izliyorsun, ha?" Hank yavaşça konuştu, cümleleri uzadı. "Oraya gitsen iyi olur, sahneye çıktığında kaçırmak istemezsin. O bambaşka biri, tatlım." Brandayı çekerek beni içeri aldı.

Sahne arkası sanatçılarla doluydu. Beyaz atlar mücevherler ve tüylerle süslenmiş, binicileri de neredeyse birbirinin aynı kıyafetler giymişti. Jonglörler, çemberciler ve trapezciler alanda dolaşıyordu ve arka alan yüksek sesler, adrenalin, saç spreyi ve ucuz parfümlerle canlıydı.

Ben gölgelerin arasında kalarak yan tarafa gizlenirken sahneden müzik sesi yükseliyordu. Tek bir ışık Jethro'nun üzerine düşmeden önce ışıklar söndü ve tıklım tıklım dolu koltuklardaki seyircilerin nefesini kesti. Işığı emdi ve dikkat çeken her zerre de dahil olmak üzere her şeyi kendine mal etti.

Gözlerinizi ondan alamıyordunuz. Arzuladığınız her fanteziyi, işlemek istediğiniz her günahı yayıyordu.

"Bayanlar ve baylar, oğlanlar ve kızlar... Şimdiye kadarki en göz kamaştırıcı, büyülü, ölüme meydan okuyan gösteriyi özlüyor musunuz? Bunu ve daha fazlasını mı istiyorsunuz?"

Derin, baştan çıkarıcı sesi çadırın içinden yükseldi. Ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim olmadığı için tenim enerjiyle karıncalandı. Daha önce böyle bir şey görmemiştim.

Kalabalık çılgılık attı, ayaklarını yere vurdu ve alkışladı. Gözleri parlayan hayranlar "Evet! Daha fazla!" diye bağırdı.

İlahi. Vurma.

Bir anda her şey tersine döndü. Nefesim boğazımda düğümlendi, heyecan yerini dehşete bıraktı. Kalbim gümbür gümbür atarken, kafamda ölümün şimşekleri çaktı; kir ve adrenalinin belirgin tadı dilimi kapladı, sidik ve ter kokusu burnumu doldurdu. Kanlarının tenimi kapladığını hissedebiliyordum. Kalabalığın her öldürüşte daha da yükselen tezahüratlarını hatırlıyordum. Ayak sesleri.

Çadırdaki müşterilerin ring efendisi için söyledikleri ilahilerin sesi omurgamı kıvırdı, beni eğdi, görüşümü bulanıklaştırdı ve havamı çaldı. Ben

Çukura geri döndü. Hayat için savaşmak, arkadaşlarını öldürmek ve onların daha fazlası için tezahratlarını duymak.

"Seni duymama izin ver!"

Topluluk heyecanını kulaklarımda ınlayana kadar artırdı ve içimde panie yol açtı. Rzgr çadırın kanatlarından içeri girdi ve havada akan bir şimşek kalabalığın bir kısmının bunun gösterinin bir parçası olduğunu düşünerek heyecanla soluk soluğa kalmasına neden oldu.

Gitmem gerekiyordu. Koşmaya. Yine de bacaklarım hareket etmeyi reddediyor, kaslarım travma içinde donup kalıyordu.

"Bu gece gerçekleri arpıtacağız, mümkün olanı arpıtacağız ve sizi sınırlarınızdan kurtaracağız. Gerçeğin ve mantığın artık geçerli olmadığı en kötü ryalarınızın cazibesine karşı koymayın. Burası gerçekten zgr olduğunuz yerdir." Tantana kemiklerime işliyor gibi yükseldi, bedenim titriyordu. Kenarlardaki loş ampuller tekrar ıtırdadı.

"Circus Mystique'e hoş geldiniz! Fantezilerinizin gerçeğe dönüştüğü yer!" Jethro'nun sesi kreşendoya yükseldi ve seyircileri çılgına çevirdi.

Dehşetimin açığa çıktığını hissettiğimde boğazımdan küçük bir çığlık yükseldi. Işıklar tekrar açıldığında çadırdaki şimşekler çaktı, düzinelercesi patladı, kıvılcımlar havai fişekler gibi uuştu.

Seyirciler bunun harika bir sihir numarası olduğunu düşünerek "ooh" ve "ahh" sesleri çıkardılar.

Ama ben daha iyi biliyordum.

Gölgelerin ve belirsizliğin arasından Jethro'nun bakışları beni buldu.

Boğazıma keskin bir nefes tıkanıdı, sanki bir şekilde suçlunun ben olduğumu biliyormuş gibi dikkati üzerime odaklandı. Başını seyirciye çevirmeden önce çenesi sıkıştı ve yeniden *Efendi oldu*.

Hiç tereddüt etmedim. n kapıdan fırladım, birkaç kişiye çarptım. insanlar gösteriye geç kalıyordu. Gecenin soğuk havası nimde mantar gibi büyüyordu, benim sıcak ve yapış yapıştı, aniden bastıran buz gibi hava tenimi yakıyordu.

Ayaklarım beni patikadan aşağıya, sirkle aramızda hiçbir engel olmayan kampımıza geri götürdü, ışıkların azalması ve karanlığın bir battaniye gibi üzerinize çökmesi dışında.

Durduğumda derin nefesler aldım, kaslarım titriyordu. Korku, içimde ağlayan enerjiyi itti, dehşet, suçluluk ve kederin keskin kenarlarını yuttu.

Göz kapaklarım kapandı ve Tad'in görüntüleri zihnimde yandı. Büyüm ona çarptığında yüzündeki ifade, zayıf formunun havada nasıl uçtuğu, gökyüzüne bakan ölü gözleri.

Derin bir hıçkırık göğsümde çalkalandı, ciğerlerimi sardı ve oksijeni boğdu. Yaptığım şeyle yüzleşmemiştim. Arkadaşımı ve daha yüzlercesini öldürdüğüm gerçeğiyle. Şimdi de yüzleşemedim. Bu çok fazlaydı. Artık ayağa kalkamayacak hale gelene kadar ağırlık beni ezecekti.

Sadece kontrolü kaybetme korkusu değildi. Hoşuma gittiğinin ortaya çıkmasıydı. Daha fazlasını istiyordum. Ruhları toplamamın, hayat vermenin ve almanın hazzını. Büyüyü kendi irademle kullanmak ve intikam almak. Tüm acı ve ıstırabıma son vermek ve görünmez ordum dışında buna sebep olan herkesi alaşağı etmek. Hiçbir fark görmediler... efendilerini memnun etmek için hiçbir ayırım yapmadan hayatları topladılar.

Korktuğum sadece nektar değildi; kendim de korkuyordum.

Ensemde bir gıdıklanma oldu ve izleniyor olma hissi başımı döndürerek beni yavaşça ayağa kaldırdı.

Herkes büyük çadırdı ya da karnaval bölümündeydi; bu alan sessizdi. Yine de.

Sis toprağın üzerinde kıvrılıyor, karşı karşıya olduğumuz ormanın etrafını sarıyordu. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti, kalbimin çarpmasını tetikleyen bir alarm.

Gözlerim her şeyi içine çekti. Korku kemiklerimde dans ediyordu ve buz gibi bir rüzgâr zihnimi yalayarak duyamadığım bir şeyler fısıldıyordu. Büyük çadıra geri koşma ihtiyacı bacaklarımın arasından geçerek beni temkinli bir şekilde geri götürdü. Etrafımda döndükçe ağzımdan daha büyük hava bulutları çıkıyordu, his daha da güçleniyordu.

İzledim.

Avlandı

m.

Bir dal kırıldı ve neredeyse bir çığlık atarak arkama döndüm. Sadece iki adım ötemde Esmeralda vardı, karanlık ve ürkütücü bakışları üzerimdeydi. "Lanet olsun!" Tökezleyerek geri çekildim. Bana nasıl sinsice yaklaşmıştı?

Böyle mi?

"Seni görüyorum." Yaklaştı, sesi sertti. "Ve *onları* da görüyorum. Ölüm seni çevreliyor, kızım. Ve senin için herkesi yok edecek." Bunu söyledikten sonra arkasını dönüp vardosuna doğru süzüldü ve beni titrer halde bıraktı ama soğuktan değil.

"Prenses..."

Derin, sert ses ve yalnız olmadığım hissiyle gözlerim irkilerek açıldı. Çekirdeğim ihtiyaçla titreşti, arzu tenimin üzerinden akan su gibiydi. Sadece bir rüzgâr esintisiydi, üzerimde dolaşan su gözlü bir hayaletti ve gözlerim tamamen açıldığı anda gitmişti.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Hava buz gibi olmasına rağmen tenim sıcacıktı. Doğrulduğumda dikkatim vagonun etrafında dolaşarak orada olmayan birini aradı. Rüya mı görmüştüm? Yoksa bağlantı geri mi geliyordu?

Birbiriyle çelişen mutluluk ve korku duyguları birbirine çarptı. Eğer bağ geri dönmeye başladıysa, saklanabileceğim hiçbir yer yoktu. Ondan değil.

Büfeye yaslanarak nefes alıp verdim, kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Kalbim bir an daha, onu yanımda hissetmek için bir saniye daha acıyordu. Gözlerim yaşlarla doldu, zihnim beni o kadar zorluyordu ki onun kokusunu bile alabiliyordum. Eğer şiddet, şehvet ve öfkenin bir kokusu olsaydı, bu Warwick olurdu.

Yüzümü ovuşturarak bakışlarımı yastığımın altına gizlenmiş bir kutunun köşesine düşürdüm. Onu kendime doğru çektim, içindeki nektarın ağırlığı düşündüğünüzden daha ağırdı. Yirmi yıl önceki o gecenin ağırlığını taşıyordu. Bir zaman kapsülü gibi, dışarı çıkarılacağı ve yeniden keşfedileceği günü bekliyordu.

İçine baktığımda omuzlarım hem rahatlama hem de üzüntüyle düştü. Hâlâ orada donuk bir boşlukla duruyordu. Belki de Farkas'ı sadece rüyamda görmüştüm. Yine de geri gelmesi uzun sürmeyecekti, muhtemelen Warwick ve Scorpion'dan daha fazlasını bana çekecekti.

Onu nehre atma dürtüsü, sonsuza dek alüvyon ve çamura gömülmesini umarak, onu yakın tutma ve koruma ihtiyacıyla acımasızca çatıştı.

Parmaklarım uzandı, onu tutma ve canlandığını hissetme arzusu beni tüketti. Büyünün beni ele geçirmesini, gücü iliklerime kadar yakmasını istiyordum. Akıl ve mantık içimde şiddetli bir rüzgâr gibi çarpıştı, başımı döndürdü ve damarlarımdaki kanı daha hızlı akıttı. Bir çılgılık atarak elimi geri çektim ve kutuyu çarparak kapatıp yastığımın üzerine fırlattım. Sırtımı büfeye yasladım, bacaklarım sanki beni içine çekmeye çalışan güç alanından kaçabilecekmişim gibi beni geriye itti.

Yavaşça içime çekip çıkararak kendimi sakinleştirmeye çalıştım,
Kut bakışlarım hala
u.

"Ölüm seni çevreliyor, kızım. Ve senin için herkesi yok edecek."

Esmeralda'nın sözleri kötü bir rüya gibi üzerime yapıştı, duyguları beynimin arkasını tırmalıyor ve göğsümü sıkıyordu.

Çocukken falcılar, kâhinler ve tarot kartları eğlence olarak görülürdü. Sahteydi. Rebeka bir keresinde masaların falcılarla kurulduğu havalı bir temalı parti vermişti ama hiçbirimiz bunun gösteriştten başka bir şey olduğuna inanmadık. Tahminleri o kadar geneldi ki herkes için geçerli olabilirdi.

Leopold'un duvarlarının içinde hayat, duvar yıkılmadan önceki zamanmış gibi davranarak çizgide kalmaya çalıştı. Fae ve büyüünün gerçek olduğunu, aramızda yaşadığını ve dünyamızın artık onların dünyası olduğunu öğrenmeden önce.

Esmeralda sahte değildi. Onun ifadesi tüm engellerimi kaldırdı, sakladığım ve korktuğum gerçeği buldu.

Ölüm *benim için* herkesi yok edecekti. O gece beni ve nektarı dolduran gerçek gücü ne kontrol edebiliyordum ne de anlayabiliyordum. Kimsenin adını koyamadığı, tanımlayamadığı bir sihirdi, çünkü öyle bir şey yoktu. Kraliyet peri büyüsyüdü, kara büyü. Sahadaki onca kayıp ve fedakârlıktan kaynaklanan ölüm, keder ve acıydı.

Nektar için geri uzanma ihtiyacı, arzuladığım bir uyuşturucu gibi içimde sallandı. Warwick'in sesi hâlâ kulaklarımda çınlarken, hareket etme ihtiyacıyla tüylerim diken diken oldu.

Çıkmak zorundaydım.

Botlarımı çekiştirerek bir postu üzerime sardım ve konaklama yeri olarak kullandığım erzak vagonundan dışarı kaydım. Her vagon, hatta arabacı bile doluydu, bu yüzden Jethro bana fazladan vagon tekerlekleri, yiyecek ve tıbbi malzemeler arasında uyumam için bir yer açtı.

Soğuk hava ciğerlerime bir yumruk gibi çarptı ve buzlar çimenleri ve vagonun tavanını kapladı. Ağaçlara yoğun bir sis yapışmış, donmuş zeminin üzerinde dolanıyordu. Ufukta beliren şafak, gökyüzündeki yıldızları silikleştiriyordu.

Bacaklarım havalandı, vagonumun yanındaki sık ormana doğru ilerledim, temiz ve berrak hava karmakarışık zihnimi temizledi. Ağaçların gölgesi beni gölgeler içinde bıraktı, bedenim titriyordu.

Yavaşça akan bir derenin sesi ben daha dereye varmadan kulaklarıma çarptı. Çömeliplerimi buz gibi suya soktum ve yüzüme sıçratıp boğazıma bir tıslama gönderdim.

Tepemde bir baykuş sessizliğı bozan yüksek sesli bir ıglık attı, sesi omuzlarımı titretti.

Tenimi kaplayan tüylerim suyun soğukluğı kaybolduğunda da diken diken olmadı. Bir kez daha, omuzlarımı geriye iten bir uyarı dalgasının üzerime  okt ğ n  hissettim. Bakışlarım herhangi bir hareket için ormanı taradı. İnsan ya da vahşî hayvan. Gerçi ben daha çok bir insandan korkuyordum.

Karanlıktan izlendiğime hiç şüphe yoktu.

Kalaraja her zaman beni buluyor gibiydi. Warwick bana doğıru koşarken, Kalaraja sürünerek yanıma gelip benimle oynamaktan zevk alırdı.

Dışarıda beni arayan çok kişi vardı... Taşıdığım şeyi arayan.

O üşüme hissi ensemde ve zihnimde tekrar u uştu, çok uzaklardaki bir r zg rın uğultusu gibi.

Kasten ayağı kalktım, bakışlarım herhangi bir hareket olup olmadığını araştırıyordu. Nabzım boynuma çarpıyor, endişem her geçen saniye daha da artıyordu.

Bir adım geri çekildim. İzliyordum. Bekliyordum.

Sonra koşmak için döndüm ama durdum, göğsümden bir  ıglık yükseldi.

Esmeralda benden sadece birkaç adım ötede duruyordu.

"Megbasz!" şaşkınlıkla geri sıçradım. "Bunu yapmaya nasıl devam ediyorsun?"

Koyu kahverengi gözlerini bana dikmiş, saçlarını dağınlık bir şekilde topuz yapmış, omuzlarına dökülen ağır postu ince bedenini örtmüş, parlak pembe, kabarık terliklerini  ne çıkararak orada duruyordu.

"Onlar tavşan terliğı mi?" İki kez baktım, saldırgan rengi ve sevimli sarkık kulakları onun ürkütücü kişiliğıyle tezat oluşturuyordu. Bana Opie'yi hatırlattılar. Onu çok özlemiştim. Bitzy'nin burnumdaki parmaklarıyla uyanmayı bile özlemiştim.

"Evet," diye kuru bir sesle cevap verdi, terliklerinin kulakları sallanırken dudakları kıstı. Bir daha konuşmadı, hava garip bir sessizlikle doldu, ayaklarım altımda kaydı.

"şey..." Başımı salladım ve onun etrafında dolaşmaya başladım. "şimdi kampa geri döneceğim."

Parmakları bileğime dolandı ve beni durdurdu. Gözleri uzaklara dalıp gitmiş gibi pusluydu. "Eğer kontrolü öğrenmezsen ölümü tadacaksın."

Boğazımda bir hıçkırık düğümlendi. "Ne-ne?"

"O burada. Sana yakın duruyor. Ölüm de öyle. Kenarlarda dolaşırlar."

"Kim? Kim var burada?" Ölümcül tutuşu sıkılaştıkça boğazıma bir korku düğümü doldu.

"Bunu tekrar yapacağını söylüyor. Seni affediyor." İçimi soğuk bir sıcaklık kapladı.

"Beni affediyor mu?"

Puslu gözleri titredi. "Senin ne olduğundan korkuyor... eğer kontrolü öğrenmezsen neler yapabileceğinden."

"Kim?"

Esmeralda gözlerini kırptırdı, başı sanki bir trans halinden çıkıyormuş gibi titriyordu. "Lanet olsun. Bu saçmalık için çok erken," diye homurdandı, elini benimkinden çekti ve sanki orada biri varmış gibi ormana doğru hırladı. "Daha kahvemi bile içmeden."

"Neler oluyor?"

"O yaşlı adam oldukça ısrarcı."

"Hangi yaşlı adam?"

"Druid," diye homurdandı, kolunu kavuşturdu ve başını yanımdaki boşluğa doğru çevirdi. "O tam burada."

Bölüm 8 Killian

"Bu senin hamlen mi?" Başımı karşımdaki yedi yaşındaki çocuğa doğru eğdim, oyununu düşünürken dilinin bir kısmı ağzının kenarından dışarı çıkmıştı.

Simon'ın keskin mavi-yeşil gözleri bana bakarken satranç taşını yavaşça başka bir kareye kaydırıp tepkimi ölçtü.

"Bütün tahtaya bak." Beni değerlendirmeye çalışmasını, ele verebileceğim ipuçlarını yakalamasını izlerken gülümsedim, bu sadece satranç öğrenmenin değil, hayatın da büyük bir parçasıydı.

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı ve içimde zonklayan hissi görmezden gelmeye çalıştım. Bakışlarım içeri giren kişiye değil, çocuğa kilitlenmişti.

Bir an durdu, siniri üzerine yayılıyordu.

"Beni mi çağırdınız?" Aksaniyla hemen sikimi sardı ve neredeyse sandalyede dik durmama neden olacaktı. Bir zamanlar sahte olsa bile, rolünü o kadar uzun süre oynamıştı ki artık kendini karakterden ayırt edemiyordu.

Başımı kapı aralığındaki kıvrımlı kızıla çevirdim, nefesim boğazımda düğümlendi. Güzelliği beni korkutuyordu. Tam olarak sahnedeki bir saf kızı hayal edebileceğiniz gibiydi. Dolgun dudakları, kristal mavisi gözleri, porselen teni ve inanılmaz fiziği onu yumuşak ve tatlı gösteriyordu.

Nina olabilirdi ama Rosie'nin çelik gibi bir omurgası ve demir gibi bir iradesi vardı. Benim zayıflığım.

Kokusu odaya daha fazla yayıldıkça aletim kıpırdandı.

"Evet, içeri gelin." Boğazımı temizleyerek ateşin yanındaki sandalyemde kaykıldım, puslu gün buz gibi odalara biraz ısı girmesi için bize bir örtü sağlıyordu.

Rosie içeri girdi, kapalı kapı ona odayı tam olarak gösterdiğinde yalnız olmadığını fark etti.

"Buna ne dersin, Killian Amca?" Simon taşını bir karenin üzerinde gezdirdi. Kulübedeyken bana böyle seslenmeyi alışkanlık edinmişti ve ben onu hiç düzeltmemiştim. Bunu kimseye itiraf etmezdim ama o ne zaman böyle dese, daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık, bir aidiyet duygusu hissederdim.

Rosie'nin bakışları karşımdaki sandalyede oturan Simon'a takıldı, ayakları durdu, kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı.

"Birkaç adım sonrasını ve size karşı oynayabileceğim her sonucu hayal etmelisiniz. Bir dakikanızı ayırın ve tahtayı inceleyin. Geri geleceğim." Ayağa kalkarak başını okşadım.

Rosie şaşkınlık içinde durdu.

"Ne?" Ona doğru yürüdüm.

"Bebek bakıcılığı mı yapıyorsun?" Ağzı aralandı, göz kapakları şaşkınlıkla kırıştı.

"Annesi ve Zander görevde, amcası da dışarıda, ben de ona göz kulak olacağımı söyledim." Simon'ın gerçekten izlenmesi gerekmiyordu; burası onun koşturması için güvenliydi ama onunla vakit geçirmek hoşuma gidiyordu. Şu anda başımı ağrıtmayan tek kişi oydu, karşımdaki kadın da dahil.

"Neden?" Savunmacı bir şekilde ekledim.

"Bilmiyorum..." Başını iki yana salladı. "Senin çocukları sevdiğini ya da onlarla birlikte olduğunu hiç düşünmemiştim. Seni bir çocuk olarak bile hayal edemiyorum."

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var." Onun gözünde bu kadar tek katmanlı olmam beni sinirlendirmişti. Bir insanın ne düşündüğünü neden önemseyemediğimi bilmiyorum. "Ve evet, uzun zaman önce olsa bile, bir zamanlar ben de onun yaşıyordum."

Onun yaşıyayken nerede olduğuma dair bir anı aklıma geldi. Her gün aç bırakıldığım ve dövüldüğüm bir yetimhanede yaşıyordum -gerçekte yaşamıyordum-. Sonunda o cehennem çukurundan kaçmak için çaresizce bir gemiye bindim. Hala havadaki tuzun kokusunu alabiliyor, tekne şiddetle sallanırken dalgaların çarpışını, yüzümden aşağı damlayan ve yırtık pırtık giysilerimi ıslatan suyu hissedebiliyorum. Saklandığım yerden çıkarılıp dünyanın en korkulan korsanının ayaklarının dibine bırakıldığım da yaşadığım dehşeti. Cılız, istenmeyen bir sokak faresiydim ama çenemi dik tutup ona baktım ve taş kesilmemiş gibi davrandım. Belki de Simon'a baktığım zamanki gibi, bende onun acıyacağı bir şeyler vardı. Saygı duyuyordu. Kavgacı olduğumu gördü, ama ihtiyacım olan yere ulaşmak için

savaşacağını ve öldüreceğini biliyor olmalıydı çünkü sadece bana izin vermekle kalmadı

beni ekibin bir parçası yaptı. O dünyanın bir parçası. Bana nasıl hayatta kalacağımı öğretti. Bana bir aile verdi.

Onunla orada tanıştım.

İsmimi aldığım yer. Bir erkek olduğum yer.

Kalbimin kırıldığı yer.

Beni kanatları altına alan adamdan daha iyi olmamı hiçbir şeyin engelleyemeyeceğine karar verdiğim yer. Nefret ederek büyüdüğüm adamdan. Değerli olacaktım. Yeterince iyi olacaktım. Zengin ve güçlü olacaktım. Bir kral olacaktım.

Ya da ona en yakın şey.

"Seni hiç oynarken ya da kirlenirken hayal edemiyorum." Kollarını kavuşturdu. "Sen çocukken toprak var mıydı ki?"

Göz açıp kapayıncaya kadar içine girdim, boğazından bir nefes çıkmasını zorladım, ellerimi güzel boynuna dolamamak ve kırmızı saçlarını sertçe çekistirmemek için ellerimi iki yanına soktum.

"Benim hakkımda ya da nasıl biri olduğum hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsun," diye homurdandım ve ona daha fazla yaklaştım. Vücutlarımız aynı hizaya geldi, onun sıcaklığı benimkine baskı yapıyor, şampuanının yumuşak kokusu burnuma doluyordu. Geri çekilmek ister gibi görünüyordu ama dimdik duruyordu, çenesi gergindi, mavi gözleri meydan okurcasına benimkilere dikilmişti. "Ne kadar kirlenebileceğimi tahmin bile edemezsin. Büyükannen ve büyükbaban aklıma bile gelmeden önce hayatımda neler yapmak zorunda kaldım. Bu yüzden karakterime meydan okuma *Nina*." Gerçek adını duyunca irkildi. "Sonuçtan hoşlanmayacaksın."

"Senden korktuğumu mu sanıyorsun, *Killian*?" Öfkeyle adım tıslayan dili, yapmaya çalıştığı şeyin tam tersini yaptı. Kanım kemerimin altına hücum etti, göğsüm kabardı. "Bu kadar uzun süre hayatta kaldığına göre Şimdiye kadar." Odanın etrafını işaret etti. "Kaleniz şimdi nerede?"

Majesteleri?"

Her gün içimi saran öfke ve yorgunluk irademi bir dal gibi kırdı. Saç tellerini hafifçe çekerken ellerim kafa derisinin arkasını kabaca kavradı, yüzünü bana doğru çevirdi ve ben onun üzerinde yükselip onu kendime doğru bastırdım. Gözleri parladı ve burnu alevlendi, çenesi birbirine kenetlendi. Dövüşmeye hazırды.

İşte o anda ne yaptığımı, çizgiyi aştığımı fark ettim... erkeklerden çok fazla travma ve saldırı yaşamış biriyle. Kocas, genelev, Vërhăza. Vërhăza tarafından tecavüze uğramıştı.

Kocasının borçlu olduğu kişiler, daha sonra o aşğılık pisliğin borcunu ödemek için fuhuşa zorlandı.

Ben de farklı değildim.

Beni elektrik çarpmış gibi geri çekilerek ondan uzaklaştım ve hâlâ onun sıcaklığıyla yankılanan ellerimi kendi ellerimde gezdirdim. Bedenim öfke saçıyor, göğsüm tiksintiyle kabarıyordu.

"Simon, neden aşğı inip Kitty teyzeni ziyaret etmiyorsun?" diye tatlı tatlı konuştu Rosie çocuğa. "Bence senin sesini duymak ona gerçekten yardımcı olur."

"Durumu daha iyi mi?" Simon sandalyeden fırladı. "Uyandı mı?"

"O da aynı, ama ziyaretinizin çok yardımcı olacağını biliyorum." Rosie cesaretle başını salladı ve çocuğun onu görmek için odadan çıkışını izledi.

Kitty'nin durumu gittikçe kötüleşiyordu. Hapishane onun yaşama isteğini yok etmişti. Bu dünyanın bir parçası olma isteğini.

Bunun ağırlığını omuzlarımda hissetmekten kendimi alamıyordum, daha fazla suçluluk duygusu beni aşğı çekiyordu. Markos işkencede çıtayı yükseltmiş olabilirdi ama burası hâlâ benim hapishanemdi. Benim inşa ettiğim bir şeydi. Zulüm, dayak ve Oyunlar

-Hepsi Halálház'da vardı. Faaliyete geçtikten sonra denetlemedim, ancak bu benim sorumluluğumu azaltmadı.

Kendi yarattığım şeyin kurbanı olana kadar, olmasına izin verdiğim şeyin ahlaksızlığını gerçekten anlamadım ve egomun ağırlığını hissetmedim.

Simon'ın arkasından kapının kapandığını duydum. Gerilim arasındaki tampon ortadan kalkmış, odanın içinde ağ gibi örülmüştü. Nefes vererek avuçlarımı masanın üzerine koydum, sırtım ona dönüktü. Üstte duran Leopold ve HDF haritasına boş gözlerle baktım.

"Killian," diye konuştu Rosie bir süre sonra, adım bir melodi gibiydi

Du

daklı "Özür dilerim." Kelimeler göğsümden çıkmakta zorlanırken

ar. mırıldandım. "Ne?"

"Üzgün olduğumu söyledim." Dik durdum, arkamı döndüm, ama hâlâ ona bakmadı. "Sana o şekilde dokunmamalıydım. Özür dilerim." "Özür mü?" Sırıtarak kollarını kavuşturdu. "Vay be, hiç sanmıyorum

Bu terimi kullandığınızı daha önce hiç duymamıştım."

Boğazımı temizledim, haritaya baktım, onu yanıma çağırmamın tek nedeni buydu. Kafamın arkasında bir yerlerde buna güldüğümü duydum. "Şimdi seni neden buraya çağırđığıma gelelim."

"Hayır." Başını salladı, kolları yana düştü. "Hayır mı?" Ben de karşılık verdim.

"Beni buraya neden çağırdığını biliyorum." Bana doğru yürüdü, mavi gözleri ruhumu yırtıyor, her bariyeri tekmeliyordu. "Beni incittiğini mi düşünüyorsun? Senden korktuğumu mu?"

Omuzlarım geri gitti. "Seni o şekilde tutmamalıydım." "Neden?" Başını öne eğdi.

"Çünkü... şey... çünkü..." Tökezledim ve kelimelerime takıldım.

"Tecavüze uğradığım için mi, yoksa fahişe olduğum için mi?"

"Öyleydi." Düşünmeden önce bu kelime ağzımdan çıkıverdi. Rosie'nin hayatta kalmak için yaptıkları pek çok kişi, özellikle de insanlar tarafından ayıplanıyordu. Yine de onun yaşama azmine saygı duydum ve buna iğrenerek bakmadım. Aslında tam tersi. Ona saygı duyuyordum. Kavgacı ve sert biriydi ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapardı. Anladığım bir şey.

Yine de onun başka erkeklerle birlikte olduğu fikri kaslarımda öfke seline neden oldu.

"Sen bir fahişe değilsin... Yani, sadece bu değilsin. Sebebi de bu değil." Bunu neden söylediğimi merak ederek ağızımı kapattım.

Ne onun benden ne de benim ondan hoşlanmadığım açıktı. Bunu neden konuştuğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Saldırıya uğradığım için mi?" Duygusuz bir şekilde cevap verdi. Başımı eğdim.

"Ne kadar kırılgan olduğumu düşünüyorsun?" "Pardon?"

"Hayatında çok şey yaşamış tek kişi sen misin sanıyorsun? Uzun süre utandım, bir kabuk gibiydim... Bazı günler ölmeyi diledim. Ama bu uzun zaman önceydi. Kendimi toparlamam gerektiğini fark ettim, yoksa kabuğun altında boğulacaktım ve tüm kontrolü onlara verecektim. Vêrhăza'daki o canavarlar gözyaşlarıma değmez, eski kocam da öyle. Kim olduğumla ve şu anda bulunduğum yerle gurur duyuyorum. Bu yüzden, benimle nasıl başa çıkılması gerektiğini düşündüğünüz konusunda kendinizle *verdiğiniz* bencil mücadeleyi takdir ediyorum."

Beni masaya sıkıştırana kadar üzerime yürüdü. Kadın aslan gibiydi.

"Buna karar verecek olan *benim*. *Benim*. Ve eğer bir şeyden hoşlanmazsam, bunu bileceğine inansan iyi edersin." Parmağıyla göğsüme vurdu. "Ve saçımı çekiştiriyorsun?" Alaycı bir gülümseme dudaklarını büktü. "Bu

Yeni başlayanlar için ön sevişme. Benim için minimum çıtayı belirlemek için bile bundan çok daha fazlasını yapmanız gerekir. Ve siz bunun için çok gerginsiniz *Majesteleri*."

Kan kulaklarımda uğulduyor, sikimin etrafında kenetleniyordu. Onu yakalayıp masanın üzerine atma, kıyafetlerini yırtma ve daha fazlası için inleyene kadar o ağzı öpme dürtüsü beni tüketti. Onu domaltıyor, masadaki haritaların üzerinde sikerken adımları haykırmaktan sesi kısılana kadar içine giriyor, unvanın altındaki adamın neler yapabileceğini ona gösteriyordum.

Arzu beni bir kamçı gibi kamçıladi, başımı döndürdü. Öfke ve kafa karışıklığı içimde kükrüyor, bir çıkışa ihtiyaç duyuyordu. Ama onlarca yıldır kendimi eğitmek, istediğimi istediğim zaman almak için eski dürtülerimi dizginlemek beni kilitledi.

Çenemdeki bir sinir seğirdi, ciğerlerim normalden daha fazla oksijen alma ihtiyacını görmezden gelerek onları sabit tuttu.

Kontrollü.

Etkilenmemiş. Hepsi yalan.

Rosie alay etti, sanki onu haklı çıkarmışım gibi benden uzaklaştı. Duygularını göstermeyecek ya da kendini bırakmayacak kadar asildim. Ona göre ben, daha önce sayısız kez karşılaştığı, egosu büyük ve söylediklerinden daha büyük laflar eden, sıradan, kendini beğenmiş bir pisliktim.

Yüzeyin hemen altında yasadışı, kötü ve ahlaksız olduğumu bilmiyordu. Şu anda bulunduğum yere gelmek için soymuş, öldürmüş, ihanet etmiş ve yalan söylemişim. "Birbirimizin yanında gereğinden fazla kalmak zorunda kalmayalım diye tüm saçmalıkları atlıyoruz."

Dudaklarını yaladı, kollarını kavuşturdu ve kavgaya hazırlandı. "HDF'ye gizli görevle gireceğim. Zaten planlandı."

"Hayır," diye bağırdım, ruh halim hızla öfkeye dönüştü.

"Mykel ile konuştum. Caden her adımda bana yol gösterecek."

"Mykel'in ne dediği umurumda mı sanıyorsun?" Sesim yükseldi.

"Burada yetkili o değil. Ben sorumluyum! Ve ben hayır diyorum."

"Ben senin hayırına hayır diyorum."

"Ne?" Başımı salladım. "Öyle bir şey yok."

"Evet, öyle. Bak, az önce yaptım. Hayır'ını görmezden geliyorum.

Ve hala devam ediyorum." "Hayır, görmezden gelmiyorsun.

Burada lider benim ve ben hayır diyorum."

"Sen benim liderim değilsin, o yüzden evet diyorum."

"Aman Tanrım!" Hayal kırıklığı parmaklarımı saçlarımda gezdirmeme neden oldu, boğazımdan boğuk bir çığlık yükseldi. "Sen tanıdığım en sinir bozucu kadınsın."

"Teşekkür ederim."

Botlarım onun yanından geçerek küçük bir alanda ilerledi.

"Bu çok tehlikeli. Her an her şeye tepki verebilecek birine ihtiyacım var."

"Bir aktris gibi mi demek istiyorsun? Hayatım uzun bir doğaçlamadan ibaret." "Seni rol yaparken gördüm." Alay ettim.

Gözlerini indirdi, çenesi kilitlendi, hakaretim yanaklarını kızarttı. Sonra içinde bir şeyler değişti, dudaklarında nazlı bir gülümseme belirdi.

"Nina'nın nasıl davrandığını gördün. Genç, masum ve dünyadan habersiz... Nina." Bana daha da yaklaştı, vücudu bedenime bastırırken yakınlığı ciğerlerimin sıkışmasına neden oldu. Bir sebepten ötürü uzaklaşmadım. "Hayat tecrüben yok." Başını bana doğru eğdi, parmakları göğsümde gezinirken mavi gözlerini kırpmadı. "Erkeklere karşı çok safsın... *seksel karşı*." Dudaklarını yalayarak dikkatimi onlara çekti. Bu tek kelime doğrudan aletime gitti ve sanki onu büyülemiş gibi ağır bir nabızla yükseldi. "Hiçbir fikri yoktu." Rosie'nin sesi kısıldı ve boğuklaştı, kulağımı sıyırdı. Sığ çekişlerle kabaaran göğsüm artık kontrolümde değildi. Eli aşağı kayd, pantolonumun içindeki ereksiyonun üzerinden geçerek içime çekmeme neden oldu. Kahretsin, sertleşmişim. Bedenim sevişme ihtiyacıyla titreşiyordu.

Bir süredir ülkem ve unvanım her şeyden önce geliyordu. Brexley uzun zamandır ilgimi çeken ilk kadın olmuştu. Bu, kadınların yatağımdan geçmediği anlamına gelmiyordu ama onlar seksten başka bir şey değildi.

O kadar gergindim ki Rosie tek bir dokunuşla beni o kadar gerdi ki, ön sperm damlalarının pantolonumu ıslattığını hissettim.

Herkes bana dokunarak bu tepkiyi verebilir, değil mi? O değildi.

-Bir *insan* değil.

Parmak eklemleri tekrar pantolonuma sürtündü ve aletimi çeliğe çevirdi. Kalçalarım onun eline doğru kıvrıldı, bana daha fazla dokunmasına duyduğum ihtiyaç kaslarımı titretti.

Eğilip ağzını benimkine yaklaştıtırırken ağzında bir sırıtma belirdi. "Bir erkeği kandırmak ve dikkatini dağıtmak ne kadar basit." Ellerini indirdi, uzaklaştı, kaşları yukarı kalktı. "Bu nasıl bir oyunculuk, *efendim*?" diye alay etti.

Ne yaptığını fark ettiğimde içimde öfke, utanç ve daha da fazla tahrik karışımı bir savaş başladı. Beni bu kadar kolay avucunun içine almış olması yüzümü kavurdu. Ve onu hâlâ ne kadar çok istediğimi ve bunun için kendimden daha çok nefret ettiğimi.

"Tüm gereken bu mu sanıyorsun? Bir askere kirpiklerini kırpiştırmak mı? Bu *ciddi* bir görev." Boğazımı temizledim, tekrar ondan uzaklaştım, kendimi ve egomu yerden kaldırmaya çalıştım. Benimle oynanmasından nefret ederdim. Normalde biri bu yüzden elini ya da kellesini kaybederdi ama bu kadın beni daha da kızdırıyor gibiydi. "Gitmiyorsun. Ve bu son sözüm."

"*Ben* gidiyorum ve bu *benim* sonum. Kendi seçimlerimi kendim yaparım. Sen değil." Öfke gözlerini parlattı. "Başka bir adamın bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemesine izin vermeyeceğim. Risklerin farkındayım. Artık arkama yaslanıp oturmayacağım. Bu benim de savaşım, benim de kavgam."

"Ya yakalanırsan? Dövüşemezsin." Kollarımı açtım.

"Nasıl ateş edileceğini biliyorum. Bana çaresiz bir kızmışım gibi davranma."

"Kız olduğun için değil. Brexley ya da Hanna gibi birini gönderirken tereddüt etmezdim. Onlar eğitilmiş. İşler ters giderse ne yapacaklarını biliyorlar."

"Hanna bana yardım ediyor. Bana hareketleri ve bir asker gibi nasıl davranacağımı öğretiyor." Rosie ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ve tahmin edin ne oldu? Brexley gitti ve Hanna içeri giremiyor. Çoğunuz da giremezsiniz. Ben insanım ve oradakilerin hiçbirisi yüzümü tanımıyor. Ve Wesley de benimle geliyor. İçeri yalnız girecek değilim."

"Wesley?" Göğsümde patlayan anlık tepkiye karşı koyamayarak sarsılarak durdum, başım zaten ileri geri sallanıyordu. "Kahretsin, hayır."

"Neden olmasın? O iyi bir savaşçı. Diğer askerlerin arasına karışabilir." Omzunu kaldırdı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

"Yapabildiği kadar."

Daha önce onunla flört ettiğini fark etmiştim, o çalışırken zavallı bir köpek yavrusu gibi şifa odasının etrafında dolanıyordu. Niyeti belliydi.

Öyle mi? o gibi onu Geri mi? Her neyse. geldi
üzerinde Ben Kükredi kızgınlıkla, görüşümü yeşile boyuyor.

"Seninle oraya girmesine imkan yok." Ses tonum içimin derinliklerinden geliyordu, kontrolüm dağılıyordu.

"Neden?"

"Çünkü seni koruması için ona güvenmiyorum." Onu dövüşürken görmüştüm. İyi eğitimliydi ama bunun bir önemi yoktu. Bu görevde birlikte olduklarını ve içinde bulundukları durumdan dolayı aralarındaki bağın daha da güçlendiğini bilerek burada oturamazdım. Ya bir şeyler ters giderse? Adam en iyi halini sergileyemezse ona neler olabileceğini düşünmek beni ürpertiyordu.

Ve ben hiçbir şey yapamazdım.

"Bu sana bağlı değil. Ona güveniyorum," diye tükürdü. "Görev bu gece. Ne kadar çocuk gibi ayaklarını yere vurursan vur, bunu şimdi değiştiremeyiz. Ben gidiyorum, Wesley de öyle."

"Wesley gitmiyor." "O zaman kim gidiyor?"

"Ben."

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandım, taş bir duvara yaslanırken gözlerim kapanıyordu. Sisli gece kıyafetlerimin arasından geçerek tenimi üşütüyordu. Kendi saf aptallığının tadını çıkarmak için kendime bir an verdim. Oyuna gelmişim. Ve daha da kötüsü, bunu fark etsem bile durduramayabilirdim.

Nina sahnede izlemesi masum ve güzeldi, ancak Rosie zanaatının ustasıydı, sizi istediği şekilde büküp tükürüyordu... ve siz sadece daha fazlasını istiyordunuz.

Onun gitmesine ayak diremekten, sadece gitmesine karşı çıkmakla kalmayıp kendimi onun partneri olarak onaylamaya nasıl geçtim? Çünkü tatlı saf kız beni kandırdı. O buna rol yapmak diyebilir ama bu katıksız bir manipülasyondur.

"Gelmene gerek yoktu," diye mırıldandı Rosie. "Hatırladığım kadarıyla *herkes* senin gelmene karşıydı ve Wesley'nin beni koruması sorun olmazdı."

"Kesinlikle öyle olurdu," diye cevap verdi Wesley kulaklarımıza, müstehcen sesi Scorpion'un bağlantısından bize verdiği kulaklıklardan yankılanıyordu. "Sanırım sana başka bir yol göstermem gerekecek. Benimle bir randevuya ne dersin?"

Hanna'nın homurdandığını duydum.

Birdie dilini şaklatarak, "Ateşle oynuyorsun Wes," diye mırıldandı.

"Herkes sussun." İre ensemini kemirdi, Rosie'yi keserek cevap vermekten kaçındı. Flörtleri sinirlerimi bozuyordu. "Bu sadece

Görev hakkında iletişim kurun, sevişmeye çalışmayın." Uzun zamandır kendime empoze ettiğim asil davranışlar çöküyor, beni eski korsan günlerime geri döndürüyordu. Kaba ve hoyrat.

Rosie haklıydı. *Kimse* beni bu görevde istemiyordu. Fae'lerin lideri olarak yüzüm çok tanınırdı. Bununla birlikte, asil ve çok güçlü olmanın avantajları da vardı. Büyü gücüm çok daha üstündü ve insan gözünü kandırmaktan çok daha fazlasını yapabiliyordum.

Kullandığım bahane buydu zaten. Haklı ve kesin bir şekilde. Wesley'nin Hanna, Caden ve Birdie ile birlikte gözcülük yapmasının daha iyi olacağını söyleyerek kararımı kanun gibi ortaya koydum. Hanna ve Caden muhafızların programı ve düzeni hakkında bilgi sahibiydiler.

Nehrin karşısındayken Scorpion, Ash, Warwick ve Zander Halálház'ın eski kalıntılarını inceliyorlardı. İçlerinden ikisi içerideki düzenin nasıl olduğunu ilk elden biliyordu. Bu sadece bir keşif göreviydi, Sonya'nın orada ne yaptığı hakkında daha fazla bilgi edinmeleri gerekiyordu.

Üsse dönüp iki görevi de denetlemeli miyim? Evet. Bir lider olarak orada olmam gerektiğine hiç şüphe yoktu. Yine de buradaydım ve seçimimden pişmanlık duyuyor gibi görünmüyordum. Rosie'yi korumak için yanında olamama düşüncesi, beni asıl görevimden kaçma fikrinden daha fazla tedirgin ediyordu.

"Çalıların ve sarmaşıkların arasında gizli bir kapı göreceksiniz." Caden'in sesi kulaklığa geldi. "Mezarlığın yanında. Brexley ve ben görünmeden girip çıkmak için hep orayı kullanırdık."

Rosie ve ben sokağın karşısına geçtik, gölgelerde kalarak tarif ettiği yere doğru ilerledik.

"Daha sola," diye belirtti Caden. Göğsümde nereye gittiğimizi ve ne yaptığımızı görmesini sağlayan küçük bir kamera vardı. Diğerleri HDF'nin etrafına keskin nişancı tüfekleriyle konuşlanmışken, Caden bize rehberlik etmesi için küçük bir monitör yerleştirmişti. Ekipman birinci sınıftı ama yine de işlerin dağılmaması için bizden yüz metrelik bir yarıçap içinde olması gerekiyordu. "Umalım da onu bulup kilitlememiş olsunlar."

"Bu kötü olur," diye homurdandım. Burası tek giriş yolumuzdu; kilitliyse görev biterdi.

Rosie biraz büyümüş yaprakların arasından geçerek girişi buldu, kapıyı çekiştirirken dişleri dudağını ısıırıyordu. İkinci denemesinde kapı gıcırdarak sertçe açıldı, menteşeler neredeyse paslanmıştı ve bana geçmem için çok az yer bırakıyordu.

Kaygımı gizleyerek, HDF'nin dışından içine doğru kaydım. Leopold'un duvarlarından içeri bir casus olarak gizlice gireceğimi ve kapılardan bir kral olarak geçmeyeceğimi hiç hayal etmemiştim.

"Mezarlığı geçin ve güneye doğru ilerleyin," dedi Caden, eski parlamento binasının parlayan ışıkları sessiz sokakların ve eskimiş apartmanların çok üzerinde yükseliyor ve bizi bir fener gibi ona doğru yönlendiriyordu. "Fazladan üniforma bulacağınız kışlanın girişi kuzeydoğu girişinde."

Yavaşça sokaklarda ilerlemeye başladık. Geç olmuştu ama ürkütücüydü. Tek bir dairenin bile ışığı yanmıyordu. Endişe ensemden yukarı tırmandı ve çok uzaklardan tek bir erkek sesi sessiz geceyi yankılandırırdı.

Rosie bana döndü, kaşları çatılmıştı. Onun insan kulakları benim duyabildiklerimi algılayamıyordu.

"Sztrájk!" Saldırın! "Megöl!" Öldür!

Homurtular ve bir savaş çılgılığı havada hep bir ağızdan yankılanarak kemiklerime kadar ürkütücü bir his yaydı.

"O da ne?" Caden sordu.

Rosie'ye arkamda kalmasını işaret ederek, "Bunu öğrenmek üzereyiz," diye mırıldandım. HDF'nin devasa meydanına doğru genişleyen caddenin sonuna geldiğimizde, gölgelerin arasında kaldık.

Önümdeki manzarayı gördüğümde göğsüm dehşetle burkuldu. Rosie'den bir nefes geldi, ağzı açık kaldı.

"Bizim gördüğümüzü sen de görüyor musun?" Kulaklığın algılayabileceğini umarak fısıldadım.

En az bin asker yüzlerce sıra halinde dizilmiş, daha yüksek bir platformda bir eğitmenin bağırarak söylediği talimleri yapıyordu. Hiçbiri senkronize değildi ya da hata yapmıyordu. Tekrar tekrar, mızraklı tüfeklerini görünmez bir düşmana saplıyor, robotik bir hassasiyetle öldürme alıştırmaları yapıyorlardı.

Tuhaf olan hiçbirinin HDF üniforması giymemesiydi. Hepsi siyahlar içindeydi.

"Vur! Öldür!" Platformun üzerindeki adam aksanlı bir Rusça ile emretti. "Caden..." Yutkundum. "Sanırım ciddi bir sorunuz var."

Bölüm 9 Akrep

Burası beni çok korkuttu.

Halálház'ın kalıntıları, Sarkis'in ordusu tarafından saldırıya uğradığı günkü konumunda terk edilmiş mezarlar gibi arazinin üzerinde uzanıyordu. Yüzeyde katliam sürerken, solucanlar ve sıçanlar çok daha aşağıdaki bağırsakları kemiriyordu.

O gece bombaları yerleştirmek için gizlice yaklaşan insanlardan biriydim. Ayaklarımın altında hayatımı değiştirecek birinin olduğunu bilmiyordum. O yaşadığı için tüm dünyam yeniden şekillenecekti.

Her ne kadar yanımdaki pislikle olan bağımlı, bitmek bilmeyen cinsel dürtülerinin alıcı ucunda olmayı özlemesem de, onsuz Brexley'nin olmadığı anlamına geliyordu. Sadece fiziksel olarak değil, ruhumdan da, o doldurana kadar orada olduğunu hiç fark etmediğim bir boşluk bırakarak. Arkadaşlarım ailem haline gelmişti ama onları hiçbir zaman gerçek anlamda içime almadım, herkesi kendimden uzak tuttum çünkü bu daha kolaydı. Hayatımda yas dışında hiçbir şey bilmiyordum ve bizim dünyamızda sadece daha fazlası olacaktı. Bağlanmak, sürekli kayıp hissetmek anlamına geliyordu.

Brexley için başka seçenek yoktu. O benim kanımda kök salmıştı. Benim bir parçamdı. Ailemden. Kendini sıkıştırdığı için, başkalarının içeri sızması için açık bir çatlak bırakmış olmalıydı. Daha doğrusu, bir başkası içeri sızdı, düşüncelerimi doldurdu ve göğsümü endişeyle dövdü.

Bu beni çok rahatsız etti. Bu ben değildim. Birinden hoşlanmadığım sürece kadınlar hakkında düşünmezdim. İş ve seksi ayrı tutardım. Her anımı onların iyiliği için endişelenerek ya da içlerinde olmanın hayalini kurarak ya da onlar hakkında sonsuz hayaller ve düşünceler kurarak geçirmedi.

Asla.

Bir sarışının HDF'de bir görevde olduğunu ve bir şey olursa onu koruyamayacağımı bildiğim için cildimin kaşındığını asla kabul etmezdim.

oldu. Kendi başının çaresine bakamayacağından değil. Killian bizi ayırdığında garip bir şekilde yanlış hissetmişim. Onun yanında olmadığım da kendimi kötü hissediyordum.

Aptalca. Onu bir arkadaştan daha fazla önemseydiğimden değil. Birdie gibi. Gerçi Birdie'ye o lanet insan melezeine yaptığım gibi otuz bir çekmemiştim.

Hırlayarak dürbünden baktım, bakışlarım eski hapishanenin her santimetrekaresinde geziniyordu.

"Terk edilmiş görünüyor." Omuz silktim ve çifti Warwick'in yanına uzattım.

Ben.

"Terk edilmiş değil, kertenkele." Warwick'in omzundaki brownie kollarını kavuşturdu.

"Scorpion." Dişlerimi sıktım. "Peki sen neden buradasın yine?"

"Çünkü örümcek, hiçbiriniz bensiz yapamazsınız."

Chirp!

"...aannddd Bitzy," diye hızla ekledi.

Chirp! Cıvıltı! Parmaklar havaya kalktı.

"Seni unutmadım. Sadece dinlemiyordun. O kulaklarla beni doğru dürüst duyacağını sanırdın."

Chirpchirpchirpchirpchirp!

"İkiniz de çenenizi kapayın," diye hırladı Warwick omzundaki ikiliye. "Yoksa ikinizi de aşağıdaki nehre atarım."

"Unutmuş görünüyorlar Bitz, biz olmadan hayatta kalamazlar." Opie, tepesinde düğüm olan bir çoraba benzeyen siyah beresini çekiştirerek iç çekti. Bitzy onun sırtındaydı, her ikisi de dar siyah mayo giymişlerdi, yüzlerine siyah bir çorap bağlamışlardı, siyah kuş tüyleri kirpik gibi köşelere yapıştırılmıştı. "Aptal piyonlar..."

Chirp! Bitzy onaylamak için orta parmağını kaldırdı.

"Burayı herkesten daha iyi biliyorlar. Ve kilitleri açabiliyorlar," diye homurdandı Warwick. "İnanın bana, yoksa şu anda imp soslu bir brownie yiyor olurum."

Chirp!

"Evet, teknik olarak seni yalıyor olacaktı ama o şekilde değil."

Chirp!

"Bizi iyi vakit geçirmekle tehdit edip durduğunu biliyorum. Ama hep laf, icraat yok."

Warwick nefesinin altında homurdandı.

"Nerede tutuluyorlar?" Opie'ye sordum, tüm hayat seçimlerimi yeniden gözden geçirmeme neden oldu çünkü şimdi alt-fae'den tavsiye istiyordum.

Lanet olsun sana, Brexley.

"Hapishanenin arka bölümünde tutuluyorlar. En az hasar gören yer orasıydı." Opie yönü işaret etti. "Kanalizasyon tünelleri sizi tam oraya götürüyor."

"Siktir, hayır," diye homurdandım.

"İçeri girmenin tek yolu yan taraftaki özel kapı," diye konuştu Zander, güneybatı tarafını göstererek. "Sana yardım ettiğim o gece Brexley'le birlikte kaçtığınız kapı buydu."

"Oh, yüzüne yumruk attığım gece mi?" Warwick homurdandı. "Evet... Güzel zamanlardı, midilli çocuk. Bunu tekrar yapmak isterdim."

"Kız kardeşinin bunu onaylayacağından emin değilim." Zander dürbünden bakarken yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Warwick nefesinin altından homurdandı, bu da Zander'in daha çok gülümsemesine neden oldu. Zander'ın Warwick'i dürtmekten büyük keyif aldığını söyleyebilirdim. Onları çok iyi tanı mıyordum ama Eliza ve Zander birbirlerine dokunmadan duramadıkları o ilk aşk evresinde gibiydiler. Warwick'i çıldırtıyordu, bu da beni mutlu ediyordu. Adam Brexley olmadan zaten pamuk ipliğine bağlıydı. Onu devirmek için çok az şey gerekecekti.

Yerden gelen bir gümbürtü beni olduğum yerde dondurdu; yıkıntılara doğru yokuşu tırmanan birkaç ağır aracın sesiydi bu. Farlardan gelen kör edici ışık, çimento bloklarının arkasına daha da eğilmemizi sağladı.

"*Szent szar,*" diye mırıldandı Ash, üç devasa tank ve iki zırhlı kamyon gelip yolun sonunda durduğunda.

Dördümüz de nefes almadık. Zander'in az önce işaret ettiği kapı açıldı ve bir muhafız dışarı çıkarak son zırhlı araca doğru ilerledi. Yüzü görüldüğünde hepimiz tepki verdik, arabanın kapısını açtığında arka koltukta güzel bir sarışın vardı.

Onu görünce boğazımda bir hırıltı yükseldi, vücudum tepki olarak kilitlendi.

"Majesteleri." Adam Sonya'nın önünde eğildi.

"Yüzbaşı Boyd." Ona başıyla selam verdi. "Hazırlar mı?"

"*Kapd be a szőrös faszom!*" *Kıllı sikimi yala.* Warwick kendi kendine alay etti, kafası titriyordu, muhtemelen benimle aynı şeyi düşünüyordu.

Keşke fırsatım varken onu öldürseydim. "Evet.

Her şey hazır *kraliçem.*"

Ash'in burnundan sertçe nefes aldığını duydum. "O lanet olası kaltak," diye hırladı korumacı bir tavırla. Muhtemelen Lukas'ı düşünüyordu. O adamın gerçekten de boktan bir ailesi vardı. Sonya kendini sadece Fae'lerin lideri olmaya hazırlamıyordu; kraliçe de olacaktı. Ve bunun Macaristan sınırlarında duracağından şüpheliyim.

Tabii ki Boyd Sonya'yla birlikteydi. Muhtemelen başından beri öyleydi. Neden Istvan için çalıştığını hep merak etmişim. Şimdi anladım ki o başından beri müstakbel Seelie kraliçesi için çalışan bir casustu.

"Güzel." Bacak bacak üstüne attı, arabadan ayrılmadı. "Büyük bir gösteri istiyorum. Herkesin köprüyü geçtiğimizi ve HDF'ye doğru gittiğimizi görmesini istiyorum. Hiç şüphe yok ki bu şehir artık benim. Herkes için tek bir hükümdar. Killian'ın acınası ayaklanma bahanesini birlikte ezeceğiz. İnsanlar bir kez daha yerlerini bilecekler. Bize hizmet edecekler."

Boyd sırttı. "Kesinlikle leydim. Sonunda yetki sende olduğu için ne kadar mutlu olduğumu söyleyebilir miyim? Fae'leri ait oldukları yere geri koyduğunuz için?"

"Evet." Kendini beğenmiş. "Şimdi beni hayal kırıklığına uğratma Boyd. Andor yakında bizi bekliyor, o yüzden oyalanmayalım."

General Andor mu? Istvan'ın ikinci komutanı değil miydi o? Ne demek onları bekliyordu? Onlar karşı tarafta değil miydi? Ne haltlar dönüyordu?

"Emredersiniz kraliçem." Tekrar eğildi, arabanın kapısını kapattı ve hapishane girişindeki başka bir gardiyana kapıyı açmasını işaret ederek bir komut verdi.

Metal merdivenlere senkronize bir şekilde vuran yüzlerce botun ritmik gümbürtüsü enseme vuruyor, kalbim dehşetle çarpıyordu. Söylediği her şeyi özümserken midemde asit birikti, korkum sinirlerime yayıldı.

Bunun basit bir keşif görevi olması gerekiyordu. Brownie'nin bize Halálház ve laboratuvarlar hakkında anlattıklarını kontrol edecektik. Ancak bir anda her şey keskin bir dönüş yaptı ve her şey kendi ekseninde dönmeye başladı.

Askerler silahlarıyla kapıdan çıkmaya başladı. Hareketleri robotikti ve geçen gece gördüğümüz gibi onun amblemini taşıyan siyah deri giysiler giymişlerdi.

Kıyafetler bana Seelie Kraliçesi Aneira'nın günlerini hatırlattı.

Sonya'nın ordusu sıraya girip yolda ilerlerken, daha fazlası akın akın onlara katıldı. Gelmeye devam ettiler, yüzlercesi ve yüzlercesi.

Arabası tanklarla birlikte uzaklaşarak yürüyen birliği Killian ve Rosie'nin o anda HDF'ye girmekte olduğu yere doğru götürdü. "Eliza... Simon." Zander ayaklarını sürüyerek geri döndü. "Üsse geri dönmek zorundayız.

Onları uyarın ve herkesi dışarı çıkarın."

Ash'in gözlerindeki korku vahşiydi, başını sallayarak onayladı. Warwick de onlarla birlikte hareket etti.

Korku bedenimi başka bir yöne çevirdi, diğer her şeyin önüne geçti.

HDF'deki ekibimizin onların geldiğinden haberi yoktu. Önlerindeki düşmana odaklanmışlardı, arkalarından gelenlere değil.

"Scorp! Nereye gidiyorsun?" Ters yöne hareket ettiğimde Ash bana bağırdı.

"HDF! Onları uyarmak zorundayım!"

"Onlar biliyor. Caden biliyor." Warwick çenesini tutarak cevap verdi. Son zamanlarda Caden'den yayılan enerji Warwick'inkiyle aynıydı. Bu konuda hiç konuşmadılar, aralarındaki gerilim giderek artıyordu ama hepimiz Istvan'ın laboratuvarında bir şeyler olduğunu biliyorduk... aynı büyüü taşıdıklarını.

Warwick'in açıklaması beni durdurmadı. Koşmaya başladım, aklımda sadece tek bir düşünce vardı.

Hanna.

Bölüm 10

Caden

"Caden... Sanırım ciddi bir sorunumuz var."

Kamera karanlık ve grenliydi, bu da Killian'dan gelen görüntülerden şüphe duymama neden oldu. Sıcaklık omurgamı tırmalıyor, içimdeki öfke ve dehşet dalgasını bastırıyordu. Babamdan, dönüştüğü şeyden, özellikle anneme ve bana yaptıklarından nefret ediyordum ama bu, bildiğim ve anladığım her şeyi testereyle kesen bir bıçak gibiydi. Evim, zaten ayaklarımın altında parçalanmakta olan temelim, şimdi düşmanımızın karargâhıydı.

Tüm hayatım boyunca eğitim aldım ve doğru tarafta olduğuma inanarak gururlu bir HDF askeri olmaya programlandım. Bir gün babamın yaptığı gibi liderlik edecek bir vatansever. Şimdi meydana baktığımda tanınabilir hiçbir şey bulamadım.

"Ne var? Neler oluyor?" Birdie'nin sesi kulağıma geldi. Gözlerim otomatik olarak onun duvar boyunca konuşlanmış olduğunu bildiğim yere gitti. Killian ve Rosie'nin görebildiklerini sadece ben görebiliyordum; geri kalanlar sadece kulaklıklarımız aracılığıyla bağlantı kurabiliyordu - karaborsanın o kadar derinlerindeydi ki babam bile alamamıştı.

"Biraz daha yaklaşabilir misin?" Kalbim göğsümde daha güçlü çarpıyordu, hâlâ üzerinde amblem olan siyah üniformaların gözümün bir oyunu olduğunu, gecenin puslu havasının kamerayı etkilediğini umuyordum.

Killian ve Rosie gizlice yaklaşıp Kossuth Anıtı'nın -uzun zaman önce Naip Başkan Lajos Kossuth'a adanmış eski bir anıt- arkasına saklanırken kamera dans ediyordu. Burası, eğitim gören askerlerle dolu devasa meydana açılmadan önceki son savunma hattıydı. Sırtları bize dönüktü ama kadın ve erkek olduklarını görebiliyordum, çoğu gençti ama bazıları tüfeklerini tutarken incecik ve kırılğan görünüyordu.

hava. Hareketleri sertti. İşaretleri biliyordum. Hepsi hap kullanıyordu.

"Vur! Öldür!" diye bağırdı sahnedeki eğitimci. Kamera bu sefer onu görecektik kadar yakındı, sesi daha net geliyordu ve beni balo salonlarına, şampanyaya ve çöküşe geri götürüyordu. Yanına her yaklaştığımda suratına yumruk atmak istediğim o hasta herife.

"Vay anasını. Bu olamaz..." Killian'ın ses tonu midemi bulandırdı, benimle aynı şeyi yakaladı.

Hayır. Beynim bunu reddetmek istedi, iki zıt tarafı birleştirmeme izin vermedi. Birbirine ait olmayan iki dünya.

Başbakan Lazar'ın oğlu.

"Sergiu." Nefesimi verdim, gözlerim sahnede askerlere talimat veren sansar adama kilitlenmişti, tanıdığım, büyüdüğüm hak sahibi, tembel orospu çocuğuyla çarpışıyordu. Brexley'in evlenmesi gereken boktan pislik.

"Sergiu?" Hanna kulaklarımıza doğru haykırdı. Brexley ve benim gibi olmasa da Hanna onu karakterini anlayacak kadar tanıyordu. "Onun burada ne işi var?"

Benim sorum da tam olarak bu. Neden Fae amblemi giymişti? Onlara bir kaptan gibi liderlik mi ediyor?

Babamın Sonya, Alexandru ve Sergiu'yu silah zoruyla tuttuğu, müttefiklerine karşı geldiği, Vërhăza Povstat tarafından saldırıya uğramadan önce onları esir aldığı görüntüler zihnimde titreşti. Bizim dünyamızda bu tür bir hakaret uluslar arasında savaşa neden olurdu.

Boğazım düğümlendi ve tenim ılık ılık kızararak dondurucu havayla çarpıştı, zihnim düşüncelerle döndü.

"O küçük dangalak Sergiu'nun burada ne işi var? Sonya'nın işaretini mi taşıyor?" Killian'ın yumuşak sesi alçaldı, gırtlığa yaklaştı ve krallığının elindeki daha derin tehdidi hissetti.

Babam ona sırtını dönene kadar çukurda canımız pahasına savaşmamızı izlediğini, kıs kıs güldüğünü hatırlamayan yoktur.

Alexandru Lazar zeki, kurnaz ve hayatta kalmak için oyunu nasıl oynayacağını bilen biriydi. Romanya'nın müttefikleri azdı ve Macaristan'ı kaybetmek...

Sergei kendi egosundan başka bir şey göremeyecek kadar kibirli ve kendini beğenmiş biriydi. "Onu oraya babam koydu." Dişlerimi sıktım.

Liderlerin yaptığı arkadan bıçaklamalardan ve manevralardan hiç hoşlanmamıştım ama oyunlarını iyi biliyordum. Alexandru'nun ne yaptığını herkesten daha iyi anlıyordum; kendi postunu kurtarıyordu.

Ülkesini, halkını bir kenara atıyor, içeride kalacağını umuyordu.

korunan seçkinler çemberi yıkılıyordu. Babam kaçıp meydanı boş bırakınca, Lazar Sonya'nın kontrolü ele geçirdiğini ve ona karşı hiç şansı olmadığını gördü. Sonya gücü ele geçirirken hayatta kalmak için tüm ahlak kurallarını bir kenara bıraktı.

Sergiu'yu kendi katına almak, onun için çalışmak, muhtemelen Lazar'ın yerini sağlamlaştırmasının birçok yolundan biriydi. Onun hükümdarlığındaki güvenliğini. Onun ordusunu kuran bu insanların çoğunun Romanya sokaklarından olduğuna hiç şüphem yok.

Sergiu onlara tekrar tekrar bağıyor, kendi öfkesinden besleniyor, egosu sahip olduğu egemenlik ve güçten zevk alıyordu. İskambilden bir evin üzerinde duruyordu ama aptal bunu göremeyecek kadar bencildi. Küçük prens, savaşmaya hazır olmadığı bir savaş için rol yapıyordu.

"Lanet olsun," diye tısladı Wesley. "Romanya onunla birlikte mi? Bu düşündüğümüzden çok daha kötü."

Öyleydi ve ben hala bunun nasıl olduğunu anlayamıyordum. Andor neredeydi? Babamın sağ koluydu. Yetkili o değil miydi? Babam HDF'yi nasıl terk edebilirdi? Bu hale mi getirmişti?

"Çık dışarı," diye konuştu Hanna. "Bu çok tehlikeli."

"Hayır." Rosie'nin İngiliz aksanı kulağımda parladı. "Çok yakınız. Buradayız. Bu şansı bir daha asla yakalayamayacağız. O kilitli kutunun içinde laboratuvarın nerede olduğundan daha fazlası olabilir."

Babamın Ukrayna'da olduğunu ve kendi imparatorluğunu kurduğunu bilmek ciğerlerime daha fazla ip doladı. Ivanenko'yu kovuyor, tahtını, gücünü ve iyi eğitilmiş ordusunu ele geçiriyordu. Babam bir zamanlar bu yüzden Olena'yla evlenmemi istemişti. Babam Macaristan'da kalırken Ivanenko'nun yerini alacak kişi olmak için. Gücümüz gittikçe genişliyordu.

Alternatif olarak, eğer adım atamazsam, nişanlımı arkamdan beceriyor, ne olursa olsun onlarla "yatakta" olduğumuzdan emin olmak için onu hamile bırakıyordu.

Babama duyduğum öfke ve nefret içimde kükrüyor, ciğerlerim kabarıyor ve görüşüm bulanıklaşıyordu. Babama göre, ben onun için asla yeterli değildim. Asla onun istediği gibi bir oğul olamadım. Asla yeterince güçlü ya da disiplinli olamadım. Bu yüzden beni bir efsaneye dönüştürmeye çalıştı ama bunu bile doğru düzgün yapamadım.

Beni ölüme terk etti, hatta öyle olmasını umdu, böylece artık bir endişe kaynağı olmayacaktım. Yeni oğlu ve karısı için bir tehdit.

Babamı yok etmek istedim.

Onun ölmesini istedim.

Bu his o kadar güçlüydü ki midem bulanıyordu. Kaslarımda titreşiyor, damarlarımda şarkı söylüyor, DNA'ma işliyordu.

Fae DNA'mın içine.

Öfkeyle kıvrandım. O efsanevi pisliği her yerde hissedebiliyordum. Büyüsü beni değiştiriyordu. Bizi birbirimize bağlıyordu.

Beni en çok korkutan neydi? Gücü sevdim. Sihir omurgamın etrafında kıvrılıyor, beni hayal edebileceğimden daha güçlü yapıyordu. Ve bu beni kızdırdı. Bana ne olduğunu bilmiyordum. Ahlaki değerlerim hala doğal hissettiren şeylere karşı savaşıyordu. Onlardan biri haline geliyordum. Düşman. Ruhsuz. Yine de her şeyi daha fazla hissediyor gibiydim. Duyu ve duygularım nefes alamayacak kadar artmıştı.

"Sağınızda sizi eğitim odalarına götürecek merdivenler var." Kendimi karanlık düşüncelerimden sıyrıp göreve odaklandım.

Rosie ile aynı fikirdeydim, devam et. Babamı alaşağı etmekten daha çok istediğim bir şey yoktu.

Killian'ın derin bir nefes aldığını duydum. Bir lider olarak bu görevde bile olmaması gerekiyordu ama ne kadar aptalca olsa da ona saygı duyuyordum. Babamın yaptığı gibi kenarda oturmuyordu. Brexley'nin babasını büyürken hep örnek almıştım. Benet savaşa ilk at süren kişiydi. Adamlarıyla birlikte durdu ve adamlarıyla birlikte öldü. Masa başında oturup kendi hayatını riske atmadan başkalarına kendi adına ölmelerini emretmiyordu.

Killian kamerasını Rosie'ye çevirerek, "İlerleyip ilerlemeyeceğimize ben karar veririm," dedi.

Rosie ona bir bakış atarak, "Çok yakınız," diye itiraz etti.

"Ben değil de adamlarım burada olsaydı bu görevi sonlandırırdım. Onları hazır olmadıkları bir şey için tehlikeye atıp öldürölmelerine neden olmam."

Kameradan Rosie'nin kollarını kavuşturduğunu, çenesinin döndüğünü, bakışlarının Killian'inkinden ayrılmadığını izledim.

"Tanrılara yemin ederim, Red." Killian mırıldandı, kamera başıyla birlikte sallanıyordu. "Devam ediyoruz, söylediğim *her şeyi* dinleyeceksin, anladın mı?"

Kadın başını salladı.

Tekrar iç çekti.

"Üç deyinice gidiyoruz. Hiçbir şey için durmayın," diye talimat verdi. Killian dışarı bakarken boğazımda gerilim yükseldi. Askerler hâlâ talimlerini yapıyordu, sisli gecenin gölgeleri geniş meydana biraz olsun gizliyordu. "Tamam, bir, iki, üç..." Killian heykelin arkasından fırladı, hareket etti

Çok sessizdi, ayakları bir kedininki gibiydi, merdivenlere doğru bir mermi gibi fırlıyordu. Rosie ona ayak uydurmak için çok uğraştı, nefes alışları kulaklarımda çınlıyordu.

"Aşağı inin ve kapılardan geçtikten sonra hemen sola dönün." Killian ve Rosie yeraltına doğru ilerlerken kamera titriyordu. Her santimini biliyordum. Duşlardan gelen ter ve nemli misk kokusunu. Dolapların gıcirtısını, çamaşır sepetlerine yığılmış antrenman kıyafetlerini. Spor salonu ve antrenman alanı benim için yukarıda yaşadığım daireden daha çok bir ev gibiydi. Kendimi en mutlu hissettiğim yerdi. Babamın gözleri altında değil, her zaman kendimi herkesten daha fazla kanıtlamak zorunda olduğum yerde. Burada kendimi hâlâ özgür hissediyordum.

Rosie ve Killian içeri girdiğinde kamera tekrar titredi, ışık dışarıdaki karanlıktan gözleri kamaştırıyordu. Soyunma odasına doğru sola döndüler. Gürleyen seslerin, duşların ve çarpışan dolapların normal gürültüsü gitmişti.

Oda ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Tek bir kişi bile yoktu.

Yerin üstündeki kapılar her zaman korunduğundan, fark edilmeden üst katlara çıkmak için en kolay erişim noktası burasıydı. Ya da en azından babam görevdeyken öyleydi.

Wesley kulaklığımıza kuru bir sesle, "Sanırım artık o HDF üniformalarını giymenize gerek kalmayacak," diye cevap verdi.

"Bu-" Mikrofon bağlantısı kesildi. "Daha önce de kötüydü -" Statik. "Taraf değiştirmeye karar verdi," dedi Killian.

Monitör dalgalandı ve çatırdadı.

"Hadi ama." Elimi kameraya vurdum, korku mideme sızıyordu. Kamera netleşti. "Tamam... Koridorun sonunda merdivenler var. Sizi zemin kata çıkarıyorlar. Oradan da arka merdivenlerden babamın ofisine çıkman gerekecek. Tablonun arkasındaki kilitli kutuda ofisinin gizli bir anahtarı var." Ne olur ne olmaz diye yola çıkmadan önce Killian ve Rosie'ye hem anahtar kutusunun hem de kasanın numaralarını söylemişim.

Killian'ın arkasından bir ses seslendiğinde neredeyse merdivenlere varmışlardı. "Hey!"

Kalbim göğsümde durdu, bu sesi bana kaç kez bağırdığı için neredeyse kendiminkinden daha iyi tanıyordum.

Bakos.

Kendimden çok babam olarak gördüğüm adam. Sert ama adil biriydi ve ona çok saygı duyuyordum.

"Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz? Tüm *stajyerler* avluda olmalı." Hayal kırıklığına uğradığında her zaman yaptığı gibi sesi alçaldı.

"Caden?" Killian bana tısladı.

"Ben Bakos. HDF eğitmenim." Ben de cevap verdim. "Arkanı dön."

Killian ve Rosie yavaşça ona doğru dönerek önlerindeki adamı gösterdiler.

Saçları şakaklarında hafifçe ağarmış olan Bakos hâlâ HDF üniforması giyiyordu.

"Nereye gittiğini sordum?" Killian

hareket etmedi ya da konuşmadı.

"*Eltévedtünk.*" *Kaybolduk.* Rosie'nin sesi Macarca ile kalınlaşmıştı. İngiliz aksanından tek bir nefes bile duyulmuyordu.

Bakos başını eğdi, bakışları Killian'a kaydı. "Tanıdık geliyorsun."

Nabzımı kulaklarımda duyabiliyordum. Killian büyü yapabilse de bazı insanlar bunu görebiliyordu. Bakos saçmalıktan o kadar uzaktı ki, onun Killian'inkini de kestiğini hayal edebiliyordum.

Bakos bir adım daha yaklaşarak, "Kendini tanıt," diye emretti.

Killian hâlâ yanıt vermiyor, herhangi bir kişiliği ya da düşüncesi olmayan, hapların etkisindeki bir yordakçı gibi davranıyordu.

Bakos'un attığı her adımda boğazım düğümleniyordu.

Kamera bir anlığına takıldı ve beni içime çekilmeye zorladı. "Sana bir emir verdim." Bakos neredeyse yüzüne bakıyordu. "Stajyer Cece ve Kope, efendim," dedi Rosie duygusuzca.

Bakos'un gözleri ondan Killian'a kaydı. Bakışlarındaki inceliği, temkinliliği ve bir şeylerin ters gittiğinin farkında oluşunu, boğazının arkasındaki sanki onların içini görebiliyormuş gibi tıslayışını fark ettim.

"Biliyor," diye kulaklarına tısladım, ekran uzun bir süre daha bulanıklaşırken panik beni sardı. "Beni duydunuz mu? O biliyor."

Bakos bize savaşıma becerisinin yanı sıra pek çok şey öğretmişti. İçgüdü. Sezgi. Ayrıca Brexley ve beni konumlarımız ve babam için kim olduğumuz nedeniyle kenara çekti. Bize bir kod verdi. Eğer tehlikeye düşersek ve hayatlarımız tehlikede olduğu için bunu açıkça söyleyemezsek, yardıma ihtiyacımız olduğu anlamına gelen bir cümle söyledik.

"Söyle ona, *rám férne egy cigi.*" *Bir sigara işime yarayabilirdi.* Yüzümden aşağı süzülen ter damlalarını sildim. Yardıma ihtiyacım var demekle eşdeğerdi. Ne Brexley ne de ben sigara içiyorduk. Bu kırmızı bir ringa balığıydı. "Helikon."

Killian sanki bana deli olduğumu söylemek istermiş gibi öksürdü. Muhtemelen öyleydin ama açıklayamadığım bir içgüdü beni ele geçirdi. "Söyle."

"Siktir," diye mırıldandı Killian nefesinin altından, boğazını temizleyerek Bakos'la konuştu. "*Rám férne egy cigi.*"

Bakos sarsıldı, gözleri büyüdü. "Ne?"

"Helikon." Killian, ülkemizin Karanlık Çağlara geri döndüğü Fae savaşından sonra üretimi durdurulan özel markanın adını söyledi.

Bakos Killian'a baktı, ifadesini boş, bedenini kaskatı tutmaya çalışıyordu.

Lütfen Bakos, duy beni... Benden geldiğini bil.

"Hey?" Hepsinin arkasından derin bir ses daha yükseldi. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" Bir adam ayağa fırladı ve anında dünyanın yeniden sarsıldığını hissettim. Andar'ın asistanı, iki yüzlü, küçümseyici bir pislik olan Tibor, şimdi Fae Kraliçesi amblemlili tamamen siyah giysiler içinde onlara doğru yürüyordu.

"Siz ikiniz meydanda bu gece için hazırlık yapıyor olmalısınız." Killian ve Rosie'yi işaret etti, sonra Bakos'a döndü. "Ve sen de kovuldun. Andor artık senin yardımına ihtiyaç duymuyor ya da istemiyor."

"Ben Markos için çalışıyorum, Andor için değil."

"Eh, Markos artık yetkili değil." Ağzından iğrenç bir sırıtma geçti. Mükemmel bir politikacı olabilirdi. "Ve nihayet, büyük, mükemmel, kahraman Bakos'a buradan defolup gitmesini söyleyebileceğim."

Bakos'un dikkati tekrar Killian'a yöneldi, bakışları sanki onu görebiliyormuş gibi göğsündeki kameraya yöneldi, eski öğretmenim doğrudan bana bakıyordu.

"Beni buradan çıkarmanın tek yolu beni zorlaman." Bakos dönüp geriye doğru yürüdü ve Tibor'un sırtını Killian'a çevirdi. "Hadi ama Tibor, bunu yapmayı hayal ettiğini biliyorsun."

Bakos kısa boyluydu ama Tibor'u beş saniyeden kısa bir sürede yere serebilirdi. Elbette Tibor bunu kabul edemeyecek kadar kibirli ve aptaldı.

"Haklısın." Tibor ellerini birbirine sürttü. "Çok uzun zamandır bunu bekliyordum."

"Sınıfta kalmanın bir nedeni vardı." Bakos daha da geri çekildi.

"Egonuz yeteneksizliğinizden ve aptallığınızdan daha ağır basıyor."

"Te geci!" Orosu çocuğu! Tibor doğruca ona yöneldi. Bakos kolayca yolundan sıyrıldı ve yüzüne yumuşak bir darbe indirdi, bakışları Tibor'un omzunun üzerinden fırladı. Çok küçüktü ama çenesinin titrediğini, gözlerinin merdivenlere gittiğini, sonra başını sallayarak Killian'a döndüğünü gördüm.

Gitmelerini söylüyorum.

Dikkat dağıtıyordu.

Bir şekilde işin içinde olduğumu biliyordu. S.O.S kodunun benden geldiğini biliyordu. Tüm güvenini bana teslim etti ve ne için yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ama yine de yaptı. Benim için.

"Gidin!" Kulaklarına bağurdım. "Gidin!"

Killian ve Rosie tereddüt etmeden ana kata çıkan merdivenlere doğru atıldılar, Tibor Bakos'un yumruklarıyla dikkati dağıldığı için onları fark etmemişti bile.

Kulaklıklar çatırdıyor ve tıslıyor, ekran onlar yükseldikçe bulanıklaşıyordu.

"Kahretsin, neler oluyor?" Birdie'nin sesi bir kesilip bir geliyordu, ekipman arızalanmıştı ama bu artık beni ilgilendirmiyordu.

Bir his üzerime çöktü, büyü başımın arkasına saplandı, beni görüntülerle doldurdu, vücudumdaki her şeyi karıncalandırdı. Ekran tamamen yanıp söndü, sanki vücudumdan gelen elektrik cihazı kızartmış gibiydi.

Başımı arkamdaki nehre çevirdiğimde, sis iki yakayı birleştiren köprüye dolanmıştı. Hisler güçlendi, omuzlarımın üzerinden süzüldü ve kaslarımı titretti. Ayak seslerini hissedebiliyor, tankların uğultusunu duyabiliyordum.

"Aman Tanrım," dedim nefesim kesilerek.

"Ne?" Hanna çatırdadı ve patladı, sesi zar zor çıkıyordu. "Herkes buraya, yanıma gelsin. Hemen!" Bağurdım, işe yaramaz

Kulaklık.

Neyin geldiğini biliyordum. Bize doğru neyin geldiğini. Çünkü Farkas az önce bana gösterdi.

Bölüm 11

Killian

Pelüş halı ayak seslerimizi emiyordu. Elim Rosie'nin belindeydi ve onu daha hızlı hareket etmeye zorluyordu.

"Az önce ne oldu öyle?" Rosie, en alt kattan çıkıp ana katta Tuna'ya bakan boyalı kemerli tavanlar ve vitray pencerelerden oluşan bir koridora geldiğimizde fısıldadı. "Neden kaçmamıza yardım etti?"

"Durup sormayacaktım." Az önce ne olduğu, bir HDF kaptanının bize neden yardım ettiği ya da bu cümlelerin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hayati bir anlamı olduğu açıktı. İki davetsiz misafir yerine ona güvenecek kadar önemli bir şey.

"Tamam Caden, şimdi nereye?" Kulaklığa mırıldandım, bakışlarım loş ışıklı geçidin her köşesini tarıyordu, vücudum herhangi bir tehdide karşı tetikteydi.

Hiçbir şey.

"Caden?" Adını tekrarlardım. Sessizlik dikkatimi Rosie'ye çekti. Mavi gözleri telaşla irileşti. "Caden, orada mısın?" Sessizlik. "Birdie?"

"Wes?" Rosie kendini denedi.

Kimse cevap vermeyince korku kaburgalarım kadar yayıldı.

"Hâlâ nerede olduğumuzu görebiliyor musunuz bilmiyorum ama sizi duyamıyoruz."

Parazit bile yoktu. Ekipman ölmüştü. "Lanet olsun."

Nefesimin altında tısladım.

"Şimdi ne olacak?" Rosie yutkundu, başı etrafta dans ediyor, nöbet tutuyordu.

"Kendi yolumuzu buluruz." Bu noktada, görevden vazgeçmek için çok ileri gitmiştik. Sonya'nın tehdit seviyesi göz açıp kapayıncaya kadar üçten ona çıktı ama bu

Istvan'inkinden bir şey eksiltmedi. Onun karakterini pes ettiğini düşünemeyecek kadar uzun zamandır tanıyordum. Hakkı olduğunu düşündüğü şeyi geri almak için geri dönecekti.

"Hadi gel." Rosie'ye bizi takip etmesini işaret ettim, koridorun sonunda bizi ikinci kata çıkaracak bir merdiven daha buldum. Göz kamaştırıcılığı ve koyu renk kıyafetlerimiz uzaktan bakan birini kandırıp onlardan biri olduğumuzu düşündürebilirdi ama burada rastgele dolaşan askerler şüphe uyandırabilirdi.

Nabzım hızla boğazıma vuruyor, koridora girdiğimizde Rosie'yi korumak için kolumu uzatıyordum. Dışarı bakarak hareket olup olmadığını iki kez kontrol ettim. Koridorlar böylesine büyük ve hareketli bir yer için fazla sessizdi. Burası bir ordu üssü, bir ev ve bir hükümet binasıydı. Sonsuz bir hareketlilik ve etrafta dolaşan insanlar olmalıydı.

HDF mezarlık gibiydi.

Geçide doğru adım atarak havayı ciğerlerime çektim ve herhangi bir ses duymaya çalıştım. Ensem karıncalandı. Duyularım insanlardan çok daha üstündü ve onlar beni fark etmeden ben onları kolayca duyup hissedebiliyordum. Ama Rosie arkamdayken, ekstra önlemler aldım.

Hemen arkamdan Rosie de beni takip etti. Caden bize karargâhın özetini vermişti. Yerleşim planının bir taslağını çizmişti. Kilit şifresini ve bir şey olursa diye içeri nasıl gireceğimizi biliyorduk ama mekânın içinde olmak çok daha farklıydı.

İçgüdülerimi takip ederek başka bir geçide gizlice girdik, gözlerim Caden'in tarif ettiği bir tabloya takıldı.

Macaristan'ın ilk *kralı olan ve* "Kral Aziz Istvan" olarak da bilinen Istvan'ın boyalı resmine bakarken başım titreyerek homurdandım. General Istvan Makos açıkça ona tapıyordu ve "Kral" unvanını ve bir aziz olarak düşünülmeyi de istiyordu. Herkesi kendinden kurtarmak... Yaptığı her şeyi bir çağrı ya da kader gibi zihninde evirip çevirmek. O seçilmiş kişiydi.

Hepsi saçmalık.

"Çok mu narsistsin, Markos?" Tuş takımını bulmak için tabloyu kaydırırken nefesimin altında mırıldandım.

"Sanırım ikinizin ortak bir noktası var, aşkım." Rosie'nin kulağını okşayan tınısı parmaklarımın neredeyse kaymasına neden olurken, sesi bedenimi sarıyordu. Omuzlarım gerildi ve aşktan bahsediş şekli beni sertleştirmemiş gibi davrandım.

Tuş kilidi açıldı, anahtarı sakladığım yerden çıkarırken ciğerlerime rahatlama doldu.

Bir adım daha yaklaştık.

Binanın başka bir bölümünde kapanan kapıların gürültüsü boş koridorlarda yankılandı, sesler alçak mırıltılarla yankılandı, damarlarımda kan dolaştı, anahtarı kilide soktum.

Ayak sesleri davul gibi gümbürdüyor, bize doğru yaklaşıyordu. "Acele edin." Rosie'nin başı dönüyor, ayakları zıplıyordu.

Kapı tıkırtıdayarak açıldı ve önce onu içeri ittim, işitme duyum bize doğru yürüyen iki çift bacağı algıladı. Kalbim göğsüme çarptı, elim anahtarı sakladığım yere geri iterken beceriksizce hareket ediyordu, ayak sesleri köşeyi dönmeden önce tabloyu zar zor düzeltebildim. İçeri süzıldüm, kapı yumuşak bir tıkırtıyla kapandı, arkamdan kilitledim, her kimse devam edeceğini düşündüm.

Sesler kapının önünde durdu. Paniğe kapıldım, bakışlarım odanın içinde uçtu, kalbim kulaklarımda güm güm attı. Kitap rafları, masa, sandalyeler, ama saklanacak hiçbir yer yoktu. Dikkatim pencerelere gitti, onlar girmeden önce dışarı çıkıp çıkamayacağımızı hesaplamaya çalıştım.

Kapı kolu, kilide giren bir anahtarın çıkardığı ses eşliğinde döndü.

Siktir!

Dönerek Rosie'yi yakaladım, onu kendimle birlikte çektim, içgüdülerim düşüncelerimden daha hızlı çalışarak bizi pencerelerin iki yanındaki uzun perdelerin arkasına daldırdı, o bir tarafta, ben diğer tarafta. Kapı açılırken içime çektim ve vücudumu duvara yasladım.

Garipti ama sanki burada Brexley'nin kokusunu alabiliyordum, sanki onun korkusu ve kalp acısı bu perdeye işlenmiş gibiydi. Onunla aramda Warwick ve Scorpion gibi bir bağ yoktu ama yine de aramızda bir şeyler vardı. Sanki tam burada durmuş, kendi dehşeti bu dokuya işlemiş gibi hissettiren bir şey.

"Bunların hepsi temizlenecek." Odaya adım atan bir adamın kırılgan sesi duvarlarda yankılandı. "Kasadaki kâğıtları hariç, geri kalanıyla şenlik ateşi yakabiliriz, umurumda değil. Onun bununla yanışını izlemek umurumda değil. Onca yıl bana ve aileme parmağının altında acı çekti. Şantaj... arkamdan karımı becermek. Şimdi kimin yetkili olduğunu göreceksin."

Başka bir kişi de adamı takip etti ama cevap vermedi.

"Oturun."

"Ayağa kalkacağım." İkinci adam duygusuz ve alçak sesle cevap verdi. İçindeki bir şey beni etkiledi, aşinalık enseme tırmaladı.

"Evet, tamam." İlk adam hareket etti. Bulunduğum yerden, ağarmış sarı saçları ve madalyalarla süslü koluyla Istvan'ın masasının arkasında ilerleyen fiçı göğsünü görebiliyordum.

Teğmen Henrik Andor. Markos'un ikinci komutanı. Düşmanlarımı tanıyordum ve onu Leopold dedikodu gazetelerinde tanıyacak kadar görmüştüm. Her zaman Istvan'ın arkasındaydı, sert ve çatık kaşlıydı. Yapısı Markos'tan çok daha sertti ama Istvan'ın kibri ve kişiliği bu adamı çok uzaklara itiyordu. Ağzınızda kalan acı bir tattan başka bir şey değildi, kısa süre sonra unutacaktınız.

"İşinizi belirtin. Bu akşam yapacak çok işim var."

"Majesteleri yolda mı?" Ses kulak zarıma çarparak içimdeki nefret duygusunu geri püskürttü.

"Kraliçe Sonya yakında birlikleriyle birlikte gelecek. Bu şehirdeki herkes komutanın kimde olduğunu bilecek. Ve ben artık kimsenin yardımcısı olmayacağım."

Vücudum sarsıldı, bakışlarım yolun karşısındaki Rosie'ninkilerle buluştu, onun gözleri de aynı dehşetle benimkilerle buluştu.

Andor ve Sonya mı? Ne haltlar dönüyordu?

"Nerede olduklarını bu kadar çabuk bulduğunuz için teşekkür ederim." Kimin yerini? Korku kanıma karıştı, içgüdülerim kemiklerimi kemiriyordu. "Karşılığını alacaksın, Kalaraja."

Hava ciğerlerimden buharlaştı, asit boğazımın arkasını yaktı. Dışarı fırlayıp boğazını kesmemek için kendimi zor tuttum, dudaklarımda kanının tadını aldım. Bu hasta herif hakkında her şeyi biliyordum. Yıllardır Istvan için çalışıyordu, sadece para için; adamın paradan başka kimseye sadakati yoktu, zevk için avlanıyor ve öldürüyordu.

Kalaraja, Ölümün Efendisi, bu canavara dönüştüğünde ona verilen isimdi. Çok az kişi bunun ötesini biliyordu. Çocuk Hazem'i benim tanıdığım gibi tanıyordu. Bir geçmişimiz vardı.

İhanetinin intikamının tadı dilimi kapladı; onun anısı ve çiğ öfkesi içimi kızarttı.

Andor'un Istvan'ın kucak köpeğinden başka bir şey olduğunu hiç düşünmemiş olsam da, onu öldürme işlerinde aynı hizada tutacak kişi için Markos'u sırtından bıçaklamasına şaşırmadım. Bu acımasız dünyada, şimdiye kadar daha iyi bilmem gerekirdi.

Kimse sadık değildi.

Dikkatim Rosie'ye yöneldi, çarpıcı yüz hatları ve dehşete düşmüş gözleri içimi burktu. Başımı başka yöne çevirdim, içimde kıpırdanan her türlü duyguyu kestim, bana bir zamanlar sahip olmama izin verdiğim zayıflığı hatırlattı. Bir kadın neler yapabilirdi.

Asla güvenmemeyi uzun zaman önce öğrenmiştim. Bir daha asla sevmemeyi. "Bayan Kovacs'ın asi ordusunda olmadığını öğrendim."

Andor başını geriye atarak bana yüzünü daha fazla gösterdi, kaldırdığı kaşlarında şaşkınlık vardı, muhtemelen gösterdiği en büyük duygu buydu. "Emin misin?"

Kalaraja, "Evet. O ve nektar hapishaneden kaçış gecesi ortadan kayboldu," dedi. "Onun görüldüğüne dair söylentiler giderek artıyor. Ve Birleşik Milletler Kralı onun peşinden ödül avcılarını göndermiş. Doğu bloğunun her yerinde casusları var... Kraliçe ve kendisi onun neler yapabileceğinin farkındalar. Onu ve nektarı yok etmek istiyorlar."

Safra boğazımdan yukarı fırladı, mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir korku ciğerlerimi sardı. Kral Lars ve Kraliçe Kennedy en iyinin en iyisine sahipti.

Başarısız olmazlar.

"Kral Lars mı?" Andor diğer kaşını kaldırdı. Kalaraja başını sallamış olmalıydı çünkü Andor'un başını eğdiğini ve eliyle alnını ovuşturduğunu gördüm. "O halde önce onu bulmalıyız. Nektara ihtiyacımız var. Onu istiyorum."

"Ternopil yakınlarında bir çingene karavanında görüldüğüne dair haberler var."

"Ternopil mi?" Andor kaskatı kesildi, göğsü daha da kabardı. "Ukrayna'da mı?"

"Söylentiler."

"Bu kaynaklara ne kadar güveniyorsunuz?"

"Henüz beni hayal kırıklığına uğratmadılar."

"O zaman git onu bul!" Andor havladı. "Ne istersen öderiz ama Markos ya da Lars'ın adamları ona ulaşmadan önce onu bul. Bana hemen nektarı getirin!" Yumruğunu masaya vurdu.

"Masraflarım ve ön ödeme."

Andor'un çenesi gıcırdadı ama arkasındaki kitaplığa döndü. Bir kitabı çekiştirerek, içi boşaltılmış bir dizi kitabı çıkardı ve arkasındaki kasayı gösterdi. Ciğerlerim hava aldı, buraya gelme sebebimiz olan şeye kilitlenmişim. Andor bir kod girdi ve yumuşak bir bip sesinden sonra kapı açıldı.

Açtığında düzinelerce dosya gördüm. Istvan'ın dünyadan saklamak istediği tüm özel bilgiler.

Andor bir zarf çıkardı ve avuç dolusu 20.000 forint aldı. "Bu yeterli olmalı." Zarfı Kalaraja'ya doğru itti. "Şimdi git. I

Markos'un bunu kazanmasına izin vermeyeceğim. Oğluma yaptıklarının bedelini ödeyecek. Yıllarca beni küçümsedi ve tehdit etti. Ben onun bağırsaklarını deşmeden önce istediği her şeyin parmaklarının arasından kayıp gitmesini izleyecek. Kendini çok akıllı sanıyor. Bunca zamandır saldırmak için bekliyordum. Ama o nektara ihtiyacım var."

"Evet, Teğmen."

"Kral," diye

homurdandı Andor.

Oh, lanet olsun. Bu yüzden Sonya'yla birlikteydi. Onun yanında olacağını düşünüyordu. Gülmek istedim. Ne salak ama. Kadın bir karadul gibiydi. Eğer bir *insan olarak bir* an için kendini özel biri sanmış ve ondan faydalanacağını düşünmüşse, fena halde yanılmıştı.

"Özür dilerim *Kralım*." Kalaraja'nın sesi düzdü ama içindeki gerginliği duyacak kadar tanıyordum onu. Andor'un boğazını kesmeyi çok istediğini biliyordum. Ve bir gün, Andor artık yeterince ödeme yapmadığında, muhtemelen yapacaktı.

Kapı çalındı. Andor önündeki katile dönerek, "İçeri gel," diye cevap verdi. "Kalaraja, bul onu. Öldür onu. Nasıl olduğu umurunda değil ama nektarı bana geri getir."

Gözlerim Rosie ile tekrar buluştu. "*Brexley*," diye mırıldandı Rosie, yüz ifadesi tam bir panik içindeydi, gözlerinin arkasında yaşlar birikiyordu. Başka bir şey söylemedi ama sonraki kelimeleri kendi kelimelerimmiş gibi hissedebiliyordum. *Onu hemen bulmalıyız*. Ve o tek bakışta, Brexley'i *onun için...* benim için bulmak için bu dünyayı parçalara ayırma dürtüsünü hissettim. Görevime lanet olsun. Ve her şeyden çok, onu avlamak ve yok etmekle görevlendirilmiş olan adamı öldürmek istedim.

"Emredersiniz e f e n d i m , " dedi Kalaraja ve başka bir adam içeri girerken odadan çıktı.

"Efendim, Majesteleri ve askerleri şimdi geliyorlar."

"Güzel." Andor zarfı kasaya geri koyup kapattı. "Her şey hazır mı?"

"Evet. Emriniz üzerine Vajdahunyah Kalesi'ne saldırmaya hazırız."

Kanım buz kesti ve her şeyi unuttum, ciğerlerimdeki hava durdu, gözlerim Rosie'ninkilere kilitlendi.

Vajdahunyah Kalesi.

"Hayatta kalan yok. Hepsini katledin. Gecenin sonuna kadar Killian'ın kellesini istiyorum."

"Emredersiniz, efendim." Eğilerek kapıdan çıktı, Andor da peşindeydi. Hareket etmek için kemiklerim ağrıyordu. Andor odadan çıktığında zaman durmuş gibiydi, adımlarının geri çekilmesini dinlerken kapı nihayet arkasından tıklayarak kapandı.

Perdenin arkasından çıkarken tek düşüncem insanlarıma ulaşmaktı, bacaklarım kapıya doğru fırlıyordu.

"Killian!" Onun ağzından dökülen ismim kendi büyüğü gibiydi, beni yolumda durdurdu. Ve beni ona geri döndürdü.

Burada olmamızın sebebi olan kasaya doğru atıldı. Alt dudağını ısırıldı, parmakları tuş takımının üzerinde geziniyordu.

"Acele et." Panik neredeyse beni ele geçiriyordu, yumruklarım bacağıma vuruyordu. Buradan çıkmam gerekiyordu, üsse geri dönmem gerekiyordu. Hiç gitmemeliydim ve ihtiyaç duydukları lider olup bencil davranmamalıydim. Buraya gelmemiş olsaydım, saldırıdan ya da Brexley'in avlanmasından haberim olmayacağı gerçeğini görmezden geldim.

Rosie hızla hareket etti, kasa açıldı, elleri belge yığınlarına uzandı. Ona doğru geri döndüm, dosyaları elinden aldım, onu döndürdüm ve sırtındaki ince çantaya soktum. Bu dosyaların içinde her ne varsa beklemek zorundaydı.

"Haydi!" Çantanın fermuarını çektim ve kapıya doğru koşmaya başladım. Üssümüzü bulmuşlardı.

Halkımın başlarına gelecekler hakkında hiçbir fikri yoktu. Farkında olmadan yakalanacaklardı... ve eğer onlara zamanında ulaşamazsam...

Onların kanı ellerimi sonsuza dek kaplayacaktı.

Bölüm 12

Brexley

Paslanan dönme dolaptan metal gıcırıtları geliyor, vagonlar serin esintiye karşı takırdıyordu. Çekiç sesleri, sesler ve aç kaplanların kükremeleri kulaklarımı tırmalıyor, dikkatimi dağıtıyordu.

Hayal kırıklığı içinde gözlerimi açtım. Birkaç loş sokak lambası, Ternopil'deki aşırı büyümüş Ulusal Canlanma Parkı'nın arka planında çürüyen eski dönme dolabın üzerine daha fazla gölge düşürüyordu. Dönme dolap daha çok burada bir zamanlar var olan hayatı işaret eden bir mezar taşına benziyordu, eski halinin hayaleti gibi inliyor ve uluyordu.

Yola çıkmadan önce Ternopil'deki son gecemizdi. Karnavalcılar bizden çok uzakta olmayan çadırları yıkıyor ve burayı tekrar ıssız hale getiriyorlardı. İki gece boyunca ışıklar, müzik, kahkahalar ve şaşkın konuklar parkın bu bölümünü doldurmuş, çektikleri acıları unutabilecekleri büyümlü bir dünyaya kaçmışlardı. Ivanenko'nun eli sıkı hükümdarlığı altında lüks içinde yaşadıkları o yıllar boyunca çektikleri acıları.

"Denemiyorsun bile." Esmeralda'nın cızırtılı sesi sinirli bir şekilde oflayarak başımı ona doğru çevirdi. Ağır bir bornoz ve tavşan terliklerine sarınmış, bir bankta arkasına yaslanmış, elinde tuttuğu mataradan bir şeyler içiyor, diğesinde de bir fae-marijuana esrarı yanıyordu. "Zamanımı boşa harcıyorsun. Enerjimi. Ayrıca burada memelerim donuyor. Tekrar dene!"

Dizlerimin üzerinde kayarken, soğuk çimento pantolonumun kumaşına kanarken, göz kapaklarımı kapattım ve herkesi yapabileceklerimden korumak isteyen savunma duvarını itmeye çalıştım. Sırtımdan aşağı süzülen bir damla ter, açıkta kalan tenimi ısırarak buz gibi soğuğa meydan okuyordu. Güneş uzun zaman önce ağaçların arkasına düşmüş, karnaval müdavimleri evlerine dönüp derin uykuya dalmıştı. Fae'ler doğal olarak gececiydi, ama ben çabuk öğrendim.

Karnaval hayatı daha da önemliydi. Bu, onların canlandığı, gölgelerde ve gözü ve zihni kandırabilen keyifsiz illüzyonlarda geliştikleri zamandı.

"Konsantre ol kızım," diye tersledi Esmeralda.

Nefes vererek kendimi açmaya, her şeyi engellemeye çalıştım ama tek duyduğum uzaktaki karnavalcıların çekiç sesleri ve kargaşasıydı. Dişlerimi sıkarak daha derine indim, tüm kargaşayı bir kenara ittim, düşüncelerimi sihrim üzerinde yoğunlaştırdım, içimdeki ateşi ortaya çıkardım.

Kafamın içindeki sesler daha da sertleşti. Tenim karıncalandı. Bu yerin her yerinde ölümü hissedebiliyordum. Acı, açlık, nesiller boyunca çekilen acılar. Bu topraklar çok fazla tarih barındırıyordu. Çok fazla acı. Hayaletler kenarlarda oyalanıyor, beni bekliyorlardı ve eğer biraz açılırsam beni yiyip bitireceklerdi.

Boğazımdan boğuk bir çığlık çıktı, başım hayal kırıklığıyla geriye eğildi. "İşe yaramıyor."

"Yok artık." Esmeralda uzun bir duman üfledi ve başını yana çevirdi. "Evet, evet, biliyorum!" Esmeralda elini havaya vurarak havladı. "Geri çekil, yaşlı adam. Benim de sinirlerimi bozuyorsun." Muhtemelen ev yapımı bir erik brendisi olan *Țuică'dan* bir yudum aldı. "Torunlarım yeterince sinir bozucu pislikler, bir de senin gibilerle uğraşmak zorundayım." Başını salladı, ayak bileklerinin bağını çözdü ve pembe tavşan terliklerinin kulaklarını oynattı. "Bir de neden içki ve sigara içtiğimi merak ediyorlar." Sigarasını emdi ve üfledi. "Druid kendini engelleyenin sen olduğunu söylüyor." Ayağa kalktı, ayaklarını sürüyerek bana doğru geldi. "Savaştağın tek şey *kendinsin*.

Druid.

Tad.

İlk başta onunla birlikte olduğunu söylediğinde deli olduğunu düşünmüştüm. Ama çok geçmeden anlaşıldı. Esmeralda gerçektir. Annesi duvar yıkılmadan önce fae auralarını görebilen bir kahindi ve hala saklanıyorlardı. Babası bir druid soyundan geliyordu, druid özelliklerinin çoğunu miras almayacak kadar sulandırılmıştı, ama yine de onları hissedebilecek kadar. Bu seviyede bir büyüyle etkileşime girebilirdi.

O gece nehir kenarında Tad'ın orada olduğunu söylediğine hâlâ inanamıyordum.

"*Sen neden bahsediyorsun?" Savunmacı bir şekilde karşılık verdim, ya onun saçmaladığını ya da benim keşfedildiğimi düşünüyordum. Günahlarım beni bulmuş, kim olduğum gerçeği ortaya çıkmıştı.*

"Druid. O burada. Ben daha fazla dayanamayana kadar kulağımın dibinde gevezelik etti." Parmaklarını bir ağız gibi kulağının yanında hareket ettirdi. "Sana yardım etmekten vazgeçmiyor... büyünü kontrol etmen için seni eğitiyor... ve nektar hakkında bir şeyler söyleyip duruyor?"

"Ne?" Geri adım attım, derim buz tutarken içim lav oldu. "Evet, evet, ona geliyorum. Geri çekil!" Esmeralda elini salladı kızgınlıkla havaya baktı. "Bir şeyler gördüğünü, senin onun için daha net olduğunu söylüyor. Seninle nektar arasındaki bağlantıları gördüğünü söylüyor. Bu tehlikeli bir şey. Ölümcül. Kendi büyünü kontrol etmeyi öğrenmen konusunda çok kararlı. Bu nektarı bir daha asla kullanmamalısın."

"Ne? Neden?" Tüylerim diken diken oldu, kutuyu göğsümde tuttum, biri almaya kalkarsa onu savunacaktım. "O benim de sihrim. Benim bir parçam."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Koşullar aracılığıyla birbirinize bağlı olabilirsiniz ama o büyü asla sizin olmadı. Kimse için değildi. Bu tür bir güç sadece yok eder. Onsuz olmayı öğrenmelisin. Kendi gücünü bulmayı." Başını nektara eğdi, kaşları çatıldı. "Bu da ne böyle? Kedimin kustuğu bir şeye benziyor-"

"Hey? Kızım." Esmeralda parmaklarını yüzüme doğru şaklatarak beni şimdiki zamana döndürdü ve ona bakmamı sağladı. "Sıcak, çikolatalı bisküvim ve otum olan vagonuma geri dönmek ve bunu kendi başına yapmak için kışını terk etmekten gayet memnunum."

"Deniyorum."

"Hayır, izin vermiyorsun. Kendine izin vermiyorsun. Bu kadar inatçı olmayı bırak kızım." Başına vurdu.

"Kendimle nasıl savaşıyorum?" Kollarımı savurdum. Saatlerdir çalışıyorduk ve hiçbir şey elde edememiştik.

"Senin korkun," diye yanıtladı. "Ne olduğunuzdan korkuyorsunuz... neler yapabileceğinizden."

Karnım gerildi, sözlerinin oku hedefini vurdu. Kendini tehlikeden, incinmekten korumak bir içgüdüydü ve herhangi bir bariyerin yıkıldığını, gücümün dışarı çıkma ihtimalini hissettiğim anda zihnim kapandı.

"Elimde değil." Donmuş parmaklarımı kucağıma yuvarladım, yorgunluk omuzlarıma çökmüştü. İyi uyuyamıyordum. İçimde taşıdığım suçluluk, utanç ve korkunun yanı sıra anlamlandıramadığım bir endişe de vardı. Ya da edebiliyordum ama bunu yüksek sesle söylemek istemiyordum. Ona olan ihtiyacım o kadar şiddetliydi ki neredeyse

Dayanamıyordum; ona seslenme arzusu kalbimin her atışında çarpıyordu. Bu özlem tüm uyuşturuculardan daha kötüydü.

O zamanlar kaçtığım için kendimi korkak gibi hissediyordum. Yaptıklarımıyla yüzleşemiyordum. Şimdi olaya farklı bakıyorum. Gitmem gerekiyordu. Bu ruhumda hissettiğim bir şeydi, kendi başıma çözmeme gereken bir şeydi. Warwick gitmeme asla izin vermezdi.

"Ne yapacağım ben?" Şakağımı ovuşturdum, başım küt küt atıyordu. Elimi nektarın etrafına dolamak ve onun gücünü benimkini kaldırmak için kullanmaktan başka bir şey istemiyordum. İhtiyaç ortadan kalkmadı. Üstesinden gelmem gereken bir şeydi. "Lütfen... Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Esmeralda'nın gözleri aniden parladı, bakışları çok uzaklarda olsa da tam bana bakıyordu, boğazını temizlerken tavrı değişti.

"Ölüyken seni çok daha net görüyorum canım. Seni geride tutan korkunu hissedebiliyorum." Esmeralda'nın ses tonu ve konuşma şekli yumuşadı ve yavaşladı. Artık orada değildi. "Hüzün ve keder seni bağlıyor, boğuyor. Ama eğer kontrol etmeyi öğrenmezsen, sadece daha fazlası olacak."

Keskin bir soluk boğazımda düğümlendi, göz kapaklarımdın ardında yaşlar birikti. Esmeralda önümde dursa da, duyularım bir başkasını algılıyor, kimin ele geçirdiğini biliyordu.

"Tad?" Mırıldandım.

Yumuşak bir gülümseme ağzını kavislendirdi, başı eğildi.

"Tad..." Gözlerim yaşlarla doldu. "Bunu yapamam."

"Yapabilirsin ve yapmalısın. Sen güçlüsün, Brexley. Bu kadar genç yaşta tanıdığım herkesten daha fazla şey yaşadın. Oyunlarda gördüğüm o kız... asla pes etmedi. Savaştı."

"Ve öldürüldü." Duygularımı dizginlemeye çalışarak kısık sesle cevap verdim. "Ben. Öldürdüm. Seni." Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü, kalp acısı ve keder o kadar yoğun ki, altında ezilebileceğimi bildiğim için gözyaşlarımı akıtmaktan korkuyordum. Aldığım canları, yaptıkları için Istvan'a duyduğum öfkeyi, babamı öldürüp her şeyimi elimden aldığı için duyduğum öfkeyi düşünemiyordum. Nefret ve suçluluk duygusu içimde bir volkan gibi kaynaşıp gürlüyordu ve eğer kendimi bırakırsam...

"Hayır." Elini uzatıp yüzüme dokundu. Artık Esmeralda'yı görmüyor ya da duymuyordum; hissettiğim Tad'di, duyduğum onun sesiydi. "Sen öldürmek için savaşmadın. Hayatta kalmak için savaştın. Hayat için." Yanağıma okşadı. "Ve beni bedenimin çarpık sınırlarından kurtardın. Çok uzun zamandır kilitli kaldığım bir kafesten."

"Beni nasıl affedebilirsin? Bak ne yaptım. Simon'a ne yapmak

üzereydim. Yüzlerce insanı öldürdüm ve umurumda bile değildi. Tek istediğim

Istvan'ı yok etmek için."

"İşte bu yüzden güçlerini öğrenmeli ve onları kontrol etmelisin," diye yanıtladı Tad. "Kendinden kaçış yok, çocuğum. Onunla yüzleşmelisin. Başın dik, yapabileceğini bildiğim gibi. Bunun kolay olacağını söylemiyorum ve senin olduğun şeyden korkmadığımı da söylemiyorum ama başka seçeneğin yok. Bunu şimdi anlıyorum. Bunu yapabilecek kadar güçlüsün. Yapmak zorundasın. Savaş hala yaklaşıyor ve hepinizin düşündüğünden çok daha fazla. Ve nektar en tehlikeli şey. Kullanılamaz. Çok fazla. Böyle bir güç, Öteki Dünyadan gelen büyü... tıpkı hazinelerin dönüştüğü gibi, nektar da artık amaçlanmadığı bu dünyada kullanılmamalı. Anladınız mı?"

Başımı salladım, dudaklarım titriyordu, onu geri getirebilmeyi, o gece yaptıklarımı ortadan kaldırabilmeyi çok istiyordum. Gerçek adam yanımda olsun.

"Sadece ileri var," dedi eliyle yanağımı okşayarak. "Ve fiziksel olarak orada olmamam burada olmadığım anlamına gelmez. Bana ihtiyacın olduğu sürece hep yanında olacağım."

"Sana ihtiyacım var," diye o kadar alçak sesle fısıldadım ki kelimelerin ağzımdan çıktığını zar zor hissettim.

Ben.

"O zaman ben de senin yanımdayım." Elinden önce yüzüme tekrar dokundu

düştü. Esmeralda'nın bedeni sarsıldı, gözleri hızla kırıştı, dudakları hırıltıyla kıvrıldı. "Lanet olsun, ihtiyar! Bunu bir daha yaparsan seni kristal küremen içine hapsederim." Göğsü kabardı, bir kolunu havaya kaldırdı. "Seni bir kar küresi gibi içine hapseder ve bir maraca gibi sallarım."

Homurdandım.

Üfledi, omuzları düştü. "Keşke o kristal küre turistler için bir dekordan fazlası olsaydı. Çok klişe ve yapmacık." Matarasından bir yudum daha aldı. "Ama seni sırtımdan indirecekse bir rulo adaçayı tüttürür ve kıcıma tuz serperim, druid." Ona homurdandı, sonra bana parmaklarını şıklattı. "Acele et ve bu işi çöz ki ben de huzur içinde kalabileyim. O seni sonsuza kadar rahatsız edebilir," diye homurdandı ve tavşan kulakları çılgınca kıpırdanarak banka doğru yürüdü. Yere çöktü, bornozunu daha sıkı sararak nefesinin altında mırıldandı.

Üfledim, kendimi ağır hissettim.

"*Brex-ley*." Yemin ederim ensemde bir ses duydum, o kadar hafifti ki neredeyse yok gibiydi, ne erkek ne de kadın sesi, ama garip bir şekilde beni sakinleştirdi.

Gözlerimi kapatarak nefes verdim, omuzlarımı düşürdüm ve zihnimi

boşalttım. Dönme dolaptan gelen metal gıcırtıları ve

ve aslanların kükremeleri yavaş yavaş beyaz gürültüye dönüştü. Nefesime konsantre olarak, dehşete karşı açıldım, karnımdaki gerginlik geri kapanmak istiyordu, hapsedilmiş ateşin altındaki közleri hissediyordum, alevlenmeye ve dövülmeye hazırdı.

Hayaletler tenimde vızıldadıkça tenim karıncalanıyor, sesleri kafamın içinde daha da yükseliyor ve içimde korku uyandırıyor.

Bir anda her şey tekrar yok oldu ve beni gerçekliğe geri döndürdü.

"Bütün gece burada olacağız," diye homurdandı Esmeralda.

başka bir duman. "Ne? Destek oluyorum. Hâlâ buradayım, değil mi?" Yanındaki havayla konuştu.

Tekrar kışımın üzerine yerleşerek tekrar denedim. Sesler yavaşça dağıldı ve tek hissedebildiğim kalp atışlarımın gümbürtüsü, hala şeker ve yanmış karamel kokan havanın tadı ve atlardan gelen saman kokusuydu.

Yıkık dökük parkta rüzgâr esiyor, yukarıda bir şimşek çakıyordu. Ruhlar daha da yaklaştı, yüzlerce ses birbirine karıştı, enerjileri yanımdan geçip gitti, enerjimi almaya çalıştı. Saç çizgimde boncuk boncuk terler oluşuyor, içimde yanan volkanın etrafına ördüğüm duvarları daha da derine itiyordu. Güç azaltılabilir ve gizlenebilirdi ama asla tamamen sönemezdi.

Bu bendim. *Benim* gücüm. Nektarın değil. Kanımdaki büyü ham ve vahşiydi, ama hepsi benimdi.

Öğrenmek benimdi.

Kontrol etmek benim.

Enerjimi odakladım, dönme dolabın yanında şimşek çaktırmaya çalıştım. Hiçbir şey olmadı.

"Kahretsin!" Homurdandım, yorgunluktan bacaklarımın üzerine eğildim ve sihrimle olan bağlantımın azaldığını hissettim.

"Bir şey mi olmasın gerekiyordu?" Esmeralda bir vuruş yaptı, sonra terliğinin topuğuyla yuvarlanışını bastırdı.

"Evet." Şakağımı ovuşturdum. Üç saatten fazladır buradaydık ve kendimi tamamen bitkin hissediyordum. "Sanırım bir mola vermeliyim-"

Pat! Patlayan bir silahın çatırtısı başımı sese doğru çevirdi. Karnavalın olduğu yerle aramızdaki ağaçlardan kuşlar ve yarasalar havalandı, karanlık gecede çılgınlıklar attılar.

Kırılmış sesler yükseldi, dostça bir ses değildi.

Bakışlarım Esmeralda'ya kaydı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Nektar. Arabamda bırakmıştım.

Sıçrayarak ağaçların arasına daldım, sesler giderek yükseliyordu. Gölgelere saklandım, kampa gizlice yaklaştım, dehşet midemi düğümledi.

"Bekle kızım," diye fısıldadı arkamdan, bir ağacın arkasında durup dışarı baktığım yere doğru sürünerek ilerledi. Yıkık dökük kampın ortasındaki küçük şenlik ateşi etrafı aydınlatacak kadar titriyordu.

Gördüğüm manzara karşısında göğsüm sıkışmıştı. Arabacıların çoğu arabalarının yanında duruyordu ama aralarında Hank'in de bulunduğu birkaç adam Mistik Efendi'nin yanında duruyordu. Gri üniformalar giymiş bir avuç asker atlarından inip uzun boylu, yapılı bir asker Jethro'ya yaklaşıırken Jethro'nun gövdesi kaskatı kesilmiş, çenesi yukarı kalkmıştı. Muhafızların sırtı bana dönüktü.

"*La dracu.*" *Siktir.* "Yozlaşmış gardiyanlar. *Politie murdarär.*" *Kirli polis.* Esmeralda arkamdan Romence alay etti. "Bizi hiçbir şey için durdurmuyorlar ve kendileri için istedikleri her şeyi alıyorlar. Yiyecek, para, mücevher... *nemernici.*" *Piçler.* "Her ülkede. Farklı üniformalar ama hepsi aynı."

Muhafızların hiçbiri kımıldamadı. Sanki bir emir bekliyorlarmış gibi atlarının yanında kaskatı durdular.

Boynumun arkasındaki bir karıncalanma omurgamdan aşağı kaydı.

Baş muhafız Jethro'nun önünde durdu, sesi bulunduğum yerden duyulamayacak kadar kısıktı. Jethro muhafızın elindeki bir şeye baktı. Başını kaldırıp salladı.

"Emin misiniz?" Memurun sesi kulaklarıma zar zor ulaştı. "Aksi yönde raporlar duyduk."

"Raporlarınız yanlış." Jethro'nun çenesi gıcırdadı. "Burada o isimde biri yok."

Omurlarımdan aşağı bir korku parçası daha yuvarlandı.

"Bakalım buradaki ucube grubunuza sorduğumda bu cevap değişecek mi?" Muhafız arkasını döndü ve bir resim tuttu. "Bu kızı gören var mı..."

Elimi ağzıma kapattığımda bir çığlık boğazımı yırttı, kaçmasını engellemek için dişlerim birbirine çarptı. *Onun burada ne işi vardı?* Dehşet damarlarımdan geçerek ciğerlerimdeki oksijeni kilitledi. Her duvara hücum ediyor, tüm savunmalarımı geri çekiyor, yeni yeni uyanmaya başlayan büyüü alevlendiriyor, kesmeye çalıştığım bağları birbirine bağlıyordu.

Daha bakmadan *onu* hissettim.

Tenim alev alev yanıyor, kalbim sanki nihayet hayata dönmüşüm gibi göğsümde çarpıyordu. Sanki etrafımdaki her donuk renk keskinleşti. Onun

vücut ısısı benimkini yaladı, bakmam için beni cesaretlendirdi.

Başım yana doğru döndü. Aqua gözleri karanlıkta parlıyor, benimkileri delip geçiyordu. Bulanık ve şeffaftı ama orada olduğundan hiç şüphem yoktu. Bağlantı birbirimizi bulmak için tüm engelleri aştı, korkum onu yakınımına çağırdı.

Warwick Farkas.

Simsiyah giyinmiş, saçlarını arkaya toplamıştı. Yüzünde kir ve kesikler vardı ama onu görmek içimde hem sevinç hem de dehşet uyandırdı.

Öfke onu sarstı. Boğazından bir gümbürtü çıktı, bakışları içimi parçaladı. "*Kovacs...*"

"Şimdi öne çıkın, yoksa kampınıza kendimiz bakacağız. Adamlarım her şeyi teslim edecek. Ve eğer bir şeyler kırılır ya da yanarsa..." Gardiyanın sesi Warwick'in dikkatini arkamdaki sahneye çekti. Elinde benim resmimi tutan askere.

İz sürücü.

Ukrayna askeri kıyafeti giymiş. Birliğin yüzbaşısı. Ne olduğu ya da Tracker'ın bunu neden giydiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Istvan'ın Ukrayna ile bağlantısını biliyordum ve olasılıklar beni çok korkutuyordu. Tracker, Istvan olmadan hiçbir yerde olamazdı. Bu da Istvan'ın artık Budapeşte'de değil, Ivanenko ve Olena ile birlikte Ukrayna'da olduğunu gösteriyordu.

Warwick'in bakışları Tracker'a kilitlendi, omuzları yükseldi, burnu öfkeyle parladı, bakışları Tracker'ın ve bu yerin her bir detayının üzerinde dans etti. Karnavalın vagonun yan tarafındaki ismine baktı.

Lanet olsun. Beni bulmasına izin veremezdim. Özellikle de şimdi.

Kilitlenerek bağlantıyı kestim ve onun bağlantısını kestim. Bunu yaptığım anda kalbim acıdı, gölgesi kayboldu, göğsümde küçük bir inilti cızırdadı, öfkeli kükremesinin titreşimi ruhumda yankılandı.

Kendi kalbimi kesip çıkarmışım gibi hissettim.

"Şimdi öne çıkın ve onu teslim edin, biz de sizi rahat bırakalım," diye gürledi İz Sürücü, kamp alanının etrafına bakarak. "Bir kaçağı saklıyorsunuz. Hem de tehlikeli bir kaçağı. Eğer bize şimdi yardım etmezseniz daha sonra sizin için daha kötü olacağına söz veriyorum."

Esmeralda önce bana, sonra da elindeki resme baktı. Onu çektiğimi hatırlıyordum. Rebeka, ben Halálház'a gitmeden birkaç ay önce bir baloda dergiye poz vermemizi istemişti. Resimdeki parlak saçlı, pahalı elbiseli ve makyajlı kız güzel ve zarıftı. Kötü niyetli bir soyluya ya da lidere eş olmak için eğitiliyordu. Aynı zamanda saftı ve

Kibirliydi, önünde ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, hayatı keskin bir dönüş yapmak üzereydi.

Esmeralda'nın gördüğü kadın ona hiç benzemiyordu. Genç, masum kız Halálház'dan çıkmayı başaramamıştı.

"O kız burada değil." Jethro kollarını kavuşturmuş, bakışlarını etrafta gezdiriyordu. Ya beni bulmak ya da adamlarının anladığından emin olmak için.

Hank yaklaştı, hepsinin üzerinde yükseldi, kollarını kavuşturdu. "Hayır. *Bu* kız gibisini daha önce hiç görmedim."

İz Sürücü'nün ağzı sıkıştı ve kolunu bıraktı. "Tamam." Muhafızlarına başıyla işaret etti.

Orada neden bu kadar sert durduklarını şimdi anladım; bir emir bekliyorlardı.

Zihinleri artık kendilerine ait değildi. Hapların etkileri damarlarında dolaşıyordu. Yani laboratuvarı yok etmek Istvan'ı durdurmamıştı. Daha iyi bilmeliydim. Aklından geçenleri iyi biliyordum; birçok planı vardı. Ve içimde Ukrayna'nın bu işin bildiğimden çok daha büyük bir parçası olduğuna dair bir his vardı.

Muhafızlar dışarı çıktılar ve doğruca Esmeralda'nın vardosuna yöneldiler, yol boyunca masaları ve sandalyeleri tekmelediler. Zelda ve ikiz kardeşi Leander evlerinin önünde duruyordu. Zelda öfkeyle öfkелendi, kollarını kavuşturmuş, kıpırdamadan duruyordu.

"Kımıldayın," diye emretti bir muhafız.

"*Du-te in pizda ma-tii!*" *Annenin amına gir.* Ona Romence tükürdü. Leander, gardiyan bir şey yapamadan onu uzaklaştırdı. Vardo'ya girdiler.

Vücudum ben daha düşünmeden hareket etti ve adamlara doğru yöneldi. Bir el kolumu tutup beni geri çekti.

Esmeralda başını sallayarak, "Hayır," diye tısladı.

"Sahip olduğun her şeyi yok etmelerine izin veremem. Evinizi."

"Yine de yapmayacaklarını mı düşünüyorsun?" Küçük, yaşlı bir kadın için güçlü bir tutuşu vardı. "Onlar böyle çalışmıyor. Ayrıca, biz kendimizinkileri koruruz. Ne olursa olsun."

"Ama ben sizden biri değilim. Beni neden koruyasınız ki?" "Jethro seni bizden biri yaptı."

"Ne?" Şaşırmış bir halde ona baktım. Burada onun sözü kanundu. Ailenin reisi oydu ve o ne derse ona uyarlardı.

"Kim olduğunu ya da ne yaptığını bilmiyorum... ama Efendi seni ailenin bir parçası yaptı."

Bölüm 13

Warwick

Sırtımdaki pençe silahı, botlarımın kaldırıma vurduğu her darbede omurgama çarpıyor, göğsüm buz gibi havayla kabarıyordu. Her dakika sayılıyordu ve sanki saat benden daha hızlı ilerliyordu. Bacaklarım gerildi, üssümüze doğru koşup onları yaklaştırmakta olan şey konusunda uyarırken yolu yalayıp yutmaya çalışıyordu. Ash bana ayak uydurdu, Zander at formuyla biraz ileride, girişe doğru dörtlüye koşuyordu.

Üssün etrafındaki muhafızlar dışarı fırladı ve üçümüz onlara doğru hızla gelirken, bizim olduğumuzu görene kadar silahlarını çekerek geri çekilmesine neden oldu.

"Neler oluyor?" Lukas tüfeğini indirdi, omuzları geriye kilitlendi, sanki bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş gibi savunma moduna geçti.

Zander toynağıyla yeri dürttü. "Git." Onu tersledim. "Git kız kardeşimi bul." Dörtlüye koşarak uzaklaştı.

"Annen." Ash Lukas'a döndü, nefes almaya çalışıyordu. "O geliyor."

"Geliyor musun?" Lukas'ın gözleri büyüdü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Açıklamalar için vaktimiz yok," diye homurdandım. "Sadece HDF'de Teğmen Andor'la işbirliği yaptığını ve hepsinin bu yolda ilerlediğini bilin. Bizi buldular."

"Andor?" Lukas'ın ağzı açık kaldı. "Anlamıyorum. O bir insan, değil mi? Neden annemle birlikte?"

"Artık bir önemi yok gibi görünüyor." Ash'e baktım. O da bana başıyla onay verdi, ikimizin de konuşmasına gerek yoktu. Ben Mykel'in yanına giderken o da onları bilgilendirecekti.

Botlarımın tabanları fayanslara çarptı, merdivenlerden yukarı sıçradım ve hepimizin dönmesini bekleyeceği komuta merkezine doğru ilerledim. Kapıdan içeri daldığımda onu ocağın önünde volta atarken, Rebeka'yı da ateşin yanındaki sandalyede oturmuş çayını yudumlarken buldum. İçeri girdiğimde ikisi de bana doğru sarsıldı.

"Bulunduk."

"Ne?" Rebeka'nın bardağı masaya çarptı ve ayağa kalkarken devrildi.

"Sonya. O ve Andor bir ittifakın içinde. Buraya geliyorlar. Ordusunu üçe katladı. Hepsi hap kullanıyor."

"Ne kadar sürecektir?" Mykel'in sesi alçaktı. "Bir saatten fazla değil."

"Bekle... hayır, bu yanlış. Andor?" Rebeka'nın gözleri şok içinde açıldı. "Sonya'ya mı katıldı? Bu mümkün değil. O kocamın ikinci adamıydı." Rebeka, burada Caden dışında onu en iyi tanıyan kişiydi. "Yani, Istvan'la her zaman aynı fikirde olmadıklarını biliyordum ama fae'lerin tarafını tutmak?"

"Ona kocanızın teklif ettiğinden daha fazlasını teklif etti," dedi Mykel kesin bir ifadeyle.

"Peki ya Caden? İyi olup olmadığını biliyor musun?" Rebeka dudağını ısırırdı.

"Ben bilmiyorum. Scorpion onları uyarmaya gitti ama."

Mykel başını salladı. "Şu anda bu konuda bir şey yapamayız. Buradaki herkesi güvenli bir yere götürmeliyiz." Şoku atlattı ve hemen harekete geçti. "Rebeka, kliniğe git ve herkesi ayağa kaldır. Savaşamayacak durumda olanları hemen tahliye etmeliyiz," diye emretti. Rebeka başını salladı ve hemen kapıya doğru ilerledi.

"Sanırım dışarıdaki muhafızlar biliyordur?" Mykel'in gözleri o gidene kadar onun üzerinde kaldı, sonra tekrar bana döndü.

"Evet. Ash onlara son gelişmeleri aktarıyor ve Zander da kız kardeşimin sığınağına giderek onlara haber verdi."

Mykel başını salladı. Gördüğüm tek duygu yutkunurken boğazının titremesiydi ve zihninin planlar ve eylemlerle yarıştığını görebiliyordum.

"Elimizde yeterli sayı yok. Buradaki herkesi katledecekler," diye açık açık söyledim. "HDF'de kaç kişi var bilmiyorum ama Sonya'da yüzlerce, belki de bine yakın var. Bizden çok daha fazla silahları var. Ayrıca haplarla daha güçlü ve öldürmesi daha zor oluyolar. Karşı koymak anlamsız olur."

Mykel'in başı düştü, ağzı sıkıştı. "Tamam. O zaman kaçıyoruz."

Kimse burayı terk etmek istemiyordu ama başka seçeneğimiz yoktu.

"Geçtiğiniz herkese haber verin. Sadece taşıyabilecekleri kadarını alsınlar ve meydanda buluşsunlar. Elimden geldiğince çabuk onlara daha fazla bilgi vermek için orada olacağım." Masanın üzerindeki kâğıt ve haritalara uzandı ve bir avuç dolusu kâğıdı yakmak için ateşe atmaya başladı. Her türlü bilgi ve belgeden kurtuluyordu. "Gidin."

Arkamı döndüm ve koşarak odadan çıktım. Aşağı indiğimde kaos patlak vermişti. Saldırı haberi çoktan orman yangını gibi yayılmıştı. Yüzlerce insan etrafta dolaşüyor, sevdiklerine gidiyor ya da eşyalarını almak için odalarına geri dönüyordu.

Rebeka kucağında bir çocukla merdivenlerden ana kata koştu, arkasında klinikten daha fazla insan vardı.

"Rebeka." Kolunu tuttum. "Kitty nerede?"

Rebeka'nın yüzü kederle buruştu, başı titriyordu. "Denedim... Onu almaya çalıştım ama gelmedi."

Boooom!

Uzaklarda bir patlama oldu, başımızın üstündeki avizeleri salladı, çocukların çığlıklarına ve paniğe neden oldu.

Rebeka'nın korku dolu bakışları benimkilerle buluştu ve çocuğu göğsüne daha da yaklaştırdı, yetim çocuk omzunda ağlıyordu.

Kulağıma gelen sese bakılırsa patlama bir mil öteden olmuş gibiydi. Sonya yaklaştıklarını gizlemeye bile çalışmıyor, şehre kimin sorumlu olduğunu iletliyordu.

Buraya beklediğimden çok daha hızlı gelmişlerdi.

"Git!" Ona el sallayarak kapıya doğru yöneldim, ayaklarım çoktan basamaklara çarparak kliniğe doğru koşmaya başlamıştı.

Birkaç şifacı hâlâ orada, daha fazla bakıma ve hareket etmeye ihtiyacı olanlara yardım ediyordu ama benim bakışlarım birkaç sıra arkadaki yatakta yatan kemikli bir figüre kilitlendi. İlerleyerek karyolanın üzerine çöktüm, dişlerim birbirine çarpıyor, gördüğüm şey karşısında göğsüm ağrıyordu.

Baş kazınmış, yanakları çökmüş, zaten zayıf olan vücudu kemikten başka bir şey değildi. Boş gözlerle uzaklara bakıyordu. Göğsünün inip kalktığını görmeseydim, öldüğünü düşünebilirdim.

"Kitty." Korkum öfkeyle alevlendi. "Ayağa kalk. Gitmemiz gerek." Cevap vermedi. Bakışlarında bir titreşim bile yoktu.

"Kahretsin, Kitty. Saldırıya uğramak üzereyiz. Şimdi ayağa kalk." Hiçbir şey yok.

Boğazımdan boğuk bir hırıltı yükseldi, yumruğum taşaklara dönüştü.
"Eğer seni kaldırıp omzuma atmam gerekirse. Atacağım."

Koyu renk gözleri sonunda bana kayd, çok iyi bildiğim bir bakışla göz kapaklarını indirdi. Bu onun 'eğer yaparsan seni öldürürüm' bakışıydı.

"Eğer yapmam gereken
buysa." Dudakları aralandı.

"Hayır."

"Burada kalmıyorsun." Bir
bakış daha.

"Ölmene izin vermeyeceğim."

Bakışları tekrar duvara döndü ve bana tam olarak istediği şeyin bu olduğunu söyledi. Yaşama isteğini kaybetmişti. Bir gün daha ayağa kalkıp savaşıma arzusu yok olmuştu. İşini, evini ve kimliğini kaybetmek onu yıkmıştı ama Věrhāza onun ruhunu çalmış, ondan geriye kalanları yıkmıştı.

Bir bomba daha yeri salladı ve tavandan parçaları üzerimize serpti. Yaklaşıyorlardı.

"Kalk. Kalk!" Dişlerim birbirine çarpıyor, ayaklarım kayıyordu. Duygularla aram iyi değildi.

Cevap vermedi.

Bir hırıltıyla onu kucağıma almaya gittim, ama bir figür önüme fırladı, beni engelledi ve izlerimi durdurdu.

Ash onun başucunda dizlerinin üzerine çöktü ve ona doğru eğildi.

"Kitty..." Sesi yumuşaktı. "Beni dinle." Yutkundu, uzandı ve ellerini onunkilere doladı. "Tam bir aptal gibi davrandım. Ve özür dilerim." Sesi kısıktı. "Bunu kabul etmem uzun zaman aldı... egomun ve kırık kalbimin sana karşı hissettiklerimden daha fazla kontrol edemeyeceğin bir şey için sana saldırdığımı görmek." Yutkundu, başparmağı sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi parmak eklemlerinin üzerinde ileri geri kayarken tavandan daha fazla parça yağıyordu. "Bir şey söylemem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Ama seni şimdi görmek... Věrhāza'da başına gelenler. Her şeyi bir perspektife oturttu ve artık hissetmediğim ama itiraf etmeye ya da bırakmaya cesaret edemediğim bir kin-öfke ve incinme tuttuğumu fark ettim." Uzanıp onun yanağını okşadı. "Sana sırtımı döndüğüm için özür dilerim. Her zaman yanında olacağıma dair verdiğim sözü tutmadığım için de üzgünüm. Sen benim ailemsin. İlk ve her zaman. Sizi çok seviyorum."

Kitty'nin gözleri duvardan Ash'in gözlerine kayd, uzun zamandır yüzünde görmediğim bir şey yüzünde belirdi.

Umut. Sevgi.

Romantik bir aşk değil, yüzyıllara yayılan, inişli çıkışlı, ölüm, açlık, işkence ve yoksullukla geçen derin bir aşk. Tüm bunlar boyunca birbirimizin yanında olduk ve her zaman birbirimizin arkasını kolladık.

"Warwick ve ben sensiz var olamayız." Ash başını bana doğru salladı. "Onu tek başıma hizada tutamayacağımı biliyorsun. Bunun için bir ordu gerekir."

Kitty'nin ağzında bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirim.

Alnım birbirine çarptı ve zaman ilerledikçe daha da huzursuz oldum, ama nedense sessiz kalmam gerektiğini biliyordum. Bu olay onlarca yıldır devam ediyordu. Acıları ve incinmeleri beni ortada bıraktı, kız kardeşim ve yeğenim dışında sahip olduğum tek aileyi parçaladı, ama dürüst olmak gerekirse, bu ikisi çok daha uzun süredir benimle birlikteydi.

"Lütfen. Bizden vazgeçme. Sana ihtiyacımız var." Onun elini sıktı. "Savaşmana ihtiyacımız var. Janos zorluydu ama Kitty tam bir baş belası. Boktan şeyleri kabul etmez ve asla pes etmez. Asla pes etmez. Kız kardeşime ihtiyacım var. Yaşamak istemene, hapishanedeki o pisliklerin kazanmasına izin vermemene ihtiyacım var. Sana sahip olmayı hak etmiyorlar. Seni bizden almayı." Ash onun elini tutarak ayağa kalktı ve çok uzakta olmayan bir başka patlama sesi yankılandı.

"Siktir," diye mırıldandım, ikisini de kapıp kaçmaya hazırdım.

"Şimdi kalk lan ayağa." Ash'in sesi alçak ve düzgündü ama güçlüydü. Bakışları Ash'in elini tuttuğu yere kaydı.

"Sana her adımında yardım edeceğim ama ayağa kalkmalısın. Bunu istemelisin."

Bir an yüzünü duvara döneceğini sandım. Pes edeceğini. Bedenim öne doğru eğildi, gitmek istese de istemese de onu götürmeye hazırdı.

Ash'in kolu kalktı ve beni engelledi.

"Kitty." Onun adını fısıldadı. Kızın bakışları tekrar ona döndü. O anda gördüm. Alnını kaplayan kararlılığı. Çenesi eğildi ve doğrulmaya başladı.

Tuttuğumu bile bilmediğim hava ciğerlerimden vınlıyarak çıktı.

Susuzluk ve açlıktan bitkin düşmüş bir halde debelendi ama tamamen doğrulup oturdu ve Ash'e bakarken gözlerini kırıştırdı. Ailem geri dönmüştü. Ve onu sadece Ash'in ayağa kaldıracılabileceğini fark ettim. İçindeki ateşi tekrar alevlendiren kişi. O her zaman bizim tutkalımız olmuştu. Temelimizdi.

Ayağa kalkarken yalpaladı ama sadece onun eliyle destek alarak kalktı.

Tam başımızın üzerinde bir bomba daha patlayınca bina sarsıldı. Yukarıdan kargaşa ve çığlıklar geliyordu. Işıklar titredi, bazıları söndü, üzerimize daha fazla enkaz damladı.

"Zamanımız yok." Kollarım Kitty'nin altına girdi ve onu yukarı kaldırdı. Ash'e, "Etrafına bir battaniye sar," diye emrettim. Onu çabucak sardı ve ikimiz de kapıya doğru koşmaya başladık.

"Hemen çık dışarı!" Ash çantasını hâlâ ilaçlarla doldurmakta olan son şifacıya bağırdı. "Hadi!"

Beklemedim, bacaklarım bizi merdivenlerden yukarı çıkardı. İnsanlar her yöne koşuyordu ve ben kalabalığın arasından zikzaklar çizerek geceye çıktım.

Gruplar, silah sesleri ve binlerce ayak bize doğru ilerlerken dehşete kapılmış ve emin olamamış bir şekilde ellerindeki azıcık şeyle bölgeye üşüştüler.

Mykel, Rebeka, Lukas ve Kek bir aradaydı ve grupları organize ediyorlardı. Ash ve ben onlara doğru ilerledik.

"Sonya'nın adamları kuzey tarafından geliyorlar," dedi Mykel bana yürüdüğümüz anda. "Güneyden HDF."

Etrafımız sarılmıştı.

"Herkesi buradan çıkarmalıyız." Ash etrafta toplanan insanlara baktı.

"Tek yol parka kaçmak." Hiçbir ağırlığı olmamasına rağmen Kitty'yi kollarımda yeniden ayarladım. "Küçük gruplar halinde."

Mykel, "Lukas, insan taşıyabilen tüm şekil değiştirenlere, bazı hastalara ve küçük çocuklara yardım etmek isteyen herkese ihtiyacım var," diye talimat verdi.

"Evet, efendim." Lukas başıyla onayladı ve kalabalığın içinde kayboldu.

"Warwick Amca!" Simon'ın sesi havada cınladı ve yeğenimin kollarını bacağıma dolayarak bana doğru koştuğunu görmek için döndüm. Zander ve Eliza hemen arkasıındaydı.

"Warwick." Kız kardeşimin sesi rahatlamıştı, dikkati Kitty'ye yönelmişti. Kız kardeşimin gözlerinde şaşkınlığın umuda dönüştüğünü görebiliyordum. Ash ve Kitty gibi benimle birlikte büyümemişti ama doğduğundan beri hayatındaydılar. "İyi olmana çok sevindim."

"Zander, yer değiştirmeye gönüllü olur musun? Bu insanlardan bazılarını buradan taşıyabilir misin?" Mykel sordu.

"Elbette." Başını öne eğdi.

Havada uçuşan bir ateş topu üssün çatısına çarparak bizi yere savurdu. Çatıdan fırlayan parçalar giysilerimi ve derimi keserken toprağına düştüm ve Kitty'nin vücudunu kendi vücudumla kapladım.

"İyi misin?" Mykel, Rebeka'nın ve koruduğu birkaç çocuğun yanına koştu.

"Evet. Sanırım öyle." Rebeka her birine baktı ve başını salladı.

Kalenin dış duvarından daha fazla silah sesi gelirken etraftaki herkes yavaşça ayağa kalkıyordu.

"Zamanımız yok. Hemen gitmeliyiz!"

Ayağa kalktığım, Kitty'ye tekrar uzanmak üzere olduğum anda, artık orada değildim. İçimden geçen çekimi hissedebiliyordum ve sanki bana sahipmiş gibi beni ona doğru çekiyordu. Gerçekten de öyleydi.

Gölgem ormanlık bir alanda duruyordu, bir ağacın arkasına saklandığını görünce göğsüm daraldı. Onu görmek göğsümü yırtmış ve aynı zamanda iyileştirmiş gibi hissettirdi. Uzun siyah saçları sırtına dökülüyordu ve koyu renk bir pelerin omuzlarını sarıyordu. Yanında başka biri daha duruyordu ama Brexley'den başka hiçbir şeye aldırış etmedim.

Öfke. Tutku. Acı. Aşk. Onu görünce her duyguyu hissettim. Bu kadın hayatıma girdi, onu tersine çevirdi ve ele geçirdi. Ve ben ona boyun eğdim. Ona.

Ve kaçtı.

Sanki beni hissetmiş gibi vücudu kaskatı kesildi. Başını bana doğru çevirdi, neredeyse siyah olan gözleri metrelerce ötedeki ateş ışığında parlıyordu, ağzı aralanmıştı.

"Kovacs," diye gürledim. Onu aynı anda hem boğmak hem de öpmek istiyordum. Başka bir kelime daha söyleyemeden, bir ses dikkatimi ondan uzaklaştırdı.

"Şimdi öne çıkın, yoksa kampınıza kendimiz bakacağız." Nefes aldım, bakışlarım az önce konuşan adama takıldı. Kaslarım kilitlendi, haine baktıkça öfkem yükseliyordu. Onu kendi ellerimle ikiye bölmek istedim.

İz sürücü.

Elinde gerçek bir prenses olmaya aday bir kızın fotoğrafı vardı. Ama *benim prensesim* değil.

Artık söylediği sözleri duymuyordum. Bir önemi yoktu. Onu

bulmuştu. Daha da kötüsü, Tracker Ukrayna üniforması giymişti ve yanında robot gibi görünen adamlar vardı. Gözleri ölü, vücutları robotikti.

Onlar

hapların üzerinde.

Bu, Markos'un Ukrayna'da çoktan bir ordu topladığı anlamına geliyordu. Utanmadı ya da yenilmedi. Daha fazla parayla daha güçlü bir şekilde yeniden inşa ediyordu.

ve silahlar, Ivanenko sayesinde. Macaristan için geri dönecekti. Tüm Doğu Bloğu için.

Onu bulmam gerekiyordu. Onu bulacaktım. Her ayrıntıyı, onu bulmama yardımcı olabilecek her şeyi aldım.

Bağın çözülmeye başladığını ve beni uzaklaştırdığını hissettim. "Hayır," diye hırladım ama artık çok geçti. "HAYIR!" Kükredim, gökyüzüne doğru çığlık atarken tendonlarım boğuluyordu. Aramızdaki duvarı yıkarak beni tekrar bedenime çarptı.

"Warwick!" Eliza adımı haykırdı ve beni döndürerek askerlerin kaleye giden patikadan geldiğini gördü. "Haydi!"

Şöyle bir bakınca, Zander'ın tekrar ata dönüştüğünü, Eliza ve Simon'ın da sırtına bindiğini gördüm. Kitty'yi kucaklayıp yanlarına götürdüm. Bilinci zar zor yerindeydi. Ayağa kalkmak enerjisinin çoğunu almıştı.

"Alın onu!" Kitty'yi onlara doğru ittim. Eliza onu Simon'la arasına aldı ve Kitty'nin kaymasını önledi. Zander normal bir attan daha büyüktü ve daha fazla ağırlık taşıyabiliyordu.

Eliza bana baktı, göğsü düşüyordu. "Hadi ama."

Başımı salladım ve Zander'a döndüm. "Dinle, midilli çocuk. Benim için dünyadaki en önemli şeylere sahipsin. Onları buradan çıkar ve hayatın pahasına koru, yoksa seninkini almaya gelirim."

Zander başını sallayarak kişnedi. Muhtemelen "siktir git" demek istedi ama ben bunu "evet" olarak algıladım.

Mykel'e döndüm. "Halálház'ı, Sonya'nın laboratuvarlarını yok etmenin bir yolunu bulmalısın. Daha fazlasını üretmeye devam etme yeteneğini ortadan kaldırmalıyız. Bunu yapabilir misin?"

"Evet... ama ne yapıyorsunuz?" Mykel, Rebeka ve bazı çocukları elimizdeki son kaçış noktasına doğru itti.

Ona cevap vermedim. "Gidecek bir yerin var mı?"

"Evet." Başını salladı. "Killian ona bir şey olursa diye bana bir yer söyledi."

"Git," diye emrettim. "Şimdi gidin ve arkanıza bakmayın. Hepsini güvenli bir yere götürün. Sizi daha sonra bulacağım."

"Nereye gidiyorsun?" Mykel ısrar etti.

"Yeğenini bulmaya," diye homurdandım, Zander'e döndüm ve arka tarafına bir tokat attım. Bir homurtuyla havalandı. "Şimdi git! Ben onların dikkatini biraz dağıtacağım."

Mykel endişeli görünüyordu ama başını salladı. "Brexley'i bize getir," dedi ve arkasına bakmadan herkesi takip etmeye yönlendirdi.

Yalnız olmadığımı fark edince bir yanda Ash'e, diğer yanda Kek ve Lukas'a baktım.

"Siz gitmelisiniz."

"Ve eğlenceyi kaçırayım mı?" Ash alay etti.

"Hiç şansın yok, Kurt." Kek sırttı, gözleri kararmıştı ve bize doğru gelen askerlere bakıyordu. "İşte o zaman işler heyecanlanır. Ayrıca, *dikkat dağıtmakta üstüme yoktur.*"

"Aynen öyle," diye mırıldandı Ash.

Lukas homurdandı, başını salladı, yanakları hafifçe kızardı.

"Evet," diye nefes aldım. "Biliyorum." İlk elden. "İşler gerçekten tehlikeli hale gelebilir," diye gürledim, pençeyi sırtımdan çekip daha iyi kavramak için salladım. "Ve beni takip edersen ölme ihtimalin çok yüksek."

Ash belinden iki silah çıkardı. "Bildiğimiz tek yol bu, kardeşim."

Bölüm 14

Akrep

Zaten harap ve yıkık dökük olan binalardan alevler yükseliyordu. Vahşi Topraklar'ın yoksulluğu ve umutsuzluğu dilimde acı bir tat bırakıyordu. Bölgeyi kaplayan kamplar artık çoğunlukla boştu. Ana caddenin dışındaki insanlar, az önce yürüyen, terör estiren ve tehdit eden ordudan korkarak saklanıyordu.

Sonya ve Andor, Vajdahunyard Kalesi'ne giden yol boyunca yangınlar çıkararak ve kampları yok ederek Budapeşte'de yeni bir düzen olduğunu herkesin anlamasını sağlamıştı. Yürüyüşle ilgili hiçbir şey incelikli ya da sessiz değildi. Kasıtlıydı. Korku yaratmak istiyorlardı.

"Neden?" Hanna yanımda mırıldandı, yanağındaki bir sinir seğiriyordu. "Bunu neden yapsınlar ki? Burada zaten acı çekiyorlardı."

"Çünkü korku insanları kontrol etmenin en iyi yoludur. Olan bitene teslim olmalarını ve karşı koymamalarını sağlamak için."

HDF'ye vardığımda Hanna'yı hemen buldum; içgüdülerim beni doğrudan ona götürdü. Birdie, Caden ve Wesley de Hanna'nın yanındaydı ve Leopold duvarının arkasında hayal ettiğimden daha büyük bir orduyu izliyorlardı.

Killian ve Rosie'den, onlarla bağlantılarını kaybettiklerinden beri haber alınamıyordu.

"Sonya'nın bir birliği geliyor. Yakında burada olurlar." Bu kadar hızlı koşmaktan ciğerlerim yanıyordu, askerler peşimden geliyordu. "O zaman hepsi bizim üsse doğru gidiyor. Bizi ortadan kaldırmak ve Killian'ın artık bir sorun olmadığından emin olmak istiyorlar."

"Biliyorum." Caden'in adem elması sallandı, çenesi gerildi. Kaşlarım çatıldı. "Nereden biliyorsun?"

Caden ensesini ovuşturdu, çenesinde bir damar patladı.

"Killian'ı bekleyemeyiz." Onun yerine Birdie konuştu, sesi sıkıntı doluydu. "Geri dönmeli ve herkesi uyarmalıyız."

"Ash, Zander ve Warwick üssü uyarıyorlar. Buraya size neler olduğunu bildirmek için geldim. Yakında burada olurlar." Bakışlarım Hanna'ya kaydı. Tek kelime bile etmemişti. Dikkati fae benzeri birliklerdeydi, elleri sanki sonsuz bir savaş veriyormuş gibi bir esneyip bir çözülüyordu. Onlara katılma ya da hepsini katletme dürtüsüyle mücadele ediyordu.

"Gitmiyorum." Wesley başını salladı. "Onlar hâlâ içerideler." "*Onlar*" derken Rosie'yi kastediyordu. Arkadaşımın Rosie'den hoşlandığını anlayacak kadar onu Rosie'nin yanında görmüştüm. Wesley her zaman bir kıza aşık olurdu, özellikle de cazibesine hemen kapılmayanlara.

Kovalamacayı severdi.

"Biz kimseyi geride bırakmayız," diye kestirip attı Caden. Onu iyi tanıımıyordum ama kısa bir süre önce rehin aldığımız adamdan tamamen farklı birine benziyordu. İnsan olduğunu bilmesem, onun bir fae olduğunu düşünebilirdim. Üzerinden bana başka bir pisliği hatırlatan bir enerji yayılıyordu. O pislik de efsanevi bir öfkeyle doluydu. "Ayrıca, zaten buradalar." Caden'ın gözleri beni geçti.

Yürüyen ayakların gümbürtüsü boynumu buz gibi yaptı ve Sonya'nın birliklerinin Széchenyi Zincirli Köprüsü'nü çoktan geçip, silahları ay ışığında parlayarak kordona doğru ilerlediğini görmemi sağladı.

"*Ó, hogy baszd meg egy talicska apró majom.*" *Oh, bir el arabası dolusu küçük maymunun canı cehenneme.* Birdie homurdanarak uyluk kılıfından bir silah daha çıkardı.

Killian ve Rosie sonunda belgelerle dolu çantayla HDF'den çıktıklarında, alay en az yirmi dakika önümüzdeydi ve bize konuşacak zaman bırakmamıştı. Şehrin içinden üsse doğru hızla ilerlerken birliklerin arkalarında bıraktıkları izleri gördük. Ordusunun şehrimizde yol açtığı yıkımı.

Grubumuz zamanında çıkabilecek miydi? Yardım etmek için çok mu geç kalmış oluruz?

Endişe beni daha da hızlandırdı ve Vajdahunyad'ın karşısındaki gölün üzerinde sıçrayarak durdum.

"Kahretsin," diye fısıldadım, korku ciğerlerime sızıyordu.

Kurşunlar ve patlamalar kale bölgesinden geceye doğru uğulduyor, insan yapımı, yosun dolu g l çatıyı tutuşturan ateşi yansıtıyordu.

Birdenbire bacaklarım altıma düştü, sıcaklık içimi yakmaya başladı. bağırsak.

"Scorpion!" Hanna beni tuttu ve dik durmamı sağladı. Bir şey içimdeki çekimi hissediyordum, sanki bir parçam yeniden hayata dönmeye çalışıyor, nefes nefese kalıyor ve ruhumda sürünerek ilerliyordu.

Her zerremle ne olduğunu, kim olduğunu biliyordum. Brexley.

Daha çok bir histi. Gölgesinin bir tutamının tenimi okşaması.  l  bir uzuv gibi kesilip atılmadan önce bir saniyeliğine merkezde olma hissi. Eğildim, nefes nefese kaldım, vücudum ani yükseliş ve al alışa tepki verdi.

"Neyin var?" Birdie diğer tarafımdaydı.

"Hiçbir şey." Yutkundum, doğruldum. "Ben iyiyim." Bağlantı titreşimi gitmişti ama boşluk bu kez beni içine çekmedi. Zar zor hissedebiliyordum, belki de hayal g c mdendi ama ona dair hissedebildiğim küçük vızılıtya tutundum.

Silah sesleri ve çığlıklar beni o her neyse ondan uzaklaştırdı ve önümüzde duran dehşete geri döndürdü. Binlerce siluet üsse yaklaşıyor, kalenin üzerine cehennemi yağdırıyordu. Umarım Warwick onlara yeterince çabuk ulaşmış ve çoğunu güvenli bir yere çıkarabilmiştir.

Askerler her iki tarafa da akın etti ve hepimizin, özellikle de Killian'ın çaresiz hissettiğini biliyordum.

Caden nefesinin altından tısladı, öfke kıvılcımlar gibi üzerinde dans ediyordu. "Hayır.

lanet olsun."

"Ne?" Birdie ona doğru döndü.

"O pislik, dikkatlerini yeterince uzun süre dağıtabileceğini sanıyor," diye homurdandı. "Binlercesine karşı dört kişi." Caden başını salladı, gözleri sanki içini görebiliyormuş gibi g l n karşısındaki yanan binaya döndü. "Lanet olası aptal."

"Sen neden bahsediyorsun?" Killian sordu. içimden bir ses bunun cevabını zaten bildiğimi söylüyordu.

"Warwick." Caden çenesini tabana doğru salladı. "O, Ash, Lukas ve Kek."

"Ne? Nereden biliyorsun?" Rosie ağzından kaçırdı.

" yle işte." Caden'ın cevabı tüylerimi diken diken etti.

Rosie inanamayarak başını salladı. "Yani buna karşı savaşmaya mı çalışıyorlar?" Kolunu üsse doğru yürüyen ezici sayıya doğru salladı. "Bu kadar çok kişiyi yenebilmelerinin imkânı yok. Öldürülecekler."

"Onları yenmeye çalışmıyorlar." Killian'ın başı anlayışla kalktı. "İnsanlarımıza kaçmaları için zaman kazandırmaya çalışıyorlar. Ama haklısın. Muhtemelen öldürülecekler."

"O zaman gidip onlara yardım edelim derim." Zaten iki silahı olan Birdie, küçük olanı daha hızlı bir otomatikle değiştirip diğerini Rosie'ye verdi. "Bu kız acemilerle iyi anlaşıyor."

"Hayır." Killian başını salladı ve Birdie'nin Rosie'ye uzattığı silahı almak için uzandı. "Bunun bir parçası olmana imkân yok."

"Komik." Rosie'nin parmakları silahın etrafında kıvrıldı. "Senden izin istediğimi hatırlamıyorum."

Killian tekrar ağzını açtı.

"Ve sen bir fae lordu olduğun ve senin dediklerini yapmam gerektiği saçmalığını ortaya atmadan önce..." Silahını geri çekti. "Unutma, sana hiç oy vermedim."

Killian, "Liderler için oy kullanmazsınız," diye haykırdı. "Onları soy ya da meydan okuma yoluyla miras alırız."

"O zaman sana siktirip gitmen için meydan okuyorum."

Bir kakhaha attım. Ondan gerçekten hoşlanmaya başlamıştım. Wesley'nin ondan neden hoşlandığını anlayabiliyordum, ama yalnız olmadığına dair bir şüphem vardı.

"Plan nedir?" Wesley, Rosie'nin yanına geçip dikkatini Killian'dan çekmeye çalışarak bana sordu. "Gizlice yaklaşmak için çok fazla kişi var. Dakikalar içinde öldürülürüz, hiçbir işe yaramaz." Tankları ve asker yığınınını işaret etti.

Derin bir nefes alarak lagünün karşısına baktım. "Düz gidiyoruz." Başımla kaleyi işaret ettim.

"Ne?" Rosie'nin kafası bana doğru dönerken Birdie ve Wesley muzip gülümsemelerle bana baktılar.

"Kosova'daki gibi mi?" Birdie'nin kaşı havaya kalktı.

"Onun gibi bir şey." Sırıttım, anılarım gözümün önüne geldi. Dövmelerimden biri, o çatışmada gövdem boyunca uzanan derin yara izini kapatıyordu.

"Siktir, evet." Wesley'nin kafası zıpladı.

Killian hemen anlayarak uzun bir iç geçirdi. "O zaman gidelim." Başıyla iğrenç, dondurucu bataklığı işaret etti. İğrenç bir misk kokusu yaygındı.

soğuk aylarda bile alınabilirdi. Tekneler ve turistik eşyalar çoktan gitmişti, bu yüzden karşıya yüzerek geçecektik. Birdie, Wesley ve ben bazı zorlu ortamlarda mücadele etmiştik, bu yüzden iyi olacaklarını biliyordum. Rosie ve Hanna'nın bu kadar kolay girmesi beni çok şaşırttı. Hanna en azından eğitiliydi ve muhtemelen zorlu koşullardan geçmişti ama Rosie kendini fazlasıyla kanıtlıyordu.

"Ne?" Rosie Wesley'ye baktı ve onun da kendisine hayretle baktığını fark etti.

"Sen tam bir baş belasısın." Soğuk su midelerimize bir yumruk gibi inerken Wesley ona sırttı.

"Sence üzerime bulaşan en iğrenç şey bu mu?" Kaşını kaldırdı ve sırtarak daha da yaklaştı. "Aşkım, bu hiçbir şey değil." Küçük gölde ilerlerken silahını ve sırt çantasını başının üzerinde tutarak içeri girdi.

Killian'ın burnu alevlendi ve farkına varmadan önce Wesley'e attığı bakışı fark ettim ve ifadesini boşa çıkarmaya zorlayarak onun arkasından suya doğru yürüdü.

Alevler suda titreşiyor, ölüm ve savaş çığlıkları ve silah sesleri havada çınılıyordu. Yedimiz hızla karşıya geçtik ama Caden kıyıya ilk ulaşan oldu ve tereddüt etmeden dışarı fırladı. Kıyafetleri sağlam bedenine yapışmıştı. Yıllarca eğitim aldığı için yapılıydı ama adam hatırladığımdan daha iri görünüyordu, binaların arasındaki bir geçitten geçerken sırtı öfkeyle kabarıyordu.

"Caden?" Birdie onun adını tısladı ama o cevap vermedi, bacakları hızlanmaya başlamıştı.

"Kahretsin!" Peşinden koştum, Birdie ve ben aynı anda geçidin sonuna ulaştık.

İkimiz de durduk.

Yüzlerce sahte askerin ortasında tam da Caden'ın söylediği kişi vardı. Kek, Ash, Lukas ve Warwick üzerlerine gelen sonsuz insan tsunamisiyle mücadele ederken şansları her geçen saniye azalıyordu.

Warwick en az on kişiyle mücadele ederken, bir muhafızın yaklaştığını ve tüfeğini efsanenin kafasına doğrulttuğunu fark ettim. Ağzım bağırmak, onu uyarmak için açıldı.

Bir kükreme geceyi yararak geçti, Caden ölümlerden birinden bir tüfek alırken omuzları genişledi. Tüfeği bir balta gibi fırlatırken sırt kasları esnedi, ucundaki mızrak muhafızın boynunu bir mızrak gibi kesti.

giyotin. Kan fışkırdı, kafası sadece bir tendonla tutundu, vücudu yere düştü. Warwick dönüp Caden'a baktı. Kurt'un yüzü kan ve intikamla kaplanmıştı.

Bir an için birbirlerine baktılar ve sonra ikisi de tekrar dövüşmeye başladılar, Warwick'in pençesi aynı anda iki askeri birden kesiyordu. Sadece bir andı ama Caden ve Warwick'in birbirlerinin yanında dövüşmelerini izlerken tüylerim diken diken oldu. Hareketleri, onlardan yayılan enerji aynıydı.

Yanımdaki Birdie'nin küçük nefesi bana onun da aynı şeyi gördüğünü söyledi.

Ayak sesleri arkamızdaki kaldırımı dövdü, grubumuzun geri kalanı yetişti, Birdie ve beni yerimizden sıçrattı. Silahlar ateşlendi, geri kalanımız da grubun içine atladı.

Kıyafetlerime sızan acı soğuğa aldırmadan, Ash ve Lukas'ın arkasından gelen bir asker tabakasını yırtarken adrenalin vücuduma ısı pompaladı.

Ash birini vurup diğerini kılıçla doğrarken sırtarak, "Siz sikiklerin gelme zamanı gelmişti," dedi.

"Üzgünüm, önce göle biraz dalmaya karar verdik. Tazelenmek için," diye karşı çıktım ve birinin arkasına atlayıp boynunu kırdım.

Bir grup muhafız geriye doğru uçu ve başımı çevirdiğimde Kek'i gördüm, gözleri simsiyahtı, yüzünde şeytani bir sırıtış vardı ve bir sırayı daha yırtıyordu.

"Birileri eğleniyor." Etrafımda döndüm ve bir muhafızın boğazına hançeri sapladım. "Ama bence buradan defolup gitmeliyiz."

"Aynı fikirdeyim," diye yanıtladı Ash, şakağını sıyıran bir kurşunla. "Şimdi olduğu gibi."

Sayılarının bizi tamamen aşması uzun sürmeyecekti. Killian ve Wesley, Rosie hareket eden her şeyi vururken ona kalkan oldular. Onun dövüş becerileri burada ihtiyaç duyulan şeylerin oyun alanında bile değildi. İçimizden birini yakalamaları an meselesiydi.

"Dikkat dağıtmamız lazım!" Birdie bize bağırdı. "Yoksa kızarırsınız."

Etrafı tarayıp bir fikir bulmaya çalışırken, bir anı kafamın arkasını gıdıkladı ve beni küçük sarışına doğru döndürdü. "B, İstanbul'daki hapishaneden nasıl kaçtığımızı hatırlıyor musun?"

Yanımdaki üç iri adamı indirirken gözleri büyüdü. "Evet... ama barut ve şarjöre ihtiyacımız var."

Ateş çatıyı yaktı ama ihtiyacımız olan şey için çok uzaktaydı.

İblis güçleri daha fazla adamı yerden kaldırıp birbirlerine çarptırarak domino taşları gibi devirirken dikkatim Kek'e döndü.

Birdie bakışlarımı takip etti, ağzı açık kaldı.

"Sanırım suçu üstlendik." Sırıttım.

"Bir fıçı dolusu maymunu sikeyim," diye mırıldandı. Bunu evet olarak kabul ettim.

"Rosie!" diye bağırdım. "Mermilerinden çıkarabildiğin kadar barut çıkar."

Rosie'nin kaşları çatıldı ama bana soru sormadı. Wesley ve Killian, mermi kovanlarını ayırıp barutu eline dökerek haznesini boşaltırken onu korumak için yaklaştılar.

Bir acı çılgılığı dikkatimi Rosie'den ayırdı. Sesi bakmadan tanıyabildim ama baktığımda içim ciğerlerime kadar doldu.

"Hanna!"

Bir kurşun kalçasından girip onu yere düşürdü. Beynim ne olduğunu tam olarak algılayamadan kaslarım hareket etti. Onu koruma, daha fazla zarar görmesini engelleme ihtiyacı beni oraya koşturdu, suçluları biçtim, elimdeki tüm kurşunları cesetlerine sıktım.

"İyi misin?" Ona doğru uzandım. "Ayağa kalkabilir misin?"

Boğazından bir hırıltı yükseldi, gözleri bir kedininki gibi daraldı, saldırmaya hazırды. Eğildim ve keskin ve sivri köpek dişleri bana doğru uzandı.

"Hanna..." Adını yavaşça ve sakince söyledim, ellerim savunmaya geçti. "Sana burada, yanımda ihtiyacım var, küçük engerek."

Gözlerini kırıştırdı, vücudu sarsıldı ve ne yaptığını anladı. Neye dönüştüğünü.

Elimi tekrar uzattım.

"Ben iyiyim." Elimini öfkeyle itti, ayağa kalkmaya çabaladı, yüz ifadesinde acı titreşiyordu. Onu dik tutmak için tuttum. "Bırak beni. İyi olduğumu söyledim." Benden uzaklaştı, yere kan damlıyordu.

"Scorpion, elimden geleni yaptım!" Rosie bir an için dikkatimi Hanna'dan uzaklaştırdı ve onun terslemesinin acısını görmezden gelmeye çalıştı.

Killian ve Wesley'e, "Rosie'yi Kek'e götürün," diye emrettim. Dünyada başka hiçbir zaman fae lordundan bir şey talep etmezdim ama şu anda işler normal değildi.

"Kek!" Bana bakmasını bekleyerek ona seslendim. "O barutu yukarı göndermeni istiyorum." Başımı kaldırıp yanan çatıya baktım.

İblisin yüzünde yavaş, korkunç bir gülümseme belirdi. Anlamıştı.

Barut artı ateş eşittir tek kaçış yolumuzdu.

Bir tüfek mızrağı Lukas'ın koluna saplanırken kulaklarıma bir çığlık daha çarptı. Warwick, Caden ve Ash daha biz gelmeden yaralanmıştı bile. Çabucak düşüyorduk.

Wesley ve Killian Rosie'yi Kek'e götürmek için savaştılar, mavi saçlı iblis onları yarı yolda karşılarırken bir gümbürtü yeri titretti. Dikkatim gürültüyü takip etti, iki tankın birliklerin yanından geçerek bize doğru geldiğini ve ana topun yanı sıra birkaç silahın da grubumuza doğrultulduğunu gördüğümde dehşet beni olduğum yerde dondurdu.

"Kek, şimdi!" Çığlık attım.

Kek, zihin güçleriyle Rosie'nin elindeki tozu çatıya doğru üfledi.

Tankın topu bize doğru çevrilmişti, içindeki askerler muhtemelen bizi yakaladıkları sürece düzinelerce kendi adamlarını da öldürmeyi umursamıyorlardı.

Bakışlarım tozu takip ederek alevlere doğru sürüklenmesini izledi. Kek bıraktı.

"Eğil!" Çok geç bağırdım.

Booooooooooom!

Basınç hepimizi bez bebekler gibi havaya fırlatırken, patlama yakıcı bir ısı yayarak yüzümü kavurdu. Vücudum yere yuvarlandı, kaldırım boyunca çimlere yuvarlandı, henüz acı hissetmeyecek kadar sersemlemiştim.

Kulaklarım çınladı, her şey çok uzak geliyordu, zihnim karmakarışık ama kalkmam gerektiğini biliyordum. Bu bizim tek şansımızdı.

"Hanna?" Kendimi zar zor duyabilsem de ona seslendim. Ayağa kalktığımda, birçoğunun yüzü erimiş ya da artık tek parça halinde olmayan, bazıları yanan yüzlerce ceset gördüm.

Sikeyim.

"Hanna!" Daha yüksek sesle bağırdım.

"Hey! Hadi. Gitmemiz gerek." Wesley hızla görüş alanıma girdi. Rosie, Killian, Kek, Lukas ve Ash de onunla birlikteydi.

"Git!" Ona bağırdım ve koşmasını işaret ettim. Onsuz gitmezdim.

Warwick, yüzü patlamadan dolayı yanmış olan Birdie'yi taşıdı ve Caden arkasından takip etti, daha fazla muhafız içeri girmeye başlamadan önce geri çekildi.

ölen kardeşleri için.

Sarı saçları gördüğümde panik boğazıma düğümlendi, saçlar simsiyah yanıyordu.

"Siktir! Hanna!" Cesetlerin üzerinden ona doğru koştum. Yarısı bir cesedin altında yatıyordu ve ben cesedi üzerinden ittim. "Hanna... uyan." Siktir. Siktir. Siktir.

Onu tekrar ittim. "Benim üzerimde ölemezsin, küçük engerek. Kıcıımı tekmelemeyi çok istediğini biliyorum." Hareket etmedi. "Hanna!" Dehşet içime işledi. Maddox'u kaybetmenin acısı hâlâ çok tazeydi. Onu kaybedemezdim. Kaybedersem iyileşemeyeceğimi biliyordum. Kızı çok az tanıyor ya da seviyordum ama içindeki her şey bir fırtına gibi feryat ediyordu, öfkeli ve dünyayı katletmeye hazırды.

Tank yaklaştıkça yeni askerlerin ayak sesleri de artıyordu. Rejim ilerliyordu.

"Hanna." Onu şiddetle sarstım, Brexley'le olan bağlantıma, damarlarımda Hanna'ya yardım etmek için uğuldayabilecek herhangi bir güce ulaşmaya çalıştım. "Lütfen. Uyan. Uyan!"

Gözleri fal taşı gibi açıldı, ağzı oksijen için nefes nefese kaldı.

Rahatlama beni neredeyse çamura batıracaktı, gözlerinin etrafta dolaşp bana dikilmesini izlerken göğsümdeki ağrı gevşedi. O anda göğsüme bir şey çarptı, sanki göğsümü açıyormuş gibi.

"İyi misin?"

Başını
salladı.

"Gel hadi." Onu yukarı çektim. Askerler kemerli geçitten geçerek tankın etrafında ilerlemeye başladılar. "Gitmemiz gerek." Onu ayağa kaldırdım. "Ayakta durabilir ve kendi başına koşabilir misin?"

Başını tekrar salladı, sersemlemişti ama ayakları altında yeterince sağlam duruyordu. Bileğinden çekiştirerek parka doğru ilerledik, ağaçlar kalın gölgeler oluşturarak bizi düşmanlarımızdan saklıyordu. Hızımı arttırdım. Çok geçmeden onun artık yanımda olmadığını fark ettim.

Arkamı döndüğümde onu orada durmuş, sahte fae ordusunun daha fazlası içeri girerken geriye bakarken gördüm, alevler hala kalenin çatısı ve arazisi üzerinde çatırdıyordu.

"Hanna?" Kısık sesle fısıldadım.

Cevap vermedi. Elleri bir esneyip bir çözülüyor, göğsü kabarıyordu.

Midem bulandı, içimi bir korku kapladı. Bir şekilde anlamıştım, nasıl olduğunu bilmeden. İçinde bir savaş sürüyordu, sanki bir parçası

onlara bağılıydı. Onun gibiydiler. Onun türünden.

"Hanna..." Sesim bir kez daha alçak ve yatıştırıcıydı. "Hanna, lütfen arkana dön ve benimle gel."

Eli sıkı bir top haline geldi, kasları seğirdi. "Hanna." Bir adım daha yaklaştım. "Sen onlardan biri değilsin." Başını geriye attı, vücudu savunmaya geçti.

Dudaklarımı yumuşak bir gülümsemeye zorladım. "Hadi, küçük engerek. Bizimle kalmayı tercih edeceğini biliyorsun." *Neden neredeyse ben diyecektim ki?* "Kıçımı tekmelemen ve suratıma yumruk atman için sana bir sürü şans vereceğim."

Sanki içgüdülerine karşı savaşıyormuş gibi yutkundu, sonra bana dönüp koşmaya başlamadan önce rejime bir kez daha baktı, yaralı kalçası onu sadece biraz yavaşlatıyordu.

Kanama çoktan durmuştu ve kurşun yarasına bakma şansım olsaydı iyileşeceğini hissediyordum. Artık sadece insan olmadığını belgeleyen bir şey.

Hapları alanlara ne olduğunu hepimiz ilk elden görmüştük. Neye dönüştüklerini. Ama o kan, yara, is ve yosun içinde yanıma koştu. Bu muhteşem kadının başına gelmemesi için ne gerekiyorsa yapacağıma dair kendime söz verdim.

Ve sözler bağlayıcıydı.

Bölüm 15

Caden

Grubumuz Vahşi Topraklar'ın karanlık sokaklarında hızla ilerliyor, konuşmadan önce düşmanımızdan ve üstün olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyordu. Birdie ayağa kalkmıştı ama biraz daha yavaş hareket ediyordu. Çoğumuz bir şekilde yaralanmıştık ama durmadık, istemeden de olsa liderliği ele geçirmiş gibi görünen kişiyi takip ettik.

Herkesin birkaç santim yukarısında, bizi bir hedefe doğru sürükleyen bu kafanın arkasını izlerken içimden nefret akıyordu. Warwick bizi sokaklarda dolaştırmaya başladığında Killian bile karşı koymadı. Gerçi, takip edip etmediğimizi umursadığından emin değilim. O yerini belirlemişti ve biz de ya ona ayak uyduracaktık ya da siktir olup gidecektik.

Daha önce olanlar kafamın içinde gittikçe daha yüksek sesle dile geliyordu. İçgüdülerim ve eylemlerim. Savaşırken nasıl hissettiğimi. Öldürürken. Her zaman iyi bir dövüşçü olmuştum. Sınıfımın en iyisiydim. Ama bu farklıydı. Bu sanki damarlarımda dolaşüyor, kalbimi çarptırıyor, bedenimi ve zihnimi ele geçiriyordu. İntikam ihtiyacı. Sahip olduğum her düşmanı yok etme ve bu dünyayı yakıp kül etme arzusu. Öfke hiçbir zaman benim bir özelliğim olmamıştı. Çok mutlu bir çocuktum. Babama olan kızgınlığım ya da Brexley'in maskaralıklarından duyduğum öfke bir anda sönerdi. Şimdi ciğerlerimi dolduran ve iştahımı besleyen şey öfkeydi.

Şey, bu şeylerden biriydi.

Öldürmek ve sikişmek. Artık aklımdaki tek şey bunlardı.

Seks konusunda kendi payıma düşeni yapmıştım ama agresif olduğumu söyleyemem. Pek benim tarzım değildi. Sadece oluyordu, kız genellikle benim istediğimden daha fazla zorluyordu çünkü çoğu zaman içten içe Brexley ile yatağa girmek istiyordum.

Warwick'in bana verdiği öz her neyse, zar zor nefes alabildiğim bir arzuydu. Hükmediyor ve kontrol ediyordu. Ve yavaş ve yumuşak değildi. Acımasız ve kana susamıştı. İnkâr etmek anlamsızdı ama kabul etmek daha da kötü hissettiriyordu.

Babamın istediği, başarısız olduğunu düşündüğü şey işe yaramıştı. Warwick'in özünün bir kısmını taşıyordum.

Efsane. Kurt. Katil.

Haklı ya da haksız, Warwick'ten nefret ediyordum. Adamdan daha önce de nefret ediyordum, ama şimdi onunla aramda amansız bir bağ vardı. Tek istediğim onu öldürmekken onu koruma ihtiyacı duyuyordum. Sessiz olabilirdi ya da gök gürültüsü gibi kükreyebilirdi, ama her zaman oradaydı. Ve artık hiç huzur hissetmiyordum.

"*Szar.*" Bir köşeyi daha dönüp ölü leşler, sidik ve çöp kokan bir sokakta koşarken Ash, Warwick'in yanında nefes nefese kaldı. Baktığınız her yer daha da yıkık döküktü -çöpler, kurşun delikleri ve yanmış binalar. Sarkis'in ordusu tarafından alınmadan önce Leopold'un duvarlarının dışına pek çıkmamıştım ama ben bile Vahşi Topraklar'daki bu bölgenin en tehlikeli yer olduğunu biliyordum. "Uzun zamandır buraya gelmemiştim."

"Sanki hatırlayacaksın da." Warwick alay ederek işaretlenmemiş bir kapının önünde durdu. Kapıyı çalmadan önce etrafına baktı. Bir süre sonra tekrar çaldı. Bir gıcırta sesi beni üstte açılan bir gözetleme deliğine götürdü.

Warwick'in ağzı kapanmadan önce açılmadı bile. "Hey, pislik." Tahtaya tekrar vurdu. "Kapıyı aç." "*Kurwa.*" *Siktir!*

Kapıdan Polonya aksanı tısladı.

Kilitler açılmadan ve kapı sallanmadan önce birkaç vuruş oldu.

Açık. Lekeli bir önlük giyen, kırmızımsı kahverengi sakallı, iri yarı bir adam bizi içeri buyur etti. Çatık kaşları alnını ve kel kafasını kaplıyor, etli elleri hepimizi ikiye bölebilecekmiş gibi görünüyordu. Yaklaşık benim boyumdaydı ama adamın aurası *benimle uğraşmayın* diyordu.

"Acele edin lan!" diye homurdandı, kapıyı arkamızdan çarpıp kilitlemeden önce kafasını dışarı çıkarıp sokağı kontrol etti. "Neyim ben şimdi, lanet olası bir rehabilitasyon merkezi mi?" Hepimize işaret etti, Warwick'in üzerine geldi, sanki birini arıyormuş gibi etrafına baktı. "Kızdan çoktan ayrıldınız mı? Tek bir k u k u y a bağlı kalamayacağını biliyordum." O

kollarını kavuşturarak dikkatimi kanla kaplı önlüğe çekti. Kan ve et kokusu keskin bir şiddetle burnuma doldu.

"Acil bir durum olmasa burada olur muydum sanıyorsun?" Warwick homurdanarak adamın yüzüne doğru yürüdü. Warwick'ten daha kısa olmasına rağmen, bu adamın kendini koruyabileceğine dair bir his vardı içimde. "Ve seni uyarmıştım Gawel, eğer onun hakkında bir daha böyle konuşursan..." Warwick boğazına uzandı.

"Oha!" Ash iki adamın arasına atladı. "Geri çekil," diye emretti Warwick'e; yeşil gözleri korkunun zerresi olmadan arkadaşına kilitlenmişti. "Nefes al." Muhtemelen Farkas'a ne yapması gerektiğini söyleyerek paçayı kurtarabilecek tek kişiydi.

"Kül." Adam, Gawel, ağaç perisine seslendi. "Seni hâlâ bu pislikle dolaşırken gördüğüme şaşırmamalıyım."

"Ben de seni gördüğüme sevindim, Gawel," diye cevap verdi Ash. Ciddi olup olmadığını anlayamadım.

Warwick sonunda derin bir nefes alarak onu bıraktı, ama bakışları hâlâ Gawel'i yakıyordu.

Warwick dışlerinin arasından, "Yardıma ihtiyacımız var," diye cevap verdi.

"Sizi aşağıda bırakmamın imkanı yok. Şu anda işler yeterince tehlikeli. Her yerde lanet olası casuslar var. Bombalamaları buradan duyduk ve söylentilere göre Fae tarafı yönetimi ele geçirmiş, ancak bazıları bunun HDF olduğunu söylüyor."

"İkisi de," diye yanıtladı Ash. "Sayılır."

"İkisi de mi?" Gawel'in gözleri kısıldı, Farkas ile onun arasında gidip gelerek yalanı aradı.

"Açıklayacak vaktimiz yok." Ash hızla Lukas'a baktı. "Ama şunu bilin ki Vahşi Topraklar bir Aneira müridi tarafından ele geçirildi."

Bu isimden bahsedildiğinde Gawel'in burnu alevlendi, gözlerinde öfke parladı. Eski Seelie kraliçesi hakkında pek bir şey bilmiyordum, bir zorba olması dışında. İnsanların öldürülmesini ya da köleleştirilmesini isterdi. Ayrıca Unseelie'lerden nefret eder, onları Seelie fae'lerden daha aşağı görürdü.

"Bu gece saklanacak bir yere ihtiyacımız var." Warwick'in sabırsızlığı Ash'in üzerine sıçradı. "Şafak sökmeden bizi bu şehirden çıkaracak bir araca da ihtiyacımız olacak."

"Hepiniz için mi? Şafağa kadar mı?" Gawel başını sallayarak on birimizi birden taradı. "İmkansız."

"Bir yolunu bul." Warwick'in boğazından bir hırıltı yükseldi ve onun öfkesinin benimkini tetikleyerek omuzlarımı sıktığını hissedebiliyordum.

Enerjisi bir top gibi etrafımda zıplarken, bedenim onu emdi ve kaslarım tekrar savaşmak için seğıirdi.

Sanki içimdeki küçük değışimi, üzerimden yayılan gücü hissedebiliyormuş gibi Birdie omzunun üzerinden baktı. Gözlerinin bir sıyrığı çerçevemden aşağı süzöldü ve öfkemdeki coşkuyu hızlandırdı. Beni deli ediyordu. Her zaman oradaydı, her zaman benimle alay ediyor, bana meydan okuyordu ve ben onun gitmesini istiyordum. *Onun gitmesini*. Bana hissetmekten utandığım şeyleri hissettirmeyi bırakmasını. O bir Fae'ydi ve artık onları eskisi gibi görmesem bile, bu kiminle birlikte olacağıma dair prensiplerimin değıştiğı anlamına gelmiyordu.

İnsanlardan etkilenmem *gerekiyordu*.

Ama onun ateşli bakışlarına, benimle alay edişine bir an için baktığımda, aletimin başka fikirleri vardı. Onun derinliklerine doğru kaymaktan, içini boşaltmaktan başka bir şey istemiyordu. Bu fanteziye onlarca kez otuz bir çekmiştim ama her seferinde kendimden iğrenmiştim. Kirli. Yanlış.

"Payını alacaksın, Gaweł." Ash bir kez daha onunla Warwick'in arasına girdi. "Sadece altı için ihtiyacımız var."

"Her biri için daha fazlasını alacaksın," diye gürledi Warwick, sesi takastan çok bir tehdit gibiydi.

Gaweł'in çenesi kenetlendi; sonunda başını salladı. "Beni takip edin." Karanlık bir koridora döndü, havada keskin bir ölü hayvan leři kokusu vardı. Bizi götürdüğü geçitte bıçaklar, testereler ve kancalar sıralanmıştı. Burası bir kasap dükkânıydı ama burada sadece hayvan eti kesilmediğıne dair bir his vardı içimde.

Gaweł bizi komşu duvardan kesilerek çıkarılmış ve yan binaya doğru genişletilmış bir başka kapıya götürdü. Kapıyı açtı ve bizi keskin kokulu, güröltölü bir odaya soktu. Etrafımız gübre ve küflü saman kokusu, homurdanan domuzların ve meleyen kuzuların sesleriyle çevriliydi.

Gaweł bir fener yaktı, mekân loř bir ışıkla parlıyordu. Düşündüğömden çok daha büyüktü. Bir zamanlar büyük olasılıkla üzerinde daireler olan bir vitrindi, o zamandan beri yanmıştı. Pencerele tahtalarla kapatılmış, zemin samanla kaplanmıştı; tahta ağılların içindeki birkaç domuz ve koyun, ölmenden önceki son duraklarının burası olduğunun farkında olmadan etrafta volta atıyordu.

"Burada kalabilirsiniz. Üst kat var ama sadece hayvanların yanında ısınırsınız." Babam bize uzun zaman öncesine ait eski tarih kitaplarını inceletirdi, insanlar hayvanları zemin kata koyar ve evlerini inşa ederlerdi

evlerinin ana odasını ısıtmak için. Leş gibi kokuyordu ama donarak ölmekten daha iyiydi. "Sana olduğun yerde kalmanı söylememe gerek yok sanırım." Lambayı bir direğe bağladı. "Sana biraz yiyecek ve içecek getireyim."

"Biraz da bandaj ve ispirto," diye söze girdi Scorpion, kalçası artık neredeyse hiç kanamayan Hanna'ya kısa bir süre bakarak.

"Ve eğer yapabilirseniz kıyafetlerinizi." Ash muhtemelen çoktan hipotermiye girmeye başlamış olan bizlere işaret etti. "Teşekkür ederim, Gawel."

"Evet." Huysuz adam oflayıp puflayarak ana binaya döndü, kapıyı kapattı ve bizi yalnız bıraktı. Nefes almamız gereken ilk andı. Bu gece olanları sindirmek için ilk fırsattı.

Tek hissettiğim öfkeydi. Duygularım bir bıçağın ucunda dengelenmişti ve kaydığım da kanlı olacaktı.

Warwick volta atıyor, elleri bağlı saçlarının üzerinde defalarca geziniyordu. Onun tedirginliği arttıkça benimki de artıyordu. Daha önce hiç çıkarmadığım bir ses, bir tür hırıltı, ciğerlerimde uğuldadı, vokallerimi çınlattı, gözlerim onun yürüdüğü yerde ileri geri gidip geldi.

"Şimdi biraz vaktimiz olduğuna göre, bu akşam neler olduğunu gözden geçirmemiz gerekiyor." Killian liderliği ele aldı. "HDF içinde öğrendiklerimiz."

Başım Killian'a doğru sallandı. Rosie onun yanındaydı, nemli sırt çantasını çıkarıyor ve kesenin fermuarını açıyordu.

Killian, "Öncelikle herkesin sağ salim çıktığını bilmem gerekiyor," dedi.

"Evet." Ash başını salladı. "Herkesi dışarı çıkardık. Zar zor, ama Mykel onları güvenli bir yere götürüyor."

"Annem mi?" Sesim boğuk ve kesikti. "Evet. Mykel'la birlikte. O iyi." Ash bana güvence verdi. Başım rahatlayarak eğildi.

"Onları nasıl bulacağız? Nereye gittiklerini biliyor muyuz?" Birdie ellerindeki kurumakta olan kanı sildi.

"Göreve gitmeden hemen önce Mykel'e bir yer söyledim. Eğer bana bir şey olursa, Csehvar yakınlarında başka bir güvenli evim vardı. Oraya gidecekti."

"Yani onlarla yarın mı buluşacağız?" Wesley sırlıslam olmuş ceketini çıkardı.

"Nereye istersen oraya git." Warwick durdu, gözleri Scorpion'a kaydı. "Ben Ukrayna'ya gidiyorum."

"Onu buldun, değil mi?" Scorpion'un omurgası dikleşti. "Hissettiğimi

sanmıştığ. Onu grdğn m?"

Warwick'in çenesi evet
anlamında eğildi. "Nerede o?"

"Tek bildiğim Ukrayna'da olduğu." Farkas'ın sesi daha da alçaldı.
"Takipçi oradaydı."

"Ne?" Lukas haykırdı. "İz sürücü mü? Nasıl? Neden? Nasıl?"

"Üzerinde Ukrayna askeri üniforması vardı. Istvan orada
olmalı."

"Ama tam olarak nerede? O iyi mi?" Ash'in endişesi yüzünden
okunuyordu.

İçimde bir kıskançlık parıltısı yandı. Warwick, Ash, Killian ve
Scorpion nefeslerini tutmuş bekliyorlardı. Hepsi *benim* kızım için. Onun
benim olması gerekiyordu. Babası öldükten sonra onu kucaklayan, o
köprüde öldüğünü sandığım anda ölen bendim. Çizgiyi aşmaktan hep çok
korkmuştum. Ona nasıl hissettiğimi söylemekten.

Babama itaatsizlik
etmek için. Artık çok
geç kalmıştım.

"Onunla bağlantı kurduğumda iz sürücü oradaydı. Ondan
saklanıyordu. Tam olarak nerede olduğunu söyleyemedim... Benimle
bağlantısını çok erken kesti. Onu şimdi bulmalıyım." Warwick'in kasları o
kadar gergindi ki, Gawel ona bir motosiklet bulduğu anda kaçmaya hazırды.

"Ternopil'de görülmüş," dedi Killian, herkesin başını ona doğru
çevirerek.

"Ne?" Warwick gürleyerek ona doğru yaklaştı.

"Kalaraja. Sonya ve Andor'la birlikte çalışıyor. Dışarıda adamları var
ve onun bizimle olmadığını anladıklarında aramaya başladılar. Onu
görenler olmuş. Eğer o biliyorsa, diğerleri de bilecektir."

"İz Sürücü onu bulacaktır," diye konuştu Lukas. "Ona boşuna İz
Sürücü denmedi. Mykel onu on iki yaşından beri eğitiyor."

"Harika." Ash başını ovuşturdu.

"Scorpion'un duyduklarını doğrulamak için - bu doğru. Kral ve kraliçe
ödül avcılarını gönderdi." Killian yutkundu. "Onu öldürmek için."

Bir hırıltı odayı titretti, Warwick'in gövdesi genişledi, büyü kara bir
bulut gibi içinden çatırdayarak her santimini ele geçirdi.

Öfkesinin her zerresinin tenime çarptığını, benimkinin onu emdiğini,
içinde yuvarlandığını, ona karşılık verdiğini hissettim. Şiddet dilimi
kapladı.

"Warwick." Ash avucunu Kurt'un koluna koydu. "Sakin ol. Ona bu
şekilde yardım edemezsin."

Warwick Ash'in elini bir sinek gibi savurdu, göğsü hiddetle kabarıyordu, sesi zar zor insani çıkıyordu. "Kimse dostuma dokunamaz."

Dostum.

Beynimin içinde bir kelime patladı. Tek gördüğüm kırmızıydı. Tek istediğim öldürmekti.

Birlikte büyüdüğüm, bu odadaki her erkeğin uğruna hayatını ortaya koymaya hazır görüldüğü kız. Ve ben de farklı değildim. Brexley *benimdi*. Alay ettiğim ve sevdiğim kız. Beni sürekli zorlayan ve test eden kız. Farkas'ın içine girip aldığı *kadın*. İçimden bir ses eşin ne demek olduğunu anladı. İnsanların bağlılık, evlilik ya da aşk kavramlarının ötesinde bir şeydi.

Sonsuza kadardı.

Daha önce ondan nefret ediyordum. Şimdi onu yok etmek istiyordum.

Bir kükreme havayı deldi ve ben ona doğru koştum, ondan nefret ettiğim her şey için kaynıyordum.

Beklediğimden daha hızlı tepki vererek üzerime döndü, çeneme bir yumruk indirdi ve beni kışımın üzerine fırlattı.

"Caden!" Bir kadının bağırıldığını duydum ama beynim döndü, utancım bir saniye içinde çılgınlığa dönüştü.

Karanlık.

Ölüm.

Güç.

Sihir.

Bedenim bunu kaldıramadı, hislerin patlamasını, büyüünün yüksekliğini. Hayatımda hiçbir şey damarlarıma dolan bolluğa yaklaşamamıştı. Öfkemin gücü çok yüksekti. Kaslarımda çığlık atıyor, kanımda kükrüyor ve adama doğru atıldığımda boğazımın arkasını parçalıyordu, formlarımız vahşice çarpışıyordu. O her yönden benim düşmanımdı ama artık onunla aramda asla kurtulamayacağım, beni sonsuza dek cezalandıracak bir bağ vardı.

Kendi hapishanem.

Nefretim bir kısmının babama yönelmiş olması umurumda değildi. Bunu bana o yaptı. Tecavüze uğramıştım. Aşağılanmıştım. Babam için yeterli değildim. Hiçbir zaman.

Beni buna dönüştürdü.

Bir fae.

Laboratuarda hava emdiğim anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Artık insan değildim, babamın yarattığı insan zombiler gibi bir hayvandım. Öfke ve ölümlle doluydum.

Önceki Caden çoktan gitmişti.

"Geri çekil, ufaklık." Warwick'in parmak eklemleri karnıma saplandı ve beni eğdi. Herkes beni izliyordu ama en çok onun gözlerini üzerimde hissediyordum ve bu da aşağılanmışlığıma daha da artırıyordu. "Seni uyarıyorum."

"Siktir git, Farkas!" Yumruğum yanağına çarparak onu geriye savurdu. Tereddüt etmeden ileri atıldım, tekrar yumruk atmaya çalışırken ayağım bacağına çarptı.

"Oh, mini me beni yenebileceğini mi düşünüyor?" Warwick samana tükürdü, kavgamız hayvanları çılgına çevirdi. "Getir bakalım, kaptan tek yumruk." Yumruğu beni direğe çarpmadan önce, tükürüğünü kanla boyayarak sırttı.

"Dur!" Lukas içeri girmeye çalıştı ama Ash bir kolunu göğsüne koydu, başını sallayarak ona hayır dedi.

"Bu yüzden mi benden nefret ediyorsun?" Warwick aramızı işaret etti. "Nasıl hissettiğimi sanıyorsun? Zorlandım. Senin sistemindeki benim özüm, benden koparılmış. Seninle birlikte olmayı senin kadar ben de istemiyorum."

"Sonunda bir konuda anlaştık." Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle geri çekilmeden önce yumruğumu savurup böbreğine vurdum.

"Yoksa bu Brexley'le mi ilgili? Nişanlanana kadar onu istemediğin gerçeği. Güvenli. Uygun. İtiraf et Markos. Onu sadece o artık seni istemediğinde istedin."

"Siktir git!" Yumruğumu savurdum ve daha da yaklaştım. "Tarihimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Tarih," diye tekrarladı Warwick. "Şimdiki zaman değil. Gelecek değil. O asla senin için yaratılmamıştı. HDF'nin çatısında onu nihayet öptüğün gece bunu gördüm. Orada hiçbir şey yoktu."

"Ne?" Sarsılarak geri çekildim, yüzümden aşağı kan aktığını hissettim.

"O gece oradaydım, bağlantımız aracılığıyla. Kimyaları uyuşmayan iki insanın ergenlik öncesi çocuklar gibi el yordamıyla oynamasını izledim. Acıması bir durumdu." Sırttı. "Ve sen de geçmişten mi bahsetmek istiyorsun? Kovacs ve benim geçmişimiz senden çok daha eskiye dayanıyor, dangalak." Kolu dışarı çıktı, burnuma çarptı, her yere kan sıçradı. Ayağı bileğime takıldı ve saniyeler içinde bir gümbürtüyle beni sırt üstü çevirdi. Eğildi, parmaklarıyla çenemi acıyla kavradı. "Bir daha üzerime gelersen seni öldürürüm. Bu saygısızlıktı.

benim lanet dostum için. O hâlâ senden hoşlanıyor." Hırlayarak tükürdü. "Ama bana bir daha meydan okuma. Çocuk bezi giymiş bir bebek fae'den başka bir şey değilsin. Ve ben de lanet olası bir canavarım." Ayaklarını sürüyerek uzaklaşmadan önce hırlayarak gitmesine izin verdi.

Gözleri beni sıkıyordu ve kığımın bu kadar kolay tekmelenmesinin utancı beni daha da ateşledi. Onun peşinden tekrar gidecek kadar aptal değildim ama eğer kaçamazsam, başka birini öldürebilirdim. Warwick'in efsane seviyesinde olmayabilirdim ama yine de o güce sahiptim ve birini kolayca infaz edebileceğimi biliyordum. Daha önce HDF'den gelen askerleri, hatta bazılarını tanıdım, tereyağı gibi kestim.

Ve buna *bayıldım*.

Çabucak ayağa kalktım, merdivenlerden yukarıdaki yıkılmış dairelere çıkarken göğsümde bir gümbürtü yankılandı. Duvar ya da pek bir şey kalmamıştı ama bu bana herkesten uzakta bir alan sağlıyordu. Kabaran utanç ve öfkenin genişleyebileceği bir alan. Botlarım temel duvarına çarpana kadar bacaklarım binanın uzunluğunu yalayıp yuttu, yumruğum yüksek bir kükremeyle duvara değdi.

Parmak eklemlerim defalarca çatlayıp yüzeye çarptı ama acı hissetmedim. Sıva parçaları parçalandıkça kan bulaştı. O kadar çok öfke hissettim ki patlamak istedim. Başıma gelenler üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Yine de karanlık bir parçanın hep orada olduğunu hissediyordum ve bundan zevk alıyordum. Hayatımda ilk kez kendimi özgür hissettim.

Bu beni daha da sinirlendirdi. Acı, keder ve öfke beni yuttu. Hayatım boyunca bana Fae'lerden nefret etmem öğretilmişti; onlar ruhsuz canavarlardı. Yolun bir yerinde, babamın üstün olma arzusu onu o kadar çarpıttı ki - beynini yıkadı - bizi onların Frankenstein'ın canavarı versiyonuna dönüştürdü.

Kendi oğlunu beni hor görmem için şartlandığı bir şeye dönüştürdü.

Kırmızı sıvı duvarları boyadı, yere damladı, içimden bir feryat yükseldi, etimin ve kemiğimin duvara çarpma sesi.

"Caden!" Adım odanın içinde çınladı. Minik bir figür kolumu tuttu ve içinde bulunduğum kırmızı sisi yardı. "Dur!"

Yapabilir miydim bilmiyordum. İçimde çok fazla öfke vardı ve içimdeki baskıyı yeterince azaltamıyordum.

"Kes şunu!" Sesi perdeyi deldi, güçlü tutuşu yumruğumu duvardan uzaklaştırdı ve elim tekrar üzerine inmeden önce kendini o noktanın önüne koydu.

"Siktir!" Kollarım geri çekildi, neredeyse ona vurduğumu fark ettim. "Ne oluyor lan?" Dişlerim gıcırdayarak homurdandım. Bu küçük kadını gördüm, çenesi gergin, yüzünde

Bana meydan okumaya hazır bir duruşu vardı. Yüzü hâlâ daha önceki patlamadan dolayı yarı yarıya kararmıştı, kesikler ve morluklar her tarafını kaplamıştı. "Neredeyse sana vuruyordum."

"Ben de karşılık verdim." Birdie'nin beyaz-sarı saçları yüksek bir atkuyruğuyla toplanmıştı ve gölden dolayı hâlâ ıslaktı. Kanayan elimi saçlarına dolamak ve açık renk bukleleri kanımla boyamak için bir dürtü hissettim. O teslim olana kadar sertçe çekme ihtiyacı ciğerlerime ateş gibi yayıldı. Ona her baktığımda içimde bir şeylerin tepki verdiğini asla itiraf edemezdim.

İstedi.

Birdie normalde ilgimi çekecek bir şey değildi.

Ağır çizgili gözleri ve kırmızı boyalı dudaklarıyla, yok etmek için gönderilmiş bir kara melek gibi simsiyah giyinmişti. Agresif, açık sözlü ve beni çileden çıkaran biriydi. Çoğu zaman onu boğmak istiyordum.

Zamanın diğer kısmı... karanlığın yattığı yerd. Ahlaksız, ahlaksız yanım kabardı. Bana karşılık vermesini, onu artık hareket edemeyeceği kadar sert sikerken tırnaklarının derimi kesmesini arzuluyordu. Warwick'i suçlamak, bunun ondan kaynaklandığını söylemek istedim, ama bu hep oradaydı, doğru ve saygın olanın çok gerisine itilmişti. Ben iyi, düzgün bir adam ve geleceğin generali modeliydim.

Şu anda geri itilen Caden'di.

"Git buradan," diye homurdandım, omuzlarım geriye doğru seğiriyordu, onun varlığı damarlarımda dolaşan saldırganlığı daha da artırıyordu.

"Hayır." Önümde biraz daha kaydı, duvardaki kan yayılıp saçlarını ve giysilerini kapladı.

Benim kanım.

Göğsüm kabardı, içimde sahiplenici bir hırıltı yuvarlanırken aletim sertleşti.

"Seni uyarıyorum." Ona doğru hareket etmemek için ayaklarımı sabitlemeye çalıştım. Yine de kaçarsa peşinden gideceğimden korkuyordum. "Şimdi git."

"Yoksa ne olur, tatlı çocuk?" Birdie başını eğdi, sesi benimle alay ediyordu. "Senden korktuğumu mu sanıyorsun?" Sanki bu hayatında duyduğu en aptalca şeymiş gibi homurdandı. "*Dönüştüğün şeyden* mi?"

Sözleriyle sarsıldım ve burnumdan sertçe çektim. Onun kokusu burun deliklerimi doldurdu, taşaklarını sıktı. Tatlı, ama biraz da baharatlı... tıpkı *onun* gibi.

"Daha yeni yeni ilginçleşmeye başlıyorsun." Açık mavi gözleri beni kışkırtarak gözlerimi tuttu. "Daha az kırılabilir ve çok daha az vanilya."

Kaşlarım çatıldı, göğsüm inip kalkmaya başladı. "Vanilya mı?" "Çoğu insan öyledir, ama sen bir fikir olma konusunda maksatlı görünüyordun.

bir şey. Babanın istediğinin kendini beğenmiş, sıkıcı bir karbon kopyası."

"Kendine dikkat et..." Ona doğru adım attım, boyum ve fiziğim onun üzerinde yükseliyor, gözlerini kamaştırıyordu. Ondan gelen sıcaklığı hissedebiliyordum, cinsel enerjisi tenimi yalıyordu. Aletim seçiriyor, açıklayamadığım bir ihtiyaçla zonkluyor, sırtımdan aşağı ter damlıyordu.

"Muhtemelen en tatsız seksi sen yaptın, değil mi?" Bana baktı, sesi kalındı ve inandığım her şeyi bana bu kadar kolay unutturabilmesine duyduğum öfkeyi daha da artırdı. "Kendine karşı dürüst ol Caden. O laboratuvarı başına gelenlerden istediğin kadar kendini sorumlu tutabilirsin. Duygularının kontrolden çıkmadığını söylemiyorum... ama bu şimdiye kadar olduğun en gerçek halin. Sefahati arzuluyorsun. Karanlığı. Şiddet istiyorsun. Kendini vahşi ve ahlaksız olana teslim etmek istiyorsun."

"Kendine dikkat et dedim." İçimdeki dürtü öfkeleni, elim boğazına dolandı, onu duvara daha sert çarptı, bedenim onunkine bastırdı. "Kapa çenenini."

"Yap beni, tatlı çocuk." Çenesini kaldırdı, kendi göğsü pompalanıyordu. Göğüs uçlarının göğsümde sertleştiğini hissedebiliyordum, sikim karnını oyuyor, katmanların arasından geçip içine gömülmeye çalışıyordu. Kaslarım vahşice titriyordu, bu his o kadar güçlüydü ki artık düşünemiyordum.

Sadece istedim. Bana hâlâ bunun yanlış olduğunu söyleyen o küçük parça hariç. Kirli.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Elim boğazına daha sert bastırırken yutkundı. "Bu çok fazla, değil mi?" Eli aramızda kıpırdandı ve taş gibi sertleşmiş sikimi okşadı. Tısladım, bedenim aklımla çelişen bir tepki vererek ona sürtündü. "Patlayacakmış gibi hissediyorsun." Kahretsin, öyle. Artık her zaman. "Fae'ler büyüden dolayı biriken ekstra enerjiyi serbest bırakmak zorundadır. Bu yüzden sürekli azgın oluyoruz." Kot pantolonumu çekiştirerek düğmelerini açtı. Onu durdurmadım. Uzaklaşmadım. Yerimde kilitli kaldım, küçük eli beni kavrarken tereddüt etmedi ve ciğerlerimden yüksek sesli bir inilti çıkmasına neden oldu. Basit bir dokunuşuyla tüm engellerin yıkıldığını hissettim.

"*Pokol.*" *Cehennem.* Nefesi kesildi, eli uzunluğuma sürtündü, sarmak için mücadele etti. "Siktir, kocaman *olmuşsun.*" Gözlerini kırıştırdı. "Ben yapmadım

ona inan."

"Kim?"

"Brexley. Sevdığını *sandığın* ama aslında sevmediğin kız. Sadece onun sana aşık olmasını özlüyorsun."

Omuzlarım geri çekildi. İddiası içime saplanan bir ok gibiydi, göğsümü oyuyor ve içimde fırtınalar koparıyordu. Ondan uzaklaştım, içimdeki fırtına kabardıkça büyüdüğümü ve genişlediğimi hissettim.

"Kapat. Kapa çenen. Siktir. Kapa çenen!"

"Bana yanıldığımı söyle." Duvarı iterek aramıza koyduğum boşluğu geri aldı. Bu kız acımasızdı. Korkusuzdu.

"Benden uzak dur. Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ben bunu senden çok daha net görüyorum. Onun orada olmasına, sana yaltaklanmasına, arka planda her zaman güvenebileceğin ama asla seçmediğin kız olmasına çok alıştın."

Öfke derimin her molekülüne yayıldı. "Seni uyarıyorum."

"Dediğim gibi güzel çocuk, senden korkmuyorum." Yüzüme doğru geldi. "Kızgınsın çünkü içten içe haklı olduğumu biliyorsun."

Başımı salladım, burun deliklerim açıldı.

"O zaman bana yanıldığımı söyle." Göğsümü sertçe itti.

"Dur," diye homurdandım.

"Hayır!" Gövdemi yumrukladı, kavurucu sıcaklık kemiklerimde alevlendi. "Bana yanıldığımı söyle." Beni tekrar itti. "Söyle bana!" Bana tekrar vurdu. "Söyle-"

İçimde bir şey koptu. "KES SESİNİ!" diye bağırdım, ellerimle kalçalarını kavradım. Bacaklarını belime dolayarak onu sertçe duvara yapıştırdım, kanım arkasına bulaşmış bir halde onu dökülmekte olan sıvanın içine ittim.

Ağzım onunkine çarptı. Sert, sınırsız bir ihtiyaçla ona sahip çıkıyordum. Kalçalarım ona çarparak onu duvara daha sert bastırdı. Birdie inledi, ağzı aç, elleri çılgınca kıyafetlerimi yırtıyordu. "Öfkeni benden çıkar. Kullan beni. Bundan fazlası olmak zorunda değil." Kan tadı gelene kadar dudağımı ısırды. "Acı istiyorum... Benim de kanımı akıt."

Sikeyim.

Karanlık yakarışları varlığımın her zerresini hayata döndürdü, beni bir tsunami gibi vurdu. En derin arzularıma dokunuyordu. Bütün engeller ortadan ikiye ayrıldı,

boğazımdan vahşi bir ses geliyor.

Kalçalarımı ona doğru savurarak at kuyruğunu kavradım ve sertçe çekiştirmeden önce elime doladım. Başı duvara çarptı, inlerken amı karnıma doğru titreşiyordu.

Ondan başka hiçbir şey yoktu. Bu ses aletimi sardı ve yapıştı. Onun inlemelerinden başka bir şey duymak istemiyordum.

Ağzım tekrar onunkini aldı; dilim ağzını dürttü, onu içime çektim, tükettim, zaten çaresiz olan açlığımızı derinleştirdim.

"Caden..." Ceketimi pençeledi, gömleğimi başımdan çekip çıkarmadan önce yırttı, ağzımı ve boynumu ısırdı ve ısırdı, nemli kıyafetler yere düştü. Pantolonumun düğmelerini çözmeyi bitirdi, ayak bileklerime kadar indirdi, eli beni sertçe kavradı. "Becer beni. Şimdi."

Sözleri ve hareketleri doğrudan aletime yöneldi ve onu acı verici seviyelere çıkardı. Artık onun içine girmek dışında hiçbir düşüncem yoktu.

Üstüne uzandığımda ellerim kumaşı saniyeler içinde parçaladı.

"Kahretsin." Göğsü kabardı, ne kadar kolay yaptığımı görünce gözleri büyüdü. Kafamın arkasında bir yerde, yapmamam gerektiğini biliyordum... insan ben yapamazdım, ama sütyenini sıyrırken, gözlerim göğüslerine bakarken bu düşünce zar zor kaydedildi. Küçüktü ama mükemmeldi. Ellerim pantolonunu ve ayakkabılarını çekerken dilim bir tanesinin üzerinde kayarak emmeye başladı.

Parmaklarım amına girerken hiç tereddüt etmedim.

"Fuuuck." Gözlerim tekrar ıslaklığına kaydı. Bacağından aşağı damlıyordu, iki parmağım kolayca içeri kayıyordu.

Ben içeri ve dışarı pompalarken kalçaları bana doğru itti. "Daha fazla! Kibarlığı bırak, tatlı çocuk." Avuçları boynuma dolandı ve sıkı.

İçimde patlayan zing, sahip olabileceğim son çekingenlikleri paramparça etti. Aletimin çarpması beni bir hayvana dönüştürdü.

İç çamaşırını yırtarak onu duvarın daha yukarısına ittim, çıplak teni duvardaki kanıma sürtünürken onu iyice açtım.

Sikimi amına soktum.

İçimden bir feryat koptu, bacaklarım neredeyse altıma çöküyordu, kabzaya çarparken bedenim sarsılıyordu.

İnanılmaz bir zevk her yerimi cızırdattı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, başım o kadar kötü dönüyordu ki sabit kalmak için ellerimi başının yanındaki duvara koymak zorunda kaldım.

"SİKTİR!" Birdie sırtını dikleştirdi, omuzlarımı pençeledi, izlerinin altında kan fokurduyor, sikim onu gerdikçe kabarıyordu. "Aman Tanrım!"

"Çok sıkısın amına koyayım." Geri çekildim, tekrar içine soktum ve benden bir hırıltı çıkmasına neden oldum. "Kahretsın!" Vücudum devraldı, daha derin olmak istiyordu. Her şeyine sahip olmak istiyordu. Hiç kontrolüm yoktu.

Birdie ağzını açtı, kalçaları benimkilere çarpıyordu, ikimiz de ihtiyaçtan çılgına dönmüştük. Onu duvara vuruyordum, o haykırdıkça geri adım atmıyor, aynı çaresizlikle bana karşılık veriyordu. Her hamlede aramızda titreşen, havaya karışan ve her şeyi yoğunlaştıran büyüyü hissedebiliyordum. Büyürken büyü benim için uzak bir kavramdı. Oradaydı ama benimle hiçbir ilgisi yoktu. Şimdi içimde uğulduyor, dürtülerime güç veriyor ve beni daha önce hiç bilmediğim bir yüksekliğe çıkarıyordu.

Varlığından bile haberdar olmadığınız bir lezzeti tatmak gibiydi ve artık asla geri dönemezsiniz. Kıyaslandığında her şey tatsız ve sıkıcı olurdu.

Bacaklarını daha yukarı kaldırıp kaval kemiklerini kavrayıp içine daha derin girerken onu daha geniş açtığımda duvarın parçaları yere düştü.

"Caden! Aman Tanrım!" Göğüsleri zıpladı, dişlerimle ısırmadan önce dilimi meme ucunun etrafına sardım. Kedisinin etrafımda sıkıldığını hissettim. "Daha fazla. Daha sert sik beni!"

Bir hırıltıyla çekildim ve onu döndürdüm. Onu duvara yasladım, at kuyruğunu tuttum ve sikimi tekrar amına sokarken başını geriye doğru kaldırdım.

"Siktir!" diye bağırdık ikimiz de, his azalmıyordu. Bir şey varsa, ona her derinlemesine girdiğimde, sadece daha yoğun hale geldi.

"Hıncını benden çıkar. Öfkeni istiyorum." Başını yana eğdi, tırnaklarını duvara geçirdi ve parmaklarını oradaki kanda gezdirdi. Sırtı kanla kaplanmış, saçları kızıla boyanmıştı.

Bir şey beni uçurumun kenarına getirdi.

İçimdeki tüm öfke, tüm acı ve nefret; o bunların hepsinin hedefi oldu. Görmek istemediğim gerçekler ve inanmak istediğim yalanlar için. Birdie ceza ve kefareti oldu.

Acımasız seslerimiz boş odada yankılandı. Yeterince derine inemiyordum; yeterince sahip olamıyor, kararımı bulamıyordum.

Hırlayarak onu duvardan çektim, ellerinin ve dizlerinin üzerine yatırdım. Bedenim öfkelen-di; her şeyi yok etme ihtiyacı ona odaklanmıştı. Daha önce hiçbir kıızı bu pozisyona sokmamıştım. Yaşlı Caden bunun kaba olduğunu düşünüyordu.

İçimdeki karanlık, ne kadar kaba olursa o kadar canlanıyor gibiydi. Beğendim.

Bundan zevk aldım. Ve altımdaki kız bunu daha çok sevdi.

"Evet! Becer beni." Ben saçlarını çekiştirip onu vahşice sikerken Birdie bana geri çarptı. Hırladım ve tısladım, saçlarını daha sert çektim, ritmimiz acımasızdı. Parmaklarım, sikimin içine daldığı yerin üzerinden kayıyor, ondan damlayan ıslaklığı yayıyor ve kıvrımlarından çekirdeğine doğru sürüyordu.

Derin bir inilti sırtını kavislendirdi, kolları titriyordu. İçimi bir his kapladı, derinlerde bir yerde, sesim bana benzemiyordu bile. Sahipleniciydi. Talepkârdı. "Bu lanet olası benim." Klitorisini çimdikledim. "Başka kimsenin değil."

"*Baszni!*" Dirseklerinin üzerine çıktı, aletim daha derine indi. Tısladım, ter damlıyordu, taşaklarım geriliyordu.

"Siktir! Boşalacağım." Tırnaklarıyla zemini kazıyor, sırtı eğiliyordu.

"Hayır." Elimi boynuna doladım, vücudunu kendimle birlikte yukarı çektim, sırtı gövdemi bastırdı, onu daha da derine ve sert bir şekilde aldım. Onu cezalandırırken yerinde tutuyordum. "Anlıyor musun? Bu amcığı başka kimse sikemez." Kulağını ısırdım.

Dişlerini sıktı, duvarları sikimin etrafında daralıyordu.

"Birdie," diye homurdandım ve boynunu sıktım.

"Evet. Kahretsin, evet... Başka kimse yok, söz veriyorum." diye haykırdı. Başını yana çevirip bana baktı. "Şimdi beni boş ve boşalmamı sağla."

Kan kulaklarımda kükredi. Parmaklarım onun kırılgan boynuna kenetlendi, diğer elim onu ovarken dişlerim onu ısırdı.

Vücudu sarsıldı ve boşuk bir çığlık odayı yırttı, boşalırken amı etrafımda kenetlendi, vücudu o kadar sert kilitlendi ki içimde bir acı ipliği dans etti.

Bu dünyada ya da başka bir dünyada hiçbir şey bu kadar inanılmaz derecede iyi hissettirmiyordu.

İçine boşaldığımda duvarlar kükrememle titreşti, o kadar sert boşalıyordum ki duyma ve görme yetimi kaybetmişim. Onun dışında tüm duyularım kaybolmuştu. Bunun nasıl hissettirdiği dışında. Kendimi onun içine boşaltmaya devam ederken sihir içime çarptı, sikimin etrafını sardı. Vücudu titredi, başka bir orgazm onu parçaladı, benimkini yoğunlaştırdı. Hiç bitmesini istemedim. Onun içinde olmayı hiç istemedim.

"Fuuuuuuccckkk!" İçimden bir kükreme daha koptu, o da benimle birlikte sarsılıp haykırırken mutluluk neredeyse ezici geliyordu. Yere yığıldık

vücudum onunkinin üzerine düşüyor, sikimi sıkıca tutmasına karşı itiyor, odayı sarsmak için başka bir delici inlemeye zorluyordu.

Birkaç dakika geçti. Terli bedenlerimiz çöktüğümüz yerde yatıyordu, ciğerlerimiz kocaman hava çekiyordu. İçine çekti, hâlâ içine boşaldığımı hissediyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Sırtındaki sıyrıklara ve tenini kirleten kanıma bakarak nasıl tekrar sertleşmeye başlamıştım? Neden şimdiden onu ters çevirip yeniden başlama arzusu duyuyordum?

Yükseklik beni dünyaya geri döndürmeye başladığında, ne yaptığımın, ne söylediğimin ve bunu kiminle yaptığımın farkına vardım.

Vay anasını. Az önce bir fae siktim. Ve tek istediğim bunu tekrar yapmaktı... Dürtülerimle savaşıyor ve yuvarlandım, içinden çıktım, döllerimi izledim

kalçalarından aşağı sızıyordu. Hemen geri dönüp tekrar içine girmemek için içimdeki her şeyi harcadığımı itiraf etmek istemiyordum.

Ne diyeceğimi bilemeden yüzümü ovuşturarak bir nefes verdim. Yanımdaki hareket kafamı tekrar yukarı kaldırdı. Birdie ayağa kalktı, bacakları sallanıyordu ama kıyafetlerini almak için geri döndü.

"Ne yapıyorsun?"

"Giyiniyorum." Kaşlarını çatarak parçalanmış gömleğine uzandı. "Ben seninkini alıyorum." Bana bakmadan benimkini yerden aldı.

"Uh. Evet." Onun bu umursamaz tavrı karşısında şaşkına dönmüştüm. Şimdiye kadar birlikte olduğum her kızıdan kaçmak için kolumu kemirmek zorunda kalmıştım. Haftalarca peşimi bırakmaz, bir kez daha birlikte olmak isterlerdi.

Bu kız yeterince hızlı kaçamadı.

Az önce aramızda ne oldu? Bunun için kelime bulmaya bile çalışmadım. Hâlâ onunla kaplıydım, bacağından aşağı döl damlıyordu ve sersemlemiştim.

"Yani, umm..."

"Bunu büyük bir mesele haline getirmeyelim." Pantolonuna geri döndü, nemli gömleğini çekti, vücudunda bıraktığım izleri kapattı, kan hala tenine bulaşıyordu.

Nefret ettim.

"İkimiz de istediğimizi aldık. Daha iyi hissediyorsun, değil mi?"

"Evet." O ne kadar yaptığımı sorana kadar fark etmemiştim. İçimdeki tüm öfke azalmıştı. "Teşekkürler."

Tekrar omuz silkti ve botlarına adım attı. "Dediğim gibi, fae'ler bu yüzden sürekli sevişir. Büyü birikir ve bir boşalmaya ihtiyaç duyar." Ceketini silip süpürdü. "Önemli değil."

Bu neden karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim?

"Evet, harika." Ayağa kalktım. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim."
Bakışları çıplak bedenimde geziniyor, dişleri alt dudaklarını ısıırıyordu.
Sadece bu bile beni yeniden sertleştirdi, bakışları içimi ısıttı.

Boğazını temizleyerek başını benden yana salladı. "Tamam, şey...
güzeldi." Merdivenlere doğru geri döndü.

"Güzel mi?" Bu diyeceğim son şeydi. Güzel sıkıcıydı. *Sıkıcı*.

Omzunun üzerinden bana baktı, kabarık yüzünde bir gülümseme
belirdi.

Dudaklar.

"O kadar da vanilya değil, tatlı çocuk. Gerçi hala senin gerçekten
kendin git."

"Ne?" Kıkırdadım, gözlerim yuvalarından fırlamıştı, verdiği cevap
karşısında şok olmuşum. Aletim hamdı ve yürüyüşünden, onun
kızgınlıktan da öte olduğunu anladım. "Ciddi misin?"

"Çok korkuyorsun çünkü bir kez yaptığında gerçeği kabul etmek
zorunda kalacağını biliyorsun."

"Neymiş o?"

"Artık insan değilsin." Birdie, figürü gölgeler ve karanlık tarafından
yutularak uzaklaştı ve beni veda sözleriyle orada bıraktı.

Bir öfke kaburgalarımın çarptı ve yüzümü ısıttı. Çünkü
onun haklı olduğunu biliyordum.

Bölüm 16 Warwick

"Bitzy! Dikkatli ol... bu ısırarak uyanıyor."

Chirpppppp.

"Sevdiğimi hiç söylemedim! Bu tamamen bir yanlış anlaşılıyordu."

Boğazımın arkasından bir inilti yükseldi, göz kapaklarım birbirine sıkıştı, seslerin bir rüya olmasını diledim.

Chirrrrrrrpp. Şeytan geveledi.

"Yalan!" Bir ayak kaburgalarımın çarptı ve göğsümdeki minik figürü görünce göz kapaklarım açıldı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, gözlerim tekrar kapandı.

"Usta muhallebi fırlatıcısı!" Opie tezahürat yaptı.

"Uyanmışsın."

"Hayır, değilim," diye homurdandım, yan döndüm ve onun dik durmak için omzuma tırmandığını hissettim.

"Evet, öylesin."

"Hayır, değilim."

"O zaman seninle nasıl

konuşuyorum?" "Konuşmuyorsun.

Siktir git." *Chhhhiiirrrpp!*

"Ben zaten kendimi becermedim... iki kez."

Chhhhhip!

"Tamam, dört kez," diye homurdandı Opie. "Tekrar söylüyorum, bu tamamen bir yanlış anlaşılıyordu! Yün sadece orayı kaşındırıyordu."

Gözlerim seğirdi. Bu saçmalık için çok erkendi.

Bulunacağımız paranoyası yüzünden neredeyse hiç uyuyamamıştım. Ayrıca aklım durmadan Kovacs'a gidiyor, yakalanıp yakalanmadığını merak ediyordum. Onu bulmak için gecenin karanlığında Ukrayna'ya doğru yola çıkmak yerine Gawe'l'in dönüşünü beklemek her şeyimi aldı.

Onu hissedebilmeme rağmen beni engelleyebiliyordu, bu da içimdeki öfkeyi başka hiçbir şeye benzemiyordu. Kendimi kaybetmememin tek nedeni

Çünkü Kovacs'ın başı ciddi bir belada olsaydı, bunu bilirdim. Bunu iliklerime kadar hissederdim. Kendini benim üzerimden damgalayarak, her zerresini işaretlemişti. Bu da beni aslında korkması gereken kişi yapıyordu.

Onu bulduğum an, bedelini ödeyecekti.

Ash birkaç metre öteden, "Warwick, evcil hayvanların beni rahatsız ediyor," diye homurdandı. "Bu beni korkutuyor."

Derin bir nefes alarak gözlerimi tekrar açtığımda Bitzy'nin Ash'in üzerinde oturduğunu, başını yana eğmiş, ona bir tanrıymış gibi baktığını ve çatal parmaklarıyla onu okşadığını gördüm.

Chhhiirrp! Ona yavaşça göz kırptı.

Uçurtma gibi uçuyordu. Başını bir taç gibi saran haşhaş tomurcuklarına bakılırsa, ne kullandığından hiç şüphem yoktu.

Omzumdaki figüre baktım. Opie gömleksizdi, şortu koyun yünündendi. Ayrıca haşhaştan bir tacı vardı ama tacının içinde saman vardı ve sivri uçları sivriliyordu. Kasap kâğıdı pelerin görevi görüyordu ve yanakları, göz kapakları ve dudakları kırmızıya boyanmıştı, sakalı daha fazla haşhaş tomurcuğuyla örülmüştü.

Boğazımın arkasında bir ses titreşti. "Sakın bana bunun kan olduğunu söyleme."

"Hayır, tabii ki hayır!" Opie'nin nefesi kesildi. "Kırmızı boya olduğundan yüzde 99 eminim."

"Kasap dükkanında kırmızı boya mı?" "Tamam, belki yüzde 70 eminim."

"Ölmek üzere olan hayvanlarda mı buldunuz?"

Opie'nin yüzü hafif bir tiksintiyle buruştu. "Yüzde 15'lik güçlü bir oranla devam edeceğim."

Homurdanarak yüzümü tekrar ovaladım, doğruldum ve kendimi uyandırmaya çalıştım

Yu

kar "Git başımdan. Hiç mantarım yok." Ash, Bitzy'ye gitmesi için el salladı.

1. *Chirpppp...* Kıkırdayarak adamın ellerine vurdu.

"Bu çok rahatsız edici." Uzanıp Bitzy'yi Ash'in üzerinden aldım, Sanki bir eğlence aracındaymış gibi ciyak ciyak bağırıyordu. "Sen kesildin." Başındaki afyon tacını çıkardım.

Göz kapakları daraldı, bir göz kırpışta ayıldı. *Chipchirpchirp chirpchirpchirpchirp....* Bir yudum hava çekti, orta parmağı havada uçtu. *Chirpchirpchirpchirpchirp!*

"Ohhhhh." Opie korku ve dehşetle bana göz kırptı. "Mutluluk ilacını elinden aldığı anda ne yaptığını biliyor musun?"

Evet. Yaptım. Onu yere bıraktıktan sonra iç çekerek tacı ona geri fırlattım.

"Yumuşacık." Ash homurdanarak ayağa kalktı. "Brexley ne derdi?" Ash başını iki yana salladı. "Çocuğunun isteklerine boyun eğiyorsun. Pek ebeveynce değilsin."

"Kapa çeneni," diye mırıldandım burnumu sıkarak. Bu durumda bile, bir şeytan ve bir Brownie'nin düşünmek istemediğim yerlerime parmaklarını sokmasıyla uyanmam ve onları öldürmemem, o kadının hayatımı ne kadar değiştirdiği hakkında ihtiyacım olan her şeyi anlatıyordu. Odanın dört bir yanına dağılmış samanların içinde uyuyan figürlere bakınca, bunun sadece onlar için geçerli olmadığını fark ettim. Ben burada hiç olmazdım. Yalnız bir kurt olarak zaten Ash ve Kitty'den oluşan sürüme, kız kardeşime ve yeğenime sahiptim. Başka kimseyi istemiyor, ihtiyaç duymuyor ya da umursamıyordum. Yine de buradaydım.

"Seni bulduğumda Kovacs..." İçimden homurdandım, beni duyamayacağını biliyordum ama belki öfkemi hissedirdi.

Karanlık hâlâ kapalı pencerelerden sızıyordu ama şafağın sökmekte olduğunu hissediyordum. Hayvanlar kıpırdanıyor, büyük olasılıkla son kahvaltılarına hazırlanıyorlardı. Ayağa kalkarken bedenim hareket etmek, bu şehirden defolup gitmek için can atıyordu. Burada çok uzun süre kalmıştık.

Gawel giysi ve yiyeceklerle gelip bizi gecelemek üzere içeri kilitledikten sonra, eski hapishanede gördüklerimizi ve Killian ile Rosie'nin HDF'de öğrendiklerini tartıştık ve çaldıkları dosyaları gözden geçirdik. En üsttekiler Dr. Rapava'nın çılgın teorileriydi ama birkaç dosya aşağıda Kiev'deki laboratuvarın inşaat planları vardı. Podil's'kyi bölgesinde bulunan bu laboratuvar buradakinden en az on kat daha büyüktü. Caden buranın nehre, tren istasyonuna ve saraya yakın olduğunu bilecek kadar Kiev'i ziyaret etmişti. Yeryaltında bir ordu kurmak için endüstriyel ve terk edilmiş binalardan oluşan mükemmel bir koleksiyon.

Küçük prens öfke nöbetinden sonra nihayet geri döndüğünde çok daha sakindi. Duyduklarımıza ve hissettiklerimize bakılırsa, burası her şeyi yansıtıyordu, sık kafalı yatıştırılmaktan daha fazlasını yapmalıydı. Ve tabii ki, çoğu kişiden daha fazla fikir edindim.

"Sorun ne, Farkas?" Scorpion samanların üzerindeki yerinden bana sırtıttı, Birdie'nin çığlıkları bize kadar yankılanıyor, enerjileri hayvanları kızdırıyordu.

"Hiçbir şey." İleri geri volta attım, büyüleri sikimin etrafını sarıyor, beni daha fazla öfkeyle yakıyor, aşırı enerjiyle kabartıyordu.

Kovacs'a şimdi ihtiyacım vardı.

*"Birisi bir başkasının aşk hayatı hakkında ilk elden bilgi mi ediniyor?"
Bir saman parçasını koparıp ağzına attı ve sırtarak ucunu çiğnedi. "Tam bir
sürtük, değil mi?"*

Ona ters ters baktım.

"Benim dünyama hoş geldin, pislik."

Hay sikeyim. Eğer bu kalıcı olsaydı, bir hafta içinde tek pompalı kaptanı öldürürdüm.

Aramızdaki bağlantı Kovacs ile kurduğumdan farklıydı. Onun enerjisini hissedebiliyor, kendiminki gibi tanıyabiliyordum. Hiç kan kardeşim olmamıştı ama böyle hissediyordum. Yüzüne bile bakmadan hissedebildiğiniz ve anlayabildiğiniz sinir bozucu bir ikiz kardeş.

Benim için olduğu şeye içerliyordum. Benden büyü almasından nefret ediyor, onu korumak için duyduğum bu ihtiyaçtan tiksiniyordum.

Kapı çarparak açıldı, bedenim içgüdüsel olarak ayağa kalktı. Gawel'in devasa formu kapı aralığını doldurdu, bakışları doğrudan bana yöneldi. Onu uzun zamandır tanıyordum. Kızgınlık dışında pek duygu göstermezdi. Bugün yüzünde bir endişe titreşimi gördüm, bu da beni doğruca ona götürdü, Ash yanımdaydı.

"Ne?" Endişe omuzlarımda diken diken oldu ve onları geriye doğru yuvarladım. "Şehrin ana yollarında şimdiden kontrol noktaları kurulduğu söyleniyor.

birlikler Vahşi Topraklar'a yayıldı ve karşı koymaya çalışan herkesi öldürdü. Evleri basıyorlar ve casus olduğunu düşündükleri herkesi öldürüyorlar."

"Siktir." Elimi saçlarımda üzerinde gezdirip onları sardım.

"Ve sen." Gawel yanıma gelen Killian'a başıyla işaret etti. "Onun bir numaralı ödülüsün."

"Ne kadar?" Ben sordum.

Killian'ın başı bana doğru döndü, göz kapakları düştü. "Sadece merak ettim." Omuz silktim.

"Beni bedavaya teslim etmeyeceğine güvendiğim gibi." Killian dudağını kaldırdı. "Senin de başına bir ödül kondu, Farkas." Gawel çenesini sallayarak

Ben. "İkinizi de ihbar edebilirim."

"Ve alt katta, et siparişleri aracılığıyla uyuşturucu operasyonu da yürüten biri tarafından işletilen yasadışı bir afyon mağarasını gözden kaçırabilirim."

Gawel'in çenesi kilitlendi, gözleri kısıldı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Alay ettim. "İhtiyacımız olanı buldun mu?"

"Bir sürü iyilik yaptım ve bunları senin hesabına yazıyorum ama isteğin üzerine altı bisiklet buldum." Gawel ofladı pufladı. "Ne kadar harika olduklarını söyleyemem ama elimden gelenin en iyisi buydu. Sokağın aşağısındaki terk edilmiş binadalar."

Ash'e "Onları harekete geçir," diye seslendim. O da hemen grubu harekete geçirdi, çantaları son yiyecek ve içecek parçalarıyla doldurdu. Ash çantasını aldı ve ben de çenemi eğerek dikkatimi çantaya yönelttim ve içinde iki sub-fae olduğundan emin olmasını istedim. Ash'le birbirimizi o kadar iyi tanıyorduk ki, ben ağzımı açmadan her şeyi anladı.

Başını salladı, dile getirmediğim soruma yanıt olarak arsız bir sırıtışı gizlemeye çalışıyordu.

"Kapa çeneni," diye mırıldandım.

"Hiçbir şey söylemedim."

"Gerek yoktu."

"Yumuşamaya başladığını kabul etmekte sorun yok." "Dedi onları sırtında taşıyan adam."

"Brexley'nin gazabına uğramak istemiyorum." Ash içinde iki kaçak yolcunun bulunduğu sırt çantasını çekti. "Şimdi beni gerçekten korkutuyor, seni koca ayıcık."

"Seni öldüreceğim."

Ash kıkırdadı, sonra dikkatini tekrar kasaba çevirdi. "Teşekkür ederim, Gawel." Ash takdirle başını eğdi. Geçmişteki iş girişimlerimizde insanlarla iyi anlaşılan hep Ash olmuştu. Büyüleyiciydi. Ben ödeme yapmazsan seni ölümle tehdit ederken, o her şeyi yoluna koyardı, Kitty ise işin beyniydi. O kadın bir işin nasıl yürütüleceğini bilirdi ve eskiden çok sayıda işimiz vardı.

Sadece birkaç blok ötedeki binalardan gelen silah sesleri kontrplak kaplı pencerelerde yankılanıyordu.

Gawel cebinden bir anahtarlık çıkararak, "Artık gitmelisin," diye homurdandı. Koşarak uzak duvara gitti ve hayvanları içeri almak için kullanılan sürgülü ahşap kapının kilidini açtı. Şafak öncesi sabahında bir başka silah sesi daha duyuldu ve on birimiz kapıdan dışarı fırladık.

"Burada işler kötü giderse diye her şeyi ayarladın mı?" Gawel'e sordum. Bu tür operasyonlar için her zaman önlemler alırdık. Ne olursa olsun, asla keşfedilemezdi. En azından tek parça halinde.

"Biliyorum." Başını salladı, alnında gergin bir çizgi vardı.

"Dikkatli ol dostum." Ash onun yanında durdu, diğer herkes koşmaya Dış başladı arı.

"Sen de." Dışarı çıktığımızda Gowel ikimize de baktı. "Şimdi siktir git buradan." Kapıyı çarptı, biz zar zor diğer tarafa geçtik.

"İkinizin akraba olmadığına emin misin?" Ash bana sırtarak baktı, çoktan bizden aşağıdaki geçitte bulunan oyuk yapıya doğru yola çıkmıştı.

Peşinden koşarken, kırılğan hava ciğerlerimi parçaladı. Bir nefes rüzgâr yoktu, hareketlerimizi bastıracak hiçbir şey yoktu, her küçük ses netlikle yankılanıyordu. Motosikletleri ısıtmaya, hatta çalışıp çalışmadıklarını kontrol etmeye bile vaktimiz yoktu. Tek bir motor bile çalışsa dikkatleri üzerimize çekecektik.

Tek başıma bir tane kaptım. Tek binici ben olacaktım. Diğer herkes ikiye katlanmak zorunda kalacaktı.

"Rosie!" Wesley kızıl saçlı kıza onunla birlikte atlamasını işaret etti. Emin değildim ama bir an tereddüt ettiğini, gözlerinin Killian'ın olduğu tarafa kaydığını gördüğümü sandım ama sonra kayboldu. Wesley'nin arkasına geçti ve kollarını onun beline doladı.

"Haydi, efendim." Birdie, sanki ikisi birbirinin beynini sikmemiş gibi Caden'in etrafından dolanarak Killian'ın kolunu çekti. "Sen benimlesin."

Caden cevap vermedi ama onun öfkesinin yükseldiğini, sahiplenme ve öfke dalgasının benimkini de sarstığını hissettim. Caden'in çenesi neredeyse çatlayacaktı ama ifadesini boş tuttu, küçük sarışını sanki onu öldürmek ya da becermek üzereymiş gibi izliyordu. Muhtemelen ikisini de.

Bu duyguyu çok iyi biliyordum.

Kek Lukas'la, Hanna da Scorpion'la sürünerek Ash ve Caden'i bir arada bıraktı.

Ash bana bir bakış attı ve mırıldandı, "Harika, mini seni alıyorum. Sanki orijinaliyle uğraşmak yetmiyormuş gibi."

"İntikam bir sürtüktür." Ben de zalimce sırttım, sonra etrafıma baktım. "Hazır mıyız?"

Grup başıyla onayladı.

"Beni takip edin. Ayrılırsanız ya da geride kalırsanız şansınız kalmaz. Tüm ana yollardan uzak durun, gayretli ve savaşmaya hazır olun. Eğer grubu kaybederseniz Killian'ın güvenli evine geri dönün. Anladınız mı?"

Hepsi tekrar başını salladı.

"Tamam." Nefes aldım, ayağım motosikletin marşına çarptı. Motor patladı ve gürledi, diğerleri de peş peşe homurtular ve patlamalarla onu takip etti. Motorları ve tarzları daha eski olan altı motosikletin aynı anda çalışmasının gürültüsü, tuğla binanın içinden patlayan ve şehirde yankılanan kükremelerdi.

Tek kelime etmeden bisikletimi yıkık dökük binadan çıkardım ve arnavut kaldırımlı sokaktan aşağı indim, zaten bir işaret fişeği gönderdiğimizi ve yakın çevredeki herhangi bir askeri bize doğru çektiğimizi biliyordum.

Arkamdan beş motosiklet yanaştı, ben ara sokaktan çıkıp caddeye çıkarken takip ettiler ve şehirden en hızlı çıkış yoluna yöneldiler.

Körükler havada bağırdı ve silah sesleri motorların gürültüsünü yararak yanıımızdaki zemine çarptı. Arkamızdan bir kamyon hızla geliyordu, yolcular bize ateş ederken şoför bana yetişmeye çalışıyordu. Tek yapabildiğim bizi şehirde daha hızlı ilerletmekti, kıvrıla kıvrıla ilerliyorduk. Yaptığım her seçim, bizi geçirdiğim her ara sokak yanlış olabilirdi. Hepimizin hayatı benim kararlarıma bağlıydı.

Bir mermi dikiz aynama çarptı ve onu parçalara ayırdı. "Lanet olsun."

Motosikleti başka bir şeride çevirdim, başım

Herkesin geride kaldığından emin olmak için etrafıma bakındım. Üzerimize doğru gelen iki zırhlı kamyonun yanan farlarını gördüğümde ciğerlerimdeki hava kesildi, siluetleri yanlara tutunmuş silahlı adamlar bize ateş ediyordu.

"Git!" Ash bana el salladı.

Dişlerimi sıkarak gaza sonuna kadar bastım, motosiklet sarsılıyor ve tekliyor, taleplerime uyum sağlamaya çalışıyordu. Bu bölgede sokak lambaları artık yanmıyordu, güneşin doğmasına daha bir saat vardı.

Kaçmanın tek bir yolu vardı; hayalet olmak.

"Farlarını kapat!" Ash'e bağırdım. O da başını salladı ve bisikletinin arkasında giden Lukas'a aynı duygularla bağırdı.

Birer birer ışıkları söndü ve bizi gölgelerin içine gömdüler. Tek ışık üzerimize kilitlenmiş kamyonun geliyordu, kurşunları lastiklerimizi ısıırıyordu.

Onların ateş hattından çıkmamız gerekiyordu.

Çöp kutularının ve sızmış sarhoşların arasından geçerek dar bir şeritten daha dönerken Ash'in bağırdığını duydum ve başımı çevirdim.

Lukas motoru durdurmuş, Kek de inmişti.

"Kek!" Ash frene bastı. "Ne yapıyorsun sen? Hadi ama!"

Kamyonun gürültüsü yeri titretti, farları onu ışıkla doldurdu, silah sesleri havayı patlattı.

"Kek!" Ash tekrar böğürdü.

Başını kaldırdı, gözleri kararmıştı. Zırhlı kamyonun hemen önündeki kaldırımında devasa bir çöp konteyneri kayarak frenleri gıcırdatarak durdu.

İblis yakınındaki her çöp kutusunu içine çekerek bir duvar ördü ve onların sokağa girmesini engelledi, gücü zaten soğuk olan havanın sıcaklığını düşürdü.

Kamyonu engellemek kurşunlarını durdurmadı. Bir tanesi kolunu sıyırıp geçti.

"Kek!" Ash bağırdı, bisikletinden atlamak üzereydi ama Lukas onu yakaladı ve göğsüne çekti. Bir an Lukas'ın ona fısıldadığını gördüm, ağzı alnına değiyordu. Vücudu geri çekildi ve trans halinden çıktı. Yavaşça başını salladı, ikisi de tekrar bisiklete bindiler.

Kamyon barikata çarparak geçmeye çalışırken, birisi askerlere bizimkinin yanındaki şeritten gitmelerini emretti.

"Git! Git!" Geçitten dışarı çıktım. Kek'in bize verdiği sınırlı zamanı boşa harcamak istemiyordum. Ana caddeye çıktım, otoyol sadece birkaç metre ötedeydi.

Ben grubu rampadan yukarı ve uzağa doğru hızlandırırken arkamızdan bağırışlar ve silah sesleri geliyordu, kamyonları takip edemeyecek kadar gerideydi.

Karanlıkta, altı motosiklet gecenin son parçasını da yırtıp geçti. Tek duyulan motorların gürültüsüydü, grubumuz hayaletlere dönüştü, başkentten uzaklaştı ve şehrimizi paramparça bıraktı.

Evimiz bir zorbanın hükümdarlığı altına girdiği için zar zor kurtulduk.

Arkamızda tehlike, önümüzde tehlike.

Artık hiçbir yer güvenli değildi.

Sadece hayatlarımız için savaşıyoruz.

Bölüm 17

Killian

Ateş çıtırdadı ve yıldızlı geceye doğru yükseldi, alevler tek ısı kaynağıydı, her nefes ciğerlerimden buz gibi buharlar çıkarıyordu. Grubun çoğu şenlik ateşine yakın bir yerde toplanmış, elimizdeki asgari yemeği yiyip ısınmaya çalışırken, ben geride durdum, kanım kaynıyordu.

Budapeşte'den mümkün olduğunca uzaklaşmak için günün büyük bir kısmını arabayla geçirmiştik. Arka yollar henüz askerler tarafından korunmuyor olabilirdi ama özellikle bozuk yollar ve eski püskü motosikletlerle çok daha uzun sürüyordu. Birkaç tanesi bozuldu ve yol boyunca tamir edilmeleri gerekti. Wesley'in mekanik becerileri ve kızıl saçlı yardımcısı sayesinde, Macaristan ve Ukrayna sınırındaki bu ormana akşam karanlığında ulaştık.

Bu ifadedeki acıyı kendi kulaklarımda bile duyabiliyordum.

Aynı anda hem hafif hem de boğuk bir kahkaha havada çınladı. Ses aletimin etrafını sardı. Öfke damarlarımda dolaştı ve parmaklarımı yumruk yapıp başımı düşündüğüm çifte çevirdi.

Ateş onun silüetinde dans ediyor, sanki alevler oraya ait olduklarını düşünüyormuş gibi saçlarını yalıyordu. Başını Wesley'ye çevirdi, parmakları Wesley'nin elini sıyırdı, başı geriye doğru eğildi ve gülerken boynunu daha fazla ortaya çıkardı.

"Faszkalap." Dick şapkası. Dişlerim birbirine kenetlendi ve göğsüm her uzanıp ona dokunduğunda yumruk yemiş gibi çarpmaya başladı. Bütün gün onun arkasından motora tırmanışını, kalçalarının onunkilere kenetlenişini izlemek... Hayatımda hiç kimseyi öldürmeyi bu kadar istememiştim... çünkü o bir pislikti, ondan hoşlandığım için *değil*. Yani, zeki, komik, güçlü ve muhteşemdi ama beni delirtiyordu. O

her şeyi geri itti. Aslında birbirleri için mükemmellerdi. İkisi de sinir bozucuydu.

Ayrıca, benim konumumda ve olduğum kişi olarak -bir fae lordu- asla bir insanla birlikte olamazdım. Özellikle de bir aktris ya da eski bir fahişeyle. Bu yapılamazdı. İzin verilse bile asla birlikte olamazdık. O bir insandı. Yaşlanıp ölecekti ve ben bunu kendime yapamazdım.

Ben neden bahsediyorum? Başımı salladım. Onunla birlikte olmak istemediğim halde neden onunla birlikte olmamak için nedenler buluyordum?

Wesley kıkırdayarak ona doğru eğildi. Elini uzatıp kızın dudağındaki bir kırıntıyı fırçaladı.

Derin bir hırıltı omurgamı sarstı.

"Hamlenizi yapsanız iyi olur, efendim." Bir dirsek yanıma çarptı, Birdie yanıma oturdu, yüzünde eğlenceli bir sırıtma vardı, bakışları Wesley ve Rosie'deydi. "Wesley gerçekten iyi öpüşüyor ve yatakta harika..."

Başımı ona doğru salladım, bir kaşım kalktı.

Bir omzunu silkti. "Uzun, çok uzun zaman önceydi, neredeyse öldüğümüz bir geceden sonra. Ama onun bir oyunu var."

Çenemi kaldırarak başımı ondan yana çevirdim.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Lütfen." Birdie gözlerini devirdi. "Onun için aletin enerjisi mi? Tariflerin dışında. Sürekli ona bakıyorsun. Birbirinize yakın olduğunuzda oda patlayacak gibi oluyor."

"Bir şeyler görüyorsun. Birbirimizden hoşlanmıyoruz bile." Dudakları sırtarak birbirine kenetlendi. "Elbette."

Başımı salladım. "Yanılıyorsun."

"İki kişinin sevişmek istemesi konusunda asla yanılmam."

"Bu dün gece için de geçerli mi?" Ben de eşit bir şekilde karşılık verdim.

Sertçe içine çekti, ağırlığını salladı. "Takım için bir tane alıyordum. Sakinleşmesi gerekiyordu. Pislik gibi davranıyordu ve benim de sikilmeye ihtiyacım vardı."

"Mmm-hmmm."

"Aramızda hiçbir şey yok. Sadece seksti. Tek seferlik bir anlaşmaydı." Kollarını kavuşturdu. Yanakları kızarmış, dişleri Caden'la geçirdiği her anı hatırlıyormuş gibi alt dudağını ısırıyordu.

"Elbette." Ben de aynı alaycı tonu ona karşı kullandım. Birdie bana ters ters baktı.

"Peki, tavsiyemi dinle. Eğer onu istiyorsan, peşinden git. Asla bilemezsin. Yarın hepimiz ölebiliriz." Beni tekrar dürttü. "Wesley çoktan adım atmaya başladı, o yüzden şimdi karar verseniz iyi olur *lordum*." Birdie uzaklaştı. Caden'in oturduğu yerin arkasına geçip başının arkasına vurmasını izledim. Sarsılarak döndü, öfkesi çoktan yüzeye çıkmıştı. Başını kamp yaptığımız ormana doğru salladı, sonra da ormanın içine doğru yürüdü.

Caden, Birdie'nin tek seferlik anlaşma iddiasını bozan açık davetine cevap vermeyeceğini düşündüğüm kadar uzun süre oturdu ama işlemekle ilgili bir şeyler mırıldanarak ayağa kalktı ve onunla aynı yöne doğru yürüdü.

Kendilerinden başka kimseyi kandırmıyorlardı.

O öldükten sonra bile Birdie'nin sözleri kafamda çınlamaya devam etti ve bir daha asla hissetmek istemediğim duyguları uyandırdı. Aşk liderler için ideal değildi ve kesinlikle benim için de değildi. Benim metreslerim vardı, sevgililerim değil ve Rosie çemberin içinde öylece sevişip çekip gidemeyeceğim kadar yakındı.

Ona bir fahişe gibi davranma düşüncesi, eski kocası yüzünden olmak zorunda kaldığı şey, beni hasta etti. Onu becerip çekip gitmek mi? *Hayır*.

Ben olsam uzak dururdum.

Wesley'nin onu almasına izin verdiğim için kendimi ne kadar hasta hissettiğimden nefret ederek yüzümü ham bir hayal kırıklığıyla ovarken, göğsümden bir homurtu daha yükseldi.

Kendimi kötü hissettim.

Hapishaneye girdiğimden beri büyüm hâlâ tam olarak geri gelmemişti. Uyuyamıyordum ve gerginlik böcekler gibi üzerimde geziniyordu. Şehrimin Sonya'nın eline geçtiğini görmek bana hiç hissettirmedim kadar zor gelmişti. Saltanatımı asla geri alamayacağımdan, sonsuza dek yenildiğimden korkuyordum. Budapeşte artık bir diktatörlüktü. Bu beni daha önce ne kadar az şey yaptığımla, statükodan ne kadar memnun olduğumla yüzleştirdi. Elinizden gidene kadar neye sahip olduğunuzu fark etmiyorsunuz. Tek istediğim Macaristan'ı bir zamanlar olduğu gibi özgür ve güzel bir ülke haline getirmek için bir şans daha elde etmektir. Yeniden parklar, restoranlar ve tiyatrolar açmak, Fae'ler ve insanlar arasında hiçbir ayırım olmaması. Sonya bana daha önce bir lider olduğumu ama iyi bir lider olmadığımı gösterdi. Egom ve geçmişimle ilgili güvensizliğim beni körleştirdi. Gerçek işimden değil unvanımdan çok memnundum.

Artık şehrim için, halkım için savaşmaktan başka bir şey istemiyordum. Bu ülkeyi yönetmek için bir şans daha hak etmek.

Bakışlarım tekrar yukarı kaydı. Wesley'nin dudakları kulağını sıyrarak

bir Şeyler fısıldadı. Ağız onunkinden sadece bir santim uzaktaydı, bakışları dudaklarına gitti, başı onu öpmek için eğildi.

Mantık hiçbir rol oynamadı, vücudum ona doğru tepinirken saf bir dürtüyle tepki verdi, elim pazusuna dolandı. "Seninle biraz konuşmam gerek," diye homurdandım.

"Ne oluyor lan?" Wesley benim ani müdahalemle sarsıldı. Yaptıklarım beni bile şoke etmişti ama bunu düşünmek için kendime zaman tanımadım ve Rosie'yi ayağa kaldırdım.

"Şimdi." Onu da yanımda sürükledim.

"Killian!" diye homurdandı, ayakları bana yetişmek için hareket ediyordu. "Ne halt ediyorsun sen?"

Hiçbir fikrim yoktu. Akıl ve mantık devreye girmeye çalışıyordu ama gazabımın fırtınası onları uzak tutuyordu. Bizi bisikletlerin etrafından dolaştırdım ve ağaçların tepesine doğru gruptan uzağa götürdüm, dalların arasından sadece ay ışığı süzülüyordu.

"Killian. Dur." Elimi çekiştirdi.

Onu kendi etrafında döndürerek ağaca doğru ittim ve sertçe nefes almaya zorladım.

"Ondan uzak dur."

"Ne?" Mavi gözleri keskinleşerek üzerime dikildi.

"Hayır." Daha da yaklaştım, sırtını ağaç kabuğuna daha da bastırdım. "Evet."

"Neden?" Başını kaldırdı, bana meydan okuyordu. Yüzünde zerre kadar korku yoktu ve deli yanım bunu değiştirmek istiyordu. Kiminle uğraştığını anlamasını sağlamak için. İtaat etmesini.

Neredeyse tüm fae'ler
benden korkardı. "Çünkü,"
diye hırladım.

"*Kıskandınız mı lordum?*" Aksarıyla sikimin etrafını bir ilmik gibi sardı. Boğazımdan bir iniltinin dökülmesini engellemek için çenemi kapattım.

"Hiç de değil." Yalan bir ok gibiydi. Kalbi başka bir adamda olan başka bir kız için hissettiklerimin aynısıydı. Yenmek için yıllarımı harcadığım bir adam. Onun olduğu her şey ve daha fazlası olmak için.

Bunu bir daha asla hissetmeyeceğime yemin ettim. Tüketen kıskançlığı, öfkeyi ve incinmeyi asla hissetmeyeceğime. Kendime bir daha asla sevmeyeceğime söz verdim. Tek amacım zenginlik ve güçtü. Bir daha asla o sefil aptal olmayacaktım. Yüzyıllar geçti ve kimse bende gerçek bir

duygu uyandırmadı,

Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar. İçim ölü gibiydi. Brexley'den hoşlanıyordum ve ondan etkileniyordum ama onun için savaşmak, sırf ona yakın olduğum için bir adamın boynunu kırmak gibi bir dürtü hissetmiyordum. Ona dokunmak.

Şimdi göğsümde hayat kıvılcımları çakıyordu. Vücudunun benimkine baskı yaptığını hissetmek içimde dehşet uyandırdı.

Çenesinden tutarak onu bana bakmaya zorladım.

"Ondan uzak durmanı söyledim." Her kelimem bir tehditti, cazibem üzerimden damlıyor, ona bir emir gibi ağır geliyordu.

Ağzı açıldı, gözleri parladı ve göğüsleri her nefeste göğsüme sürtündü.

"Canın cehenneme," diye tükürdü, gücümle savaşıarak onu parçaladı.

Zayıflığımdan dolayı aşağılanarak yandım. Büyüm o kadar zayıftı ki basit bir insan bile ona karşı koyabilirdi.

Burnum alevlendi, onu kavrayışım sıkılaştı, bedenim onunkini tekrar ağaca çarptı. "İstedğin bu mu Rosie?" Burnumu boynuna doğru sürükledim, altımda titrediğini hissettim. Karnına doğru sertleşen siki m tenine batıyordu. "Yoksa öyle misin Nina? Artık kim olduğunu biliyor musun?" Bir an debelendi, tutuşum onu olduğu yerde kilitledi. "Sanki konuşman gerekiyormuş gibi. Kimsin sen, Killian? Fae lideri misin yoksa beş parasız bir

"Seni sevmeyen bir kıza aşık olan korsan mı?"

"Kapa çeneni."

"Bunun nasıl bir his olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Kocamın benim dünyam olduğunu sanıyordum, ta ki onu benden koparana, beni parçalara ayırana ve sonra da bunun benim hatam olduğuna inandırana kadar. Beni bir fahişeye dönüştürdü, Kitty'nin yerindeki fahişeye değil, her şeyini aldığı fahişeye, bana aşk yerine bir biblo bıraktı."

Parmaklarım derisinin daha da derinlerine indi. Onu takip etme ve mümkün olan en acı verici şekilde öldürme dürtüsüyle savaştım.

"Aşkın zayıflık olduğunu düşünüyorsun. Bense güç olduğuna inanıyorum." Elleri kalçalarımın doğru kaydı, dokunuşu nefesimin kesilmesine neden oldu. "Hâlâ beni ruhundaki her şeyle seven birini istiyorum. Hâlâ bebeklerim, bir evim, bir kariyerim, bir ailem olsun istiyorum. Uzun süre Vincente'yi suçladım ama kendi mutluluğumu engelleyen bendim. Ona çok fazla güç verdim. Bir daha asla üzerimde böyle bir kontrolü olmasına izin vermeyeceğim." Parmakları kollarıma doğru ilerledi ve bir tanesini yüzünden uzaklaştırdı. "*Hiçbir* erkeğe izin vermeyeceğim." Yüz ifadesi gerginleşti, sesi alçaldı. "Ya bana hemen bir sebep söyle ya da yolumdan çekil ve bir daha *asla* hayatıma karışma."

Dehşet göğsümü yırttı, ona kalmasını söyleyen kelimeleri geri çekmeye zorladım onu istediğimi söyledim. Hiçbir şey çıkmazdı. Hiçbir şey.

Başını yana çevirdi, göz kapakları kırpışarak acısını gizlemeye çalıştı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye tersledi ve beni geri itti. Beni itti.

yanımdan geçip kamp alanına doğru yürüyordu. Ciddi olduğunu biliyordum. Eğer çekip giderse, benim için geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

İçimi derin bir panik kapladı. Onun çekip gitmesine izin verme fikri ruhumda çılgılık atıyordu. Sahiplenmenin ötesinde bir şey bilinçaltımı kemiriyordu ama bunu düşünecek zamanım yoktu. Bir kez daha, tüm akıl sağlığım bedenimi terk etti, dürtü bir büyü gibi üzerime çöktü.

"Hayır." Kolundan tutup vücudunu kendime doğru çekerken kelime ağzımdan zorlukla çıktı. Ellerim yüzünü kavradı, ağzım yüzüne çarptı.

Vay anasını.

Dudaklarım ona dokunduğu an, sistemime elektrik çarpmış gibi oldu, tüm vücudum enerjiyle sarsıldı, aletimden ruhuma kadar zonkladığını hissettim.

"Killian." Aynı şeyleri hissetmiş gibi dudaklarından dökülen bir inilti zihnimi parazite çevirdi.

"Adımı tekrar söyle." Çılgınca ve muhtaçtım.

"Killian..." İsmimi inletti ve tüm hislerimi kaybetmeme neden oldu.

"Siktir." Kalçalarından tutarak onu yukarı kaldırdım, bacakları etrafımı sarıyordu. Onu tekrar ağaca çarptım, vücudu kıvrıldı ve benimkine sürtündü, beni tüketirken elleri saçlarımı tırmıkladı. Dili benimkini yaladı, göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patlayana kadar emdi.

Her şey koptu.

Artık krallar ve soylularla oturan, seçkinlerle şarap içip yemek yiyen ya da tiyatroya gidip konyak yudumlayan bir fae lideri değildim.

Ben dört yaşındayken karnını ancak kendi avını yakalayabildiğinde doyurabilen Killian'dım. O kadar açtım ki, çiğ hayvan etini parçalıyor, sıcak kan çenemden aşağı damlıyor, uzun zamandır mahrum kaldığım şeyi yutuyordum.

Aç. Ham. Çaresiz. Acımasız.

Rosie de sanki kontrolü yokmuş gibi karşılık verdi, tırnakları giysilerimi yırtıyor, kalçaları muhtaç ve çılgınca benimkilere doğru yuvarlanıyordu.

Onun içinde olma ihtiyacı dışında hiçbir düşünce yoktu. Ağzım onunkini yutarken, pantolonunu çekiştirdim ve elimi içine sokacak kadar açtım.

Islaktı ve ihtiyaçtan zonkluyordu. İçine kayarken inledim.

Boğazından bir ses yükseldi. "Aman Tanrım." İçine girip amını okşayarak sırtımı pençelemesini sağladığımda ağzı yarıldı. "Lanet olsun," diye inledi. "Bu nasıl bu kadar iyi hissettiriyor?" Bunu bir hakaret olarak söylemediğini biliyordum. Kadın çok fazla seks yapmıştı, muhtemelen ortalama hareketlere karşı hissizleşmişti. Bu onun için temel bir şeydi ama vücudu umutsuzca parmaklarıma doğru pompalanıyordu. "Aman Tanrım... Killian."

Adımı duymak neredeyse pantolonuma boşalmama neden oluyordu, ağzım

Daha önce hiç hissetmediğim bir vahşilikle onunkini tekrar alıyordum. Sahiplenmeye ihtiyacım vardı. İşaretlemeye. Sahiplenmeye.

"Rosie?" Wesley'nin ağaçların arasından gelen sesi bizi olduğumuz yerde dondurdu. "Hey, Rose... Neredesin?" Onu öldürme dürtüsü, sanki yakınlarmış gibi ona Rose demesi boğazımda düğümlendi.

Bizden sadece birkaç metre ötedeki ormana adım attı.

"Kahretsin," diye fısıldadı. Bacakları benden kurtuldu ve yere düştü, pantolonunun fermuarını çekip kıyafetlerini düzeltirken gözleri panikle irileşmişti.

"Geliyorum."

Gözlerimi kırdım, dışarıda ne yaptığımıza dair tüm işaretleri saklamaya çalıştığını gördüm.

Burada.

"Ne halt ediyorsun sen?" Wesley'nin sesi gerginleşti, hisleri Muhtemelen kabul etmeye hazır olduğundan daha fazlasını anlıyordu.

"Hiçbir şey." Sesi daha da tizleşti. "Sadece konuşuyorduk. Artık içki içmeye hazırım. Hadi gel." Wesley'ye doğru yürüdü, onu takip etmesini işaret etti ama Wesley kıpırdamadı, gözleri benimkilere kilitlenmişti. Öfke çene çizgisine yayılmıştı.

O biliyordu. En azından konuşmaktan daha fazlası olduğunu biliyordu.

Bir yanım sırtıtmak ve onunla alay etmek istiyordu, ama gözlerindeki korkuyu görmek, onun öğrenmesinden duyduğu endişe, her şeyi gerçeğe döndürdü.

Az önce ne halt ettim ben? Onunla mı? Bir insanla.

Kontrolü kaybetmenin zayıflığı, aynı şekilde hissetmediği açık olan bir kadının bir kez daha bu güce sahip olmasına izin vermek beni tedirgin etti. Ama sadece bir an için.

Kimsenin aptalı değildim.

Onun tavsiyesini dinlerdim; bir daha asla bir başkasının beni kontrol etmesine izin vermezdim.

Parmaklarımı ağızıma götürerek onun tadını emdim ve kolum onunkine değerek yanlarından geçtim. "O haklıydı. Önemli bir şey değildi."

Bölüm 18

Akrep

Gözlerim hızla açıldı, bedenim sarsılarak uyandı ve üzerime bir endişe çöktü. Gölge kamp alanının etrafına bakıp bir saldırı ya da ani uyanışımın sebebini ararken ciğerlerim kesik kesik nefes aldı.

Şafak gökyüzünü aydınlatıyordu. Ateşin alevleri köz haline gelmişti, hala ısı yayıyordu ama dondurucu soğuklarla mücadele edemiyordu, havada kar yağma ihtimali vardı. Ana yollardan, hanlardan ya da konaklama yerlerinden uzak durmak zorundaydık. İzini sürmek çok kolaydı. Ancak kışın sadece bir ateş ve bizi sıcak tutacak birkaç yün battaniyeyle kamp yapmak acımasızdı. Killian ve Warwick nöbetleşe nöbet tutarken hepimiz birbirimize sokulduk, neredeyse ateşin içine girdik ve dinlenebildiğimiz kadar dinlendik.

Başımı kaldırdığımda Killian'ın battaniyesinin üzerinde yattığını ama Warwick'in ortalıkta görünmediğini fark ettim.

Boğazımdan aşağı bir endişe damlası daha damladı, boynum omzumun üzerinden yanımda yatan forma bakmak için kıvrıldı.

Ya da öyle olması gerekiyordu.

Doğrulduğumda tedirginliğim daha da arttı. "Hanna?" Fısıldadım, işlemek için kalkmış olabileceğini düşünerek ormanın her tarafına baktım.

Cevap alamadım.

Ayağa kalkarak etrafımı değerlendirdim, adrenalinim yükselip vücudumu ısıtırken nefesim önümde dalgalanıyordu. Ter boynumu ıslatıyor, sırtımdan aşağı kayıyordu. Muhtemelen endişelenmeye gerek yoktu; Hanna kendi başının çaresine bakabilirdi. Ama içimdeki uyarıdan kurtulamıyordum.

Warwick hangi cehennemdeydi?

Silahımı kılıfımdan çekerek kamptan uzaklaştım, içgüdülerim beni ormana doğru sürüklüyordu. Şafak yaklaşıyordu, gökyüzü

Siyahtan koyu maviye dönmüş, ağaçlara yapışan gölgeleri derinleştirmişti. Tetikte ve üzerime gelebilecek her şeye hazır bir şekilde, herhangi bir ayak sesi ya da sese kulak vererek ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye devam ettim. Hanna beni duymadan ya da görmeden onu duyacağımdan emindim. Sessiz kaldım. Eğer yakınlarda bir tehdit varsa, onun adını söylemek sadece yerimi belli ederdi.

Kamp kurduğumuz yerden bir milden daha az bir mesafede, araçların uğultuları ve uzaktaki seslerin mırıltıları kulağımda uğulduyor, beni ileri doğru çekiyor ve içimdeki siren feryadını yoğunlaştırıyordu. Bağırışlar emir gibi daha net ve keskin hale geldi. Zemin ağır araçlardan dolayı titriyordu.

Ormanın kenarına gelindiğinde eski bir yol vardı. Diğer tarafta, geniş tarım arazilerine yol vermeden önce biraz çalı ve çırpı vardı. Açık, düz ve çıplak.

Ama saha boş değildi.

"*Bazdmeg.*" *Lanet olsun.* Dehşet ayaklarıma dolandı. Bir el ağzıma dolandığında zihnim gördüklerimi ancak sindirebildi. Yere doğru çekilirken boğazımda bir feryat düğümlendi.

"Yakalanmaya mı çalışıyorsun?" Derin bir ses bana hırladı, Warwick'i görmek için başımı yana çevirdim.

"Orospu çocuğu!" Tısladım. "Neredeyse altıma sıcıyordum."

"Muhtemelen ilk kez olmuyor," diye gürledi, iri cüssesi çalıların arkasında alçalıyordu. "Kafana sıkmadan önce seni kahvaltıya davet etmelerini mi bekliyorsun?"

"Açıktaki durmuyordum," diye tükürdüm. Yaptığım hiçbir şey yüce Efsane için yeterince iyi değildi.

Bağırışlar ikimizin de dikkatini tekrar alana çekti. Bir tarafta tanklar, toplar ve geçici barınaklar hakimken, ortada askeri üniformalar giymiş yüzlerce, hatta binlerce kadın ve erkek vardı.

Askerler.

Ukrayna kıyafetleri giymiş olan bu kişilerin hepsinin kollarında sarı bir bandana vardı.

Ne olduğunu anladığımda "Siktir," diye fısıldadım.

Bandana üzerinde bir yama vardı. Istvan'ın HDF sembolü, harfler eğikti ve bir üçgen şekli oluşturuyordu. Kızların hapishanede üniformalarına dikmek zorunda kaldıkları amblemin aynısıydı.

Artık sadece İnsan Savunma Güçleri'ni temsil etmiyordu; aynı zamanda gücün de bir sembolüydü. İnsan saflığının.

Yine de ironik bir şekilde, buradaki hiçbir asker artık tamamen insan değildi. Robotlar gibi durmuş, emir bekliyorlardı. Otokratlar, sonunda istediklerini elde etmelerini sağlayacaksa, ikiyüzlülüğe ya da bariz yalanlara aldırış etmiyorlardı. Eğer korku ve doğruluk yoluyla kitleleri ikna edebilirlerse, ne kadar gerçek dışı olursa olsun davanıza destek verirlerdi.

Korku güçlü bir silahtı. İnsanları kör, cahil ve şiddet yanlısı yapıyordu.

Warwick'e bakarak, "Istvan'ın hapishanedeki mağlubiyetinden sonra emekli olacağını düşünmek hayalcilik," diye mırıldandım.

"Öyle görünmüyor." Bakışları onlara kilitlenmiş, her nüansı ve detayı yakalamaya çalışıyordu. "Ve Markos planlarını saklıyor gibi görünmüyor."

Ukrayna ve Macaristan arasındaki ana otoyolun güneyindeydik ama herhangi bir casus onları kolayca bulabilirdi.

"Bu birliğin Sonya'nın yerini alacağını düşünürse Istvan yok olur." Çok daha fazla insan gücü vardı.

Warwick'in kafası sallandı. "Sanırım burası sadece bir bekleme alanı. Bekliyorlar."

"Ne için?"

"Daha fazla." O cevap verdi. "Markos'un egosu bir mağlubiyeti daha kaldırmaz; elinde gereğinden fazla savaşçı olduğundan emin olacaktır."

"Bu da bizi Kiev'e götürür." Başımı salladım.

"Laboratuvarı yok edersek, daha fazla asker yapma yeteneğini de yok ederiz." "Mykel Sonya'nın işini bitirirken."

"Umalım da öyle olsun." Ayak parmaklarının üzerinde geriye doğru kaydı. "Ayrıca ne olursa olsun Kovacs'ı ya da nektarı bulamayacağından emin olmalıyız."

Yaparsa oyun biter.

Dudağımı yaladım, sormak istemiyordum ama kendime engel olamıyordum. "Onu tekrar hissediyorum."

Warwick homurdandı.

"Farklı hissettiriyor, değil mi?"

Çenesi önce bana doğru kaydı, sonra uzaklaştı.

"Vızıltıyı hissetmeden, onu hissetmeden önce. Ama bu..." Kahretsin, bu konu hakkında konuşmak rahatsız ediciydi ama bunu anlayabilecek biri varsa o da Warwick'ti. "Kendini daha korunaklı hissediyor. Sanki örtülüyormuş gibi. Ama bilerek." Nefes aldım. "O daha güçlü."

Warwick'in başı hafifçe geriye eğildi, ama bu hareketinden onun da aynı şeyi hissettiğini anladım. Kontrol etmeyi öğrendiği bir güç.

"Buradan defolup gitmeliyiz." Warwick söylediklerime cevap vermedi ama onu artık cevabımı aldığımı bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Evet." Başımı salladım, ayaklarım toprakta geri kayıyordu, sokağın karşısındaki ağaçlara doğru koşmaya hazırdım ki çevremdeki bir şey beni olduğum yerde durdurdu.

Dehşet boğazımı düğümledi, korku dilimin üzerinde dans etti ve beni bir an için yerimde kilitledi. Warwick yanımda bir şeyler tısladı ama ben hiçbir şey duymadım, korku gördüklerimden başka her şeyi engelliyordu.

Hanna.

Vücudu kaskatı kesilmişti, dikkati ordunun üzerindeydi. Sanki bir siren şarkısı söylüyorlarmış gibi onlara doğru yürüyordu. Onu daha önce de böyle görmüştüm. Sahte askerleri nasıl kendine çektiğini görmüştüm.

Her adımda daha da yaklaşıyordu. Yakalandı. Vuruldu.

"Ne halt ediyor bu?" Warwick onun peşinden gitmek için ayağa kalkmaya başladı. İçimin derinliklerinden bir hırıltı yükseldi. Ona dokunma düşüncesi beni ele geçirdi ve başka hiçbir şey düşünmeden ona doğru itti - o benimdi.

Çömelerek arkasına geçtim ve elimle ağzını kapattım. İkimizi de yere yatırıp bedenimi onunkine siper ederek görüldüğümüze dair herhangi bir işaret olup olmadığını dinlerken bir ciyıklama sesi çıkardı. Kalbim göğsümde güm güm atıyor, her molekülüm dinliyor ve bekliyordu ama her saniye ne bir bağırış ne de bir kurşun sesi geliyordu.

Nefes verirken elimi hâlâ ağzının üzerinde tutuyordum, içimden öfke fişkırıyordu.

Ona baktım. "Sana söylediğimde hareket edeceksin, anladın mı?"

Mavi gözleri tetikte ve dehşetle açılmıştı. Elime karşı başını salladı. Başımı kaldırıp düşman üssüne baktım.

"Üç kadar sayacağım. Benimle birlikte ayağa kalk ve arkana bakma," diye emrettim.

Tekrar başını salladı.

"Bir... iki... üç." Elim koluna sıkıca sarmış, ikimiz de olabildiğince hızlı koşarak ağaç hattına geri dönerken bırakmadan, alçakta kalarak onun üzerinden tırmandım. Birkaç metre ileride durduk. Hanna nefes nefese bir ağaca yaslandı, bacaklarının üzerine eğildi, yüz ifadesi keder ve dehşete dönüştü.

Warwick hırladı, adımları Hanna'ya doğru hızla ilerliyordu.

"Hayır!" Warwick'i geri iterek aralarına atladım. "Geri git. Bununla ben ilgileneceğim."

Warwick'in burnu alevlendi, boynumu ikiye ayırmaya hazırdı.

"Bununla ben ilgileneceğim," diye kararlı bir şekilde tekrarladım, çenemi kaldırmıştım, gerekirse onunla dövüşmeye hazırdım.

Kızgın su rengi gözleri benden ona kaydı, sonra tekrar bana döndü. Kampa doğru yola çıkmadan önce bir kez başını salladı.

Sırtımı Hanna'ya döndüğümde birkaç nefes aldım, dehşet hâlâ etrafımı sarıyor, adrenalin kaslarımı seğirtiyordu. Tüm korkum kalbime çarptı ve diğer taraftan öfke olarak çıktı. Yavaşça ona döndüm, öfke boğazımda düğümlenmişti, onu kırbaçlamaya hazırdım, dilimde küle dönüşmüştü.

Hanna ağacın gövdesinden aşağı kaydı, elleriyle yüzünü kapattı ve hıçkırıklara boğuldu.

"Hanna." Göğsüm yarıldı ve ona doğru koştum, dizlerim toprağa düştü. Onu göğsüme çektim. Feryatları o kadar derindi ki boğazında kayboldu.

"Shhhh." Onu daha sıkı sardım, ileri geri salladım, elimi saçlarının arasından geçirdim. "Ben buradayım."

Parmakları içime gömüldü, bırakırken ince bedeni daha da titriyordu. Bu kadın son birkaç ayda çok şey yaşamıştı. Muhafız bir grup tarafından kaçırılmak çoğu kişi için yeterli olabilirdi ama Vêrhāza'da olanlar - anne ve babasının gözlerinin önünde öldürülüşünü izlemek, zihinsel ve fiziksel travma, istismar ve açlık çoğu kişinin dayanabileceğinin ötesindeydi. Gardiyanların onu uzaklaştırdığı zamanlardan ya da fabrika zemininde yaptıklarından hiç bahsetmemiştim. Her gün ayağa kalkmak için neler gerektiğini hayal bile edemezdim.

Markos'un ona yaptıklarıyla da başa çıkmak için. Onun insanlığını aldı. Hapların eski sınıf arkadaşlarını nasıl değiştirdiğini görmüştük. Oyunlarda canavara dönüşmüşlerdi.

Onlardan biri olmaya başlamıştı.

Yavaş yavaş. Acı çekerek. Zalimce.

Yine de tek gördüğüm güç ve güzellikti.

"Yapamam... Bunu yapamam," diyerek ceketimin içinde boğuldu, çığlıkları çığlıktan umutsuzluğa dönüştü ve kalbimi parçaladı.

"Evet, yapabilirsin. Bir yolunu bulacağım." Sesimi sanki bir gerçekmiş gibi sabit tuttum. "Söz veriyorum."

Hanna geri çekildi, yüzünde acı çizgileri vardı, bu da benim Ruh.

"Hayır." Benden uzaklaştı. "Yapmayacaksın. Üzerinde kontrolün olmayan bir şey için bana söz veremezsin. Hiçbir şey yapamazsın. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun... her gün yavaş yavaş kendini kaybetmek. Onlardan birine dönüşmeyeceğim... *Dönüşmeyeceğim.*"

"Hanna." Elimi uzattım.

"Hayır!" Elime bir kez daha vurdu, bir hıçkırık daha vücudunu burktu ve benimkine bir hançer gibi saplandı. "Artık kendime güvenemiyorum." Markos'un kampına doğru el salladı. "Kendimi durduramadım. Görülebilirdim." Hıçkırdı ve nefesi kesildi. "Ben bir tehdidim. Senin için... grup için." Başını iki yana salladı. "Buradan çok uzaklara gitmeliyim."

"Hayır." Derin bir hırıltı havayı delip geçti, bedenim ona doğru süründü, bileklerini kavradı ve onu daha yakına çekti. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Burada kalacaksın. *Benimle* kalacaksın."

Küçük bir soluk boğazını sıktı, sulu gözleri benimkileri buldu, aradı. kendimden emin değildim. Sadece varlığımın her zerresinde onun gitmesine izin vermeyeceğimi biliyordum.

"Sana bunu bir kez söylüyorum, küçük engerek. Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun." Onu daha da yakınıma çektim, içimdeki baskınlığın arttığını hissettim. Yüzyıllarca yaşamıştım, pek çok sevgilim olmuştu ve bir keresinde eşimi bulduğumu sanmıştım ama hiçbiri şu anda hissettiklerime yaklaşamamıştı. Bu ormana adım atan ve ona zarar vermeye çalışan her şeyi katlederdim. Yoluma çıkan her şeyi yok ederdim ve eğer kaçarsa, onu bulamayacağım hiçbir yer yoktu. Karşı konulmaz bir his göğsümde kıvrıldı ve başımı döndürdü.

"Bunu düzeltemezsin, Scorpion." Gözleri benimkilerle yalvardı. "Ben sadece sizin için bir tehlikeyim. Ve bu durum daha da kötüye gidecek." Çenesini yukarı çekerek burnunu çekti. "Bana başka bir şey için söz vermelisin."

"Herhangi bir şey."

"Zamanı geldiğinde... beni öldüreceksin."

Sanki bir tsunami üzerime çöktü ve beni yukarı çekip ondan uzaklaştırdı. "Ne?" Tökezleyerek geri çekildim.

Hanna gözlerini silerek ayağa kalktı ve güçlü bir şekilde durdu. "Lütfen, eğer beni biraz olsun önemsiyorsan. Bunu yapacaksın. Bir canavara dönüşmeyeceğim."

"Hayır." Dişlerimi sıktım, öfkem derimden fişkırıyordu. "Sikeyim hayır. Bu kelimeleri söylemeye nasıl cüret edersin?"

"Buradaki herkesi düşünmeden ya da endişelenmeden öldüreceğim. Tüm arkadaşlarımı. D e ğ e r verdiğim herkesi. Seni de." Duygularını yutkunarak bastırdı. "Yapmak zorundasın

Bana söz ver. O hale gelmeme izin verme. *Lütfen.*"

Yalvarışları göğsüme saplanan gerçek bir bıçak gibi geldi, beni eğdi, acı içimi parçaladı. "Hayır..." diye mırıldandım, başım titriyordu, yere bakıyordum. "Bunu yapmayacağım."

"Scorpion. Bana bak."

Bakamadım.

"Bana bak dedim."

Sesi benim siren şarkımdı, bedenim ona boyun eğiyordu. Çenemi kilitleyerek bana doğru yaklaşıp elleriyle yüzümü kavradığında gözlerim onu takip etti.

"Her şeyi yaparım demiştin."

"Onu değil," diye mırıldandım.

Ellerini bıraktı ama bana olan bakışları azalmadı.

"Şu anda tek gördüğüm belalı bir kadın." Ona doğru adım attım, bedenim onunkinin üzerinde yükseliyordu. "Vahşi bir kedinin içgüdülerine sahip ve şiddetli bir açlıkla eti parçalayabilen biri." Ellerim yanaklarının üzerinde kayarak başının arkasını sertçe kavradı. Küçük bir of çekti, gözleri sanki o kedi çağırılıyormuş gibi kısıldı. "Sadece bir doz aldın. Hepsi bu kadar olabilir."

"Ya değilse?"

Yanağımın bir tarafı kalktı, başparmağım kuruyan gözyaşlarını sildi. "O zaman şimdi bu amcığı terbiye etmeye başlasam iyi olur." Onu kendime doğru çektim, dudaklarım dudaklarına değmeden önce tepki vermesine zaman tanımadım. Saldırıyor, içime çekiyor ve çok uzun zamandır hayalini kurduğum ağzını yalayıp yutuyordum. Esirimiz olduğu, zincirlendiği ve başıma bela olduğu zamanlarda bile uzak duramıyordum. Elime geçen her fırsatta onu izliyor, bunun HDF'den gelen güzel, şımartılmış sarışın insana işkence etmek istediğim için olduğuna kendimi inandırıyordum. Şımarık, kötü eğitilmiş ve kendine fazla güvenen biriydi ve kendimi onun sivri dilinden ve daha da sivri dişlerinden nefret ettiğime ikna ettim. Yine de her gece nefret dolu seksimizin görüntüleriyle mastürbasyon yapıyordum, ağzı sikimin etrafındaydı, ben ona çakarken hala duvara kelepçeliydi.

Yol boyunca bir yerlerde, nefretim tamamen farklı bir şeye dönüştü. Onda güç ve ateşten başka bir şey görmedim, derinlik ve güzellikten başka bir şey görmedim. Beni büyüledi, bana meydan okudu, beni öfkeliendirdi ve onu korumak ve yakınımda tutmak için dünyayla savaşmak istememe neden oldu.

Bundan emin olmak için yapmayacağım şey yoktu.

Dilim ağzının derinliklerine doğru kaydım ve gözyaşlarının tuzunu tattım, bu da onun tüm acısını zevkle değiştirmek istememe neden oldu.

"Akrep," diye inledi Hanna, beni aynı vahşilikle karşıladı, elleri kemer halkalarını kavradı ve beni kendisine doğru çekti. Sert sikim ona doğru bastırıldığında bir inilti daha geldi, katmanları yakmak ve sıcaklığının onu sardığını hissetmek istiyordu.

Arzu, çaresizlikle birlikte üzerime çöktü. Artık bir düşman ordusunun sadece birkaç adım ötede olması ve grubumuzun muhtemelen buradan gitmemizi bekliyor olması umurumda değildi. Ondan uzaklaşamadım.

"Hanna." Sesim boğuk çıkıyordu, ona bir çıkış yolu veriyordum, beni durdurmasını istiyordum çünkü yapamıyordum.

"Bana acı ve korkudan başka bir şey hissettir." Kendini tekrar yere bırakıp beni de yanına alırken pantolonumu daha sert bir şekilde çekti. Vücudum onunkini kapladı, öpüşmelerimiz derinleşti, ihtiyaç duyduk.

Yakınlardaki üstten gelen bağırışlar ve silah sesleri Hanna'nın daha sert bir şekilde üzerime atlamasına, ceketimi yırtıp kazağımı başımdan aşağı yırtmasına neden oldu. Ağzı göğsümü kaplamış, meme ucumu emiyordu.

"Siktir!" Aletim çeliğe dönüştü. Giysilerimin geri kalanından kurtulurken adrenalin içimde şimşek gibi çaktı. Fazla zamanımız yoktu. Ama dış tehdit yoğunluğu artırdı. Talep.

Onu soyduktan sonra vücudumu onunkinin üzerine indirdiğimde ağzım tekrar onunkinin üzerindeydi, çıplak tenlerimiz birbirine değdikçe alev gibi parlıyordu.

"Sana şimdi ihtiyacım var." İçime yuvarlandı, sikim kıvrımlarının arasından kayıyordu. "Aman Tanrım..." Başı yerdeki yaprakların arasına doğru kıvrıldı. "Akrep."

Bir dahaki sefere acele etmeyecektim. Sertliği seviyordum ve sapıkça olmasını tercih ediyordum ama şu anda tek düşüncem onun içinde olmaktı.

"İzle beni," diye homurdandım, bir dirseğimin üzerine eğildim ve sikimi kavradım. Amı ıslaktı ve benim için damlıyordu. "Sikimin içine dalmasını izlemeni istiyorum."

İnledi, dirsekleri üzerinde yükselirken bacakları genişledi, göz bebekleri büyüdü, meme uçları sertleşti.

Yavaşça içeri ittim.

"*Akarlak.*" *Seni istiyorum.* Tısladım; o kadar sıkıydı ki. İçine daha derin iterken gözlerim onun üzerinde kaldı, onu doldururken yüz ifadesini izledim.

"Aman Tanrım!" Vücudu sarsıldı, ağzından yüksek sesli bir inilti yükseldi. Tamamen üzerine doğru hareket ettim, s o n u n a kadar soktum, elim onu kapladı

ığlık atıyordu. ekirdeği etrafımda zonkluyor, sıkılıyor ve bana uyum sağlıyordu.

"Hanna." Gözlerim başımın içinde geriye doğru yuvarlandı, bu his beni alt etti.

Ben.

"Daha fazla." Kalçalarını içime sokarak beni daha derine batırdı.

Emiyor

Daha derine ittim, vücudu benimkiyle birlikte yuvarlanıyor ve hareket ediyordu.

Yaptığımız her hamlede bizden daha yüksek iniltiler geliyordu. Bu yoğunluk daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu ve geçmişim yüzyıllar boyunca binlerce farklı partnerle yaptığım fantastik sekslerle doluydu.

Bu mu? Bu varlığımın içine işledi, damarlarımı deldi ve tenimi kapladı. Bana sahip oldu.

"*Bazdmeg!*" *Tısladım*, daha sert sürdüm, tempomuz arttı, ona doğru ilerlerken sırtımdan ter damlıyordu. Elleri kıçımı kavradı, beni ayırdı, parmağı kıçıma sürtündü, öne doğru kaymadan ve taşaklarımı arkadan kavramadan önce neredeyse bklmeme neden olan sinirlere çarptı. Boynumu ısırđı, boğazından kedi gibi bir hırıltı ıktı.

Bir inilti boğazımı parçaladı ve başım geriye doğru dikildi. O da benim hırnlığımınla eşleşti, deli gibi hırısımı arttırdı. Adımı haykıran çığlıkları, benim amansız drtmm altında, ıslaklığı ağaç kabuğunda ve gökyüzünde yankılanıyor, tırnakları sırtımı kesiyor, inlemeleri giderek daha çok bir kediyi andırıyordu.

Boğazını kavrayarak gözlerinin içine baktım ve onu daha sert sikerken gözlerinin kararmasını izledim. Tanklar yolun karşısındaki arazide ilerlerken yer gümbürdüyordu. İçinden çıkararak onu ters çevirdim, yere düz yatırdım, üzerine sürünerek tekrar içine girerken yer sarsılıyordu.

"Akrep!" Tırnakları yaprakları ve toprağı yırtıyor, vücudundaki sarsıntının çekirdeğine ve benim içime doğru ilerlediğini hissediyordu.

Elimi kaldırıp kıçına şaplak attım. "Bu neredeyse yakalandığın için." "Aman Tanrım! Boşalacağım."

"Hayır." Klitorisine yaklaşarak ona tekrar şaplak attım. Vücudu altımda titriyordu. "Ben söyleyene kadar olmaz, küçük engerek."

Bizden sadece birkaç metre ötede tankların ve araçların yola çıktığı duyuluyordu, yer sarsılıyor, elektrik akımı gibi içimizden geçiyordu. Klitorisini tekrar ovalarken aletim ona çarptı.

Dudaklarından bir çığlık çıktı ve bana doğru savruldu. Kızım tamamen vahşileşmişti. Kalçalarımın pençelerini geçirdi, tırnakları yukarı tırmandı,

kalçalarımı yırttı.

derim, beni çıkıntından aşağı sallıyor.

"*Vedd a cum!*" Dölümü *al*. Taşaklarımın sıkıştığını hissederek emrettim. Haykırdı, amcığı etrafımda kenetlendi, beni o kadar sert sağdı ki, denesem bile serbest bırakılmamı durduramazdım. Kükreyerek içine boşaldım, kalçalarım hala ona çarpıyor, yapabildiğim kadar içeri itiyordu.

Hanna çılgılık attı, başka bir orgazm onu parçaladı, beni daha sert sıktı.

Çoğu insan kendi orgazmını yaşar, ama sanki ben onunkini de hissedebiliyordum. Gücü içimde daha fazla zevk patlaması yarattı. Buna benzer bir şey yoktu. Sözcük bulamadığım ve içimde düşünmek istemediğim bir duyguydu.

Kendime gelmem birkaç dakika sürdü, bedenim onunkinin üzerine yığılmıştı, ikimiz de nefes nefese kalmıştık, amcığı hâlâ benden son damlasına kadar çekiyordu.

Başım dönüyordu, bedenim aynı anda hem sıkılmış hem de uyuşturucuyla uğulduyormuş gibi hissediyordu.

Hanna havayı içine çekti, hiçbir şeye bakmıyordu, kasları altımda seğiriyordu. Gözleri hala karanlıktı, vahşi kedi yüzeyden çok uzakta değildi, bu da beni tekrar onun içinde sertleştirdi. Bu kız benim düşündüğüm misyoner tipinden çok uzaktı.

"Bu..." Kelimeler durdu, az önce olanlara bir anlam veremedi.

Hanna hareket etmedi ya da yanıt vermedi, ciğerleri nefes nefese kalmıştı.

"Hey." Ağırlığının bir kısmını onun üzerinden kaldırdım ve saçlarını gözlerinden geriye doğru taradım. "Sen iyi misin?"

Gözlerini kırıştırdı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Hann-"

Markos'un kampından daha yüksek sesle bağırışlar geldi. Bu kez yakınlıklarındaki aciliyeti, birinin bizi duymuş olma ihtimalini hissettim. Bizi hissetti. Buradan defolup gitmemiz gerekiyordu.

"Gitmeliyiz, küçük engerek." Geri çekildiğimde aletim içinden kaydı ve anında geri girmek istedim. Onu tekrar almak, bu sefer daha yavaş ve özenli bir şekilde.

Ona uzanarak kalkmasına yardım ettim, ikimizin de üstü başı kir, yaprak ve seksle kaplıydı. Kampımızdaki herkesin muhtemelen bizi öldürmeye hazır olduğunu ya da çoktan gitmiş olduğunu bilerek çabucak giyindik. Grubumuza doğru yöneldi ama kolundan tutup onu durdurdum, sessizliği beni rahatsız ediyordu.

"İyi olduğuna emin misin?" Saçından bir yaprak kopararak yaklaştıım.
"Seni incittim mi?"

"Ben iyiyim." Başını salladı ama ses tonundaki bir şey ensemi sızlattı.
"Gitsek iyi olacak."

Başımı sallayarak onayladım, ikimiz de koşarak geri döndük ama tüm bu süre boyunca aramızda geçenlerin onu benden uzaklaştırdığını hissettim, yakınlılaştırmadığını.

Kampımıza geldiğimiz anda, huzursuz enerjiyi ve öfkeyi hissedebiliyordum. Warwick bisikletinin üzerinde, huzursuz ve tedirgin bir enerji içinde bekliyordu. Muhtemelen bizi geride bırakmak için oy kullandı.

"Hangi cehennemdeydiniz?" Birdie bağırdı, biz koşarken kolları havada uçuşuyordu. Yüzündeki öfke ve endişe yerini şoka bıraktı, ağzı bir O şekli aldı, görünüşümüzü ve büyük olasılıkla kokumuzu aldı. Bakışları ikimizin üzerinde aşağı yukarı hareket etti. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Yapma," diye mırıldandım, Hanna'yı incelemekten korumak, tüm suçu üstlenmek istiyordum.

"Ciddi misin?" Wesley başını sallayarak alaycı bir şekilde güldü.
"ünkü şu anda düşman sadece bir metre uzağımızdayken iyi bir zamandı."

Hanna'nın başı öne eğildi, yanakları pembeleşti.

Wesley'e bir bakış attım, bisikletimin gidonunu tuttum ve bacağımı attım. "Hadi gidelim."

Warwick anında motorunu çalıştırarak havalandı, Ash ve Lukas da hemen arkasından.

Hanna arkamdan tırmandı, belime tutundu ama mesafeyi hissedebiliyordum. Pişmanlığı. Benden başka bir yerde olma arzusu. Kaçmak için.

Bu beni kızdırdı.

Boğazım düğümlendi, yutkunmakta zorlandım, farkına vardığım şey korkuya dönuştü. Çünkü seksi hayatımdan ayrı tutarak ve çevremdeki hiç kimseyle bir araya gelmeyerek yaşadığım yüzyıllar boyunca ilk kez kaçmak istemiyordum.

Bölüm 19

Warwick

Ukrayna'ya geçtiğimiz andan itibaren, avını avlamak ve onu yok etmek isteyen Efsane'yi kurt ele geçirdi. Yarattığı işkenceyi sona erdirmek.

Dövülmüştüm, diri diri yakılmışım, bağırsaklarım değişmişti, elektrik verilmişti, işkence görmüştüm ama hiçbirisi bununla kıyaslanamazdı.

Onunla alay etmek. Onu gün boyunca ara sıra hissetmek, sistemimde vızıldamak, bir fısıltı, çevremde bir parıltı, o geri çekilmeden önce neredeyse onunla bağlantı kurabildiğim bir an.

Çok yakın ama bir o kadar da uzak. Daha önce bağlantımız koptuğunda, ne zaman geri geleceğini ya da içeri girersem beni nasıl keseceğini kontrol edemiyor gibiydi. Bu sefer farklı hissettirdi. Kontrol ondaydı ve ne kadar denersem deneyeyim beni dışarıda tutuyordu.

Ve bu hiç hoşuma gitmedi.

Grubu yola devam etmeleri için zorlamaktan başka bir şey yapamadım. Ukrayna'yı boydan boya geçmek için uygun bir zaman yoktu. Gün ışığı kötü bakımlı arka yollarda manevra yapmamızı kolaylaştırıyordu ama aynı zamanda fark edilmemiz de daha kolaydı. Gece bizi haydutlara, tuzaklara ve yolda öngörülemeyen sorunlara karşı savunmasız bırakacaktı. Arka sokakları kullanmak yolculuğumuzu saatlerce uzatıyordu ama ana otoyollar riske atamayacağımız kadar tehlikeliydi. Istvan ordusunu Kiev'den sınıra doğru hareket ettiriyorsa, bu yolları kullanıyor olmalıydı. Tanklar ve kamyonlar küçük, köhne ve çukurlu yollarla başa çıkamazdı.

Bütün gün at sürdük, Ternopil'e yeterince yaklaştık, güneş çoktan batmış olsa bile durmayacaktım, gecenin sefahatten başka bir şeyin tadılmadığı zamanına girdik. Grup donmuş, bitkin ve açlıktan ölüyordu ama benim ruh halimle kimse bana meydan okumadı. Kovacs'ın

Benden sadece kilometrelerce uzakta olmak bir saplantı gibi üzerimi örttü. Beni kontrol etti. Hâlâ orada olma ihtimali ya da onu son görüşümle ilgili söylentiler yanlış olsa bile, hedefimize ulaşmak için beni daha da zorladı. Bana bir şey verdi.

Ternopil'e girdiğimizde bisikletim yavaşladı. Bir zamanlar Batı Ukrayna'nın en büyük şehirlerinden biri olan bu güzel ve gelişen şehir, artık aşırı fakir ve zengin arasındaki nüfus ayrımının bir başka kurbanıydı. Zenginlik sadece şehrin bir tarafında kalan seçkinlere gidiyordu; yoksullar ve acı çekenler ise nehrin diğer tarafında kalıyordu. Sanki kuduz köpekler gibi kovulmuşlardı.

Gecenin bu saatinde hala dışarıda olanlardan, bir kumarhaneden diğerine sendeleyerek giden üst sınıftan bakışlar ve şüpheli bakışlar aldık.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Gördüğüm her bir insan insandı.

"Sanırım şu taraftan balık kokusu alıyorum." Minik bir el kulağımı çekerek şehrin güneydoğusundaki bir parkı işaret etti. Opie omzuma tünemişti, Bitzy de onun sırtındaydı, bu ikili şehirde ilerlerken benim pusulam gibi hareket ediyordu. Povstat'tayken Kovacs'ın yerini tam olarak onlar sayesinde bulmuştum. Yine de içgüdülerim sanki kendi GPS sinyaliymiş gibi beni buraya doğru işaret ediyordu, sanki beni kendisi çekmişti. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Bu içgüdü aramızdaki bağın ötesine geçmişti. Ve bu kelimeyi daha önce yüksek sesle söylemiş olmama rağmen, yine de panikle üzerime bastırıyordu. Bu hiç beklemediğim ya da istemediğim bir şeydi. Ona kadar. Onu kabul etmekten değil, kaybetmekten korkuyordum.

Dostum.

Doğal eğilimim buna karşı barikat kurmaktı. Ondan kaçmak. Ama tek yaptığım doğruca ona koşmaktı.

"Demek istediğim, balık kokusu değil, balık kokusu, bir günlük çürümüş balık kokusu gibi, ama birkaç gün önce yediğiniz ve hala etrafta dolaşan balık kokusu gibi. Bu daha çok balık kokusu gibi. Balık kokusu ya da belki de balık püskürmesi gibi."

"Kapa çeneni," diye mırıldandım.

Chirp!

"Bunu parmak yiyeceği olarak düşünebileceğinden emin değilim. Parmakların kalkmış olsa da-"

"Kapa çeneni. Kapa çeneni. Şimdi." Onlara dişlerimi göstererek homurdandım.

Chirp! Cik cik! Bitzy parmağını yüzüme doğru itti. Afyondan çıktığından beri keyfi yerinde değildi ve Ash'in hiç mantarı yoktu. Onun omzuna oturdu ve bir saat boyunca onu azarladı.

"İşte, Beef Bazooka Usta!" Opie bir aşağı bir yukarı zıplayarak Ulusal Canlanma Parkı'nın girişini işaret etti. "Oradan bizim balık kokusu geliyor."

Geri dönerek kaldırıma yanaştım, grubun geri kalanı da arkamda durdu. Hiçbir ışık ya da hareket yoktu, sadece ürkütücü bir sessizlik ve yıkık dökük parkın üzerine çöken sisli bir karanlık vardı. İçgüdülerim burada bir gölge aradığımı biliyordu, ama onu kontrol etme, ondan bir parça bulma isteği beni arabamdan indirdi.

"Bir şeyler ters gidiyor. Doğru yerde olduğumuza emin misin?" Bisikletinden inen Ash etrafına bakındı. Caden hemen arkasında duruyordu, ruh hali keskin ve aşikârdı. Benim çabuk sinirlenmem onunkini tahrik ediyor gibiydi. Ya da Fae Lordu'yla birlikte bisikletinden inen sarışın da olabilirdi.

Gözlerim girişteki bir ağaca asılı kâğıt broşüre kilitlendi. Yanına gidip koparıırken botlarım yüzeye sürtündü. Boğazımın arkası sıkıştı. "Circus Mystique. En karanlık fantezilerinizin gerçekleştiği yer." Yazının altında gölgeli bir dönme dolap silueti ve bir sirk çadırı vardı.

Bir gece önce Kovacs'la bağlantı kurduğumda aklıma gelen bir anı zihnimi kurcaladı. Gördüğüm bir vagonun yan tarafına aynı resim ve yazı stili damgalanmıştı.

"Evet." Elimdeki kâğıt parçasını Ash'e doğru iterek nefes verdim. "O da onlarla birlikte."

Kek ve Lukas Ash'in etrafında dolaşıp omzunun üzerinden bakıyorlardı. İkisi onun etrafında güneş gibi dönüyordu.

"Bekle." Kek elini ağzına kapattı ve güldü. "Brexley kaçıp sirke mi katıldı? Ciddi misin?"

Lukas başını sallayarak bir kahkaha attı.

"Kulağa doğru geliyor." Ash kendi eğlencesine engel olamadı. "Evet," diye mırıldandım kendi kendime. "İşte benim kızım."

"Son gösteri dün geceydi." Lukas altta yazılı olan tarihi işaret etti.

Başımı parka doğru çevirdim, mideme bir korku çöktü. Koşmaya başladım, parkın derinliklerine doğru ilerlerken bacaklarım patikayı yalayıp yutuyordu. O sırada

Acele edersem onu yakalayabilirdim. Parmaklarımı saçlarının ucuna dolayabilir ve onu kendime doğru çekebilirdim.

"Warwick!" Ash arkamdan bağırdı ama ben aldırış etmedim.

"Whoa, whoa koca adam!" Opie ceketime yapıştı, tutunmaya çalıştı. Bir açıklığa geldiğimde ayaklarım yavaşladı, yiyecek dolu kutular, ikramlardan parşömenler ve tatlı patlamış mısırlar zemini kaplıyordu. Eskiden bir çadırın kurulduğu, kazık deliklerinden harap olmuş bir çim alan görülebiliyordu. Şimdi boştu, sadece birkaç saat önce burada olanların hayaletleri kalmıştı.

"Siktir!" Gökyüzüne doğru böğürdüm.

"Sakin ol oğlum." Opie sanki bir kısırakmışım gibi boynumu okşadı.

"Yap. Sen. Kokluyor. Onu?" Dişlerimi sıktım. Baktığım her yerde karnavaldan geriye kalanlar vardı ama topluluk çoktan gitmişti.

Opie başını eğerek havayı kokladı. "Gerçekten kokusunu alıyorum." Arkamı işaret etti.

Brownie'nin burnunu takip ederek bir grup ağacın arkasındaki eski, paslı bir dönme dolaba doğru tekrar koşmaya başladığımda grubun geri kalanı bana ancak yetişebilmişti.

Opie daha konuşmadan, bir enerji zonklaması tenimden geçerek göğsüme yeniden hayat pompaladı. Boğazımın arkasında bir hırıltı kıvrıldı. Onun büyüsunü dilimde tadabiliyor, kemiklerime sürtündüğünü, derimi yaladığını hissedebiliyordum. Tanıdık ve çok güçlüydü.

"Kahretsin." Ash yanımda durdu ve gözleri büyüdü.

"Bunu hissediyor musun?" Ona baktım ve periferimden grubun geri kalanının geldiğini gördüm.

"Evet. Buradaki enerji çılgınca." Başını salladı, dikkati yakındaki ağaçlara ve çalılara yöneldi. "Karıştırdığı büyü her neyse... çok güçlü. Doğanın kafasını karıştırıyor."

"Ne demek istiyorsun?" Scorpion yanıma geldi. Ayaklarının üzerinde kıpırdanışından ve etrafına bakışından onun da kadını hissettiğini anladım. Benim kadar güçlü değildi ama Brexley burada Ash'in bile fark edebileceği bir iz bırakmıştı.

"Onun büyüsu hem doğayla uyumlu hem de doğaya karşı." Ash'in bakışları etrafta dolaştı. "Yaşam ve ölüm, ama her zaman eşit değil."

Kovacs ortada yürüdü, spektrumun her iki tarafını da çağırdı. Hiçbir fae bunu yapamamalıydı. Sadece doğal obscurer olarak doğan Druidler buna yaklaşabilirdi ve öyle olsa bile onun yaptığını yapamazlardı.

O ne Fae, ne Druid, ne de insandı.

O Gri'ydi.

"İşte kokusunu aldığım şey bu." Opie parmaklarını şıklattı. "Ne kokusu?" diye sordum.

"Ölüm."

"Hayaletler gibi mi?" Onu takip ettiler.

"Hayır, bundan daha keskin." Opie burnuna vurdu.

Chirp!

"Evet." Bitzy'ye başıyla işaret etti. "Cesetler gibi." "Cesetler mi?" Tekrarladım.

"Ya da daha çok kemik gibi." Opie burnuna vurdu. "Kemiklerin nasıl koktuğunu bildiğimden değil."

Chirp!

"Ben de ereksiyonun nasıl koktuğunu bilmiyorum."

Chirp!

"Bu tamamen bir yanlış anlaşılma!" Opie haykırdı. "Sadece merak ettim."

Parmaklarımı alnımda ileri geri ovuşturdum. Onu bulma, onu avlayan diğer her şeyden önce ona ulaşma ihtiyacı beni yiyip bitiriyordu.

"Kovacs," diye homurdandım sessiz bağlantımız aracılığıyla, otoparka doğru döndüm, kararlıydım, başka hiçbir şeye dikkat etmiyordum.

Aptalca bir hata.

Klik klik. Birden fazla silahın ateş etmeye hazırlanırken çıkardığı ses havaya karıştı ve beni olduğum yerde durdurdu. Anında Opie ve Bitzy'nin gözden kaybolduğunu hissettim.

"Şuna bakın." Gölgelerin arasından gölgeli bir figür çıktı, sesi uzuvlarıma öfke saçıyordu. "Tüm eski dostlarım yine bir arada." Aydan gelen bir parça ışık adamın üzerinde parladı, boğazıma bir hırıltı doldu. Düzinelerce asker onunla birlikte öne çıktı.

"Sen hariç. Sende memnuniyetle bir delik açacağım." Silahını bana doğrulttu.

"Takipçi," diye hırladım, Kurt derimin altında kabarıyor, boynunu kırmaya hazır bir şekilde dışarı itiyordu.

"Silahlarınızı yere bırakın ve bana doğru tekmeleyin," diye emretti İz Sürücü, köleleri robot gibi bize yaklaşıp ateş etmeye hazırlandılar. "Şimdi."

Hiçbirimiz

kımıldamadık. "Son

uyarı, Farkas."

"Siktir git."

Pop!

Silahı ateş aldı ve kulağını deldi. Omzuma, Opie'nin birkaç dakika önce bulunduğu yere kan damladı.

"Seni kaçırmak istemiştin," diye alay etti İz Sürücü. "Bir dahaki sefere ıskalamayacağım." Grup silahlarını yavaşça yere bıraktı.

"Şimdi dedim Farkas," diye tersledi İz Sürücü, sırtındaki pençeyi göstererek. İstemeye istemeye açtım ve kaldırıma indirdim. Korumaları içeri girip silahlara el koydu.

"Eğer itaat ederseniz her şeyin ne kadar düzgün gittiğini görüyor musunuz?" İz Sürücü bize sırttı.

"Siktir git, seni hain pislik!" Lukas tükürdü. "Geceleri nasıl uyuyorsun? Povstat'taki herkesin ölmesinin sebebi sensin. *Çocukların*. Seni dost olarak gören insanlar. Masum hayatlar. Bunu nasıl yaparsın?" Lukas ileri atıldı ama Ash ve Kek onu tutup geri çekerken bir düzine asker daha ormandan çıktı, silahları üzerimizdeydi.

"Nasıl *yapabilirim*?" İz Sürücü kendini işaret etti. "Mykel bizi fareler gibi yaşattı. Saklanarak. Korkaklar gibi. Yalan söyleyen oydu. Onun için kaçımız öldü ama hiçbir şey değişmedi? Sanki fae ve insanlar birlikte mutlu yaşayabilirmiş gibi. Hepsi bir yalandı. En azından burada onurlu bir şey yapıyorum. Dünyayı haşarattan kurtarıyorum."

"Bunu artık insan olmayan biri söylüyor." İz Sürücü'ye ters ters baktım.

"Ben daha da iyi bir şeyim." İz Sürücü çenesini kaldırdı. "Yeni bir ırk. Buradaki melezlerden ve fae'lerden daha üstün biri."

"Eszem azt az ici-pici szívedet!" Kalbini sökeceğim ve onunla ziyafet çekeceğim! Lukas, Kek ve Ash'e karşı savaştı ama onu yerinde tuttular.

"Bu muhtemelen hoşuna giderdi, değil mi?" İz Sürücü Lukas'a ters ters baktı. "Bana karşı her zaman ereksiyon halinde olduğunu biliyordum, seni hasta herif. Sürekli beni izliyordun. Tüylerim diken diken oldu." Ona tükürdü. "Beni iğrendiriyorsun."

Ash daha kımıldamadan onu hissettim. Öfkesi ağaçların arasından fırlıyor, dalları kırıyordu. "Seni öldüreceğim amına koyayım." Ash kıpırdandı ama Lukas onu yakaladı, şimdi onu tutan kişi olmuştu, kulağına fısıldayarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"İğrenç." İz Sürücü onlara karşı burnunu kırıştırdı. "Yine de bunu şanslı günüm olarak sayıyorum. Bazı karanlık fae karakterlerinin insanlarla meskûn bir kasabaya geldiği haberini aldığımda, bu kadar çoğunuzu bir araya getirebileceğimi düşünmemiştim. Bir hediye gibi... ve bu işimi çok kolaylaştırıyor. Her biriniz

"En çok arananlar listesinde sin, gördüğün yerde vur." Gözleri benim, Killian'ın ve Kek'in üzerinde dans etti ve Caden'ın üzerinde durdu. "Sen hariç. Baban senden bahsetmeye değer olduğunu düşünmüyor gibiydi. Sanırım sen ve fahişe annen Oyunlarda öldürölmediğiniz için büyük hayal kırıklığına uğradı."

Caden'ın öfkesi yüzeyde fokurduyor, yumrukları kapanıyor, damarları derisine doğru geriliyordu. Tracker'a saldırmaya hazır dı. Caden'ın önüne geçip aptalca bir şey yapmasını engellerken, boğazımı dolduran hırıltı Tracker'a yöneldi. Bir zamanlar bana ait olan büyü şimdi onun sisteminde de ateşleniyordu. Ve ben bunu hissedebiliyordum. Onu küçük kardeşimmiş gibi savunma ve koruma dürtüsü omurgamdan yukarı tırmandı ve omuzlarımı bir kalkan gibi yaydı.

Ondan nefret ediyordum ama ona yaklaşan herkesi de öldürürdüm.

"Hanna." İz Sürücü başını ona doğru eğdi. "Markos'un onun için daha büyük umutları vardı.

Sen. Bizden biri olduğunu biliyorsun. Onlara ait değilsin."

"Siktir git." Ağzından çıkan her hece bir mücadele gibi geliyordu.

Sırıttı. "Bugün bize katılırsan, seni kollarımızı açarak karşılarız, hiçbir soru sormayız. Burası senin ait olduğun yer ve bunu biliyorsun. Vücudunun arzuladığı şeylerin daha fazlasını sana verebiliriz. Daha fazlasını istiyorsunuz, değil mi? Bunu onların inanmasına izin vermeyeceğin kadar çok düşünüyorsun."

Elleri açılıp kapandı, çenesi sıkıldı, ifadesini inkar etmedi.

"Fikrini değiştireceksin," dedi kendinden emin bir şekilde ve bana döndü. "O zaman şöyle olacak. Sen hariç herkesi öldüreceğim." Silahını bana doğru salladı. "Beni Brexley'e götür, orada nektarı alacağım ve sonra ikinizi birlikte vuracağım. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Söylediğin her şeyi çıkar ve vücudunu parçalara ayırıp bir domuz gibi bağırsaklarını deştiğimi ekle, ben varım," diye gürledim, öne doğru bir adım attım, yüz ifadem bir alaycılığa dönüştü.

"Bu işler artık böyle yürümüyor *Kurt*. Fae'ler artık en iyi köpek değil." Silahın namlusunu bir diğerine çevirdi. "Seninle başlayacağım. *Fae lordunu* öldürdüğüm için alacağım madalyaları düşün." İz Sürücü tetiğe bastı, mermi doğruca Killian'a yöneldi.

"Hayır!" Bir çığlık geceyi yırttı, Rosie'nin figürü Killian'ınkine çarparak onu yoldan itti. Yan tarafından kan fişkır dı, kurşun kaburgalarını delip geçerken vücudu sarsıldı.

"Rosie!" Etrafımızda kaos patlarken Killian'ın feryadı kayboldu. Caden ve ben hep birlikte muhafızlara doğru ilerledik. Diğerleri de hemen arkamızdan koştu.

Bi

z. *Pop! Pop! Pop!*

Mermiler kıyafetlerimi yırttı, etimi kesti, sadece Canavar öfkeyle daha yüksek sesle kükrüyordu. Pençe silahımı savurarak etrafımda döndüm ve bir muhafızı kestim. Caden bir muhafızın tüfeğinin ucunu yakaladı ve suratına çarptı. Kemikler ve kıkırdaklar kırıldı, adam silahı ondan alıp bir başkasına doğrulturken yere düştü. Kalede yaptığımız gibi, birlikte hareket ettik, her birimiz diğerinin ne yapacağını biliyordu, ritim içinde senkronize olmuştuk. O ateş etti ve ben savurdum.

Birdie ve Wesley yanımda daha fazla yer aldılar.

İz Sürücü geri çekildi ve askerlerine bizi öldürmeleri için bağırdı. Daha önce gördüğüm düzinelercesi çoğalmış, etrafımızdaki gölgelerden geliyor gibiydi.

Bizi vurmaları uzun sürmezdi. Ne kadar güçlü olursa olsun, vücudunuzun kendini iyileştirmeden önce alabileceği çok fazla kurşun vardı.

Bir başka kurşun koluma saplandı ve bir avuç Fae askerini kesip biçerken pençeye olan hakimiyetimi zayıflattı. Wesley acı içinde bağırdı ve yere düştü. Hemen ardından Lukas vuruldu.

"Hayır!" Öfke içimde kabardı, enerji içimde kükredi, saf bir içgüdüyle uzandım.

Onu görmeden önce hissettim.

Başım onun gücünün hissine doğru sarsıldı. Gölgesi benden sadece bir metre uzaktaydı, karanlık gözleri dehşetle açılmıştı. Dikkatimiz bir an için birbirimize kilitlendi, sonra bir kurşun daha tenimi yaktı.

"*Kullan beni!*" Kovacs bana bağırdı. Brexley bana cevap verme şansı bile tanımadan büyüsunü içime itti. Güç kemiklerimin içinde patladı, damarlarıma yayıldı ve kaslarımı kilitledi. Göğsümde yanan bir ateş beni ele geçirdi.

Hayat.

Ölüm.

Adrenalin akımı efsaneyi serbest bıraktı ve bana daha önce hiç bilmediğim bir sihir deneyimi yaşattı. Her rengi, her sesi, her kokuyu hissediyordum. Bedenimi tüketti ve hepsini bana teslim etti. Ve her parçam bunu memnuniyetle karşıladı. *Hepsini* istedim. Onu arzuladım.

Ben de aldım.

Hareketlerim göz kırpmaktan daha hızlıydı, subay kalabalığını kesip biçmeden önce savaş çılgınlıklarım kulaklarına zar zor ulaşıyordu. Uyuşturulmuşlardı ve kaçamayacak kadar aptaldılar. Kanlarıyla yüzümü boyayarak ölüme yürüdüler. Birbiri ardına vücutları düştü, bazıları tamamen ikiye ayrıldı. Sahte kahramanlar hızlıydı ama Kovacs'la birlikte ben daha hızlıydım.

"Geri çekilin!" İz Sürücü'nün emri kulaklarıma çarptı, muhafızlar geri çekiliyordu. Göğsümden bir hırıltı yükseldi ve İz Sürücü'ye doğru yöneldim. Ölmesi gerekiyordu.

Bana ateş etti ve ben her birini engelledim, daha isabet etmeden önce atışı gördüm. Gözleri dehşetle açıldı. Koşar adımlarla otoparka doğru kaçtı. Adamları da onu takip etti.

Peşinden koşmak için hamle yaparken bacaklarım titredi. Brexley'in gücü beni bir çırpıda terk etti, dizlerim yere çarptı. İçi boşalan göğsüm ani kayıpla kabardı. Bir an için kurduğumuz bağlantı sönmüş, içim içimi yemişti. Sanki bir parçam eksikti.

"Ash! Yardım et!" Killian'ın çılgılığı başımı omzumun üzerinden çekti. Birkaç kişi Killian'ın etrafında toplandı. Yere oturmuştu, Rosie'nin başı kucağındaydı, yan tarafından kan fişkirirken eli sürekli yüzünü okşuyordu. Göğsünün hâlâ inip kalktığını ama sarsıntılı hareketler yaptığını görmem bir saniye sürdü.

"Lanet olsun." Ayağa kalktım, tökezleyerek onlara doğru yürüdüm. Vücudum sallanıyordu, uyumaya ihtiyacım vardı. Çoklu kurşun yaralarım ve Kovacs'la güç paylaşımım arasında, dik durmak için her şeyimi harcadım.

Hepimiz yaralanmış olsak da iyileşecektik. Rosie insandı. O yapmaz.

"Onu elimden geldiğince iyileştirebilirim ama bir klinik ya da malzeme bulmamız gerek." Ash onun üzerine eğildi. "Bana kumaş lazım."

Wesley Rosie'nin üzerine diz çökerek konuşmak için ağzını açtı ama ilk davranan Killian oldu.

"Al." Killian ceketini ve gömleğini tereddüt etmeden çıkardı ve gömleği Ash'e fırlattı. "Ne yaparsan yap. Sadece ona yardım et."

Caden ve ben nöbet tutup birliğin dönmesini beklerken Ash birkaç dakika sessizce çalışarak yarasını bağladı ve kanamayı yavaşlatmak için üzerini örttü.

"Burada daha fazla bir şey yapamam. Ona hemen yardım bulmalıyız." *Yoksa ölecek.* Bıraktığı duyguyu duyabiliyordum. Gerçeği.

Rosie kan kaybından ölecekti.

Killian ayağa kalkarken onu kollarının arasına aldı, kolundaki kurşun yarası bacağından aşağı damlıyordu. "O zaman ona yardım bulalım." Bu bir öneri değil, bir emirdi.

Scorpion durduğunda bisikletlerimize doğru ilerlemeye başladık.

"Hanna nerede?" Kafasını çevirdi, sorduğu soru bizi herkes etrafına bakar.

"Senin hemen yanında değil miydi?" Birdie sordu.

"Evet." Başını salladı, panikle etrafına bakınarak onu aradı. "Tam yanımdaydı ta ki..."

"Neye kadar? Nerede o?" Caden talep etti.

"Askerler kaçana kadar." Scorpion hareketsiz kaldı, gözleri otoparka kaydı. "Aman Tanrım, hayır." Koşarak girişe doğru gitti. "Hanna?" Körük sesi gökyüzüne yükseldi. "Hanna!" Peşinden otoparka doğru koşup izlerimi kaybettiğimde saf dehşet onun adını ıslattı.

Scorpion boş arazinin ortasında duruyordu. Hanna'nın çantası ayaklarının dibinde yerde duruyordu. Atılmıştı.

Her şeyini kaybetmiş gibi başı öne eğikti.

"Ne oluyor be? Nerede o?" Caden ayağa fırladı, saldırgan enerjisi Scorpion'a çarptı.

"O gitti." Scorpion'un sesi alçaktı.

"Ne demek gitti? Nereye gitti?"

Fae bir akrep kuyruğu gibi saldırdı ve elleriyle Caden'in boğazını kavradı. "Onlarla birlikte gitti!" Caden'ı sarsarak öfkeleni. "Lanet babanın ona yaptığı şey yüzünden. Onu onlardan birine dönüştürdü," diye bağırdı Scorpion, kasları sıkışmış ve birini yumruklamaya hazırı.

"Birine vurmak mı istiyorsun? Bana vur." Aralarına girdiğimde, Scorpion ve Caden'ın birbirine girmesinin ikisi için de iyi sonuçlanmayacağını biliyordum.

Bir an için Scorpion'un bunu yapmak istediğini görebiliyordum ama öfkeli, iç parçalayıcı bir böğürmeyle arkasını döndü. Scorpion ve ben Brexley olmadan birbirimize bağlı olmasak da onun acısını ve çaresizliğini hissediyordum.

Bunu çok iyi biliyordum.

Arkamızdan ıslak bir öksürük geldi. Killian Rosie'yi bisikletin üzerine oturtmaya çalıştı, onu önüne koydu, bisikleti devralırken kollarıyla onu sıkıştırdı. Uyanıktı ama zar zor.

Gitmemiz gerekiyordu.

"Hadi gelin." Caden ve Scorpion'a hareket etmelerini işaret ettim. Caden anında tepki verdi, motosikletlere geri döndü ama Scorpion hareket etmedi.

Onun yerine Hanna'nın peşinden gidip gitmemesi gerektiğini tartıştığını görebiliyordum.

"Şu anda onun için hiçbir şey yapamazsın," diye mırıldandım sadece ona. "Sadece kendini öldürteceksin." Patlamış dudağımı yaladım. "Onu geri getireceğiz. Bunu yaparken senin yanında olacağımı garanti ederim ama şu anda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Scorpion'un çantasını alıp bana bakması için birkaç vuruş daha geçmesi gerekti. "O benim."

"Biliyorum." Ne demek istediğini anlayarak başımı salladım. "Onu geri getireceğiz." Nefes verdi, sonra benimle birlikte döndü, ikimiz de arabalarımıza doğru koşmaya başladık.

Otoparktan çıkarken Kovacs'ı bulma konusundaki çaresizliğim daha da arttı. Onu arayan çok kişi vardı.

Hepsinden önce ona ulaşmalıydım. Çünkü Kovacs *benimdi*.

Bölüm 20

Brexley

"İşte bu kadar. Kendini onlara aç," diye konuştu Esmeralda ama duyduğum Tad'di, onun cesaretlendirmesi beni teşvik ediyordu. Tamamen trans halindeydi ve Tad'in bedenini kullanmasına izin veriyordu. Hayaletlerle, yaşayan bir insanla konuşur gibi diyalog yoluyla iletişim kurmanın kolay olmadığını öğrenmiştim. Kendilerini ifade etmek için kendi yöntemlerini kullanıyorlardı - imgeler ve tek kelimelik fısıltılar. Güçlerim Tad'i daha net görmemi sağladı ve konuşmak için Esmeralda'yı kullanması çok daha kolay oldu.

"Onların enerjisini nasıl engelleyeceğini ve alacağını öğrenmelisin. Bunu kendin için kullanmayı." Etrafımda dolaştı, tavrı sabırlı ve gerçek kadından daha yumuşaktı.

Ter alnımı ıslatıyor, donmuş el ve ayak parmaklarımla çelişiyordu. Öğleden sonra, Aralık ayındaki sıcaklıkları ısıtmak için hiçbir şey yapmamıştı ve hava tekrar düşmeye başlamıştı. Kampı yıktıkları anda yola çıkmış ve bu akşamki karnaval için hazırlık yapmak üzere bir sonraki kasabaya, başkent Kiev'den önemli bir ulaşım merkezi olduğu ve bu bölgede daha fazla Ukraynalı askerin bulunmasına katkıda bulunduğu için hâlâ gelişmekte olan Zhytomyr kasabasına gitmiştik.

Jethro Ternopil'deki olay hakkında benimle hiç yüzleşmedi. Beni ailesi gibi koruma konusundaki tutumu daha fazla açıklamaya ihtiyaç duymuyor gibiydi. Üstat bunu ilan etmişti ve herkes bunu kabul etmişti. Herkes değil tabii. Zelda benden daha da çok nefret ediyordu. Vardoları yağmalandıktan sonra, ne zaman yanlarına gitsem bana dudak büküyordu. Esmeralda'nın bana yakınlık duyması, kendi torununa değil de bana sihrim konusunda yardım etmek için fazladan zaman harcaması da işe yaramamıştı.

Jethro arandığımı, kimliğimin açığa çıktığını biliyordu. Kervan kasabadan geçerken beni bir arabanın arkasında battaniyelerin altında sakladı,

memurlar onları evrak işleri için durduruyordu. Ukrayna'da gittiğimiz çoğu yerde insanlar çoğunlukta ve sıklara ucube gözüyle bakıyorlardı. Onları bir geceliğine korkunç hayatlarından uzaklaştıracak bir eğlence ama genel olarak toplum tarafından hoş karşılanmıyor. Çoğu yerde, kumpanyanın birçok işyerine ve dükkâna girmesine izin verilmiyordu.

Tad, "Brexley, konsantre ol," diyerek dikkatimi geri çekti. Bu gece için çadırları yeniden kurarlarken arka planda bir kez daha metal sesleri ve bağırışlar duyuluyordu. İçinde bulunduğumuz park, bakımsız bir çocuk oyun alanı, dönme dolap, yaya köprüsü ve karnavalın kurulup müşterileri karşılaması için altta düz bir alanla Teteriv Nehri'ne karşı kurulmuştu.

Dikkatimi altımdaki kargaşadan nehrin karşı tarafına çevirdiğimde, çok uzakta olmayan bir mezarlık hissedebiliyordum, sakinleri bir işaret gibi beni arıyordu.

Gözlerimi kapatarak onları kendime çektim, benim onların enerjisiyle karıncalanıyordu. İçinde nektar olan kutu, bankta postumun altına sıkıştırılmış, benimle alay ediyordu. Ona dokunmamak, beni çağırdığını, beni baştan çıkardığını duymamış gibi yapmak için her gün daha fazla mücadele ediyordum. Onu kullanmamı istiyordu ve ben de kaçtığım o gece sahip olduğum yüksek, katıksız gücü arzuluyordum. Nektara her dokunduğumda, içimden daha büyük bir güçle çıkıyor gibiydi.

"*Kendi büyüne bile hükmedemiyorsan onunla boy ölçüşemezsin.*" Tad daha önce dikkatimin tekrar tekrar ona döndüğünü fark ettiğinde beni azarlamıştı. Doğru olduğunu bildiğim bu hakaret karşısında başımı öne eğdim.

"*Onu yok etmeliyiz... Tehlikenin de ötesinde. Bu küçük madde dünyadaki en güçlü şey. Verebileceği zararı bir düşünün.*" Andris'in sözleri aklımın bir köşesini gıdıkladı, sesinin tınısı kalbimin derinliklerine işledi.

Çok çalışıyordum ama hâlâ Tad'in olmamı istediği yerden çok uzaktaydım. "Onun baştan çıkarıcılığına boyun eğme, kızım. Güç güçlü bir kuvvettir. Güçlü iradelere sahip olanları en zayıf zihinlerle yozlaştırır."

"Ama..." Yutkundum. "Beni nasıl bozabilir? Yani, o benim bir parçam değil mi? Tanıdığım?"

"Bunu daha da tehlikeli kılan da bu," diye yanıtladı Tad. "Hayattayken göremediklerim."

"Ne?"

"*Sen onun bir parçasısın. Senin özün onun içinde.*" Dudaklarını birbirine kenetledi, ifadesi ciddiye. "*Ama kızım, sadece gerekiyor.*"

"Bu doğru değil; bana gücünü veriyor. Bunu hissettim." Nektarın gücüyle ona yaptıklarını hatırlayınca midem bulandı - hapishanenin dışındaki tüm o insanlara.

"Peki sonra sana ne oluyor?" Tad başını eğdi, beyaz kaşları yukarı kıvrıldı ve "seni tükenmiş bırakıyor" demeden önce düşünmem için bana bir an verdi.

Duygular boğazımı düğümledi. "*Çünkü büyü bir dengedir.*"

"Aynen öyle." Tad başını eğdi. "Senin büyü doğayla bir denge kurmalı, doğanın tüm yaşamını kanatan bir şey değil. Ve senin aracılığıyla Warwick ve Scorpion'dan alıyor. Üçünüzü birbirine bağlayan bağları, nektarla olan bağınızı görüyorum. Gittikçe dengesizleşiyor. Bu yolda ilerlemeye devam ederseniz üçünüzü de öldürecek."

Gözlerimin arkası yaşlarla doldu. Nektarı savunmak, korumak... onu haklı çıkarmak istedim. Ama yapamazdım; neler yapabileceğini görmüştüm.

"Sen yeterlisin Brexley," dedi Tad usulca. "*Sadece sen.*"

Duygusu bütün gün aklımdan çıkmadı ve nektara olan ihtiyacımı geri itmem için bana güç verdi. Arzuladığım şey ne zaman zehirli bir parçam haline gelmişti? Beni uçurumun kenarına getirip karanlığa sürükledi.

"Dikkatini ver." Esmeralda başıma vurarak beni şimdiki zamana geri getirdi. "Şimdi onlara ne istediğini söyle." Tad'in direktifini dile getirdi. "Onlara bir emir ver."

Yorgunluk gözlerimin arasında bir baş ağrısına neden oldu ama derin bir nefes aldım, göz kapaklarım kapandı, bariyerim aşağı kaydı ve hayaletlerin beni aramasına izin verdim.

Bunu yaptığım anda yüzlercesi üzerime çullandı, gölgeleri tenime değdi, enerjilerinin ve ayırt edilemeyen seslerinin vızıltısı kafamın içinde zonkladı, sinirlerimi bir blender gibi çırpı.

Dudaklarımdan bir çığlık koptu. "Geri çekil!" Sözcüklerim sürekli üzerime gelen selin altında karmakarışık olmuştu. Bu kilisede ilk kez olduğunda, yoğunluğun altında ezilmiştim ama Tad'in beni her gün amansız bir eğitime tabi tutmasından bu yana daha da güçlenmiştim. Bir kası çalıştırır gibi, gittikçe daha fazla ağırlık kaldırabiliyor, tepkilerimi keskinleştiriyor ve bana daha fazla dayanıklılık veriyordum.

Bu topraklardaki ölümün ağırlığı, her bir ruhun çaresizliği ve üzüntüsü bazen sakat bırakıyordu. Bu bölgede yaşanan acılar

Sonsuz.

Daha derine inerek, kabaran paniği yatıştırmaya çalıştım. Diz çökerek verdiğim tepki, onların ezici enerjisinden kaçmak ve geri çekilmek oldu.

Rüzgâr nehirden eserek yüzüme çarptı. Bulutlu gökyüzünde bir çatırtı gürledi, bir şimşek çaktı ve enerji bedenimin etrafında uğuldayarak onu içten dışa ısıttı.

"Dur." Talep içimin derinliklerinden geliyordu, alçak sesle ve sakindi ama bıçak gibi kesiyordu. Hayaletler geri çekildi, yakınımnda gezinmeye başladılar ama hiçbirisi bana dokunmadı. "Ben söyleyene kadar bana dokunmayacaksınız. Anladın mı?"

Konuşulan bir şey yoktu ama havadaki vızıltı ve aşağıdaki ateş lambalarının titreşimi bana bunu yaptıklarını söylüyordu.

"Güzel," diye konuştu Tad Esmeralda aracılığıyla. "Şimdi senin niyetini hissetmeliler. Hayaletler ölümlülerin algılayamadığı şeyleri algılayabilir ama bunun bilincinde değillerdir. Kendinizi kaybetmekle onlara ne istediğinizi anlayacakları kadarını vermek arasındaki çizgiyi çizmelisiniz."

Sürekli başarısız olduğum yer burasıydı. Aradaki çizgi o kadar inceydi ki, yırtılıp o kenardan düşmek için fazladan bir damla yeterliydi. Üzerinde durulması gereken bir noktaydı. Ya onlardan çok fazla şey aldım, hapishanenin dışında olduğu gibi kendimi kontrol etme yeteneğimi kaybettim, masum insanları anlamadan öldürdüm ya da onlar benden çok fazla şey aldılar, tüm enerjimi ve hayatımı emdiler, beni yavaşça öldürdüler.

Onları tutma yeteneğim azalıyor, bana daha fazla güç vermesi için nektara ulaşma arzumu artırıyordu, tıpkı bir kafein iğnesi gibi.

Bunun da ötesinde, Warwick ve Scorpion ile olan bağlantımı engellemek için özenle çalışmam gerekiyordu, dikiş yerlerinde fırçalandıklarını hissediyordum, içeri girmek istiyordum. Ama yapamadım. Henüz yapamadım. Daha da güçlenmeliydim ki onlardan hortum çekmeyeyim ya da onları yedek pil olarak kullanmayayım.

Dudağımı ısırđım, büyüümün hayaletlere sızmasına, onları özümsemesine ve yönlendirmesine odaklandım. Güç ruhumda uğulduyordu. Aynı anda hem korktuğum hem de arzuladığım şey. Annemin, kraliçenin, Warwick'in, Scorpion'un ve Öteki Dünya ile Dünya arasındaki duvarın ölümünden dövülmüş ve inşa edilmişti.

Ölüm kemiklerimden geldi. DNA'mda vardı ve doğduğum anda bana hayat verdi. Beni bugün olduğum kişi yaptı.

Gri.

Yaşam ile ölüm, aydınlık ile karanlık arasındaki çizgide yürümeye çalışırken kaslarım titriyordu. O tatlı noktayı hissettiğim anlar oldu.

Artık bunun için çalışmak zorunda değildim. Tekrar çökmeden önce otomatikti.

Bugün, ruhlar etrafımda süzüldü ve kendi gölgemin benden ayrılarak uzandığını hissettim. Onlara katılıyorum.

Oh. Kutsal. Kahretsin.

Boğazıma bir nefes tıkanı, vızıltı daha da güçlendi. Daha önce aklıma bile gelmeyen bir şey şimdi çok anlamlıydı. Çocuklarla yaşadığımdan çok da farklı değildi. Fiziksel olarak bir yerde olabilirdim ama gölgem onlarla birlikteydi.

Göğsüme bir endişe dokunuşu dokundu, ama onu görmezden geldim, gölgemin hayaletlere katılmasına izin verdim, daha önce yapamadığım bir şekilde onlarla iletişim kurdum ve onlara liderlik ettim.

"Yapıyorsun!"

Gölgem arkasını döndü ve Tad'i karşımda gördü. Gölgesi benim için bir zamanlar o adam kadar gerçektir.

"Tad!" Gözyaşlarım göz kapaklarımdan arkasını yakarken haykırdım.

Aslında hayatta olmasa bile kalbim bir fark görmüyordu ama adam farklıydı. Tad artık kambur değildi. Omurgasını sakatlayan ve kemiklerini sızlatan bir lanet yoktu. En az yirmi yaş daha genç görünüyordu, canlı ve sıcak bir ışıkla parlıyordu. Mavi gözleri mutlulukla dans ediyordu, enerjisi sanki

rahat battaniye, ki bu sadece içime bir bıçak sapladı.

"Yapma." Başını iki yana salladı. "Seni suçlamıyorum kızım. Sen de suçlamamalısın." Yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı. Uzanıp elimi sıktı, tenim uğulduyordu.

Boğazımda bir hıçkırık düğümlendi, dokunuşuyla gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü.

"Nasıl yapamazsın?" Benden nasıl nefret edemediğini hâlâ anlamıyordum.

Kork benden.

"Sana söylediğim gibi, beni özgür bıraktın. Artık o kırık kabuğa hapsolmuş değilim." Eli benimkini okşadı ve damarlarıma elektrik gönderdi. Gülümsemesi nazlı nazlı kıvrıldı. "Buraya gelmeni bekliyordum. Bu noktaya kadar. Beni her gün şaşırtıyorsun."

"Ne?" İçime çektim. "Gölgemin sana bağlanmasına izin vermem gerektiğini biliyor muydun?"

"Tam olarak bana değil ama ruhlar âlemine. Senin ve Warwick'in neler yapabildiğinizi, ruhlarınızın başka bir düzlemde birbirleri arasında gidip geldiğini gördükten sonra, bunun burada da işe yarayabileceğini düşündüm."

"O zaman bunu bana neden söylemedin?" Gerçek bedenimde enerjimin düştüğünü hissedebiliyordum. Warwick ve hatta Scorpion ile bağlantı kurmak zahmetsizken, bu öyle değildi. Doğal değildi; sadece yaşam ve ölüm arasındaki boşlukta kalmak çok daha fazla çalışma ve konsantrasyon gerektiriyordu.

"Elimden geleni yaptım ama buraya kendi başına gelmen, anlamam gerektiğini fark ettim. Korkularından ve suçluluk duygundan kurtulmak için. Sana anlatabilirdim ama bunu kendin yapana kadar anlayamazdın."

Havanın içinden Zelda'nın sesi bağlantıyı delip geçti.

"Bunică!" Büyükanne! Çağrısı bulunduğumuz yere kadar ulaştı, ruhlar âlemini bir bıçak gibi kesti, Tad'ın gölgesi kayboldu ve beni bedenime geri çarptı. Başımı Esmeralda'ya çevirdim ve bana sanki beş başım çıkmış gibi baktı.

"Bunică, her yerde seni arıyordum. Burada ne işin var?" Zelda çalıştığımız rotundaya doğru tepinerek girdi ve bana pis bir bakış atarak büyükannesine doğru ilerledi. "Bu soğukta dışarıda olmaman gerektiğini biliyorsun."

"Ben iyiyim." Esmeralda havladı, bakışları hâlâ benim üzerimdeydi.

"İyi değilsin. Burada olmamalısın... bu her neyse." Zelda parmaklarını kavradı, kaşları çatıldı ve suçlayıcı bir bakışla bana hırladı. "Ellerin donuyor."

"Beni boğmayı bırak." Esmeralda kollarını geri çekti. "Ben çocuk değilim."

"Gerçekten mi?" Bir kez daha bana ters ters baktı, sonra tekrar büyükannesine baktı. "Beni kandırabilirdin. Burada bir ergen gibi sigara ve içki içiyorsun." Cık cık etti. "Bunların hiçbirini yapmaman gerektiğini biliyorsun."

"Tanrım, tam bir baş belasısın." Esmeralda gözlerini devirdi, parmaklarının arasında tuttuğu sigaradan bir nefes çekti ve çok yıpranmış tavşan terliklerini oynattı. "Nalları dikene kadar sahip olduğum küçük eğlenceyi yaşamama izin ver... ki bunu mutlulukla bekleyeceğini düşünmüştüm."

"Kes şunu." Zelda yüksek sesle nefes alıp verdi. "Birazdan açılıyoruz. Isınman, yemek yemen ve giyinmen gerek." Battaniyeyi omzuna daha sıkı doladı, yola doğru geri döndü, göz kapakları bana doğru daraldı. "Ondan uzak dur." Alaycı bir tavırla eğildi. "Jethro'nun seni neden korumaya layık gördüğünü bilmiyorum ama sen bizden biri değilsin. Senin içini *görebiliyorum*. Burada sefalet ve yıkımdan başka bir şeye yol açmayacaksın." Zelda bununla birlikte karnavala doğru geri döndü.

"Tıpkı annesi gibi." Esmeralda sigarasını söndürerek başını salladı. "Dırdırcı bir sürtük daha." Oflayıp puflayarak çıkışa doğru ilerledi. "Ama tamamen haksız da değil."

Duyguları karşısında çenem yukarı kalktı, bakışları beni delip geçti.

"Sen bizden biri değilsin. Az önce tanık olduklarıma bakılırsa, hiçbir şeyden değilsiniz, değil mi?"

Yutkunarak ona baktım.

"Evet." Başını salladı, içinden garip bir kıkırdama yükseldi. "İçimde bir his vardı." Sürüne sürüne kaldırıma çıktı. "Gidip kışlarına güneş ışığı üfleme vaktim geldi, onlara geleceklerinde şans ve aşk gördüğümü söylüyorum... ne boktan bir şey," diye mırıldanarak tepeden aşağıya, sirk çadırlarına ve vagonlarına doğru ilerledi. Korkuluklara yaslanarak parka baktım. Güneş batmıştı ve ateş ampulleri yanıyor, ürkütücü, romantik bir parıltı yayarak konukları baştan çıkarıcı bir gece için karşılıyor, cüzdanlarını sadece bir neşe fısıltısı ve başka bir hayat olasılığı için boşaltıyorlardı.

Derin bir nefes alarak tekrar Tad'e ulaşmayı arzuladım ama yorgunluk bir tren gibi bedenimden geçti. Tad ve Esmeralda ile saatlerce çalışmak enerjimin çoğunu çalmıştı. Dün gecedен sonra, İz Sürücü'nün dışarıda beni aradığını bildiğim için zar zor uyuyabildim. Bir şekilde Budapeşte'de arkadaşlarımla olmadığımı öğrenmişler ve beni bu gruba kadar takip edecek kadar bilgi sahibi olmuşlardı.

Bir farkındalık ensemi sıyırdı ve beni etrafımda sürünen karanlığa doğru savurdu. İzleniyor olma hissi omurgamı titretti. Karanlıktan başka bir şey görmüyordum ama içimden bir şeyin *ya da* birinin orada olduğunu hissediyordum. İzliyordu. Bekliyordu.

Pavyondan dışarı fırlarken ayak sesleri duymaya ya da birinin peşimden geldiğini hissetmeye hazırlandım ama hiçbir şey gelmedi. Bu his beni hala terk etmemişti, arkamdaki bir şeyin fısıltısı beni aşağıdaki parlak ışıkların ve insanların korumasına doğru itiyordu.

Açlık beni bütün gece saklandığım terzi vagonundan dışarı çıkardı, festivalde dolaşan insanlardan uzak durmanın daha iyi olacağını biliyordum. Markos muhtemelen resmimi ülkenin dört bir yanına yaymış ve başıma ödül koymuştu. Beni gören tek bir kişi Jethro ve adamlarına zarar verebilirdi ve ben bunu onlara yapmak istemiyordum.

Sirk kapanana kadar bekledikten sonra, kampımızdaki son vagondan kayarak, göstericiler için gösteri sonrası yiyecek ve içecek olduğunu bildiğim çadıra yöneldim.

Acı soğuk beni omuzlarıma sardığım kürkümün içinde büzüştürdü. Yol boyunca yanan şömine ışıkları titriyor, şeker kokusu hâlâ havada asılı duruyor, taşan çöp kutularından kalıntılar fişkırıyordu. Sonundaki büyük çadırdan sesler ve kahkahalar yükseliyor, gösterinin coşkusundan inen toplulukla doluyordu.

"Laura." Karnavalın içinden geçen karanlık gölgelerden derin bir ses geldi, uzun boylu, yapılı bir figür dışarı çıktı.

"*Bazdmeg!*" Bağırarak arkamı döndüğümde Efendi'nin gölgelerin arasından sanki onların bir parçasıymış gibi sıyrıldığını ve delici bakışlarıyla beni dikkatle izlediğini gördüm. "Beni korkuttun."

Jethro cevap vermedi, dikkati tamamen benim üzerimdeydi ve enerjisi tenime yayılıyordu. Hâlâ kostümünü giymişti, silindir şapkası bir gözünün üzerine eğilmişti. Jethro çok yoğundu; etrafındaki boşluğu içine çekiyordu ama sanki o boşlukta kolayca kaybolabilirmiş gibi hissediyordu. Varlığı büyüleyiciydi. Çekici. Sizi kendine çekiyor, size başka seçenek bırakmıyordu ve siz de bunu istemiyordunuz.

"Birbirimize karşı dürüst olabiliriz, değil mi *Laura*?"

Burnumdan hava üflendi. "Sanırım ikimiz de bunun benim adım olmadığını biliyoruz." "Gerçekten de öyle." Başını eğerek onayladı ve yaklaştı. "Biz

Burada hepimiz uyumsuzuz. Birçoğumuz geleceğimizi tehlikeye atabilecek geçmişlerden geliyoruz. Dışarı çıkarmak istemediğimiz şeyler var. Bu dünya affetmeyen bir yer, hiçbir şey vermiyor, özellikle de topluma uymayanlara, ister fae ister insan olsun. Bu topluluk yeniden başlayabileceğiniz, istediğiniz kişi olabileceğiniz yerdir. Bazı geçmişler burada yollarını bulmuş olsalar da, ben her zaman kendimizi koruduğumuz fikrine sıkı sıkıya bağlı kaldım."

Yutkunarak gözlerimi esrarengiz adamdan ayırmadım, içimi bir korku kapladı.

"Sen normal bir uyumsuz değilsin, *Brexley Kovacs*."

Adımı yüksek sesle söylediğini duymak boğazımdan aşağı kaynar bir sıcaklık döktü. Kıpırdamadan ya da cevap vermeden baltanın düşmesini bekledim.

"Biz burada kendimizinkini koruyoruz. Ama ne zaman bir kişi buradaki diğer tüm hayatlardan daha ağır basar?" Kaşlarını kaldırdı. "İçimizi daha derin kazmaları, gömülü kalması gereken şeyleri bulmaları riski..." Her kelime pürüzsüzdü ve hiçbir duygu içermiyordu, bu da ne

hissettiğini çözmeyi zorlaştırıyordu.

"Bir vardoya zarar vermek daha önce normal bir baskında karşılaşmadığımız bir şey değil. Polis tarafından hedef alınmaya oldukça alışığız." Kollarını kavuşturdu. "Ancak, sizin normale yakın bir yerde olduğunuzu sanmıyorum. Ve sizin için gelmeyi bırakacaklarını da sanmıyorum, değil mi?"

"Hayır." Utanç başımı eğdim, dilim alt dudağımın üzerinde geziniyordu. Tüm bu insanları büyük bir tehlikeye atıyordum.

"Senin için mi yoksa yanında taşıdığın şey için mi geliyor?" Bana bağladığım ve yanımdan hiç ayırmadığım kutuyu başıyla işaret etti.

Dürtü elimi koruyucu bir şekilde kutuya götürdü. Sorusunun ağırlığı bana çarpana kadar bedenim savunmaya geçti. Gözlerim onunkilerle buluştu.

"Gittikçe güçleniyor. Yakında her yerden fae onu hissedebilecek... onu hissedebilecek."

"Ne?" Ağızım açık kaldı. "Hissdebiliyor musun?"

Jethro'nun gözleri ellerime kaydı, çenesindeki bir kas seğirdi. "Ben de Fae'ler arasında pek normal sayılmam." İmalı tonu göğsüme bir ok gibi saplandı. Haklı olmadığımı açıkça hissetmişti ama neydi o? "Bu büyü her geçen gün daha da güçleniyor. Başkalarının da farkına varıp onları doğrudan bize getirmesi uzun sürmeyecek."

Bu yüzden büyücüler onu bu kadar uzun süre korudular, ondan gelen gücü gölgede bıraktılar, onu dünyadan sakladılar. Ve ben onu yanımda taşıdım, benimle güvende olduğunu düşündüm, oysa ben sadece onu güçlendiriyordum, sesini bir fısıltıdan bir şarkıya dönüştürüyordum.

"Ben gidiyorum."

"Bu şehri memurlar istila etmiş." Jethro başını salladı. "Yola çıkmadan önce burada sadece bir günümüz daha var. Kiev'e yaklaşına kadar bekleyin. Oradan kaybolmak daha kolay olacaktır."

Ya da beni engerek inine götürecekti.

"Sanırım o zamana kadar güvende olursunuz." Şapkasının kenarına vurdu. "İyi geceler, *Laura*." Göz kırptı ve ağır gölgelerin arasından sıyrılıp gözden kayboldu.

Birden ellerimde taşıdığım tehlikenin farkına vararak kıpırdamadım, gücünü hisseden herkesi içeri çekecek bir fener gibiydim. Gittiğim her yerde bir tehdittim, arkadaşlarım için, buradaki grup için bir tehlike. Gittikçe bu nektarın tehlikesini daha çok fark ettim. Kullanmasam bile onu elimde tutabileceğimi düşünmenin.

İçinde kaldığım vagona geri döndüğümde artık gruba katılmak istemiyordum. Neşeleri ve kahkahaları bana da taşındı ve kendimi daha da

daha çok bir yabancı gibiydi - burada kendileri için kurdukları hayatı yok edebilecek biri.

Warwick'i hissetmeden önce iki adım atmıştım, aramızdaki bağ gölgeyi bedenimden çekip beni ona doğru çekiyordu. Birdenbire tanıdık bir ormanlık alanda durdum, Ukrayna üniformalı adamlar üzerinde tepinip bir düzine figüre kurşun sıkarken yerde bir sirk posterini duruyordu. Gözlerim onlara liderlik eden adamı buldu.

İz sürücü.

Dehşet ciğerlerime bir çığlık hapsetti.

Manyetik çekimi hissedince kalbim boğazıma düğümlendi ve dikkatim diğerlerinden bir adım yukarıda duran adama yöneldi.

Warwick.

Su rengi gözleri içimi yakıyordu, onu varlığımın her zerresinde hissediyordum, kalbim duygularla kabarıyordu.

Bir acı çığlığı havayı doldurdu ve Birdie ile Wesley vurulurken çaresizce durdum. Uzakta, yerde çoktan bir ceset vardı.

Rosie.

Dehşet beni ele geçirdi, gözlerim tekrar Warwick'e kaydı.

"Kullan beni!" Hâlâ sirkteki bedenimi hissederek çığlık attım. Zihnimin orada olmasına izin verdim, o daha cevap bile veremeden kendimi Warwick'in içine soktum ve ona sahip olduğum her şeyi verdim.

Bağımız kaynaştı, ısı ile kabardı, büyü ile patladı. Onu kavradığını ve benden çekip aldığını hissedebiliyordum. O beni tüketip ele geçirirken bedenim alev alev yanıyordu. Aramızda hiçbir fark yoktu, gölgem onun ruhuna sürtünüyor, kaslarına doğru kayıyor, kemiklerine kilitleniyor ve ona güç veriyordu.

Warwick pençe silahını savurduğunda havayı bir kükreme kesti ve ne olduğunu bile anlayamadan iki askerin kafasını kopardı.

Efsane canlandı. Onu damarlarımda hissedebiliyor, göz kapaklarımda ardındaki renk kıvılcıklarını görebiliyordum. Kibarca sormadı ya da çok fazla almaktan çekinmedi. Sunduğum her şeyi parçaladı, daha derine battı, memur kalabalığını yararken daha fazlasını aldı.

Daha önceki eğitimim nedeniyle enerjim zaten sınırlıydı; bir homurtuyla dizlerim yere düştü, kutu ellerimden yuvarlandı. Ona pompalanan büyü dalgası içimi hızla yaktı ve daha fazlasını talep ettiğini hissedebiliyordum. Yere yığıldım, bağlantı titremeye başladı.

Hayır! Hayır! Zihnim feryat etti. Şimdi olmaz. Bana ihtiyacı vardı. Gücüme, sihriime ihtiyacı vardı. Hâlâ yenilmesi gereken çok kişi vardı.

Kutu elimin altındaydı. İçindeki nektar bana onun için ihtiyacım olan dizginlenemez büyüü verecekti. Ziyafet çekebileceği bir sihir.

Parmaklarımı uzattım, uzandım, enerjim her saniye azalıyordu. Kutuyu kavradım, kilidini açtım. Nabzını hissedebiliyordum, içindeki enerji kullanılmak istiyordu, benim dokunuşumu arzuladığı kadar onu arzuluyordu. Parmaklarımın uçları neredeyse yüzeyi sıyrırıyordu.

"Hayır!" Bir ayakkabı elime bastırdı, acı sinirlerimi zıplattı ve Warwick ile olan bağlantımı bir sigorta gibi kopardı. Aramızdaki bağlantının yerini soğuk bir karanlık aldı. Gölge uzaklaştığı anda, fiziksel bedenim havaya kalktı, yüzüm toprağa gömüldü, lekeler görüşümü engelledi.

Başımı çevirdiğimde Esmeralda'nın başımda durduğunu gördüm, kendinden geçmişti, gözleri donuklaşmıştı, sesi monotondur, kendisi gibi konuşmuyordu. Ama Tad de değildi.

"Ateş. Ölüm. Yıkım... senin ardından gelirler. Kontrol edilemez. Ondan ne kadar çok şey alırsan, o da senden o kadar çok şey alır. Aklından ve ruhundan daha fazlasını kaybedene kadar."

Her şey kararmadan önce duyduğum son şey onun sözleriydi.

Bölüm 21

Brexley

"Brexley Kovacs." Tanıdık uhrevi ses zihnime seslendi ve bedenimi büyüyle karıncalandırdı. "Doğaya meydan okuyan kız." Fae kitabı bana her seferinde aynı duyguyu tekrarlıyordu. "Doğanın kanunları çiğnendiğinde korkunç şeyler olur. Yine de, korkunç olanın içinde yücelik bulunabilir. Yanlışı tüketme ve tüketme gücü." Kitap durakladı. "Bu hikâyede doğaya meydan okuyan, var olmaması gereken tek kişi sen değilsin. Doğanın dengesini ancak birlikte düzeltebilirsiniz."

"Ne demek istiyorsun?"

Başım döndü, bedenim sayfaları çevirdi ve yuvarlandı, ayaklarım sağlam zemine basana kadar mide bulantım arttı. Her şey puslu ve uzaktı, hiçbir şey gerçekten sağlam ya da net değildi, sanki bu sahne henüz yazılmamıştı, sadece ana hatları çizilen belirsiz bir fikirdi.

Yanan binaları, patlamalarla aydınlanan gökyüzünü, ayaklarımın dibinde yeri kaplayan cesetleri hissedebiliyordum. Dehşet kalbimi pompalıyor, o anda dünyanın omuzlarımda olduğunu hissediyordum.

Başarısız oluyordum.

Savaşamadığım güç beni tüketiyordu ve Warwick'in varlığının beni sabitlediğini hissediyor olsam da bu yeterli değildi. Sağ tarafımda bir figür belirdi. Benimkiyle aynı uzun siyah saçlara sahip olması ve arkasında bir adamın durması dışında hiçbir özelliğini seçemiyordum. Warwick ve benim çarpıtılmış bir versiyonumuzdu, sanki bir lunapark aynasından kendime bakıyordum. Elime uzandı. Kendi gücümün damarlarımda cızırdadığını hissettim, sanki kendime savaşmaya devam etme gücü veriyordum.

Kazanmak için.

O ana tam olarak kilitlenemedi görüntüler kayboldu ve kitap beni tekrar karanlığa fırlattı.

Ciğerlerimden hava fişkırdı. Soluk soluğa doğrulduğumda göz kapaklarım açıldı. Rüyamın kalıntıları zihnimden buharlaşırken nabzım kulaklarımda acıyla çarptı ama göğsümde ağır bir şekilde asılı kaldı, bana yapıştı ve kalbimi pençeledi.

Sarsılmış bir halde, içinde uyuduğum vagonu, üzerimdeki kat kat postları ve onlardan burnuma gelen küf kokusunu inceledim. Karanlıktaki sessizlik, sırtımda biriken terle çelişerek omurgamda bir ürperti yarattı. Derin derin oksijen çekerken, bulanık zihnim uyumadan önce en son ne hatırladığımı, neden midemde bir şeylerin yanlış olduğunu söyleyen bir dehşet hissettiğimi hatırlamaya çalıştı. Paniğim haklıydı.

Kürkleri karıştırırken nabzım hızlandı, nektarın bulunduğu kutuyu yanımda bulduğumda nefesim kesildi.

Yine de korkum geçmedi, göğsümdeki alarm kaburgalarımın arasında çınılıyor, beynim her şey kararmadan önceki anlara geri dönüyordu.

Warwick ile birlikteyken...

Kurşun gibi çarptı...

"Aman Tanrım. Rosie!" Yerdeki anısı daha da netleşirken elim ağzıma gitti. Yan tarafından kan fişkırıyor, ciğerleri insan bedenine nefes aldirmek için mücadele ediyordu. Diğerleri fae olsa bile, kanları zehirlenmeden önce fae kurşunları tarafından sadece birkaç kez vurulabilirlerdi. Onlar da ölmeden önce.

Warwick'e yeterince verdim mi? Tracker geri gelip onların işini bitirdi mi? Onları bulmam ya da onlara yardım etmem için çok mu geçti?

Bağlantı aracılığıyla Warwick'e ulaştığımda elim boş döndüm; sihrimizi tüketmiştik. Endişe derimin altını kaşındırıyordu. Rosie'nin nasıl olduğunu, hepsinin nasıl olduğunu bilmek için çaresizce hareket etmek istedim - onlara yardım edebilmek için.

Masum bir şekilde yanımda duran kutuya bakarken, maddeyi tutma, içimi sihirle doldurmasına izin verme, Warwick'in benden aldığı gibi ben de ondan alırken kendiminkine dokunma ihtiyacının üstesinden geldim. Bu çok kolay olacaktı.

"Ateş. Ölüm. Yıkım... senin ardından gelirler. Kontrol edilemez. Ondan ne kadar çok şey alırsan, o da senden o kadar çok şey alır. Aklından ve ruhundan daha fazlasını kaybedene kadar." Esmeralda tekrar kafamın içine süzüldü, donuk gözleri boş boş bana bakıyordu, ifadesinde tehdit vardı. Kıvrıldı

Boğazımın etrafında dolanıyor, beni yutkunmaya zorluyor, dişleriyle içime batıyor, jilet gibi bağırsaklarımı kesiyordu.

Zaten ölüme ve yıkıma sebep olmuşum. Bu yüzden kaçtım. Beni buraya getiren kader ya da Tad bile olsa, güçlerimi kullanmayı öğreniyordum, böylece sevdiğim insanları incitmeyecek ya da öldürmeyecektim, peşimde masum hayatlar bırakmayacaktım.

Kapağı kaldırdığımda kalbim küt küt atmaya başladı. O kadar küçük, mütevazı bir maddeydi ki; avucunuza sığan çirkin bir yumrunun bu kadar güçlü olması mümkün görünmüyordu. O benim bir *parçamdı*. Onu kontrol etmeyi öğrenebilirdim.

Bir dokunuş mu? Warwick'e ulaşmaya yetecek kadar. onlar iyiydi.

Bir dokunuşun asla yeterli olmayacağını biliyordum.

Hayır. Kendi kendime homurdandım, bu istek beni huzursuz ediyordu. Kıpırdamadan duramayınca postları bir kenara attım. Ayaklarımı botlarımın içine sokarak battaniyeyi omuzlarıma çektim ve kutuyu kapattığım gibi arabadan çıktım.

Gece boyunca yol boyunca sadece birkaç ampul yanıyor, gölgeler titriyor ve insanı diken üstünde tutan hareketler yaratıyordu. Şafaktan çok uzakta, gecenin ölüsü karnavalın ışıltısını siliyor, onu büyülmekten çok korkutucu kılıyordu. Sanki büyü bozulmuş ve altındaki gerçek yüzü görüyormuşsunuz gibi.

Bulutlar yukarıda parlayan ay parçasının üzerinde gizleniyordu, kamptan uzaklaşıp rotundaya doğru ormanlık bir alandan geçerken soğuk hava tenimi ısıırıyordu. Kış ağaç dallarını çıplak bırakmıştı, iskelet gibi uzuvları, kemikli parmakları size uzanıyordu.

İçimden bir ürperti geçti. Battaniyeyi daha sıkı çekerken, endişe kürek kemiklerimi kıpırdattı. Bir an durakladım, bir önceki akşam burada hissettiğim ürkütücü duyguyu hatırladım.

İzlenme fikri. Avlanmak.

Gözlerim etrafı taradı. Ölmekte olan son yapraklar rüzgârda hışırdıyor, paslı dönme dolabın metal gıcırıtısı ağır havayı delerek nefeslerimi derinleştiriyordu. Duyularım kıvrıldı. Kalbim küt küt atıyordu. Gözler tenimi yakıyor, beni takip ediyordu. Her saniye son saniyemmiş gibi hissediyor, bir şeyin saldırmasını bekliyordum. Askerler acele eder ve hızla saldırır, kurbanın tepki vermesi için zaman bırakmazlardı. Sadece hayvanlar ve fae'ler böyle avlanırdı - avlarını gölgede bırakır ve saldırmak için mükemmel anı beklerlerdi.

Öldürün.

Atmosferde bunu hissedebiliyordum. Ölüm benim için geliyordu.

Gerçi bilmiyordu.

Ben ölümdüm.

Rüzgâr nehirden parka doğru esiyordu ve yemin ederim bir hırıltı duydum, ses o kadar kısıktı ki hayal görmüş olabilirim ama vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu.

Parmaklarım kutunun mandalıyla oynuyordu, saldırıya uğrarsam nektarı ele geçirmeye hazırdım. Aldığım her nefes kulaklarımda çınlıyor, tüm bedenim kaçma isteğiyle seğiriyordu.

Bir dal kırıldı, beni etrafımda döndürdü, boğazımı bir çığlık doldurdu. Parmaklarım nektarı sıyırdı, gözlerim bana doğru hareket eden siyah bir kütleyi seçtiğinden emindi, o sırada hava patladı ve motosikletlerle kükreyerek beni geri döndürdü.

Elim havaya kalktı, farların ani parıltısından gözlerimi korudum, bir avuç dolusu araç frenleri gıcırdayarak bana doğru gelirken tüm sinirlerim korkuyla ateşlendi. Korku duyularımı pıhtılaştırdı, beynim yetişmeye çalışıyordu.

"Balık Usta!" Bir sesin bana şarkı söylediğini duydum. "Gördün mü, sana onun kokusunu alabildiğimi söylemişim! Bana borçlusun, mantar adam."

Chirp!

"Tamam, Bitzy'ye gerçekten borçlusun. Ama önce ürünü incelemem gerekiyor. Mantar ve kokaini birlikte aldığında neler olduğunu bilmek istemezsin."

"O-Opie." Gözlerime yaşlar hücum etti, ani duygu bana bir yumruk gibi çarptı, dikkatim hala yuvarlanmakta olan grup üzerinde sallanıyordu. Her biri kalbimi göğsümde zıplattı; onları özlemenin acısı kuru bir hıçkırıkla boğazımdan yukarı fırladı.

"Brexley!" Ash aniden oradaydı, beni kucakladı, en iyi arkadaşımı görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Ama tek hissedebildiğim *oydu*. Başımı manyetik çekime doğru çevirdim ve bir çift su rengi göz bana doğru kaydı.

Sikeyim.

Sertçe içime çektim. Onu görmenin verdiği heyecan hiç azalmıyor gibiydi. Ondandır somut bir tehlike yayılıyor, tehdit tenimi yalıyordu. Beni tuzağına düşürdü, kaçma umudum olmadan beni bütünüyle ele geçirdi. Her şey bana kaçmamı söylese de, her zaman ona gidecektim.

Bisikletinden beni izlerken Bitzy ve Opie omzuna oturdu. Öfke, kızgınlık, incinmişlik ve hiddet gözlerinde parlıyor, su rengini karartıyordu.

Renk, bana bunun bir tehdit olmadığını, bir söz olduğunu söyledi.

Kargaşa ona doğru dönmeme neden oldu, gözlerim bir figürün bisikletten kayıp yere düştüğünü yakaladı.

"Rosie!" Killian onu yere kadar takip ederek bağırdı. "Uyan! Rosie? Hayır!" Başını eğdi. "Yardım edin!"

Wesley üzerinde bulunduğu bisikletten atladı ve bisikletin diğer tarafına çömeldi.

Onu.

"Siktir!" Ash, Wesley'i iterek benden uzaklaştı, Rosie'nin yanında diz çökmüş, hayati organlarını kontrol ediyordu.

"Onun iyi olacağını söylediğini sanıyordum." Killian Ash'e ateş etti.

"Sana o yağmalanmış eczaneden geriye kalanlarla elimden geleni yaptığımı söylemiştim." Ash, esas olarak ona odaklanarak, kırmızıya bulanmış bandajını yırttı, yaradan daha fazla kan sızıyordu. "Kanamayı yavaşlatması gerekirdi ama o bir insan, Killian. Bizim gibi iyileşmiyor ya da tepki vermiyor."

Fae lordunun yüzünde daha önce hiç görmediğim bir panik ve korku belirdi.

yüz.

"İyileştir onu!" diye bağırdı. "O ölemez."

Ölmek mi?

Rosie mi?

Kadın çok şey atlatmıştı. Hayatta kalan biriydi ve her zaman daha güçlü çıktı ama yine de çok nazik ve sevgi doluydu. En sevdiğim arkadaşlarımdan biriydi.

İnsan bedeni onu yüzüstü bırakıyordu.

Ölüm fısıltısını etrafımda hissedebiliyordum, göğsü zar zor hareket ediyordu, ruhu fiziksel formundan kurtulmaya başlamıştı.

"Hayır!" Sanki ruhunu içeride tutabilecek, kaçmasını engelleyebileceğim gibi elimle gövdesine vurarak içeri daldım. "Sakın bizden vazgeçme." Boğazımdan boğuk bir çığlık çıktı ve güçlerim için derinlere daldım. Hiçbir şey gelmeyince içimi hastalıklı bir panik kapladı ve beni Maddox'u kaybettiğimiz zamana geri götürdü. Onun ölümünü izlemekten başka bir şey yapamadığımı.

Bunun Rosie'ye olmasına izin vermem.

Bir elimde kutu, aklımda Rosie'nin hayatını kurtarmaktan başka bir şey yok, kapağı açtım, nektara uzandım, diğer elim ona dokundu.

"Hayır! Brexley, dur!" Bir çığlık geceyi yırttı. Ağır bir yün gecelik, eldivenler ve tavşan terlikleri giymiş olan Esmeralda geldi

bizim için koşuyordu. Ama konuşan Esmeralda değildi. Tad'i hissedebiliyordum, onu duyabiliyordum, ruhu küçük kadını ele geçirmişti.

"Yapma bunu!" Tad'in gözleri onun yüzünden bana bakıyor, başı hararetle sallanıyordu.

"Yapmak zorundayım," diye bağırdım. "Onun ölmesine izin vermeyeceğim!"

"O insan! Onu içten dışa doğru kömürleştireceksin. Sistemi bu şekilde içine giren büyü seviyesini kaldıramaz."

"Bunu Andris'le yaptım. Onu kurtardım."

"Hayır, Scorpion'la bağlantı kurarak gölgenizi geçtiniz." Tad elini benimkinin üzerine koyarak nektara dokunmamı engelledi. "Bunu doğrudan onun üzerinde kullanmadın; aksi takdirde sistemindeki büyü bolluğundan ölürdü. Bir insan olarak bununla başa çıkamayacak kadar zayıf. Ayrıca gücün de arttı kızım. Onu kızartacaksın."

Tad haklıydı. Andris'i kurtardığımda kilometrelerce uzaktaydım ve büyümü gölgemden geçirip ona ulaştırmak için tüm enerjimi harcadım. Gölgem gücümü filtreleyen bir tampon gibiydi.

Bakışlarım panik içinde Esmeralda'nınkilerle buluştu. Tad kederle arkasına baktı. "Özür dilerim."

Rosie son nefesini verirken Killian'ın bana bağırdığını ve çıldırdığını duyabiliyordum.

"Onu besle!" Killian'ın sözleri sonunda zihnime nüfuz etti.

"Ne?" Boynum ona doğru kırıldı.

"Bu yüzden benden çalındı! Croygen onu neden istedi!" Killian'ın çaresizliği çılgıncaydı. "Onu bu insan kıza vermek için."

Şok içinde göz kırptım.

"Nektarın fae yemeğine çok benzediği söylenirdi." Andris'in anısı geri geldi, umut bedenimde patladı. Fae yemeği insanları "fae gibi" yapıyordu ama yedikten sonra bir daha asla Öteki Dünya'yı terk edemiyordunuz. Dünyalar arasındaki bariyer yıkıldığında, fae yemeği kayboldu. İnsanlar buna benzer bir şey arıyordu.

Nektar hâlâ Öteki Dünya'nın büyüünü taşıyordu, muhtemelen dünyada bunu yapabilen tek maddeydi.

Vay anasını.

"Ona ver!" diye yalvardı. "Kurtar onu!"

"Aman Tanrım..." Uzanıp Esmeralda'nın kemikli ellerini örten eldivenlere dokundum. Çıplak ellerim beni büyüyle doldurmak istemeden ona dokunamazdı. Şu anda bunu şansa bırakamayacak kadar korkuyordum.

"Onu biraz besle." Kutuyu kahine doğru ittim.

"Ne?" Ash şok içinde bana doğru sarsıldı ama ben Tad'e kilitlenmişim. Gözleri büyüdü, içlerini umut doldurdu, sanki o da benimle aynı sonuca varmış gibi başını salladı.

"Hayır!" Ash başını salladı.

"Fae yemeği gibi bir şey," diye açıkladım ona. "Onu iyileştirecek." "Sadece artık insan olmayacağını bil," diye uyardı Tad.

Eğer seçme şansı olsaydı Rosie'nin Fae ya da insan konusundaki tutumunu bilmiyordum. Umurumda bile değildi. Kimsenin umurunda değildi. Önemli olan tek şey onun hayatıydı.

"Yap şunu!" Killian yanımda kükredi.

Esmeralda'nın nektara dokunan eli titredi. Küçük bir parıltı kabağı daha parlak hale getirdi ama örtülü parmakları kabuktan bezelye büyüklüğünde bir ısıruk koparıırken fazla tepki vermedi.

Rosie'nin nefesi kesildi.

"Şimdi!" Esmeralda'ya emrettim. Killian Rosie'nin başını geriye doğru eğdi ve tam kahinin eline vurduğum anda çenesini açarak küçük lokmayı ağzına ve boğazına düşürdü.

Herkes nefesini tuttu, bir şeyler olmasını, ruhunun bedenine tekrar bağlanmasını beklerken dünya durakladı.

Hiçbir şey olmadı.

Sessizlik bir ölüm perisi gibi çığlık attı, çok geç kaldığımızı fark ettiğimizde keder herkesin üzerine çöktü.

"Hayır." Başımı salladım. İşe yaraması gerekiyordu, değil mi? Rosie yapamazdı ölmek.

"Rosie..." Killian'ın göğsü inip kalkıyor, parmakları onun etrafında kıvrılıyordu.

Yüzü, gözleri vahşiydi, sanki dünyayı ateşe vermeye ve yanışını mutlulukla izlemeye hazırdı. "Uyan. Uyan." Onun gevşek bedenini sarstı. "Şimdi!" diye bağırdı. "Beni terk etmeyeceksin." Daha sert salladı. "Bu bir emirdir!"

"Killian..." Lukas onu geri çekmeye çalıştı ama o Lukas'ı iterek ona doğru hamle yaptı ve Rosie'ye yaklaştı. "Uyan artık. Beni kızdırmak için yap, benimle dövüş, beni kızdır, umurumda değil... ama beni bırakamazsın, Nina."

Onun gerçek adını söylediğini duymak içimde bir şeyleri kırdı, keder bir tsunami gibi içimden yükseldi. Bir kez daha başarısız olmuşum... bir kayıp daha... gömülecek ve çeteleye eklenecek bir ceset daha.

"Hayır!" Killian gürledi, onun üzerine eğildi, dudakları alnına değdi.

Havayı bir nefes sesi yırttı. Rosie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, vücudu yerinden fırlayarak Killian'ı kışının üstüne devirdi.

Rosie hırıltıyla nefes aldı, ciğerleri oksijen emdi, gözleri sağa sola daldı. Korkmuş ve kafası karışmıştı ama fae lorduyla göz göze geldiği anda gerçek bir nefes aldı.

Kek, Rosie'nin bakışlarını Killian'dan tekrar gruba çekerek, "Lanet olsun," dedi.

"Neler oluyor?" Kaşları çatıldı. "Sen de kimsin?" Esmeralda'nın üzerinde durdu, sonra başını bana doğru eğdi. "Brexley?" Bana doğru koşarak sarıldı. "Bir şeyin yok."

"Öyle misin?" Arkama yaslandım ve yüzüne baktım. O Rosie'ydi, zombi versiyonu ya da sahte fae sendromu yoktu. Sadece Rosie'ydi. Yine de ondan gelen büyüü hissedebiliyordum, farklı olduğunu hissediyordum.

Vay anasını, işe yaradı.

"Evet. Aslında harika hissediyorum."

"Vurulduğunu hatırlamıyor musun?" Wesley ona doğru yaklaştı.

Etrafında dönerek ona baktı. "Hayır... Bekle. Evet." Başını salladı. Mavi gözleri büyüdü, bakışları vurulduğu yere kaydı ve üstünü çekti. Etrafı kanla kaplanmıştı ama yara saatler değil, en az bir haftalık gibi görünüyordu.

Ondan küçük bir ses geldi. Yerdeki bir nesneyi tutup kaldırdı; karnına saplanmış olan kurşunu. Bakışları orada taştan yapılmış gibi oturan Killian'a gitti. Yüz ifadesi donuklaştı.

"Anlamıyorum."

Çılgınca, mutlu bir kahkaha attım. "Konuşacak çok şeyimiz var."

"Öyle yapıyoruz." Bir adamın sesi tüm grubu arkamıza döndürdü. Birçoğu silahlarını çekti, ateş etmeye hazırды.

Jethro gölgelerden çıktı, bakışları herkesin üzerinde geziniyor, hiçbir şey belli etmiyor, üzerindeki silahlara tepki vermiyordu.

"Jethro." Ayağa kalktım ve onunla arkadaşlarımla arasına girdim. Çıkardığımız gürültü muhtemelen tüm grubu uyandırmıştı.

"Gördüğüm kadarıyla geçmişin izini bulmuşsun," diye gözlemledi, bedeni hâlâ gölgelerle neredeyse birdi.

"Sayılır, ama... Onlar kötü geçmiş değiller."

"Dur tahmin edeyim, bu gece kalacak bir yere mi ihtiyaçları var?"

Beni setten aldığına pişman olup olmadığını merak ettim, bensiz yoluna devam etmeyi diledi. Grubu, hayatları benim yüzümden sürekli tehdit altındaydı.

"Sana sormaya cesaret edemem."

"Ama teklif ettiğimi umuyorsun," diye cevap verdi, sesi yumuşak ve tehlikeliydi. "Sana söylediğim gibi, dışlanmışlara karşı bir zaafım var. Bazılarının barınabileceği birkaç vagonumuz var. Geri kalanlara battaniye ve ateşin yanında bir yer sunabilirim."

"Teşekkür ederim." Başımı öne eğdim. Bu adama çok şey borçluydum. O da başını eğerek karşılık verdi ve tekrar karanlığa gömüldü.

"Bu şey de ne böyle?" Bir çılgılık beni Esmeralda'ya sıçrattı. Tad gitmişti. Kadın dizinin üzerinde oturan şeytana baktı ve onu tersledi.

Chirp! Bitzy şarkı söyledi ve orta parmağını Esmeralda'ya doğru sallayarak selam verdi.

Güzel bir tane. Bitzy'nin kafası iyi olmalıydı. "Şu şeyi benden uzak tut."

Chirp! Şeytan gerçekten de yaşlı kadına sıırttı mı?

"Bu Bitzy. Ben de Opie." Opie diğer dizinin üzerinde belirdi ve Esmeralda'nın geri çekilerek ayağa kalkmasını sağladı.

"Bu çok kabaydı," diye homurdandı Opie.

Esmeralda sonunda nerede olduğunu anlamış gibi etrafına bakındı.

"Hepiniz kimsiniz lan?"

Paslanan dönme dolabın metali, nehirden esen bir rüzgârla protesto edercesine gıcırdadı, sis yere çöktü, etrafımda dönerek zaten soğuk olan havayı nemlendirdi. Şafağa daha birkaç saat vardı ama gece en büyüleyici zamanını yaşıyordu.

Herkesin yerleşmesi biraz zaman aldı, sabah görüşeceğimize söz verdim. Rosie artık bir fae olduğu gerçeğini nispeten kolaylıkla kabullendi, ancak bunun şokun etkisi geçip başına gelenlerin gerçekliği ortaya çıkana kadar ne kadar süreceğini merak ediyordum.

Lukas, Ash ve Birdie bana sarıldılar ama yine de yüzeyin altında bana karşı kabarın bir kızgınlık, her birinden fişkırmayı bekleyen sessiz bir öfke hissettim. Caden, Scorpion ve Killian mesafeliydi, bu da gelen on bir kişiyle aramda daha büyük bir uçurum olduğunu hissetmeme neden oldu. Onlar

hepsi bir bağı, ölüm kalım durumlarını ve mücadeleleri paylaşıyordu. Ben paylaşmadım. Onları suçlamadım. Ben kaçmışım. Onları terk etmişim. Tanıdıkları ve sevdikleri insanları öldürdüm.

Bunun için affedilmeyecektim ama zamanla neden ayrılmak zorunda olduğumu anlayacaklarını umuyordum. Yolculuğumun beni buraya getirmesi gerekiyordu. Bu topluluğa, Esmeralda'ya. O olmasaydı, Tad de olmazdı. Güçlerimi nektardan ayırmak, kendimi bulmak hakkında bu kadar çok şey öğrenemezdim. Yine de daha yapacak çok işim vardı. Her şey hala çok kırılğan görünüyordu, sanki küçük bir çatlak uğruna çalıştığım her şeyi yok edebilirmiş gibi.

Buzlu nehre doğru eğilerek Rosie'nin kanını ellerimde yıkadım, kamptaki şenlik ateşinden uzaktan mırıltılar geliyordu. Biraz zamana ihtiyacım vardı. Rosie'yi neredeyse kaybetmenin adrenalini patlaması beni sarsmıştı. Derin bir nefes çekerek soğuk havayı ciğerlerime doldurdum ve etrafımda zıplayan sinirleri temizlemeye çalıştım.

Vücudum dondu.

Dikenler enseme dans ederek boğazımı sardı. İçimdeki her hücre canlanırken göz kapaklarım kısa süreliğine birbirine sıkıştı, Havadaki her bir molekülün ve onların çoğunu nasıl kapladığının farkındaydı.

Warwick Farkas.

Onu görmenin beni neredeyse alt üst edeceğini beklemiyordum. Sevinç, korku, mutluluk ve suçluluk duygusu.

Henüz konuşmamış, birbirimizi tanımamıştık. O an gelmişti ve ben hazır olduğumdan emin değildim.

Şiddet, öfke ve intikam derimi yaktı, omurgamı bir çekiç gibi deldi.

Bağımız zayıflamıştı ama varlığıyla beni içine çektiğini hissedebiliyordum. Gazabını.

Ayağa kalkarak çenemi dik tuttum. Kampa yerleştiğimizde Warwick karanlıkta kalmıştı ama onun delici bakışlarını hissetmediğim bir saniye bile olmamıştı.

Beni takip

ediyorsun.

Pusuda

bekliyor.

Açıkça

avlanmak.

Yavaşça arkamı döndüm. Kendimi daha iyi hazırlamalıydım. İçime çektiğim hava boğazımda cızırdadı, göğsüm kilitlendi.

Karanlıkla örtülmüş ağaç sırasının kenarında 1.70'lik gövdesi belirdi. Sis ve gölgelerin arasından sadece su rengi gözleri parlıyor, içimi delip geçiyordu.

Sert biriydim. Bir güç. Göz açıp kapayınca kadar öldürebilirdim ama bu adamın hâkimiyeti karşısında beni yakıp kül etmesine izin verirdim.

Birbirimize baktık, havada ipler örülüyordu, aramızdaki boşlukta duygular çatırdıyordu. Başka kimse yoktu. Başka bir şey yoktu. Bağımız olmasa bile, öfkesini, içine gömdüğü acıyı, beni sevmek ve öldürmek arasındaki ince çizgiyi hissedebiliyordum.

"Warwick-"

"Kapa çeneni prenses." Sesi toprağı kazıyarak bacaklarıma tırmanıyor ve kalçalarımın arasından süzülüyordu. Ağaçların arasından çıktı, bakışlarını üzerime dikti, tüm vücudu enerjiyle zonkluyor, aldığı her nefesi dolduruyordu. Gözlerim onu yuttu. Kirli, kanlı ve savaş yorgunu, şimdiye kadar karşılaştığım en şehvetli, vahşi ve erkeksi adamdı. Onunla yarım ölçü yoktu. Aldığı zaman, hepsini alırdı.

Ağzım bir şey söylemek için tekrar açıldı ama o alçak bir hırıltı çıkardı. "Ne zaman konuşabileceğini sana söyleyeceğim." Bana doğru yürüdü. Onun

Su rengi gözleri beni takip etti, nefes alırken burnu alevlendi, yüzüme uzanırken çenesi çatırdadı ve damarlarıma elektrik çarptı. Parmaklarını nazikçe yanağımda gezdirdiğinde ciğerlerim kendi kendine takıldı, gözleri bir an için yumuşadı, sanki gerçekten burada olduğuma inanamıyormuş gibiydi.

Sonra da gitti.

Boğazından bir hırıltı yükseldi ve kabaca boynumu kavradı, başparmağı çenemi yukarı kaldırdı, bakışları sertleşti, gözeneklerinden öfke akıyordu. Omuzları genişledi, öfkesi Efsane'yi yüzeye çıkardı. Özür dilemenin, affetmesi için yalvarmanın bir anlamı yoktu.

Ben de yapmazdım.

Gözlerim Kurt'unkilerle buluştu; ölümden geri dönüp intikam peşinde koşmasıyla, hesaplanmış bir zalimlikle ve pişmanlık duymadan binlerce kişiyi katletmesiyle ünlü olan adamla. İnsanların ölümün kendisi olarak gördüğü adam.

Ve ben onun yaratıcısıydim.

Ona meydan okumadım ama boyun da eğmedim. Roller tersine dönseydi o benden asla özür dilemezdi, ben de ondan dilemezdim. Yapmam gereken buydu. Özür dilemeyecektim.

Bakışlarım onun içine gömülürken göğsü kabardı, pişmanlık ya da vicdan azabı hissetmiyordu. Duruşlarımız bir kayaya çarpan dalgalar gibi çarpışıyordu, amansız ve kırılmaz.

Boğazımı sıkıca kavradı, başparmağı çenemin altındaki yumuşak noktaya saplandı. "Seni kıramayacağımı mı sanıyorsun prenses?" diye homurdandı, beni bedenine çekti, fiziği öfkeyle titreşiyordu.

Gözlerimi kırıştıtararak konuşmak için ağzımı açtım.

"Seni normal şekilde algılayamıyor ya da bağı hissedemiyor olabilirim ama ifadeni biliyorum Kovacs. Nasıl düşündüğünü biliyorum." Hırladı, ağzı benimkine o kadar yakındı ki, sıcaklık ensemde boncuk boncuk birikti ve içime doğru ilerledi. "Ve seni kıracağım."

"Sadece dene Farkas," diye fısıldadım ona kısık sesle. Sesimi duyunca sarsıldı, kaburgaları benimkilere çarptı.

"Sana ağzını açmamamı söylemiştim. Tabii sikimi sarmak için değilse." Beni o kadar yakınına çekti ki burnu bana çarptı, ağzı benimkine sürtündü. Yakınlığı beni neredeyse kırıyordu. Dokunuşu, kokusu, bana baskı yapma hissi içimde bir hıçkırık yarattı ve onu ne kadar özlediğimi fark ettim.

Ona olan ihtiyacımı hissederek beni geri çekti, dudağını kaldırarak bana baktı. Öfkesi, beni rahatlatmasına izin vermeyecek kadar canlıydı.

Cezalandırılacaktım.

Boğazımı bıraktığında mavi-yeşil gözleri karardı, kolumu tuttu ve beni kendisiyle birlikte sürükledi. Büyük adımları beni iki katına çıkmaya zorladı ve bizi kamptan daha da uzaklaştırdı.

Dönme dolabın tam önünde durdu, insan kuş kafesleri gıcırıyor ve esintide sallanıyordu. Beni döndürüp yüzüne baktırdı, sesi kalındı.

"Soyun," diye emretti.

Sertçe nefes alıyor, vücudumun ne kadar şiddetli tepki vermesini sağlayabildiğinden nefret ediyor ve seviyordum, amım zonkluyordu. Onu oturması, beklemesi ve yalvarması için eğitmişti.

Bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmadan ceketimi çıkardım, kazağımı başımın üzerine çektim ve beni spor sütyenimle bıraktı.

"Striptiz dedim, striptiz değil." Bakışları çıplak tenimde açıklıkla gezinirken, yaşadığımız travmanın vücudumda bıraktığı izler üzerinde durakladı. Birlikte hayatta kaldığımız anlar.

Botlarımı tekmeleyerek çıkardım, pantolonumdan ve çoraplarımdan sıyrıldım, üzerimde sadece sütyenim ve iç çamaşırım kalmıştı. Göğsünden bir ses geldi, gözleri kayıyordu

her santimimde. Üşümediğimi hissetmeme rağmen titriyordum, dondurucu sıcaklık ısınan tenimde eriyordu.

Botları ayak parmaklarımın ucunu ısıyor, avuç içi kolumu okşuyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. Çerçevesi benimkinin üzerinde belirdi, tutuldu ve yutuldu, beni tüketmesi ve bütünüyle yutması çok kolaydı. Bunu yapmasını istiyordum. Bana her ne yapacaksa, onu arzuluyordum.

Parmakları sütyenimin elastik kenarına gitti, elleri meme uçlarımın üzerinde gezindi. Ağzım açıldı, vücudum zonkladı, içimden ıslaklık sızdı.

Hay sikeyim. Warwick'in beni ne kadar kolay soyabileceğini unutmşum.

Dokunuşunun fazla nazik olduğunu fark etmiş gibi, kumaşı kavradı, spor sütyenini tek bir yırtıkla üzerimden söktü, sıcak avuç içleri göğüslerimi kapladı, kabaca yoğurdu ve meme uçlarımla oynayarak boğazımdan nefesler çıkmasına neden oldu.

Uzaklaşmadan önce nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

"Dizlerinin üstüne çök Kovacs."

Kendimi alçaltırken bir kez daha bakışlarımı ona diktim, beklentim sinirlerimin üzerinde kayıyordu. Pantolonuna uzanıp fermuarını açarak bacaklarından aşağı indirdiğinde nefesim kesildi. Devasa çıkıntısı artık boxer şortunun içinde değildi, sikinin ucu dışarı fırlamış, ön sperm damlıyordu. Amım zonkluyor, onu içimde hissetme ihtiyacıyla pençeleşiyordu. İhtiyaç o kadar sert vurdu ki başım döndü, dilimden küçük bir çığlık çıktı.

Warwick çenemi kavradı, diğer eliyle boxerını indirip kendini okşuyordu. "Ben söyleyene kadar rahatlamayacaksın. Anladın mı?"

Başımı salladım. Kalbimin sesi kulaklarımda gümbürdüyor, ağzım onun tadını arzuluyordu.

"Külotunu çıkar. Ben ağzını sikerken arzunun bacağından aşağı sızdığını görmek istiyorum."

Bazdmeg. Sıcaklık bedenimi sarıyor, kaslarımı titretiyordu. Sırılsıklam külotumu çıkardım, kıvrımlarımın arasındaki serin hava yalıyordu. Sıcak tenime karşı dondurucu sıcaklığın çelişkisi, içimden geçen hisleri daha da artırdı.

Warwick parmağını saçlarımın arasından geçirdi, başımın arkasını keskin bir çekişle kavradı ve başımı geriye yatırdı. Tereddüt etmedim; ucunu yaladım, tadına baktım, dilimi etrafına doladığımda sarsıldığını hissettim. Onu ağzıma alabildiğim kadar aldım, boğazımdan aşağı kaydardım.

"Siktir!" Warwick parmaklarını kafa derime geçirerek inledi. Acı verici bir şekilde yavaşça yaladım ve emdim, sikiindeki nabız gibi atan damarın derisine karşı gerildiğini ve daha hızlı kan pompaladığını hissettim. "Ko-vacs," diye homurdandı, öfke ve zevk arasında gidip geliyordu, eli sikini daha derine itiyordu. Tırnaklarım kığına batıyor, hızımı artırırken onu daha da yaklaştıyor, boğazımın arkasında bir uğultu oluşuyordu.

"Siktir!" diye tükürdü. "Siktir." Saçlarımı kavrayışı beni daraltıyor, ıslaklığımın damlamasına neden oluyordu; ihtiyacım o kadar keskin bir şekilde artmıştı ki neredeyse acı veriyordu. Kalçalarını pompaladı, o kadar derine itti ki gözlerim sulandı ve boğazım yandı.

İntikam almak istedi. Beni cezalandırmak için. Ve ben daha fazlasını istedim. *Onu* dize getirecek kişi olmak.

Ellerimi kığından aşağı kaydırarak taşaklarını avuçladım, yuvarladım ve çekiştirdim, boğazımdaki titreşim derinleşti.

"Fuuuucckk!" Gecenin içinde bir kükreme yankılandı. Kavrayışı saçlarımı büküyor, telleri çekiştiriyor, arzuyu doğrudan merkezime gönderiyordu. Amım çok sert zonkluyordu ve onunkiyle birlikte kendi doruk noktamın da geldiğini hissederek rahatlamak için can atıyordum. Aşağı uzandım, kıvrımlarıma sürünerek ağrıyı dindirdim, iniltilerimiz havayı doldurdu.

"Hayır," diye bağırdı, başımı arkaya itti, benden uzaklaştı, beni ona bakmaya zorladı, gözleri şehvet ve öfkeyle yanıyordu. "*Sadece ben* söyledigimde rahatlayacaksınız."

Beni ayağa kaldırarak dönme dolabın içine geri itti, vagonun soğuk metal çubukları omurgama baskı yaptı, şok nefesimi kesmeme neden oldu. Ceketini ve tişörtünü çıkarırken, yırtık gövdesi dikkatimi çekti ve dikkatimi dağıttı. Ona dokunma, parmaklarımın altındaki her kası ve yara izini hissetme, dilimle dövmelelerinin izini sürme dürtüsü ona uzanmama neden oldu.

Bir eliyle bileklerimi kavrayıp başımın üzerine doğru çekerken dudağından bir hırıltı yükseldi. Tişörtünü kullanarak kollarımı vagonun demirlerine bağladı, çıplak bedenimi gerdi, savunmasızlığımı hissederek içime coşkulu bir korku saldı.

Botlarını ve pantolonunu çıkaran Warwick bana doğru yaklaştı, nefesi tenimde geziniyor, vücudumdaki her hücreyi tahrik ediyordu. İki parmağı uyluğumun iç kısmına doğru kayarak kıvrımlarımda gezindi.

"Bedelini ödeyeceksin, prenses." Parmakları beni ayırıp içime doğru kayarken gözlerindeki vahşet yansımıştı.

"Aman Tanrım." İnledim, soğuk sıcaklık her dokunuşun yoğunluğunu artırdı, sırtım kamburlaştı, içimde kasıtlı olarak yavaş hareketine devam ederken kalçalarım daha geniş açıldı.

"Benim için damlıyor," diye gürledi, yanağındaki bir sinir, kontrolünü kaybetmemek için her şeyi yapıyormuş gibi seğiriyordu. "Kukun beni özledi mi?" Daha sert ovuşturdu, parmakları giriş yerimle alay ediyordu.

"Siktir... evet." Bacaklarım daha da açıldı, kalçalarım ona doğru savruldu. Vücudum onsuz bu kadar uzun süre geçirdiğim için bana kızgındı.

"Sikimin içine girmesini ne kadar çok istiyor? Bu kadar sert ve derin sikmemi?" Parmakları beni okşadı ama daha ileri gitmedi.

Kafam ihtiyaçtan bulanıklaşmıştı, artık ondan başka bir şey düşünemiyordum. Dünya etrafımızda parçalanabilirdi ve o içimde olduğu sürece umurumda olmazdı.

"Warwick..." İçimden bir yakarış koptu, ona dokunmak, onu hissetmek için yalvarıyordum.

"Kimin amcığı bu?" Girişimi daire içine aldı, biraz daha içeri itti, sonra geri çekti.

Boğazımda bir hırıltı düğümlendi, kollarım bağlarından çekiştirmeye başladı. "Benim." Ona ters ters baktım. "Ama zaman zaman içinde yaşamana izin vereceğim."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi, gözleri parlıyordu. "Yanlış cevap Kovacs."

Dizlerinin üzerine çöktü. Bacaklarımdan birini tutarak omzuna çekti ve beni iyice ayırdı. Dalga geçmedi, dili doğrudan içime girdi, klitorisimi ısırdı ve yüksek sesli bir çığlıkla vücudumu sarstı. Eylem o kadar yoğundu ki, hava boğazımda sıkıştı, görüşüm yanlardan bulanıklaştı.

"Kahretsin, tadının ne kadar güzel olduğunu unutmuşum." Kalçalarımı kavradı, görevdeki bir adam gibi içime daldı. Beni kırmak için bir görev.

Bir çığlık göğsümü doldurdu, güç üzerime çöküp beni boğarken içimden garip sesler yükseliyordu.

Bir esinti etrafımızda dolanıyor, tenimi yalıyor, ellerimin meme uçlarımı sıktığını hissediyordum. Bağlı kollarım çırpınıyor, kurtulmaya çalışıyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyor, parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyordum.

Kıçımı avuçladı, diğer bacağımı omzuna çekerek beni tamamen yerden kaldırdı. Omurgam parmaklıklara sertçe bastırarak beni daha da gerdi. Tamamen onun kontrolünde olmakla ilgili bir şey vardı, vücudumdaki her duyuma ve Warwick'e verdiği tepkiye, tehlike ve güvenlik arasındaki var olmayan çizgiye odaklanmamı sağlıyordu. Şiddet ve aşk arasında.

Griydik.

Doruk noktam tırmanırken ter alnımı kapladı, dudaklarımdan tiz çığlıklar döküldü. Herkes beni duyabilirdi ama umurumda değildi.

"Aman Tanrım... Boşalacağım." Kalçalarım onu daha çok sıkıyor, daha derine girmesini sağlamaya çalışıyordu.

Warwick bacaklarımı acımasızca indirdi, a y a ğ a k a l k arken ağzı beni terk etti ve ciğerlerime soğuk hava pompaladı.

Dili beni yalayıp geçerken dudaklarında zalim bir sırıtma belirdi.

"*Baszd meg.*" Göğsüm kabardı, acı içimde zonklamaya başladı.

"Sana cezalandırılacağını söylemiştim." İntikam, sözlerinin etrafında öfkeyle örülmüştü, duygularının bir fısıltısı ruhumun içinden geçiyordu. Yüzeyin altında belirliyordu; incinmişliği, korkusu ve beni özlediği gerçeği. Bu Warwick'in nasıl başa çıkacağını bildiği bir şey değildi.

Sevgiler.

Hepsi gazaba karıştı. Ölüm. İntikam. Ve hedef bendim.

Tişörtün bağlarını çözdü, beni çevirdi ve bileklerimi tekrar başımın üzerinde bağlayarak kalçalarımı ona doğru çekti. Kan dolaşımımı bir korku damlası doldurdu, hava alma ihtiyacımı artırdı ve vücudumdaki her hissi yükseltti.

Avuç içi havada yankılanarak kıcıma indi. Boğuk bir çığlık boğazımı yırttı, her damarımdan ateş fişkırdı, yanaklarıma ve boğazıma sıcaklık yayıldı.

Nefret edeceğimi düşünmüştüm. Kendimi aşağılanmış hissederdim. Ama bana tekrar şaplak attığında, meme uçlarım acı verici bir şekilde sertleşti, bacağımdan aşağı ıslaklık damladı, vücudum aşırı uyarılmayla titriyordu.

Vay anasını.

Tekrar aşağı indiğinde, amıma daha yakındı ve beni vahşi bir at gibi şahlandırdı. İçimdeki her şey çaresizleşti. Vahşileşti. Arabanın parmaklıkları inledi, ben onlara karşı kıvranırken tişörtüm yırtıldı. Dudakları enseme gezinirken aynı anda klitorisimi ısırıldığını hissettim. Gölgesi beni sıyırdı.

"Warwick." Onun adı bir yalvarışın ötesindeydi. Bu bir emirdi. Hava enerjimizle çatırdıyor, şehvetimiz yeryüzüne yağıyordu. Gökyüzünde bir şimşek gürültüsü belirdi. Hayaletler etrafımızda vızıldıyor, yoğunluğun arttığını hissediyorlardı.

"Bu ıslak, damlayan amcık benim mi Kovacs?" Kulağımı ısırды, eli çıplak kıcıma tekrar vurdu, içimden boğuk bir hıçkırık geçti. Orgazmım bıçak sırtındaydı, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölüyordu. Tekrar şaplak atarken bir parmağını kıcıma daldırdı. Bacaklarım eğildi.

"Öyle mi?"

"Evet!" diye bağırdım. "Tanrım, evet. O senin, Farkas!"

Derin bir hırıltı göğsünü sarstı, bir eli boynuma dolandı, diğeri beni ayırdı. Ucu içime doğru kayarak giriş yerimle alay ederken bir hıçkırık boğazımı parçaladı.

"Warwick!" Umutsuzca onu daha derine sokmaya çalışarak dişlerimi birbirine geçirdim. "Şimdi amımı sik."

"Benim olduğunu sanmıştım." Boynumu sıkarken aynı zamanda içime doğru derinlemesine itti.

Bir an için gerçekliğin ne olduğunu anlayamadım. Körüklerimizin yukarıdaki bulutlara çarptığını duydum, vücudum şoka girerken onun her büyük santiminin kaydığını ve beni acı noktasına kadar doldurduğunu hissettim. Beni kırmasını, canımı öyle bir yakmasını istiyordum ki bir daha asla gerçekliğe dönmek istemiyordum.

Tekrar içeri itmeden önce neredeyse sonuna kadar çekti ve yüksek bir iniltiyle beni parmaklıklara çarptı.

"Siktir, prenses." Sesi kesildi, duyguları dışarı sızdı, başımı çevirip ona baktım. Gözlerimiz buluştu. Konuşmadık ama tekrar içine girip başımı zorlukla ayakta durabileceğim noktaya çevirirken başka tarafa da bakmadık. Kollarım ağırlığının daha fazlasını alarak ona doğru geri ittim.

"Daha sert. Daha sert sik beni."

Kararlılık çenesini kilitledi, boynumdaki tutuşu sıkılaştı ve içime öyle sert girdi ki ayaklarım yerden kalktı ve vücudumu yolcu kafesine bastırdı. Daha da derine indi, beni parmaklıklarda aşağı yukarı gezdirdi, kıvrımlarım soğuk metalden ayrıldı, içime girerken klitorisime sürtündü.

Göğsümden yükselen gürültü ve çığlıklar artık bu dünyanın bir parçası gibi hissettirmiyordu. Düşman birlikleri bizi katletmeye gelse, yine de durmazdık.

Bu en büyük mutluluktı, onu içimde hissetmek, ona tekrar sahip olmak, bunun sonsuza dek benim olduğunu bilmek. O ve ben, neyle karşılaşsak karşılaşalım ya da neyle savaşmak zorunda kalırsak kalalım.

Aramızdaki bağın fısıltıları oradaydı, kalçasını yalarken dilimin tenini tatmasının gölgesi Warwick'in hava emmesine neden oldu. Elim tuttu

Boynu sanki yeterince yaklaşamıyormuş gibi beni kendisine daha sıkı çekti. Aleti daha sert giriyor, beni metale daha sert sürtüyor, hayali parmakları meme uçlarımı sıkıyordu.

"Warwick!" Doruk noktamın bana doğru geldiğini hissettim. "Gel prenses," diye emretti boğuk sesi.

Onun emriyle göz kapaklarımın ardında renkler patladı, bir uçurumdan sınır tanımayan bir zevke doğru serbestçe düştüm. Mutluluk o kadar saftı ki acıyla karıştırılabilirdi. Amım acımasızca onun etrafında kenetlendi, esir almadı. Onu varlığımın her zerresinde hissedebiliyordum. Sahip olmak. Sahipleniyordum. Özür dilemeden ona sahip oluyordum.

"Fuuuuuuccckkk!" Warwick bağlarımı kopararak kollarımı serbest bıraktı, ereksiyonu o kadar sertti ki kalp atışı gibi zonkladığını hissettim.

İçimden çekip çıkardığında, arabanın kapısını yırtıp beni de yanına çekerken haykırdım. Devasa gövdesinin zar zor sığıdığı koltuğa otururken, kalçalarımın tutarak beni tekrar kucağına çekti ve üzerine oturttu. Aletini tekrar içime soktu, kalçalarını acımasız bir güçle benimkilere çarptı, her siniri sıyırdı.

Şimşek çaktı, ruhlar etrafımızda zum yaptı, enerjimiz atmosferde patladı.

"*Sotet démonom.*" Boynumu ısırarak kulağıma hırladı.

Gözlerim kafamın içinde geri yuvarlandı, vücudum elektrik çarpmış gibi sarsıldı, tekrar tekrar daldığında içimden bir orgazm daha geçti. İçimi boşaltırken bir kükreme koptu. Gözlerimi siyahlık kapladı, kulaklarım çınladı. Tek his onun sıcak döllerinin beni dağlamasıydı; beni tüm uzay ve zamandan uzaklaştırıyordu.

Sonra gözümün önüne kana bulanmış topraklarda yürüdüğümüz, ayaklarımızın dibine cesetlerin saçıldığı, arkamızda ateşin yandığı görüntüler geldi.

Gri ve Kurt.

Aramızdaki bağ dişleriyle battı, içimize bir dalga daha çarptı. Ciğerlerimdeki hava kesildi, her şey bir an için göz kırptı. Sadece kollarının beni sarıp sarmalaması, beni kendisine doğru çekmesi ve dik tutması beni kendime getirdi.

Göğüslerimiz birlikte kabardı ve boynunun kıvrımına sokulup saçlarına saklandım. Kokusunu içime çekerek derin bir nefes aldım. Huzur ve sakinlik beni merkeze aldı. Ondan ayrıldığımdan beri bunu hissetmediğimi fark ettim.

"*Baszd.*" Sesi kaba ve çiğdi.

Arkama yaslandım, gözlerimiz buluştu. Birkaç dakika sessizce birbirimizi izledikten sonra uzanıp elleriyle yüzümü kavradı. "Bunu bir daha sakın yapma." Artık öfke hissetmiyordum. Duvarları yıkılmıştı ve bana gerçekleri gösteriyordu. "Her ne olursa olsun, bu işte birlikteyiz." Alnını benimkine doğru eğdi. "Tamam mı? Kaçmayacaksın. Benden değil."

"Neredeyse Simon'a zarar veriyordum."

"Ama yapmadın."

"Tad'i ve daha yüzlercesini öldürdüm. Masum insanları. Sana ve çok daha fazlasına zarar verebilirdim."

"Binlerce kişiyi öldürdüm. Birçoğu masumdu." Başparmağı alt dudağımın üzerinde gezindi. "Bu bazıları için anlaşma bozucu olabilir ama unutmayın, biz aynı kurallara göre oynamıyoruz. Biz hayatta kalanlarız. Grinin içinde yaşıyoruz. Dediğim gibi, eğer kan içinde yüzmemiz ve ölümün içinden geçmemiz gerekiyorsa... bunu yapacağız." Ellerini çenemin arkasında gezdirdi. "Bana zarar verebileceğini mi sanıyorsun? Getir bakalım Kovacs. Bu benim lanet ön sevişmem."

Duyguları içimde bir sıcaklık yarattı, kaşları havaya kalktı, aleti içimde kıpırdandı. "Ölümün ve acımın seni tahrik ettiği gerçeği... Kahretsin... Kesinlikle eşimi buldum." Bakışları beni yaktı.

Tek kaşımı kaldırıp ona baktım.

"İyi. *Dostum*," diye gürledi dudaklarıma karşı.

"Mutlu musun?" "Mest oldum." Ağzım onunkini sıyırdı. "Seni seviyorum."

Derin bir hırıltı çıkardı. Eğer Warwick'in koruduğu son bir duvar varsa, o da yıkıldı. Yüzümü sertçe kavradı, beni kendine çekti, ağzı ağılıkla benimkini sahiplendi, her bir parçamı ele geçirdi, aramızdaki bağı daha da derinleştirdi. Diğer ağzının omurgamı yaladığını hissedebiliyordum, hayalet parmakları göğüslerimin etrafında kıvrılırken, gerçek parmağı kalçalarımı kavradı, beni ona doğru sürüttü, aleti içimde sertleşti.

Karşılık vermesine gerek yoktu. Etrafımı sardığını, ruhuma işlediğini hissedebiliyordum. Benim hakkımda ne hissettiğini biliyordum. Ama bedenlerimiz tekrar birlikte hareket etmeye başladığında, vagon gıcırdayarak protesto ederken, kulağıma bir fısıltının dokunduğunu duydum.

"*Aynı, Sotet démonom. Her renkte.*"

Bölüm 22

Killian

"Burada fazladan battanierler var." Belime ancak yaklaşan ufak tefek bir kadın olan Lulu bana birkaç post uzattı, güneyli Amerikan ağzıyla konuşması dikkatimi ateşin yanındaki çiftten çekti.

"Teşekkür ederim." Sıkılmış dişlerimin arasından ancak bu net cevabı çıkarabildim. Vücudumdaki her kas kaskatı kesilmişti ve kopmaya hazırdı. Büyüm derimin yüzeyine çarparak patlamaya hazır hale geldi. Çalkantılı ve kaotik.

Yirmi yıldır olduğum zapt edilemez asil lider birdenbire kırılğan ve aşınmış bir hale gelmişti. Vêrhâza'dan beri hiçbir şey eskisi gibi değildi. Kontrolüm, dünyaya sunduğum kişiliğim, dönüştüğüm kişi, her şey pamuk ipliğine bağlıydı. Sanki giydiğim takım elbiseler sadece kostümdü ama artık bir performansta rol alamazdım.

"Onları senin için buraya koyacağım, tatlım." Boğazını temizledi ve onları yanıma koydu. Ona öylece baktığımı fark ettim, aklım başka yerdeydi. "Başka bir şey ister misin?"

"Hayır," diye kestirip attım. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim." Her hece bir mücadeleyleydi, sanki çok fazla konuşursam akıl sağlığımdan geriye kalanları toz haline getirecek, içimde yükselen öfkeyi serbest bırakacaktı.

"Sizinle tanışmak bir onurdur diyebilir miyim? En çılgın rüyalarımdaya bile bir fae lordunun bizimle kalacağını düşünmemiştim." Eliyle kalbine dokunarak reverans yaptı. "Hem de çok yakışıklı biri. Bu gerçekten bir ayrıcalık. Çamura batmış bir domuzdan daha mutluyum." Adımlarını atmadan önce göz kırptı.

Neredeyse gülmek istiyordum. Burada farklı bir ülkeden gelen bir kadın bana saygı duyuyor ve rolümü buralı bir kadından daha iyi anlıyordu.

Bakışlarım şenlik ateşine geri döndü, alevler onun parlak kızıl saçlarında parıltıyordu. Etrafındaki parlaklık belli belirsiz değildi; sanki

Güneş ışıyordu ve onu tüm benliğimle görüp hissedebiliyordum. Sikimin etrafını sarmış, onu sıkıyordu.

Rosie daha önce de büyüleyiciydi ama damarlarında dolaşan fae özü şimdi porselen tenini parlatıyor ve zaten parlak olan mavi gözlerini aydınlatıyordu. Onunla ilgili her şey göğsümün sıkışmasına neden oldu, tüm mantığı tartışmalı hale getirdi ve varlığımın temelini kazdı. Onun öldüğünü düşündüğümde hissettiğim boşluk. Onu kaybetmenin dehşeti.

Yolculuk boyunca ona fısıldadım, benimle kalması için yalvardım. *Yaşamak için*. Şimdi ise tek hissettiğim yanan bir öfke ve utançtı. Sadece bunları hissettiğim için değil, herkesin görmesine izin verdiğim için de.

Kim olduğumu unuttuğum için.

Hiç şüphe yok ki herkes benim olması gerekenden ya da istediğimden daha fazla önemsemişimi görebiliyordu... ve bir kez daha diğer adamı seçmişti.

Bakışlarım Wesley'nin etrafında dolanırken, ona tekrar tekrar dokunurken onu takip etti. Parmak eklemleri yanaklarına değiyor, parmakları kollarından aşağı kayıyor, ısrarla sırtının alt kısmını avuçluyordu. Kampa geldiğimizden beri onun yanından hiç ayrılmamıştı. Aptal gibi gülümseyerek onun üzerinde geziniyor, her ihtiyacını karşılıyor, ona neredeyse bir santim bile alan bırakmıyordu.

Lider Jethro, grubundan bazılarına bizi fazladan vagonlara yerleştirmelerini ya da ateşin yanında yatmamızı, yiyecek ve içecek sağlamalarını söylediği için etrafımdaki yer hareketliydi. Bazıları bize kibarca kapılarını açıp ellerindekini ikram ederken, diğerleri bize davetsiz misafir gözüyle bakıyordu ki bunu anlayışla karşıladım. Bu dünyada güvenmek zordu ve içeri aldığınız kişilerin sizi hiç uyardıktan sırtınızdan bıçaklayabileceğini çok iyi biliyordum.

Kalaraja ve büyük korsan Croygen ile olan geçmişim bana bu dersi uzun zaman önce öğretmişti.

Diğerlerinden uzak durarak dikkatimi kampa verdim. Ash, Lukas ve Kek ateşin başında çay içiyorlardı, üçü de kendi dünyalarındaydı. Birbirleri hakkında ne kadar ciddi olduklarını bilmiyordum ama onlardan yayılan enerji şehvetin ve basit arkadaşlığın ötesindeydi. Sanki her biri diğerinde eksik olan şeyi sunuyormuş gibi çalışıyorlardı. Lukas daha çekingendi, Ash fiziksel dokunuşa daha açıktı ve Kek çok daha açık sözlü ve konuşkandı. Üçü de birbirlerinin yanında çok neşeli görünüyordu; gülümsüyor, kahkahalar atıyor, kendi aralarında şakalaşıyor ve sinsî bakışlar atıyorlardı.

Göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi. İçimden söküp atmaya ve bir daha asla yaşamamaya çalıştığım bir kıskançlık.

Onların mutluluğuna bakamayınca dikkatim bana öğüt vermeye çalışan ama kendi öğüdünü dinlemekte berbat olan Birdie'ye kaydı. Hem o hem de Caden, birbirlerini izleyip yakalandıklarında başka tarafa baksalar da, diğeri yokmuş gibi davranıyorlardı. Scorpion ormana doğru yola çıkmıştı, ruh hali benimkinden daha karanlıktı. Hanna'nın kaybı grubun üzerinde asılı duruyordu ama bunu tam olarak anlayacak zaman yoktu. Olanları anlayamayacak kadar Rosie'ye kaptırmıştık kendimizi. Hanna'yı iyi tanımıyordum ama Oyunlarda hayatlarımız için birlikte savaşmamız ve Vêrhâza'yı birlikte geçirmemiz bizi berbat bir aile haline getirmişti. Onun peşinden gideceğimizden hiç şüphem yoktu. Korkuyordum, ki sanırım Scorpion da korkuyordu, onu kurtarmamızı istemeyeceğinden. Artık çok geç olacaktı. Onlardan biri olacaktı.

Bir kahkaha sanki şartlı bir tepkiymiş gibi başımı tekrar kızıl saçlıya çevirdi. Elinde dumanı tüten bir fincan çayla Wesley'nin söylediklerini başıyla onayladı. Gözleri yana kaydı, yüzü bana doğru döndü, sanki bir şey arıyormuş gibi görünüyordu. Wesley'nin parmakları onun yüzüne dokundu, sırtını ona döndü, çenesi aşağı eğildi ve kulağına bir şeyler mırıldandı.

Gözleri hafifçe açılmış, ona bakıyordu. Wesley onun yüzünü kavradı, zayıf, uzun boyu ona doğru yaklaştı, aç bakışları üzerinde gezinirken dudaklarında şehvetli bir gülümseme vardı, onu öpmek üzereydi.

Son gücüm de kırıldı. Kabaran öfke görüşümü renklendirdi, içimi yakıp kavurdu. Tehdit olarak gördüğüm şeyi yok etme ihtiyacı kaslarımı gerdi, savaşmaya ve öldürmeye hazırdım. Benim olanı korumaya.

Dikkatim Wesley'e kilitlendi. Ne yaptığımın farkına varmadan önce birkaç adım attım.

O benim değildi. Bu hayat benim için değildi. Durdum, yumruklarım parmaklarımdaki kemikleri çatırdatıyordu. Vücudum sarsıldı, tüm rakiplerimi yok etme dürtüsüyle dolup taşıtı.

Nasıl lord oldum.

Güzel bir takım elbise giymek insanların ne kadar acımasız ve gaddar olduğumu, ellerime bulaşan kanı ve bulunduğum yere gelmek için neler yaptığımı unutmalarını sağlıyordu.

İstedğim gibi Wesley'nin boğazını kesmek yerine, arkamı dönüp gruptan uzaklaştım, öfkem bir çaydanlık gibi fokurduyordu. Kulaklarım kaynayan kanımla çınılıyor, nabzımdan başka bir şey duymuyordum. Ayaklarım büyümüş ağaçların arasında hızla ilerlerken nefesim önümde dalgalanıyordu. Yılların ihmali doğanın geri dönmesine ve kontrolü ele almasına neden olmuştu.

Terk edilmiş, yabani otlar ve çalılarla kaplı küçük bir bekçi evinin bulunduğu çıkmaz sokakta durmak zorunda kaldığımda, boğazımdan öfkemi kusan sinirli bir feryat koptu. Bir dalı kopararak samuray kılıcı gibi elimde salladım ve çalılara doğru savurdum. Yıllarca aldığım Kenjutsu ve Kendo eğitimleri bedenimi acımasız bir hassasiyetle hareket ettiriyordu. Kat ve benim güvertede Usta Yukimura ile çalıştığımız saatler beni merkeze alan, öfkemi dizginleyen tek şeydi. Diğer her şeyin dağıldığını hissettiğimde tutunabileceğim tek şey buydu. Hapishanede her sabah alarm çalmadan önce bunu yapmışım. Demir tasma içimi parçaladığında, beni ayakta tutan tek şey buydu. Vücudum yenik düşmek isterken savaşmaya devam etmek.

Çalılıkları kesmeye devam ettim. Dikenler ve dallar ellerimi kesiyor, yüzümü ısıırıyordu. Kan yanağımdan aşağı süzülüyor, ellerimden damlıyordu ama bu sadece bariyerlerimi yıkma ve dünyanın öfkemi hissetmesine izin verme dürtümü körükledi.

İçinde boğulmak için.

"Killian!" İsmim kafamın içinde bir yerlerde çınılıyordu, sesi benimle alay ediyor, benimle dalga geçiyordu. Bana bir an bile huzur vermiyordu. Bir çığlık atarak daha sert vurdum, avuçlarım sert ahşabı parçaladı.

"Killian, dur!" Bir figür çevreme doğru ilerledi, bir el kolumu kavradı. Bedenim savunmaya geçerek saldırganı doğru döndü ve saldırmaya hazırlandı.

Mavi gözleri kocaman açılmıştı, boğazı düğümleniyordu ama uzaklaşmadı, duruşu benimkine meydan okuyordu.

Rosie.

Gözlerimi kırptıştırarak transtan çıktım ve tökezleyerek geri döndüm.

Bana baktı, beni hiçliğe doğru soydu. Sabit bakışları damarlarımda daha fazla duygunun kaynamasına neden oldu. Farklı ama aynı derecede şiddetli, aynı derecede ezici.

"Burada ne yapıyorsun?" Arkasındaki boş yola bakarak bir adım daha geri çekildim, bariyerlerimin tekrar yükseldiğini hissettim, gördüğü şey sıradanmış ve kesinlikle onunla bir ilgisi yokmuş gibi davranmaya çalıştım. "Sevgilinin seni gözünün önünden ayırmamasına şaşırdım." Yapmacıklığının arasından bir hırıltı süzüldü ve duygularımı bu kadar net görmesine izin verdiğim için göğsümde bir utanç katmanı daha oluştu. "Geri dönsen iyi olur. Seni arıyor olacak."

"Peki ya yapsaydım?" Gözlerini bana dikerken burnu alevlendi. "Hiçbir şey yapmazdın, değil mi?"

Kaşlarım çatıldı, cevabı beklediğim gibi değildi.

"Neden yapayım ki?" Ters ters baktım. "Siz ikiniz birbiriniz için mükemmelsiniz. Ve artık bir fae olduğunuza göre" -parlayan figürünün üzerinden el salladım- "buna iyi uyum sağlamış görünüyorsunuz."

"Şu anda dalga mı geçiyorsun?" İngiliz aksanı öfkesiyle birlikte kalınlaştı. "Sana inanamıyorum." Bana doğru tepindi. "Olanları düşünecek zamanım bile olmadı. Öldüğüm gerçeğini. Artık insan olmadığımı. Bunların hiçbirini hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Ne düşüneceğimi, hatta bunu kabullenmeye nasıl yaklaşacağımı bile. Yani hayır, *uyum sağladığımı* söyleyemem. Ve kesinlikle iyi *değilim*. Şu anda bildiğim tek şey neredeyse ölmek üzere olduğum. Ve hayata tutunmamı sağlayan tek bir kişi vardı." Parmağını kaldırdı.

"Yemin ederim, buraya bana Wesley'in-"

"Sen! Seni otuzbirci!" diye bağırdı, elleri havada, göğsümü itiyordu. "Yol boyunca senin sesin... Ona tutundum... Kalbimin atmasını sağladı. Ve her şey kaybolup giderken, beni geri çağıran senin sesini duydum. Sen benim hayatımı kurtardın. Sadece nektarı bildiğin için değil, ama..." Boğazından öfkeli bir hıçkırık döküldü. "Ruhumu kavradığını ve beni toprağa bağlı tuttuğunu hissettiğim *sendin*." Beni tekrar itti ve evin duvarına doğru tökezletti. "Birdenbire seni *her yerde* hissedebiliyorum. Derimin altında, kafamın içinde. Geri döndüğüm andan itibaren..." Benden bir adım geri çekildi. "Ve sen orada bir *korkak* gibi durdun."

"Affedersiniz?" Duvarı ittim, vücudumu kullanarak ona doğru yaklaştım ama o hiç irkilmedi. Daha önce kimse bana korkak dememişti. *Asla*. Eğer deselerdi, uzun süre yaşamazlardı.

"Beni duydun." Rosie geri adım atmayaarak çenesini kaldırdı. "Çok korkuyorsun. Hissetmekten korkuyorsun, yaşamaktan korkuyorsun. Birinin içeri girmesine izin vermekten korkuyorsun. Muhtemelen artık Fae olduğum için kızgınsın çünkü artık çekip gitmek için bir bahanen yok, bunu yaptığın için bir kahramanmışsın gibi davranıyorsun."

Başım geriye eğildi, suçlaması göğsümde ok gibi yayıldı.

"Güvenli baloncuğunda kalabilmek için kendini kurban gibi gösteriyorsun. O kız seni incittiği için üzgünüm ama hepimiz incindik, Killian. Hayat bu." Başını iki yana salladı. "Ben zaten birinin güvensizliğinin ve egosunun benden daha öncelikli olduğu bir hayat yaşadım. Bir kenara atıldığım ve evcil hayvan muamelesi gördüğüm bir hayat. Para için seviştim ve intikam için tecavüze uğradım. Bir daha o kız olmayacağım. Benim için savaşıacak birini istiyorum. Beni kendi sorunlarından daha çok seven birini. Doğru ya da yanlış kimin umurunda?"

bana geldiğinde. Ve eğer Wesley o adamsa, sanırım haklısın. I ona geri dönmeliyim." Benden uzaklaştı.

Öfke dolu terör sistemime daldı, duvarlarımın her birini yıktı ve bana bildiğim tek kesinliği gösterdi.

Onu.

Ondan korkmak değil, onu kaybetmekten korkmak. Benim olduğumu bildiğim halde onu başka biriyle mutlu görmekten. Bunu varlığımın her zerresinde hissedebiliyordum, ruhumdan çılgılık atıyordu. Onunla ilk tanıştığımda, onu sahnede gördüğümde ağırlığını hissettim, ama onu ittim. Görmezden geldim. Şimdi vücudumun her molekülünde kükrüyordu.

Onun Wesley'nin kollarında olduğu, onu öptüğü ve adını inlediği fikri bile gözümü kıpkırmızı yapmıştı. Bunu sorun etmeyeceğime nasıl inanmıştım?

Onu öldürebilirdim.

Kolundan tutup kendime doğru çektim, boğazımda sahiplenici bir ses titriyordu. Kaslarım titriyordu ama kendimi kontrol altında tutmak için çok uğraşıyordum, ona zarar verebileceğimden korkuyordum.

Mavi gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, eli yavaşça uzanıp yüzüme dokunuyor, parmakları yanağımdaki kanda geziniyordu. "Yaşamak için başka biri gibi davranan sadece ben değilim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Canlandırmaya çalıştığın bu karakter. O artık sana uymuyor, eğer uyduysa bile. O sadece seni hapsediyor. Seni görüyorum, Killian. İçinde sakladığın tutkuyu görüyorum. Tüm incinmişliğini, acını, öfkeni ve şiddetini. Biz aynıyız."

"Sen bana hiç benzemiyorsun," diye hırladım. "Yaptığım şey..." "Ne yaptın?"

"Sen insanları becerdin... Ben onları *öldürdüm*."

"Kitty'ye neden bu kadar sadık olduğumu biliyor musun? Sadece borçtan kurtulmama yardım etmesi, bana bir ev ve bir aile vermesi değil. Bir cinayeti örtbas etmeme yardım etti."

"Ne?"

"Tecavüzcülerimden birini kafasından vurdum. Bir gece sikini ıslatmak için Kitty'nin evine geldi. Beni tanımadı bile. Onu yukarı çıkardım... ve vurdum. Kitty cesedi çıkarıp atmama yardım etti."

Herhangi bir insanın onu bu hale getirmesi fikrine karşı duyduğum öfke kabarmasına göz kırptım.

Acı çekiyor. Sırf onu tekrar öldürebilmek için onu hayata döndürmek istedim.

"Benim de ellerimde kan var ve bir an bile pişmanlık duymuyorum. Tek pişmanlığım Vicente'nin beni bu kadar uzun süre kontrol etmesine izin vermem, o çekip gittikten sonra bile. Sen de onun sana aynısını yapmasına izin veriyorsun." Bana doğru yaklaştı. "Ne yaptığın umurumda değil. Kimi öldürdüğün umurumda değil. Kötü geçmişin. Ya da bir lord olman ya da paran olması. Umurumda değil, Killian. Benim için hiçbir anlamı yok. Sadece *seni* istiyorum."

Sertçe içime çektiğimde hava yemek borumu yaktı, göğsüm sallanıyor.

"Rosie..." Adını mırıldandım, ağızlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Başımızın üzerinde bir gök gürültüsü yuvarlandı, ancak gökyüzünde fırtına göremiyordum. Şimşek çaktı, hava cinsel enerjiyle yoğunlaştı, sadece sinirlerimi daha fazla arzuyla ateşledi.

"Nina," diye fısıldadı. "Gerçek adımlı söylediğini duymak istiyorum. Sadece bir kez."

Aletim acı verecek kadar sertleşti. "Nina..."

Sertçe emdi, ses son rezervimi de kırdı. Başını tutarak ağzımı onunkine yapıştırdım, sanki hayatım boyunca istediğim tek şeye aç kalmışım gibi boğazımdan aç bir inilti yükseldi. Sanki hayatım boyunca aradığım şey buymuş gibi. Başını eğdim, öpücüğü derinleştirdim, dilim ağzının derinliklerine doğru ilerledi. Sahipleniyor ve yakıyordu.

İnledi, parmakları kabaca saçlarımda geziniyor, beni kendine çekiyor ve aklımı kaçırmama neden oluyordu. Zamanında birçok kadını öpmüştüm, bazıları harika, bazıları fena değildi. Bazen bu bir amaç için bir araçtı. Sekse ulaşmak için. İnlemek. Gitmek. Durula ve tekrarla.

Rosie'yi öpmek daha önce deneyimlediğim her şeyi parçaladı ve dudakları benden de aynı şeyi talep etti.

"Killian..." diye soluğunu ağzıma verdi ve onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordum. Bu güç her neyse, bana ondan başka her şeyi unutturuyordu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Dünyadaki hiçbir şey beni onunla birlikte olmaktan alıkoymazdı.

Ağzım tekrar onunkini alırken, dudaklarının tadına bakma ayrıcalığına sahip olan diğer tüm erkekleri unutmasını istercesine sikimi ovuşturdu, omurgamda kıvılcımlar çaktı. Kıcını tuttum, onu yukarı kaldırdım, onu kabine doğru iterken bacakları kalçalarımın etrafında dönüyordu. Elleri ceketimi yırttı. "Ön sevişmeyi siktir et. Sana içimde ihtiyacım var. *Şimdi*."

Başka bir şey istemiyordum ama onun zevki benimkinden daha önemliydi. I listesindeki bir başka erkek olmak istemiyordu. Gelen sonsuz akış

ona geri koşan ama onu hiç önemsemeyen, onu asla özel kılmayan, onu ilk ve tek öncelikleri haline getirmeyen.

"Çok kötü." Kanlı, yırtık kazağını kafasının üzerinden çektim. Hapishanede çok kilo vermişti ama vücudu nasıl görünürse görünsün benim için kesinlikle mükemmeldi. Elim, daha önce vurulduğu yerde hâlâ iyileşmekte olan yara izinin üzerinde gezindi. Geçmişinin izleri soluk beyaz tenini süslüyordu. Onların her hikâyesini, nasıl oluştuğunu bilmek istiyordum. Teninde keşfetmek ve tapınmak istemediğim tek bir santim bile yoktu.

Ellerimi göğüslerinin üzerinde gezdirdim, meme uçlarının avuçlarımın altında sertleştiğini hissettim. Sütyenini çıkarmak için geriye uzandıktan sonra onları sıktım ve masaj yaptım, sanki onları benim olarak işaretliyormuşum gibi kanımı üzerlerine sürdüm.

"Mükemmellik." Bir tanesini ağzıma almadan önce yutkundum.

Dilim meme ucunda gezinip emerken vücudu bana doğru eğildi ve nefesi kesildi.

"Killian." Ben diğerine geçerken tırnaklarını boynumun arkasına geçirdi.

"Her şeyin seninle ilgili olmasını istiyorum." Dizlerimin üzerine çöktüm. Parmaklarım kalçalarının üzerinde geziniyor, pantolonunu ve iç çamaşırını yavaşça aşağı çekiyor ve botlarını çıkarıyordu. Dudaklarımı yaladım, çıplak vücuduna baktım, gözleri arzuyla parlıyordu. "İzle beni." Ağzım kalçasını sıyırırken gözlerimi ondan ayırmadım. Başu duvara doğru eğildi ama göz temasını kesmedi, dudaklarından titrek bir iç çekiş çıktı.

Parmaklarım kalçalarına saplandı, bacaklarını benim için araladı, bir bacağını omzumun üzerinden kaldırdı. Ağzım amının üzerinde geziniyor, dilimin ucu kıvrımlarına değiyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. Kalçalarını öne doğru savurarak dudaklarıma günahkâr bir gülümseme yerleştirdi. Kolumla onu yere sabitleyerek yukarıdan ona baktım.

"Uzun zamandır seni tatmak istiyordum." Kalçasını ısırdım, ısırdım, dilimle yatıştırmadan önce temastan sarsılmasına neden oldum.

"Killian." Tırnakları kafa derime battı.

Saçlarımı çektiştirdiğini hissetmek beni bir şeytan gibi körükledi ve onu yaladım, uzun, ilkel bir inilti çıkarana kadar klitorisini sertçe emdim.

"Çok inanılmaz." Onu daha sıkı kavradım ve bana doğru daha geniş açtım. Daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyordu ve artık tek istediğim oydu.

"Lanet olsun." Kalçaları benimle birlikte yuvarlandı. "Aman Tanrım!" Neredeyse şoktaymış gibi nefesi kesildi. Vücudu canlılıkla karşılık verdi,

sıktı

neredeyse anında etrafımda. İçimdeki erkeklik gururuna, onun benimle asla rol yapamayacağı hissine engel olamıyordum. Ben daha tam olarak içine girmeden bacakları titriyordu.

İki parmağımı içine soktum, dudaklarım klitorisini çekip emerken pompaladım ve bir çığlık attı. Egomu bir kenara bırakıp ona her şeyimi verdim. Onun zevkini duymak beni daha da tahrik ediyordu. Amcığıyla ziyafet çekiyor, her zevk çığlığını dinliyor, vücudunu öğreniyordum. Zaten biliyormuşum gibi hissetmeme rağmen; garip bir bağlantı, önceden bilgi sahibi olmadan onu nasıl memnun edeceğimi anladı.

Elektrik gökyüzünde dans ediyor, tenimize dokunuyordu. Tanıdık enerjiyi hissedebiliyordum, havadaki yoğunluğa katkıda bulunanın sadece biz olmadığımızı biliyordum, üzerimize dökülüyordu. Brexley ve Warwick'in enerjisi fark edilemeyecek kadar yoğundu. Onların arzusu ve büyüğü bizimkinin üzerine eklenerek zevkimize zevk kattı ve ucumdan ön sperm dökülmesine neden oldu.

"Killian?" Sırtımı kaşıdı. "*Lütfen*. Sana içimde ihtiyacım var!"

Cevap olarak sadece hırlayabildim. Onun orgazmını tatmayı ne kadar çok istesem de, talebi görmezden gelinemeyecek kadar fazlaydı. Etrafımda daha fazla kenetlendiğini hissetmek istiyordum. Ayağa kalkıp botlarımı tekmeledim. Pantolonumu çıkarmakta çok hızlıydı, sanki bu işi çok iyi biliyordu. Pantolonumu kalçalarımın üzerinden itti, eli boxer külotuma kaydı, beni sardı ve benden yüksek bir inilti çıkardı.

"Vay anasını." Etrafımı tamamen sarmaya çalıştı. "Vay anasını... Seni daha önce de sert hissetmişim ama *lordum*." Kaşlarını kaldırdı. "İşim gereği her şeyi gördüğümü sanırsın."

"Alıştığından daha mı büyük?" Kalçalarımı onun dokunuşuna bastırdım, vücudumu onun üzerinde yükselmek için kullandım.

Dudağını ısırdı, şehvet yanaklarını renklendirirken beni daha sert ovdu ve nefesimi kesti. "Sanırım bununla başa çıkabilirim."

"Seni uyarmak zorundayım. Bir kez bir Fae lorduna bindin mi... bir daha geri dönemezsin." "Bir fae lorduna binmeyeceğim."

Başparmağını döllerime sürttü,

Sonra ağzına götürüp emdi. "Ben sana bineceğim, unvana *değil*. Ve bu, üzerinde kalmak isteyebileceğim bir yolculuk."

Dişlerimin arasından bir tıslama kaydı, ellerim onun kalçalarını etrafımda kaldırdı, bizi tekrar kabine sokarken sıcaklığının aletimi sardığını hissettim.

"Ama ben bir Fae lorduyum. Biri olmadan diğeri olmaz. Bende çoğunda olmayan güç ve sihir var."

"Bana zarar verebileceğini mi sanıyorsun?" Islak amını sikimin üzerine sürttü. "Artık canımı yakmak çok daha zor. Ama elinizden gelenin en iyisini yapmanız için size meydan okuyorum *lordum*."

Dudaklarından dökülen unvanım aklımdaki son mantık kırıntısını da yok etti. I

Yemek için savaşılan çocuk, para için öldüren korsan ve güç için işkence eden soylu oldu.

Onu duvardan daha yukarı kaldırdım ve içine girmeden önce ona zaman tanımadım. Benden bir feryat koptu, çığlığı havayı deldi. Enerji omurgamdan aşağıya doğru çatırdadı, içimde patladı ve beni daha önce hiç hissetmediğim bir büyüyle doldurdu.

"Bazzzzdmeg!"

Hayatım boyunca hiçbir şey hissettiklerime dokunamadı, hislerimi ve sinirlerimi o kadar çok bastırdı ki bir an durmak zorunda kaldım, bacaklarım daldı.

"Aman Tanrım!" Rosie'nin ağzı yarıldı, tırnakları derimi kesiyordu, bu da beni daha da çaresiz bıraktı. Daha derine itiyordum ama hâlâ tamamen içine girmemiştim. Sinirleri ısı ve zevkle yanıyordu, çığlıkları havayı dolduruyordu. "Daha derine!"

Geri çekildim, o kadar derin ve sert bir şekilde geri ittim ki kaslarının kilitlendiğini, gözlerinin kafasının içinde geri döndüğünü, ayak parmaklarının derinliklerinden gırtlaktan gelen bir sesin yükseldiğini hissettim.

"Kahretsin!" Etrafımdaki sıkı ve ıslak hissi, horozumu bir yumruk gibi kavradı, nefesimi çaldı. İnanılmazdı, sanki hayatım boyunca bunu arıyormuşum gibiydi.

Gökyüzünde dans eden bir şimşek daha çaktı ve sikimi kabarttı. "Siktir!" Kalçalarım onun içine girdi ve onu duvara doğru daha yükseğe itti.

Brexley ve Warwick'in enerjisi sinirlerimde kıvılcım yarattı, sanki onların da seviştiğini hissedebiliyordum, bu da yoğunluğu artırıyordu. Zamanında kafam güzelken birkaç seks partisine katılmışım ama bu başka bir boyuttaydı.

Çığ. Acımasız. Şiddetli.

Birlikte içgüdüsel bir zevke çarptılar.

Bu hayatımda hissettiğim en gerçek ve canlı duyguydu... asla bırakmak istemediğim biriyle.

"Daha sert!" Rosie benim yoğunluğuma ayak uydurdu. Islaklığının sesi, sikimin onun içine girip çıkarken çıkardığı sesler ağaçların arasında yankılanıyordu. Elleri kığımın yarığına kadar indi ve oradaki sinirleri bastırırken beni sarsmaya başladı. Ciğerlerimden boğuk bir çığlık yükseldi,

kaslarım yanıyordu. Görüşüm bulanıklaşarak beni vahşileştirdi.
Tüm kontrolümü kaybettim.

Bizi döndürerek, aletim hâlâ içine girerken yere yattık. Bacaklarını iyice ayırdım, omzumun üzerine koydum ve daha da derine daldım. İçine bir yük treni gibi daldıkça nefesi kesiliyor ve çığlıkları yükseliyordu. Ter ve kan vücutlarımızı kapladı.

Çevremdeki bir hareket bakışlarımı bir an için yukarı kaldırdı. Ağaçların arasında, yarısı gölgelerle kaplı Wesley'i gördüm. Bizi izliyordu. Onu aramak için mi gelmişti yoksa bir süredir orada mıydı bilmiyordum ama gözlerimiz buluştuğunda ilkel bir şey devreye girdi.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı, amcığı etrafımda kenetlenmişti.

Onu kimin becerdiğini, ona kimin çığlık attırdığını bilmesini istiyordum. Sahip olduğum her şeyle ona sahip çıkarken, kalçalarımız güçten morarırken, ağzım zaten hassas olduğunu bildiğim meme ucunu kaplarken klitorisini ovuşturdum, dişlerimle ısırdım ve çekiştirdim. "Nina," diye nefes aldım.

Rosie'nin çığlığı havayı deldi, vücudu neredeyse altımda kasılırken, amcığı üzerime fırladı ve orgazmımı benden çok acımasız bir güçle sağdı. Onu doldurduğumda başım bir kükremeye geriye eğildi ve ondan başka bir orgazm patlattı. Tüm zaman ve mekânı kaybettim, bir şey bana yapıştı, bir çığlıkla kendimi ona boşaltırken ruhumu çekiştirdi - onun içindeki sahipliğimi sağlamlaştırdı.

Kulaklarım çınladı. Aklımı kaybetmiştim... Dünyam tersine dönmüştü.

Üzerine yığıldım, kaslarım tamamen gevşedi, göğsüm kabardı. O da bırakmaya hazır değilmiş gibi hâlâ bana kilitlenmişti.

Yavaşça, onu tamamen ezmek için dirseklerimin üzerine çıktım, ama o bacaklarını etrafımda sıkarak beni içinde derinlerde tuttu.

"Kahretsin," diye fısıldadı.

Parlak gözlerine baktım, yüz ifadesi mutlak mutluluk ve saf şok arasındaydı. "Ne?" Elimi yüzünde gezdirdim ve tenine yapışan saç tellerini geri ittim.

"Orgazm oldum." Ağzı açık kaldı.

"Hatırladığım kadarıyla iki." Eğildim ve onu öptüm.

"Anlamıyorsunuz... Ben hiç..." "Neyden?"

"Vajinal seksten... her *zamanki* gibi."

"Hiç mi?" Ağzım açık bir şekilde tükürdüm.

"Vicente ile çok gençtim. Anlamadım... ve sonra..." Cümlesinin bitmesine yine izin verdi, gözlerinde bir acı titreşimi vardı.

"Sonra", onu becermek için sıcak bir beden olarak kullanıyordu, başka bir şey değil.

İnmişler, onun inip inmemesini umursamadan.

Yüzünü kavrayarak, ağzımı onunkinin üzerinde gezdirdim. "O zaman sanırım bunu telafi etmek için yapmam gereken çok iş var."

Göğsü havayı içine çekti, gözleri benimkileri aradı.

"Hadi." Arkama yaslanmaya başladım, içinden kayarak çıktım ve onu titrettim. "Burası buz gibi. Hadi seni ısıtalım." Elini tuttum ve onu kendimle birlikte yukarı çektim.

"Kampa geri dönemeyiz." Başını iki yana salladı. "Bizi birlikte göreceksin ve... o iyi bir adam."

Bakışlarım onun omzunun üzerinden Wesley'nin olduğu yere gitti. Orası artık boştu.

"Sanırım zaten biliyor," diye sııttım.

"Ne?" Gözlerini kırıştıtararak bana baktı.

Onu kendime doğru çektim, tekrar içine girme ihtiyacım beni çoktan sertleştirmişti. Tekrar içine dalmam sadece birkaç dakika sürecekti. Bu benim için yeniydi, bu asla durmak istememe hissi. Ne zaman yeteceğimin bir sınırı yoktu. İçimde bir şeyi kırmıştı ve onu asla geri koyamazdım. İçimdeydi. Ele geçiriyordu.

Benimle birlikte olduğunda asla geri dönmeyeceğini söylediğimde yanıılmışım. O yaptı. Onunla tanıştığım ve bana üzüntü verdiği an, işimin bittiğini anlamalıydım.

"Kampa dönmekle ilgili bir şey söylemedim." Parmaklarımı onun kilere geçirdim, kulübeye doğru ilerledim, hiçbir fae kilidi ya da büyü hissetmedim. Girmesi kolaydı. Umarım içeride hâlâ bir yatak vardır.

Açlıkla, hala döllerimle damlayan çıplak vücudunu inceledim. "Seninle daha yeni başladım."

Bölüm 23

Brexley

"Sana onu ağzına koymamanı söylemiştim."

Chirp!

"Vahşi olabilir!" Sesler beni derin uykumdan uyandırdı. Hâlâ hareket edemeyecek kadar güçsüz olduğumdan, onları görmezden gelmeye çalışarak etrafımı saran katı sıcaklığa geri döndüm. "Kuduz olabilirsiniz! Kangren. Ayak-ağız hastalığı!"

Chirp! Chirp!

"Eminim bir sürü kirli ayak onun üzerindeydi ve şimdi onu ağzına sokuyorsun." Opie'nin ses tonu göz kapaklarımı dalgalandırdı ve ağzımdan hoşnutsuz bir inilti çıkmasına neden oldu. Başımı Warwick'in koluna gömdüm, gerçekliği engellemeye çalışıyordum, gözlerim yorgunluktan yanıyordu.

Muhtemelen bir saat uyuyabildik ve o da gerçekten bayıldığım içindi. Warwick beni cezalandırmayı bitirmeye yakın bile değildi, bütün geceyi dolambaçlı ve yavaştan sert ve acımasızca geçerek geçirdi... ve her saniye daha fazlası için yalvardım.

Özellikle de gölgesi katıldığında.

Lanet olsun. Dün gece vücuduma yaptığı şey. Zorlukla hareket edebiliyordum, ancak damarlarımda pompalanan sihirle ülkeyi koşarak geçebilirmişim gibi hissediyordum. Muhtemelen elli mil yarıçapında, her doruğa ulaştığımızda yerin titremesini hissetmeyen bir kasaba yoktu. Hayaletler kulaklarımda tıslıyor, şimşekler tepemde çakıyor, yeryüzünü gümbürdetiyordu.

İçime her girdiğinde bağımız daha da sıkılaşıyor, sonunda onları birbirinden ayıramayacağım kadar birbirine dolanıyor ve düğümleniyordu. Beni arkamdan sikerken aynı anda yüzünü de siktiğimde kendimi çok sağlam hissediyordum.

Ona karşı kıpırdandım, içime tekrar girmesi gerektiğini hissettim ve beni nefes nefese bıraktı.

"Usta Fishy, uyandınız." Opie kolumu tırıs tırıs kaldırdı. Kaşlarımı çattım. Bu biraz havamı bozdu. Yine de içten içe sevinçle gülümsedim. Bunu çok özlemiştim. Onlara doğru yürümeyi. Onlara sahip olmadığım zamana kadar ne kadar benim bir parçam olduklarını fark etmemiştim. "Beklemekten çok sıkılmıştık... sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu."

Sıkılmışlar. Sıkılmaları hiç iyi bir şey değildi. Başımı kaldırdım ve gözlerimi açarak ne kadar zarar verdiklerini gördüm.

Opie yüzümden sadece birkaç santim uzaktaydı, normalde huysuz olan yüz hatlarını ışıltılı bir gülümseme kaplamıştı. "Fishy!" diye seslendi. "Beğendin mi?" Bir adım geri çekildi ve püsküllerle dolu son kıyafetini döndürdü.

Hay sikeyim.

Zelda'nın kostüm malzemesini hemen tanıdım. Opie'nin kafasında yükselen sarık şeklinde kesilmiş başlık, her hareket ettiğinde altın para püskülleri şıngırdıyordu. At binicilerinin saçlarına taktığı beyaz tüyleri gövdesine takmıştı. Tüyleri, önü ve arkası payetler ve madeni para püskülleriyle birbirine bağlanmış, neredeyse transparan kısa bir elbisenin içine yaymıştı. Bitzy hâlâ yerdeydi, boşluğa bakıyordu, bir Noel ağacı gibi püsküller ve payetlerle örtülmüştü. Zelda'nın şalından daha fazlası onun kalça şortunu yaptı.

"Kahretsin." Boğazımdan bir kahkaha yükseldi. Kadın şimdiden benden nefret ediyordu. "Beğenmedin mi? Bok gibi mi?" Opie'nin yüzü düştü.

"Hayır!" Başımı salladım. "Bayıldım. En iyilerinden biri."

"Değil mi?" Tekrar döndü.

Chirppppp. Bitzy orta parmağını kaldırmaya çalıştı ama başaramadı.

"Onun nesi var?"

"Oh, bu sabah mantar toplamaya gitti."

"Mantar mı topluyorsun?" Sallanışını görerek ona baktım. "Bazılarının zehirli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"O iyi olacak." Opie ona el salladı, o ise sırt üstü düştü ve garip bir kıkırdamayla gökyüzüne göz kırptı.

Bir inilti ensemde titreşti. "Seni bu yüzden takip ettim," diye mırıldandı Warwick omurgama doğru. "Hayvanlarını sana geri vermek için. Hepsi tekrar senin Kovacs."

"Evcil hayvanlar mı?" Opie oflayıp puflayarak ayağını yere vurdu. "Seni doğrudan ona götürdüğümüzde bize öyle demiyordun. Halálház, zombi çiftliği ve o sarışın kadın hakkında senin için önemli bilgiler alırken... şeytani olabilir ama tarzı... Ah, bütün gün onun ayakkabı dolabında çıplak yuvarlanabilirim." İç çekti.

"Zombi çiftliği mi? Halálház?" Warwick'e bakmak için kıvrıldım, ceketini üzerimde tutmaya çalışıyordum. Beni bağlamaktan daha fazlası için kullanılan dönme dolabın hemen yanında kendimizden geçtik. Atılmış giysilerimizi yatak, ceketini ve sıcak bedenini de battaniye olarak kullandık.

Gözleri kapalı, başı kolunun üzerinde, bir nefes aldı ve sonunda göz kapaklarını kaldırdı. Keskin su rengi gözleri nefesimi kesti. Adam bazen bu dünya için fazla geliyordu. Sanki gerçek olamazmış gibi.

Vücudumdaki her kasın acısı bana onun sadece gerçek değil, aynı zamanda *benim* olduğunu söylüyordu.

"Yetişmen gereken çok şey var." Beni izledi, ciddi bir ses tonuyla midemi düğümledi. Daha dün gece aramızdaki buzları eritmiştik, ki hâlâ tam olarak bitirmediğini düşünüyorum. Amcamın ve diğerlerinin güvende ve saklanıyor olması dışında neler olup bittiğine dair fazla bir şey konuşmadık. İçimden bir ses hayal ettiğimden daha kötü olduğunu söylüyordu.

"Bağırmaya başlamadan önce, şu anda hiçbirimizin bu konuda yapabileceği bir şey olmadığını bilin."

Nefes alarak biraz daha doğruldum, zaten tetiklenmiş hissediyordum. "Anlat bana." Elini yüzünde gezdirerek iç geçirdi.

"Hanna gitti."

"Ne?" Kafam şaşkınlıkla sarsıldı. "Gitti de ne demek?" Dün geceki kargaşada neden orada olmadığını düşünmediğimi fark edip utançtan kızardım, geride kalmış olabileceğini düşündüm. "Nerede o?"

"Tracker'la birlikte."

"Ne?" Tamamen doğruldum. "Kaçırıldı mı? Neden bana söylemediniz? Neden peşinden gitmiyoruz?"

"Çünkü." Kendini yukarı çekti, ağzı düzdü. "Bu onun seçimiydi."

"Onun seçimi mi?" Tükürdüm. "Ne demek istiyorsun?" Ayağa fırladım,

Ceketini de yanımda götürdüm.

İre kaşlarını çatarak beni izledi ve ayağa kalktı.

"Buralarda değildin Kovacs. Neler yaşadığını bilmiyorsun. O artık aynı değil. Haplar onu değiştiriyor... onlardan biri haline geliyor."

Korku. Korku.

"Hayır, değil!" Onun yanında olamadığım için kendime duyduğum öfkeyi duyarak karşılık verdim. Bunu bilmiyordum. O benim en eski arkadaşlarımdan biriydi ve Warwick onun hakkında benden daha çok şey biliyordu.

"Onun peşinden gideceğiz... inan bana, Scorpion onu geri alana kadar rahat etmeyecek." Warwick uyanmak için yüzünü ovuşturdu.

"Scorpion?" Gece boyunca ona geri dönmemi sağlayan bağ bir ip gibi gerildi ve göz açıp kapayıncaya kadar beni ona bağladı. Birdenbire kamp alanının karşısında, gerçekte olduğum yerden onun önünde durdum. Tek başına oturmuş, sanki her şeyini kaybetmiş gibi boş gözlerle ateşe bakıyordu.

"Scorpion?"

Ağzını birbirine bastırdı ama bana başka bir yanıt vermedi. Bana kızgındı. Dünyaya kızgındı. Bundan daha fazlasıydı - benimle hiçbir ilgisi olmayan ezici bir keder ve çaresizlik.

"Oh. Vay canına." Kaşlarım havaya kalktı, bir fikir kafama dank etti. Ondan geldiğini hissedebiliyordum; bunu benden saklayamazdı. *"Onu gerçekten önemsiyorsun."*

Başını yana salladı, alnında çizgiler vardı ve bana bakmıyordu.

"Siktir," diye nefes aldım. *"Onu seviyorsun."*

Çenesi sıkıştı, eli yüzünde geziniyor, sanki inkâr etmeye çalışıyormuş gibi başı hafifçe titriyordu.

Kendine.

"Onu bulacağız."

Bakışları sonunda benimkilerle buluştu.

"Onu kaybetmeyeceğiz."

"Çok geç olabilir," diye mırıldandı.

"Onu geri alacağız." Bana bakması için onu zorlayarak çömeldim.

"Ne gerekiyorsa."

Burnundan soludu, omuzları biraz gevşedi. Homurdandı, başı titriyordu. "Burada da çıplak olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Yakındaki keskin bağrıışmalar ve kargaşa onunla olan bağlantımı kopardı, kamptan iki adamın sesi yükselirken başım Warwick'e döndü. Sözlerini seçemiyordum ama biri öfkeliydi. Meydan okuyordu. Diğer tehditkâr ve meydan okuyucuydu.

"Kulağa Killian gibi geliyor," diye yorum yaptım.

"Kahretsin," diye homurdandı Warwick, pantolonunu tutarken, ses tonu bana neler olabileceğini bildiğini söylüyordu.

"Kiminle dövüşüyor?"

"Muhtemelen

Wesley'le." "Wesley mi?

Neden?"

"Çok şey kaçırdın prenses." Aceleyle pantolonunu giydi.

Warwick'in tepkisine tepki göstererek ceketini bıraktım ve kıyafetlerimi aramaya başladım. Sadece pantolonumu ve kazağımı bulabildim.

"Gözlerini kapat, Bitzy. Vahşi doğada kocaman yılanbalıkları ve üfleme delikleri var." Opie gözlerini kapatıyormuş gibi yaptı ama parmaklarının arasından baktı. "Yanılmışım. Bu bir *ispermeçet* balinası."

Chirppppp!

Ayaklarımı botlarımın içine sokarak Warwick'in peşinden kargaşaya doğru koştum, bakışlarım Wesley ve Killian'a takıldı, Rosie sadece birkaç adım ötede, Killian'ın biraz gerisindeydi.

"*Kurva anyád!*" Wesley, Killian'ın göğsünü iterek beni içime çekmeye zorladı ve onun fae lorduna saldırdığını görünce şok oldum. "Sen lanet olası bir pisliksin!"

Killian'ın göğsü genişledi, yanağındaki bir sinir seğirdi ama müdahale etmedi.

"İnsan olduğu zaman onu istememiştin." Wesley ona tekrar saldırdı. "Ama şimdi Fae olduğu için onu becerebilirsin, öyle mi?"

Ne dedin? Ağzım açık kaldı, bakışlarım Rosie'ye kaydı.

Killian ve Rosie mi?

Saldırganına doğru hamle yapan Killian'dan boğuk bir ses geldi; ikisi de oyun parkındaki iki çocuk gibi yumruk ve tekme savururken yumruklar ve kollar birbirine dolandı.

"Oha!" Ash atlamaya çalışarak Wesley'i tutmayı başarırken, Warwick dudaklarından ve burunlarından kan sızan Killian'ı geri çekti. "İkiniz de sakın olun."

"Ona kızıdan uzak durmasını söyle." Wesley, Ash'in elinden kurtulmaya çalışan Rosie'yi işaret etti.

"Hayır," diye hırladı Killian. "Ve o bana *geldi*."

"Onu kullanıyorsun. İşin bittiği anda onu bir çöp gibi atacaksın." Wesley ona tükürdü. "O senin umurunda değil. Hepsi kendi egon içindi. Dün gece beni gördün. Bilerek onu ilk senin aldığını bilmemi sağladın. Benim için küçük bir gösteri yaptın, değil mi?"

"Ne?" Rosie'nin dikkati Wesley'den Killian'a kaydı.

Killian'ın çenesi gerilmiş, bakışları Wes'in üzerine dikilmişti.

"Orada mıydın?" diye sordu Wesley, ama bunun aslında bir soru olmadığını biliyordum. Yanakları alev alev yanarak Killian'a döndü. "Ve sen biliyor muydun?"

Killian'ın bakışları bir an için yere kaydı ve ayakları kaydı. "Ah." Yüz hatlarında bir yıkım ifadesi belirdi ve bir adım geri çekildi. "I Bak... Yani ben bir oyundum. Bakalım parmaklarını şıklatırsan beni başkasının elinden alabilecek misin?"

"Hayır." Killian Warwick'in elinden kurtulup ona doğru ilerledi. "Hiç de öyle değildi. Onunla hiçbir ilgisi yoktu."

"Ama beni sikenin sen olduğunu bilmesini sağladın, öyle mi?" "*Szar! Bizi bulan oydu. Ben bir şey yapmaya çalışmıyordum.*

Orada değilmişsin, dün gece ve bu sabah olanlar gerçek değilmiş gibi davranma." Bir adım daha attı, neredeyse ona doğru bastırıyordu. "Sahiplenici davrandım mı? Evet. Benim olduğunu bilmesini istedim mi? Kahretsin, evet. Her çılgınlığın ve inlemenin benim için olduğunu mu? Buna inansen iyi edersin. Ve bunun için üzgün değilim."

İçini çekti, yanaklarından pembelik yayıldı ve boynu kızardı. O zaman ne kadar parlak bir şekilde parladığını ve ışıldadığını fark ettim. Fae büyüsü hala sistemine yerleşiyordu, ancak bundan çok daha fazlası olduğunu hissedebiliyordum, sanki binlerce görünmez ağ onu Killian'a bağlıyordu.

Killian ve Rose. Scorpion ve Hanna. Çok şey kaçırmıştım.

"*Birdie ve Caden'ı duyana kadar bekle.*" Warwick'in gölgesi boynuma doğru mırıldandı. Bir metre ötemde duran adam, bir şekilde ne düşündüğümü bildiğinden, bana aç bir şekilde sırtıttı.

Neredeyse tıkanıyordum, dikkatim birbirlerinden olabildiğince uzakta duran çifte yöneldi ama Birdie'nin saçındaki kir ve yaprakları ve Caden'in boynundaki taze ısırık izlerini fark ettim.

Ne oluyor lan?

Diğer dördünü neredeyse anlayabiliyordum ama Caden ve Birdie? Adam çok katı ve kuralcıydı. Birdie ise tam tersiydi. Ayrıca, Fae'lere karşı çok önyargılıydı. Yine de ona baktıkça, bir şeylerin aynı olmadığını daha çok hissediyordum. Büyürken tanıdığım çocuk farklıydı. Şimdi, daha önce sadece bir başkasında gördüğüm bir enerji taşıyordu...

"*Eszem azt az ici-pici szívedet!*" *Kalbini sökeceğim ve onunla ziyafet çekeceğim!* Wesley'nin sesi düşüncelerimi toparlayamadan beni kendime getirdi, Ash'ten ayrılıp Killian'ın üzerine atladı. Fae lordu Rosie'yi arkasından iterek Wesley'e doğru ilerledi.

Killian, "Eğer o yumruk ona biraz daha yaklaşırsa, senin bağırsaklarını burada deşerim," diye bağırarak Wesley'i yakasından tutup sarstı. "Benimle dövüşmek mi istiyorsun? İyi o zaman. Ama bir daha asla *eşime yaklaşma.*"

Rosie ve ben, Killian ve Wesley'i donduran kelimeler havada uçuşurken sertçe nefes aldık. Killian'ın boğazı düğümlendi, göğsü sanki az önce söylediğine inanamıyormuş ve buna nasıl karşılık vereceğini bilemiyormuş gibi kabardı.

Grubun üzerine sessizlik çökmüştü, kimse ne yapacağını bilmiyordu. Wesley ve Killian arasındaki gerilim her saniye daha da artıyordu.

"Tamam, bu kadar yeter." Sonunda Killian'ı geri iterek araya girdim.

Wesley'nin yüzü öfkeden tam bir acıya dönüştü. Gözleri Rosie'ye kaydı, sanki onun bunu yalanlayacağını, doğru olmadığını söyleyeceğini umuyordu.

O yapmadı.

Tüm bunların nasıl olduğunu göremedim ama Wesley'nin ona çok değer verdiği açıktı. Duygularına karşılık bulamadığı için onun adına çok üzüldüm. Kız yüzde yüz kapılmıştı ve onlar için daha mutlu olamazdım ama bu beklemek zorundaydı.

"Şu anda tartışmamız gereken daha önemli şeyler var. Kişisel meseleler ikinci plana atılmalı," diye gruba hitap ettim.

Wesley homurdanarak geri çekildi, başı titriyordu. "Komik, çünkü bir sürü insanı öldürdükten sonra kaçıp bizi ortada bıraktığında bunun oldukça kişisel olduğunu düşünmüştüm."

Ciğerlerim içime çekildi, sözleri karnıma yumruk gibi indi. Warwick'in ona doğru ilerlediğini görebiliyordum, onu yere sermeye hazırdı ama ben elimi uzatıp başımı salladım.

Etrafa bakarken, tüm gözler benimkilerden uzaklaştı. Tepkisizlikleri daha da yüksek sesli bir suçlamaydı.

Hepsi aynı şeyi hissetti.

Başımı eğdim, kollarımı karnımın üzerinde kavuşturdum. "Biliyorum." Yutkundum. "Hepinizi sonuçlarıyla baş başa bırakarak kaçtım. Tanıdığınız ya da değer verdiğiniz insanları öldürdüm. Sonra da kaçtım." Beyan dilimden dökülmekte zorlandı, suçumun ağırlığı göğsümde oturuyordu. "Yaptığım şey affedilemezdi. Ve bana neden kızgın olduğunuzu anlıyorum. Muhtemelen beni asla affetmeyeceksiniz."

"Deli mi?" Scorpion dişlerini gıcırdatarak sesini yükseltti. "Oh, biz delirmeyi geçtik.

Dehşete kapılmayı, endişelenmeyi, öfkelenmeyi deneyin."

"Ve yaralı," diye ekledi Ash, başını eğmiş, yeşil gözleri yumuşacıktı. "Hiçbirimiz senin iyi olup olmadığını bilmiyorduk. Neden gittiğini-"

"Çünkü buna ihtiyacı vardı." Bir ses herkesi pembe tavşan terliklerini savurarak yürüyen yaşlı kadına doğru çevirdi. "Onu ben yönlendirdim

burada."

"Ne demek onu buraya ben mi getirdim?" Caden'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Sen de kimsin be?"

Esmeralda bana göz kırptı. "Benim kim olduğum ve senin kimi gördüğün iki farklı şey."

"Ne?" Birdie başını salladı. "Bu ne anlama geliyor?"

"*Szar....*" Ash geri adım attı, ağzı açık kaldı. "Dün gece bir şeylerin ters gittiğini düşündüm ama buna odaklanacak zamanım olmadı." Rosie'ye baktı. Çünkü onun hayatını kurtarmaya çalışmakla çok meşguldük. "Auranın tanıdık geldiğini biliyordum. İçinde iki enerji vardı. Ama bu nasıl mümkün olabilir?"

"O gerçek bir kahin ve içinde druid kanı var, bu da onu taşıyıcı olarak kullanabileceğim birkaç kişiden biri yapıyor." Esmeralda kendini işaret etti. "Ve bana nazikçe izin verdi... şey, nazikçe demek biraz abartılı olabilir."

Homurdandım.

"Sen neden b a h s e d i y o r s u n ?" Kek etrafına bakındı. "Neyi kaçırıyorum?"

Ash alay etti, yüzü hâlâ hayret içindeydi, sesi gırtlaktan gelen bir fısıltı gibiydi. "Bu Tad."

"Özür dilerim, ne?" Kek boğuldu. Grubun çoğu benzer tepkiler verdi.

"Tad?" Killian yaklaştı, kaşları umut ve öfke karışımıyla çatılmıştı, sanki Ash'in söylediklerine inanmaktan korkuyormuş gibiydi. "*Lófasz.*" *At siki. Saçmalık.*

Herkes yaşlı kahini izlerken, Tad'in mavi gözlerinin parladığını gördüm, aurası sadece onu görene kadar beni ele geçirdi. Tad sıcak bir şekilde gülümseyerek yavaş adımlarla Killian'a doğru ilerledi ve yumuşak bir okşamayla elini tuttu.

"Gerçek liderin ortaya çıktığını görmeye başlıyorum, sevgili oğlum. Başarısızlık ya da zırhınızdaki çatlaklar olarak algıladığınız şeyler sizin güçlü yanlarınızdır. Kusurlar zayıflık değildir. Seni gerçek yaparlar. Daha iyi bir hükümdar. Ama sadece onları senin bir parçan olarak kabul edersen."

Killian elini geri çekerek yaşlı kadına eleştirel bir gözle baktı.

"Ah, hâlâ ikna olmadım." Tad dudaklarını birbirine bastırdı. "Kulübede, benim çoktan uyuduğumu sandığın bir gece vardı. Seni ateşin yanında otururken gördüm. *Ondan* bir hatıra saklıyorsun. Tutunduğun kızın. Kalbine musallat olan siyah saçlı kızın."

Killian sert bir öfkeyle geri çekildi.

"Onun fikrini kendini korumak için kullanıyorsun. Kimsenin girmesine izin vermemek için. Ama o asla senin için değildi, Killian. O senin çocukluğundu. Tutunduğun bir güvenlik. Artık onu bırakmanın zamanı geldi." Tad'in bakışları tekrar Killian'ın arkasındaki kadına kaydı. "Çünkü eşinle karşılaştın oğlum. Bu yüzden sakın işi berbat etme." Tad grubun geri kalanına döndü, neşesi kaçmıştı. "Brexley ileride olacaklara hazırlanmak için ayrılmak zorunda kaldı. Onun yolculuğu sizinkinden farklıydı. Geleceği hissediyorum, parça parça görüyorum ve karanlık, ölüm ve yıkım dolu. Her bir insan bu savaş için önemli. Her ruh ve beden gidişatı değiştirebilir." Esmeralda aniden sarsıldı ve Tad'i kendisinden uzaklaştırdı, ama gözleri daha da puslu ve uzak, sesi alçak ve ürpertici oldu.

"Geliyor... Ateş. Ölüm. Yıkım. Kurtarıcı ya da yok edici olabilirsin. Kötü adam ya da kahraman. Çift ateş daha parlak yanar." Boğazını temizledi, başını salladı ve neden hepimizin ona baktığını merak ediyormuş gibi etrafına bakındı. "Ne?" diye hırladı bize, bir cigara yakarak. "Neden hepiniz bana öyle bakıyorsunuz?"

Hiçbirimiz cevap vermedik. Grubun içinde bir huzursuzluk hissi vardı. Hepimiz onun benden bahsettiğini biliyorduk.

Ateş çıtırdadı ve patladı, ateş çukurunun etrafından gelen alçak mırıltılar uzaktaki sirk çadırından gelen müzik, tezahürat ve çığlıklar tarafından bastırıldı. Gece açık ve soğuktu ve kürk postun altında titreyerek yanımdaki devasa erkek ısı kaynağına yaklaştım. Düşmemek için koluna yaslandığımda, hasret gidermek, bilgi paylaşmak ve plan yapmakla geçen günün ardından tamamen bitkin düşmüştüm. Kaçırdığım her şeyi öğrenmek beni bitkin ve tükenmiş bırakmıştı.

Budapeşte'nin Sonya'nın eline geçtiğini duyunca ruhum sızladı. Bir diktatör ne kadar hızlı yönetimi ele geçirebilirdi. Ve HDF'de madalyalı bir asker olan Teğmen Andor'un kendi postunu kurtarmak için bunun gerçekleşmesine yardım ettiğini bilmek. Daha fazla güç ve para peşinde koşarken ruhunu ve ülkesini şeytana satmıştı. Görünüşe göre Romanya da öyle.

Her şey bir yana, Hanna en üzücü olanıydı. Hapların onu etkilediğini, değiştirdiğini biliyordum ve onun yanında olamamıştım. Kalmış olsaydım her şeyin farklı olacağından şüpheliyim ama bu suçluluğumu ortadan kaldırmadı.

Sorumluluk. Suçluluk. Bunu bir zırh gibi taşıyordum. Burada olmak, Jethro'yu ve grubu tehlikeye atmak bile beni geriyordu. Sabah ayrılıp Kiev'e gitmeyi planlıyorduk ama o zamana kadar kamp alanında, insanlarla dolu kalabalık karnavaldan uzakta kaldık. Sirk grubunun çoğu burada olmamızdan memnun değildi, ama bu konuda en yüksek sesle konuşan Zelda'ydı, kardeşi onun yanında durmuş, ürkütücü bir şekilde bizi izliyordu. Eşyalarının kaybolduğundan, bizim uğursuzluk getirdiğimizden ve nasıl çöküşe neden olacağımızdan bahsediyordu. Opie sağ olsun, en azından bir kısmı doğrudu.

Ateşin karşısındaki gözlerin üzerimde olduğunu hissetmem dikkatimi düşüncelerimden uzaklaştırıp eski en iyi arkadaşşıma çekti. Caden'in bakışları beni yakıyor, omuzları kulaklarının etrafında kamburlaşıyordu. Yüz ifadesi boştu ama onu ne zaman üzgün olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum. Bir kez daha büyüünün, ondaki farklı bir şeyin hissi enseme sızlattı. Alevler tanıdık gözlerinden yansıyor ama başka hiçbir şey onun bir zamanlar tanıdığım çocuk olduğunu hissettirmiyordu.

Burnu alevlendi, bakışları Warwick'in koluna dolanmış parmaklarıma kaydı, Farkas'ın eli dalgınca bacağımı ovuyordu. Caden başını salladı, sonra ayağa kalktı ve karanlığa doğru yürümeye başladı, enerjisi asık suratlı ve öfkeliydi.

Otomatik olarak ayağa kalkmaya başladım; onun peşinden koşma dürtüsü içgüdüselidi.

"Hayır." Warwick'in eli bacağıma kenetlendi.

Başımı ona çevirdim, emri yüzünden kıllanmışım. "Hayır mı?"

"Caden değil..." Warwick azı dişlerini gıcırdattı. "Durumu stabil değil."

"Bu da ne demek oluyor? Caden bana asla zarar vermez."

"Şu anda kendini kontrol edemiyor." Warwick gözlerini ateşe dikti.

"Bana söylemediğin şey ne?"

Burnundan nefes vererek yüzünü ovuşturdu. "İşe yaradı." "Ne işe yaradı?"

"Deney." Başını bana çevirdi. "Caden'da benim özümde biraz var."

"Ne?" Sarsıldım, hızla gözlerimi kırptım.

Warwick, "Evet, babam ikimize de bir numara yaptı," diye homurdandı. "Kabul etmem biraz zaman aldı ama neredeyse ilk günden itibaren bunu hissettim. Ve şimdi tek pompalı kaptandan kurtulamıyorum. Aramızda bir bağ var."

"Bond mu?" Şok içinde Warwick'e baktım. Istvan'ın deneyi işe yaramış mıydı? Bu Caden'in sadece bir fae değil, aynı zamanda Warwick gibi olduğu anlamına mı geliyordu? "Ne tür bir bağ?"

"Bizimki gibi değil. Ben sadece onun bildiği şeyleri biliyorum. Başı beladaysa onu, ruh halini hissedebiliyorum. Sanırım ikiz kardeşe sahip olmak gibi bir şey. Hissediyorum. Ve şu anda kıskanç ve kızgın. O yüzden ondan uzak dur."

"Hayır." Ayağa kalktım. "Caden benim dünyadaki en eski arkadaşım. Eğer yaralanırsa, onun yanında olmak isterim."

"Bu acı senin yüzünden olsa bile mi?" "Benim yüzümden mi?"

"Hâlâ sana aşık olduğunu düşünüyor."

Bana aşık mı? Bir zamanlar ondan duymak istediğim tek kelimeler bunlardı. Şimdi ise sonunculardı. Ona olan aşkım genç ve saftı. Bu artık ben değildim ve kesinlikle o da değildi.

Bir an bile düşünmeden Caden'in gittiği yöne doğru döndüm.

"*Prenses.*" Warwick'in gölgesi derin bir hırıltıyla önüme çıktı. Onu görmezden gelerek içinden geçtim. Büyüsü vücudumdaki her sinire nüfuz ederek neredeyse yere yığılmama neden oluyor, damarlarımı enerjiyle dolduruyordu. Derin bir nefes alarak, eski dostuma doğru içgüdülerimi takip ederek ilerledim. Warwick beni takip etmedi, gölgesi de etmedi ama ihtiyacım olduğunda hemen yanımda olacağını biliyordum.

Şenlik ateşinden uzaklaştığım anda karanlık beni içine çekti. Sirkin aksi yönüne doğru ilerleyerek ağaçların arasına daldım ve onun çekimini hissettim. Uzun zamandır o kadar uyumluyduk ki Caden'i her zaman bulacaktım. Herkesten daha iyi tanıdığım çocuğa ve eşimle aynı büyüü taşıyan adama çekilmiştim. Sırtını bana dönmüş halini görünce, yeni farkındalığım onun çerçevesini algıladı.

Caden her zaman formdaydı ve eğitimden dolayı yırtık pırtıktı, ama şimdi onda daha fazlası olduğunu fark ettim. Warwick gibi o da öfkesinin içinde genişliyor gibiydi. Büyü ondan o kadar çok yayılıyordu ki, bunu daha önce nasıl fark etmediğimi merak ettim.

Fae'lerden nefret etmesi için yetiştirilen çocuk, öz babası tarafından Fae'leştirilmişti. Yeni bir aile kurmak için onu ve Rebeka'yı terk eden, onları bir çöp gibi fırlatıp atan adam. Caden'in tek istediği Istvan'ı memnun edecek şekilde büyümekti. Babasının onayını kazanmak. Istvan'ın her zaman istediği oğul olmak.

Caden artık Istvan'ın ihtiyaç duyduğu her Şeye sahipti ama yine de yeterli değildi. Istvan sadece kendisinin küçük bir versiyonunu istiyordu ve Caden her zaman daha iyiydi.

"Caden."

"Git başımdan." Bir hırıltı bana titreşerek geri döndü.

"Beni bundan daha iyi tanıdığını düşünüyorum." Kollarımı kavuşturdum ve ona yaklaştım. "Bana söylediğin zaman hiç gittim mi?"

Ofladı, başı ileri geri gidip geliyordu. "Hayır. Ben vazgeene kadar beni kızdırırdın."

"Aynen yle." Arkasından yaklaştım ve eskiden yaptığım gibi dirseğimle onu aşırı derecede dürttüm. Onu çileden çıkarırdım çünkü kızgın kalmak isterdi ama ben bunu yaptıkça ağzından bir glmsemi yayıldığını görürdüm. atlayıncaya kadar onu rahatsız ediyor, huysuz ruh halini değiştiriyordum.

"Brex. Dur." Uzaklaştı, bana döndü, ağzı kenetlenmişti. "Artık ocuk değiliz. Artık her Şey farklı. Ben eskiden tanıdığın ocuk değilim. O ocuk gitti."

"Hayır, değil." Başımı eğdim. "Hl orada." "O gitti." Caden tersledi, gözlerinde öfke parlıyordu.

"Şu anda kendini kaybolmuş hissediyor olabilirsin. İncinmiş, kızgın, ihanete uğramış... ama Caden, büyü senin içindeki kişiye değiştirmez. Sen hl babamı zlediğimde gözyaşlarımı silen, pelş kpeğimi dşrdğmde onu kurtarmak için nehre atlayan çocuksun. Öğretmenlerimize şaka yapıp havuzu köpükle dolduran kim? İlk regl olduğumda bana dondurma alan kimdi? O adam gerçek sensin. Istvan'ın istediği adam gerçek değildi."

"Artık hiçbir Şeyim gerçek değil." Caden göğsünü yumrukladı, omuzları sarsıldı. "Ben gerçek bir fae bile değilim. Ben sadece *senin* adamının bir taklidiyim. Büyük Warwick Farkas'ın acınası, sulandırılmış bir versiyonu. Bu konuda kendim bile olamam. Bir insan olarak babam için yeterli değildim, ama bir fae olarak daha da büyük bir hayal kırıklığıyım." Söylediklerinde keder ve acı yoğun bir şekilde hissediliyordu. Istvan'ın Caden'e yaptıklarını ortadan kaldıracak hiçbir Şey söyleyemezdim. Hissetmesi gereken acıyı hayal bile edemezdim ama Istvan'ın geçmişini görmesini istedim. Her zaman tanıdığım adamı görmesini.

"Hayatım boyunca sevdiğim kızın *gerçek* Efsaneyi seçtiğini görmek beni nasıl hissettiriyor sanıyorsun? Ona bağlanmak. İkinizi birlikte izlemekle kalmayıp, onun sana karşı neler hissettiğini hissetmek. Yüzüne bakmak ve onu ne kadar sevdiğini bilmek." Burnunu sıktı. "Bir zamanlar istediğin kişi bendim ve sadece seni kaybetmekle kalmadım, her Şeyimi kaybettim..."

"Beni kaybetmedin." Başını bana doğru çevirdiğinde avucumu kaldırdım. "Belki hayal ettiğin şekilde bana sahip değilsin ama ben her zaman hayatında olacağım. Seni her zaman seveceğim." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Ama bana karşı dürüst ol Caden. Beni mi yoksa benim fikrimi mi gerçekten seviyorsun? Senin için temsil ettiğim şeyin güvenliğini ve emniyetini mi?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Tüm dünyanız tersine döndü. Hanna gitti. HDF düştü. Baban düşündüğün gibi bir kahraman değil. Seni hor görmek için şartlandığı şeye dönüştürdü ve seni ve anneni o ringde ölüme terk etti." Bir nefes aldım. "Nefret etmemiz öğretilen her şey, dünyanın tek doğru yol olduğunu düşünmeye şartlandırıldığımız versiyonu. *Hepsi* yanlış. Etrafımıza bir bakın. Neredeyse tüm dostlarımız ve müttefiklerimiz Fae. Bir parçanızın tanıdık bir şeye tutunmak istemesini anlayabiliyorum. Güvenli."

"Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun? Seni sevmediğimi mi?" Bana ters ters baktı.

"Ben öyle bir şey demedim. Ama bunun aşk olup olmadığını gerçekten düşünmeni istiyorum. Beni daha önce hiç yeterince sevmedin Caden. Bana sahipken beni hiç seçmedin."

"Siktir git."

"Yanılıyor muyum?" Kollarımı iki yana açtım. "Sen Olena'yla evlenecektin. Ben senin için müstakbel bir metresten başka bir şey değildim."

"İstedğim bu değildi."

"Evet, öyleydi!" Bağırdım. "Yıllardır gözünün önündeydim. Ve *şimdi* benim o kişi olduğumu düşünüyorsun. Ben saçmalık diyorum. Bence sen sadece eskiden olduğun kişiyi, o hayatı bırakmaktan ve şu anda olduğun kişi olmaya izin vermekten korkuyorsun. Sen Warwick'in sulandırılmış bir versiyonu *değilsin*. Daha az *değilsin*. Warwick'in bazı güçlerine sahip olabilirsin ama sen o *değilsin*. Sen *sensin* ve bence o adam bana değil, kafasını kışından çıkarırsa başka birine aşık. Sana meydan okuyan, seni kışkırtan ve seni hayal kırıklığına uğratan birine... Ama seni hiç bu kadar canlı görmemiştim."

Geri çekildi, göğsü savunmaya geçti, zaten bunun nereye gittiğini biliyordu. İkimizin de kışını tekmeleyebilecek minyon bir sarışına.

Caden cevap vermeden uzakta bir dal kırıldı ve bizi sese doğru sürükledi. Üzerime ürkütücü bir his çöktü, boynumun dibinde alarm zilleri çalmaya başladı, tüylerim diken diken oldu. Caden'in vücudu kaskatı kesildi, omuzları savunma pozisyonuna geçti, durgun ormanda dolaşan aynı titreşimi açıkça algılamıştı.

Kalbimin her atışında yaklaştığını hissediyordum, sessiz orman uyarılarla çınlıyor, bize tehlikenin yaklaştığını söylüyordu. Sessiz. Ölümcül. Bir cırcır böceği bile ses çıkarmaya cesaret edemiyordu.

Avlanıyorduk.

Silah sesleri gece gökyüzünde havai fişekler gibi patlarken gölgem Warwick'e doğru uzandı. Ses arkamdan sekerek beni kampa doğru döndürdü.

Bağırışlar yükseldi; silahlar patladı.

"*Kovacs!*" Warwick'in gölgesi kulağımda böğürdü ve bir an için onunla birlikteydim, Istvan'ın düzinelerce askerinin tepeden aşağıya ve karanlığın içinden kamp alanına doğru koştuğunu gördüm. Ve sürünün lideri...

"İz sürücü," diye mırıldandım, Caden'ın kafası bana doğru sallandı.

Warwick kulağıma, "*Olduğun yerde kal,*" diye homurdandı ama daha fazla silah sesi duyulurken bacaklarım araziye yarararak gerçek adama doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Yerimde kalmamın imkânı yoktu. Benim savaşım onlarla olacaktı.

Kalçamda taşıdığım silahı çekerek, Caden hemen yanımdayken, doğruca ateşin içine koştuk.

Bölüm 24

Brexley

Mermiler kamp alanına püskürdü, arkadaşlarımın arkasına saklandığı vagonları parçaladı, Caden ve ben en yakın olanın arkasına atlayıp Birdie, Scorpion ve Wesley ile birlikte yukarı tırmanırken tahta parçaları hançer gibi parçalandı.

"Bu pisliğin gerçekten ölmesi gerek." Birdie en sevdiği silahlarını çift yumruk yaparak üzerimize gelen orduya ateş ediyordu ama tek amacı Tracker'ı öldürmekmiş gibi ateş eden Scorpion'du. İfadesi saf öfkeydi; suçu tek bir adama odaklanmıştı. Scorpion'un duyguları yere dökülen benzin gibiydi, kibriti çakmaya hazırды.

Hanna'ya olanlar Scorpion'un odaklandığı tek şeydi.

Caden'i yanlarında bırakarak bir sonraki vagona daldım, Ash ve Warwick'in arasına daldım, vücutları yerdeydi, vardonun altından geri ateş ettim.

"Sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim." Warwick'in boğazından bir hırıltı yükseldi ve bana ters ters baktı.

"Ve bana ne yapacağımı söylediğinde senin için ne kadar iyi gittiğini görüyor musun?" İki adamın arasında kıpırdandım ve silahımı üzerimize gelen orduya doğrulttum.

Warwick hırladı, başı titriyordu.

"Artı." Ona bir bakış attım. "Şunu bil ki. Benim için gelmekle bir hata yaptın."

Başını bana doğru çevirdi; kaşları çatıldı.

"Artık sonsuza dek benimsin, Farkas. Seni tekrar özgür bırakmayacağım. Bu işte beraberiz. Birlikte savaşağız. Birlikte öleceğız.

Gözleri karardı, omuzları genişledi, başı benimkine doğru eğildi. "Şunu bil ki. Sen *gelene* kadar özgür değildim, *Sotet démonom*," diye mırıldandı.

Sadece ben duyuyorum, ağzı benimkine değiyor. "Ve birlikte savaşır, sevişir ve hayatta kalırız. Ne gerekiyorsa yaparız."

"Ne pahasına olursa olsun," diye fısıldadım, sonra dudakları hızla dudaklarıma yapıştı.

"Hey, siz iki azgın ucube, odaklanabilir miyiz?" Ash silahını yeniden doldururken ofladı. "Burada biraz tehlikedeyiz."

Warwick dikkatini bize doğru ilerleyen lejyona çevirerek, "Bizim için ön oyun," diye mırıldandı. "Ve senin azgın bir ucube olmaktan bahsedecek yerin yok."

Ash sırtttı, başını salladı. "Yeterince adil."

Bang! Crash!

Bir mermi, altında saklandığımız vardonun duldasını parçaladı ve camı üzerimize düşürdü.

"İşini kolaylaştır, Brexley. Arkadaşların için de." İz Sürücü'nün sesi gecenin içinde gümbürdüyor, sirkin müziği arkasında çınılıyordu. "Eğer nektarı verirsen hepsinin yaşamasına izin vereceğim. Sende olduğunu biliyoruz."

Göğsümde bir yumruk düğümlendi ve yutkunmamı zorlaştırdı.

"Bunun için ölmek zorunda değiller. şimdi teslim ol yeter." Warwick homurdandı, Ash yüksek sesle güldü. Killian ve Rosie'yi duyabiliyordum,

Kek ve diğer tarafımızdaki vagonun arkasındaki Lukas kıs kıs gülüyor. Tüm arkadaşlarım onun direktifini dikkate almadı.

Muhtemelen gülmeyen tek kişi bendim. Sevdığım insanların beni korumak için zarar görmesinden bıkmıştım.

"Bunu aklından bile geçirme Kovacs," diye homurdandı Warwick'in gölgesi

Kul

ak. "Son şansın Brexley," diye alay etti İz Sürücü.

"Baszd meg." Siktir git, diye bağır dı Kek. *"Egy szemétláda vagy."*

Sen

dangalağın tekisin.

"Oh, Kek..." İz Sürücü mırıldandı. "Canavar gibi yere sermek için sabırsızlandığım ilk kişilerden birisin." Elinde yeni, parlak bir yarı otomatik silahla bir ağacın arkasından fırladı. Kurşunlar vagonları parçaladı, tahtaları kopardı, altlarına püskürttü, çimenleri ve toprağı parçaladı. Az önce yok ettiğimiz noktaları saniyeler içinde görerek güvenliğimiz için geri çekildik.

"Szar!" Ash tısladı.

Doğuda her türlü silahımız vardı ama bu karaborsada satılan en iyi makineli tüfeklerden biriydi. Ve Tracker'da bir tane vardı, yani Istvan'da

onları elde etmek için.

"Lanet olsun." Warwick beni daha da arkasına çekti, bizi bir tekerleğin arkasına götürdü, daha fazla asker içeri girerken geri ateş etti. Üzerimize gelen orduya karşı bir avuç insanın hiç şansı yoktu.

Ellerinde meşaleler bulunan bir grup asker, içinde hayvanların bulunduğu arabalardan başlayarak hepsini yakmaya hazır bir şekilde arabalara doğru ilerliyordu.

"Hayır." Bu gece sirkte kullanılmayan yedek atların başlarını sallayıp tepinmelerini, dehşet içinde şiddetle tekmelemelerini izlerken kalbim sıkışıyor, gözyaşlarım göz kapaklarımın altında yanıyordu. Vahşi kaplan korku içinde uluyor, çılgınca volta atıyordu.

İz sürücü onların diri diri yanmasına izin verecekti.

Kafesleri çevreleyen adamların arkasında siyah ve zarif bir şey hareket etti. Ay ışığının parıltısı, sırtından aşağı inen bıçaklara benzeyen şeylerden yansıyor. *Bu da neydi böyle?* Gözümü kırptığımda gitmişti.

"Son şansın, Brexley," diye tehdit etti İz Sürücü, parmağı tetikleyken adamlarına kampı ateşe vermelerini emretti.

Ağzım açılmadan önce askerlerden birinden boğulma sesi geldi, gözleri korkudan açılmıştı, boynundan kan fışkırıyordu.

Ellerinde meşaleler olan adamlar teker teker boğazlarından kan fışkırırken yere düştüler, ölümleri o kadar hızlı gerçekleşti ki çığlık bile atamadılar.

Onları neyin öldürdüğünü bile göremedik.

Bir an için kimse hareket etmedi. Boynuma bir şey battı, bakışlarım karanlığın içinde yanan kırmızı kurda benzeyen gözleri buldu ve vücuduma ürpertiler gönderdi. Sezgilerim bana sadece o adamları öldürenin değil, aynı zamanda beni avlayanın da o olduğunu söylüyordu.

Benim için geliyordu.

Scorpion öfkeyle bağırdı, saklandığı yerden fırladı, silahı önüne çıkan her şeyi devirdi, gözleri Tracker'a kilitlendi. Öfkesi Hanna'yı kendisinden aldığını düşündüğü adama yönelmişti.

"Siktir!" Warwick, işlerin ne kadar hızlı kötüye gidebileceğini bilerek dışarı fırladı.

Ash ve ben de onların kafa karışıklığı anından yararlanarak aynı şeyi yaptık.

Silah sesleri kulaklarımda çınlayarak etrafa yayılıyordu. Tracker makineli tüfeğini bana doğrulttu. Warwick kükreyerek önümde ilerledi, ateşi almaya hazırdı. İz Sürücü'nün parmağı tetiğin etrafında kıvrıldı; silahın gücü Warwick'i parçalayacak, derisini yüzecekti.

Onu öldürmek.

Onu kaybetme fikri, bunun gerçekleşmesini izlemek ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamamak, öylesine derin bir öfkeyi, öylesine saf bir sevgiyi tetikledi ki, yapamayacağım hiçbir şey yoktu. O benim kemiklerime kazınmıştı; her hücrem onu benim ilan etmişti.

Bir toplu iğnenin düşmesiydi. Bir depo benzinin içine bırakılan tek bir kibrit. Büyüm bir volkan gibi patladı. Rüzgar nehirden uğuldadı, Bir kasırga gibi dönerek karayı yarıyor ve öfkemi üzerine alıyordu. "Saldırım," diye emrettim. Hayaletler etrafımda dolaşarak hedefime doğru ilerledi,

saçlarımın yüzümde uçuşmasına neden oldu. Başımızın üzerinde bir şimşek çaktı, yer bir gümbürtüyle titreşti. Gittikçe daha fazla ruh geliyor, bir birlik gibi sıraya giriyor, emrimle ilerliyordu. Benim kontrolüm altında. Haftalardır aldığım eğitimin onları dizginlememi sağladığını hissedebiliyordum. Onları kontrol ederken sahip olduğum gücü. Yaşayanlarla fiziksel olarak etkileşime girmelerini sağlamak için çok fazla enerji harcıyordum, bu çaba beni daha da derine çekiyor, hükmümü sürdürmek için zorluyordu.

"Lanet olsun!" İz Sürücü tökezleyerek geri çekildi, bakışları görünmez saldırganı aramak için etrafa daldı. "Ne oluyor lan?" Ruhlar silahı elinden alıp ateşe fırlatırken Tracker daha da geriye çekildi. Dehşet gözlerini açtı, bakışları bana yöneldi. "Her ne yapıyorsan, dur!"

Gülümsedim ve hayaletleri askerlere doğru daha sert ittim. "Öldürün." Görünmez askerlerim emrimi yerine getirdi.

İz Sürücü'nün vücudu, yüzünü kaplayan derin çizik izleri kanla çiçek açarken geriye doğru sarsıldı, ardından göğsünü kavradı. Hayalet kalbini burktu.

Büyüm azalıyordu. Hepsini uçağımda, yaşayanlarla etkileşim halinde tutmak giderek zorlaşıyordu.

Nektardan gelen vızıltı, onu sakladığım kalçamda uğuldadı. Dışarı çıkmak istedi. Daha fazlasını arzuluyordu. Onu serbest bırakmam için beni çağıran gücü hissedebiliyordum. Her saniye kendi büyüm azalıyordu. Warwick ve Scorpion'la olan bağlantım tekrar kopacaktı. Ve ben boş kalacaktım.

Bu şekilde olması gerekmiyordu. Sadece biraz nektar kullanabilirdim... sadece bir dokunuş.

Aşağı uzandım, kutunun mandalını açtım.

"Hayır, durun!" Yandan gelen bir ses kafalarımızı o yöne çevirdi.

Esmeralda kollarını kaldırmış, yüzü panik içinde iki büklüm olmuş halde orada duruyordu ama Tad'in bakışları benim üzerimdeydi. "Yapma,

Brexley!"

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!

Silah sesi gövdesine saplandı, bir gardiyan tetiği çekerken vücudu sarsıldı. Küçük, minyon bedeninin yere yığılışını izlerken bir çığlık boğazımı yaktı. Uzakta, Zelda ve Leander çığlık atarak büyükanneleri için koşuyorlardı.

Her şey tersine döndü, tüm duyularımın artık renkli olmadığı ağır çekime soktu.

Tek gördüğüm siyahtı. Hissettiğim tek şey karanlıktı. Öfke. Suçluluk. Keder.

Bu çok fazlaydı. Başka bir ölüm. Kalbimde bir delik daha.

Bakışlarım Tracker'a, ona ateş eden askere kaydı. Ölümlerini hissetmek istedim. Acılarını deneyimlemek.

"Kovacs?" Elim kutuyu açıp nektarın etrafını sararak beni ele geçirmesine izin verirken Warwick'in bana seslendiğini duydum.

Atmosfere yayılan enerji, önüne çıkan her kütleye çarptı. Gökyüzünden şimşekler çakıp yeryüzünü yaralarken, bedenler yere savruldu ve çığlıklar uzaklarda yankılandı.

Tüm eğitimim buharlaştı, elimdeki güç savaşamayacağım kadar güçlüydü. Nektarla birlikte kendimi yenilmez hissettim, tıpkı kara büyüyle üstünlük kurmaya çalışan bir kraliçe gibi.

Doğru. Yanlış.

Aydınlık.

Karanlık.

Kahraman. Kötü

adam.

Hiçbirinin önemi yoktu.

Ben saf güçtüm. Hiçbir şey bana denk olamazdı.

Çat! Şimşek çakması çevremde parladı, daha parlak hale geldi, askerlerim saldırırken çığlıklar sustu, İz Sürücü'nün adamlarını kesilecek kuzular gibi doğradılar. Nektardan gittikçe daha fazla çekildiğimi hissedebiliyordum. Yoksa o mu beni çekiyordu? Umurumda değildi. Denge çizgisi küçüldü. Açlığım daha fazlasını istiyordu. Yükseklik sarhoş ediciydi.

"Ko-vacs!" Warwick'in gölgesi enseme ısırarak bana ulaşmaya çalışıyordu. "Dur!"

İz sürücü dizlerinin üzerine çöktü, vahşi bakışları benimkilerle buluştu, artık General Markos'un gayretli askeri değildi. Korkusunu kibirle gizleyen kişi. Bir zamanlar Ava'yı seven ama güvensizliğinin onu Istvan'ın yoluna sürüklemesine izin veren adam. Zayıf fikirli, kontrol edilmesine izin verdi, bu yüzden bir tiran oldu.

Acınası.

Hayalet kalbini sıktı ve İz Sürücü'nün gözleri büyüdü. Ruh patlayana kadar sıktı. Vücudu titredi, keder ve yıkım gözlerini sulandırdı, yalvardı, sonra gözleri buğulandı. Gövdesi yere düştü, gözleri fal taşı gibi açılmış, gerçek hayatta bir canavar görmüş gibi bana bakıyordu.

Ben.

"*Brexley!*" Warwick'in sesi beni çağırdı, ismim bir balon gibi içimi deldi. Keskin bir nefes alarak Tracker'ın cesedinden uzaklaştım, gözleri Tad'inki gibi dehşetle yukarı bakıyordu.

Aman Tanrım, ne yaptım ben?

Ben kötü adamdım.

Nektar parmaklarımdan düştü, ciğerlerim hava almakta zorlanıyor, panik onları boğuyordu.

"Burada benimle ol." Elleri yüzümü kavradı, su rengi gözleri beni içine çekti. "*Sotet démonom.*" Warwick'in sesi beni Dünya'ya geri götürdü, demir attı. Duyularım keskinleşti ve dikkatimi etrafıma çekti.

Korku neredeyse beni yere düşürüyordu.

Hayaletlerimin öldürdüğü ölü askerlerden oluşan halkanın ötesinde, alevler havaya yükseliyor ve tüm alanı ışıkla yıkıyordu. Büyük sirk çadırından korku ve acı çığlıkları yükseldi. Atlar, kaplanlar ve insanlar cehennemden kaçıyor.

Grubun üyeleri herkesi güvenli bir yere çıkarmaya çalışırken, büyü'nün yol açtığı yangın sıcak ve hızlı bir şekilde ilerledi, yakındaki yiyecek arabalarından bazılarını tutuşturdu ve ardından her şeyi yok etti.

"Aman Tanrım!" Bir çığlık göğsümü delip geçti, ayaklarım ateşe doğru ilerledi ve sıcaklığın tenimi yaktığını hissettim.

"Gidin! Koşun!" Hank, yangın kendisine yaklaşırken insanlara dışarı çıkmaları için el salladı ve vücudunu insanlarla alevler arasında bir kalkan olarak kullandı.

"Hank!" Bakışları benimkilerle buluşunca haykırdım. Yüzünün yarısı yanmış küle kaplıydı. Arkasında tribünleri görebiliyordum, insanlar dışarı çıkmak için birbirlerinin üzerine tırmanıyordu. Ve ortada Jethro insanları güvenli bir yere götürmeye çalışıyordu.

Bazı karnavalcılar ellerinde kovalarla nehre koşuyor, alevleri azaltmaya çalışıyordu ama alevler karnavalcıların hareket edebileceğinden daha hızlı bir şekilde her şeyi tüketiyordu. Çadırın kumaşı bozuluyor, onu ayakta tutan kazıklar yanıyor ve kopuyordu.

"Jethro!" Sesim alevlerin gürültüsü ve insanların çığlıkları arasında zar zor duyuluyordu.

Çadır çökerken onu kurtarma içgüdüğü beni öne doğru itti. Kollar beni sardı, yerimde tuttu, Hank ileri atılıp Lulu'ya ve çocuklarına doğru koşarken, üst kısım aşağı inerken içim içimi yiyordu.

Jethro hala içerideydi.

"Noooooooo!" İçimden bir çığlık yükseldi, umudum hala içimde olan hayatlarla birlikte yanıyor. Çırpındım ve çırpındım; Warwick tüm enerjimin boşaldığını hissedene kadar beni daha sıkı tuttu, beni gevşek ve hıçkırarak bıraktı.

Siren sesleri gittikçe yükselip yaklaşırken karnavalcılar yangını söndürmeye çalışmaya devam etti.

"Gitmeliyiz," diye mırıldandı Warwick kulağıma. Başım sallandı, sesim kesildi.

"Onlar için hiçbir şey yapamazsınız."

"Bu benim hatam," diye fısıldadım, ruhum taşıyamayacağım kadar ağırdı. Büyüdüğümü, yeterince eğitildiğimi sanmışım ama nektara bir dokunuşla her şeyi mahv ettim. Beni ele geçirmesine izin verdim.

Bana yaklaşan herkesi incittim.

"Şimdi polis tarafından yakalanmak onları geri getirmeyecek." Beni kendine doğru çekti. "Şimdi benden vazgeçme Kovacs. Sana ihtiyacım var."

Başımı ona çevirdim, ifade ettiği dürüst kırılmalı gözlerime daha fazla yaş gönderdi.

"Ne pahasına olursa olsun," dedi kararlılıkla.

Polis ve itfaiyecilerin sirenleri havayı deliyor, bağırışlar ve emirler tepeden aşağı inerken ağaçların arasından gelen ışık titreşimleri duyuluyordu.

"Haydi." Warwick elimi tuttu ve beni ters yöne doğru çekti. "Nektar mı?"

"Buldum," dedi ve beni karanlık ormana doğru çekerek, polisin karnavaldan geriye kalan merdivenlerden aşağıya doğru hızla inmesini sağladı. Eğlenceli ve heyecanlı bir gece olması gereken yerden dumanlar yükseliyordu. Bunun yerine, yıkık vagonlar ve yarısı yanmış vardolar bazıları için bir mezara dönüşmüştü.

Hepsi benim hatam.

Yangın büyük ölçüde söndürüldü ama hasar çoktan verilmişti. Canlar çoktan alınmıştı. Çünkü kontrol edemedim. Tad beni uyarmıştı.

Esmeralda da söyledi. Tabii ki dinlemedim. Daha önce yaptığım gibi üstesinden gelebileceğimi düşündüm.

Bir şeyler değişmişti. Çok daha güçlü hissettiriyordu. Sanki gücü ve kontrolü de artıyordu.

Nektarı bulduğumdan beri tek yaptığım ölüme ve yıkıma sebep olmaktı. Andris haklıydı. Bu kadar büyü var olmamalıydı. Ben dahil hiç kimse onu kontrol altına alamazdı. Yine de onu yok etme fikri bende panik yarattı. Sanki bir parçamı kaybedecekmişim gibi.

Warwick, girişte sakladıkları motosikletlere ulaşmaya çalışarak bizi parkın kenarlarında dolaştırdı. Ağaçlar dışarıdaki gürültünün çoğunu emiyor, orman karanlığı gömülüyordu.

Omurgama saplanan bir his beni içime çekilmeye zorladı ve başım arkama düştü. Alarm tenimi yaktı ve göğsümü sıktı. Bu, daha önce Caden ile yaşadığım hissin aynısıydı. Gözlerim ormandaki o yaratıkla karşılaştığında hissettiğim korkunun aynısıydı.

Warwick durdu, boynunu salladı, gözleri her karanlık gölgeye daldı. Önümde hafifçe kaydı, boğazında bir hırıltı titreşti. Kurt omuzlarına doğru genişledi, sırtı savunmak için kıvrıldı.

"Kıpırdama," diye mırıldandı kulağıma; bağlantımız nektarla birlikte tükenmişti.

"Ne oldu?" Ben de mırıldandım.

Warwick'in burnu havayı içine çekerek parladı. "Hiçbir fikrim yok. Daha önce karşılaştığım bir şey değil."

Elim silahımın kabzasına gitti, tutup ateş etmeye hazırdım, bakışlarım her yerde uçuşuyordu, tehdidin nereden geldiğinden emin değildim. Tek bildiğim orada olduğuydu.

Öldürmeye hazırım.

"Her ne sikimsen, ben olsam yapmazdım," diye gürledi Warwick, vücudu daha da büyümüş gibiydi. "Ölüm getirdiğini düşünüyor olabilirsin... ama biz ölümüz."

Bir an için kırmızı gözlerin sağımdaki çalılardan bana baktığını sandım, o sırada solumuzdan gelen bir dal çatırtısı duydum.

Daha önce gördüğüm devasa canavar aniden önümüze çıkınca, alçak bir hırıltı içimdeki adrenalini yükseltti.

Dış hatlara bakarken ciğerlerimden bir nefes boşandı. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük hayvan çalılardan çıktı. Bir haça benziyordu

Bir kurt ile panter arasında bir şeydi; omurgasına bıçaklar saplanmış, gece kadar siyahtı. Kırmızı gözleri bize kilitlenmişti. Devasa yaratık bir adım attığında, uzun, jilet gibi keskin pençeleri toprağı keserken dehşet beni olduğum yerde dondurdu. Öldürmek için tasarlanmıştı. Sessizce saldırmak için.

Uyarı yapmadan bir adamın kafasını kesmek.

"Kahretsin," diye mırıldandı Warwick, yüzünde şaşkın bir inanmazlık ifadesi vardı.

Canavarın boğazından kısık bir hırıltı yükseldi. Warwick'e odaklanmıştı ve arka ayakları üzerine atlayacakmış gibi görünüyordu.

Elim silahıma gitti, parmağım tetiğı çekmeye ve o şey kanlı bir cesede dönüşene kadar ateş etmeye hazırды.

"Eli, dur!" Bir kadının sesi araya girdi, canavar anında durdu ama dişli dişlerinden derin bir hırıltı yükseldi. "Yapma!"

Bir kız koşarak geldi ve devasa canavarın yanında durdu. Bir şey beni hemen geri çekti. Bana Carnal Row'da çalışırken gördüğüm bölünmüş yüz hatlarına sahip kızı hatırlattı. Bu kadının gözlerinden biri yüksek iblis rengi olan parlak yeşilimsi sarı, diğeri ise yüksek saf kan peri rengi olan menekşe mavisiydi. Siyah saçları sanki alevler saç tellerini yakıyormuş gibi kıvrıla boyanmıştı. Beni geri götüren şey onun sıra dışı görünüşü değildi. Aurasında, yaydığı sihirde o kadar tanıdık gelen bir şey vardı ki sırtımdan aşağı ürperdim.

O da aynı çekingen merakla beni izledi. "Sen de kimsin be?"

Gözlerimi kırptım, bu cevaba hazır değildim. "Peki sen kimsin?"

Yanıandaki canavar hırladı, pençesini yere vurdu. Warwick de hırlayarak önümde biraz daha ilerledi.

Warwick yaratığa, "Kralınızın Karanlık Sakinleri için çalıştığına dair söylentiler duymuştum ama şimdiye kadar inanmamıştım," diye seslendi. "Bunun korku ve panik yaratmak için uydurulmuş bir hikâye olduğunu düşündüm."

"Korku yaratmak için bir hikâye olmamıza gerek yok." Yaratığın başını okşayarak gözlerinde alevlerin dans etmesine neden oldu. "Biz korkuyuz."

"Dark Dweller?" Ciğerlerim çırpındı. Onlar hakkında bir şeyler duymuştum. Öteki Dünya'da katillerdi. Kiralık paralı askerler. En korkulan türlerden biriydiler ama neredeyse soyları tükenmiş sayılırdı, sadece bir avuç kalmışlardı.

Biri Unseelie Kralı ve Seelie Kraliçesi'nin kişisel ödöl avcısıydı.

"Beni öldürmeye geldin." Meydan okurcasına çenemi kaldırdım.

"Bu da işin bir parçasıydı," diye yanıtladı kız. "Ama asıl görevimiz-
" "Nektarı al," diye onun için bitirdim.

"Böyle bir şey olmayacak." Warwick ellerini yumruk yaptı. "Bunca yolu boşuna geldiğin için üzgünüm."

Canavar hırlayarak kocaman pençelerini yaklaştırdı.

"Eli." Onun boynunu okşadı ve kulağına bir şeyler mırıldandı. Gürledi ve gölgelerin içine doğru geri adım attı. Kemik seslerinin yanı sıra, büyük canavarın karıştığı yerden alçak bir inilti geldi, ama geri adım attığında, yaklaşık 1.80 boylarında, yırtık pırtık, muhteşem, dövme ve çıplak bir adam orada duruyordu.

"Azta..." *Vay canına.* Gözlerimi kırıştırdım, adamın fiziğine bakamıyordum. Warwick tek kaşını kaldırarak bana baktı.

Bunun bedelini daha sonra ödeyecektim.

"Silahı yerine koy, Dragen." Kız gözlerini devirdi ve sırtındaki çantadan eşofmanlarını çıkarıp partnerine fırlattı.

"Bunu daha önce söylememiştim Brycin," diye mırıldandı, eşofmanını çekiştirerek ona göz kırptı. Kadın başını salladı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Sonra bakışları tekrar bana döndü ve beni bir böcekmişim gibi inceledi. "Tekrar soruyorum. Sen de kimsin be? Bunu nasıl yapabildin?" Sirkin olduğu yönü işaret etti.

Omuzlarım diken diken oldu. "Ne yapacaksın?"

"O rüzgar... şimşek. Sebep olduğun yangın..." Başını salladı. "Bunu yapamamalıydın. Bu şekilde değil. Neden hissedebildim? Sanki benimmiş gibi?" Başını salladı. "O yüzden tekrar soruyorum. Kimsin lan sen?"

Warwick'in omuzları seğirdi, boğazından bir ses çıktı. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Onu öldürmek için buradasın ve sana cevap vermesini mi bekliyorsun? Hiç sanmıyorum."

Eli, Warwick'e karşılık vererek kızın hafifçe önüne geçti ve boğazında bir uyarı düğümlendi. "Eğer ölmeni isteseydi, çoktan ölmüş olurdun."

Warwick mizahla alay etti, ancak içindeki her şey gergindi, harekete geçmeye hazırdı. "Denediğini görmek isterdim, sakın. Sanırım geride parçalanmış bedenlerimizin kalmayacağını göreceksin." Warwick Eli'dan daha iriydi, ama eğer sakın formundaysa, Warwick onunla dövüşemeyebilirdi. Ve onun kim olduğunu bilmesem de, büyüsünü, dikiş yerlerinden fişkıran gücünü hissedebiliyordum.

Beni korkutan şey tanıdık gelmesiydi. Sanki zaten bildiğim bir şeymiş gibi.

Sanki ikimizin de içinde aynı sihir varmış gibi.

Bir hava akımı beni geri çekti, aklım Tad ile uzun zaman önce yaptığım bir konuşmaya gitti. *"Her insanın özel bir büyü imzası vardır ve her ailenin de vardır. Aneira'nın büyüü senin bir parçan; onun soyu senin içinde."*

Aneira'nın kız kardeşi Aisling'in ateş gücüne sahip olduğunu söylediğini hatırladım.

Kızı da aynı büyüü taşıyacaktı, eski Seelie kraliçesinin yeğeni. Fae kitabı beni Aneira'nın öldüğü ana götürdüğünde görmüştüm. Bana bunu göstermesinin bir sebebi vardı. Benden önceki aynı kız şimdi Aneira'nın kafası kesilirken Kraliçe Kennedy'nin yanında duruyordu.

Doğmak üzereyken.

Aneira'nın ölümüyle dünyalar arasındaki duvarın son parçası da yıkıldı. *"Megbasz,"* diye fısıldadım. *"Sen Aneira'nın yeğenisin, Ember."*

Ağzı açıldı, şok yüz hatlarına yayıldı ve ardından tarafsız bir maskenin altına gizlenerek çözüldü.

"Evet? Neden?" Belindeki kılıcı sıkıca kavradı.

Aramızdaki bağı açıklamaya nasıl başlayabilirsin ki? Ama onun huzurunda dururken, sahip olduğumu hiç bilmediğim bir üvey kardeşle tanışmış gibi hissettim. Bilmeden tanıdığınız bir aile üyesi. Aynı soydan geldiğimiz için büyülerimiz çoğu birbirine benziyordu. Gerçi onunki gerçek, benimki ise doğal olmayan bir sihirdi; gitmeme izin vermek istemeyen bir kraliçeden ve yaşamam için her şeyi yapabilecek bir anneden hortumlanmıştı.

"Sen lanet olası bir Dae'sin." Warwick nefes aldı, omuzları geriye düştü. "Kral Lars'ın kızı."

Göz kapakları daraldı. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Dae nedir?" Aralarında göz gezdirdim. İsim biraz tanıdık geliyordu ama dışarıdaki her bir fae türünü bilerek yetiştirilmedim, sadece belli başlı olanları biliyordum.

Warwick onu dikkatle izleyerek, "Yüce bir iblis ile saf bir perinin çocukları," diye cevap verdi. "Güçlerin karışımı nedeniyle Öteki Dünya'da oldukça yasa dışıydılar. Çoğu delirirdi çünkü büyü karışımı başa çıkılamayacak kadar fazlaydı."

"Oh, o deli, ama büyü yüzünden değil." Eli ona sırtarak başını sallamasını sağladı. "İçindeki Karanlık Sakin onu biraz mantıklı tutuyor."

"Dur tahmin edeyim, benim de aslında bir karanlık sakini olduğum gerçeğinden değil, sikinden bahsediyorsun." Ember Eli'ı dürttü.

"Bekle. Sen de mi bir Karanlık Sakinisin?" Warwick'in kafası sallandı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"O bir süper ucube." Eli kaşlarını kaldırarak daha fazlasını ima etti.

Warwick'in alçak sesi kulağımın dibinde, "Bende de var sayılır," dedi.

"Seelie kraliçesi, teyzem, kendisinden daha güçlü olan her şeyle bir sorunu vardı. Druidler. Dae'ler. Onları yok etti. Muhtemelen sadece bir tane kaldı."

Ağzım ona bir başkasını, Carnal Row'daki kızı gördüğümünden emin olduğumu söylemek için açılmıştı ki kulağıma bir uğultu geldi.

"Hanımım! Hanımım!" Küçük bir ses araya girerek beni bize doğru uçan bir şeye çevirdi. Gözlerimi kısarak baktığımda sarışın bir periye benzeyen bir şey gördüm ama kanatları yerine uçmasını sağlayan motorlu bir düzeneği vardı. Eski bir pilot kıyafeti giymişti ve başında bir şapka vardı. Arkasından siyah saçlı, kot pantolon ve Woody Woodpecker tişörtü giymiş başka bir peri yaklaştı.

"Ah, kızım... gitme vakti geldi. O çirkin kraker deliği burada." "Ciddi misin? Kül kabuğuna sıçayım, bu herif sinirime dokunuyor."

Ember at kuyruğunu sıkılaştırdı. "Budapeşte'den ayrıldığımızdan beri kışımızın üstündeyiz." "Kıçına binen *tek* kişi benim, Brycin." Eli sırttı,

Gülümsemesine ve kızarmasına neden oldu, ortak bakışları tam bir sevgi, saygı ve hayranlıktı.

"Budapeşte mi?" Warwick kaskatı kesildi.

"Kim?" Yine de içimde zaten bildiğime dair garip bir his vardı.

"Bir zamanlar Hazem olarak biliniyordu... ama sanırım artık Kalaraja olarak biliniyor," diye yanıtladı Ember.

Korktuğum şey.

"Siktir." Warwick elini başının üzerinde gezdirdi. İkimiz de ödül avcılarını onu doğrudan bize yönlendirmek için kullandığını biliyorduk.

Ve yaptılar da.

Aramızdan bir mermi geçti ve yüzümden sadece birkaç santimetre ötedeki tahtayı parçaladı.

"Şu bizi öldürme meselesi," diye ikiliye ters ters baktım, topuklarımın üzerinde dönmeye başlamıştım bile. "Beklemek zorunda kalacak."

Bölüm 25

Warwick

Mermiler ağaçlardaki tahtaları parçalayıp üzerimize yağarken, biz kaçmaya çalıştıkça uzuvlarımda öfke alevleniyordu. Kaçmak DNA'ma aykırıydı. Ben savaştım. Öldürdüm. Kurbanlarımdan kanı kollarımdan aşağı damladığında sertleştirdim. Eskiden onu arardım, arzuldum, bir şeytan gibi can atardım. Bu hiç geçmedi ama daha önce koruyacak bu kadar çok şeyim olmamıştı. Önceki hayatım intikam ve ölümden ibaretti.

Şimdi ölümün yanında yürüyordum ve kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Hiçbir şey onu benden alamazdı.

"Git!" Kovacs'a havladım, gitmesi için el salladım, nektarı cebine tıktırdım, güvenli bir yere gitmeleri gerekiyordu.

"Hayır!" diye karşılık verdi.

"Senin peşindeler prenses, nektarın peşindeler." Bir ağacın arkasına çömelip geri çekildim. "Almalarına izin verme."

Başını eğdiğini görmeden önce bakışları bir süre benimkini tuttu, elinde tuttuğu şeyin bizi aştığını anladım. Kalaraja onu Sonya'ya geri götürürse ya da İstvan onu ele geçirirse ne olacaktı?

Brexley'in elindeyken neler olduğunu gördüm. Verdiği ve aldığı gücü. Zehirli hissettirdi. Haince. Beni dışarı itmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Ona sahip olmak için. Onu kırmak için tüm gücümü harcadım... bana geri dönmesi için savaştım.

Ember, Eli ve ben savaşmak için kalırken Brexley kaçmak için döndü, düzinelerce adam üzerimize geliyor, üzerimize ateş yağıyordu. Eli nefesinin altında küfretti, vücudu Karanlık Sakini formuna geri dönerken eşofmanlarını çıkardı, karanlığa karıştı, sırtındaki jiletler bir adamı ikiye bölmeye hazırды.

Eli'in gittiği yönden gelen ölüm çığlıkları ve silah sesleri kulaklarımı doldurdu. Daha fazlası üzerime geliyordu, sıçradım, silahım kafasına ateş edip beynini toprağa püskürtmeden önce dirseğim bir muhafızın suratına çarptı. Fae'ler insanlar gibi savaşmaya alışmışlardı, silahlar kolay ve tembel bir savaş yöntemi haline gelmişti. Bir zamanlar kılıçlar ve yumruklarla, onur ve gerçek beceriyle savaşırdık. Kılıcınız bağırsaklarını deşerken düşmanınızın hayatının tükenişini izlemek... O günleri özledim.

Bana doğru ilerleyen her figürü kesip vururken, kulağıma bir çığlık doldu, omurgamdan aşağı sürünerek kemiklerimi ürpertti. Gürültülü değildi ama beni bir tren gibi çarptı ve vücudumdaki her bir lifi çağırdı.

Brexley.

Etrafımda dönerek ona doğru fırladım, bağlantımızın kopmuş olmasından nefret ediyordum, ona ne olduğunu bilmiyordum. Dehşet boğazımı tıkadı, nefesim kilitlendi, botlarım toprağa çarptı.

Ağaçların arasından onu hareketsiz dururken gördüm, Kalaraja alnına bir silah doğrultmuş, elini uzatmış, nektarı vermesini bekliyordu.

Yok artık.

Ben ikisine de ulaşmadan Brexley eğilip büküldü, yumruğu adamın karnına çarparak onu geriye savurdu, sonra burnuna çarparak ağzından tükürük ve kan fişkırttı. Dizi yüzüne çarparak onu kış üstü yere düşürdü.

Siktir, çok ateşliydi.

Aşağıdaki sirk alanından ağaçların arasından bir patlama sesi yükseldi, çadırdan alevler yükseldi, alevler yanıcı ve zehirli her şey dahil olmak üzere içerideki her şeyi yiyip bitirdi ve patlamalara neden oldu.

Figürler yanımızdaki tepeye doğru aceleyle hareket etti. Ash'in kollarında yaşlı bir kadın olan Esmeralda ile sürüye liderlik ettiğini görünce omuzlarım rahatladı.

Ash'in bakışları benimkilerle buluştu, ifadelerimiz ortaktı. Buradan siktir olup gitmemiz gerekiyordu.

"Esmeralda!" Brexley bağırarak Ash'in yanına koşarken biz de yakınlarda park etmiş motosikletlere doğru ilerledik. Ember ve Eli peşimizden koşular.

"Çok fazla var." Eli eşofmanını çekti.

İz Sürücü'nün askerleri ve Kalaraja'nın askerleri arasında sayıca çok azdık. "Gidin! Gidin!" Ash herkese acele etmelerini işaret ederken o ve Akrep

Ash'in bisikletinin arkasındaki yaşlı kadın. Yaralarından hâlâ kan sızıyordu,

Ama o sadece bir kesikmiş gibi davrandı ve erkekleri onu şımartmayı bırakmaları için uzaklaştırdı. Hakkını vermeliyim, yaşlı yarasa çivi gibi sağlamdı.

Bir mermi kolumu sıyırdı, metal derimde cızırdadı ve geldiği yöne doğru başımı salladı. Kalaraja topallayarak ilerledi, silahını bize doğrultmuştu, askerler arkasındaki ormandan akın ediyordu.

"Kovacs!" Elim onun elinin etrafına dolandı ve üzerimize daha fazla mermi yağarken onu motosiklete doğru çekti. Kalçaları benimkilere kilitlendi, ben gaza basarken o da ateşe karşılık verdi ve grubumuzun geri kalanını takip ederek bizi ileri fırlattı. Dweller ve Dae, Tracker'ın adamlarından çaldıkları bir motosikletle hemen arkamızdaydı.

Motosikletler yıpranmış asfalt üzerinde hızla ilerleyerek bizi yanmış sirkten ve bizi öldürmeye çalışan çeşitli partilerden uzaklaştırıp karanlığa gömdü. Farlarımızı kapalı tutarak, motorlar göremediğiniz ama size doğru geldiğini duyabildiğiniz bir hayvan gibi sokaklarda kükrüyordu.

Konuşacak vakit bulamayınca Kiev'e doğru yöneldim ve arka yolları kullanarak sadece üç saatte şehir sınırlarının dışına çıktık. Şehre yaklaştıkça daha fazla askerle karşılaşacağımıza hiç şüphe yoktu. Yanımızdan geçen her tren ordu birlikleri, teçhizat ve tanklarla dolu olarak batıya doğru ilerledikçe teorim daha da güçlendi.

"Ne oluyor lan?" Brexley arkamdan fısıldayarak araba üstüne araba geçmesini izledi.

"Istvan," diye mırıldandım. "Sınıra asker yığıyor. Macaristan'ı işgal etmeye hazırlanıyor."

"Szar..." diye mırıldandı nefesinin altında. "İçimden bir ses, hepimiz Birleşik Milletler'e kaçarken onların kendi aralarında savaşmalarına izin vermek istiyor." Sırtıma doğru iç çekti, sıcaklığı kıyafetlerimin arasından sızıyordu.

"Yapmayacaksın."

"Hayır amına koyayım," dedi boğuk bir sesle, sikim onun için acıyordu. "Istvan'ın durdurulması gerekiyor. Kimse onu durduramayana kadar ordular yaratmaya devam edecek. Savaşarak öleceğim ve onu da yanımda götüreceğim."

"Onu öldürmemize ve seninle yatmama izin vermene ne dersin?" Omzumun üzerinden ona baktım, keşke bağlantımız orada olsaydı da dilimi amında gezdirebilseydim.

"Savaş fitili." Ses tonunda bir uyarı iması vardı, gözlerimde ona tam olarak ne yapmak istediğimi görüyordu. Onu bu motorla götürme fikri damarlarımda dolaşan adrenalinin boşalmasını sağlıyordu.

"Bu saçmalığa şimdi başlarsanız ikinizi de cidden öldürürüm." Scorpion bir havlamayla yanımıza yuvarlandı. Hanna gittiğinden beri onun ruh hali benimkinden daha karanlıktı, ki bu da çok şey ifade ediyordu. "Beni ikinizden kurtaracak olsa kolumu keserdim."

"Denemeye değer." Omuz silktim. Brexley başını sallayarak sırtıma vurdu. "Nereye?" Ash, Scorpion'un arkasından geldi. Eli'nin motosikleti diğer tarafımda. "Önümüzde ne olduğunu öğrenene kadar şehirden uzak durmalıyız. Bizi arıyor olacaklar."

Muhtemelen şehrin her yerinde asılı olan en çok arananlar posterindeydik, özellikle de Kovacs.

"Brycin ve ben çok uzak olmayan bir güvenli ev biliyoruz. Eski bir han... diyelim ki... kanun dışı çalışanlara hizmet veriyor."

"Kral ve kraliçe için çalıştığını sanıyordum?" Brexley kaşlarını kaldırdı. Eli ve Ember karşılıklı bakıştılar.

Eli, "Evet ve bu bazen *burada* yasaların dışına çıkmak anlamına geliyor," diye cevap verdi. "Doğu bloğu, ülkemizi korumak için yönetilmesi gereken sorunların yuvasıdır. İşi halletmek için Doğu ile yaptığımız ateşkesi *esnetiyoruz*."

"Yani bu han bir paravan mı? Batı sempatizanları mı? Yoksa sadece casuslar mı?" Kovacs'ın ses tonunda kızgınlık vardı.

"Babamın her yerde gözleri var." Ember kollarını Eli'a daha sıkı doladı, onlar önden giderken biz de peşlerinden gittik.

Boğazımda bir hırıltı büyüdü.

Brexley enseme doğru mırıldanarak, "Uslu dur," dedi.

"Bunu ne zaman yaptım ki?" Arkamdan gelirken dişlerim sıkıldı, ki bunu hiç hoş bir şekilde yapmamıştım.

Bu grupta zaten çok fazla alfa vardı. Bu Karanlık Sakin, ihtiyacımız olmayan bir tane daha ekledi. Egosu benimkiyle eşitti ve gerçek katilin kim olduğunu öğrendiği bir an olabilirdi. Gerçek efsane.

Şehir surlarının dışında, ıssız bir toprak yolda, ormanın içine sıkışmış iki katlı küçük bir handa durduk. Bacasından dumanlar yükseliyor, yakınlarda olduğunu bilmeyen herkesten gizleniyordu. Burası serserileri içeri almak için değil, casusları saklamak için yapılmıştı.

"Bay Dragen, Bayan Brycin!" Arabayla yanlarına gittiğimizde bizi verandada ellerini çırparak karşılayan kır saçlı, ufak tefek bir insan. "Sizi tekrar görmek bir zevk."

"Olek." Ember bisikletin arkasından tırmandı. Çantasındaki iki peri bisikletten uçararak adama doğru yöneldi.

"Sör Olek." Mekanik kanatlı sarışın peri beyefendiyi selamladı.

"Oh, Bay Simmons ve Bay Cal. Sizi gördüğüme çok sevindim." Ember'ın elini tuttu ve ona sıcak bir şekilde gülümsemeden önce perilere hitap etti. "Bu Noel arifesinde bana ne büyük bir onur yaşattınız."

"Noel arifesinde miyiz?" Kovacs bisikletten inip eldivenlerini çıkardı ve şaşkınlıktan gözleri büyüdü. Tatil benim için hiçbir şey ifade etmiyordu ama yüzünün çocuksu bir heyecanla aydınlandığını görmek bana insanların tatilini hâlâ önemsediyini gösterdi ve bu da ayaklarımın üzerinde kaymama neden oldu. Başka birini mutlu etmek istemeye alışık değildim. Onlar için kendimden daha fazlasını istemeye.

"Umarım hepimiz için yeriniz vardır." Ember, Esmeralda'nın bisikletten inmesine yardım eden Ash'e baktı. Herkes yaşlı kadını görüyordu ama ben olsaydım ya da Brexley yüzünden, onun dışında kanayan başka birini görebiliyordum. Druid onun dinlenmesine izin verirken, enerjisini onu iyileştirmek için kullanarak bedenini canlı tuttu. "Ve tıbbi bakıma ihtiyacımız var."

"Ah!" Olek'in gözleri, giysileri kurşunlarla parçalanmış Esmeralda'yı görünce açıldı. Terliklerinin üzerindeki tavşan kulaklarından biri yanmış, diğerinin üzerindeki plastik göz erimişti. "Tabii ki, tabii ki. Lütfen acele edin! Onu üst kattaki ilk odaya götürebilirsiniz." Ash'e içeri girmesi için el salladı.

Ash, Esmeralda'nın minyon bedenini kolayca kaldırdı, onu merdivenlerden yukarı taşıdı ve evin içinde kayboldu.

"Gelin, gelin!" Bize içeri girmemizi işaret etti. "Bir sürü oda var. Size sıcak bir şeyler pişirebilirim. Hepiniz açlıktan donuyor olmalısınız." İngilizcesi açık ve akıcıydı ama her heceyi çevreleyen Macar aksanı duyulabiliyordu.

Kapı aralığından içeri girerken eğildim, hanın tavanı başımın sadece birkaç santim üzerindeydi. Ash'in yaşlı kadını iyileştirmek için ihtiyaç duyduğu her şeyi alırken bizi ateşin yanına yerleştirdi. Brexley de üst katta onlara katıldı, iyi olduğundan emin olmak için Esmeralda'nın, nam-ı diğer Tad'in yanında olması gerekiyordu. Bu gece olanların ağırlığının daha sonra onun üzerine çökeceğini ve zaten taşıdığı yüke bir yenisini ekleyeceğini biliyordum. Bu yükü ondan almak, onun yerine taşımak istedim ve hayatımda ilk kez bir şey yapamadığım için kendimi çaresiz hissettim.

Ash ve Brexley aşağı indiğinde Olek doyurucu bir güveç ve ekmek hazırlamış, votka ile demlenmiş Uzvar ikram etmişti.

Ukrayna'da Noel içkisi. Genelde alkollü olmaz ama Olek'in bizim için içkinin içine ilaç katmasına çok sevindim.

"O iyi mi?" Kovacs'la konuştum, kanepede yanıma yerleşirken başını salladı.

"Evet. Tad hâlâ onunla birlikte ve Ash'in verdiği şey ona gerçekten yardımcı oldu. Şimdi uyuyor." Rahatlayarak yığıldı, vücudu tamamen benimkine yaslandı. Esmeralda daha önce olan tüm kötülüklere karşı koyamazdı ama şu an için bu onun için yeterliydi. En azından birini kurtarmıştı.

"Artık saçmalamayı bırakıp bu gece ne olduğuna gelebilir miyiz? Siz ikiniz de kimsiniz?" Caden elindeki tabağı masaya fırlatarak ayağa kalktı ve Ember ile Eli'ı işaret etti. "Peki babamın peşinden ne zaman gideceğiz?"

"Sakin ol, ufaklık," diye homurdandım Caden'a. Öfkemi yeni ikiliye yönelttim. "İkinizle başlayalım... ve neden benim eşimi avlıyorsunuz?" Hırladım, sözcük ben durduramadan ağzımdan kaçtı ve arka dişlerimi birbirine geçirdim. Dilimden bu kadar kolay çıkması beni sinirlendirmişti. Doğru olduğu için kızgın değildim, sadece herkesin işimi bilmesinden hoşlanmıyordum. Ama bu kelimelerin anlamı onu biraz olsun korkutmuşsa, buna değerd.

Fae dünyası bu iddianın ciddiyetini anlamıştı. Ruh eşi, eş, koca ya da partnerin ötesindeydi. Bu kutsal bir şeydi ve eğer bir çiftin çiftleştiğini biliyorsanız, tıpkı benim baktığım iki çift gibi, biriyle sevişmenin diğerine öfke yağdıracağını bilirdiniz.

Sorumun altında yatan tehdidi hissedenden Eli'nin omuzları kalktı, Ember ilk konuşmayı yaparken bakışları benimkilere meydan okuyordu.

"Babamın farkında olmadığı pek bir şey yok. Doğu kendi yönetimi altında olmasa bile, yönetmek artık amaç değil diktatörlüğe giden yolda bir basamak olduğunda, güç için yarışan tüm bu ülkelerin yarattığı tehdidi anlıyor. Her yerde casusları var, neler olup bittiğini takip ediyorlar." Gözleri Eli'ye kaydı, farkındalığımızın ötesinde bir şey paylaşıyordu. "On beş yıl önce bu nektarı öğrendik. Sonra ortadan kayboldu. Şimdi aniden Dr. Rapava'nın süper askerler yaratmak için kullandığı eski formülle aynı zamanda tekrar ortaya çıktı." Dirseklerini masaya dayadı. "Bu bir tesadüf değil ve Lars artık hiçbir şeyi hafife almıyor. Uzun zamandır bu bölgeyi izliyor. Nektar onun en büyük endişesi. Neler yapabileceğini *biliyoruz*." Sanki burada gördüklerinden daha fazlasını biliyorlarmış gibi söyledi. "Tuatha Dé Danann'ın bir hazinesine eşdeğer, ki dürüst olmak gerekirse

Bu dünyanın ihtiyacı olan son şey. Herkes için çok fazla güç var. Sonu hep kötü biter."

Eli alaycı bir ifadeyle başını ovuşturdu. Tarihi biliyordum; hazinelerin gerçek olduğunu bilecek kadar uzun zamandır buralardaydılar. Kraliçe Kennedy, Tuatha Dé Danann'ın bir hazinesi olan Işık Kılıcı ile bir önceki kraliçeyi öldürdüğü için tahttaydı. Söylentilere göre Kral Lars hepsini bulmuş ve kontrolünü kaybettiği için neredeyse tahtını ve hayatını kaybediyordu.

"Yanlış ellere geçerse, tehdit tüm dünyaya yayılır... Buna bir daha izin veremeyiz." Ember kollarını kavuşturdu.

"Bu ne anlama geliyor?" Brex dik oturdu ve kalçasını konuştukları nesneye bastırdı.

"Buraya onu almak için gönderildik. Yolumuza çıkarsanız sizi öldürürüz," dedi Ember, bakışları özür dilemiyordu.

Ayağa fırladım, tehdit bir saniye bile düşünmeden dudaklarımdan döküldü. "Eğer ona yaklaşırsan, *bağırsaklarını deşer ve ciğerinle ziyafet çekerim. Sen ve yavru köpeğin ukalalık edip Kurt'la savaşılabileceğinizi düşünüyorsanız, hadi gidelim.*"

Eli tehdidim üzerine ayağa kalktı, gözleri kıpkırmızı parlıyordu.

"Warwick." Brexley ayağa kalktı, çenesi gergin bir şekilde önüne geçti. Sesi boğuk ve alçaktı, muhtemelen özel olarak iletişim kurabilmeyi diliyordu. "Durun. Bana zarar vereceklerini sanmıyorum."

"Bunu bilemezsin," diye mırıldandım, bakışlarım Karanlık Sakin ve Dae'ye kaydı.

"İstiyorum." Alt dudağını ısırды ve Ember'la yüzleşmek için geri döndü. "Büyümü hissettin. Onu tanıdın. Bu yüzden beni öldürmedin. O zaman yapamadın, şimdi de yapamayacaksın."

"Emin misin?" Ember başını öne eğdi.

Brexley kendinden emin bir şekilde, "Evet," diye cevap verdi. "Çünkü sen de aynı şeyi hissediyorsun. Büyüyü paylaşıyoruz."

Ember nefes aldı, başı titriyordu. "Bu nasıl mümkün olabilir? *Benim* güçlerimden bazılarına nasıl sahip olabiliyorsun? Yani, onlar benim. Bunu hissedebiliyorum."

"Ne?" Eli ve tüm oda Ember'dan Brexley'e sıçradı. "Ne demek *istiyorsun*, güçlerin mi? Bu mümkün değil."

"Aslında öyle." Derin bir kadın sesi merdivenlerden geldi. Basamaklardan bir çift terlik indi, ikisi arasında sadece üç tavşan kulağı ve iki göz vardı. Esmeralda'nın minik formu basamaklardan aşağı yavaşça indi.

Vücudu kaskatı kesilmişti ama kontrolü elinde tutmuyordu. Tek gördüğüm druid'in tavırları ve davranışlarıydı.

"Bu durumda, her neyse." Korkulukları kavradı ve tıpkı yaşlı adam gibi yavaşça oturma odasına doğru son adımlarını attı.

"Dinlenmen gerekiyor." Rosie ona yardım etmek için elini uzattı.

"Merak etme canım. Öyle." Esmeralda ona göz kırparak elini tuttu ve Rosie'nin yaşam alanına girmesine yardım etmesine izin verdi. "Eminim yakında o alıngan, huysuz haline geri dönecektir."

"Tad." Brexley yanlarına gitti ve onlara sarıldı. "Ona yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Elbette, kızım. Onun yolculuğu da seninki gibi bitmekten çok uzak. O da ölmeyecek kadar inatçı ve huysuz."

Brexley oflaya pufлая bir kahkaha attı, ikisi de bilerek gülümsüyordu.

Tad odanın içinde, ateşin yanında ayaklarını sürüyerek ilerledi. "Yaşlanmak ve her zaman iliklerine kadar üşümek cehennem gibi bir şey," diye homurdanarak başını salladı ve bir sandalyeye tünedi.

"Onun benim sihriye sahip olmasının mümkün olduğunu söyleyerek ne demek istedin?" Ember bizi sohbete geri döndürdü.

"Oturmak isteyebilirsin kızım." Ember için yanındaki koltuğu sıvazladı. "Bu hikâye aslında senin de önemli bir rol oynadığın Fae Savaşı gecesinde başlıyor, hatırladığım kadarıyla."

Ember başını öne eğerek Eli'a baktı. "Evet, öyle de denebilir."

"Ash, benim için çantana bakabilir misin? Sanırım orada bir şey unuttum." Tad kapının yanında çıkardığı sırt çantasını işaret etti. İçinde atıştırılmalıklar, giysiler ve Bitzy'nin yolculuğumuzdan bir saat sonra bitirdiği boş bir mantar kabı dışında hiçbir şey yoktu.

Alnı kırıştı ama çantayı kaptı, içine bakarken ağzı açık kaldı.

"Nasıl....?" Boş gibi görünen bir çuvalın içinden ağır bir kitap çıkarırken yaşadığı şok gözlerini açtı. "Bunu nasıl yaptın?"

"Vay anasını!" Brexley hızla Ash'in yanındaki masaya doğru ilerledi, kırım hemen arkasında, ona doğru bastırıyordu. "Bu Fae kitabı. Ama..." Tekrar Tad'e baktı.

Kitabın gücü havada titreşiyordu. Yüzyılların yaşamı sayfaları dolduruyordu. Fae kitapları nadirdi ve bir tanesini elime alma fırsatım ya da nedenim hiç olmamıştı. Ash bir tane olduğunu bildiğim ilk kişiydi, ama hiç gelmedi.

Kovacs'a kadar. Yine de, bir tane almak için hiçbir bağlantım veya isteğim yoktu. Hiçbir zaman çok okuyan bir çocuk olmadım diyelim. Sokaklarda uygulamalı olarak öğrendim, ama bu gece garip bir çekim hissettim ve Kovacs'a yaklaştım, omzunun üzerinden ona baktım.

"*Warwick Farkas...*" Zihnimde bir fısıltı, kulağımda bir vızıltı, zamanın kendisinden daha eski hissettiren derin bir ses, o kadar hızlı bir şekilde iz bırakıp kayboldu ki hayal ettiğimi hissettim.

"Kaybettiğimi sanıyordum?" Ash hâlâ şaşkındı, önce kitaba, sonra da Tad'e baktı.

"Sevgili oğlum, bir fae kitabını asla *kaybedemezsin*. İsteddiği yere gider. Seninle bu kadar uzun süre kalmayı seçtiği için kendini şanslı hissetmelisin, sanırım zamanla ailesine döneceğini biliyordu."

"Aile mi?" Ember'ın kaşları birbirine kenetlendi.

"Sana." Tad onun elini okşadı. "Ve varsayılan olarak, ona da." Brexley'e başıyla selam verdi.

"Kafam karıştı." Ember etrafına bakındı, Eli onun yanındaydı. "Benim bir kız kardeşim ya da başka bir akrabam yok. *Öyle olsa* bilirdim."

"Kan bağı yok ama yine de senin soyundan geliyor." Tad, Ash'e kitabı masaya koyup açmasını işaret etti. Havada enerji titreşiyordu, başım yoğunluğun etkisiyle sallanıyordu.

"Anlamıyorum." Ember başını salladı.

"Al." Tad, Ember'ın elini tutarak kitabın üzerinde gezdirdi ve Brexley'e de aynısını yapması için başıyla işaret etti. "Sanırım göstermek anlatmaktan daha kolay olacak..."

Ellerini sayfaların üzerine bastırdı. Enerji çatırdayarak Brexley'nin bedeninden benimkine d o ğ r u ilerledi.

"*Brexley Kovacs,*" diye konuştu yaşlı çatlak ses. "*Doğanın kanunlarına meydan okuyan kız ve onun hayata döndürdüğü adam. Ember Brycin, yaşamaması gereken bir adam için doğanın kanunlarını çiğneyen kız.*"

Bir patlama sesi duydum ve düştüğümü hissettim. Yuvarlandım, yuvarlandım, tarihten sahneler o kadar hızlı geçti ki midemin bulanmaması için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Titreşim beni, vücudumla birlikte duyularımın da patlatıldığı ve işkenceye maruz bırakıldığım deliğe konulduğum günlere geri götürdü.

Her şey durdu ve göz kapaklarım yavaşça açıldı.

Derin, kıvrımlı bir düğüm mideme doğru ilerledi ve yirmi yıl önce sahip olduğum her hissi aldı.

Brexley, Ember, Eli ve ben karanlık alanda durduk, botlarımız kırmızıya bulanmış toprağa batıyordu. Büyü, ölüm ve korku kokusu havayı kavuruyordu. Gökyüzü renklerle çatırdıyordu, yırtık bariyer zar zor görünüyordu ve kraliçenin kalesini tamamen gösteriyordu. Çığlıklar ve metal şangırtı sesleri etrafımızı sarmıştı. Çimenler cesetlerle doluydu. Anında nerede olduğumuzu anladım. Uzaklaştırmaya çalıştığım anılar tüm açıklığı ve dehşetiyle geri geldi ve boğazımı yaktı.

Duvarın yıkıldığı geceydi.

Öldüğüm geceydi.

Efsanenin doğduğu gece.

Buraya geri dönmenin, işkence görmenin ve diri diri yakılmanın dayanılmaz acısını yeniden yaşamamanın verdiği canlılıkla ellerim top gibi oldu. Neredeyse ölümümün bu alanda bir yerlerde gerçekleştiğini hissedebiliyordum - boynumu kırmadan önce basit bir melez fae olarak aldığım son nefesler.

Sötét démonomum beni cehennemin derinliklerinden çekip çıkarmadan ve bir efsaneyi hayata döndürmeden önce.

"Kül kabuğuna sığayım." Ember'ın sesi beni düşüncelerimden çekip çıkardı, şimdi ve burada olduğumu hatırlattı.

Brexley ona, "Kitap bizi Fae savaşına geri götürdü," dedi.

"Bir fae kitabının nasıl çalıştığını biliyorum." Ember tarlaya baktı, gözlerinde duygu titreşimleri vardı. "Sadece bu kadar gerçek hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Sanki yeniden buradaymışım gibi..." Gözleri yaşlarla doldu, eli Eli'ninkine sarıldı. Bu savaşta tanıdıkları insanları kaybettiklerinden hiç şüphem yoktu. Herkes kaybetti.

Kovacs dışında buradaki herkes bunu tamamen yaşamıştı. Bu savaş alanında Dünya'yı kurtarmak için kanımızı akıtmış, ölmüş, öldürmüş ve her şeyimizi feda etmiştik. Arkadaşlarımızı, ailemizi ve yoldaşlarımızı kaybettik. Dünya'yı binlerce insanın ölümüne neden olan bariyerin yıkılmasından kurtaramadık ama Aneira'nın Dünya'yı ele geçirmesini engelledik.

Her şey yanımdaki Dae ile ilgiliydi.

Sağımızdan gelen bir çığlık hepimizin başını döndürdü. Siyah saçlı, göbeği dışarı taşmış bir kadın, kendisine benzeyen başka bir kadına tutunarak kendini yere bıraktı.

Eabha.

Hayat doluydu ve düşündüğümde çok daha fazla Brexley'e benziyordu. Tanıdığım bir deri bir kemik büyücü, buradaki canlı ve güzel kadının gölgesiydi. Yüzü acıyla irkilirken

nefes aldı, bebek geliyordu. Şimdi kız kardeşi Morgan'ı tanıyordum, önünde savunmada duruyor, kır saçlı bir adamla kavga ediyordu.

"Kahretsin, bu Tad," diye mırıldandım onu sağlıklı, sırtı dik ve uzun görünce şok içinde.

Eabha haykırdığında bariyerden kıvılcımlar yağdı, elleri karnındaydı, bebek taç giyerken bacakları ayrılıyordu.

Görüş alanımda bir ışık kırılması oldu. Göz açıp kapayınca kadar kitap yerimizi değiştirdi. Birden dördümüz içerideydik, bir kalenin duvarları bizi çevreliyordu ama bir pencereden aşağıda gerçekleşen savaşı görebiliyordum.

Ember'dan bir nefes geldi, hepimiz Aneira'nın üzerinde duran Birleşmiş Milletler'in gelecekteki kraliçesinin yanındaki eski haline ve yan tarafta yatan bir cesede bakarken eliyle ağzını kapattı.

"Siktir," diye mırıldandı Eli, bakışları cansız bedene yöneldi. Onunkine. Ceset Eli'ye aitti.

Gözlerimi kırptırdım ve ona döndüm. Onu kendine bakarken görebiliyordum. İçimi ürkütücü bir his kapladı, o gece ikimizin de öldüğünü anladım.

İkimiz de hala ölmüş olmalıydık.

Hayata döndürülen adam ve ölmüş olması gereken adam.

İkimiz de bir şekilde bizi ölümden döndüren kadınlarla birlikteydik. Dördümüzü birbirine bağlayan garip bağlantı etrafımızda dolanıyor gibiydi.

Islak bir öksürük beni yerdeki figüre geri döndürdü. Aneira yerde yatıyor, kırırdanarak uyanıyor, ağzından kan sızıyordu. Kılıcını kaptığı gibi ayağa kalktı ve diğer Kor'a doğru ilerledi.

Geleceğin kraliçesi antik görünümlü bir kılıç kaldırdı, kılıca dokunduğu anda kılıç mavi bir parlıtyla parladı. Bir çığlık atarak kılıcı Aneira'nın üzerine savurdu ve boynunu kesti. Aneira'nın başı tahtaya düştü ve tahtın altına yuvarlandı.

Büyü odanın içine daldı ve bir yük treni gibi içime çarptı. Kitap bizi o odadan çıkarıp Eabha'ya geri götürürken hem genç hem de şimdiki Ember'ın çığlıklarını duyabiliyordum. Bariyer tam da Eabha bir lanet mırıldanarak doğum yaparken çöktü. Büyü bebeğin içine işleyip onu kaplayan maddeyi ıslatırken bebek bir feryat kopardı.

Yeryüzüne yıldırım düştü. Damarlarımda büyü dolaşıyordu.

Aynı anda, Eli ve ben nefes nefese kaldık, hayata döndük, sevdiğimiz kadınlar üzerimizdeydi.

"*Sötét démonom.*"

Bir kez daha, kitap bizi tükürüp acı içinde şimdiki zamana geri bırakmadan önce yuvarlanıyor, dönüyorduk.

Kıçım yere çarptı, Kovacs'ın gövdesi üzerime düştü, kafası göğsüme çarptı ve ciğerlerimden bir inilti çıkardı.

"*Szent fasz.*" Bir küfür savurarak başını tuttu. "Göğsün bir taş zeminden daha sert."

"Zor olan tek şey bu değil," diye mırıldandım, onun sıkı bedeninin benimkini sardığını hissederek. Bir an için gözlerimi kapattım ve başımdaki dönmeyi yavaşlatmaya çalıştım.

"Çift dalışı için potansiyel görüyorum. Bu sağlam bir 3 ya da 4'tü." Minik ayaklar omzumun üzerinden geçerek farklı türde bir iniltiyle göz kapaklarımı açtı. Opie patates kabuklarından bir etek giymiş, kafasından bir havuç filizlenmiş ve dereotu katmanlı bir kolyeye geçirilmişti. Bitzy'nin üzerinde tereyağı ambalajı, kafasında da havuç filizleri vardı.

Yediğimiz yahninin içine giren her şey.

Opie elleri kalçalarında Brexley ve bana bakarken kafasındaki yapraklı filiz dans ediyordu. Bitzy sırt üstü yatmış, bizi terslemeye başlamıştı bile.

Chirp!

"Katılıyorum. Formun hâlâ geliştirilmesi gerekiyor ama senkronizasyon yerindeydi."

Chirp!

"Bu çok sert oldu. Potansiyel *gördüğümü* söyledim."

Chirp! Chirp!

Homurdanarak onları omzumdan fırçaladım, Kovacs'ı ve beni yavaşça ayağa kaldırdım.

"Bu çok kabaydı!"

Chirpchirpchirpchirp! Chhhiirrp! Chirp-chirp!

"Vay canına, insanın kendine bunu yapması mümkün mü? Yine de aşk pistonu ulaşabilir. Yeterince uzun olduğu kesin."

Kovacs bir inilti çıkardı.

"Siz iyi misiniz?" Ash bize doğru eğildi ve Brexley'nin ayağa

kalkmasına yardım etti. "Evet." Başını salladı ama ben ayağa kalkarken

Ash'e tutunarak onun iyi olduğundan emin oldu.

kararlı.

Ash bana baktı. "Bu kadar zaman mı sürdü?"

Çenemi eğdim ve masanın diğer tarafından bize doğru bir bakış fırlatıldığını hissettim.

Ember'ın iki farklı renkteki gözleri Brexley'e dikildi; ağzı büyük bir şaşkınlıkla aralandı.

"İşte böyle sahip oluyorsunuz..." Cümlesini tamamlamakta zorlandı, başı titriyordu, odağı az önce bizi dışarı atan fae kitabından bana, oradan da Kovacs'a kaydı.

"Teyzen bu kadar kolay gitmeye hazır değildi." Tad kitabı kapattı, teşekkür eder gibi kapağını okşadı ve Ember'a baktı. "Ölürken bile gücünün devam etmesini istiyordu. Onun büyüü ve senin soyundan gelen bariyerin büyüü o gece Brexley'e girdi. Siz ikiniz bu şekilde benzer büyüye sahipsiniz."

"Sadece benzer değil. Sanırım benim." Ember Eli'a baktı ve bir bakış paylaştılar. "Aneira öldüğü gece benim sihrimi tuttu."

Tad başını eğdi, kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun, senin büyüünü mü tuttu?"

"Annemi, onun ateş ve şimşek gücünü hep kıskanırdı. Daha da güçlü olduğumu öğrendiğinde beni de kıskandı. Savaştan önce Aneira gücümü benden çaldı ve Unseelie kralının ona boyun eğmesini sağlamak için dünyanın dört bir yanındaki şehirleri yok etmek için kullandı. Kennedy onu öldürdüğünde güçlerim bana geri geldi ama..."

Brexley'nin kafası bana doğru döndü. Vücudumu onunkine bastırdım. Onu koruma, dünyaya karşı koruma ihtiyacı içgüdüsel oldu. Gerçi kadın şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha güçlüydü.

"Bu mümkün mü?" Brexley fısıldadı.

Ember'ın ağzı sıkıştı.

"Büyü katı bir şey değildir." Tad nefes verdi, Esmeralda'nın yüz hatlarında bir tepki belirdi. "Temiz bir şekilde aktarılmaz. Kalıntı bırakır ya da bir kısmı yeni konakçada kalmaya karar verir. Aneira öldüğünde Ember'ın büyüünün büyük bir kısmı geri döndü ama bir kısmının dönmediği açık..."

Benim Caden'la olduğum gibi.

"Yani-" Brexley çenesini eğdi, kaşları bana karşı gerildi. "Sihrinden geriye kalanlar Aneira'yla birlikte bana geçti. Aslında o gece *senin* güçlerinin bir kısmını aldım."

Yutkundu.

"A Dae'nin büyüü."

Bölüm 26

Brexley

Uyuştum.

Gruba bakarken hissettiğim tek güvenlik arkamdaki kayaydı. Adam bana demir attı ve kendimi tamamen kaybetmemi engelledi. Zaten zar zor tutunuyordum. Midem hâlâ Jethro'yu, terk ettiğim herkesi düşünerek burkuluyordu. Onları soktuğum tehlikeler, yok ettiğim hayatlar. Şimdi düşündüğümünden daha da ucube olduğumu anladım.

"Bu ne anlama geliyor?" Dikkatim Ember'dan Tad'e sıçradı, sesimde duyabildiğim paniği yatıştıracak birine ihtiyacım vardı. "Bu beni değiştirir mi?"

Tad yumuşak bir sesle, "Hayır, bu hiçbir şeyi değiştirmez canım," dedi. "Sen neysen osun. Birdenbire yeni güçlerin ortaya çıkacağını sanmıyorum. Sen pek çok şeyin karışımısın ve bu kısım muhtemelen çok çok küçük."

"Ama onun ateş büyüsü bende."

"Onun ailesinin büyüsüne sahipsin. Annesi Aisling de ateşin gücüne sahipti."

"Daeler son derece güçlü, değil mi? Genelde delirmezler mi?" "Her. Her biri. Her biri." Eli homurdandı, Ember karnını tutarken ona dirsek attı.

"Yardımcı olmuyor," diye homurdandı.

"Tam tersine, kadın. Çok yardımcı oldum. Kanım aklını başında tuttu. Aklının başında kalması için içinde biraz Karanlık Sakin olması gerekiyordu." Göz kırptı ve bu ima doluydu. "Gerçi bu bazen hâlâ sorgulanabilir."

"Kapa çeneni." Sırıtarak gözlerini devirdi. "Beni deli eden sensin."

"Tüm doğru yollarla."

"Bekle. Ne demek istiyorsun, senin kanın mı?" Ash Eli'a döndü. "Fae türleri arasında kan transferi yapamazsın. Bu onları öldürür."

"Bunu bir de buna anlat." Eli ukala bir sırıtışla çenesini Ember'a doğru salladı. "Açgözlülükle aldı. Daha fazlası için yalvarıp durdu."

"Ciddi misin?" Ash'in yüzündeki şaşkınlık yerini hayranlığa bıraktı.

"Daelerin kan nakline farklı tepki verdiğini düşünüyoruz." Ember omuz silkti. "Herkesin bildiği tek Dae ben olduğum için, bu işe yarayan bir teori." Ember ellerini çırpı. "Bu önemli değil. Konudan sapıyoruz." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Şunu açıklığa kavuşturmak istiyorum... Fae savaşının olduğu gece Kennedy ve ben Aneira'yı alt ederken, sadece Seelie kraliçesinin büyüü ve bariyerin enerjisiyle değil, benimkiyle de mi aşılanıyordun? Bundan nasıl kurtuldun? Bunlardan sadece bir tanesi bile bir bebeği öldürürdü."

"Annem beni korumak için kara büyü yapıyordu." Tad'e başımı salladım. "Ondan. Ama sanırım bir şeylerin üzerimden sıçramasına ve etrafımdaki kalkanın içine çekilmesine yardımcı oldu."

"Annen bir druid miydi?" Ember'ın sesi yükseldi, gözleri büyüdü.

"Sayılır." Boğazımın düğümlendiğini hissederek yutkundum. "Ailem isyan etmeye kalkınca bu unvan ellerinden alındı ama Aneira büyükbabamın aklını o kadar çeldi ki, ona karşı gelirlerse kendi soyunu lanetlemeye ikna etti. O ölürse onlar da ölecekti." Warwick'in sıcaklığına daha da yaslandım, gücünün beni sardığını hissettim. "Ve öldüklerinde, büyücü olacaklardı."

"Özür dilerim..." Ember'ın ağzı daha da açık kaldı. "Ölü çağırınlar mı dedin?"

"Annem ben doğduktan birkaç dakika sonra öldü. Benim de ölmem gerekirdi. Ama bunun yerine, tüm çatışan büyüler birleşti. Birbirlerine karşı koydular ve beni korudular. Beni kurtardı... Benden daha fazlasını kurtardı." Scorpion'a bir bakış attım, parmaklarım Warwick'inkilerin arasından geçti. "İnsanları hayata döndürme gücüne sahibim. Ayrıca ruhlarla iletişim kurabilir ve onları kontrol edebilirim."

"Lanet olsun." Eli yüzünü ovuşturdu, bir daire çizirken elleri tekrar siyah saçlarına kaydı.

"Yani ruhları toplamak yerine onları geri mi koyuyorsunuz?" Ember gözlerini kırptırdı

Ben.

"Eğer yapabilirsem. Bu sınırlı. Ölümlerinden birkaç dakika sonra olmalı.

ruhları ayrılmadan önce."

"Ben de kendimi ucube sanırdım." Ember homurdandı, başını salladı. "Sen gerçekten de sihirli bir itmişsin."

"Evet." Homurdandım, dudaklarım inceldi. "Ve bu ucube gösterisine ek olarak, hepinizin peşinde olduğu nektar? O benim hayatımı kurtardı. Bana vuran büyüün çoğunu aldı."

"Hayatımı kurtardı da ne demek?" Ember'ın göz kapakları daraldı.

Tepkilerinin ne olacağını şimdiden bildiğim için gözlerim seğirdi.

"Nektar... o benim doğumdan sonraki kanım."

Sessizlik.

Ember ve Eli'dan bir boğulma sesi geldi ve sanırım Caden ve Wesley de arkamdan öğürdüler.

"Aman Tanrım... cidden mi?" Ember yeşile döndü. "Sanırım kusacağım."

"Herkesin büyümesi gerekiyor." Tad elini salladı, kızgınlık burnunu kırıştırdı. "Bu dünyadaki en doğal şeylerden biri, ama açıklığa kavuşturmak gerekirse, büyü onun yapısını değiştirdi. Artık eskisi gibi değil. Brexley için bir kalkan işlevi gördü ve büyüün çoğunu ona girmeden önce emdi. Bir çeşit tampon. Sihir ona çarptığı anda elementleri ve bileşimi değişti. Dünyadaki hiçbir insan laboratuvarı onu test edip yapısını bulamaz. Daha çok eski, korunmuş bal gibi. Nektar artık saf organik büyü. Dünyadaki en büyümlü nesnelerden biri."

"Hâlâ." Ember titredi, dili tiksintiyle dışarı çıktı.

"Eve döndüğümüzde birine anlatmak için eğlenceli bir hikaye olacak." Eli kıkırdadı ve Ember'a sırtıttı. "Ve Sprig'in yanına yaklaşmasına izin veremeyiz."

Ember mizahla inledi. "Dünyadaki en güçlü hazine bir maymun-sprit tarafından kakalanıyor."

"Sence şimdi de zoomies mi oldu?" Eli homurdandı. "Gerçekten de süper bir sprite olacak."

Güldü, başını salladı ve bu gece olan her şeyin nihayet farkına varmış gibi yorgun bir iç çekti. Başını ovuşturarak bana döndü, neşesi kaçmıştı.

"Buraya geri almak ve gerekirse öldürmek için gönderildik. Bu gece *hiç de* planladığımız ya da düşündüğümüz gibi gitmedi ve görevimiz değişmiş olabilir" -durakladı- "özü aynı kaldı." Odak noktası benim üzerimdeydi ve hafifçe cebimden çıkan küçük kutuya doğru eğildi. "Nektar bizimle geliyor."

Warwick'in enerjisinin sırtıma çarptığını hissettim ve boğazından alçak bir hırıltı yükseldi. Warwick, Eli tehdide tepki vermeden önce göğsü ve omuzları genişleyerek ancak bir santim ilerledi, yeşil gözleri kırmızı renkte parladı, dişleri hançer gibi göründü ve hırlayarak karşılık verdi, vücudu saldırı modunda kıvrıldı.

Tüm oda bir oyun gibi birbirine çarpıyordu. Caden Warwick'in yanına geldi, duruşu Efsane'ninkiyle aynıydı, sanki tek ve aynıydılar. Scorpion, Ash ve Killian onun diğer tarafını kuşattı.

Birkaç dakika içinde bu oda kan ve ölümlle dolacaktı. Sayıca onlardan fazlaydık ama bir Karanlık Sakini ya da bir Dae'yi hafife almamam gerektiğini biliyordum. Besin zincirinin en tepesinde olmalarının bir sebebi vardı.

İblis Kral'ın kızını öldürseydik, boku yerdik. "Warwick." Elimi göğsüne koydum.

"Sana ya da nektara dokunmuyorlar," diye dişlerini sıktı. "Bu tartışmaya açık değil." Eli'nin parmakları pençelere dönüşmeye başladı.

"Bahse girmek ister misin, kedicik?" Warwick etrafımda dolanarak hırladı.

Onun ve Eli'nin enerjisi odayı boğdu, bedenleri çarpışmaya hazırды.

"YETER!" Tad bağırdı, ardından Galce kelimeler geldi. Bu sefer asası yoktu.

ne de hayattayken sahip olduğu güce sahipti ama büyüsünün etkisi odayı bir balyoz gibi ikiye böldü, hepimizi geriye savurdu ve saldırmak üzere olan iki alfabayı birbirinden ayırdı. "Bu kapıların dışında yeterince düşmanımız var. Kendi aramızda da savaşmamıza gerek yok."

"Onlar düşman." Warwick'in dudağı ikiliye doğru kalktı, kasları kilitlendi, geri atlamaya hazırды.

"Hayır, değiller." Esmeralda'nın minik bedeni iki grubun arasına girerek ellerini kaldırdı. "İyi ya da kötü, hepimiz aynı taraftayız. Gerçek tehdidi durdurmak için bir araya gelmezsek geri kalan her şeyin bir anlamı kalmaz. Kral ve kraliçenin amaçları bizimkilerle aynı. Istvan ve Sonya'yı ne pahasına olursa olsun durdurmak. İnsanların unuttuğu şey, bu dünyada hepimizin birbirimize bağlı olduğumuz. Doğu düşerse, Batı da *ciddi şekilde* etkilenecektir. Ekonomileri o kadar zayıflayacak ki Istvan ona da saldırmaya çalışacak. Süper askerleriyle başarılı olma şansı yüksek. Bu savaş sadece bizi etkilemekle kalmıyor, artık sizi de ilgilendiriyor." Tad Eli ve Ember'ı işaret etti.

"Lars, Birleşmiş Milletler'e açıkça saldırmadıkları sürece savaş ilan edemez." Ember başını salladı.

"Kralın savaş ilan etmesi hakkında hiçbir şey söylemedim. Yine de ulusunuza yönelik tehdidi bildiğiniz için ikinizin çekip gidemeyeceğinizi düşündüm. Kralınız ve kralieniz. Bizimle mi yoksa bize karşı mı savaşacaksınız?" Tad açık açık sordu.

Güvensizlik ortamı doldurdu, iki taraf da birbirini izliyordu.

Ember ve Eli birbirlerine zar zor baktılar. Vızıltılı bir his tenimi gıdıkladı ve bir şekilde birbirleriyle iletişim kurduklarını biliyordum. Warwick ve benim yapabildiğimiz gibi değil, ama eşlerin paylaşabileceğini bildiğim bir bağlantı aracılığıyla. Annem ve klanı gibi bazı fae türleri de benzer bir bağlantı aracılığıyla iletişim kurabiliyordu.

Ember başını eğdi, kollarını kavuşturdu, sözleri gerginliği azaltmıyordu. "Biz sizinleyiz."

Tad aramızdan bakarak odadaki tedirginliği lt. Erimiş tavşan terlikleri gerginliğin aksine çok saçma görünüyordu ve çılgınca bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım. Tüm bunlar çok fazlaydı. Aynı şeyleri hissetmediğini düşündüğüm en iyi arkadaşıma aşık sıkıcı bir insan olduğum HDF'deki hayatımı hatırlamaya çalıştım. Ve bunun karmaşık olduğunu düşündüm.

şimdi en iyi arkadaşım yarı fae'ydi, kötü bir kraliçe, lanetli bir cadı ve muhtemelen yarı deli bir Dae tarafından bana itilen gler yüzünden hayata dndrdğm adama bağlıydı.

Aynı kişi şimdi de beni öldürmeye alışıyor.

Hepimize l bir druid bakıcılık yapıyordu ve bu gece birçok kez vurulmuş yaşlı bir ingene kahinin cesedini kullanıyordu.

"Benim hayatım." Büyük bir şaşkınlıkla yüzüme baktım, etrafımda duran arkadaşlarıma ve onların sorunlarına hiç değinmediğimi fark ettim.

"şimdilik nektar bende kalıyor." Tad bana doğru döndü. Geri adım attım, dilimde bir hırıltı vardı. Onu yanımda tutma içgüdüsü bir anda parladı.

"Brexley." Tad, Esmeralda'nın yüz ifadesini yumuşattı. "Bu konuda sana güvenilmez."

Sanki beni gerçekten hanerlemiş gibi bir adım daha geri attım.

Haklı olduğunu biliyordum ama yine de tereddüt ettim. O benim parçamdı. Benim bir parçamdı.

"Sevgili kızım, bu gece ne olduğunu unutma. Eğitimin ona dokunduğun ana kadar işe yaradı." Unutmadım. lm ve yıkımı. Jethro'yu. Sonsuza dek aklımdan çıkmayacak başka anlar.

"Belki de beni bunu halletmem için eğitmeliydin," diye alay ettim.

"Kendini idare etmeyi zar zor öğrendin. Kimsenin kullanması için değil. Bunu biliyorsun." Elini uzattı. "Senin yanında güvenli değil."

Yutkunurken dikkatim dokunaklı bir şekilde Ember ve Eli'a yöneldi.

"Ben de almalarına izin vermeyeceğim." Başını iki yana salladı. "Benimle birlikte korunacak. Tarafsız ellerde."

Tam bir dakika geçti, Tad avucunu hiç bırakmadı, bana karşı sabrı sonsuzdu.

O haklıydı. Bana güvenilemezdi ve güce, onun damarlarımda cızırdadığını hissetmeye, kontrolü ele geçirmeye duyduğum ihtiyaç zaman zaman aşırı güçlüydü. Bir dahaki sefere kendimi durdurabileceğimin, sevdiğim daha fazla insanı öldürme riskini alabileceğimin garantisi yoktu.

Kocaman bir nefes üfleyerek kutuyu isteksizce eline bıraktım. Bana takdirle başını salladı. "Ona göz kulak olacağım. Söz veriyorum."

Ayaklarımın üzerinde kayarken, uzanıp onu geri alma dürtüsü kaslarımda kıpırdandı, ama Jethro'nun görüntüleri beni durdurdu, gücü kontrol edemediğim için öldüğünü biliyordum.

Warwick'in elleri ellerime dolandı, beni kendi çerçevesine geri çekti, bana rahatlık ve güç verdi. Tek kelime etmesine gerek yoktu; onun yerine hareketleriyle konuştu.

"Sanırım bu gece yeterince ifşaat ve drama yaşadık. İyi bir gece uykusuna ihtiyacımız var ve sabah yeniden bir araya gelebiliriz." Esmeralda'nın omuzları biraz çöktü, sanki Tad'in enerjisi de azalıyordu. "Şehre girme ve Istvan'ın laboratuvarlarını yok etme planımız için zihinlerimiz taze olsun."

"Evet, evet." Mekânın sahibi ayağa fırladı, tehdit ve gerginlik azaldığı için mutluydu. "Size odalarınızı göstereyim." Bizi takip etmemiz için el salladı.

Eli ve Ember'a ilk odayı gösterdi. Onlar içeri adım atar atmaz Ember bana döndü.

"Güçlerime sahip olmanın ne anlama geldiğini mi sordun?" diye homurdandı, onları da almış olabileceğim için heyecanlanmış görünmüyordu. "Bu, sihrinin biraz kraliyet peri prensesi... ve yüksek *iblis* kralına sahip olduğu anlamına geliyor." Kapıyı üzerimize kapatmadan önce söyledi.

Gözlerimi kırptım, Ember'ın ailesinin kim olduğunu fark ettim.

"Siktir." Warwick havlarcasına bir kahkaha attı.

"Ne?" Ona doğru döndüm.

"Biliyordum." Aç bir sırıtışla bana baktı. "*Sötét démonom.*"

Benim karanlık *iblisim*.

Alt kattan gelen bir çınlama sesi beni uykumdan sürükledi, göz kapaklarım yaklaşan şafağa doğru aralanır aralanmaz gözlerim yorgunluktan yanmaya başladı.

Warwick ve ben yalnız kaldığımızda sirkte olanların gerçekliği bana saldırdı. Ruhum daha fazla ölümü taşıyamayacak kadar ağırdı. Daha fazla suçluluk. Ama yapmak zorundaydım... Tüm bu acılara sebep olan bendim. Jethro'yu düşündükçe kendimi sefil hissediyordum. Benim için yaptıklarını. Neleri feda etmişti.

Ve onu öldürdüm.

Değer verdiği tüm insanları ve şeyleri aldım ve onları yok ettim, sonra da sonuçlarıyla baş etmeleri için onları orada bıraktım.

"Onlara yardım edemezdin." Warwick ceketimi üzerimden kaydırdı, sesi hiç duymadığım kadar yumuşaktı.

"Önemli değil." Hıçkırıklara boğuldum. "Onları asla o duruma sokmamalıydım. Onları terk etmeliydim. Hepsi benim hatam. Yapamam..." Kalbim ikiye bölünmüş gibi hissediyor, nefesimi alıyor, tırnaklarım ciğerlerime baskı yapan acıyı, kendimden duyduğum tiksintiyi ortaya çıkaracakmış gibi göğsümü yırtıyordu. "Yapamam..."

"O zaman onu bana ver." Warwick pençeleyen parmaklarımı kendime zarar vermemem için çekti. "Onu senin için taşıyacağım."

Teklifine karşı çıkmam için bana hiç zaman vermedi. Ağzı benimkine indi, beni çaresiz bir ihtiyaçla öptü. "Bana kalp ağrını ve kederini ver. Onu istiyorum." Sesi gürledi ve beni yatağa geri götürdü. "Hepsini benden çıkar."

Ağzı ihtiyacım olan teselli, ihtiyacım olan hava ve arzuladığım rahatlamaydı. Açgözlülükle kabul ettim. Beni çırılçıplak soyup içime girdiğinde, kararlılığı acıma meydan okudu. Fethetmek. Almak. Onun olarak ele geçirmek.

Bedenlerimiz kefaret için birlikte hareket etti, iniltilerimiz kefaretimiz oldu, gölgelerimiz telafi buldu.

Cezalandırdı ve övdü. Ne

kahraman ne de kötü adam.

Grinin içinde yaşıyorduk.

Bayılmadan önce çılgınlıklarımın evin içinde yankılandığını hissettim, vücudum sonunda beni uyumaya zorladı. Sadece birkaç saat sonra uyandım.

başka bir kabustan. Ateş. Ölüm. Çılgınlık. Jethro'nun yanmış cesedi küllerin arasından yükseliyor, karanlık gözleri benimkileri buluyor. Kızgın. Suçlayıcı.

Warwick konuşmadı, soru sormadı ya da sözlü olarak beni yatıştırmaya çalışmadı. Bunun yerine bana gösterdi, arkamdan itti, beni çok derinden ve yavaşça aldı, ruhunun benimkine sürtünmesine izin verdi, gölgelerimiz iç içe geçti, titreyene ve başka bir şekilde ağlayana kadar acımı, kederimi daha fazla ele geçirdi, zihnim ve bedenim pes etti, bir süre daha dinlenmeme izin verdi.

Ta ki alt kattan gelen gürültü beni sarsıp uyandırana kadar. Aşağıdan gelen bir başka takırtı başımı kaldırmama neden oldu. Bir şeyler ters gidiyordu, aklımın bir köşesi kaşınıyordu. Oda ürkütücü bir şekilde sessiz görünüyordu.

Kaslı kolları etrafımı daha sıkı sararak beni devasa gövdesine doğru kıvırdı, yatağın daha derinlerine gömdü, nefes verirken çıkardığı bir inilti sırtımı titretti. "Henüz değil."

"Doğru olmayan bir şeyler var." Etrafıma bakındım, beni neyin rahatsız ettiğinden emin değildim.

Ben.

"Çünkü biz senin sinir bozucu hayvanların tarafından uyandırılmadık. parmaklarını sokmamaları gereken yerlere sokarlar." Bu kadar.

"Oh kahretsin..." Ayaklarımın altından bir patlama sesi daha gelirken yataktan fırlayıp giysilerimi kaparak onun elinden kurtuldum. Sanki annelik içgüdülerim varmış gibi, içgüdülerim bana eğer burada değillerse muhtemelen iyi bir şey yapmadıklarını söylüyordu.

"Prenses..." Warwick yataktan homurdandı, ereksiyonunu kavradı, bakışları parlak ve aç bir şekilde aşağı yukarı kayıyordu. "Seninle işim bitmemişti." Nefesim kesildi ve amım zonkladı, onunla da işim bitmemişti.

Yatağa geri tırmanmak, onun üzerine binmek ve onunla sevişmeye devam etmek üzereydim.

İkimiz de göremiyor ya da düşünemiyorduk.

Parçala!

Chiiiiiiiiiiiiirrrrrrrrrrp!

"Siktir."

Tabağın kırılma sesi ve Bitzy'nin sesi beni ondan uzaklaştırdı. Odadan koşarak çıktım ve merdivenlerden aşağı indim, inerken gömleğimi ve pantolonumu çekiştiriyordum. Ağzım açık bir şekilde mutfak kapısında çılgık atarak durdum.

Olek, görünüŖe göre habersiz ya da umursamaz bir Ŗekilde, piŖirdiđi yulaf tenceresinin yanında kuru meyveleri dilimliyordu, ortadaki mutfak adası ise tam bir kaosla kaplıydı.

Çıplak kaos.

"Çişlerim uçuyor." Cal olarak tanıdığım peri masanın üzerinde bir un yığınının içinde çırılçıplak yatıyor, elleri üzerinde sallanıyordu. "Onları görüyor musun? Kanatları var. Kanatları olan büyük kılıklı toplar."

Chirrrrrpp! Üzerinde sadece karaçalı meyvelerinden oluşan bir kolye olan Bitzy onun yanına oturmuş, kollarını bir şey yakalamaya çalışıyormuş gibi havaya kaldırmıştı.

"Dikkat et küçük B, taşaklarım ısırır." Cal kıkırdadı, kolları onun içinde kar meleği yapar gibi aşağı yukarı hareket ediyordu. "Her şey karıncalanıyor."

"Aman Tanrım." Parmaklarım burnumu sıkarken irkildim. Bunun için çok erkendi.

"Fishy!" Opie masanın diğer tarafından el salladı, üzerinde tulumun içine dikilmiş bir fırın eldiveni parçası vardı, meme uçları ve göbek deliği kesilmişti. Pelerin olarak bez bir peçete giymişti ve sakalı biberiye ile örülmüştü, başını karaçalı meyvelerinden oluşan bir diadem taçlandırıyordu. Bir meyve sıkacağına üzerine tahterevallî gibi oturmuş, içindeki kahverengimsi beyaz nesneyi bir bardağın içinde eziyor, meyve suyundan daha fazla parça elde ediyordu.

"Sen..." Başımı salladım, bir adım daha yaklaştım. "Mantar mı sıkıyorsun?"

Chirpppp! Bitzy uzun parmaklarını havaya kaldırmaya evet diye mırıldandı. Onu anlamış olmam korkutucuydu.

"Cal ardıç suyu istediğini söyledi, Bitzy de mantar istedi, biz de uzlaştık." Bardağı işaret etti. "Mantar suyu!"

"Mantar suyu!" Cal bir tezahüratla haykırdı.

Chiiirp Ccchirp! Bitzy onları taklit ederek kollarını havaya kaldırdı. Cal,

"Taşaklarımı havadan kapmayı kes, ahmak," diye bağırdı ve güldü.

"Weeee bitler yaşıyor!"

Chiiirp!

"Onları sen de duyabiliyor musun?" Cal parmağını dudaklarına götürerek kasıklarına doğru eğildi. "Ne diyorsun, ufaklık? Odanın duyması için daha yüksek sesle konuş."

"Aman Tanrım..." Arkamdan bir ses geldi, Ember ve Eli odaya giriyordu, diğer peri de hemen yanlarında uçuyordu. "Yine mi?"

"Gördünüz mü leydim, size söylemiştim." Simmons telaşla etrafta dolanıyordu. "Onu durdurmaya çalıştım. Durdurdum da. Ama onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

"Kızım!" Cal doğruldu ve Ember'a seslendikten sonra Eli'yi işaret etti.

"Salak herif!" Parmağını Simmons'a çevirdi, İskoç aksanı

daha kalın. "Sıkı göt." Sesi paranoyadan kısılmıştı. "Taşaklarımı görüyor musun? Kaçmışlar!"

"Ne kadar ardıç suyu içtin sen?" Ember inledi, kazağını daha sıkı sardı, o da yataktan aceleyle fırlamış gibi görünüyordu.

"Sıfır!" Cal kıkırdarak tekrar yere düştü. "Juniper benim aşkım, ama Bay Fungi ikinci sırada gelebilir." Parmağını dudaklarına götürdü. "Şşşt... onları duyuyor musun? Benim parçalarım gökyüzünde saf şiir gibi."

"Harika." Eli homurdandı. "Şimdi uçan barbie bebek sarhoş olacak ve yüksek."

Chhhiiirppp!

"Oh, ufalanan krakerler, saç toplarım çoğalıyor! Dikkat edin! Asteroid alanı gibiler." Cal yuvarlandı ve tezgahın üzerinden yüzerek bizden uzaklaşmaya çalıştı.

Chirpppp! Çiirp! Bitzy histerik bir şekilde havayı karıştırırken, Opie de meyve sıkacağıının üzerinde sanki ata binmiş gibi biraz fazla hevesle zıplıyordu. "Oh, evet... daha hızlı, baba..."

Chirrrrrpppp-Chirpp!

"Ne! Hayır, yapmadım!" Opie ayağa fırlayarak durmaya çalışırken neredeyse düşüyordu. "Bu bir yalan! Tamamen yanlış anlaşılma!" Kıyafetini düzeltti. "Ben sadece senin için meyve suyu yapıyordum."

Chirp!

"Bu kek karıştırıcı olayı gibi değil." Öfkelendi. "O da tamamen bir yanlış anlaşılmaydı."

"Ne oluyor lan?" Warwick'in derin sesi arkamdan geldi ve bana dokunmadan önce büyük elinin kırımın üzerinde ve sırtımda kaydığını hissedebiliyordum. Aramızdaki bağ tekrar sağlam bir şekilde yerine oturmuştu. Baş omzumun üzerinden geçip masanın üzerindeki manzaraya bakarken vücudunun sıcaklığı beni çarptı ve küçük bir homurtu duydum.

"Wolfy, *Impal-her!*" Opie pelerinini etrafında sallayarak şarkı söyledi. Kafası iyiydi ama diğer ikisi kadar değil.

Chirppppp! Bitzy yüksek perdeden bir ciyaklamayla altı parmağını Warwick'e doğru oynattı, gözleri beceriksizce ona dikildi.

"Dalış bombardımanı yapan kıllı ısırın top bombaları." Cal kafasını kapatarak bir kavanozun arkasına kaçtı. "Kendini kurtar!"

"Bunu kaydediyor musun?" Ember Eli'a baktı.

"Siktir, evet." Eli cep telefonunu çıkarmış, her şeyi kaydediyordu, yüzünde şeytani bir sırıtış vardı. "Geçen hafta yaptığı yapıştırıcı antikasından sonra mı? Şantaj şeklinde tatlı adalet."

Perilerin şakacı olarak bilindiğini duymuştum ve olay büyürse kötü olabilirdi.

"Ah!" Olek sobadan arkasını döndü ve elini göğsüne götürdü. "Beni korkuttun." Kulağına dokundu. "Korkarım işitme duyum eskisi gibi değil." Yulaf tenceresini kaptığı gibi masaya getirdi, masanın üzerindeki çıplak sub-fae sanki her gün karşılaşılan bir durummuş gibi hiç şaşırmamıştı. Muhtemelen öyle olabilir. Burası bana etrafta kek ve diğer alt-fae'lerin olduğu bir yer gibi geldi. "Birkaç dakika içinde kahvaltıyı hazırlayacağım."

"Teşekkür ederim, Olek," diye yanıtladı Ember. "Çıplak arkadaşımı masanızdan kaldıracığım... bir *kez daha*."

"Cal!" Simmons'ın mekanik kanatları onu arkadaşının bulunduğu yere yaklaştırdı. "Leydimi duydun mu? Giyinmen gerekiyor. Bir daha Sör Olek'in masasında çıplak yüzmeyeceğine yemin etmiştin."

"Ahhhhh!" Cal çığlık attı, Simmons'a baktı, gözleri kocaman olmuştu. Koşmaya başladı, her şey dışarıdaydı ve sallanıyordu. "Motorlu fındık çuvalları tarafından istila ediliyoruz. Canınızı kurtarmak için kaçın!" Bir kase şekerin içine daldı, kendini altına gömmeye çalıştı.

"Ne oluyor be?" Bir kadın sesi kargaşayı böldü ve kafalarımızı geriye doğru salladı. Birdie içeri girmiş, gördüğü manzaraya inanamayarak bakıyordu. Uzun sarı saçlarını dalgınca at kuyruğu yapmış, boynundaki parmak izlerini ve morlukları gösteriyordu. Caden onun biraz gerisindeydi, sanki aşağıya birlikte inmemişler gibi davranmaya çalışıyordu. Gerçi onun derisini kaplayan tırnak çiziklerini ve ısırık izlerini buradan fark edebiliyordum. Enerjileri hissediliyordu. Öfke, tiksinti ve şehvet doluydu. Aralarında gerçekten neler olup bittiği, bunun seksten fazlası olup olmadığı, Caden'ın daha fazlası olmasına izin verip vermeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. İnatçıydı, idealleri vardı ama dünyasını altüst edebilecek biri varsa o da Birdie'ydi.

Bir an kıskançlık krizine girdim. Caden'ı istediğimden ya da onun beni sevmesini istediğimden değil. Bu daha çok olanın üzerindeki son kapının kapanmasıydı. Masumiyetin ölümü. Birlikte içinde bulunduğumuz balonun. Onunla hayalini kurduğum ve istediğime inandığım hayat. Bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Arkadaşlığımız bile.

"Kovacs..." Çakıllı bir ses enseme tırmaladı. Görünmez bir ağız kıvrımlarımı sıyırarak vücudumun sarsılmasına neden oldu. Başımı gerçek adama çevirdim, dudaklarında bir sırıtış, kaşları sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş ve bana neye sahip olduğumu hatırlatmak istiyormuş gibi kalkıktı.

Hatırlatmaya ihtiyacım yoktu. Warwick her parçamı tüketmişti. İkimiz de nefes nefese kaldığımız andan itibaren hayatlarımız birbirine bağlanmış ve iç içe geçmişti. Warwick'i ölümün pençesinden çekip aldığımda, onu benim olarak kabul etmiştim. Onu yıllarca tanımayacak olsam bile, onun olmadığı bir dünyada yaşayamazdım. Bir an için bile.

Azrail'den bir Kurt çaldım ve onu bir Efsane yaptım.

Birkaç metre öteden, dilim sikinin üstünden kayarak geçti, misillememle sarsıldı, onu daha derine götürdüğümü hissetti, parmakları masanın tahtasına gömüldü.

"Bu benim Noel hediyem mi Kovacs?"

Gölgem onu tamamen ağızıma alıp daha sert emerken gerçek adama sıırtım. "Mutlu Noeller."

"Lanet olsun, bu tatili seviyorum."

Ember'ın havadaki değişikliği hissederek titrediğini gördüm. Eli'nin gözleri bir an için kırmızıya döndü.

"Siz ikiniz biraz ara verecek misiniz?" Scorpion odaya daldı, suratı asıktı ve ikimize de ters ters bakıyordu. Onunla olan bağlantım benimde uğulduyor, Warwick ve benim aramdaki her nüansı hissedebildiğini söylüyordu. "Yoksa cidden ikinizi de öldürürüm," diye homurdanarak yanımdan geçti ve Olek'in bizim için hazırladığı fincanlardan birini aldı. Kendine bir fincan kahve doldurdu ve bize döndü. "Zaman kaybediyoruz. Istvan'ın laboratuvarlarına saldırmalıyız." Dikkati tam bir inançla her birimizin üzerindeydi.

"Bu gece."

Bölüm 27 Akrep

Büyük haritalar masayı kapladı, biz onları incelerken yiyecekler kenara itildi. Bazıları şehri, yolları ve demiryollarını gösteriyordu, bazıları ise el yapımı gibi görünüyordu, *X'lerle* kaplıydı ve şehri yabancı otlar gibi birbirine bağlayan yüzlerce çizgi vardı.

"Bunlar nedir?" Şehri birbirine bağlayan ve geçmişi altıncı yüzyıla kadar uzanan ağırları gösterdim.

"Ah." Olek kalın gözlüklerini yukarı kaldırdı. "Soğuk Savaş sırasında Stalin yeraltı tünelleri ve sığınaklar inşa ettirerek zaten orada bulunan yeraltı mezarlarına ve drenaj sistemine yenilerini ekledi." Olek parmağını *X'lerden* birinin çizgileri üzerinde gezdirdi. Yüzü değişmişti ve kaleyi yöneten nazik yaşlı adam, birilerinin uğruna hayatını tehlikeye attığı bilgi ve kritik bilgilerle yoğunlaşmıştı. Bu, her gün gerçek yaşam ve ölüm deneyimleri yaşayan insanların sahip olduğu bir ciddiyetti. Her an, casus olduğunuz ya da hükümet hakkında gerçekleri söylediğiniz iddiasıyla sokaklarda sürüklenip öldürülebilirdiniz. Kanıta gerek yoktu. Herkesi birbirine düşman ettiler. Herkes düşmandı. "Çoğu kişi ayaklarının altında, muhtemelen yukarıdaki şehir kadar büyük bir dünya olduğunun farkında değil. Şehri birbirine bağlayan geniş bir sistemler labirenti."

"Tünellerin çoğu biliniyor. Duvar yıkılmadan önce buralarda turist turları bile düzenleniyordu." Killian bir eliyle kahvesini kavrarırken diğer eliyle masanın üzerine eğilip haritayı inceledi. "Ivanenko oraları sadece korumakla kalmayıp muhtemelen kullanıyordur. Kirli işlerinizi fark edilmeden yapmanın harika bir yolu." Olek'e baktı, boştaki eli dalgınca haritadan yanındaki kıza doğru hareket etti, eli sanki orada olduğunu bilmesi gerekiyormuş gibi Rosie'nin kalçasını okşadı. Onlardan yayılan cinsel enerjiyi ve baş döndürücü duyguları hissetmek için Brexley'e bağlandığım gibi onlara bağlanmanız gerekmiyordu. Kalındı, odayı konfeti gibi kaplıyor ve beni daha çok kızdırıyordu. Caden ve Birdie'nin nefret dolu ruh hali de yardımcı olmuyordu. Ve yatak odamın duvarı

Ember ve Eli ile paylaştı; bu ikisi Brexley ve Warwick ile eşit görünüyordu. Ve dün gece Ash, Lukas ve Kek'ten duyduklarımı değinmeyecektim bile.

Han seks doluydu. Hayır, daha kötüsü aşkla. Bundan nefret ediyordum. İçimdeki bir şey beni çekiştiriyordu. Hareket etme, tüm bu saçmalıklardan vazgeçme ve onu bulma ihtiyacı.

Ciğerlerim sıkıştı, nefes almakta zorlanıyordum, onun düşüncesi zihnimin gerisinden, onu saklamaya çalıştığım yerden çıkıp geliyordu.

Küçük Viper.

Tek görebildiğim Istvan'ın askerleriyle kaçmadan önceki son anlardaki yüzüydü; bana baktığında gözlerindeki acı. Bilmeliydim, bana ne söylediğini anlamalıydim. Onu durdurmalıydim.

Bir şey yaptım. *Herhangi bir şey.*

Onu tam olarak anlayamadığım, yardım çılgınlıklarını duymadığım için hissettiğim suçluluk ve öfke çok büyüktü. Egom, onun bizden-benden uzaklaşabileceğini düşünemeyecek kadar büyüktü. Ama o yaptı.

Onun üzerinde bu güce sahip olmalarına izin verdiği için ona kızgındım ve gitmesine izin verdiğim için kendime kızgındım.

Onu durdursaydım şu anda burada olur muydu?

Huzursuz tedirginlik, dünyayı parçalama ihtiyacı, onu bulana kadar hiçbir şeyin doğru olmadığını hissetmek, ciğerlerime ağır bir şekilde hava pompaladı. Çünkü bunun ne anlama geldiğini anlamıştım. Onun benim için ne olduğunu. Onun içine gömüldüğüm anda hissettiklerimin.

Beni korkutan farkına varmak değildi ve artık bildiğime göre onu sonsuza dek kaybedebilirdim. İçgüdülerim bana onun hayatta olduğunu söylüyordu ama yine de benim için kayıp olabilirdi.

"Evet, ana tünellerin çoğu kullanımda. Kaynaklar bana General Markos'un gelişinden bu yana hareketliliğin arttığını söyledi. Özellikle de hükümetin özel demiryolu istasyonuna da yakın olan eski nakliye alanı." Olek, tek görebildiğiniz çıplak bir kış ve peri kanatları olan şekerlikten gelen hafif horultuya aldırmadan cevap verdi. Bu sabah kahvesine şeker atan tek bir kişi bile yoktu.

"Babamın laboratuvarları orada." Caden, Olek'in etrafında döndüğü bölümü başıyla işaret etti. "Karadan ve denizden sevkiyat yapılıyor."

Warwick başını ovuşturdu, boğazında bir homurtu vardı. "Onları iyi koruyacaktır. Muhtemelen görülmeden hiçbir yere yaklaşamayız."

"Doğru değil." Olek başını salladı. "Tünel sistemi çok geniş ve karmaşık. Çoğu geçit kullanılmıyor ya da bilinmiyor bile. Yüzyıllardır olmasa bile on yıllardır kimsenin kullanmadığı geçitleri keşfetmek ve bulmak için yıllarımı harcadım." Parmağını haritaya sapladı. "İyi haber şu ki, buradan başlamak sizi doğrudan sevkiyat alanına götürür." Bir X işaret etti ve parmağını limana doğru kaydırды.

"Neden bunun iyi haberlerin sonu olduğunu hissediyorum?" Brexley kollarını kavuşturdu, ağırlığını koydu ve kötü habere hazırlandı.

"Çünkü bu tüneller sadece tehlikeli değil -birçok kişi bu tünellerden geçmeye çalışırken öldü- aynı zamanda fae kapılarıyla dolu."

"Fae kapıları mı?" Diye haykırdım, içime bir taş gibi korku çökmüştü. Fae geçitleri, Öteki Dünya'nın hâlâ var olduğu zamanlarda zordu. O zamanlar fae'ler için Dünya'ya ve Öteki Dünya'ya gidip gelmenin bir yoluydu. Ancak duvar yıkıldıktan sonra, hiçbir anlamı ya da yapısı yokmuş gibi görünen binlerce büyülü delik yarattı. Görülmeleri zordu ve hatta fae'ler bile içlerine düşüyor, kapana kısıılıyor ve bir daha asla görülemiyorlardı.

"*Szar.*" Ash başını geriye doğru eğdi. "Tabii ki."

"Bizim için hiçbir şey kolay değil, öyle değil mi?" Lukas ağır bir iç çekişle yerine oturdu, hepimiz aynı kasvetli tepkiyi verdik. "İçimizden birinin düşme ihtimali mi? Kaybolma ihtimali? Bu riski göze alabilir miyiz?"

"İyi ki ben varım." Ember'ın yarım gülümsemesi, bir iç şakayı paylaşan Eli'dan bize döndü.

"Ne demek istiyorsun?" Wesley ona sordu. "Fae kapıları konusunda ustayımdır." Boğuk kahkahalar odaya yayıldı.

"Artık kimse onları nasıl kullanacağını bilmiyor. Duvar yıkıldığında tüm anlamlarını kaybettiler," dedi Killian.

"Sanırım bu yüzden onları alıyor." Eli alay etti. "Onları nasıl çalıştıracağını bilen tanıdığım tek kişi o ve kardeşim. Bence ikisi de akıl hastası olduğu için."

"Beni *Lorcan'la* aynı kategoriye mi koyuyorsun?" Ember yumruğunu şakacı bir şekilde Eli'nın koluna vurdu. "Bunun için sana gününü göstereceğim."

Lorcan Dragen burada Seelie kraliçesinin eşi olduğu için tanınıyordu. Bir Druid kraliçesi ile bir Karanlık Sakin'in sevgilisinin skandalı doğuda entrika ve şok etkisi yaratmıştı. Eşleşen çift olasılıklara meydan okumuş, hatta bir kız ve bir erkek olmak üzere ikizleri olmuştu.

"Getir onu, Brycin." Eli ona göz kırptı, sonra bize baktı. "Yalan söylemiyor. Onları nasıl kullanacağını gerçekten biliyor. Ülkeleri bu şekilde dolaşabiliyor ve görünmeden bu kadar kolay seyahat edebiliyoruz."

"Yine de elinizden geliyorsa lütfen onlardan uzak durun. Sizi aramaya devam etmek zorunda kalırsam çok zaman kaybederler." Elindeki bardağı yere bıraktı. "Simmons ve Cal ile birlikte ön tarafta kalabilirim. Onları görmekte de iyiler." "Hizmetinizdeyim leydim." Simmons gururla ceketini çekti,

Ember'ın kulağının dibinde ışıltı ışıltı parlıyordu.

"Tamam, laboratuvara girebileceğimizi söyle." Warwick saçlarını arkadan bağladı, alnı kırıştı. "Onu nasıl indireceğiz?"

"Sanırım bu konuda yardımcı olabilirim." Olek başını eğerek bizi bir süpürge dolabına doğru yönlendirdi. Kapıyı çekip açtı. Eğilerek, sorunsuz bir şekilde zeminin bir parçası gibi görünen taş bir levhayı kaldırdı. Altında yeraltına inen bir merdiven vardı. "Beni takip edin."

Peşinden giderek hepimiz gıcırdayan ahşap basamaklardan indik ve nemli, soğuk bir bodruma girdik. Uzandı ve bir ipi çekti. Loş ışık küçük gizli odayı, aşağıda gizlediği şeyi görmemize yetecek kadar aydınlattı.

"Ó, hogy baszd meg egy talicska apró majom," Oh, bir el arabası dolusu küçük maymun siksin onu. Birdie hayretle nefes aldı. "Bu çok fazla dikkat dağıtıcı."

Figürlerimiz gecenin içinde gölgeler gibi hareket ediyor, koyu renk giysilerimiz çalıların ve ağaçların arasına karışıyor, bütün gün bir kâğıt parçasına baktığımız noktaya doğru ilerliyordu. Tek ses, Ember'ın yanında uçan Simmons'ın kanatlarının cırcır böceği ya da böcek kanadı sanılabilecek uğultusuydu. Olek'in bizim için daire çizdiği yeraltı girişi belirsiz ve gizliydi, muhtemelen sadece kendisi ve "gözcüleri" tarafından biliniyordu.

Soğuk hava burnumu ve yanaklarımı sızlatıyor, ciğerlerimi ağrıtıyor ama beni tetikte tutuyordu. Bütün gün evde beklemekten, bir şeyler yapma ihtiyacımdan, hareket etmekten, oturup haritalara bakmaktan, planı tekrar tekrar gözden geçirmekten başka bir şey yapamamaktan neredeyse kendimi kaybetmiştim. Hareketsiz kalamıyordum. Konsantre olamıyordum, tarif edemediğim bir çekim göğsümü çekiştiriyordu. Ve her geçen saat daha da kötüleşiyor gibiydi.

Ash, Lukas, Kek, Birdie, Caden ve Wesley etrafımda dolanırken, Brexley, Warwick, Eli, Ember, Killian ve Rosie biraz önümüzde, kırık zincir çitlerin üzerinden tırmanıyor, yabani otların ve büyümüş bitkilerin arasından geçiyorlardı. Saatin geç olması nedeniyle alanın yakınındaki otoyolda atlar ve otomobiller yoktu.

"GPS'e göre buralarda olmalı." Brexley'nin fısıltısı karanlıkta usulca süzülüyordu, ancak o ağzını bile açmadan onu hissedebiliyor ve duyabiliyordum. Bağlantı tekrar yerine kilitlenmişti ve dün gece havadaki enerjiden ve onları birlikte hissedebildiğim için kaç kez mastürbasyon yapmak zorunda kaldığımdan, aralarındaki bağ daha da derinleşiyordu. Bu beni hiç şimdiki gibi rahatsız etmemişti. Daha önce sahip olmadığım şeyin yansımasını hiç görmemiştim. Ruhumda hissettiğim mutlak bir yalnızlıktı.

Bu *ondan* önceydi.

Şimdi ise tam bir işkenceydi. Daha huzursuz ve tedirgindim, onlarla olan bağımı sonsuza dek koparabilmeyi diliyordum.

Bu benim hayatım mı olacaktı? Aşk hikâyelerindeki üçüncü tekerlek mi? Sahip olamadığım her şeyi hissetmek, yaşayamadığım her şeyi hatırlatmak. Daha sahip olmadan kaybettiğim mutluluğun acısını hep çekecek miydim?

Neden bir şeyin tadına bakmama izin verip onu elimden aldın? Onun olmaması gerekiyordu. Asla bir eş istemedim, özellikle de geveze bir insan kızı. Onu esir aldığımız ve duvara zincirlediğimiz o gece içten içe onun benim sonum olacağını biliyor muydum? Tehditlerim karşısında geri adım atmayan ya da korktuğunu belli etmeyen o tükürük ateşi. Sözleri ve dişleriyle derimin altınaatarak, kokusu ve tadıyla ruhumu zehirleyerek karşılık verdi. Bu dünyada onsuz yaşama düşüncesi ne zaman ıstıraba dönüştü?

Dişlerimin arasından bir homurtu çıktı ve onu düşüncelerimden uzaklaştırmaya çalışarak alnımı ovuşturdum.

Göreve odaklanın.

Killian, Eli ve Warwick çalırların arasından geçerken bir el fenerinin ışığı alttaki metalin üzerinde parıldıyordu.

"İşte orada." Ember kapalı rögar deliğini işaret etti. Warwick diz çöktü ve kapağı kavradı. Ağır kapağı kolayca kaldırdı ve bayat havanın tıslayarak dışarı çıkmasına izin verdi. Brexley el fenerini deliğe tuttu ve dar bir beton odaya inen bir merdiven ortaya çıktı.

"Pekâlâ çocuklar. Gidip kontrol edin." Ember, Cal'ın oturduğu yerde omzunu oynattı, hâlâ ne ardıc suyu ne de mantar suyu olmadığı için surat asıyordu.

seyahatte sağlanıyor.

"Şeref duyarım leydim." Simmons açılış için vızıldadı.

"Hayatta olmaz, kızım." Cal poposunu onun omzuna daha da sokarak kıpırdamadan durdu. "Aşağıda muhtemelen örümcekler ve fareler vardır. Geçen sefer ne oldu biliyor musun? O sıçan benimle çiftleşmeye çalıştı. Uh-uh. Hayatta olmaz."

"Yap şunu, yoksa aletini göt deliğine yapıştırırım," diye homurdandı Eli.

"Ha! *Senin* canavarının aksine, benimki ulaşamayacak." Cal kazanmış gibi kollarını kavuşturarak ofladı, sonra yavaşça ne iddia ettiğinin farkına vardı. "Oh, bekle..."

"Sen söyledin," diye kahkaha attı Eli. "Şimdi kıcını kaldırıp aşağı in, barbie-"

"Sana ardıç suyu getireyim." Ember, Cal ile konuşarak Eli'nin sözünü kesti. "Bir lavabo dolusu."

"Küvet!" Cal karşılık verdi. "O sıçan neredeyse içime giriyordu. Ömür boyu yaralı kalacağım!"

"Tamam, bir küvet." Başıyla onu onayladı.

Cal oflayıp puflayarak onun omzundan indi, kanatları onu homurdanarak rögara götürdü. Simmons onu takip etti.

Ember Eli'a göz kırptı. "Onları balla tuzığa düşür, tuzla değil."

"Neden bal kelimesini söylemenin bile bir anda bir hortlağın ortaya çıkmasına neden olacağından korkuyorum?" Eli elini başının üzerinde gezdirdi. "Bir iblis çağırmak gibi."

"Hey şimdi," diye konuştu Kek. "Bir iblis çağıramazsınız ama biz emir üzerine *geliriz*." Ash ve Lukas'a sırtıttı. Ash bilmiş bir sırıtışla kaşlarını kaldırırken, Lukas kızardı, botlarına baktı, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi.

Evet, dün gece ben de duymuştum. Duvarların sallanmasına bakılırsa, o eski evin sabah hâlâ ayakta olmasına şaşırıyordum diyebilirim. Wesley de benim gibi o odalardan birinde Killian ve Rosie'nin kaldığını biliyordu. Dışarıdaki küçük ambarda uyumuştum.

Warwick Brexley'e, "Onun hayvanları en azından *eğitilmiş*," diye mırıldandı. "Seninkiler sıcıyor, yiyor, bir şeyleri parçalıyor ve kendinden geçiyor. Akılları başlarından gitmiş."

Chirp! Bitzy, Warwick'i Brexley'nin omzundan indirdi. Opie'nin sırtına bir paket halinde oturdu, her ikisi de siyah giyinmişti, bıyık yerine spagetti erişteleri olan kedi maskeleri takmışlardı.

"Ben de buna alındım." Opie'nin sesi havayı yakaladı. "Biz bir şeyleri yok etmeyiz. Biz başyapıtlar yaratırız. Sıkıcı şeyleri daha iyi hale getiririz."

"Fae kitabının aynı fikirde olacağını sanmıyorum." Ash karşılık verdi, bu olaydan duyduğu acı hala açıktı. Yine de sanırım dün gece kitabın onu kabul etmeyip Warwick ve Eli'yi seçmesine üzölmüşüü.

Kimsenin bilmediğı şey benim de gitmiş olmamdı. Onlardaki gibi fiziksel değildi; daha çok zihnimdeki bir film gibiydi. Kendimi ötürken izledim ve Maddox'un çığlık atarak benim için koştüğünü gördüm. Sihir bir şimşek gibi içimden geçerek beni tekrar bir araya getirdi. O ilk nefesi aldığımda, o kadar hızlı yanıp sönen görüntüler hatırladım ki onları seçemedim. Bir daha asla düşünmemek üzere eriyip gittiler. Bu sefer onları daha net gördüm. Kader saçmalığına pek inanmazdım ama dün gece, Hanna'nın yüzü hayata döndüğümde zihnimde titreştiğinde, onun henüz doğmadığını bile bile, merak ettim. Bir ağacın kökleri gibi, bu bağ beni eşime götürecektir olan Brexley'e bağlıyordu. Sanki bir şekilde Brexley ya da büyü benim ne olacağımı, kimin için yaratıldığını önceden görmüş ve beni kurtarmıştı. Bu hiç de tesadüf değildi.

O çimenlikte ölebilirdim, hayatım bazıları için bir anıdan öteye gitmez, zamanla sönükleşirdi. Onu asla tanıyamazdım. Birini sevmenin gücünü asla anlayamazdım. Birisi için savaşmanın. Biri için ölmenin.

Tad-Esmeralda dün gece uyumak için üst kata çıkmadan önce bana "Kaybolmuş olabilir," diye fısıldamıştı. "O unutmadı. Henüz unutmadı. Ama zaman onu daha da uzaklaştırıyor. Temelli gitti mi, göremiyorum." Elimini okşadı. "Bir umut olduğuna inanmak istiyorum. Sen ölümden sihirle döndürüldün. Belki de aynı şeyi Hanna için yapması gereken sensin."

"Bende o tür bir büyü yok." Başımı salladım. "Brexley'de var."

"Sihir her zaman bir büyü değildir. Aşk en büyük sihir olabilir."

Sözleri bütün gece aklımdan çıkmadı. Ne demek istediğini daha iyi anlamak için onunla tekrar konuşmayı umuyordum ama Tad'in Esmeralda'yı ele geçirmek için kullandığı enerji her neyse ikisini de yok etmişti. Bütün gün uyudu, biz yola çıkmadan önce kıpırdamadı bile, Olek'i ona göz kulak olması için bıraktı, nektarı yastığının altına sıkıştırdı.

"Her yer temiz leydim." Simmons dönerek delikten çıktı.

"Temiz mi? Sadece ilk odada bir düzine fare ve bir milyon örümcek vardı." Cal titreyerek kollarını fırçaladı. "Bu bana seks gözleri veriyordu. Yine de onu suçlayabilir misin? Kim bu marine edilmiş biftekten bir parça istemez ki?"

"Beefcake mi? Salamura twinkie'yi dene," diye homurdandı Eli.

Yavaş tepki vermelerine sinirlenerek ileri atıldım, aşağıya ilk inmek için insanları neredeyse iterek yolumdan çekildim. İnerken ince metal merdiven ağırlığıma karşı inledi, dar alana düştüm, el fenerim önümdeki alçak geçidi tutuşturdu. Ötedeki odadan gelen su sesi beni ileri doğru çekti. Tünellerin derinliklerine doğru ilerlerken herkes teker teker beni takip etti; yeraltı nehirlerini ve Soğuk Savaş döneminde inşa edilmiş eski sığınakları geçerek bu başkentin kurulduğu zamana kadar uzanan bölgelere ulaştık. Haşarat ve nehir suyunun pis kokusu burnumu doldurdu ve dar alanlar örümcek ağları ve mumyalanmış böceklerle kaplıydı.

"Oh güzel, daha fazla dar yeraltı mekânı arasından geçmemiz gerekiyor." Ember kendini sakinleştirmeye çalışırken nefes alıp veriyordu. "Şimdiye kadar klostrofobimi yenmiş olmam gerekirdi."

Bakışlarım Brexley'e kaydı, endişesinin arttığını hissettim, yeraltında olmanın hapisanede geçirdiği zamanı hatırlattığını biliyordum. Çoğumuzu geçmişe götürdü. Vêrhâza her gün birlikte yaşadığımız bir şey olacaktı. Asla unutulmayacak, hepimizin ruhunda derin bir yara açacaktı. Yerin çok altına gömülmek, işkence görmek, dövülmek, aç bırakılmak ve saldırıya uğramak. Gökyüzünü görememek, temiz hava soluyamamak, bir daha asla özgür olamayacağımızı, bir ağacı ya da kuşu göremeyeceğimizi bilmek. Hayatlarımız, akıl sağlığımız için savaşmak. Anılar etrafta asılı duruyor, tekrar ortaya çıkıp saldırmak için bekliyorlardı.

Dişlerimi sıkarak, daha hızlı hareket etme ihtiyacından başka bir şey düşünmeden, bizi hedefimize yaklaştıran geçidi takip ederek ilerledim. Ruhumda bir kaşıntı, tünelleri çıplak ellerimle kesmek istememe neden olan bir dürtü.

"Akrep! Hayır!" Ember kolumdan tutup beni geri çekti. Geriye doğru tökezledim, neredeyse kırımın üstüne düşüyordum.

"Ne oluyor lan?" Tüylerim diken diken oldu, başım şaşkınlıkla ona doğru döndü.

Başı, tam geçmek üzere olduğum noktaya doğru kaydı. "Bak."

Göz kapaklarım daraldı ve önümüzdeki havadaki eşitsizliği fark etmem birkaç göz kırpmamı aldı. Karanlığın örttüğü bir büyü dalgası. İçime çekerek, korkuyla geri adım attım.

Lanet olsun. Neredeyse bir fae kapısına doğru yürüyordum.

Öfkem ve ilerleme ihtiyacım beni o kadar tüketmişti ki onu görmedim bile. Ember beni durdurmasaydı, içeri girecektim.

sonsuz dek kayboldu.

Yine de garip bir şekilde, bir parçam cazip geldi. Uygun görünüyordu. Hep arıyordum, asla bulamıyordum, sürekli işkence çekiyordum. Kaybolmuştum. Yalnızdım. Bununla bir sorunum yoktu. Alışmıştım. Aslında bunu tercih ederdim. Bir sürü drama ve saçmalıktan kurtuldum.

Yalnız büyüdüm, birbirini ve dolayısıyla beni hor gören iki insanın arasında bir kaza olarak. Yedi yaşındayken, babamın annemi öldürmesini ve ardından kendini öldürmesini izledim, tam orada oturduğumu unutarak ya da umursamayarak. Onun için çok az önemliydim.

Kim kanın sudan daha kalın olduğunu söylediye saçmalamış. Benim gerçek ailem herhangi bir DNA'nın sınırları dışında bulundu. Sokaklarda, benim gibi istenmeyen diğer çocuklarla birlikte. Maddox, Birdie ve Wesley'i orada buldum. Ve Sarkis'in ordusuna katıldığımızda, hayatımızda bir kez olsun bir evimiz olduğunu hissettik.

Onlar için ölürüm ve öldürürüm ama duvarımı asla tamamen yıkmam.

Şimdi normal ve rahat olan şey beni korku ve endişeyle doldurdu. Sanki sonunda güneşe dokundum ve tekrar karanlığa gömüldüm. Ruhumu kavradı, nefes alamayana kadar kesti ve içine gömdü.

"*Scorpion...*" Brexley'nin gölgesi sanki içimden geçen her duyguyu hissedebiliyormuş gibi kulağıma fısıldadı. Hissedemediğini biliyordum ama artık beni kargaşayı, kavgayı hissedecek kadar tanıyordu. Bundan nefret ediyordum çünkü onun varlığına alışmıştım, bağlantıya bağlı olarak onun orada olduğunu hissediyordum.

İki kadın tüm engellerimi aşarak bana başka seçenek bırakmamıştı. Biri hayatımı, diğeri ruhumu kurtardı.

Ember'a sessizce teşekkür ederek fae kapısının etrafında geniş bir daire çizdim ve hala damarlarımda dolaşan adrenalinden kurtuldum. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Aptalca şeyler yapmamalıydım çünkü beynim her yere dağılmıştı.

Ember liderliği devraldı ve periler onunla birlikte fae kapılarını araştırdı. Eli ve Warwick hemen arkalarında düşman arıyorlardı. Botlarım topuklarını ısırp daha hızlı hareket etmem için bana bağırırken kendimi gerginlikten kurtaramıyordum. Zaman tükeniyordu.

Kırk beş dakika boyunca tünellerde ilerledik, fae kapılarından kaçtık ve şehrin kalbine yaklaştık ki Eli olduğu yerde durdu. Başını yana eğmiş, dinliyor, burnunu kabartıyordu. Fae duyularıyla bile, betona vuran botları duymam bir anımı aldı.

Havada sigara ve ucuz kolonya kokusu vardı. Karanlık Sakinler avlarının kokusunu kilometrelerce öteden alabilir ve duyabilirlerdi.

Kalbim göğsümde çarparak yaklaştığımda, tünel girişinde robot gibi duran, silahlarla dolu yedi muhafız gördüm. Kalçalarında telsizler ve göğüslerinde palaskalar vardı. Muhtemelen taktıkları her merminin yapımına hapisanede yardım etmiştim. Bunlardan biri benim sonum mu olacaktı? Kendi mezarını kazmakla kıyaslanabilirdi.

Eli'in gözleri kıpkırmızı oldu, parmakları pençeye dönüştü. Warwick'e baktı ve Warwick kınından uzun, tırtıklı bir bıçak çıkarırken birbirlerine başlarıyla selam verdiler. Silah sesleri dikkat çekecek ve koridorlarda yankılanacaktı. Burada olduğumuzu bilmelerini istemedik.

Warwick yaklaşıırken Karanlık Sakin'in hareket ettiğini bile görmedim, vücudu neredeyse gölgelerin arasına karışıyordu. İkisi, geri kalanımıza onlarla birlikte savaşmak için zaman vermedi. Sadece boğaz kesme seslerini, öğüren çığlıkları ve yere düşen bedenleri duyduk.

Yedi muhafız yere yığıldı, ya bağırsakları hâlâ atan kalpleriyle birlikte dışarı fırladı ya da kafaları yerde yuvarlandı.

"*Bazdmeg.*" *Lanet olsun.* Elim hâlâ çekip çıkarmak üzere olduğum bıçağın üzerindeydi, kanlar içinde kalmış iki adama ve hâlâ ölümün pençesinde kıvranan ölü muhafızlara göz kırptım. "İyi ki aletim büyük, yoksa şu anda ciddi bir kompleksim olurdu."

Warwick homurdandı ve yüzündeki kan kalıntılarını omzuyla sildi.

"Bu kadar zaman sonra, bu beni hâlâ tahrik ediyor." Ember Eli'ye göz kırptı, ayak parmaklarının üzerine çıktı ve onu öptü, ağzındaki kan hâlâ duruyordu.

"Demek aileden geliyor, ha?" Brexley sırtıttı, ateşli bakışları Warwick'in üzerindeydi. Beni aralarındaki bağlantıya çektiler ve aletimi sertleştirdiler.

"Lanet olsun, hayır." Başımı salladım, aralarına girip bağlantıyı kopardım. "Onu pantolonunun içinde tut, Farkas. Fiziksel ve zihinsel olarak," diye homurdandım, cesetlerin üzerinden geçip daha fazla cephane ve silah topladım.

"İkincisi." Ash kendini ayarladı ve ölü bir muhafızın üzerinden bir kutu mermi aldı.

Grup geçitte sessizce ilerledi, biz ilerledikçe tünel daha da genişledi ve büyüdü, bir köşeyi dönmeden önce sesler uzaktan bize doğru geliyordu. Yol devasa bir yeraltı sığınağına çıkıyordu.

"Vay anasını," diye mırıldandım, bir duvarın arkasına geçip geniş alana baktım. Kutsal bok bunu karşılamıyordu. Yalnızca büyüklüğü bile burada beklediğimden fazlaydı, ama içindeki şey neredeyse çenemi yere düşürecekti.

Beton bariyerin arkasına sıkışmış bir halde önümdeki manzarayı izlerken, boyumuzdan büyük bir işe kalkıştığımızın derin farkındalığıyla ciğerlerim sıkışıyordu. Çoğumuz Istvan'ın neler yapabileceğini, kendisi ve yapabilecekleri hakkındaki görkemli narsist ideallerini anlamıştık. Kendi öneminin şişirilmesine ne kadar düşerse, planları da o kadar yüksek ve çılgınca olurdu, tabii onları gerçekleştirmediği sürece.

Yeraltı odasının genişliği gözlerimi açtı ve trenin bacasından duman tüterken rölantide çalışan ve yola çıkmaya hazır bir avuç tank, kamyon ve treni barındıran yeni inşa edilmiş alanı fark ettim. Adamları tren istasyonuna gitmiyordu; doğrudan kendisine gelmeleri için bir tren istasyonu inşa ettirmişti. Farklı yaş ve tiplerden yüzlerce erkek ve bir avuç kadın, Tracker'ın giydiği aynı gri askeri üniformaları giymiş, çeşitli işler yaparak alana yayılmıştı. Her birinin omzunda, bana kadınların hapisanede dikmek zorunda kaldıkları HDF sembolünü hatırlatan bir yama vardı, ancak bunların üzerinde FHF vardı.

"İlk İnsan Kuvvetleri," diye mırıldandı Caden yanımda, sert bakışları ilerideydi. "Onu daha önce görmüştüm. Döndüğümde babamın ofisinde çizimlerini buldum."

Markos'un damgası.

Ivanenko bilsin ya da bilmesin, Markos Ukrayna'yı çoktan ele geçirmişti. Bu odadaki her şeyin üzerinde onun damgası vardı. Istvan'ın Olena ile evlenmesi bu geçişi kolaylaştırmış, Istvan ve karısı yönetimi devralırken eski hükümdarı arka plana itmişti. Gelininin içinde bu toprakların gelecekteki lideri büyüyordu. Ivanenko muhtemelen yaşamak istiyorsa uyumlu davranması gerektiğini anlayacak kadar akıllıydı.

Trenlerin tıslaması sanki sabırsızlıkla bekliyorlarmış gibi geniş alanı dolduruyordu. Askerler iki trene büyük tahta sandıklar yüklerken, diğer bir grup da trenlerini silah ve askerlerle doldurdu.

"Hapların bunların içinde olduğunu garanti ederim." Brexley yükledikleri kutuları işaret ederek Caden ve Lukas'a baktı, onlar da sanki ilk elden görmüşler gibi başlarıyla onayladılar. Bu sadece zaten korktuğumuz şeyi doğruladı -İstvan burayı tamamen operasyonel hale getirmişti ve muhtemelen

hesapladığımızdan daha uzun sürdü. Bu devralmayı uzun zamandır planlıyordu.

"Kimse tarihten ders almaz mı?" Ember kaşlarını çattı. "Dr. Rapava'nın özel bir ırk yaratma girişimi ne kendisi ne de deneyleri için iyi sonuç verdi."

"Bilmiyorum, Brycin," diye cevap verdi Eli. "Aradan yirmi yıldan fazla zaman geçti ve biz hâlâ Zoey'nin diğer ucube yavrularını avlamaya çalışıyoruz. Saklanmayı ve uyum sağlamayı tahmin ettiğimizden daha iyi öğrendiler."

"Zoey'nin ucube çocuğu mu?" Brexley başını eğdi. "Zoey kim?"

"Rapava'nın özel bir canavar fae türü yaratmak için kullandığı bir kahin."

Daha güçlü, daha zeki ve öldürülmesi neredeyse imkânsızdılar. Yıllardır onları avlıyoruz ve hala izlerini bulamadık."

"Babam Rapava'nın yaptığı her şeyi okudu ve inceledi." Caden'in dişleri gıcırdadı. "Başarılarını ve başarısızlıklarını not etti ve bunlar üzerinde iyileştirmeler yaptı."

Ember, "Fáil Taşı'nın yaptığının yanında hiçbir şey," diye mırıldandı ve bununla bağlantılı uzun, acı verici bir hikâye olduğunu söyleyebilirdim ama o bunu genişletmedi.

"Yani bu şeylerin zaten dışarıda olduğunu mu söylüyorsunuz?" Brexley'nin ağzı sıkıştı ve askerleri işaret etti.

"Onlar çok daha kötü," diye yanıtladı Eli. "Son derece akıllılar. Hiç de akılsız değiller."

"Umalım da bu gruplar bir gün karşılaşsınlar." Ash derin bir nefes verdi.

Uzun boylu, zayıf, sarışın bir adam dikkatimizi çekerek dışarı çıktı. Üniforması, buradaki diğer askerler arasında daha yüksek rütbeli olduğunu gösterecek şekilde özel dikilmiş ve daha koyu renkliydi. Kollarında madalyalar ve armalar vardı. Çenesi yüksekte, kibri ortama hükmediyordu. Etrafında verimli bir şekilde hareket eden akılsız dronlara bakarken gözlerini çarpık bir zevk aydınlatıyordu.

Brexley sertçe içine çekti.

"Yüzbaşı Kobak," diye homurdandı Caden. Silahını sıkıca kavramıştı, öfke ve nefret bir radyo istasyonu gibi üzerinde yankılanıyordu.

"Sakin ol, ufaklık." Warwick'in alçak sesi aramızda dolaşarak Caden'a yöneldi, aralarındaki bağlantı sayesinde Caden'ın duygularını açıkça hissediyordu.

"Kim o?" Ash sordu.

"İlk HDF öğretmenim," diye dişlerinin arasından hırladı Caden. "Sınırları zorlamaktan hoşlanıyordu diyelim, en zayıf öğrenciyi en güçlünün yanına koyup komaya girene kadar dövmeye zorluyordu bizi. Bir çocuk bu yüzden öldüğünde o görevden alındı." Brexley'e baktı, dudakları ortak bir anda birbirine yapışmıştı. Birdie'nin gizlice ona doğru uzanıp elini sırtının alt kısmına dokundurduğunu görünce omuzları gevşedi ve ciğerlerinden bir nefes boşaldı.

"Artık mükemmel rolünü buldu." Kek dudağını kaldırdı, gözleri karardı. "Kimin sürtük olduğunu göstermek için tam da sevdiğim türden."

"O gece pazar yerindeydi." Brexley bana döndü. "Istvan'ın laboratuvarları için yakalanan fae'leri alıyordu."

Brexley, peşinde HDF askerleri olduğu halde hızla içeri girdiğinde ben zaten pazardaydım ve erzak çalışıyordum. Onu hiç göremedim. Aklıma o günün anısı geldi, kaçışımız, Maddox hala hayattaydı ve yanımda savaşıyordu.

"Brexley. Bak." Caden'in sesi alçaktı ve endişe doluydu, dikkati elinde bir pano ile Kobak'a doğru yürüyen kısa boylu, kel bir adama yöneldi.

Warwick'ten bir hırıltı yükseldi, omuzları öne doğru yuvarlandı, iğrenç öfkesi şişman adama yöneldi.

"Dr. Karl," diye alay etti Brexley.

"Onun olduğu yerde babam da yakınlarda olacaktır." Caden'in tavrı babasından bahsedilince değişti ve bakışları Dr. Karl'a odaklandı.

Kobak'a kâğıtları uzatırken gözlerimiz onu takip etti, sonra geri dönüp karşıımızdaki kapıya yöneldi. Kapı açılıp arkasından hızla kapanmadan önce başparmağını bir tuş takımına bastırarak rakamlar yazdı.

Brexley, "Oraya girmemiz gerekiyor," dedi. "Laboratuvarlar orada ol."

Planımız ayrılmaktı. Bir grup, Brexley, Warwick, ben, Ash, Lukas ve Caden laboratuvarları bulup yok edeceklerdi. Diğer ekip, Ember, Eli, Killian, Rosie, Wesley, Kek ve Birdie, nöbet tutuyor, bulabildikleri her yere bomba yerleştiriyor ve burayı bir volkan gibi patlatmadan önce dönmemizi bekliyorlardı.

Çok gevşek bir plandı. Her şey ters gidebilirdi ve büyük olasılıkla da gidecekti.

Bir tren haplarla birlikte ıslık çalarak hareket etti, varış noktasına doğru ilerledi ve fae özünü daha da geniş bir alana yaydı. Nehre yakın olduğu için

Istvan'ın hapları kargo gemileri aracılığıyla da dağıttığına şüphe yok.

Sadece zenginleşmekle kalmıyor, aynı zamanda gücü bir kanser gibi yayılıyordu.

"Lars buranın ne kadar büyük olduğunu bile bilmiyor." Ember dudaklarını yaladı. "Markos'un ne kadar ileri gittiğini." Bize doğru baktı. "Bu Birleşik Milletler için doğrudan bir tehdit. Burası kapatılmalı."

"O. Will," diye karşılık verdi Caden, dikkati kapının ardını görebilecek ve babasını kapının arkasında bir yerlerde bulabilecekmiş gibi kapıdaydı. "Kendim yapsam bile." Bir an için Birdie'ye baktı. Yüzünde hiçbir duygu yoktu ama gözleri buluştuğunda, silahını kavrayarak geri çekilmeden önce etrafımızdaki hava doldu. "Vakit geldi." Dışarı fırladı, arkasına saklanmak için bir sonraki bariyere koştu ve görevi başlattı.

Artık geri dönüş yoktu.

"İşte gidiyoruz," diye mırıldandım kendi kendime. Derin bir nefes alarak duvarın arkasından çıktım, ilk grubun geri kalanı da arkamdan geliyordu. Bizi kapıya yaklaştıran tahta sandık yığınının doğru daldık. Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu, ne kadar kolay yakalanabileceğimizi biliyordum. Her nefesim nabzıma bağlıydı, korku boğazımı kaplıyor, adrenalin kaslarımı zıplatıyordu. Daha önce sayamayacağım kadar çok ölüm kalım durumuyla karşılaşmışım ve bu durumlardan zar zor kurtulmuşum ama bu geceki görevde bir şeyler daha da güçlenmiş, midemde bir korku hissi oluşmuştu. Sanki hepimiz bunu başarma şansımızın olmadığını, sayıca çok az olduğumuzu ve buradan canlı çıkma şansımızın olmadığını biliyorduk. Kaderimiz, Mykel Budapeşte'de bayrağı devralırken Markos'u mümkün olduğunca sakat bırakmaktı, savaşı bitirecek olan oydu çünkü ona bu şans biz vermiştik.

Parmağım tetikte, dışarı baktım, gözlerim kapıya odaklanmıştı. Laboratuvar önlüğü giymiş başka bir adam tuş takımına dokunuyor, kapı hızla açılıp arkasından kapanıyordu.

"Şifreli bir kilit var," diye fısıldadım grubuma, küçük bir birlik geçerken geri çekildim. Bir tanesinin varlığımızı onaylamak için başını bize doğru çevirdiğini gördüğümde dehşet ciğerlerime doldu. Saniyeler geçti ve hiçbir şey olmadı. Yutkunarak tekrar dışarı baktım, birlik çoktan diğer akılsız askerlerin arasına karışmıştı. "Ve bir parmak izi girişi."

"Parmak izi mi? Bunu nasıl geçeceğiz?" Lukas tısladı.

"Ciddi misin?" Minik bir ses kulağımı tırmaladı, kafamı çevirdiğimde Opie'nin sırt çantasından Brexley'in omzuna tırmandığını gördüm, Bitzy

Sırt çantası, orta parmakları havada, gözleri aptallığımıza dayanamamış gibi bize bakıyordu. "Ah, köylüler... Devam eden zekâ eksikliğiniz beni hayrete düşürüyor." Opie kedicik maskesini yüzüne daha sıkı çekti, kurumuş spagetti erişteleri kıpırdadı. Kül'ü işaret etti. "Hey, mantar adam..." Elini başıyla işaret etti.

Ash bir kaşını kaldırdı ama avucunu uzattı, Opie onu ve Bitzy'yi yere indirmeden önce avucunun üzerinde gezindi.

"Gördün mü Bitz? Onları eğitebilirsin." Ash'in elini sallayarak bacaklarımızın arasından bir asil gibi geçti. "Hepiniz çok küçük düşünüyorsunuz ve küçük şeylerin çok büyük şeyler yapabileceğini unutuyorsunuz."

Chirp! Opie havalanmadan önce Bitzy parmaklarını bize doğru çevirip ters ters baktı. Kapıya ulaşana kadar gözlerim onları zar zor takip edebildi. Tuş takımına kadar tırmanıp paneli dürttüler ve tıkladılar. Buradan ekrandaki kırmızı flaşı görebiliyordum, erişimlerini reddediyordu.

Sub-fae'ler sihirli kilitleri açmakta iyiydiler ama bilgisayar kilitlerini açmakta değil. "Kahretsin," diye tısladım, kimsenin fark etmediğinden emin olmak için etrafıma bakındım.

Aktivite, kırmızı flaşlar bir işaret gibi hissettiriyordu. Kapının kayarak açılmaya başladığını gördüğümde vücudum dondu. Diğer taraftaki kişinin Opie ve Bitzy'yi görmesi sadece bir saniye sürecekti. Bakışlarım dışarı çıkan adama kaydı, dikkatinin tuş takımına yöneldiğini görmek için bekledim, kalbim boğazıma düğümlendi. Adam adımını attı ve onlara doğru göz kırpmadan yoluna devam etti. Gözlerimi kırıştırdım ve artık orada olmadıklarını fark ettim. Adamın koyu renk ayakkabılarının arkasından gelen bir koşuşturma beni kapanan kapıya doğru koşan çifte çekti. Opie vücudunu açıklığa fırlattı, kapı ona çarptı ve durdu, bizim için yeterince açık bıraktı.

"Brownie krebi." Ash kıkırdayarak Brexley'i dürttü ve geri kalanımızın yapmadığı bir şeyi paylaştı. "Pek büyülü değil ama işimi görüyor."

Bir tren uğultusu tünelden bize doğru ıslık çalarak ilerledi ve dikkatleri bir anlığına askerlerden çekti.

"Şimdi!" Brexley emretti, çoktan saklandığımız yerden fırlayıp kapıya doğru koşmaya başlamıştı. Warwick ve ben hemen arkasındaydık, silahlarımız ters yöne doğrultulmuştu, birinin gelebileceği alanları kapatıyorduk. Brexley, Opie ve Bitzy'yi kaldırıp içeri girmeden önce kapının arkasını kontrol etmek için sadece bir saniyesini ayırdı.

Geri kalanımız bir boşluktan geçen su gibi bizi takip etti, kapı tıslayarak arkamızdan kapandı. Sığınak tarzı bir odaya girdik, kendimizi

Demir perde yıkılmadan önceki eski dünyaya geri adım atmıştım. Çimento tünellerin kenarları boyunca uzanan su ve elektrik hatları ile kavisli tavanları görebiliyordum. Saklanacak bir yer yoktu, botlarımız koridorda usulca ilerliyor, geçitlerin kesişerek T yaptığı sondaki kapıya doğru ilerliyordu.

Mırıldanan sesler bizi yolumuzdan alıkoydu, iki asker yolun bir tarafından geliyor, kapıların önünde duruyor ve alçak sesle Rusça konuşuyorlardı.

Hava ciğerlerime doldu, kaslarım sıkıca kilitlendi, duvarın içinde kaybolacakmışım gibi hissettim, hiçbirimiz bir santim bile kıpırdamaya cesaret edemedik.

Adamlardan birinin tuş takımına döndüğünü gördüm, parmakları yazmak üzereydi ki durdu ve başını bize doğru çevirdi.

Sikeyim.

Gözleri şokla açıldı, arkadaşı etrafında döndü. "Davetsiz misafirler," diye Rusça bağırdı ve silahına davrandı.

Warwick ve Ash aynı anda tepki verdi, figürleri acımasızdı, ama hareketleri neredeyse bir danstı, göz açıp kapayıncaya kadar adamların arasını kesiyordu. Warwick yumruğunu birine o kadar sert vurdu ki polis memuru geriye uçtu ve kafasını duvara çarptı. Boynunun kırıldığı belli olan subay yere yığıldı. Ash diğerinin ayaklarını yerden keserek ciğerlerindeki havayı boşalttı ve adam betona çarparak nefes nefese çırpınmaya başladı.

"Ses çıkarmayacaksın." Ash adamın başında dikilmiş, silahını kafasına doğrultmuş, adamın ana dilinde akıcı bir şekilde konuşuyordu. "Yoksa sonun arkadaşın gibi olur." Ayağıyla onu dürttü. "Ayağa kalk."

"Po'shyol 'na hui!" Siktir git! Memur Ash'e tükürdü.

Warwick homurdanarak adamı boynundan yakaladı ve yerden kaldırdı.

Warwick, "Şifreyi girin," diye emretti.

"Hayır." Adam gururla çenesini uzattı.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Warwick başını eğdi, boynunu daha da sıktı ve yüzlerini birkaç santim ayırdı.

Memur yutkundu, gözünün altında gergin bir tik seğiriyordu.

"Biliyorsun." Warwick sırttı, dişlerini göstererek daha da tehditkâr göründü. "Neler yapabildiğime dair hikâyeleri duymuşsundur. Size söyleyeyim, çok abartılmışlar. Kimse kurbanlarımın nasıl altlarına işeyip sıçtıklarından, merhamet için yalvarıp yakardıklarından bahsetmiyor... ama ne kadar çok dövüşürseniz

ciğerlerini söküp derilerini yüzdükçe daha yavaş olursun. Bağırsaklarını kesip seni onları yemeye zorlayacağım."

Subay dehşetini gizlemeye çalışarak dişlerini sıktı. Kurt'la yüz yüze gelmek birçokları için kâbus demektir; efsanesi düşmanlarının kalbine korku salıyordu. Sadece varlığı bile çoğu kişiyi saniyeler içinde süründürürdü.

Bu sert davranmaya çalışıyordu ama idrarın kokusunu aldık, pantolonunu kararttığını ve bacağından aşağı süzülüğünü gördük.

"Kodu girin." Warwick'in derin ve tehditkâr emri adamı neredeyse ağlatacaktı. Titreyerek uzandı, şifreyi girdi ve başparmağını ekrana yerleştirdi.

Bip!

Yeşil bir ışık yanıp sönerak kapının kilidini açtı. Kapı kayarak başka bir küçük dış odaya açıldı, korudukları şeye ulaşmadan önce bir güvenlik katmanı daha vardı.

Bir subay kapının yanında nöbet tutuyordu, elinde silahı, savunmaya hazırdu. Bakışları uzakta, vücudu kaskatı, akılsız bir zombi gibi emir bekliyordu.

Dünya durdu.

Ciğerlerim kapandı, vücudum olduğu yerde dondu. Her şey ters döndü ve beni altına gömdü.

Bazdmeg...

Bekçi Hanna'ydu.

Bölüm 28

Brexley

Boş bakışları bizi içine çekerken ağzım açık kaldı, yaşadığım şok beni olduğum yere kilitledi. Onlar onun düşüşünü görmüşlerdi; ben görmemiştim. Karşımda duran kız cılızdı, cansızdı ve birlikte büyüdüğüm kızın sadece bir kabuğuydu.

"Hanna," diye mırıldandı Scorpion ve dikkatini ona yöneltti. Bir an Scorpion'u fark etti, bir şeyler çırpındı, boğazına bir hava takıldı, mavi gözleri büyüdü.

"Düğmeye bas!" Warwick'in esir tuttuğu subay ona bağırdı. Sanki bu bir düğmeymiş gibi, Hanna'ya dair tanıdık gelen her şey kapandı, ifadesi taşlaştı.

Hanna arkasına yaslanıp kapının yanındaki siyah düğmeye uzanırken silahını bize doğru çevirdi. O düğme her ne işe yarıyorsa, ona bastığı anda işimizin biteceğini biliyordum. Burada olduğumuzu herkes öğrenecekti.

"Hayır!" Scorpion ona doğru sıçradı. Bir eliyle silahın namlusunu kavradı, vücudu onunkiyile çarpışırken silah yere yuvarlandı. Vahşi bir kedi gibi tıslayarak döndü, yumruğu adamın yanağına çarparak başını geriye attı.

Arkadaşımın vahşileştiğini görmek ciğerlerime korku saldı. Onun bu yönünü daha önce görmemiştim ve bu beni dehşete düşürdü.

Scorpion başını salladı, dudağından kan sızıyordu. Aç bir hırıltıyla ona doğru atılırken, kız tekme attı ve botu onun yan tarafına çarptı. Homurdanarak ona doğru ilerlemeye devam etti ama onu incitmemeye çalıştığı belliydi. Bir leoparın ya da kaplanın doğada nasıl dövüşüğünü taklit ederek ona doğru savruldu. Adam onun etrafında döndü, elleri bileklerini kavradı ve yanlarına sabitledi. Boğazından bir çığlık yükseldi ve bir ürpertinin boynuma dolmasına neden oldu. Scorpion kollarını onun etrafına doladı, onu göğsüne doğru çekti, sıkıca içine bastırdı, ağzı kulağını sıyırdı. "Dur, küçük engerek."

Durdu. Ciğerleri kabardı, vücudu sanki dünyaya tutunduğu tek dayanak noktasıymış gibi onunkine doğru kıvrıldı. Nefesi saçlarını dalgalandırdı, göz kapakları kısa süreliğine kapandı. İşte o anda anladım. Aralarındaki sadece bir bağ değildi, koşullar nedeniyle yakınlaşan iki insan. Scorpion'la olan bağlantım onun hissettiklerinin altını çiziyordu.

Neydi o?

Vay anasını...

Kulağına doğru nefes verdi. "İşte benim vahşi kedim."

Onun sözleriyle gözleri anında açıldı, o an yok oldu. Burnu öfkeyle kırıştı, vücudu çırpındı ve başını bir çatırtıyla onunkine çarptı.

Acı ve öfke Scorpion'un gözlerini ateşledi, çenesini birbirine kenetledi. Burnundan kan sızarken onu bir kobra gibi sıkıca kavradı. "Hanna."

Ulaşmaya çalıştığı Hanna kayıp gitmiş, dudakları kıvrılmış, dişleri kırılmıştı.

Warwick tutsağını tuş takımına götürürken Scorpion onu uzaklaştırdı, göğsünden çıkan derin bir tehdit uğultusu herkesin içine korku salmıştı -ben hariç herkesin, öyle görünüyordu.

Bende bir sorun olduğundan hiç şüphem yoktu çünkü bunu yaptığında onu soymak ve ikimiz de bayılana kadar becermek istiyordum.

Memur tereddüt etti ama Caden tabancasını başının arkasına dayadığında parmakları pedin üzerinde gezindi, tarayıcı başparmak izini kabul etti.

Tıklayın.

Kapının kilidi açıldı, yuvarlanarak arkasındakini ortaya çıkardı.

Korku. Şok. İğrenme. Nefesimi ciğerlerime hapsederek üzerime çöktü. Istvan'ın Budapeşte'deki laboratuvarına benzer bir şey bekliyordum.

Bu olmaz.

Odanın büyüklüğü kanımı dondurdu - en az altmış fit genişliğinde ve en az yetmiş fit yukarı çıkıyordu. Tüm duvarı kaplayan dört ayrı su tankı vardı ve hepsi de insanlarla doluydu; bazılarında tek bir tankta birkaç tane vardı. Makineler doğrudan aşağıdaki fae kaynağından içlerine fae özü pompalıyordu. Sıra sıra dizilmiş masalar çeşitli fae'lerle doluydu, bağlanmışlardı, vücutları yer değiştirmeye zorlanıyordu, özleri onları tanklardaki adamlara bağlayan tüpleri dolduruyordu. Bunlar Istvan'ın süper

Askerler. Ordusunun en üst kademesi. Onun özel ordusu. Hitler ya da Stalin'in sahip olduklarına benzer. Istvan faşist formülü takip ediyor, onların başarısız olduğu yerde başarılı olmak istiyordu.

Odanın bir başka yarısında, fae'ler özlerini şişelere boşaltıyorlardı; bu şişeler muhtemelen dışarı çıkarılacak ve hap yapımında kullanılacaktı. Bu, tek kullanımlık piyade askerleri olarak kullanılacak kadın ve erkek kitlesi içindi.

Fae'lerin hafif acı iniltileri makinelerle birlikte uğulduyor, ölüme yaşamdan daha yakın olduklarını gösteriyordu. Odada ekipman, büyü ve acı dolu bir vızıltı vardı. Laboratuvar önlüklü en az on kişi odanın içinde hareket ediyor, deneyleri kontrol ediyordu, dikkatleri o kadar odaklanmıştı ki bizi henüz fark etmemişlerdi.

Ve Dr. Karl hepsinin başındaydı. Sırtı bize dönük, su tanklarının yanındaki duvarda bulunan bir monitörden rakamlar karalıyordu.

Caden yanımda durdu, kasları o kadar sert kenetlenmişti ki titremeye başladı. Öfke, tiksinti, inançsızlık ve travma ondan yayılıyordu. Eskiden babasını örnek alan ama idolünün gerçek bir canavar olduğunu öğrenen bir evladın acısı. İnanmak için yetiştirildiği her şey, bir şeytanın kara dilinden fısıldanan yalanlardan başka bir şey değildi.

Istvan'ın projesinin boyutu en az üç katına çıkmıştı. Bu hepimizin beklediğinden çok daha fazlasıydı - daha iyi ekipman, daha modern. Markos'un genişlemeye devam edeceğini biliyordum. Ülkeleri laboratuvarlarla dolduracak, önce şehirleri sonra da ülkeleri birer birer ele geçirene kadar dünyanın her yerinde bu akılsız dronları üretecekti.

"Davetsiz misafirler! Saldırın!" Hanna'nın duyusuz sesi odanın içinde yankılanırken, ağzı Akrep'in elinden kurtuldu ve her kafa bize doğru dönerken tanklardan sekti. Duvarlarının işgal edildiğini fark etmeleri ve önlüklerinin altında sakladıkları silahlarını çıkarmaları sadece bir göz kırpmışlarını aldı.

Istvan artık mal varlığının her zaman korunduğundan emin olmak istiyordu. "Bekle! Dur!" Dr. Karl dışarı fırladı, kolları tankların üzerinde sanki deneylerini püskürtölmek üzere olan kurşunlardan koruyabilirdi. "Ateş etmeyin! Tanklar paramparça olacak!"

Bir an kimse kıpırdamadı, nasıl ilerleyeceklerinden emin değillerdi, sonra Hanna bir feryat kopardı ve ayağını Akrep'in ayağının üzerine bastı. Geri tekme atarak onu kasıklarından vurdu. Akrep acı içinde yere eğildi, kolları onu serbest bıraktı.

Uzanıp plastik bir kalkanı indirmesi ve avucunu duvardaki başka bir siyah düğmeye çarpması için yeterli.

Sikeyim.

EEEEEEEEEEEE! Kulakları tırmalayan bir siren sesiyle hava tizleşti, üzerimize bir çekiç gibi indi, odanın içinde ışıklar yanıp söndü.

Uzayda kaos patladı.

Bang! Bang! Bang!

Laboratuvardan silah sesleri yükseliyor, silahlı teknisyenler bize ateş açıyordu. Caden öfkeyle hırladı, adam koşarak uzaklaşırken bakışları Dr. Karl'a kilitlendi, yere çömeldi ve ona en yakın kapıya yöneldi.

Bir kaçış.

"Hayır," diye alay etti Caden, peşinden koşarken. Sığınan adamın üzerine doğru inerken gövdesi genişledi ve bana Warwick'i hatırlattı.

Aynı öfke damarlarımda fokurduyor, beni Caden'ın peşinden sürüklüyordu. Tüm hayatımız boyunca Dr. Karl ile büyüdük. Her büyüme atağında ve kırık kemikte yanımızdaydı. Bize bakacağına inandığımız ve güvendiğimiz adamdı.

Bu kişisel bir şeydi.

Caden, Dr. Karl'ın bacağına bir tekme attı ve yuvarlak vücudu yere yığıldı. Karl duvara doğru kıvrıldı ve ellerini kaldırdı. "Beni öldürmeyin."

"Nerede o?" Caden boğazını tutarak aşağı uzandı. Gücü, Warwick'inkinin bir parçası bile olsa, ürkütücüydü ve Karl'ın korku içinde sızlanıp kıvrınmasına neden oluyordu. "Söyle bana, *kövér disznó*." *Şişko domuz*. "Yoksa seni burada deşerim."

"Hayır, lütfen," diye yalvardı Karl, gözleri sulanmış, burnundan sümük damlıyordu. Onun olduğunu düşündüğüm adamdan geriye kalan her şey yok olmuştu. "Bana zarar verme."

"Bana babamın nerede olduğunu söyle," Caden silahını şakağına dayayarak daha sert bir şekilde bastırdı.

"Az önce çıktı!" Dr. Karl odanın diğer ucundaki kapıyı işaret etti. "Oradan... sadece birkaç dakika önce."

"Eğer bana yalan söylüyorsan..." Caden'ın tehdidi bile içimde titreşti.

"Y a p m a y a c a ğ ı m ! Y a p m a y a c a ğ ı m !" Yaşlı adam hırıldadı, gözleri yalvarırcasına

Erteleme.

Caden tekrar Karl'ın işaret ettiği kapıya baktı.

"Yemin ederim. Sadece son sonuçları kontrol etmek için buradaydı. Siz gelmeden birkaç dakika önce ayrıldı."

Caden bir hırıltı çıkardı ve tek kelime etmeden arkasını dönerek babasının geçtiği kapıya doğru koşmaya başladı, bizim girişimiz muhtemelen onu sadece birkaç saniye ile kaçırmıştı.

Caden'in dikkatinin dağılması Karl'ın kapıya doğru sürünmeye başlaması için yeterli bir zamandı.

"Dur!" Çizmelerim onu tekrar yere serdi, içinden bir çığlık yükseldi, elleri sanki kafasına doğrulttuğum silahtan onu koruyabilecekmiş gibi yüzüne doğru kalktı.

"Hayır! Hayır! Lütfen beni öldürme!" Yuvarlak gövdesi bir roly-poly gibi kıvrılmaya çalıştı, oflayıp pufladı. "Senin büyümeni izledim. Seni iyileştirdim ve hastalandığında yanıdaydım. Baban öldükten sonra yanıdaydım. Seni ne kadar sevdiğimi hatırlamıyor musun? Sana ne kadar değer verdiğimi?"

"Beni sevdi ve önemsediydi mi?" Namluyu alnına doğru iterken dudağım kalktı. Daha uzağa kaçmaya çalıştı, kendini duvara gömdü, iniltileri gittikçe daha yüksek sesle çıkıyordu. "*Menj a halál farkára.*" *Ölümün penisine git.* Parmağım tetiğe daha sıkı bastı.

"Hayır... lütfen!" diye yalvardı, burnundan sümükler akıyordu. "Anlamıyorsun. Yapmak zorundaydım. Istvan... O beni zorladı."

"O sana hiçbir şey yaptırmadı. Hepsini kendin yaptın. Ve bunu sevdin." Aşağı uzandım, parmaklarımı yakasında düğümledim ve terli kırmızı yüzünü kendime çektim. "Bizi denemekten, kanımı emmekten, çocuklar, fae ve insanlar gözünün önünde işkence görüp öldürülürken orada durmaktan zevk aldın. Sen hasta bir pisliksin ve umarım çürürsün."

"Brexley, lütfen!" Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ve bir an için tek gördüğüm dizime dikiş atan, her düştüğümde ya da antrenmanda çok sert dövüşüğümde yanımda olan adamdı. Ama aynı zamanda bana sırtını dönen, tamamen normal olmadığımı fark ettiklerinde bana bir hayvanmışım gibi bakan adamdı.

Bang! Bir kurşun alnına saplandı, gözleri parlarken kan fişkırdı, vücudu yığıldı. Saldırgana doğru dönerken boğazıma bir çığlık düğümlendi.

Warwick orada durdu, nefret ve tiksintisi ölü adama odaklanmıştı, bakışları bana yöneldi ve gözlerimiz birbirini bulduğu anda yumuşadı.

Ağzım konuşmak için açıldı, başım öfke dolu bir inançsızlıkla titriyordu. /

onu öldürmesi gerekiyordu. Yaptığı onca şeyden sonra.

Warwick'in gölgesi yüzümü kavradı, beni gözlerine bakmaya zorladı, artık hayatım boyunca tanıdığım ölü adamı görmüyordum. *"Taşıdığın tüm yükü, tüm ölümü, kalp kırıklığını ve acıyı alabilseydim, alırdım."* Ağzı benimkine değdi. *"O senin vicdanında olmayı hak etmiyordu prenses. Ruhunun bir parçasına bile layık değildi."*

Nefesim kesildi, sanki o benim soluduğum havaymış gibi hissettim.

Pop! Pop! Pop!

Mermiler başımızın yakınındaki bir tankı parçaladı ve su akarak bağlantımızı keserken bizi masaların altına sıkıştırdı.

"Haydi!" Warwick'in eli benimkini tuttu, beni de kendisiyle birlikte çekti, formlarımız kamburlaştı ve doğrudan ateş hattından uzak durduk. "Bunu şimdi yapmalıyız."

Benim ve Warwick'in sırt çantası A sınıfı bombalarla doluydu, kalite ve teknoloji doğrudan kraldan geliyordu. Olek bize bunların üzerinde zamanlayıcılar olduğunu ve patlamadan önce dışarı çıkmamız için otuz saniye verdiğini söyledi.

Girdiğimiz kapı kayarak açılmaya başladı. Markos'un yatırımlarını korumaya hazır askerlerin çoktan girişte toplandığını görünce başım döndü.

"Akrep!" diye bağırdı gölgem ona, bir eliyle teknisyene ateş ederken diğer eliyle hâlâ Hanna'yı tutmaya çalışıyordu. *"Kapı!"*

Birkaç kişinin kıpırdadığını görünce hemen ona doğru döndü. İçsel tartışmasının gerçekleştiğini, duygularının bağlantımız aracılığıyla kaynadığını hissedebiliyordum.

"Affet beni, küçük engerek." Hanna'ya doğru döndü, ağzını tutkuyla açarak onu derinden öptü. Hanna tepki veremeden adam geri çekildi ve onu tam vagus sinirinden çimdikledi. Vücudu sarsıldı ve yere yığıldı. Onun düşüşünü izlerken yüzünde keder titreşti. Onun hayatta kalması için, tıpkı o gece Oyunlarda ona yapmak zorunda kaldığım gibi, onu denklemden çıkarması gerekiyordu.

Etrafında dönerek içeri giren düşmana ateş etti, girişte cesetler yatıyordu.

"Kovacs?" Warwick'in sesi beni ona geri döndürdü, eli küçük siyah diskleri çıkardı ve biz geçerken tankların üzerine yapıştırdı. "Acele edin!"

Silah sesleri ve alarm, bir ölüm perisi gibi boşlukta çığlık atıyor, sinirlerimin üzerinde dans ediyor, bir tanka patlayıcı yerleştirirken ellerim titriyordu,

İçeride almak üzere olduğumuz canlara bakmıyordum. Bakışlarım masaların üzerindeki fae'lere gitti, birkaç el zayıf bir şekilde bana doğru uzanıyordu. Sadece bağlı olmadıklarını fark ettiğimde midemde bir yanma hissettim ve keder içinde kıvrandım. Zincirlenmiş ve kelepçelenmişlerdi.

Onları kurtaramayız.

"Yapma." Warwick'in gölgesi önümde durdu, bakışları gözlerimin içine gömüldü. *"Bunu düşünemezsin. Burayı yok ederek kurtaracaklarını düşünmek zorundasın. Onların özü tükendi. Çoktan tükendiler. Zaten hayatta kalamazlar. Sana ihtiyacım var Kovacs. Benimle birlikte. Savaşarak."* Ben başımı sallayana kadar gözleri, dile getirmediği sorusuyla benimkileri tuttu.

Gerçek adam bombaların üzerindeki zamanlayıcıları çalıştırdı.

"Ash!" Warwick, Kek ve Lukas ile birlikte savaşan arkadaşına bağırdı. Scorpion ana girişteydi. Caden çoktan babasının peşinden gitmişti ama bu onun tehlikeden uzak olduğu anlamına gelmiyordu.

"Akrep mi?" Ona bağırdım, Warwick beni Dr. Karl'ın yöneldiği kapıya doğru döndürürken ve ölü bedenini iterek yoldan çekerken her saniyenin omurlarımdan geçtiğini hissediyordum. "Git!"

Her şey hızlı ileri sarılmıştı ama aynı zamanda ağır çekimde hissediyordum, kalbimin her atışı bombanın üzerindeki tik taklar gibiydi.

Kapıyı çekip açtım, olabildiğince hızlı koşmaya hazırdım ama ciğerlerim ve ayaklarım aniden durdu, bir çığlık boğazımı düğümledi.

Bir dolaptı.

"Siktir!" Warwick kükredi. Buradan çıkış yolumuz yoktu. Diğer çıkışlar kapalıydı ya da zamanında ulaşamayacak kadar uzaktaydı.

Warwick tereddüt etmeden beni içeri itti, Ash, Kek ve Lukas peşimizden koşarken, Warwick kapıyı kapatmak üzereyken arkalarından kurşunlar yağıyordu.

"Bekle! Scorpion! Scorpion nerede?" Panik beni grubun arasına itti. Warwick beni yakalamaya çalıştı ama parmaklarının arasından sıyrılıp kapıyı tekrar açtım ve bağlantımız üzerinden uzandım. *"Scorpion!"* Hanna omzunun üzerindeyken bize doğru hızla geldiğini gördüm. Her saniye ışığın yanıp sönmesini ve bombaların patlamasını bekledim.

"Brexley!" Warwick haykırdı, beni tutup geri çekmeye çalıştı.

"Scorpion! Acele et!" Gölgem Scorpion'u arkadan itti, ayakları eşiği geçerek odaya girdik. Kapı bizi tamamen karanlığa gömdü, tam o sırada Warwick beni yakaladı, yere atladı ve vücudu benimkini kapladı.

BOOM! BOOOOM! BOOOOOOOM!

Çoklu patlamalar kulak zarlarımı parçaladı, sonik dalga kemiklerimin arasında patladı ve ciğerlerimdeki havayı kopardı. Etrafımızdaki dünya dize gelirken Warwick beni devasa gövdesinin altında kozaladı ve hayatım pahasına bana sarıldı. Göremiyordum. Duyamıyordum. Duyularım bu saldırı yüzünden sarsılmıştı. Tek hissedebildiğim Warwick'ti, nefesi boynumda sabitti, vücudu sıcak ve katı bir şekilde benimkinin üzerindeydi. Düşmemi, bükülmemi ve acımasız şiddetin içinde dönmemi engelleyen tek şey oydu. Uçup gitmemi engelleyen bağıdı. Beni grinin içinde tuttu. Bilince demir attı.

Warwick başını kaldırana kadar birkaç dakika daha geçti ve ışığı karartanın bedeni olmadığını fark ettim. İçinde bulunduğumuz dolabın yıkılmasını, geriye sadece bir iskelet kalmasını bekliyordum, ama etrafımızda güçlü bir şekilde duruyordu.

"İyi misin?" diye mırıldandı gölgesi kulağıma doğru.

Hâlâ şok içindeydim, tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Nefes veriş bedenimin içinde ve dışında hissedildi, içimi rahatlattı. Kendini kaldırdı ve odada kıpırdanan belli belirsiz şekilleri görmeme izin verdi. Kapının üst kısmı bükülmüş, dolabın içine biraz ışık sızmasına izin vermişti. Dikkatim kalın kapıya ve güçlendirilmiş duvarlara gitti.

Bir dolap değildi. Bir bomba sığınağıydı.

Birçok yeraltı sığınağının içeriden değil, yukarıdan gelecek bombalara karşı dayanıklı olması gerekiyordu. Bu oda neredeyse zaptedilemez şekilde inşa edilmişti. Muhtemelen Dr. Karl bu yüzden buraya geliyordu; kendini içeri kilitlemek ve tehlike geçene kadar beklemek için.

Ash ayağa kalktı ve çıkışa en yakın üç kişi olan Kek ve Lukas'a yardım etti. Ash omzunu kullanarak kapıyı itti. Birkaç denemeden sonra kapı açıldı ve odanın içine, neredeyse dizlerime kadar yükselen, jel kıvamında su doldu.

Tanklardan çıkan madde şelale gibi akıyordu. Ekipmanlardan çıkan kıvılcımlar dans edip tıslıyor, güç kabloları cızırdayıp patlıyor ve geniş alanda ışık saçıyordu. Sığınağımızın dışına doğru ilerlerken dikkatim odayı taradı, boğazımı safra kapladı. Yıkım ve enkazdan başka bir şey yoktu, ama ürkütücü durgunluk hala seslerle uğulduyor, kulaklarımda ölüm gibi çınılıyordu. Yaşamın yokluğu tenimi ürpertti. Yakınlarda dolaşan hayaletler yoktu, sanki ruhları uzun zaman önce ayrılmış ve varlıklarının derilerini geride bırakmış gibiydiler.

Okyanusu dağıtan bir gemi enkazı gibi parçalar ve parçalar halinde yüzen ve sallanan bir ceset ve ekipman deniziydi. Tavanın yarısı çökmüş, altındaki her Şeyi ezmişti. Kimse kurtulamamıştı. İçeri girmeye çalışan askerler bile. Bir ceset kapıyı tıkamış, kapanmasına izin vermeyerek yoğun suyun dışarı sızmasına izin vermişti.

Grltl bir patlama altımızdaki zemini sarstı. Arkadaşlarımızın kendi görevlerini yaptıkları sığınaktaki ana alandan bir patlama sesi yankılandı. Midem ayak parmaklarıma kadar indi.

Bir Şeyler çok yanlış gitmediyse, onları patlatmak için bu kadar erken olmazlardı.

"*Kovacs!*" Warwick'in sesi kulağımda gürledi ve kolları beni sararken diğer tüm düşünceleri kesti.

AT!

Tavanın geri kalanı çöktü, aşağı indi ve ışığı söndürdü.

Bölüm 29

Caden

Botlarım ciğerlerimin ritmiyle yeri yumrukluyordu. Tenim karıncalanıyor, kaslarım tetikte bekliyordu. Gölgeler artık benden pek bir şey saklamasa da gözlerim her karanlık köşeye ya da kapı aralığına dalıp gidiyordu. Görüşüm keskindi, daha önce hiç fark etmediğim şeyleri algılıyordum. Var olduğunu bilmediğim detaylar ve renkler. Ta ki Fae olana kadar.

Fae. Derin hayal gücü olan bir adam olmadığımı itiraf etmeliyim. Brexley bu rolü benim için doldurmuştu, ama en çılgın hayallerimde bile bunun benim hayatım olacağını, Fae olacağımı hayal etmemiştim.

Kahraman mıydım yoksa kötü adam mı? Artık bilmiyordum. Bir zamanlar cevap çok netti. Siyah ve beyaz, doğru ve yanlış. İnsan, Fae. Kahraman olmak için yetiştirildim - prens - dünyamızda geleceğin kralı. Leopold'a liderlik etmek, babamın yerini almak. Doğduğum günden beri plan buydu. Başka bir şey istemiş olsam bile asla sorgulamadığım bir rol. Başka seçeneğim yoktu. Bana verilen *tek* yol buydu ve ben de bunu gurur ve adanmışlıkla üstlendim.

Sonra hayatım patladı. Hiçbir şey ayarlanmadı, yol gitti, beni hiçbir yerin ortasında nasıl geri döneceğimi bulmaya çalışırken bıraktı... ya da belki de sadece her şeyi bitirdi.

Yol boyunca bir yerlerde bu değişti. Artık geri dönüş yolunu bulmak istemiyordum. Büyü damarlarımda dolaşıyor, duyularımı, gücümü, zihnimi ve güdülerimi keskinleştiriyordu; yemek, ölüm, yaşam ve seks için.

Sikeyim. Seks.

Bunu düşününce bile sikim kalınlaştı... ya da belki de ölümdü. Artık bilemiyordum. Babam beni her neye dönüştürdüyse, nefret etmek istediğim tek kişiye bağladığı için her ikisinden de heyecan duyuyor gibiydim

Bu dünyada en çok. Onu benden aldı. Uzun zamandır gizlice istediğim kızı. Beni umuttan, şanstan, olabileceklerden mahrum bıraktı.

Ya da eski Caden'ın istediği şeyi.

Bu artık asla sahip olamayacağım bir hayattı. Belki de Brexley haklıydı. Sorun o değil, onun temsil ettiği şeydi. Eski ben. Eski hayat. Her şeyin anlamlı olduğu zamanları. Saf, masum, basit.

Güvenli.

Düşüncelerim ve fantezilerim artık güvende değildi ve aklımda canlandırdığım, aletimi acı noktasına kadar sertleştiren Brexley değildi. Beni çılgına çeviren, kıyafetlerini yırtıp susturmak için sikimi içine gömünceye kadar sinirimi bozan bir kızdı.

Dün gece Birdie'yi şifonyerin üzerine eğip, etrafımdaki dünyayı artık hissedemeyeceğim kadar sert ve derine daldırdığım anıdan kaçamıyordum. Bana sarıldığı, küçük, güçlü ellerinin nefes yoluma kilitlendiği görüntüsü. Bilincimi kaybedene kadar bana binmesi. İnanılmaz yüksek. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Kendimden iğrenme içgüdüğü, bir fae'yi sadece bir kez değil, her gece, ikimiz de yorgunluktan bayılına kadar *defalarca* becerdiğim düşüncesiyle birlikte hala devreye giriyordu.

Hepimiz öyleydik. Nefret seksi. Fae tarafımın şu an ihtiyacı olan bir kaşıntıydı. Daha fazlası değil. Yine de daha fazlasına ihtiyaç duymaktan kendimi alıkoyamıyordum. *Ona* ihtiyacım vardı.

Boğazımdan bir hırıltı yükselip onu düşüncelerimden uzaklaştırdı ve onları olması gereken yere, hedefe koymak. Babam.

Boğazımın arkasından nefret fişkırdı, göğsüm daha hızlı pompalandı, burnum babamın kokusunu aldı. Duygular görüşümü renklendirdi, yoğunluğu yoluma çıkan her şeyi katletme isteği uyandırdı.

Başka bir geçitten dönerken bakışlarım onun sırtına kilitlendi, iki yanında iki asker vardı.

"Baba!" Sesim koridorda yankılandı, öfkem ona çarptı. Kısa bir süre durdu ve arkasını döndü. Hayatım boyunca baktığım mavi gözler sadece bir an için genişledi, odağı beni taradı, kurnaz bir bakışla artık eskisi gibi olmadığımı algıladı. Daha büyük, daha güçlü. Varlığım daha önce olduğundan on kat daha fazlaydı. Asla Warwick'in seviyesinde olamayacaktım ama çukurda son gördüğü oğlu da değildim. Eski ailesinin garipliklerini yeni ailesinden uzaklaştırmayı umuyordu.

"Caden." Hayatım boyunca sahip olduğu sakın, neredeyse patronluk taslayan ses tonunu kullanarak tamamen arkasını döndü. "Oh, oğlum, buna inanamıyorum. İşe yaradı." Tekrar bana odaklandı ve bu sefer tavrındaki değişimi, gözlerindeki heyecan kıvılcımını görebiliyordum. Üzerimde yaptığı deneyin başarısız olmadığını bilmenin heyecanı. "Bana gelmeliydin."

"Ne zaman?" Yavaşça yaklaşarak homurdandım. Korumaları hareketime tepki vererek silahlarını bana doğrulttu. "Annemi ve beni canavarların tarafından parçalanmak üzere ringe koyduğunda mı? Ya da daha fazla akılsız köleler yaratmak için kaçıp burada saklandığında mı? Ya da belki de muhafızlarını bizi avlamaları ve öldürmeleri için gönderdiğin zamandı?"

"Onlarla birlikte olduğunu bilmiyordum," diye cevap verdi, adamlarının silahlarını bana doğrultmasına engel olmayarak. "Eğer bilseydim... Eğer işe yaradığını bilseydim. Deney ne kadar muhteşem sonuçlandı-"

"Ne? Beni öldürtmeye çalışmaz mıydın?" Dudaklarım kalktı, ayaklarım beni daha da yakına taşıdı, omuzlarım genişledi. Korku hissetmiyordum, gerçi babam da hissetmiyor gibi *görünüyordu* ama sinirlerinin hafif tedirginliğini tadabiliyordum. Öldürebilecek bir şey yarattığının farkındaydı. "İlk eşine ve oğluna bir korkak gibi sırtını dönmez miydin? Sana yardım edemeyeceğimizi düşündüğünde senin için çok az şey ifade ediyorduk. Yolundan çekilmemizi istedin. Ama şimdi onlardan birine dönüştüğümü mü görüyorsun? Bir efsaneye? Şimdi yine bana el mi uzatıyorsun?" Derin keder ve ham öfke beni sıkıştırdı, ruhumdan dayanılmaz bir acı, kafa karışıklığı ve öfke çıkardı. Bir babanın çocuğunu sevmesi, koruması ve ona rehberlik etmesi gerekirdi.

Benimki hiçbir zaman sıcak ya da nazik olmamıştı ama yine de sevginin onun sertliğinde ve benden daha iyi olmamı istemesinde yattığını düşünüyordum. Daha iyi olmamı, daha iyi bir adam ve lider olmamı istiyordu. Ama asla bununla ilgili değildi. Sadece egosu ve gücü önemliydi. Hayatım onun bir yansımasından başka bir şey değildi. Onun istediklerini taklit eden sığ bir gölet.

Bir robot.

Akılsız bir asker.

"Caden, *oğlum*." Kelimeyi vurguladı, sanki kelimeler onun için önemliymiş gibi vurdu. Sanki *ben* onun için önemliymişim gibi. İnsanın içinde anne babasının sevgisini isteme ihtiyacı hiç kaybolmuyordu, özellikle de bu sevgiyi kazanmak zor olsa bile. Tüm hayatım boyunca onu memnun etmek, beni övdüğünü duymak, bir kez olsun seni seviyorum

diyebilmek için çalıştım. Kayıtsız şartsız. Ama babam saygısını kazanmak için sadece koşullar, şartlar, hükümler ve gereklilikler biliyordu. Ve bir kez olsun, kendimi

vardı. "Bunun ne anlama geldiğini görmüyor musun? Birlikte neler yapabileceğimizi?" Beni işaret etti. "Neler başarabileceğimizi. Sen benim yanımda hüküm sürerken, bizim için sınır gökyüzüdür." Gözleri olasılıkla parlıyordu, bana onun için en değerli şeymişim gibi bakıyordu. Yıllarca bunun özlemini çekmiştim; Benet'in Brexley'e ya da Andris'in bana baktığı gibi babamın da bana baktığını görmeyi. Brexley'i ve babasını çok kıskanmışım; ona tapıyordu, onun için her şeyi yapardı. "Geçmiş unutalım, yeniden başlayalım, sen ve ben." Bakışları benimkilere kilitlendi. "Fae'leri alaşağı edeceğiz ve bu ülkeyi, bu dünyayı olması gerektiği gibi yöneteceğiz."

"Fae'leri alt etmek mi?" Ellerim top gibi yuvarlandı, öfke ensemin kemiriyordu. "Ben Fae'yim. Herkesi fae'ye dönüştürüyorsun."

"Bazen ateşe ateşle karşılık vermeniz gerekir." Ağır madalyalı general karşımda duruyordu, çenesi kalkıktı ve şimdi bana bakmak zorundaydı. "Elbette istisnalar olacaktır. Sen sıradan bir Fae değilsin Caden. Sen sadece *benim* oğlum değilsin, aynı zamanda bir *Efsaneden yaratıldın*. Artık işe yaradığını biliyorum. Güçlerinin aktarılabildiğini. Ben de bir tane olacağım. İkimiz de en az onun kadar güçlü olabiliriz. Onun statüsü ve yetenekleri her zaman rakipsizdi. Şimdiye kadar. Onu tuzağa düşürebilirsin, güçlerini bana aktarırsın ve sonra onu öldürebilirsin."

"Ne?" Gözlerimi kırptım.

"Sakın bana onun ölmesini istemediğini söyleme. Seni tanıyorum evlat. Brexley'i senden alan adamı yok etmekten başka bir şey istemiyorsun... hayatın boyunca sevdiğin kadını. Sana ihanet eden, seni kaçıran, sana sırtını dönen kadını. Sonunda ona nasıl yanlış seçim yaptığını gösterebilirsin."

Omuzlarım geri çekildi; boğazıma içgüdüsel bir hırıltı takıldı. Kendimi bildim bileli en iyi arkadaşım olan Brexley'i korumakla kalmayıp Warwick'i de koruma dürtüsü beni ele geçirdi. Bu his bir böcek gibi omurgamdan yukarı tırmandı, kemiklerime kadar işledi, hatta içimde hala eski hayatımı geri isteyen, babamın dediklerini aynen yapmak isteyen bir parçanın çelişkili dürtüsü üzerime çöktü.

Brexley'e sahip olabilirdim. Daha fazla güce sahip olabilirdim. İnsanların korktuğu ve taptığı kişi olabilirdim.

Babamın hayranlığını kazanabilirdim.

Bir zamanlar Kurt'u yok etmek, Fae'leri öldürmek ve insanların Dünya'nın kontrolünü geri almasını sağlamak tek istediğim ve arzuladığım şeydi. O zaman parçalandı

O kadar yavaş uzaklaşmışım ki bu hedeflerin artık istediğim şeyler olmadığını fark etmemiştim. Sarkis'in ordusunda esir olarak geçirdiğim zaman mıydı? Yoksa uzun sarı saçlarının tellerinde, çok az kişinin gördüğü tatlı bir gülümsemede, küçücük bir kızıdan beklenmeyecek bir güçte, alıp verebileceği bir vahşilikte ve onu kıran ebeveynlerle dolu bir geçmişte miydi? O sadece bir sikişmiş gibi davranmayı seviyordum ama ona hiç kimseye anlatmadığım şeyleri anlatmışım ve o da yürek parçalayıcı ve acımasız olan geçmişinden bahsetmişti. Dünyanın zıt uçlarıydık ama durumlarımızda çok benzer temalar bulduk. Ortak bir bağ. Bir fae ile kuracağımı hiç düşünmediğim bir bağ.

Artık Fae'leri insanlığı olmayanlar olarak görmüyordum.

İnsanlık.

Ayrıcalıklı. Seçin. Sanki sadece insanlar bir ruha sahip olabilir ya da nazik ve sevgi dolu olabilirmiş gibi. İnsanlar kendilerini erdemli kılmak için bir kelime yarattılar. İyilik için savaşanlar. Oysa benim tek gördüğüm tam tersiydi.

Saçmalıktı ve ben hepsine inanmışım.

"Her şeyi yanlış anladınız." Dışlerimi sıktım, vücudumun genişlediğini, büyüünün damarlarımda kaynadığını hissettim.

Bunu

memnuniyetle

karşıladım.

İstedim.

Kucakladım.

"Benden çalan, bana sırtını dönen... bana *ihanet eden* Fae'ler değil." Alay ettim. "Yok etmek istediğim onlar değil." Yerimden kımıldadım, onun üzerinde yükseldim. Askerleri silahlarını doğrultmuş, sanki beni korkutacakmış gibi üzerime doğru bastırıyorlardı.

Alçak bir hırıltı göğsümü titretirken dudağımı bir sırıtma kıvrıldı, ses babamın yutkunmasına bile neden oldu.

"Senin için savaşacak bir çocuk yetiştirmiş olabilirsin." Yüzüne karşı hırladım. "Ama seni *öldürecek* bir canavar yarattın." Ellerim muhafızların silahlarının namlularına dolanırken babama doğru hamle yaptım, onları kabzalarından çekip çıkardım, ateş etmeye hazır hale getirdim.

BOOOOOM!

Ayaklarım yerden kesildi, bomba beni havaya fırlatırken etrafımda daha fazla patlama oldu ve kulaklarımda çınladı. Yere düştüm, silahlar ellerimden fırladı. Kabaran kir ciğerlerimi pıhtılaştırırken her şey karardı, çimento parçaları kemiklerimde yankılanırken acı

üzerime yağmaya başladı. Kıvrıldım, başımı ve boynumu enkazdan korudum.

Onlar yaptı. Laboratuvarı havaya uçurdular. Umarım Brexley ve diğerleri bombalar patlamadan önce dışarı çıkmışlardır.

Enkaz hafif bir sisin içinde kayboldu. Gözlerimi kırıpıştırarak gözlerimi açtım. Karanlık ve toz bulutları her şeyi görmemi engelliyor, gözlerim sulanıyor, ciğerlerim havadaki yoğun kiri reddediyordu. İnleyerek tavanın parçalarını ittim, bir zamanlar her kemiğimin kırılacağını biliyordum. Ama bir efsane o kadar kolay yıkılmazdı. Kısmen bile olsa.

"Efendim! Haydi!" Pusun içinden bir ses tısladı, görüşüm kahverengi bukleli subayın babamı ayağa kaldırdığını görecektik kadar açıldı. Babam debelenirken, topallaya topallaya uzaklaşırken, sahte muhafız onu neredeyse geçitten aşağı taşıyordu.

"Hayır!" Efsane kısmı devreye girdi. Öldürme, hayatına son verme ihtiyacı, kuruyan boğazımı yutmak gibiydi. Öldürmeyi su gibi arzuluyordum, tadı zihnimde o kadar canlıydı ki susuzluktan daha fazlası haline geldi. İhtiyaç beni sarsıyor, ayağa kalkmaya zorluyor, peşlerinden koşturuyordu. Zihnim babama ulaşmaya o kadar odaklanmıştı ki, kalın metal kapıyı itip ana sığınağa çıkışlarını takip etmekte tereddüt etmedim. Duygularım yıllarca aldığım eğitimin önüne geçmişti, sadece en basit kurallara uyuyordum, mesela arkasında ne olabileceğine dikkat etmeden ve önlem almadan asla bir kapıdan geçmemek gibi.

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Bir sıra muhafız orada durmuş, silahlarını çıkarmış ve ateş etmeye hazır bir şekilde bana doğrultmuş bekliyordu. Bana doğrultulmuş düzinelerce silahı görünce ayaklarım durdu. Öldürülmesi zor biriydim ama imkânsız değildim.

Aptallığıma öfke duydum. Dikkatsizliğim, sığınakta çınlayan ve duvarların aşıldığını haykıran siren seslerini abartmıştı. Muhafızlar arka planda koşuşturuyor, saldırıya tepki gösteriyorlardı. Hiçbir yerde arkadaşlarımı göremedim. Kendi bombalarını yerleştirmek ve sinyali beklemek için burada bırakılan grup. Göğsümdeki paniği geri ittim, onlara bir şey olduğu düşüncesini... ona.

"Dur tahmin edeyim. Bana yapılan bu saldırı sizin küçük grubunuzun izniyle oldu. Hepsi benim eserim... Gerçi sahip olduğum tek eserin bu olduğunu mu sanıyorsun?" Babamın yüz hatlarında bir öfke parıltısı belirdi ama sonra kontrol altına aldı. "Beni hayal kırıklığına uğrattın Caden. Senden daha zeki bir insan yetiştirdiğimi sanıyordum.

Bu. Sana dünyadaki tüm şansları verdim ve sen *her* birini çöpe attın." Babam kaşlarını çatarak başını salladı, üniformasındaki kiri sildi, kibri geri geldi, daha birkaç dakika önce hayatının benim ellerimde olduğunu unutmuştu. "Ya benimlesin ya da bana karşısin. Ve hangi tarafı seçtiğin oldukça açık."

Burnumu kıvrarak baktım, vardığı sonucu reddetmedim.

Istvan başını eğdi. "O zaman benim için bir işe yaramazsın. Ama bunun bir hiç uğruna olduğunu söyleyemem. Sadece senin varlığın bile Warwick'in hayatını seninkinden çok daha önemli hale getirdi. İhtiyacım olan kişi o. Geri kalanınız bu gece ölürken ben onun özünü alacağım."

Babamın hakkımda söylediklerini umursamamam gerekse de, bu beni derinden yaraladı; içimdeki küçük çocuk onu memnun etmek istiyordu. Hâlâ da öyle. Ben layık olmadığım halde Warwick layık olduğu için ondan nefret etmek istiyordum. Warwick'in bir suçu yoktu. Babam bende asla bir değer bulamazdı, çünkü ben o değildim. *Olmak da istemiyorum*. Bu sözleri düşününce içimde bir yerlerde garip bir rahatlama oldu, babamın istediği gibi olmaya çalışmaktan vazgeçtim. Babamı kendi gerçeği içinde gördüğümde, onun gibi olmadığım için daha fazla minnettar olamazdım. Brexley'nin hayatımdaki varlığı her zaman devrilmemi engellemişti. Onun etkisi genellikle babaminkinden daha güçlüydü ve babamın ağır elinin altında tamamen ezilmemi engelliyordu.

İçten içe bunu biliyordu ve bu yüzden Brexley'e ya da bana asla güvenmedi ya da saygı duymadı. Onun üzerimdeki etkisini her fırsatta gördü.

"Brexley'e nektarın nerede olduğunu bildiğimi söyle. Onu takip edenleri takip etmek kolaydı."

Doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için tepki vermemek için kendimi zor tuttum. Olek'in saklandığı yeri bulmuş olabilir miydi? Nektarı bulmuş olabilir mi?

"Şimdi yarattığın bu karmaşayla uğraşmak zorundayım. Şunu bilin ki arkadaşlarınızdan hiçbiri kaçamayacak. Burada yaptıklarının bedelini ödeyecekler." Zalim bir gülümsemeyle başını eğdi. "Belki onları akılsız hayvanlar yaparım... Hanna gibi."

Dişlerim birbirine çarptı; ileri atılıp onu parçalama ihtiyacı kaslarımı esnetti.

General Markos hiç duygulanmadan, "Öldürün onu," diye emretti.

Havayı içlerine çekerken her şey ağır çekime girdi, silahları daha da yükseldi. Kurşunların sesini bekledim. Beni parçalara ayıracakları ve hayatın artık olmayacağı anı.

"Noooooooo!" Sığınaktan yükselen bir çığlık tüm kafaları sesin geldiği yöne çevirdi.

Birdie bizden sadece bir metre ötede duruyordu, ılığı yüzünde yankılanıyordu. Gözlerim onunkilere kilitlendi, korku ve paniği gördüm.

Silahlar yeni tehdide ateş etmek üzere ona doğru çevrildi.

Daha önce hiç yaşamadığım bir duygu seline kapıldım ve doğruca ona koşmak, onu sarmak ve bizi buradan uzaklara götürmek istedim. Onu güvende tutmak. Onu koruyacak birine ihtiyaı olduğundan değil. En ürkütücü fae'lere karşı bile kendini koruyabildiğini ėrenmişt看. Bu dürtü *onu kurtarmakla ilgili değildi... beni kurtarmakla ilgiliydi.*

Onun hakkında ne hissettiğimi tam olarak bilmiyordum; sadece bunun olmasını istemiordum.

Sonunda. Daha fazla zaman istedim.

Yüzündeki dehşet kayboldu, gözleri kısıldı, ağzı hareket etti ve bana "kaç" gibi gelen bir şey haykırdı.

Bu, her şey bir kez daha cehenneme dönmeden, yüzümüzde patlamadan, bizi havada döndürmeden ve oyuncak bebekler gibi savurmadan önce aldığım tek uyarıydı.

Buradaki bombaların bu kadar erken patlaması planlanmamıştı. Buradan uzakta olmamız gerekiyordu.

Kaosa neden ol.

Dikkat dağıtıcı.

Gerçi bu grupla hiçbir şey plana göre gitmedi.

Bu kez patlamaları vücudumdaki her kemikte hissettim, sonsuz bir havai fişek akışı gibi ateşlendi, beni demir kapıya geri fırlattı, başıam geriye doğru çatladı, görüşüm bulanıklaştı.

Alanın etrafına yerleştirdikleri bombalar, hap ve cepbane, yani barutla dolu sandıkların büyük bölümlerini havaya uçurdu. İkiisi karşılaştıkça daha fazla patlamaya yol açtı ve zaten eski olan sığınadı zayıflattı. Duvarlardan ve tavandan parçalar devrilmeye başladı.

"Caden!" Birdie'nin ılığı beni sersemliğimden çıkarıp harekete geçirdi. abucak ayağa kalkarak, hepsi yere yığılmış, kafaları karışmış ama ayağa kalkmaya çalışan muhafızların arasından hızla geçtim.

"Caden, hadi!" Birdie bana el salladı, ona doğru uzandığımda eli benimkinin arasından geçti. Başıamı kaldırdı ve kısa bir an için kaşları tekrar atılmadan önce gözlerinde bir şey gördüğümü sandım, eli beni çekiştirdi, minik bedeni beni öne doğru sürükledi.

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

Etrafımızda silah sesleri yayılıyordu, bedenlerimiz trenin yanındaki bir grup kasanın arkasına daldı. Killian ve Rosie oradaydı, ateş ederek karşılık veriyorlardı. Eli, Ember ve Wesley de bize yakın kasalardan ateş ediyorlardı.

"Diğerleri nerede?" Killian ateş arasında sordu. Birdie fazladan bir silah çıkardı ve bana fırlattı.

"Bilmiyorum. Onlardan ayrıldım." Muhafızlara karşılık verdim. "Ama hayatta olduklarını biliyorum." Bu sadece bildiğim bir şeydi. Warwick yaşıyordu. Ve bir kez olsun, bu bağlantı için, onun varlığını bu binada hissettiğim için minnettardım.

Metal tavandan inledi, büyük bir parça bir cipin üzerine düşerek onu ezdi. Domino taşları gibi daha fazlası soyulmaya başladı.

"Buradan defolup gitmemiz gerek. Hemen," diye ısrar etti Birdie.

Daha fazla katılamazdım ve aynı şeyi düşünen sadece biz değildik.

Trenin düdüğü binanın içinde çığlık attı, hareket ederken tünelden buhar fışkırdı, kondüktörler her türlü emirden vazgeçip kendilerini kurtardılar.

Subaylar bize ateş püskürüyor, liderlerini güvenli bir şekilde dışarı çıkarmaya çalışan zırhlı bir kamyonu doğru ilerlerken bedenleri birinin etrafında toplanıyordu.

"Siktir. Hayır," diye homurdandım, ayağa kalktım. Kaçmasına izin veremezdim.

"Caden!" Birdie bana bağırırken durmadım, silahımı kaldırmıştım, onu yolcu koltuğuna itip kapıyı çarparken ateş etmeye başlamıştım bile.

Sığınak tavanının bir başka parçası, can çekişen bir hayvan gibi çığlık atarak aşağı düştü.

"Yürü! Yürü!" Kahverengi saçlı muhafız arkaya atladı ve şoföre arabadan inmesi için el salladı. Lastikler gıcırdadı, geri geri gidiyordu, çıkmak üzereydi. Camların kurşun geçirmez olması umurunda değildi, aynı noktaya ateş etmeye devam ettim, Glock'umu boşalana kadar boşalttım.

Yolcu tarafındaki cam açıldı, babamın gözleri benimkilerle buluştu. Orada hiçbir şey görmedim. Ben bir yabancıydım. Kolayca atılabilecek bir şeydim.

Bana bir silah doğrulttu. Ona baktım. Yapmasını bekliyordum. Ona kafamı çevirme ya da sinme nezaketini göstermeyecektim. Eğer beni öldürecekse, bunu yaparken gözlerinin içine bakacaktım.

Bakışları benden hemen arkamdaki bir şeye kaydı, kindar bir sırıtış dudaklarını kemirmeden önce öfkesi çenesini kilitledi.

Bam! Silah ateş aldı.

Acı hissetmeyi ya da vücudumun en azından tepki vermesini bekledim ama hiçbir şey olmadı.

Arkamdan tiz bir çığlık geldi ve yere çarpan bir bedenın sesi beni döndürdü.

Her şey dibe vurdu. Tüm dünyam altımdan çekilip alınmış gibi hissettim. Yerde yatıyordu, nefes nefese kalmıştı, etrafı kan gölüne dönmüşü.

"Birdie!" diye bağırdım, dizlerimin üzerine çöktüm, panik beni ele geçirdi. Kamyonun dışarı çıktığını, babamın kaçtığını duyabiliyordum ama artık umurumda değildi.

Önemli olan tek şey oydu. Babam bunu biliyordu.

Bu yüzden onu vurdu, beni değil. Onun ölümünü izlememi istedi.

Bölüm 30

Brexley

Bang!

Tünelden koşarak çıkıp bir cesedin yere düşüşünü izlerken tek bir silah sesi kulaklarımda çınladı. Zırhlı bir kamyon, düşen bir enkaz parçasının yolundan saparak uzaklaştı.

Beynim odanın kendi üzerine çöktüğünü, muhafızların dışarı çıkmaya çalışan fareler gibi koşuşturduğunu ve artık kimsenin bizi dikkate almadığını kavradı. Yerde gördüğüm tek şey kandan kızıla boyanmış beyaz-sarı saçlar ve Caden'ın dizlerinin üzerine çökmüş, adını haykıran figürdü.

"Birdie!" Diye bağırdım, bacaklarım odanın diğer ucuna fırladı, oda çökmeye başladığında kaçarken ve savrulurken göğsümde bir hastalık düğümlendi. Dizlerim sertçe kaldırıma çarptı, Caden'ın yanına düştüm, Ash de diğer taraftan geliyordu.

Birdie'nin gözleri hepimizin arasında çılgınca hareket ediyor, yeterince hava almaya çalışıyordu. Neresinden vurulduğunu bile göremiyordum çünkü çok fazla kan vardı. Gözlerini her kırpışında göz kapakları biraz daha kapanıyordu.

"Hayatta olmaz... Benimle kal. Beni duyuyor musun?" Caden çılgına dönmüştü, neredeyse ağlayacak gibiydi. Ash'e, "Ona yardım et!" diye bağırdı. "Bir şeyler yap!"

"Öyleyim." Caden çoktan gömleğini yırtmış, yarayı bulmaya çalışıyordu. "Üzerine baskı uygula!" Ash Caden'a emretti. Etrafımızdaki kargaşa bulanıklaşmış gibiydi. "Kan akışını yavaşlatmamız gerek. Bana gömleğini ver."

Caden bir saniye içinde ceketini çıkarıp gömleğini başından çekerek ona verdi. Ash onu omuz/göğüs bölgesine bağlayarak akan kanı dindirmeye çalıştı.

"Buradan çıkmamız gerekiyor." Ember bizi koruyordu, Eli da onun yanındaydı. Başları çılgınca dönüyor, daha fazla kamyonun ve son trenin sığınaktan çıkışını izliyorlardı.

Yakınıımızdaki zemini sarsan bir gürültüyle yeraltının bir bölümü daha çöktü. Çökmeden önce laboratuvardan zar zor çıkabilmiştik. Ölü askerin kapı aralığında bıraktığı boşluk, her şey çökmeden önce kaçmamız için bize yeterli alan sağladı.

Bu oda da aynı şeyi yapmak üzereydi.

"Kovacs," diye hırladı Warwick ensemeye doğru, gerçek adam tepemde duruyordu, gerekirse her an beni yakalamaya hazırды. O anda, tüm dünya bize karşı hissederken, ölüm arkadaşlarımı ve ailemi intikam alır gibi benden koparıırken, o benim arkamdaydı. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda. Bu his o kadar derindi ki, böyle bir şeyin arkadaşlığın da ötesinde olduğunu fark ettim. O kadar mutlak bir güven ki... aşk, söylenmesi aptalca bir kelime gibi geliyordu.

Kelimelerin ötesine geçtik.

Üstümüzden acı içinde haykırır gibi bir çığlık yükseldi, tavanın büyük bir bölümü ikiye ayrıldı ve düşmeye başladı.

"Çekil!" Ayağa fırlayarak bağırdım. Warwick'in eli koluma yapıştı ve yıkılmakta olan yapıdan daha fazla tiz ses gelirken beni ileri doğru çekti. Caden Birdie'yi kaldırdı, başı geriye düşmüştü, artık bilinci yerinde değildi, kaslı vücudu ileri doğru koşuyordu. Hepimiz çıkışa doğru koştuk, tavanın çöküşünün ağırlığıyla zeminin yankılandığını, parçaların ok gibi fırlayıp bizi kestiğini hissettik.

Önümüzde Wesley bize el salladı ve hareket halindeki trenin son vagonuna tırmandı.

"Onu bana ver!" Caden hızlanan tren boyunca koşarken Wesley bağırdı.

Wesley eğilip Birdie'nin minik gövdesini tutarken, Caden basamaklara sıçradı ve bana o ve benim hareket halindeki trenlerin üzerine atlayıp kaçmadan önce birkaç ıvır zıvır çaldığımız sayısız zamanı hatırlattı. O zamanlar ne kadar saf, ukala ve haklıydık. Beni Halálház'a getiren küçük bir yanlış adımın bizi buraya getireceğinden o kadar habersizdik ki.

"Çekil, Kovacs!" Warwick bana bağırdı. Daha fazla arkadaşım trene atlarken arkamızda kulakları delen gümbürtüler patladı. Warwick ve ben basamaklara doğru sıçradık, Warwick'in eli beni en yüksek basamağa itti, şok dalgaları ve enkaz püskürtülürken devasa gövdesini beni yutmak için kullandı

Tren çökmekte olan tünelden zar zor kurtuldu. Kurt beni öyle bir kenara sıkıştırdı ki, kemikleri benimkileri çürüttü; tren yalpalayıp gıcırdarken, dik durmaya çalışarak can havliyle tutunmaya çalışıyordu. Tekerlekler raylara sürtünüyor, kaymak üzereydi. Ön tarafın çekişi vagonu raylara geri çarptı ve bizi korkuluklara sıkıştırdı. Yüzünü boynuma gömdü, başını geriye atmadan önce güvende olduğumdan emin olmak istercesine derin bir nefes aldı. İkimiz de karanlık gecenin içinden geriye baktık, yapının son parçasının da çöküşünü ve içeride kalan her canlıyı ezişini izledik.

"Bazdmeg." Lanet olsun. Warwick kafama doğru mırıldandı ve hâlâ içeride olanların biz olmasına ne kadar yakın olduğumuzu fark etti. Yine de şu anda "ya olursa" diye düşünecek vaktim yoktu. Başımı sallayarak yolun geri kalanını tırmandım ve aceleyle arabaya bindim.

Ash ve Caden yerde yatan Birdie'nin etrafını sarmıştı bile. Rosie elindeki meşaleyle başlarında durup Ash'e yarasını kontrol edebilmesi için yeterli ışığı verirken, Killian ve Lukas vagonları birbirine bağlayan kapının önüne sandıkları sürerek barikat kurdular.

"O iyi mi?" Güçlerimi kullanmaya ya da onu yanımızda tutmak için her şeyi yapmaya hazır bir şekilde koşarak Ash'in yanına geldim. Bu bir soru bile değildi. Caden'a şöyle bir bakınca, onun hayatının ne kadar önemli hale geldiğini anladım. Tüm dünyasını kaybetmek üzere olan bir adamın bakışlarına sahipti. Kabul etmese de gözlerindeki dehşet, keder ve yıkım gerçeği anlatıyordu.

"Al." Wesley ceketini çıkardı ve kullanması için Ash'e uzattı. Hem o hem de Scorpion, arkadaşları için dehşete düşmüş bir halde onun üzerinde durdular.

Ash taze malzemeye silebildiği kadar kanı sildi ve yarasını inceledi.

"Temiz bir atıştı. Sonuna kadar gitti." Topuklarının üzerine oturdu. "Çok kan kaybediyor, bunu durdurmam gerekiyor ama sanırım kurşun hayatı bir şeyi iskalamış."

"O iyi olacak mı?" Caden'ın başı Ash'e doğru sallandı.

"Evet." Ash başını eğdi ve Birdie'ye baktı. "Onu biraz izleyip emin olmak istiyorum, ama o güçlü biri."

Caden kasıldı, sessiz ve rahatlamış bir hıçkırıkla onun üzerine eğilmesini izlerken gözlerim yaşardı.

"O tam bir baş belası," dedi Wesley.

"Evet, öyle." Scorpion gururla başını salladı ama endişesi hâlâ üzerindeydi.

"Eğer Belarus'taki olay onu saf dışı bırakmadıysa, bu kesinlikle bırakmayacaktır." Wesley Scorpion'a baktı, Scorp bir kahkaha attı ve başını sallayarak onayladı. Wesley aşağıya, Birdie'ye baktı; Birdie'nin hafif nefes alıp vermesi Wesley'nin kaşlarını endişeyle çatmasına neden oldu. Birdie onlar için bir kız kardeş gibiydi. Birlikte çok şey yaşamışlardı, benim bildiğimden çok daha fazlasını.

Ash onu elinden geldiğince temizledi ve inleyerek ayağa kalkmadan önce Wesley'nin temiz ceketini kullanarak yarayı tekrar sardı.

Lukas konuşmadı ama sessizce uzanıp Ash'in kolunu okşayarak onu rahatlatmış ve Ash'in üstlendiği her şeyi kabul etti.

"Kahramanımız," diye sıırttı Kek Ash'e göz kırparak, Lukas'a doğru eğilirken, bakışları açlıkla doluydu ama aralarında daha fazlası olduğunu biliyordum. Kek gerçekten hoşlanmadığı biriyle takılmaya devam edecek bir tip değildi. İyi bir seks için bile. Çok kolay sıkılırdı. Ben gittiğimde üçü arasında bir şeyler gelişti - beklediğimden daha derin bir şeyler.

Birdie'nin tehlikeyi atlatmasıyla birlikte vagonda bir soluklanma oldu. Hepimiz nerede olduğumuzu ve neler olduğunu anlamak için bir an durduk. Yorgunluk anında omuzlarımı çökertti, ellerim yüzümü ovuşturdu, adrenalin benden sızdı.

"Başardık," diye mırıldandım.

Eli elini Ember'ın omzunda gezdirerek, "Zar zor," diye karşılık verdi, elini Ember'ın atkuyruğunda dolaştırdı, sanki her bir telini ezberlemeye çalışıyormuş gibi onunla oynadı, her biri onun için çok değerliydi.

"Evet, zar zor," diye kabul ettim. "Ama yine de başardık."

"Şimdi ne olacak? Bu trenin nereye gittiğini biliyor muyuz?" Ember sanki birbirlerinin şarj istasyonuymuşlar gibi Eli'a yaslandı. Anlayabileceğim bir şeydi. Warwick bana dokunmuyordu, ama yine de onu her yerde hissediyordum, gölgesi tam arkamdaydı, ihtiyacım olabilecek her türlü enerjiyi sunuyordu, bir sandığı parçalayıp içinde istiflenmiş tüfekleri gösterirken.

Killian bir diğerinin üstünü yırttı ve daha fazla tüfek tuttu. Bu sefer hapları saklayan sahte bir alt kısım yoktu. Bunların içinde sadece silahlar vardı. Yüzlercesi.

"Bahse girerim bu tren sınıra doğru gidiyordur." Warwick tüfeklerden birini aldı ve kontrol etti. "Budapeşte'ye saldırmak için orada kurduğu ordu için silahlar."

"O zaman çizelgesini hızlandırmış olabiliriz." Eli bir tane daha patlattı. Daha fazla silah.

Eli haklıydı. Istvan laboratuvarının kaybına kas gücüyle karşılık verecekti. Gücünü yeniden hissetmeye ve herkesin kontrolün kendisinde olduğunu bilmesine ihtiyacı vardı.

"Zaten olacaktı." Warwick omuz silkti. "O zamana kadar dinlenmeye çalışmamızı öneririm. Budapeşte'ye dönmek için uzun bir yol var ve bu son seferimiz olabilir." Tüfeği doldurdu ve horozunu kaldırdı. "Ben uyanık kalıp nöbet tutacağım... yönümüz de dahil olmak üzere herhangi bir değişiklik olursa size haber veririm."

"Hayır. Ben yaparım." Wesley ayağa kalktı, bakışları Rosie ve Killian'a doğru kaydı. "Zaten şu anda uyuyamam." Onları birlikte görmenin onu incittiğini biliyordum; enerjileri şehvet ve mutlulukla şarkı söylerken aynı alanda olmak için mücadele ediyordu.

"Vardiyalı çalışacağız." Warwick başıyla onu onayladı ve tüfeği uzattı. Sanki o da aynı şeyi hissetmiş gibi Wesley'nin teklifine karşı çıkmadı. Wesley ağzı sıkılaşıp tüfeği aldı. Çıkışa doğru ilerledi, araziye ve üzerimize gelen her şeyi görebilmek için kapı aralığına yerleşti.

Warwick konuşmadı. Elimi tutarak beni bir köşeye götürdü, duvardan aşağı kayarak beni de yanına çekti. Göğsüne yaslandım ve o da kollarını etrafıma dolayarak beni sıcaklık ve korumayla sardı. Kalp atışlarım onun kollarının rahatlığında sakinleşti, onun varlığı ruhumdaki bazı yırtık kenarları yatıştırdı.

Elini tutarak parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Öncesi için." Bunu söylememe gerek yoktu. Neden bahsettiğimi biliyordu.

Karl'ı öldürdü. Bunu benden almadı; benim *için* yaptı.

Kendi başıma yapmam gerekenler vardı. Kendim yapmam gerekiyordu. Hâlâ aynı pozisyonda oturan ve uyuşuk bir şekilde Birdie'ye bakan Caden'a bakarken, Istvan'ın sonunu kimin daha çok hak ettiğini merak ettim.

İstismar ettiği, üzerinde deneyler yaptığı, sırtını döndüğü ve annesiyle birlikte Oyunlarda ölüme terk ettiği oğlu. Ya da babasını öldürdüğü için yanına aldığı yetim kız, üzerinde deneyler yaptığı ve işkence ettiği kız. Daha fazla kontrol elde etmek için sadist bir tacizciyle evlendirmeye çalıştığı kız.

Daha fazla güç elde etmek için hem Caden'i hem de beni sattı ama yine de yeterli olmadı.

Istvan için hiç olmadı.

Caden ve ben Birdie'nin kasıtlı olduğunu biliyorduk. Istvan onu bilerek vurdu. Istvan'ın Andris'e yaptığı gibi, Ling'i öldürerek oğlunun önemseyebileceği tek şeyi elinden almak istedi. Istvan her zaman izliyor,

gözlemliyor, diğerlerinden daha çok şey fark ediyordu. Caden Oyunlarda Birdie'yi çağırduğında

Oğlunun yüzündeki korkuyu görünce, Fae kızının bir düşman olmadığını anladı. Orada duygular vardı. Markos en derin ihanet olduğunu düşündüğü şeyin intikamını almak istiyordu.

Caden'ın *bir fae* olan Birdie'ye aşık olması en büyük sadakatsizlikti.

Onu incitmek, oğlunu vurmaktan daha etkiliydi. Tanrılara şükürler olsun ki Birdie tam bir baş belasıydı ve Istvan'ın kazanmasına izin vermedi. Onu o kadar kolay alt edemezdi.

Tren ileri geri sallanırken kaslarım Warwick'e doğru gevşedi, gecenin olayları üzerime çöktü. Ona doğru kıvrılıp başımı göğsüne yasladığımda kolları etrafımda sıkılaştı.

Yapmak istediğimiz şeyi yaptığımız, en azından Istvan'ın kanatlarını kırptığımız için gurur duyuyordum ama asıl mücadelenin hâlâ önümüzde olduğu gerçeği içimi kemiriyordu. Trenin etrafına bakarken dehşete kapılmıştım. Bu insanlardan bazıları -ailem- hayatta kalamayabilirdi.

Rosie ve Killian birkaç sandığa yaslanmışlardı. Rosie başını Killian'ın kucağına koymuş, parmağını saçlarının arasından geçirmiş, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle onu izliyordu. Hiç görmediğim bir ifadeyle. Tam bir hayranlık. Killian istese de bunu saklayamazdı. Adam ona tamamen aşıktı ve onları birlikte izlerken yüzümde bir gülümseme oluştu. Yüksek asil lider soyunup soğana dönmüştü; bana karşı bile takındığı cephe, oynadığı rol Rosie'yle birlikte dağılmıştı.

Bazıları çok az ortak noktaları olduğunu düşünebilirdi, ancak her ikisi de hayatta kalmak, güç ve para için rollerini oynayarak çok benzer hayatlar yaşamışlardı. Geçmişleri anlayış ve saygıyla örülmüştü. Ve bir kez olsun, ikisi de gerçekte kim olduklarını birlikte bulabildiler.

Sağımdaki duvarda Ash, Lukas ve Kek birlikte mırıldanıyor, fısıldaşıyor, gülümsüyor ve şakalaşıyorlardı; aralarındaki etkileşim tam bir bütünlük oluşturuyordu. Ash dayanak noktasıydı ama üçü kimsenin açıklayamayacağı bir şekilde birlikte çalışıyordu.

Eli ve Ember uzak duvarda, bağlantı kapısını engelleyen kasalara yaslanmışlardı ve benim için neredeyse yabancı olmalarına rağmen, onları, özellikle de Ember'ı sonsuza dek tanıyormuşum gibi hissettiğimi inkâr edemezdim. Belki de paylaştığımız sihirden, garip bir aile bağından kaynaklanıyordu.

Başka bir bağ odağımı alsa da, Scorpion'un Hanna'yı metal bir çubuğa bağlamasını izlerken kalbim sızladı, elleri arkasındaydı ve bilinçsiz vücudu çubuğa doğru yığılmıştı. Onun acısını hissedebiliyordum. Onun acısını hissedebiliyordum.

Bunun onun iyiliği için yapılması gerektiğini bilmek, yine de bunu yaptığı için kendisinden duyduğu tiksintiyi ortadan kaldırmadı.

"*Scorpion.*" Ona doğru uzandım. Başını hafifçe gölgeme doğru çevirdi. Ağzını açmadı ama başını sallayarak ne dediğimi anladı ve tek bir kelime daha etmedi. *Bana ihtiyacın olursa buradayım.* Aramızdaki duvarı anında geri çekti, mücadelesinin bir parçası olmamı istemiyordu.

Anlamıştım. Bazen sadece kendi başınıza kalmanız ve travmayla yapabileceğiniz tek şekilde başa çıkmanız gerekir. Warwick ve bana bağlı olmak onun için kolay değildi. Hanna kurtarılamayacak kadar kötü durumdayken daha da zordu.

Bu düşünceyle gözlerimi kapatarak Warwick'in içine gömüldüm, kalp atışları müzik gibi kulağıma çarpıyordu. Hayatın sesi. Onun varlığı, ben doğmadan önce uydurduğum ve bu dünyaya adım attığım anda söylediğim bir şarkıydı, onu da içinde olmaya çağırıyordu çünkü hayatımın bir saniyesinde bile onu bu dünyada bir yerlerde istememiş olamazdım.

Karnından derin bir titreşim geldi, boğazına kadar uğuldadı, ona uzandığımı hissetti. Ruhum onunkinin içine battı, kıvrıldı ve süzüldü, kendimi bir battaniye gibi sardı. Warwick ve ben her zaman birbirimizin beynini sikmek isteyecektik, biz buyduk, ama şu anda bu rahatlıkla ilgiliydi. Bu cehennem gibi dünyada bir anlığına da olsa güvende hissetmek ve sevilmek.

"Mutlu Noeller prenses," diye kulağıma homurdandı, kollarını etrafıma daha sıkı sardı, gölgesini kullanarak beni kokusuyla, sıcaklığıyla, vücuduyla... aşkıyla daha da örttü.

Varlığımın her zerresinde hissedebiliyordum, ona daha çok sarılmamı sağlıyordu, gözlerim yaşıyor, sonsuza dek burada kalmak istiyordum.

"Warwick..." Sesim zar zor çıkıyordu, ona daha da yaklaşmıştım ama yeterince yaklaşmıyordum. Birinin ona zarar vereceğini, onu benden alacağını düşünürken hissettiğim panik, dehşet ve sahiplenme duygusu. Akıl sağlığım da dâhil olmak üzere hiçbir şey gazabımdan korunamazdı.

"Shhh..." Nefesi kulağıma doldu, burnu burnumun içine girdi. "*Uyu, Sötét démonom.*"

Vagon ray değiştirirken sallandı ve sarsıldı. Gz kapaklarım patlayarak açıldı, içgüdülerim uzuvlarımı hareket ettirdi, elim bir şeye çarptı ve onu yere düşürdü.

"Ahhhh!" Poposu yere çarptığında Opie'nin sesi haykırdı.

"Kahretsin, Opie!" Başımı Warwick'in derin bir uykuya daldığım uyluğundan kaldırdım. "zr dilerim!"

"Tanrım, Fishy, sert şeylere başlamadan önce güvenli bir konuşma yapmamız gerekmez mi?" Ayağa kalkarak poposunu ovuşturdu.

Chirp! Bitzy sırtındaki çantadan bana ters ters baktı ama hiçbir şey kıkırdamamı engelleyemedi.

"Ne giyiyorsun?"

"Yargılamayın!" Opie avuçlarını havaya kaldırdı. "Demek istediğim, burada çalışacak çok az şeyimiz var ve vay canına... kalite vasatın altında, ama biliyorsun ki hiç yoktan mucizeler yaratabilirim." Etrafındaki kasaların parçalanmış ambalaj kâğıtlarını hula eteği gibi savurdu. Mermiler başında yüksek bir ta şeklinde dizilmişti; göğsü ve yüzü bir savaşçı gibi barutla işaretlenmişti. Sakalı rglyd ve saçları koyu yeşil kumaştan topuz yapılmıştı,üzerinde kırmızı lekeler vardı. Bitzy'nin başının tepesinde tek bir mermi vardı, yüzü barutla boyanmıştı ve koyu yeşil-kırmızı bir şort giyiyordu. "En azından kumaş önceden kravat boyalı geldi."

Bakışlarım o koyu yeşil malzemeyi daha önce gördüğüm yere kaydı. Ash'in Birdie'nin kanamasını durdurmak için kullandığı Caden'ın gömleği paramparça olmuştu.

Yanağım irkildi; boyanın Birdie'nin kanı olduğunu mu bilmek istiyorlardı?

Warwick arkamdan ofladı, dudaklarında bir sırtıma dans ediyordu, başı titriyordu. "Eğer mermimiz biterse, kafanı silahıma sokarım."

"Ohhhh. Evet, lütfen..." Opie kızardı, başını salladı.

Chirp!

Opie gözlerini kırpıştırdı ve ciddileşti. "Hayır, hayır demek istedim..." Opie başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı. "Bunu istemiyorum. Kulağa çok kötü geliyor." Boğazından küçük bir mırıltı geldi. "Ve gerçekten vahşi."

Chirp! Chirp! Cik cik!

"Ben yapmadım!" Opie ellerini kalalarınınzerine koydu. "Kastettiğim bu değildi."

Chirpchirpchirppp!

"Sözünü geri al. Tamamen bir yanlış anlaşılmaydı!"

Chirp! Chirp!

"Oh, bana bunu yapma... sanki daha önce parmaklarını oraya sokmuyormuşsun gibi."

Warwick'ten bir inilti yükseldi ve Opie ile Bitzy tartışırken ben de ona doğru döndüm.

Warwick gözlerini bana dikti.

"Bir nevi bunun içine girdin." Omuz silkerek sııttım.

"Girdim."

"Ne zamandır uyuyorum?" Saçlarımı geriye taradım, karnım ağılıktan gurulduyordu.

"Muhtemelen dokuz saat kadar."

"Ne?" Yıllardır bu kadar uzun uyumamıştım. "Uyudun mu?"

"Biraz." Bir omzunu silktilti, sanki ağrıyormuş gibi geriye doğru yuvarladı. Muhtemelen öyle olduğunu fark ettim... Uyuduğum süre boyunca, ağrısa da rahatsız olsa da kılını bile kıpırdatmamıştı.

"Buna ihtiyacın vardı." Warwick'in bakışları ağır, sesi çakıltılıydı.

"Parmakların da oradaydı." Opie'nin sesi anımızı böldü ve başımı tekrar ovuşturmama neden oldu. "Bana masum rolü yapma. Ağacın mantarları bittiği için huysuzsun."

Chirp!

Warwick bir nefes aldı, başını duvara yasladı, gözleri hiç dalgalanmadı. "Parmaklarının nerede olduğunu düşünmek bile istemiyorum," diye homurdandı, bacaklarımı tutup kucağına aldı ve beni içine çekti. *"Ben sadece parmaklarımın şu anda nerede olduğunu düşünmek istiyorum."* Hayali ellerinin kıvrımlarımda süzıldüğünü hissetmek nefesimi kesiyor, sinirlerimi ateşliyordu. Kocaman elleri kalçalarımın üzerinde dururken başparmağının göbeğime sürtündüğünü, parmaklarının yavaşça içeri kaydığını hissettim.

"*Siktir.*" İçimi çektim, vücudum anında alev almıştı. Hiçbir şey olmuyormuş gibi davranmaya çalışırken tırnaklarım kollarına batıyordu. Daha derine itti, yüzünde bir sırıtışla daha sert pompaladı.

"Warwick..." Dişlerimi sıktım, orada gevşekçe durmayı bırakmam için bir uyarı.

"Ne?" Kulağımı ısırıldı. *"Seni tam burada boşaltmak istiyorum. Ne kadarını bilecekleri sana bağlı prenses. Ne kadar sessiz olabilirsin?"*

Dudağımı ısırarak etrafıma bakındım. Çoğu kişi uyuyordu. Scorpion şimdi nöbetteydi ama dışarıda merdivenlerde oturuyordu.

"Kahretsin, kızımın kirli olduğunu biliyordum." Kulağıma homurdandı, hayalet parmakları daha uzağa itti, daha hızlı hareket etti, beni mantıklı olma noktasını geçmeye zorladı.

Göz kapaklarım kapandı, durmam gerektiğini biliyordum. Arabada hepimiz birbirimizin üzerindeydik ama zevk beni ele geçirdi, yüksek sesle inlememek için dişlerimi sıktım.

Fantom ağzı kalçamı ısırды, beni sarstı, dili amımı keserken gerçek kolları beni sadece sarılıyormuşuz gibi tuttu. Boğazımdan bir çığlık yükseldi, eli ağzımı kapattı, gölgesi daha derine dalarak vücudumu esir alırken sesi engelledi. Hem ağzının hem de parmaklarının beni çalıştırdığını hissettiğimde kaslarım titredi, mutluluk gözlerimi geri yuvarladı. Karşılık verip oyun alanını eşitleyemedim bile. Kontrol tamamen ondaydı, bedenim ona o kadar ihtiyaç duyuyordu ki kimin duyduğunu ya da fark ettiğini önemsemeyi bıraktım. Zaten çoğu enerjimizi hissediyordu.

"Warwick," diye fısıldadı gölgem kısık sesle. "Beni tam burada becer." Beni kavrayışı neredeyse acı verici hale geldi, ancak bu sadece beni daha da ıslattı. *"Kımıldama,"* diye emretti kulağıma, sesi kalın ve boğuktu.

Kaslarım kilitlendi, horozunun girişimi kızdırdığını hissettiğimde doğal olarak tepki vermemeye çalıştım, dişlerim çığlık atmamak için boynunu ısırды.

Vahşi bir kedinin uluması gibi, ses arabanın içinde yankılandı. Panik ve telaş beni ayağa kaldırdı, Warwick'le aramızdaki bağı ve anı buz gibi kesti. Etrafımda dönerken dikkatim sese yöneldi.

Hanna dişlerini göstererek, gözlerini kısarak, sanki saldırmak ve öldürmek istermiş gibi bağlarına karşı direndi.

"Kahretsin!" Scorpion geri çekildi, vahşi bir hayvan gibi ona yaklaşırken kollarını indirdi. *"Hanna."*

"Siktir git! Bırak beni!" diye haykırdı, köpek dişleri normal insan dişlerinden daha uzun görünüyordu, göz bebekleri büyümüşü.

"Sakin ol, küçük engerek. Sana zarar vermeyeceğiz."

Çılgınca çırpınıyor, Scorpion her hamle yaptığında tıslıyor ve hırıliyordu.

adım.

Istvan'ın Hanna'ya yaptıklarından duyduğum gerçek dehşet beni tam kalbimden vurdu.

bağırsak. Hepsi etrafındaydı ve onun başına gelenleri izliyorlardı. Ben izlemedim. Markos'a geri döndüğünde her şeyin daha da kötüye gittiğini biliyordum. Onu tekrar haplara başlattı.

Bana Joska ve Samu'yu hatırlattı. Onları vahşileşirken görmek. Büyük ihtimalle artık hayatta bile değillerdi. Beyinleri neredeyse erimişti.

Hanna da aynı sonucu alır mıydı?

Kıpırdandı, kıpırdandı ve garip bir ses çıkardı.

"Siktir." Scorpion alnını ovuşturarak bana ters ters baktı. "Siz ikiniz gerçekten de hayali pantolonlarınızın içinde biraz daha tutamadınız."

"Ne?" Başım sarsıldı, yanaklarım kızardı.

Scorpion'un gözleri kısıldı, yüz ifadesi "*aptal numarası yapma*" diyordu.

"Hepimiz sizi hissedebiliyoruz," diye haykırdı Scorpion. "Özellikle ben... ama tahmin edin ne oldu? Hayvanlar da öyle. Kokuları ve enerjiyi daha iyi algılayabiliyorlar. İçgüdüleri tepki veriyor ama insan kısmı şaşkın ve korkmuş durumda."

Etrafımdaki herkese, sonra da Hanna'ya bakarken yanaklarıma sıcaklık doldu.

"Bu bir çiftleşme sesi." Scorpion burnunu sıktı.

"Ne? Bunu nereden biliyorsun?" Tereddüt ettim.

"Çünkü..." Akrep birdenbire utanmış gibi görünmeye başladı. "Yaban kedileri hakkında bir şeyler okudum." Bir omzunu kaldırdı. "Bazı şeyleri anlayabilmek istedim. Anlıyorum."

Bunun ne anlama geldiğini bildiğim için göz kapaklarım duyguyla titredi. Scorpion önemsemediği sürece bunu yapmayacaktı. Hem de çok. Onun yanında olmak, yardım etmek ve geçirebileceği tüm değişiklikleri fark etmek istiyordu. Kurtarılabilse de kurtarılamasa da her adımda onun yanında olmak istiyordu. Ondan vazgeçmeyecekti. Ne kadar özlediğimi fark ettim, ama muhtemelen yokluğum yüzünden bu bağlar daha da güçlendi.

"Scorp."

Beni başından savdı ve sadece Hanna'ya odaklandı. Nefes nefese kalmıştı, vahşi gözleri onun her hareketini izliyordu. Yüzünden ter damlıyordu, teni solgundu.

"Beni şimdi çöz," diye talep etti.

"Yapamam." Scorpion onun önünde çömeldi, ses tonunda keder vardı. "Hanna..."

Adını duyunca irkildi, burnu alevlendi. Beyninin hesap yaptığını ve çevresini algıladığını görebiliyordum.

"Acıyorlar," diye yalvardı kollarını göstererek. "Lütfen. Söz veriyorum hiçbir şey yapmayacağım." Bakışları Scorpion'unkilerle buluştu. "Onu önemsemediğini söylemiştin."

Ben. Bana asla zarar vermezdi. Ben her yeri incitirim. Anlamıyorsun. Delirecekmişim gibi hissediyorum. *Lütfen, Scorpion*. Daha fazla hapa ihtiyacım var. Lütfen. Sadece birazcık. Sadece biraz rahatlamaya ihtiyacım var."

Scorpion'un çenesi kasıldı, göz kapakları kısa süreliğine kapandı.

"Yapamayacağımı biliyorsun, küçük engerek."

Sanki bir düğmeyi çevirmiş gibi ileri atıldı, bağlı kolları onu Akrep'ten sadece birkaç santim uzakta durdurdu, çenesi kırıldı ve tısladı.

"Siktir git! Senden nefret ediyorum!" Tekmeledi ve çılgılık attı.

"Ölmeni istiyorum! Bıçağımı karnına saplamak için sabırsızlanıyorum! Seni dişlerimle parçalamak için!"

Scorpion ayağa kalktı. İfadesi değişmedi, ancak kalbine saplanan varsayımsal bıçağı hissedebiliyordum.

"Seni önemsemişimi mi sanıyorsun? Sen zavallısın!" Feryat etti.

"İğrenç, iğrenç bir fae! Ver şu lanet hapları bana!"

"*Ciddi olmadığını biliyorsun.*" Gölgem onunkinin yanındaydı.

Bakışları hâlâ kızın üzerindeydi, başını onaylarcasına hafifçe eğdi, hiç de ikna olmuş görünmüyordu.

"*Yüksekten aşağı iniyor. Ne söylediğinin farkında değil.*"

"Biliyorum."

Ona sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemekten başka bir şey istemiyordum ama öyle olup olmadığını bilmiyordum. Hanna'nın iyi olup olmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kalbim onun için acıyordu. Hanna için. Sevdiğin birini kaybetmek korkunç ötesiydi ama eşini kaybetmek...

İmparatorluklar böyle yıkılır.

Boşlukta bir gıcırtı duyuldu ve tren sarsılarak durdu, hepimizi öne doğru fırlattı.

Bir ara hepimiz birbirimize baktık. Herkes anlamış gibiydi. Trende geçirdiğimiz zaman, yeniden toparlanmamız gereken o sakın an...

Az önce sona erdi.

Bölüm 31

Warwick

Tren sarsılarak durdu ve başım, Scorpion görev yerini terk ettikten sonra insansız ve korumasız bırakılan kapalı kapıya doğru savruldu.

Dişlerimi sıkarak çıkışa doğru ilerledim. Kargo vagonunun pencereleri yoktu, bizi dışarıdan gizliyordu ama aynı zamanda dış dünyayı da bizden saklıyor, bizi tehlikelere karşı kör bırakıyordu.

Akşamın erken saatlerinde dışarıya bakabilmek için kapıyı biraz araladığımda trenin düdüğü çaldı. Güneş çoktan ufku gerisine düşmüştü. Araziyi yakalamaya yetecek kadar ışık bırakmıştı.

"*Bazdmeg*," diye tısladım, neye baktığımı tamamen kavramıştım.

Markos'un ordusunun Ukrayna ve Macaristan sınırı boyunca yığınak yaptığını, tankların ve askerlerin savaşa hazırlandığını görmüştük. Birliklerinin bu kadar olduğunu sanıyordum. Macaristan'ı işgal etmek için hepsi oradan ayrılacaktı.

Istvan'ı hafife almamam gerektiğini bilmeliydim.

Bu tren bizi umduğum gibi batıya götürmüştü ama düşündüğüm yere değil. Slovakya'daydık.

Bu bölgeden daha önce yüzlerce kez geçmiştim. Artık pek köy sayılmazdı, daha çok Slovakya ve Macaristan arasında bir sınır kavşağıydı, sizi kuzeyden doğrudan Budapeşte'ye götüren 22 otoyolunun dışındaydı.

Istvan Macaristan'ı kuşatmış, kuzeyden ve doğudan Sonya'nın üzerine geliyordu. Alanı dolduran çadır denizi ve görebildiğim kadarıyla yayılmış düzinelerce tank, kamyon ve asker, savaşa fazlasıyla hazır olduklarını gösteriyordu. "Kül kabuğuna sıçayım," diye mırıldandı Ember

y a n ı m d a , her şeyi içine çekerek.

Askerler bağırdı, figürleri kargoyu boşaltmaya hazır bir şekilde gelen trene doğru hareket etti.

Kapıyı çarparak kapattım, bakışlarım boşlukta geziniyordu, tek bir çıkış yolumuz olduğunu biliyordum, o da bir sonraki arabaya açılan kapıydı. Bu

kaçmak için tek şansımızdı. İkisinin arasından sıvışmak için.

"Şunları hemen kaldırın," diye emrettim, kapıyı kapatan sandıkları işaret ederek. Kek, Lukas ve Ash kasaların üzerindeydi ve onları yoldan çekiyorlardı. "Onu sessiz tutun..." Omzum Scorpion'un omzuna çarptı, bakışlarım Hanna'ya *kaydı, yoksa onu kendi ellerimle öldüreceğimi* söyledim.

Çenesi kilitlendi ama başını salladı, onu çözmek için yere düştü ve ağzının etrafına bir bez bağladı. Bunun yeterli olacağını umuyordum çünkü tek bir çılgılık atarsa işimiz bitmişti.

"Onu yakaladın mı?" Caden'a döndüm ama dönmeme gerek yoktu. Ne soracağımı zaten biliyordu.

Başını salladı ve kollarını Birdie'nin baygın bedeninin altına sokarak onu kolayca kaldırdı.

Kovacs ve ben kapıya doğru ilerleyip kapıyı kırarak açmadan önce açık bir sandıktan silah ve cephane alarak herkese geri attım, kampın bir tarafta olduğunu ve diğer tarafta terk edilmiş bazı binalarla bir orman olduğunu gördüm. Muhafızların yaklaştığını duyabiliyordum, bazıları yüklerini boşaltmak için önümüzde duran arabanın kapılarını açmıştı bile, ayak sesleri bizimkine doğru geliyordu.

Hepimizin dışarı çıkması için yeterli zamanımız olmazdı.

Kovacs fısıldayarak, "Şu anda senin dikkat dağıtıcılarından biri gerçekten işimize yarayabilirdi," dedi, sesi içinde yükselen paniği gizlemeye çalışıyordu, büyü fokurduyordu, tehdidi hissediyordu ama yine de kontrol altında tutuyordu.

"O zaman kıcıma peynir sür ve bana kraker de." Cal'ın minik sesi omzumun yanından vızıldadı. "Dikkat dağıtmak benim göbek adımdır."

"Beverly olduğunu sanıyordum." Simmons onun yanına uçtu. Cal Simmons'a ters ters baktı. "Hayır, *değil*."

"Evet, adını büyükannenden almışsın-" "Şşşşşş. Uuuuppp." Cal dişlerinin arasından alay etti.

"Ne giyiyorsun lan sen?" Eli Cal'a göz kırptı ve neredeyse tıpatıp Opie gibi giyinmiş olduğunu fark ettim. Aynı parçalanmış kâğıt etek, gövdesinde ve yüzünde barut desenleri vardı ama taç yerine mermileri bir savaşı kolyesi gibi boynuna asmıştı. Ayrıca boynunda içi bir şeyle dolu küçük bir çuval vardı.

"Bu orijinal bir fırınlanmış ürün," diye yanıtladı Cal. "Ayrıca, çişlerimin serbest kalmasını sağlıyor." Cal yarım yamalak bir selamla uçtu, kâğıt etek havada dönüyor, hiçbir şey saklamıyordu.

"Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız leydim." Simmons uygun bir selam vererek Cal'ı arabadan dışarı kadar takip etti.

"Bize herhangi bir şekilde yardım edecekler mi?"

Hırladım. "Yarı yarıya şansımız var." Ember omuz silkti.

"Altmış-kırk'ı dene," diye homurdandı Eli. "Ve pozitif değil."

"Yardımaımıza ihtiyacın var mı Fishy?" Opie, Brexley'nin omzundan seslendi.

"Nooooooo." Neredeyse herkes hep bir ağızdan cevap verdi.

"Ne?" Opie bön bön baktı. "Ama yüzde 90 başarı oranına sahibim."

Chirp!

"Tamam, belki bir seksen..." Opie cevap verdi. "Sağlam bir kırklık."

Arabamızdan gelen sesleri duyduğumuzda Ash kıs kıs güldü, kilitli kapı sallanıyordu. Kaslarımdaki gerginlik arttı, parmağım tetiğe gitti, buradan çıkış yolumuzu vurmaya hazırdım.

"Ne. Ne. Kahretsin?" Dışarıdan bir erkek sesi bozuk bir İngilizceyle konuştu. "O da neydi?"

"Peri tozu bombası!" Cal kıkırdarak şarkı söyledi. "Benden uzak dur, iğrenç alt-fae."

Cal, "*Kibirli* demek istiyorsun," diye karşılık verdi. "Ve kibar olsanız iyi olur. Bu peri tozu az önce üzerinize serptiğim saf barut, aptallar. Bir fiske alev... vınnn! Kızarmış zombiler!"

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime, muhafızların dikkati dağılmışken Killian ve Rosie'ye gitmelerini işaret ettim. "Sanırım o uçan fareyi sevmeye başlıyorum."

Grup teker teker arabadan gizlice çıktı, birliğin bulunduğu yerin karşı tarafına atladı ve arkasına saklanmak için terk edilmiş binaya doğru koşmaya başladı.

Silah sesleri ciğerlerimdeki havayı durdurdu.

"Gerçekten mi? Yapabileceğinin en iyisi bu mu?" Cal'ın güldüğünü duydum. "Berbatsın, beyin özürlü."

Muhafızların bize değil de perilere ateş ettiğini fark ettiğimde burnumdan nefes verdim.

"Git." Elimi Kovac'ın sırtına bastırdım. Trene binen son iki kişiydik. Bir hayalet gibi dışarı süzüldü, ben onu takip ederken neredeyse sessizce karanlığa karıştı. Bağımız koruyucu bir kalkan gibi gecenin içinden geçiyordu.

Alanı temizledikten sonra durmadım. Hızımı kesmeden, grubu asker kampının etrafından dolaştırdım. Macaristan'a geçerken, temiz bir kaçış yaptığımızı hissetmek için bizi birlikten yeterince uzağa götürdüm. Casuslar muhtemelen her iki taraf için de bu bölgenin her yerindeydi. Sürekli tetikte olmamız gerekiyordu.

Nefes nefese kalan Scorpion, Hanna'yı omzundan kaldırdı; Hanna bunca zamandır ona karşı savaşıyor ve mücadele ediyordu. Hanna ona tekme atıyor ve tıslıyor, bağlarından ve ağzındaki tıkaçtan kurtulmaya çalışıyordu.

"Kahretsin, küçük engerek." Başının arkasını kavradı, hareket edemesin diye bedenini kendi bedenine sabitledi. Sesi alçak ve talepkârı. "Sakin ol. Sakin ol."

Hanna'nın boğuk çığlıkları anında kesildi, vücudu kilitlendi, göğsü kabardı, adam saçlarını sıkıca kavradı, bakışları birbirlerine sabitlendi. Birbirlerinin beynini sikmeden önce onlara on saniye verdim.

"Nereye gidiyoruz?" Caden, Birdie'nin bedenini kollarının arasında daha yukarı kaldırdı. "Duramayız. Bu bölge casuslarla dolu olacak. Muhtemelen bizim tarafımızda değillerdir." Benim düşündüklerimi tekrarladı, zihni bu bölge hakkında bildiğim tüm bilgileri alıyordu.

Killian, "Csehvar yakınlarındaki güvenli evimden yaklaşık bir günlük yürüyüş mesafesindeyiz," diye konuşunca dikkatle başımı kaldırdım.

Kız kardeşimin olduğu yerde. Simon. Kitty.

Ağzım cevap vermek için açılmıştı ki arkamdaki karanlık ormanda bir dal kırıldı. Sanki hepimiz senkronize olmuşuz gibi, grubumuz gürültüye doğru döndü, silahlar kurulu ve ateş etmeye hazırды.

"Beni vurursan kız kardeşin çok kızar." Ağaçların arkasındaki gölgelerden bir figür çıktı.

Brexley'nin kolu düştü, ağzı şok içinde açıldı. "Za-Zander?"

"Brexley?" Boğazında küçük bir kişneme duyuldu, sevinç ve şok onu görmek.

"Aman Tanrım, Zander." Brexley ona doğru koştu. Onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı.

"Seni bir daha göremeyeceğimi sanmıştım," diye fısıldadı Zander ona. "Seni görmenin ne kadar güzel olduğunu anlatamam."

"Aynı," diye hıçkırdı.

Onu tekrar sıktı, geri çekilmeden önce gözleri omzunun üzerinden benimkileri yakaladı.

Bu doğru, midilli çocuk, geri çekil.

"Lordum." Zander başını Killian'a doğru eğdi ve herkesi selamlamak için başını salladı.

"Zander, burada ne yapıyorsun?" Killian arkasındaki ormandan daha fazla figürün çıkmasını izleyerek sordu. Çoğunu Sarkis'in ordusundan tanıyordum ama hiçbirinin ismini bilmiyordum.

"Nöbet tutuyorum. Istvan'ın birliklerini ve hareketlerini gözetliyorum," dedi alçak sesle, diğerleri sessiz ve arka planda kalarak. Grubunun liderinin o olduğu açıktı. "Mykel bizi her yere yaydı. Budapeşte'ye ve sınırlara yakın." Istvan'ın kampını göstererek başıyla arkamızı işaret etti. "Birkaç gündür onları izliyoruz. Treni ve silah seslerini duyduk."

"Evet, o bizdik." Ash homurdandı. "Anlaşıldı."

Zander bize el salladı. "Burada kalmak çok tehlikeli. Etrafta çok fazla göz ve kulak var. Beni takip edin." Arkasını döndü, biz takip ederken kendi grubu önden gidiyordu. Zander bizi ormanın içinden bir köy yoluna yönlendirirken silahlarımızı çekmiş, tetikte bekliyorduk.

Grubu vadinin içinde kayboldu, karanlık ötesini gizliyordu. Birkaç dakika sonra bir motor titredi, bir Hummer yanaştı, farları sönmüktü.

"Sanırım yeraltı garajımı bulmuşlar," diye mırıldandı Killian.

"Evet, bundan bahsetmişken." Brexley yüzünü buruşturdu. "Diğer güvenli evinizde daha az motosiklet var. Ve silahlar... ve yatağınız kırık olabilir."

"Bekle. Ne?" Killian olduğu yerde durdu.

"Hadi," diye sırtarak Hummer'ın yolcu kapısını açtım ve Kovacs'ı içeri çektim. Sıçan gibi doluşmak zorunda kaldık. Wesley, Scorpion, Hanna, Caden ve Birdie en arkaya bindiler, biraz daha arka koltukta sıkıştılar, ben de Kovacs'ı ön tarafta kucağıma aldım. Zander'in adamlarından bazıları dışarıda, ayakları yan panelde, bir elleriyle aynaları tutarken, diğer ellerinde silah vardı. Zander bizi yolun aşağısına doğru uçurdu, her an belanın diğer taraftan gelebileceğini ve kan arayabileceğini biliyordu.

Hummer, sık ormanlık ve engebeli arazide zıpladı ve sallandı, bilmeyen kimsenin bulamayacağı toprak bir yolda ilerledi

Bu konuda. Ana yoldan otuz dakika kadar uzaklaştıktan sonra Hummer bizi büyüklerin arasından geçirdi ve çalılarının arasında gelişimizi gizleyen muhafızları uyardı. Zander bir kapının önünde durduğunda bir avuç insan dışarı çıktı. Bir adam Zander ve grubunu tanıyarak başını salladı ve kapıyı bizim için açtı.

Güvenli ev neredeyse çıplak gözle görülemeyecek kadar gizliydi. İki katlı büyük bir ev, ağaçlarla aynı ahşaptan inşa edilmişti ve sanki ormanın bir parçasıymış gibi ormanın içinde ve etrafında kıvrılıyordu. Sihir gibi çevresine uyum sağlamıştı. Amacın tam olarak bu olduğundan hiç şüphem yoktu.

Zander arabayı park ettiği anda ön kapılar açıldı. Mykel dışarı çıktı, yüzünde kötü haber korkusuyla sıkışmış, soğukkanlı bir ifade vardı. Muhtemelen her an bir savaş ilanını bekliyordu.

Bakışları at değiştiricinin üzerindeydi, bir rapor bekliyordu ama Killian'ın çıkışını görünce sarsıldı, sonra hızla yaralı Birdie'yi arabadan çıkaran Caden'in üzerine düştü. Scorpion Hanna'yı da onlarla birlikte arkadan sürükledi. Mykel ne olduğunu sorma zahmetine girmedi, duruma hemen tepki verdi.

"Zander, Caden'a kliniği göster." Caden'a at değiştireni takip etmesini işaret etti. Mykel'in bakışları Hanna'ya kilitlenmiş, onun vahşi bir hayvan gibi tıslayıp pençelemesini izliyordu. Solgun yüzünden ter boşanıyordu, gözleri ateşten parlıyordu, yüksek ateşten düşüyordu. "Scorpion, Hanna'yı da oraya götür."

Scorpion Hanna'yı kollarının arasına alarak Caden ve Zander'in peşinden gitti.

Hırıltıları arkamızdan yankılandı ve aramızda iç parçalayıcı bir sessizlik bıraktı.

Uzun bir süre hepimiz arkalarında bıraktıkları boşluğu izledik; dile getirilmeyen bir düşünce aramızda asılı kaldı -Hanna artık Istvan'ın olabilirdi.

"Amca." Brexley sonunda konuştu. Sesi yumuşaktı ama bir şekilde geceyi bıçak gibi keserek Mykel'in başını ona doğru çevirdi.

"Brexley?" Gözleri irileşti. "Bir şeyin yok." Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir duygusallık kaşlarını çattı ama Andris'in aksine ona doğru koşmadı. Bir şey onu geride tutuyordu, sanki kızın ona sarılmasını isteyip istemediğini bilmiyordu.

Brexley de öyle. Kaskatı kesilmişti, suçluluk duygusu ve utancı o gece hapisneden kaçarken incittiği, değer verdiği insanlar için gölgesi gibi üzerime düşüyordu. Kaçtığı ve bizi terk ettiği için.

Birbirlerine baktılar, kimse ilk hamleyi yapmadı.

Onu dürttüm, ileri doğru ittim, hareket ayaklarını ona doğru hareket ettirdi, ördükleri duvarları yıktı. Gözleri parladı, kolları açıldı ve bir boğulmayla kollarına düştü, acısı ve ıstırabı içimi parçaladı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm."

"Öyle olduğunu biliyorum." Sadece onunla konuştu. Sarılma biraz sertti ama altındaki sevgiyi görebiliyordum. Hâlâ birbirlerini çok iyi tanımıyorlardı ama onlar bir aileydi. Sonuncusu.

Başını eğerek geri çekildi. Adamın gözleri yumuşadı, kadının omuzlarını sıktı. Bakışları bir an için buluştu, sözlerinin ifade edebileceğinden daha derin bir şeyi ifade etti, sonra geri çekildi, bir amca değil, bir lider oldu.

"Killian." Başını asil fae'ye doğru eğdi. "Sizi gördüğüme sevindim. Hepinizi görmek güzel." Herkese başıyla selam verdi, Eli ve Ember'ın yanında kısa bir süre durdu. "Siz kimsiniz?"

"Kralın ödül avcıları," diye yanıtladı Killian. "Yetişmemiz gereken *çok* şey var."

"Öyle yapıyoruz." Mykel ihtiyatlı ve güvenilmez bir tavırla çifti izledi.

"Hadi ofisime gidelim." Killian evinin ön kapısına doğru yürüdü. Mykel'in omuzlarının bir an için gerildiğini görebiliyordum, buradaki rolü aniden değişmişti. Yetki Mykel'da olmasına rağmen, burası Killian'ın yeri.

Herkes onların peşinden gitti. Kovacs orada durdu, uzaklaştığı tüm insanlarla, onun yüzünden sevdiklerini kaybeden tüm insanlarla yüz yüze gelmeye hazır değildi. Sonsuz keder ve özürler onu bekliyordu.

Yanında durdum, bedenim bedenine değdi, elim sırtının alt kısmında düzleşti ve bir hareketle ona benden ne isterse alabileceğini söyledim. Bununla yüzleşmek zorundaydı, ama beni istediği her şekilde onun yanında olacaktım.

Ağzında küçük bir gülümseme belirdi, kara gözleri minnettarlık dolu bir baş hareketiyle benimkilere bakıyordu. Çenesini kaldırdı ve suçlarıyla yüzleşmeye hazır bir şekilde tek başına içeri girdi.

Evin içine girdik, insanlar geniş aile odasında, açık mutfakta ve arka kapılarda dolaşıyordu. Sürgülü kapılardan arka bahçede kurulmuş çadırları, masaları ve şenlik ateşlerini görebiliyordum.

Mutfak ve yemek alanı oturma yerleriyle doluydu ve insanlar akşam yemeği için bir şeyler alabilecekleri bir büfe hazırlanmıştı. Duvarlarda ev işleri, toplantılar ve eğitimler için çizelgeler vardı. Her şey renklerle kodlanmıştı; tanıdık gelen bir şekilde verimli ve titizdi.

Bir şey, belki de umut, içimi sızlattı.

"Szar..." Ash ofladı, başı titriyordu, sevinçten gözleri parlıyordu. "Yine de şaşırمامalıyım." Başını köşeye doğru sallayarak bana baktı. "Her şeyi kontrol etmeyi seviyor."

Orada, merkezde, çene yüksekte, elinde pano, her şeyi emrediyor ve yönetiyor...

Kitty.

Onu görünce ciğerlerim sıkıştı, onu böylesine hayat dolu görünce duygularım kabardı. En son birlikte olduğumuzda, onun cansız, kemikli bedenini karyoladan kaldırıyor ve pes etmemesini istiyordum. Tükenmişti. Boştu. Bir kabuk.

Şimdi tüm ihtişamıyla parlıyordu. Güçlü, sağlıklı ve güzeldi; peruğu şık bir at kuyruğu şeklindeydi ve dar kargo pantolon, topuklu diz üstü çizme ve omuzları açık siyah bir kazak giymişti.

Kendini bulmuştu. Bir Madam. Bir patron. Bir yönetmen.

"Burayı bir gemi gibi tıkır tıkır işletiyor." Mykel onu işaret etti. "O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

Başarılı olduğu yer orasıydı. Kaosun yöneticisi olarak, düzene girene kadar onu kendi iradesine göre büküyordu. Genelev yandığında, işkence görmek ve aşağılanmak üzere Věrhāza'ya kondu ve kim olduğunu kaybetti. Hayattan vazgeçti. Bu ona hayatını geri verdi. İnsanlarla konuşurken, kalemle bir şeyleri işaretlerken ve onlara nereye gideceklerini söylerken bunu görebiliyordum... Kitty geri dönmüştü.

Sanki bizi hissetmiş gibi gözleri odanın öbür ucundaki Ash ve beni buldu. Ağzında bir gülümseme belirdi, ama Kitty'ye sadık kalarak gülümsemesini çabucak yok etti ve gelişimiz bekleniyormuş gibi davrandı. Neredeyse bir baş belası.

Uzun adımları onu bir anda yanımıza getirdi. "Tabii ki, burayı mükemmel bir şekilde işletir işletmez, siz ikiniz sorun çıkarmak için ortaya çıkıyorsunuz." Ağzının kenarları seğiriyor, bize kızgınmış gibi davranmaya çalışıyordu.

"Ben de seni özledim." Ona başka seçenek bırakmayarak kollarımı etrafına doladım ve onu ayaklarından kaldırarak ayı gibi sarıldım.

"Warwick, indir beni!" Kahkahasını bastırdı, onun yerine gözlerini devirdi. Onu tekrar ayağa kaldırdım. Başını bana doğru salladı. "Geri döndüğünde, yakında kargaşa çıkacağını biliyorum. Senin etrafında her şey patlamaya meyilli." Ash'i işaret etti. "Sen de öyle."

Elini tuttum ve göz kırparak öptüm. "En azından tutarlı biriyim." Ofladı, uzun kirpikleri sahte bir kızgınlıkla dalgalandı.

"Çok iyi görünüyorsun." Ash de onu kucakladı. "İyi olmana sevindim, Kit." Sesi içten ve mutluydu. İçinde kızgınlık ya da karşılıksız duygular yoktu. Sadece saf sevgi vardı. "Seni özledim."

"Bana öyle deme. Nefret ettiğimi biliyorsun." Bu yüzden yapmıştı. Bir erkek kardeşin kız kardeşine sataşması. Kaşlarını çatarak geri çekildi ama sesi ve bakışları sıcaklık doluydu. İçten. Gerçektir. "Delirmiş olmalıyım çünkü..."- nefes aldı- "Ben de seni özledim." Ash'in elini sıktı ve bana baktı. "İkinizi de."

Biz bir aileydik. Zamanın yarısında birbirimizi kızdırıyor olabilirdik ama aramızdaki bağ ömür boyu sürecekti.

"Sizi böyle iyi görmek güzel, Madam." Rosie hafifçe gülümseyerek başını eğdi.

"Ve sen." Kitty Rosie'ye kaşlarını kaldırarak baktı, sanki görüldüğünden fazlasını görmüş ve etkilenmişti. Kitty size bunu asla fiziksel olarak göstermezdi ama ona saygı duyuyorsanız, bunu iliklerinize kadar hissederdiniz. "Şimdi geri dönmeliyim." Boğazını temizledi, omuzları yukarı kalktı. "Burası bensiz dağılır." Döndü, at kuyruğu yürüyüşüyle birlikte hafifçe sallanıyordu. Yol boyunca insanlar onunla konuşmak için ayağa kalktı, onun tarafından yönlendirildi.

Bu Kitty'nin gerçek aşkıydı. Ona hayat veren şey. Burası onun geliştiği yeri.

"Warwick Amca?" Küçük bir çocuk son sürat bana doğru koşarken bir çığlık kalbimi sıkıştırarak beni kendime getirdi. "Warwick Amca!" Simon ayağa fırladı ve ben de kollarımı ona dolayarak onu boyuma kadar getirdim. Kolları boğazımı sıkıyor, başı omzuma gömülüyor ve bana sımsıkı sarılıyordu. "Seni çok özledim!"

"Ben de seni özledim," diye mırıldandım özel olarak, onu kendime daha sıkı sararak.

Eliza dışarıdan yemek odasına adım attı, dikkati benim üzerimdeydi. Adımı haykırarak bize doğru koştuğunu duymadan önce ağzı bir karış açık kaldı. Kollarını ikimize doladı, rahat bir nefes aldı, gözleri sevinçten sulanmıştı.

"Bir şeyin yok." Gözyaşlarını geri kırıptı ve "iyisin" diye tekrarladı. Küçük bir hıçkırık çıkardı, sonra bir hamlede koluna sert bir yumruk attı.

"Ow."

"Beni böyle üzdüğün için lanet olsun sana." Bana tekrar vurdu.

"Endişeden hasta olduk."

Simon'ı tekrar yere bıraktıktan sonra eğildim ve omuz silke rek başını öptüm. "Üzgünüm, kardeşim." Hayatım asla endişesiz olmayacaktı. Asla olmayacak

tehlikesiz. Şimdiye kadar buna alışmış olması gerekirdi.

"Ugh." Eliza kardeşçe bir kızgınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Tam bir sık kafalı."

"Bu doğru." Brexley başını sallayarak onayladı ve kız kardeşime beşlik çaktı. "P e k â l â ." Bir kolumu Brex'e dolayarak onu kendime çektim, kulağına sokuluyor. "Daha sonraya kadar bekle... Sana ne kadar *büyük* bir "Olabilirim."

"Öyle mi düşünüyorsun, Farkas?" Gölgesi bana sürtünerek benimle alay ediyordu.

"Gördüğünüz gibi, bence hep konuşuyor ve çok az eylemde bulunuyorsunuz."

Havlarcasına bir kahkaha attım. Kovacs ve ben aksiyondan başka bir şey yapmıyorduk. Her zaman ve her yerde.

"Hadi ofise gidelim." Mykel bize seslendi ve bağlantıyı keserek takip etmemizi işaret etti. "Konuşmamız gereken çok şey var."

"Brexley, Warwick, Ember, Eli?" Killian bizi takip etmemiz için başıyla işaret etti, diğerleri geride kalmaları gerektiğini biliyordu. Killian'ın dikkati bir başkasının üzerinde durdu. "Lukas, senin de gelmeni istiyorum. Sonya hakkında bilgi sahibi olabilirsin."

"Şüpheliyim ama elimden gelirse yardım ederim." Lukas'ın ağzı sıkıştı, başını öne eğdi.

Killian Rosie'ye baktı, evin diğer tarafına doğru yürürken parmakları birbirine kenetlenmişti, ilişkilerini saklamıyorlardı. Muhtemelen çoğu kişi bu ince hareketi fark etmemişti bile ama Killian için bu çatılardan haykırmak gibiydi.

Biz çıkarken Zander geri döndü, kız kardeşime doğru yürüdü, kolunu omuzlarına doladı. Onu öptü ve beni kısa sürede durdurdu.

"Merhaba," diye mırıldandı. "Seni özledim."

Eliza'nın yanakları pembeleşti, gözleri parladı, bir kaşı şakacı bir şekilde kıvrıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet." Zander'ın eli saçlarının arasından geçerek onu tekrar öptü. "Sana daha sonra göstermemi ister misin?"

Boğazımdan bir hırıltı yükseldi, gözlerim ellerinin kız kardeşime nasıl dokunduğunu izliyor, midilli çocuğun bağırsaklarını söküp onu flamalar gibi avizelere bağlamak istememe neden oluyordu.

"Vay canına, koca adam... hadi." Brexley beni kendisiyle birlikte çekti, dikkatim hâlâ onlarda, eşeği parçalamak istiyordum. "Bırak onları."

"Neden o?" Hırladım. "Cidden, o kadar erkek arasından onu mu seçti?"

"Zander iyi bir adam." Brexley bana doğru döndü, ağzında bir gülümseme belirdi. "Cehennem kadar seksi. Ve *gerçekten* iyi öpüşüyor."

Derin bir hırıltı bedenimi titretti.

"Siktir, kadın..." Gürledim, yüzünü kavradım ve onu kendime çektim, o at değiştiriciyi bir daha asla düşünmemesini sağlama içgüdüğü beni yakıyordu. "Bunun bedelini çok ağır ödeyeceksin."

"Buna güveniyorum." Ağzı benimkini okşadı, hayalet parmakları penisimin üzerinde gezinirken arkasını dönüp ofise doğru yürümeye başladı.

Derin bir hırıltı daha onu takip etti, sikim onun ellerinin, dudaklarının ya da amının onu sıkması fikriyle zonkluyordu. Bir hırıltı burnumu dışarı itti. Kendimi ayarlayarak onu takip ettim.

O haklıydı. Tasma falan yoktu. Her zaman kendi özgür iradem vardı. Yine de ona olan çekim, bir liderden, takip etmekten veya yanında durmaktan çok farklı değildi. Onun yakınında olmak için dizlerimin üzerinde sürünür ya da dünyayı dümdüz ederdim. Onunla, onun için, onun yanında savaşmak için. Ne pahasına olursa olsun onu korumak için.

Ofise girip kapıyı kapattım ve duvara yaslandım. Mykel ve Killian masanın arkasına geçmeye başladılar ve durdular. İki lider birbirlerine baktılar. Baskın olma içgüdüğü ikisinin de içine işlemişti. Kim oldukları buydu. Bir an egoları çarpışırse ne olacağını merak ettim. Sonra Killian beni şok etti. Mykel'a devam etmesini işaret etti ve hafifçe geri çekilerek pozisyonunu insan liderle paylaştı.

Brexley'nin gözleri gizlice bana kaydı, kaşları kıvrıldı ve aynı şeyi anladı.

"Az önce bunu mu gördüm?" diye sordu gölgesi. "*İlerleme mi?*"

"Ben olsam *nefesimi tutmazdım,*" diye cevap verdim, dikkatim hâlâ onların üzerindeydi. "*Ama kim bilir? Mucizelerin gerçekleştiğini gördüm.*" Aç bakışlarım tekrar ona döndü ve dokunaklı bir şekilde üzerinde gezindi.

"*Belli ki sikiinin sertleşmesi onu biraz rahatlatmış.*" Gölgem kulağını ısırdı, parmaklarımı onun içinde kaydurdım.

Kaskatı kesildi, bana hançerler fırlattı.

"*Ödeyeceğini söylemiştim prenses.*"

"Bize burada neler olduğunu özetleyin." Killian Mykel'a hitap ederek beni tekrar konuşmaya çekti. "Sonra ne yaptığımızı ve ne gördüğümüzü anlatacağız. Ve bir sonraki adımımızın ne olduğunu."

"Sonya Budapeşte ve çevresindeki bölgenin çoğunu tamamen kontrolü altında tutuyor. Laboratuvarlarını yok etmek için Halálház'a yeterince yaklaşmaya çalıştık. Biz

yapamazdı. Onu sıkı sıkıya kilitledi."

"Ne?" Duvarı yumrukladım. "Halálház hâlâ çalışıyor mu? Daha fazla asker mi yapıyor?"

Mykel başını eğdi. "Evet. O gece çok adam kaybettik. Bunun sadece bir ölüm cezası olduğunu bile bile insanlarımızı tehlikeye atmaya devam edemezdim."

Kahretsin. Bu, Sonya'nın da bunca zamandır birliklerini çoğalttığı anlamına geliyordu.

"Ayrıca başka bir endişemiz daha var." "Ne?" Killian sordu.

"Romanya ona malzeme ve silah gönderiyor. Ayrıca sınırda bekleyen, Istvan'a karşı koruyan ya da içeri girmeye hazır birlikleri var. O kısmı henüz çözemedim ama Sonya Romanya'yı müttefik olarak görüyor."

"Romanya mı?" Brexley'nin ağzı açık kaldı. "Ne?"

Doğru ya. Muhtemelen bahsetmeyi unuttuğumuz bir şeydi... Sergiu'nun Sonya'nın yeni ordusu için birliklere liderlik ettiği görüldü. Başbakan Lazar'dan bir inanç işareti.

"Her ne anlaşma yaptıysa, onun arkasına düşmeye fazlasıyla istekli, onun sözünü bekliyor." Mykel masanın üzerindeki haritayı işaret etti, her yerinde kırmızı işaretler ve daireler vardı. "Neredeyse tüm yollarda barikatlar ve ağır muhafızlar var. Prag ve Romanya'dan giderek daha fazla insan getiriyor, ordusunu kuruyor. Hepsi de hapin etkisi altında." Mykel sakalını kaşıdı. "Dediğim gibi, eski hapishaneyi yok edecek kadar yaklaşmaya çalıştık, onun ana kaynağını ortadan kaldırdık. Sayıca bizden çok üstünler." "Istvan da öyle." Brexley ellerini bir sandalyenin arkasına koydu ve ona yaslandı. Kimse oturmuyordu, hepimiz bir an bile kıpırdamadan oturamayacak kadar gergindik. "Tek umudumuz Istvan ve Sonya'nın birbirlerini yok etmesi ve bizim de içeri gelebilir."

"Peki ya nektar?" Mykel ağırlığını değiştirerek Brexley'e odaklandı. "Neler yapabileceğini, onunla neler yapabileceğini gördüm. Bununla bir şansımız var."

Brexley'nin omuzları gerildi. "Ve eğer hatırlarsan, ben *birçok* masum insanlar yüzünden."

"Savaşta pek çok masum insan ölüyor," diye yanıtladı Mykel. "Şimdi de birçoğu ölüyor. En azından ölümlerinin bir amacı olacak."

"Onlara bunu ya da kaybettikleri sevdiklerini anlat. Benim yüzümden her şeylerini kaybedenleri." Brexley bu söz üzerine dudağını kaldırdı, başını

sallıyordu. Sirk topluluğunu, incittiği onca insanı düşündüğünü biliyordum. "Ayrıca, bende değil."

"Ne?" Mykel sarsıldı. "Ne demek bende değil? Nerede o?"

"Benden uzakta, emin ellerde." Duruşunda bir rahatlama ve tedirginlik karışımı vardı. Ondan korkuyordu ama aynı zamanda sağlıklı bir bağımlılık gibi onu istiyordu.

"Bize karşı vicdanlı olmanın zamanı değil. Nektar bu dünyadaki en güçlü silahtır. Ve biz ona sahibiz!" Mykel elini masaya vurdu. "Dışarıda ne olduğunu, neyle karşı karşıya olduğumuzu görmediniz." Dışarıyı işaret etti. "Onların sahip olduğu sayı ya da silahların yakınından bile geçemeyiz. Açık konuşacağım ve eğer gizli bir silahımız yoksa boku yediğimizi söyleyeceğim." Mykel'in saldırganlaşmasına neden olan şey korkuydu. Sesi korkuyla doluydu ve öfkeyle kabarıyordu.

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz. Istvan'ın nelere sahip olduğunu ve neler yapabileceğini biliyoruz." Brexley karşılık verdi. "Şansımızın farkında olmadığımızdan bir an bile şüphe etmeyin. Bunun büyüklüğünün. Bunu senin bildiğinden daha iyi anlıyorum ve içimdeki büyüünün her zerresiyle savaşıacağım." Göğsünü bıçakladı. "Ama nektarı kontrol edemiyorum. Denedim... ve başarısız oldum. Tek bir kişinin başa çıkamayacağı kadar fazla ve tek yaptığım onu her kullandığımda değer verdiğim insanları öldürmek oldu."

Havayı koyu bir sessizlik kapladı, herkes amca ve yeğen arasındaki çekişmeyi izliyordu.

"Dediğim gibi. Bende değil." Brexley sonunda konuştu, sesi çakıllı çıkıyordu. "Ve onu almak için zamanımız yok."

"O halde Birleşik Milletler bizimle savaşmaya gelmiyorsa," Mykel gözlerini kısarak Ember'a baktı ve onun kim olduğunu tam olarak bildiğini belirtti. "İşimiz bitti."

"Lars yapamaz." Ember başını salladı. "İmzaladıkları antlaşma, savaş doğrudan kendilerine gelmediği sürece doğuda olup bitenler hakkında hiçbir söz sahibi olmamalarını sağlıyordu. İnanın bana, Kennedy ve Lars'la defalarca üzerinden geçtik." "*Bu* onları *etkilemiyor* mu?" Lukas şaşkınlıkla sesini yükseltti. "Ülkemizin bir diktatörlüğe dönüşmesi, insanların bu süper faelere dönüşmesi... bu

kesinlikle batıyı etkileyecektir."

"Kennedy ve Lars batıya doğru ilerlemeye başlayana kadar beklemek zorunda kalacaklar. Sınırlarımıza dokunsalar bile Lars savaş ilan edebilir," diye yanıtladı Ember.

"Sonya ve Istvan şu anda bunu yapamayacak kadar akıllılar. Hazır olana kadar BM ile savaşmak istemiyorlar." Killian masaya yaslandı.

"Sözleşme sihirli bir şekilde bağlandı." Ember başıyla Killian'ı işaret ederek bizimle konuştu. "Canları istedi diye bozabilecekleri bir şey değil. Babam her türlü boşluğu bulmaya çalıştı. Bu yüzden bizi buraya nektarı almamız ve yolumuza çıkan herkesi öldürmemiz için gönderdi."

Neyse ki bunda çok başarısız oldu, Kovacs'a dokunacak kadar yaklaşmış olamazdı. Eğer yaklaşmış olsalardı, Ember ve Eli küçük kutular içinde Amerika'ya geri dönüyor olacaktardı... en azından onlardan geriye ne kaldıysa.

"Yine de"-elini kaldırdı-"bu, *dolaylı olarak* buraya birkaç dövüşçü getiremeyeceğim anlamına gelmiyor. Kayıt *dışı*. Bu bir ordu olmaz..." Eli'a baktı. "Ama dövüşmek isteyebilecek birkaç canavar tanıyorum."

"Ne zaman yapmayacağız?" Eli homurdandı. "Ya becer ya öldür, bizim sloganımız bu." "Ne tesadüf. Benim de sloganım bu." Kovacs'a sııttım. "Lorcan kapıları biliyor," dedi Ember, herkesten çok Eli'a. "Herkesi buraya getirebilir."

"Onunla ve Cole'la konuşacağım." Eli onun planını başıyla onayladı. "Bu da bir şeydir." Killian kollarını kavuşturdu.

Mykel ensesini ovuşturarak, "Pek sayılmaz," dedi. Hepimiz bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyorduk ama hiçbirimiz geri çekilmeyecektik. Bu dövüş muhtemelen ölümüne olacaktı. Oyunlar daha büyük bir arenada oynanıyordu. Bu ülke çökebilirdi ama cesetler arasında kazı yapmam, kanlar içinde ilerlemem ve kemikler arasında yolumu kesmem gerekse bile karanlık iblisimi canlı çıkaracağıma hiç şüphe yoktu.

"Kaptan!" Kapıya vurulan bir yumruk bizi kargaşadan haberdar etti. En azından yarı fae olan genç bir adam, tamamen siyah giyinmiş, kar maskesini alına kadar çekmiş bir şekilde içeri girdi. "Efendim! Lord Killian." Çocuk fae lordunun varlığını fark ederek Killian'ın önünde eğildi.

"Rapor ver, Ervin," diye emretti

Mykel. "Kapıda iki kişi var."

"Ne? Nasıl?" Mykel'in gözleri büyüdü ve bunun kötü bir şey olduğunu anladı. Kimse burayı bulamamalıydı.

"Bilmiyorum efendim. Birdenbire ortaya çıktılar. Hiçbir alarm vermediler."

"Ne istiyorlar?" "Bize söylemedi."

"O mu?"

"Evet, yaşlı bir adam ve bir kadın var. Size söylememi istedi..."
Yutkundu.

"Ne?" Mykel havladı.

"Şu Tadhgan burada."

Bölüm 32

Caden

Hayat kollarımda bir tüy gibi uzanıyordu ve aldığı her kesik nefeste, tutunduğu şeyin kendi hayatı değil de benim hayatım olup olmadığını merak ediyordum.

Ash bana iyi olacağını söyledi. O güçlüydü. Bir savaşçı. Gözlerinin açıldığını görene ve kalbinin avucumda sabit durduğunu hissedene kadar, kendimi tamamen inandırmakta zorlandım. Şimdiye kadar çok şey elimden alınmıştı. Çok fazla acı ve keder vardı. Ve bu düşünce kafamda tam olarak somutlaşmasa bile, içimden bir ses onun bu dünyadan göçmeye karar vermesi halinde benim için geri dönüşün olmayacağını söylüyordu.

Tutunduğu bir zincir gibi, beni de kendisiyle birlikte aşağı çekerdi.

Zander bizi aşağıya, evin zemin seviyesinin altına, büyük bir yeraltı boşluğuna indirirken, gerginlik omurgamda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, botlarım Zander'in topuklarını ısıırıyordu. Bu ülkede, Doğu Bloğu'nda savaş tehdidi hiçbir zaman uzak bir ihtimal değildi. Geçmişin yaraları hala insanları ve binaları yara izi gibi işaretlerken, ufukta tekrarlanan bir gelecekle şimdiki zamanda yaşıyorduk.

Şüphe, şiddet, güç, açgözlülük, acı, ölüm, keder, kayıp. Kanımızda yaşadı, DNA'mıza damgasını vurdu ve davranışlarımızı şekillendirdi. Keder ve acıya alışmıştık. Ve bu, Fae'ler için içine girmeden önceydi. Her şeyi tekrar tekrar oynuyorduk, sadece farklı ipuçlarıyla.

Yine de bu acı içinde, yaşamın, sevginin, ailenin önemi bizim için çoğu kişiden daha derin hale geldi. Saçmalıklara yer yoktu. Daha çok sevdik, daha çok takdir ettik ve anı yaşamaya çalıştık.

Babam o silahı ateşlediğinde, bana en çok acı çektirecek şeyi hedeflemişti. Ölümüm bana huzur verebilir, acılarıma son verebilirdi. Onun istemediği şey tam olarak buydu. Beni incitmek istedi. Elini göğsüme sokmak ve içinde hala atan şeyi söküp almak.

Bakışlarım kollarımdaki küçük fae'ye kaydı, başı sarkmış, uzuvları gevşemiş, yüzünü ve vücudunu kan kaplamış, beyaz-sarı saçlarını çizmişti. Kalbim boğazıma doğru fırladı, içim öyle bir duyguyla doldu ki başım döndü.

Birdie muhteşemdi. Bunu herkes görebilirdi. Yine de ciğerlerimdeki tüm havayı emen şey onun güzelliği değildi. Tam olarak ne olduğunu bile açıklayamadım. Bana ne hissettirdiğini. Bu beni çok korkuttu çünkü bunun seksin ötesinde bir şey olduğunu biliyordum, gerçi o da akıllara durgunluk veriyordu. Beni derinden sarstı. Uzak duramadım. Savunmasını, mücadeleciliği ve vahşi doğasını seviyordum. Bana meydan okudu, beni zorladı ve geri adım atmadı. Duvarlarını ve giydiği zırhı görebiliyordum ve onun içine her girdiğimde birazcık çatladığını hissediyordum. Sonrasında birlikte her yattığımızda.

Güvenli evde bir şeyler ters gitti. Daha sonra ne ben ne de o yataktan kalkmadık. Birlikte yattık, birbirimize dokunduk ve konuştuk. Birbirimiz hakkında daha çok şey öğreniyorduk. Bizi birbirimize bağlayan daha çok şey.

Ailesi çoğu gün o kadar uyuşturulmuş ki, bebekken onu beslememiş, altını bile değiştirmemiş ve günlerce kendi dışkısının içinde oturmasına izin vermişler. Hatta babası, ergenlik çağındayken bir kez daha vurgun yapmak için onu satmaya çalışmış. Daha sonra kaçtı ve Sarkis'in ordusunun bir parçası olmadan önce Scorpion, Maddox ve Wesley ile birlikte ailesini buldu.

Anlayabiliyorum. Babam beni de satmıştı. Yönetmek istediği bir ülkeye, zaten hamile bıraktığı bir kadına, soyumuzun sonsuza dek kök salmasını sağlamak için. Sonra beni kendi canavarlarından biri, kendisinden önce gidecek bir kobay yapmaya çalıştı ve bunun başarısız olduğunu düşündüğünde, beni gözlerinin önünde katledilmem için Oyunlara koydu.

Kollarımda nefesi kesildi, içimden panik fişkırdı.

"Buraya!" Zander bizi bir kapıdan geçirdi ve Vajdahunyah Kalesi'ndeki düzeneğe çok benzeyen, karyola ve tıbbi malzemelerle dolu büyük bir oda ortaya çıktı. Birdie'ye o kadar odaklanmışım ki, bedenini boş bir karyolaya yerleştirirken başka hiçbir şey fark etmedim, göğsü bir an için durduğunda içim düğümlendi. "Tıbbi müdahaleye ihtiyacı var! Ona yardım edin!" diye bağırdım, odada şifacıları arıyordum. "Hemen!"

Bakışlarım en yakınımdayken takıldı ve karşımdaki kadın karşısında şaşkınlıkla başımı geriye attım.

"Caden?" Gözleri büyüdü, umut, sevgi ve neşe gözlerini doldurdu.

"Anne?" Ağzım açık kaldı. Birlikte büyüdüğüm kadın, elmaslarla ve son moda kıyafetlerle süslenmiş olan. HDF'nin kraliçesi.

duygularını uzakta tutan ve beni kol mesafesinde tutan, General'in güzel karısı rolünü bir T'ye göre oynayan o kadın gitmişti. Ayrılmadan önce yavaş yavaş eridiğini görmüştüm ama bu kez farkı sadece görmekle kalmadım, tavırlarında da hissettim.

Kargo pantolonu, yıpranmış bir kazak ve eski püskü botlar giymiş, saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamış ve makyaj yapmamıştı. Yorgun görünüyordu ama aynı zamanda onu hayatımda gördüğüm en güzel ve en gerçek haliyle, kendi teninin içinde rahattı.

Duygu selleri yüzünü kapladı, gözleri sulandı, bana koşmak, sarılmak ister gibi baktı ama yüz ifademi, dehşetimi anladı ve bize doğru koştu.

"Ona yardım edin!" Yanıma geldiğinde bağırdım, diğer şifacılar yalvarışlarına koştu. "Lütfen!"

İki şifacı onun iki yanında hareket ederek hayati değerlerini kontrol etti.

"Bir şeyler yapın!" Annem kolumdan tutup beni yataktan uzaklaştırırken onlara bağırdım. "Onu iyileştirmek zorundasın."

"Çalışıyorlar, Caden. Bırak çalışsınlar." Annem beni geri itti. Artık ondan bin kat daha güçlüydüm ama tökezleyerek geri çekildim, beni uzaklaştırmasına izin verdim, şifacı kurşun yarasını gizleyen giysiyi yırtıp ona bir şey enjekte ederken bakışlarım hâlâ Birdie'deydi.

Gözlerim anneme gitti, kahverengi gözleri yumuşak ve keder doluydu, sanki benim acımı çekiyordu.

"Bir şeyler yap... O ölemez." Sesim zayıf ve kırık çıktı, korkumu açığa vuruyordu.

"Keşke yapabilseydim ama burada sadece yardım ediyorum. Özellikle de çocuklara. Henüz yeterince bilgim yok." Rahatlatıcı bir eliyle kolumu okşadı. "O en iyi ellerde, Caden."

Yutkundum, gözlerimi Birdie'den ayıramıyordum. Annemin dikkati benimkini takip ederek küçük sarışına, sonra da sorgulayarak bana döndü. Sormadığı soruyu duyabiliyordum. *O senin için kim?*

Cevap verirdim, *bilmiyorum* ama içimde tek bir kelimenin yüzdüğünü hissediyordum. *Her şey.*

Şifacıların Birdie'nin yarasını temizleyip dikmelerini ve ona ağır kesici vermelerini izledim. Nefesi sabit, ifadesi huzurluydu. Adrenalinim düşmüş, omuzlarım çökmüştü. Duygularımın geri teptiğini hissederek titrek bir nefes aldım.

"Onu babam vurdu," dedim kısık sesle, neredeyse kendime gerçeği daha çok hatırlatarak.

"Ne?" Annem gözlerini kırpıştırarak bana baktı, ağzı açık kalmıştı.

"Beni vuracağını sandım ama onun yerine..." Sesim çatallaştı. "O biliyordu. Bir şekilde biliyordu."

Benim için duyduğu keder annemin yüz ifadesini doldurdu ve beni kucakladı. Hayatım boyunca beni birçok kez kucaklamıştı ama her seferinde biraz sert ve soğuktu, babam bunun beni zayıflatacağını söyleyerek onu azarlamıştı.

Bu sefer, sıcaklık ve şiddetli sevgi beni sardı. Kendini tutmadı, nihayet bana olan sevgisini göstermesine izin verilmişti. Annem cehennemden geçmişti, ama şimdi onu görünce, nasıl geliştiğini ve büyüdüğünü, daha hafif görünüyordu, sanki artık bir rol oynamak zorunda değildi.

"Çok üzgünüm Caden," diye fısıldadı kulağıma. Kollarım ona sıkıca sarıldı, küçük bir çocukmuşum gibi annemin gücüne ihtiyaç duyuyordum. "Ben de çok üzgünüm."

Başımı salladım, dişlerim birbirine kenetlendi, kırılmak isteyen barajı tuttum.

"O iyi olacak." Sesi çok emin geliyordu. "Söz veriyorum."

Kelime ciğerlerimi yumrukladı, ağırlığını hissettim, şimdi beni annemden ayıran anlayışı.

O bir insandı. Ben değildim.

İnsanlar tarafından verilen sözler kolayca bozulabilirdi, birini sakinleştirmek ve güven vermek için söylenen bir şeydi, neredeyse anlamsız hale geliyordu. Bunu daha önce pek çok kez yapmışım, asla tutamayacağımı bildiğim sözler. Fae'ler için bunlar bağlayıcıydı, yerine getirmeniz gereken bir sözleşmeydi. Şu ana kadar ne olduğumu gerçekten hissetmemiştim. Varlığımdaki değişim beni üst kattaki adama bağladı. Paylaşılan büyü bizi altıncı hisle bağladı. Birbirimizin nerede olduğunu sonsuza dek bilecektik, yabancıların bilemeyeceği bilgilere sahip olacaktık.

Garip bir şekilde, bir zamanlar olduğu gibi derimi yırtmak istememe neden olmadı. Elimde olsa birlikteliğimizi bir anda kesip atmayacağımdan değil, ama Warwick'ten nefret etmeyi bıraktım.

Annemden uzaklaşıp odağım Birdie'ye döndüğünde, yatakta yatan kızın bununla çok ilgisi olduğunu hissettim. Hayatıma huzur getirmişti.

Boğuk bir feryat beni duvarın dibindeki karyolaya doğru itti. Akrep onu parmaklıklara kelepçelerken Hanna tekme atıp çırpınıyor, ayaklarından kaçıyordu. Teni çok solgun ve terliydi. Gözleri vahşi, saçları dağınıktı.

"Hanna?" Annem nefesini tuttu, eliyle ağzını kapattı ve eski arkadaşının kızına doğru koşmaya başladı. Annem uzun süre Hanna'nın büyümesini izlemiş ve hayatının bir parçası olmuştu. Onu şimdi görmek bir şok olmalıydı; Hanna'daki değişim çok ilerlemişti. "Aman Tanrım, hayır..." Akrep, Hanna'nın gücüyle mücadele ederken annem yatağında durdu, korku onu bir an hareketsiz bıraktı.

"Ona yardım edin! Yoksunluk yaşıyor," diye bağırdı Scorpion.

Anne donmuş halinden sıyrıldı ve harekete geçti. "Tutun onu!"

Rebeka bir şırınga kaparak Scorpion'a emretti. "O da ne?"

Scorpion onu hareketsiz tutmak için mücadele etti.

"Sadece bir yatıştırıcı." Hanna'yı kolundan tutup pistonu boşalttı. "Onu sakinleştirecektir." Kendinden emin bir şekilde konuşuyor ve durumu idare ediyordu. Rebeka Markos durumları kontrol altına almakta her zaman iyiydi, ama genellikle partiler ve devlet başkanlarını eğlendirmek için. Hasta ya da yaralı olduğumda hiç yanımda olmazdı. Dadı benimle ilgilendi, beni rahatlatmış ve Dr. Karl bana dikiş atarken yanımdaydı. Birlikte büyüdüğüm kadın bir klinikte çalışmak, kan, hastalık ve ölümle başa çıkmak için uygun değildi.

Ama bu kadın öyleydi.

Hanna, vücudu yatağa yığılmadan önce yüksek sesle bir çığlık attı, ilaç vücudunda işe yaradı ve Scorpion'un onun üzerindeki etkisini hafifletti. İşte o zaman kasılmaya başladı, teni terden kayganlaşmıştı.

Başka bir şifacı geldi, yaşlı bir fae kadın. "Detoksifikasyona ihtiyacı var, toksinleri sisteminden atmalı." Annemle yüzleşti. "Rebeka, bana bir serum getir."

Annem hemen harekete geçerek içi sıvı dolu bir torba aldı ve onu şifacıya uzattı, onlar iğneyi Hanna'nın koluna batırırken ne yapmaları gerektiğini biliyordu.

"Bu işe yarayacak mı?" Scorpion sordu.

"İçinde sihirli tuzlar ve elektrolitler var. Sisteminin hızla temizlenmesine yardımcı olacaktır," diye yanıtladı şifacı, ağzı sızlıyordu. "Ama asıl sorduğunuzun bu olduğunu sanmıyorum."

Akrep ve ben aynı endişeyle Hanna'ya baktık. "Temiz" olabilirdi ama hiç "iyi" olacak mıydı? Haplar onu yine de öldürecek miydi?

Uzun süreli arkadaşşıma ve onun dönüştüğü şeye bakarken, babamın yaptıklarının ağırlığını hissettim. Ailesini ve kendisini benim ailem yüzünden kaybetmiş olmanın suçluluğunu. Babamın güç arayışında bir kurban daha. Biz

Babamın açgözlülüğü yüzünden ikimiz de irademiz dışında başka bir şeye dönüştük.

Sezgilerim aniden bir blender gibi çalıştı ve büyüü iliklerime kadar hissettirdi. Warwick'e dair ezici bir his. Onun telaşını. Endişesi.

Tehlike.

İçgüdüselde. Kapıya doğru döndüm. "Scorpion!" Ona seslendim, sorgusuz sualsiz beni takip edeceğini biliyordum. Bizim gibi savaşçılarda önce tepki verilir, sorular sonra sorulurdu. "Anne..." Kapı aralığında durup arkama baktım. "Ona dikkat et." Çenemi Birdie'ye doğru salladım.

Başını sallayarak onayladı ve ben Akrep'i peşime takarak yola koyuldum.

Ayak seslerimiz ahşap merdivenlerde yankılanıyordu. Zemin kata ulaştığımda Ash ve Kek'in diğerlerinin peşinden ön kapıdan çıktıklarını gördüm. Scorpion ve ben hemen arkalarından koştuk, elim silahımda, olacıklara hazırdım.

Bağırışlar ve kargaşa Scorpion ve beni kapılara doğru yönlendirdi, Warwick, Brexley, Killian ve Mykel'in arkasında sıraya girdik. Gözlerim karanlığa çabucak alıştı, kapının diğer tarafındaki çifte tutulan bir fener ciğerlerime bir nefesin saplanmasına neden oldu. Yırtık tavşan terlikli ufak tefek bir kadın, yüzü yarı yanmış yaşlı bir adamı tutuyordu.

"Aman Tanrım!" Brexley haykırarak muhafızları itti ve kilitli kapıları çekiştirdi. "Bırakın girsinler!"

Killian dediğini yapmaları için onlara işaret etti. Metal gıcırdadı, diğer taraftaki iki kişi yere düşmeden önce zar zor karşıya geçebildiler.

Esmeralda Olek'i kollarında tutuyordu, ikisi de zayıf ve bitkin düşmüştü.

"Brexley, kızım." Esmeralda'nın sesi ve bedeni olmasına rağmen, konuşanın Tad olduğunu biliyordum. "Ona daha fazla dayanamayacağım. O çok zayıf." Brex önlerinde dizlerinin üzerine çökerken ona uzandı.

"Ne oldu?" Brexley, Esmeralda'nın saçlarının yandığı yere dokundu ve endişesi Olek'e yöneldi.

"Bizi buldular." Tad konuşmakta zorlanıyordu, sözleri Killian'ın sedyeler ve şifacılar için verdiği emirler arasında neredeyse kayboluyordu.

"Seni kim buldu?"

Esmeralda'nın koyu renk gözleri bana dikildi ve içimde sıkıldığını hissettiğim bir şeyi işaret etti.

"Brexley'e nektarın nerede olduğunu bildiğimi söyle. Onu takip edenleri takip etmek kolaydı."

"Istvan." Babamın adını bir yabancı gibi mırıldandım, kendimi ondan uzaklaştırmam gerekiyordu. Artık baba denme onurunu hak etmiyordu.

"Istvan sığınağı buldu mu?" Brexley'in ses tonunda panik hakimdi.

"Orayı yaktırdı..." Tad başını salladı ve Olek'e baktı. "Zar zor dışarı çıktık."

"Buraya geleceğini nereden biliyordun?" Mykel'in dikkati, sanki arkadan bir ordunun saldırmasını bekliyormuş gibi etrafa dağıldı.

"Kitap," dedi Tad Mykel'den çok Brexley'e hitaben. "Bana senin nerede olduğunu gösterdi."

Ember'in dikkati Esmeralda ve Olek'e yöneldi ve ellerinde hiçbir şey olmadığını gördü. "Kitap nerede? Yandı mı? Nektar nerede?"

"Kitap... her zaman yolunu bulur," diye yanıtladı Tad, Ash'e bakarak. "Bir tahminde bulunacak olsaydım, çoktan birinin çantasına saklanmış olabileceğini söylerdim."

"Nektar mı?" Brexley gerildi; dehşet her hecede kendini gösteriyordu. "Nerede o? Istvan mı aldı?"

Tad yavaşça Esmeralda'nın geceliğinin cebine uzandı ve bir el havlusuna sarılı bir nesne çıkardı.

"Hayır, canım. Onu güvende tutacağıma dair sana söz verdim."

Brexley bir iç geçirdi, rahatlama yüzünü kapladı, eli otomatik olarak ona uzandı.

Durdu. Parmakları eşyanın üzerinde sallanıyordu.

"Teşekkür ederim." Burnundan nefes alarak mücadele etti. Ona dokunma ihtiyacıyla savaşılmaya çalıştığını söyleyebilirdim. Onunmuş gibi davranmaya. Gücü elinde tutmak için.

"Bu kadar mı?" Mykel eğildi, gözleri parlıyordu. "Onunla yolumun tekrar kesişeceğini hiç düşünmemiştim. Bu kadar yakın olacağımı. Gücünü tekrar hissedeceğimi." Yüz hatlarında çok iyi tanıdığım bir şeyin titreşimi geçti. Babamın yüzündeki ifadeyi pek çok kez görmüştüm.

Açgözl

ülük.

Arzu.

"O küçük şeyin yapabilecekleri..." Mykel'in elleri yumruk oldu, göğsü kabardı, bakışları sarılmış nesneye yoğunlaştı. Ben de hissedebiliyordum.

Bu kadar büyüyle, hiçbir fae ya da insan yapamazdı. Derinizi karıncalandırır, kulağınıza fısıldar, size neler yapabileceğinize dair fikirler verir. Neyi başarabileceğinize dair. Niyetiniz iyi olsa bile, gücün en erdemli zihinleri bile yozlaştırmanın bir yolu vardı.

Otorite arzulayanlara daha yüksek sesle şarkı söylüyor gibiydi.

Şifacılar koşarak yanımıza geldiler, Mykel'i geri götürdüler, Esmeralda ve Olek'in etrafını sardılar ve onları sedyelere taşıdılar.

"Kimsenin sizi takip etmediğinden emin misiniz?" Şifacılar sedyeyi alıp kliniğe geri götürürken Killian sordu.

"Emin oldum. Gizlenmişim." Tad Esmeralda'yı tutmak için mücadele ediyordu. "Bizi nasıl bulduklarını bilmiyorum. Nektarın orada olduğunu nasıl bildiler?" Gözlerinde suçluluk ve kafa karışıklığı parlıyordu.

Killian Esmeralda'nın elini sıktı ve Tad ile konuştu. "Bunun için endişelenme. Onu korudun ve sağ salım buraya getirdin. Şimdi rahatla sevgili dostum. Bundan sonrasını biz hallederiz."

"Buyurun lordum." Tad nektarı uzattı.

"Hayır." Killian geri çekildi, başı titriyordu ve sanki bir yılanmış gibi ona bakıyordu. "Kendime güvenmiyorum. Bunu istemiyorum."

"İşte bu yüzden yük senin omuzlarında." Tad nektarı Killian'ın ellerine bırakırken yorgunlukla geveledi. "Ne kadar değişmişsiniz lordum. Artık buna layıksınız."

Killian'ın boğazı düğümlendi, yüz ifadesi neredeyse acıyla parçalanmıştı.

"Onunla savaşacak gücün var. Onu hayatın pahasına koru." Esmeralda'nın göz kapakları kapandı, Tad onu bırakıp tamamen dinlenmesine izin verdiğinde vücudu gevşedi.

Herkes içeriye dönerken ben yerimde durdum, babamın sözleri kafamda yankılanıyordu.

"Nektarın nerede olduğunu biliyorum. Onu takip edenleri takip ettiğinizde kolaydı."

Bizden mi bahsediyordu? Başka kim takip edebilir ki?

Bakışlarım karanlık ormana yöneldi, ağaçların arasından yoğun bir sis süzülürken bir rüzgâr uğultusu tenimin üzerinde gezindi ve tüylerimi diken diken etti.

Ama beni iliklerime kadar üşüten buz gibi hava değil, izleniyor olma hissiydi.

Sanki ölüm gölgelerinde bekliyordu.

Bölüm 33

Killian

Komodinin üzerindeki saat, bildiğim ve değer verdiğim her şeyin benden alınmasına saniyeler kala geri sayıyormuş gibi tik tak ediyordu. Hayatım boyunca uğruna çalıştığım, feda ettiğim, kaybettiğim, kanımı akıttığım, öldürdüğüm ve neredeyse öldüğüm her şey.

Sokaklarda bir dilim ekmek için savaşıyor fakir bir çocuktan acımasız bir korsana ve bir ülkenin lorduna kadar. Acımasız ve güçlüydüm. Konumum için, bu dünyada en çok istediğim şey için ısırdım, pençeledim ve öldürdüm. Lord olmamın tek nedeni babama, Croygen'e, Kat'e ve *kendime buna* layık olduğumu kanıtlamaktı. Tüm güce sahip olmak, onları bir kez olsun kendi isteğime boyun eğdirmek. Onlara benim hakkımda ne kadar yanıldıklarını göstermek. Ben özel biriydim. Bana sırtlarını döndükleri için hatalıydılar.

İnsanlar için değil, kendi egom için lider oldum. Kat'in yanlış seçim yaptığını teyit etmek için. Seçmesi gereken kişi bendim. Rol, zenginlik, kale ve güç bendeydi. İnsanlar bana boyun eğiyor, onlara verdiğim her emri yerine getiriyorlardı. Fae ya da insan, tüm kızların istediği kişi bendim.

İstediğim her şeye sahiptim ve şimdi kendimi daha güvensiz ve değersiz hissediyordum. Buraya gelmek için gösterdiğim tüm çaba boş ve anlamsızdı. Hapishane, kendime bile gösterdiğim maskeyi parçalamış ve beni tek bir temel anlayışa götürmüştü.

Kalenizde tek başınıza otursanız başarı hiçbir şeydir.

Uzun zaman önce hayal ettiğim, sonunda oraya vardığımda yanımda olacak olan kız değildi artık.

O iğrenç oyunda gördüğüm naif, tatlı yüzlü aktrisin yeni dünyada hayatta kalmak için fahişe olacağını asla tahmin edemezdim,

her adımda bana meydan okuyacak ve beni dize getirecek kişi olacaktı.

Fikir sahibi, inatçı, ateşli, güzel ve çok akıllı. Tüm saçmalıkların arasından sıyrıldı ve bu savaşın sonunda ihtiyacım olan tek şeyin kendisi olduğunu görmemi sağladı. Unvanı, parayı ve gücü tereddüt etmeden bırakıp gidebilirdim.

Rosie. *Nina*. Ona ne dememi isterse istesin, bu dünyada onsuz yaşayamayacağımı biliyordum.

Gözlerim komodine kaydı, çekmecemdeki gizli bölmede yatan sihri hissettim. Bu kadar küçük bir nesne böylesine akıl almaz bir güce sahipti. Ondan gelen enerji açıktı. Ona olan ilgimi inkâr edemezdim. Onu ellerime alıp büyü'nün beni doldurmasına, geleceğime ve değer verdiğim insanlara yönelik her tehdidi sona erdirmesine izin verme dürtüsü.

Eski Killian bunu gözünü kırpmadan yapardı. Bir zamanlar en çok arzuladığım şey buydu. Istvan'ın ya da onun gibilerin eline geçmemesi için ona sahip olmak istiyormuş gibi yapıyordum ama gerçekten farklı mıydım?

Her şeye sahip olduğunuzda, ancak bunların hiçbirinin anlamı olmadığına, o boşluğu doldurmak için yalnızca daha fazlasını istersiniz. Bu hiç bitmez çünkü dipsiz bir uçurumu tatmin etmeye çalışıyorsunuzdur.

Boş bir leş.

"Hayır. Kendime güvenmiyorum. Bunu istemiyorum."

"İşte bu yüzden yük sizin üzerinizde. Ne kadar değişmişsiniz lordum. Artık buna layıksınız."

Öyle miydim?

Ateş arkamda çıtırdıyor, ana yatak odamın duvarlarında titriyordu. Bir lordun sahip olabileceği her şeye sahipti - sahte kürklerle dolu kral boy yatak, deri yatak başı ve kanepeler, şık koyu ahşap mobilyalar ve tavandan geçen koyu kirişler. Bir şömine, gömme dolaplar ve içinde sauna ve jakuzi bulunan devasa bir banyo.

Hepsi görünüş ve prestij içindi, çünkü burada daha önce hiç gecelemediğim. Aslında daha küçük, daha ev gibi olan kulübeyi kaleye ya da buraya tercih ederdim.

İsraf, içinde gösterecek hiçbir şeyi olmayan zenginler içindi. Bu onların kişiliği idi ve bunun için onları alkışlardık. Küçük bir çocukken, yüzümü kir kaplamışken, karnım açlıktan guruldarken, zenginlerin evlerine ve teknelerine bakar ve bir gün hepsini satın almak istediğimi düşünürdüm.

Yapabileceğim bir dünya. Eğer bu kadar çok servetim varsa, bunu boşa harcamak beni değerli biri yapardı.

Kahretsin, her şey bok gibiydi. Vërhāza, yıllar boyunca üzerime örttüğüm her kaplamayı sıyrıp attı ve beni iliklerime kadar soydu. Kendi inşa ettiğim hapishaneye konulmam ve bu hapishaneye girmenin daha da zor olması ironikti.

Arkadaşlarımın bu deneyimi yaşamaması için her şeyimi verirdim ama o deneyim olmasaydı şu anda burada olur muydum diye düşünmeden edemedim,

Vërhāza olmasaydı Rosie'yi bulabilir miydim?

Başımı ovuşturarak iç çektim, yanan gözlerim saati okuyordu. Saat neredeyse sabahın ikisiydi. Tad ve Olek'le uğraştıktan sonra Mykel ve ben kendimizi ofise kilitlemiş ve durum hakkında daha detaylı konuşmuştuk ki bu da beni pek umutlu bir ruh halinde bırakmamıştı.

Homurdanarak ayağa kalktım ve nerede olduğunu merak ederek kapıya yöneldim. "Lordum." Bir kadın fae askeri yatak odamın önünde duruyordu,

Kapıyı açar açmaz bana hitap ediyordu. Bu, birkaç ay önce sorgulamayacağım bir şeydi. Nerede olursam olayım, gece ya da gündüz kapılarda korumalarım vardı. Güvenilir bir çalışanın bile suikasta uğrama tehdidi her liderin aklındaydı. Ve içten içe bundan hoşlanıyordum. Yine bu durum, beni sürekli izleyen muhafızlara sahip olacak kadar yüksekte olduğumu kanıtlıyordu.

Burayı sevmedim. Burada kendimi yanlış hissediyordum. Sanki konumum değerli olabilirdi ama artık öyle hissetmiyordum.

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı, efendim?"

"Hayır..." Kapımı kapatmaya başladım. "Aslında, evet. Rosie'nin yerini bulabilir misin? Onu buraya getirebilir misin?"

"Evet, majesteleri."

"Lütfen bana öyle deme." Kaşlarımı çattım. "Bana Killian de." "Diyebileceğimden emin değilim, efendim."

Bacaklarını eğdi.

"Lütfen dene."

"Evet, lordum. *Killian*." Bir kız öğrenci gibi gülümsedi, yanakları kızardı, sonra da benim ateşli kızılıma aramaya koyuldu.

Kapıyı kapattıktan sonra kirli kazağımı çıkardım ve benim için masaya bırakılan yemek tabağını karıştırdım.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Arkamdan bir kapı çarptı ve beni Rosie'ye doğru döndürdü. Elleri kalçalarında, giysileri yırtık ve kirliydi, saçları bereden dolayı keçeleşmişti.

Kirli, pis kokulu ve bitkin olmasına rağmen hâlâ gördüğüm en muhteşem kadındı. Bir insan olarak büyüleyiciydi ama bir fae olarak nefesimi kesti.

"Buna geri mi döndük?"

"Ne?" Gözlerimi kırıştırdım ve kızgın olduğunu fark ettim.

"Bana hizmetçilerinizden ya da askerlerinizden biriymişim gibi emirler mi veriyorsunuz?" Kollarını kavuşturdu. "Uzun zamandır fahişeyi oynuyorum, Killian. Bedelini ödedim... Sonunda özgürüm. Bacaklarımı bir sahibinden diğerine açmaya geri dönmeyeceğim."

"*Bazdmeg.*" Kırgın bir şekilde geri adım attım. "Bu iş çok çabuk raydan çıktı."

"Beni bir muhafıza *aldırmışsın.*" Bir adım daha yaklaştı, sesi yükseliyordu. "Normal bir insan gibi gelip beni bulamadın mı? Hazır olup olmadığımı ya da sana gelmek isteyip istemediğimi sormadın mı?"

"Ben normal bir insan değilim." Dişlerimi sıktım, bıraktığım yeri geri aldım.

"Ah, doğru." Reverans yaptı. "Majesteleri bu akşam onu nasıl memnun etmemi ister?"

"Rosie..." Burnumu sıktım, ancak bu ifade karşısında aletimin seğirdiğini hissettim. Nefes alarak gözlerinin içine baktım. "Seni aramaya gelecektim ama bazen olduğum kişi olmanın getirdiği sınırlamalar oluyor."

Kuru bir kahkaha patlattı. "Sınırlamalar mı? Sence bir lord olmak *sınırlamak* mı?"

"Evet," diye homurdandım, ona yaklaşırken. "Birçok avantajı var ama bir lord olarak kız arkadaşını arayan normal bir erkekten daha az özgürlüğe sahibim." Son kelimeyi söylerken gözlerim seğirdi, dilimin ucuna doğru gelmiyordu. Kız arkadaş kulağa çok genç ve anlamsız geliyordu.

"Kız arkadaş mı?" Dudakları titriyor, kızgınlığını bastırmaya çalışıyordu. "Evet, bu bana da aptalca geldi." Avuçlarımı kaldırdım.

"Ve daha önce

yanlış anlıyorsun. Demek istediğim, sen bundan daha fazlasısın."

Mavi gözleri benimkilere dikildi. Rosie çok güçlüydü ama gözlerinde korkunun titreştiğini gördüm, ikimiz de aramızdaki bu şeyden ölesiye korkuyorduk.

Ona dostum demiştim. O sabahtan beri bu konu hakkında hiç konuşmadık, hatta bu konuyu hiç açmadık.

"Birine seni yakalattırdığım için özür dilerim. Bunu bir daha yapmayacağım."

Kolları hâlâ kavuşturulmuştu ama başını takdirle salladı. "Sabahın ikisinde seni neyden uzaklaştırdım?" Ellerim onu rahatlatmaya çalışıyordu.

"Madam. *Kitty*," diye düzeltti kendini, sanki onu sadece ilk adıyla çağırmaya alıştırmış gibi.

Başım geriye kaydı. "Neden?" İçimdeki bir sızı kelimenin yavaş ve emin olmadan çıkmasına neden oldu.

"Ne demek neden? Onu senden daha uzun süredir tanıyorum." "Daha önce hiç oturup sohbet ettiniz mi? Arkadaş mıydınız?"

"Hayır, ama artık her şey farklı." Rosie omuzlarını silkti, kollarını indirdi ama yine de çekingen olduğunu hissedebiliyordum. "Biz de tam bu savaş lehimize sonuçlanırsa sonrasında ne yapacağımızı konuşuyorduk."

"Ve?" Bu his midemde ayırık otları gibi büyüdü.

"Kitty's'i yeniden açmak istiyor." Omuz silkti. "Ve ben de ona yardım etmek isteyebilirim."

Rosie bana yumruk da atabilirdi. Neredeyse tökezleyerek geri çekiliyordum, göğsüm kabarmıştı. "Özür dilerim, ne dedin?" Başımı salladım. "Geneleve geri dönmek mi istiyorsun?"

Rosie onu gücendirmişim gibi, "Kızlarından biri olarak değil," diye cevap verdi. "Ama bir iş ortağı olarak."

"Hayır... hayır... lanet olsun hayır." Başımı şiddetle salladım. "Asla olamaz."

"Affedersiniz?" Savunması yükseldi, mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bir kez daha bana ne yapıp ne yapamayacağımı mı söylüyorsun?"

"Neden geri dönmek isteyesin ki? Oradan çıkmak için çok çalıştın," diye sorguladım, duygularım beni ele geçirmişti.

"Evet, onları daha iyi koruyan ve kızlar için daha fazla güvenlik ve emniyet sağlayan bir yer istiyorum. Ne kadar istesem de fuhuş asla ortadan kalkmayacak. Para yüzünden her zaman bir cazibesi olacak. Öyleyse neden benim gibi kızlar için daha iyi hale getirmeyelim?"

"Sen onlardan biri değilsin."

"Öyleydim," diye homurdandı, kendini göstererek. "Ve yine aynı kolaylıkla olabilirim."

"Sen neden bahsediyorsun?" Alternatif bir evrendeymişim gibi etrafıma bakındım. "Aramızdaki şeyin ne olduğunu sanıyorsun?" Öfke omurlarımda tepinirken aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum." Bakışlarını başka yöne çevirdi ve dilindeki yalanı hissedebiliyordum. "Ama artık zayıf ya da çaresiz küçük bir kız değilim. Kendimi tüm dünyanın senin etrafında döndüğü bir pozisyona sokmayacağım. Ya sen

Bir gün yeteri kadar yaşadığına karar verir misin? Tek yaptığım hayatta kalmak... Başkasının kurallarına ve koşullarına göre yaşamak. Bir adamın kapisine göre iyi ya da bataкта yaşamak. Kendi ayaklarımın üzerinde duracağım. Bu dünyada yardım almadan kendi yolumu çiziceğim."

"Ben bir lordum. Sevgilimin genelev işletmesine izin veremem."

"Beni istediğin zaman elinde *tutup* başka kızları becerdiğin güzel bir evcil hayvana dönüşmeyeceğim."

Bir hırıltı boğazımı parçaladı. "Anlamıyorsun amına koyayım." Sırtı kapıya değene kadar geri çekildi, bedenim onunkine bastırıyor, üzerine geliyordu. "Başka *kimse yok*." Bu daha çok bir tehdit gibiydi ama içinden bir ürperti geçtiğini hissettim. "Fae olmakta yenisin, duyguların karmakarışık ve bunaltıcı, ama bunu hissettiğini biliyorum."

Kendimi onun içine doğru düzleştirdiğimde ağzı açıldı, ereksiyonum ona karşı sıcaktı.

"Eğer bu savaştan sağ çıkarsak ve sen bunu çözmek için zamana ihtiyaç duyarsan ya da beni istemediğine karar verirsen... Sana bunu vereceğim," diye homurdandım. "Ama sen benim *eşimsin*." Saçlarını kavradım ve başını geriye doğru çektim. "Ve bu, içinde olmak istediğim tek amın senin amın olduğu anlamına geliyor. Her günün her anı. Sadece senin."

Nefesi kesildi, gözleri umutla parladı.

"Bu konuyu tekrar açmadın. Varsaymak istemedim. Bir hata olabilirdi."

"Red, yaptığım tek hata aklımı daha çabuk başıma toplamamak oldu." Çenesini kavradım. "Seni seviyorum."

Ağzım yere düşmeden önce ondan yumuşak bir çığlık geldi, onu derinden öptüm, tırnakları çıplak göğsümü tırmalıyordu. Kıvılcım anlıktı, ihtiyaç bir tsunami gibiydi.

"Cidden çok pissin," diye mırıldandım ağzına karşı. "Hadi seni temizleyelim." Onu kucağıma aldım, bacakları belime dolandı. Ağrıyan sikim kıvrımlarını ayırarak içeri girmeye işaret ediyordu.

İnledi ve çılgınca ağzıma yapıştı.

Aceleyle banyoya gittim. Duşu açtım, suyun ısınmasını ya da soyunmayı bile beklemedim, spreyn soğukluğu sıcak tenimize çarparak ikimizin de nefesini kesti. Ben onun kıyafetlerini çıkarırken dudaklarımız açlıkla birbirini okşadı. Onu çırılçıplak soyarken ağzım ellerimi takip etti.

"Killian..." diye nefesini tuttu, başımı tekrar ona doğru çekti. "İçime boşaldığını hissetmeye ihtiyacım var."

Sikeyim.

Çabucak soyundum, kalçasını kavradım, kalçama doğru çektim ve bacaklarını açtım. "İzle," diye emrettim sikimi kavrayıp girişine yerleştirirken. "Sana nasıl battığımı izle."

Rosie uzandı, eli taşaklarımı kavradı ve ben ona doğru iterken inlememe neden oldu.

"Aman Tanrım!" Tırnakları içime battı, nefesi kesildi, yavaşça dışarı çekmemi ve geri itmemi izledi, yol boyunca her sinire çarptı.

"Nasıl bu kadar iyi hissettiriyor?" Kıçımın arkasını kavradı ve beni daha derine itti. Kasıldığını ve etrafımda gerildiğini hissedebiliyordum. "Böyle hissettirdiğine inanamıyorum." Duş üzerimize yağarken gözleri parlıyordu.

"Çünkü bu biziz." Daha derine iterken kulağını ısırđım. "Ve sadece daha iyi olacak."

"Ne?"

"Arkadaşlar arasında seks, duyduğum ve sadece Brexley ve Warwick ile deneyimlediğimizi düşündüğüm gibi, zamanla daha yoğun hale gelir, daha az değil." Tekrar sokmadan önce neredeyse tamamen dışarı kaydım, Rosie'nin bir çığlık atmasına neden oldu, içimizde bir şeyi tıkladı, bizi daha vahşi ve daha vahşi hale getirdi. Parmakları kıçıma daldı, o kadar derine itti ki boynunu ısırđım ve kalçalarımı daha sert vurdum.

"Siktir!" Kalçalarımı pompalayarak, boğazından seksi bir ses çıkararak içime doğru eğilmesini sağlayan bir noktaya vurarak böğürdüm.

Yeterince derine inemiyor gibiydim. Dışarı çekerek onu ters çevirdim, tekrar içeri girerken onu fayansa bastırdım, açı yüksek sesle inlemesine neden oldu. Bir banyo süngerini kaparak vücudundan aşağı kaydırđım, klitorisinde durdum ve tekrar tekrar içinden geçirdim.

"Kill-ian." Dişlerini sıktı, çıkardığı sesler daha da çıldırmama neden oldu. Kıçını dışarı itti, eğildi ve beni daha da içine soktu. Farklı açı içimde bir ateş yaktı, doruk noktam üzerime çöktü. İçime doğru itti, aynı şekilde karşılık verdi. İçimde yanan hisler neredeyse çok fazlaydı, ama aynı zamanda sadece daha fazlasını istedim ve sonsuza dek sürmesini istedim. Onu daha uzağı ittim, kendimi ona gömdüm. Seks sesleri odada yankılanıyordu.

"Aman Tanrım!" Etrafımda sıkıldığını hissedebiliyordum, aramızdaki büyü sıkılaşıyordu, bizi zevkle parçalamaya hazırđı.

Bir kez daha, onu kaldırmadan önce tekrar çevirerek içinden çıktım. "Duş başlığını tut," diye emrettim. Yukarı uzandı, tuttu

vücudunu benimkine gömdüğümde.

İkimiz de bağırdık. Yavaşça başladım, onu derin ve uzun süre aldım; dişlerim alt dudağına girdi, kan tadı alana kadar çekiştirdim.

Bununla ilgili bir şey bana kalan tüm kontrolümü kaybettirdi. İçeri girdiğimde ona bakmak, amının etrafımda sıkıldığını hissetmek istedim. Onu acımasızca becerirken merhamet için yalvarmasını istedim.

"Killian, lütfen... *a társam*," diye fısıldadı kulağıma.

Beni parçaladı ve iki kelimeyle tekrar bir araya getirdi.

Eşim.

Bir kükreme fayansı parçaladı, bedenim vahşileşti. O kadar sert vuruyordum ki, kemiklerimizin birbirine çarptığını hissettim.

"Aman Tanrım!" Amcığı sikimi o kadar yoğun bir şekilde boğdu ki neredeyse nefesim kesiliyordu. Sıcak spermlerim onun içinde patladı ve her şeyin benim olduğunu iddia etti.

Bir an için artık bedenimde değildim. Farklı bir gezegendeydim. Onu yanımda hissedebiliyordum. Onun ruhu, onun zevki, onun mutluluğu, sadece benimkini arttırdı.

"Siktir!" Nefes aldım, bedenim onunkinin üzerine çöktü.

Bir süre konuşmadık, nefes almakta zorlanırken gözlerimiz hayret ve şokla buluştu. Seks daha önce de inanılmazdı ama bu daha da inanılmazdı.

"Kahretsin." Yutkundum, bacakları hâlâ etrafımdaydı, sikim hâlâ içindeydi. "Eğer bu daha iyi olmaya devam ederse...?"

"Yalan söyledim. Tutulan bir kadın olabilirim," diye alay etti, gözleri hâlâ buğuluydu, kalbi benimkine çarpıyordu.

"İnan bana, bunu sana kanıtlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Tekrar ve tekrar." Onu nazikçe tekrar ayağa kaldırdım ve duş spreyine doğru götürdüm. "Seni temizledikten ve yatağıma yatırdıktan sonra."

Gözleri şokla açıldı.

"Seninle işim asla bitmeyecek. Asla yetmeyeceğim." Ellerimi yüzüne doğru kaydurdım. "Boşa harcadığım yüzyıllar. Bilmiyordum bile."

"Ne?"

"Seni bekliyordum. Şimdi seni buldum. *Şimdi* birini sevmenin gerçekten ne demek olduğunu anlıyorum. Bunu telafi etmeyi planlıyorum."

Başını kaldırıp bana baktı, gözleri çok berraktı. "Ben de bilmiyordum ama tiyatroya geldiğin gecedan beri ben de seni bekliyordum."

Boğazımda bir yumru oluştu. "Savaş belki birkaç saat içinde burada olacak. Seni bunun dışında kalmaya ikna etmemin bir yolu var mı?"

"Hayır." Ellerini benimkilerin üzerine koydu. "Çünkü senin olduğun yerde ben de varım.

Sen benimsin Tanrım, yaşarsınız ya da ölürüz, bunu birlikte yaparız.

"Kahretsin, bana bir daha böyle seslenebilir misin?" Bir öpücük için onu kendime çektim, kalçası beni ne kadar kolay sertleştirdiğini zaten hissediyordu.

"Sadece itaat ettiğinde," diye alay etti, ağzı benimkine değdi ve sonra geri çekildi. "Ama şaka yapmıyorum, Killian. Senin yanında bir parça olmayacağım. Kendim olmak istiyorum, kendi ilgi alanlarım ve işim olsun istiyorum."

"Tamamen iyi. Her şeyi yapabilirsin." Yüzünü daha da yaklaştırdım. "Sadece bir genelevde değil, tamam mı?"

"Göreceğiz." Omuz silkti, ayak parmaklarının üzerine kalktı ve beni öptü. Onu hızla kollarıma alıp banyodan çıktım, ıslak bedenlerimiz birlikte yatağıma düştü ve anında tekrar sevişmeye başladık.

Sanki gelecekte eminmişiz gibi konuştuk. Bu savaş yaptığımız planları etkilemeyecekmiş gibi.

Sanki ölüm bizim için
gelmiyormuş gibi. Sonunda hala
bir lord olacaktım.

Ama bedenlerimiz birlikte hareket ederken, her şey yarın sona erebilirmiş gibi seviştik.

Sanki bu bir veda olabilirmiş gibi.

Bölüm 34

Brexley

Şafağa sadece saatler vardı ama gözlerim sadece yirmi dakikadır kapalıydı. Beni çağıran nektarın çekimini hissederek karanlığa baktım. İçindeki güç büyüyor, sanki beni taklit ediyormuş gibi kendi üzerinde daha fazla kontrol kazanıyordu. Ben kendi büyüm üzerinde daha güçlü ve baskın hale geldikçe o da büyüyordu. Bir yansıma. Öğreniyorum. Çalışıyor. Kendine ait bir hayat. Hâlâ benim bir parçamdı ve kötü bir niyeti olmadığını biliyordum, yine de bu korkunç şeyler yapamayacağı anlamına gelmiyordu. Onu çok kez görmüştüm.

Kara büyü, zalim bir kraliçenin gücünü taşıyordu ama yine de bir bebeği korumak için kullanılmıştı. Masum bir çocuktan daha saf ve lekesiz bir şey olamazdı.

Yin ve yang
dengesi.

Biri olmadan diğeri var olamazdı.

Kendi sihrim çok fazlaydı ama yine de o nesnenin sahip olduklarının yanında devede kulak kalırdı. Herkes için bir tehlikeydi. Hatta benim için bile. Yine de, koridorda koşup onu Killian'dan alma ihtiyacı kaslarımı zorluyor, bacaklarımı ve kollarımı huzursuzlukla hareket ettiriyordu.

Tad onu koruması için Killian'a vermişti.

Saf sahiplenme duygusu midemi bulandırıyor, göğsümü kıskançlık ve öfkeyle dövüyordu.

"Onunla savaştık gücün var. Onu hayatın pahasına koru."

Yeterince değerli ya da güçlü değildim.

Zaman acımasız bir öğretmendi. Ve biz obur öğrencilerdik. Onu yalayıp yuttuk, boşa harcadık, yok olmasını diledik ve sonra bittiğinde sinirlendik, çocuklar gibi ayaklarımızı yere vurduk, başkasını suçlu ilan ettik. Bize daha fazla borçlu olduklarını iddia ederdik.

Keşke daha sıkı çalışsaydım ve kendimi daha fazla kontrol edebilseydim. Belki o zaman nektarla çalışacak güce sahip olurdum. Ama zaman bir peri masalı gibi işlemiyordu. Okuduğum ve izlediğim pek çok kitap ve filmde her şey tam o anda yerli yerine oturuyordu. Mutlu son. Kahraman son savaşa hazırды ve kazandı.

Hayat böyle değildi. Size, istediğiniz sonuca göre davranmıyordu. Ben savaşa hazır değildim ama savaş benim için hazırды.

"Seni yeterince yormadım mı Kovacs?" Derin, çakıllı bir ses kulağıma mırıldandı, bir kol ortama dolandı, beni çıplak vücuduna geri çekti, beni içine soktu, tekrar denemeye fazlasıyla hazır olduğunu hissettirdi.

Esmeralda ve Olek'i kontrol ettikten sonra beni anladı ve tek kelime etmeden teselli etti, her ikisi de şifacılar yanıklarına ve diğer yaralarına bakarken mışıl mışıl uyuyorlardı.

Tad Esmeralda'yı kullanıyor olabilirdi ama hâlâ kolayca öldürülebilecek bir insan bedenine sahipti. Dinlenmeye ve iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı.

Bakışlarım odanın diğer ucundaki Hanna, Birdie, Olek ve Esmeralda'ya gitti. Vurulmuş, yanmış ve içlerinden biri DNA'sını değiştiren hapların kurbanı olmuştu. Bir şekilde, hepsi bana geri geldi. Suçluluğumun ağırlığı üzerime çöküyor, buna neden değdiğini hatırlamamı zorlaştırıyordu.

"*Senin suçun değil Kovacs.*" Gerçek adam odaya girmeden önce bile onun gölgesini hissetmişim. Kocaman gövdesi bana dokunmadan arkamda duruyordu ama gölgesi etrafımda kayıyor, omuzlarımın üzerinden masaj yapar gibi geçiyordu.

"Evet, öyle." Geri bağlantı kuracak enerjim yoktu.

"*Sen olsan da olmasan da bu olacaktı. Bu Istvan'ın suçu. Ve bir an için bile olsa senin de bunun kurbanı olduğunu unutma. Caden, sen, ben, Rosie... Rebeka. Ve daha binlercesi.*"

Bakışlarım Birdie'nin iyileşmekte olan yarasını temizleyen kişiye gitti. Rebeka'ya. Birlikte büyüdüğüm kadın göz alıcı, zarif ve dengeli biriydi. Bu kadın sıcak, rahat ve kirliydi. Elleri vardı, kıyafetleri kan içindeydi, yüzü kendi güzelliğinden başka her şeyden arınmıştı. Ne bir oyuncak bebek ne de bir koltuk altı. Rebeka canlı görünüyordu.

Warwick'in eli benimkini kavradı ve beni peşinden sürükledi.

"Nereye gidiyoruz?" Omzumun üzerinden arkadaşlarıma son bir kez bakarak mırıldandım.

"*Duş ve yatak.*"

"Uyuyamıyorum."

"Biliyorum," diye mırıldandı gölgesi boynuma karşı, beni merdivenlerden yukarı çıkarırken. "Seni tanımadığımı mı sanıyorsun Kovacs? Ne hissettiğini ve ne düşündüğünü? Bütün gece onları izleyebilir, tek istediğinin nektar olduğu gerçeğini saklayabilirsin. Onu Killian'ın elinden alıp geri götürmek."

Sertçe nefes alırken Warwick'in ne kadar çok şey görebildiğini fark ettim. Anladım.

Hisset.

"Seni bayıltmak zorunda kalsam bile uyutacağım."

Warwick'in gölgesi kulağımı ısırdı ve arkamdan bana baskı yaptı. *"Sanırım iki kişi olacağız."*

Ve lanet olsun, duş ile yatak arasındaki her yüzeyi kullanarak bu sözünü yerine getirdi. Hem Warwick hem de gölgesi beni o kadar uçurdu ki zevkten başka her şeyi unuttum. Beynim ve vücudum kapanana kadar vücudu bana her şeyi verdi.

En azından 20 dakikalığına.

"Prences...?"

Gözyaşlarımla savaşarak ona sokuldum. "Hazır değiliz." Aslında demek istediğim hazır olmadığımды.

"Hiç kimse öyle değildir. Savaş hikayeleri onları cazip kılacak şekilde anlatılır. Tarih tarafından kahramanca ve onurlu hale getirilir. Ama asla öyle değildirler. Bunu bilecek kadar çok şey yaşadım. Hiç kimse *asla* hazır değildir. Hazır olduklarını düşünseler bile. Korkunç, zalim, vahşi ve çoğu zaman neden oldukları ölüm ve yıkıma değmezler." Her iki kolunu da bana doladı ve beni güvenli dünyasına aldı. "Eskiden umut için savaşıp ölmenin, yaşayıp acı çekmekten daha iyi olduğunu düşünürdüm." Beni sırtüstü çevirdi, su rengi gözleri karanlığın içinde yanıyor, benimkileri delip geçiyordu. Bacaklarımın arasına yerleşti ve kalçalarımı açtı. Hiçbir uyarı ya da alay yoktu. Kalın siki içime girdi ve dudaklarımdan bir nefes çıkmasına neden oldu.

"Biz savaşta doğduk Kovacs." Geri çekildi, tekrar soktu, tüm vücudum ateşle tutuştu, topuklarım yüksek bir iniltiyle onun gergin kıkına gömüldü. "Savaşın kanından ve kemiklerinden yapılmış," diye homurdandı, kuvvetle içeri girdi. "Seviştik, dövüştük ve öldürdük, ölümden yükseldik. Ona dönüştük." Homurdandı, uzun, derin vuruşları sürdürdü, altındaki her kasın ve sinirin titremesine neden oldu. "Nektar olsun ya da olmasın, kim olduğunu unutma. Birlikte ne olduğumuzu. Ve hayatta kalacağız *Brexley...*"

Dudaklarında adım varken, derin hamleleri içimi yakıp kavurdu, Zihnimi döndürüyor, her harf onun konuşması gibi kemiklerime kazınıyor.

ruhuma kazınıyordu. Orgazmımın hızla yaklaştığını, hızının arttığını, çenemi kavrarken dişlerinin gıcırdadığını ve beni ona bakmaya zorladığını hissettim.

"Sen *Gri'sin*... ve ben *senin* Kurt'unum."

Omurgam dikleşti, amım ona doğru sıkıştı. Kükremesi duvarları sarstı, rüzgâr odayı kırbaçladı. Sıcak döllerini içimi doldururken bir şimşek çaktı, kalçaları hala içeri giriyor ve beni tekrar boşaltıyordu.

"Warwick!" Çığlık attım, zihnimden görüntüler geçerken gözlerim çarparak kapandı - biz, kanlar içinde, bir savaş alanında yürüyorduk. Alevler, enkazlar ve etrafa saçılmış cesetler, yüzlerimizde kararlılık, ellerimiz birbirine kenetlenmişti.

Gri ve Kurt.

Sonra karanlık beni ele geçirdi, bilincim bedenimden koparıldı.

"*Brexley Kovacs, doğanın dengesine meydan okuyan kız. Benimle gel.*" Eski, hırıltılı, insanlık dışı bir ses konuştu ve kitabın beni içine çektiğini hissettim. Dönerek ve yuvarlanarak sayfaların arasına düştüm ve beni tanıdık bir odaya fırlattı.

"Ne?" Sadece birkaç saat önce bulunduğum kliniğe göz gezdirdim. Bu kez Birdie uyanıktı. Caden onun yanındaki sandalyeye oturmuş, ellerini onun ellerine kenetlemişti. Sesleri ne konuştuklarını duyamayacak kadar kısıktı ve yüz ifadeleri hiçbir şey ele vermiyordu. Ama Caden'ı herkesten daha iyi tanıyordum; gözlerindeki rahatlama çok açıktı. Birdie iyi olacaktı.

Scorpion Hanna'nın yanındaydı. Yüzünü ondan çevirmişti ama gözleri açıktı ve sanki o orada değilmiş gibi davranarak duvara bakıyordu. Saçları ıslaktı, sanki yeni duş almış gibiydi. Nemli başı umutsuzluk içinde eğikti ama ben gelir gelmez sanki beni hissetmiş gibi omzunun üzerinden bulunduğum yere baktı. Hiçbir şey göremeyince dikkati Hanna'ya döndü, yüz hatlarına yorgunluk ve acı damgasını vurmuştu.

Bir şekilde bunun şimdiki zaman olduğunu biliyordum, kitap hikayeyi yaşadığımız gibi yazıyordu.

"Seni buraya getirmesini ben istedim."

Sıçradım ve Tad'ın Esmeralda'nın yatağının yanında durduğunu görmek için döndüm. Katı ve gerçek. En azından burada, diğer herkesten daha somuttu. Güçle, ışıkla, sevgiyle ve yaşamla parlıyordu.

"Tad." Kendimi ona doğru atmaktan alamadım, kollarının beni kucakladığını ve uzun beyaz saçlarının yüzümü gıdıkladığını hissederek iç çektim.

"Birinin dokunuşunu yeniden hissetmek çok güzel." Sırtımı okşadı ve gülümseyerek geri çekildi. "Esmeralda aracılığıyla dokunma enerjisini hissedebiliyorum ama gerçek teması değil. Bunu deneyimleyen onun bedeni, benim değil."

Bu mantıklıydı. Etrafıma bakarken başımı salladım. "Neden buradayız? Kitap beni neden içine çekti?"

"Çünkü ben istedim," diye cevap verdi Tad, sanki tekrar kaybolmadan önce bu hissi içine çekmesi gerekiyormuş gibi elimi avuçlarının arasına aldı. "Ve o da beni memnun edecek kadar nazikti." Esmeralda'yı işaret etti. "Uzağa gidemem. Bana ihtiyacı var. Vücudu çok zayıf ve buraya gelmek onu çok yıprattı."

Uyuyan kadına bakarken acı kaşlarımı çattı.

"Eminim hayatına girdiğim gün için pişmandır," diye şişindim. "İşini, ailesini, tüm dünyasını kaybetti. Hepsi bana karşı nazik olduğu için."

"Nazik mi?" Tad kıkırdadı ve ona sevgiyle baktı. "Sanırım onun da bazı anları oluyor. Onun hayatını altüst eden tek kişi sen değilsin." Başını iki yana salladı. "Kendini suçlama. Onları sana çeken bendim, seni de onlara çeken. Esmeralda çok nadir bulunur. Çok az insan bir Druid'in bedenini ele geçirmesini sağlayacak güce sahiptir. Onun gibi başka birini bulmak pek olası değildi. Onun durumu için ben suçluyum." Elim sıkı ve bıraktı. "Yine de bu şekilde olmasını isteyeceğini düşünüyorum. Şikâyet edebilir ama ben onun içinde ne olduğunu ilk elden biliyorum. O tam olarak istediği yerde. Hiç kimse, ben bile, o kadını istemediği bir şeyi yapmaya zorlayamaz."

Homurdandım. "Bu doğru."

"Gerçi onun bu işteki rolü sona erdi."

"Ne?" Bir korku şimşegi boğazımdan yukarı fırladı. "İyileşecek, değil mi? Ölmeyecek mi?"

"Hayır, hayır. Esmeralda'nın önünde daha uzun yıllar var. Ölmeyecek kadar inatçıdır, merak etme." Tad elimi okşadı. "Yine de fiziksel bedeni bu savaşa devam etmek için çok zayıf. Buraya gelmek için neler yaptı, Olek'i taşıdı, nektarı taşıdı. Bunların çoğunda bilinci yerinde olmasa bile, vücuduna çok zarar verdi. Şimdi dinlenmesi ve iyileşmesi gerekiyor."

Başımı sallayarak onayladım. Esmeralda gerekenden fazlasını yapmıştı. Bu düşünce kafamda dönüp dururken çenem yukarı kalktı, gözlerim büyüdü. "Yani sen de, değil mi?"

Tad onaylamak için başını eğdi.

"Ama sana ihtiyacımız var. Sana ihtiyacım var," diye haykırdım, paniğin kabardığını hissederek. "Canım, alıştığın formda olmayabilirim, ama sana

her zaman etrafınızda olacak. Ve kendi güçlerinle ne kadar güçlenirsen, o kadar fazlasını bulacaksın. Ben senin yanından hiç ayrılmadım."

Göz kapaklarımın arkasında yaşlar birikti. "Ama şimdi değil." Boğuldum. "Hazır değilim. Yeterince kontrolüm yok. Aksi takdirde nektarı Killian'a vermezdin."

"Asla sahip olamayabilirsin, kızım. Bu her zaman senin bir parçan olacak, asla mücadele edemeyeceğin bir zayıflık."

"Killian biliyor mu?"

"Evet, Killian her zaman olması gereken lider olmak için yeterince güç kazandı. Artık nektarı istemiyor. Nektarın çekiciliğine karşı koyabilecek tek kişi o." Tad kollarını önünde kavuşturdu. "Amcan iyi bir adam ve iyi bir kalbi olmasına rağmen, Killian'ın sahip olduğu inanca sahip değil. Mykel bile içten içe onun bu çağrıya karşı zayıf kalacağını biliyor."

"Daha da güçlendi, değil mi? Hissediyorum. Sanki o da büyüyor."

"Sen ve nektar birbirinize çok bağlısınız. Öngöremediğim bir şey de seni nasıl kopyaladığıydı. Sen güçlendikçe o da güçleniyor."

Tad'in de benimle aynı şeyi görmesi beni korkutsa da rahatlamış bir şekilde nefesimi verdim.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum. Bu sadece maddenin dünyada bulunamayacak kadar tehlikeli olduğunu doğruluyor. Özellikle de senin etrafında."

"Ama bu benim bir parçam," diye karşılık verdim.

"Tarafsız bir gözle bakamazsınız. Nektar söz konusu olduğunda net göremiyorsunuz." Başını iki yana salladı. "Kendi başına ne kadar güçlü olduğuna bir bak. Sen bir mucizesin. Bir doğa fenomenisin. Bir mucizesin. Nektarın seni bütünleştirdiğini düşünme. Yapmaz. Sadece seni olmadığın bir şeye dönüştürür."

"Ne olmuş yani? Onu yok mu edeceğiz?" Bu düşünce midemi bulandırdı.

"Böyle bir büyü yok edilebilir mi?" Bunu öyle bir şekilde söyledi ki yok edilemeyeceğini anladım. "Tek yolu onu yok etmektir. Kendinden bile saklamak."

"Bu ne demek-"

Cümlem Esmeralda'nın vücudunun yukarı fırlamasıyla kesildi, gözleri parladı, sesi bir alarm gibi tizleşti.

"BURADALAR!"

Kaskatı kesildim, dikkatim Tad'e yöneldi. Benim göremediğim ve duyamadığım bir şeyi görüyormuş ve duyuyormuş gibi başını kaldırdı.

"Geldiler..." Panik gözlerini açtı. "Kim?"

"Git, Brexley!" Kitap beni geri çekerken bağırdı, beni bedenime geri fırlatırken boğazımdan bir çığlık fırladı, gözlerim Warwick ve benim paylaştığımız odaya fırladı.

Göz kapaklarım açıldığı anda bir şeyler hissetti, alarım göğsüme çarptığını, dehşetin kollarımı ve bacaklarımı sertleştirdiğini hissettim. Dışarıdaki dağlardan ve ağaçlardan seken silah sesleriyle yataktan fırladım ve kıyafetlerimi kaptım. Araçların titreşimi ayak parmaklarımdan kalbime kadar ulaştı.

Kimin geldiğini biliyordum. Ne için geldiklerini.

Markos savaşı bize getiriyordu.

Bölüm 35

Akrep

Yüzünü duvara dönmüş, boş gözlerle duvara bakıyordu, vücudu savunmacı bir şekilde benden uzağa kıvrılmıştı. Muhtemelen onu yalnız bırakmalı, istediği alanı ona vermeliydim.

Yapamadım.

On dakika boyunca denedim ve sonra kendimi tekrar burada buldum. Olmak istediğim yerdeydi. Beni burada istemese bile. İçten içe bir parçasının istediğini biliyordum. İkimizden biri ya da her ikimiz de ölene kadar pes etmemi istemediğini biliyordum. Vazgeçemezdim. Bu bir seçim değildi. Bu bir gerçektir. Kızımı geri almak için savaşıyor ölebiliyordum.

"Beni ısırдыңın zamanı hatırlıyor musun?" Fısıldadım. Klinik gece modundaydı, çoğu uyuyordu, gece yerini sabah saatlerine bırakıyordu. "Kan akıtmıştın. Bu yüzden sana küçük engerek demeye başladım." Bu anı beni hafifçe kıkırdattı. "Kahretsin, beni delirtiyormuşsun gibi davrandım ve delirttin de, ama hiç gitmedim, değil mi? Hep senin nöbetindeydim." Kendime ve başkalarına sunduğum bahaneleri, neden başka bir vardiya alacağımı, neden başkasının onu izlemesine izin vermeyeceğimi anlattım. "Hiç şansım olduğunu sanmıyorum." Parmaklarımı onun düğümlemiş, kirli, sarı saçlarında gezdirdim. Yüzünü kir kaplamıştı ve hâlâ o trende geçirdiği saatlerin ve otların kokusunu taşıyordu.

Ona bakarken tek bir kasını bile oynatmamıştı. Bomboştur.

Boş. Bizimle ilgili anılarım beni hiçbir yere götürmüyordu. Onu kaybediyordum.

Beynim daha komutu algılamadan ayağa kalktım ve onu yatağa bağlayan kelepçeleri çözdüm.

"Ayağa kalk." Onu yukarı çektim. Gözleri beni takip etti ama karşı koymadı.

"Ne yapıyorsunuz?" Bir şifacı zıplayarak yanımıza geldi, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Dışarı.

"Duş mu?" Bu bir sorudan çok bir talepti.

Şifacı yüzünde endişeli bir ifadeyle arka taraftaki bir kapıyı işaret etti. Benim için mi yoksa Hanna için mi olduğunu bilmiyordum.

"Hadi gel." Hanna'ya ve kendime duyduğum öfke, onu da peşimden sürükleyerek banyoya doğru yürürken omuzlarımdan yukarıya doğru tırmandı.

Tuvaletin kapısını kapattığımda şifacının protestosu sona erdi, ampuller yandı, penceresiz odayı tereyağlı bir ışıkla yıkadı, beni onu karyoladan duşa sürüklediğim ve yeniden yaşamaya başlamaya zorladığım ilk ana götürdü. Dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmiştik; değişen tek şey ona karşı hissettiklerimdi. O zaman hâlâ rol yapıyor, içimden geçenleri görmezden geliyordum.

Artık kendime yalan söyleyemezdin.

Geniş oda askerler ve personel için inşa edilmişti, birden fazla duş kabini ve hazırlanmak için alanlar vardı. Basitti ama bulunduğum çoğu yerden daha güzeldi. Hapishaneyle kıyaslandığında burası bir lükstü.

Suyu açarak bizi tuvaletlerden birine götürdüm. "Buraya daha önce de gelmiştik Hanna. Kıyafetlerin üzerindeyken ya da değilken duş alabilirsin ama bu sefer kapı açık kalacak. Anladın mı?"

Hanna'nın daralan bakışları duştan bana yöneldi.

"Karar ver, küçük engerek, yoksa ben veririm."

Burnu alevlendi, bu bir duygu belirtisiydi. Kelepçeli ellerini kaldırdı, başı öne eğikti.

"Ne istiyorsun?" Bir kaşımı kaldırdım. "Kelimelerini kullan." Bana ters ters baktı.

"Trende söyleyecek yeterince şeyin vardı." Yoksunluk yaşadığını anlamama rağmen, açıklamaları hala içime bir bıçak saplanmış gibi beni kesiyor ve gittikçe daha derinden kesmeye devam ediyordu.

Şifacılar bana ilaçların şimdiye kadar vücudundan atılmış olması gerektiğini söylediler ama o iyi olmaktan çok uzaktı. Beyni bir daha asla kendisi olamayacak kadar kızarmış olabilir. Bu fikir beni çıldırttı ve gözlerinde hayat görene kadar onu zorlamak istedim. Ta ki Hanna'yı orada bir yerde görene kadar.

Kollarını oynattı. "Kapalı."

Sesini duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Tırmalayıcı, çiğ ve alçaktı ama bu bir başlangıçtı.

"Onlar üzerindeyken yıkanabilirsin." Elimle suyun sıcaklığını kontrol ederek başımı salladım.

"Soyunmak istersem olmaz." Bir mırıltı ensemde yukarı doğru süzüldü, vücudumun sarsılmasına ve aletimin sertleşmesine neden oldu. "Geçen sefer beni izlemek istememiş gibi davranma." Pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. "O zaman beni becerme ihtiyacını hissedebiliyordum. Devam et, Scorpion, istediğini al. Ne kadar sert sevdiğini biliyorum."

Gözlerim onunkilere kaydı, mavi bakışları sanki bir avı avlıyormuş gibi üzerimdeydi. Acıkmıştım. *Bazdmeg*, onu öpmek, duvara doğru itmek ve beni kandırmaya çalıştığını bildiğim gerçeğini unutmak istedim.

Bir erkeğin aletini çekiştirirseniz beynimiz çözülür.

"İyi denemeydi." Kelepçelerini tuttum, onu spreyn altına çektim, su aşağı kayarak elbiselerini ona yapıştırdı.

Kendimi ayarlamamı izlerken sııttı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Dişlerimi sıkarak ona bir şampuan şişesi uzattım. En azından onu konuşturmuştum, gerçi şimdi bunun iyi bir şey olduğundan emin değildim.

"Görünüşe göre buna da ihtiyacın olabilir?" Sabunu eline döktü, saçlarında gezdirdi, gözleri benim üzerimdeydi.

Vücudum ona tepki verdi; ona duyduğum arzu, dik durmaya çalışarak ahırın kapısına tutunmamı sağladı. Bu içgüdüsel, onu alma ihtiyacı. Ona tekrar sahip olmak. Onu benim olarak sahiplenmek, bunun ne anlama geldiğini yanlış anlamadığından emin olmak. Onun içine sadece bir kez girmiştım ve bu bana yoksunluk çeken kişinin ben olduğumu hissettirdi. Asla kurtulamayacağım bir uyuşturucuyu arzuluyordum.

Tamamen bana döndü, parmakları pantolonunu çözüyor, şampuan şişesi elinden düşüyordu.

"Oops."

Hatamı fark ettiğimde çoktan eğilmiş, şişeyi kapmıştım. Sesinin tonu şekerli bir sahtelikle doluydu.

Aptal herif.

Dizinin yüzüme doğru uçup kulağıma çarpmasıyla iki büklüm oldum. Tökezledim, dengem bozuldu, metal kelepçeler şakağıma çarptı ve burnumu kırarak duvara düşmeme neden oldu. Benden sıyrılmaya çalışırken dirsekleri sırtıma saplandı. Duvarı iterek ona doğru koştum, ellerim uzandı ve o koşmaya başladığında kelepçelerin etrafını sardı. Tüm gücümü kullanarak onu duvara doğru çekip kafasını ve omurgasını fayansa çarparken ıslak zemin ve sabun sırtını kaydırdı.

Göğsüm kabararak suyun altına girdiğimde burnumdan akan kanın dudaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissettim.

"Kötü hamle, küçük engerek. Benden kaçabileceğini sanıyorsun," diye hırladım ve bedenimi onun bedenine doğru ittim. "Gidebileceğin, kaçabileceğin ve seni bulamayacağım hiçbir yer olmadığını şimdiye kadar öğrenmedin mi?"

Vücudu benimkinin içine gömüldü, mavi gözleri nefretle parlıyordu. Damarlarındaki yaşamı, kanındaki arzuyu hissedebiliyordum. *Açlığı*. Bir an için tek gördüğüm Hanna'ydı. Sarkis'in üssünde benimle ateş ve tutkuyla dövüşen kız. Ailesini kaybetmiş, hapishanede istismara uğramış, cehennemi yaşamış ve geri dönmüş olan kız. Beni ormanda öfkeyle beceren kız.

Ellerim çenesini kavradı, ağzım vahşice onunkine indi, dilim dudaklarının arasından kayarak acımasızca içeri girmeyi talep etti. Karşılık verdiğinde bir an bile duraksama olmadı, derin bir inilti vücudunu benimkine doğru yuvarladı, tırnakları ıslak saçlarımı tırmaladı ve beni çıldırttı. İnce parmakları pantolonumu yırtarak kalçalarımın altına itti, ben de atletini kafasının üzerinden yırtıp kelepçelerinin etrafını sararak çıplak göğüslerini ortaya çıkardım. Kelepçeli ellerini duvara dayadım, dudaklarım teninde gezindi, meme ucunu ağzıma aldım, emerken ve çekiştirirken iniltisini duydum. Ben diğerini sahiplenirken vücudu benimkine doğru büküldü.

"Scorpion..." Çok yumuşaktı ama ruhumun derinliklerine işledi. Üç hecede ihtiyaç, istek ve aşk. Rasyonel olan her şeyi kapattı, ikimizi de hayvana dönüştürdü. Onu tatmak, her yerini yalamak, vücudunun her santimini keşfetmek istiyordum.

"Becer beni," dedi, gözleri keskin ve parlaktı, dişleri kan tadı alana kadar dudağımı ısıırıyordu. "Sana ihtiyacım var."

"Dikkatli ol, küçük engerek." Pantolonunu indirdim, ince iç çamaşırını parçaladım. "Kediler ısırabilir." Kalçalarını kavradım ve bacaklarını etrafıma sardı, sikim kıvrımlarını ayırdı. "Ama bir akrebin ölümcül bir iğnesi vardır." İçine daldım, zevk üzerimde o kadar şiddetli dalgalanıyordu ki, arkasındaki duvarı avuçlamak zorunda kaldım, yoğunluğu arttıkça bacaklarım titriyordu.

Hanna'dan zevk ve acı dolu, çılgınca bir çılgılık geldi, tırnakları sırtıma batıyor, beni tırmalıyor ve etimi kesiyordu.

Bu beni onun için daha da çıldırttı, çünkü geri verdi, kendini bana daha sert daldırmak için üzerimde daha yükseğe tırmandı.

"Siktir! Siktir!" Dik duramıyordum, aramızdaki bağlantı çok fazlaydı, bacaklarım beni ıslak fayans zemine götürüyordu, su üzerimize akıyordu. Pozisyon değişikliği onu daha derinden etkiledi ve beni geri itti, üzerime bindi

O kadar acımasızca ki omurgam karıncalanmaya başladı. Kalçalarını kavrayarak onu başıma doğru çektim, dilim ve dudaklarım hiçbir şeyi esirgmeden amını emerken, yalarken ve ısırırken kalçaları zevk çılgınlıklarıyla yüzüme kilitlendi. Ellerim göğüslerini kavırıyor, meme uçlarını kıvırıyor ve oynatıyordu.

"Scorpion!" Adımı haykırmasını, tanıdığım kızın benim için çılgılık atmasını duymayı seviyordum. "Aman Tanrım, geliyorum."

"Henüz değil." Onu çekiştirdim, içine boşalmak istiyordum. Onu tekrar vücudumdan aşağı kaydırarak kucağıma oturttum. Kabaca çenesini tuttum. "Beni izle, Hanna." Başını çevirmeye çalıştı ama ben onu zorladım. "Sana burada, yanımda ihtiyacım var. Gözlerini benden ayırma." Kalçalarım kalktı, tekrar içine girdim, ağızlarımız ayrıldı. Çok iyi hissettiriyordu. Bunun gibi başka bir şey yoktu. Eşimi bulmayı hiç düşünmemiştim, hiç umursamamıştım ama ona pompalarken, gözleri gözlerimdeyken, onun içinde olmanın, hayatımda olmasının nasıl bir şey olduğunu hissediyordum. Asla onsuz olmak istemedim. Hanna'nın pamuk ipliğine bağlı olduğunu, sadece yakınlığın, her şey kaybolduğunda tutunabileceği bir anın onu düşmekten kurtarabileceğini anlamıştım. Onun ipi, kayası ya da kum torbası olacaktım. Her ne gerekiyorsa. Onun için bu olacaktım.

Her vuruşta bakışlarını kendime çevirmeye zorladım. "Ben senin için neyim, Hanna?" İçine doğru yükseldiğimde göz kapakları kapandı. "Hayır, bana bak."

"Sadece sık beni," diye sızlandı, beni daha hızlı hareket ettirmeye çalışıyordu, yakınlık onu kaşındırıyordu.

"Hayır." Çenesini daha sıkı kavradım, vuruşlarımı uzun ve derin tuttum. "Ben senin için neyim, Hanna?" Daha sert bir şekilde söyledim.

"Hiçbir şey," diye homurdandı. "Sadece becerecek biri."

Acı darbesini görmezden gelerek hızımı artırdım, gözlerinin parladığını, göğsünden iniltieler yükseldiğini gördüm.

"İzle beni," diye homurdandım, kızgın ve incinmiş hissediyordum. "İçine boşaldığımı hisset." Onu sırtüstü çevirdim, elim boğazındaydı, kafasını bana doğru çevirmiş bir şekilde onu sikip atıyordum.

Hanna'nın dudakları sessiz bir çılgınlıkla ayrıldı, tüm vücudu etrafımda patladı, aletimi o kadar sert kavradı ki böğürdüm, ona tekrar soktuğumda tohumum dalgalar halinde içine döküldü.

Bir an için gözlerimiz birleşti ve aramızdaki bağ sıkılaştı. Hanna tamamen benimle birlikteydi, gözleri söylemediği kelimeleri duymam için yalvarıyordu. Yemin ederim sanki sesi içime işliyor, beni yakıyordu.

Sana ihtiyacım var. Benden vazgeçme.

Göz açıp kapayıncaya kadar, o kız gitmişti.

Göz kapakları daraldı ve kelepçeli ellerini kullanarak benden uzaklaştı, tohumum içinden damlıyor, akıntının altında yıkanıyordu.

"Beni hamile bırakmayı mı umuyorsun?" diye öfkelenildi. "Beni sonsuza dek sana bağla."

"Neredeyse tüm fae'ler gençken önlem alır." Bir fae çocuğunu doğuramadan ölen insanlarla ilgili çok fazla sorun yaşanmıştı. Fae kadınlarını hamile bırakmak da istemiyorduk. Biz doğurgan bir gruptuk. Ağaç Perilerinin sadece başka bir karışımla geri alınabilen bir doğum kontrol karışımı vardı. Gerçi Druidlerde pek işe yaramadığını duymuştum.

Ayağa kalktı, bana bakmıyordu, çenesi sıkılmıştı. Hala bacağından aşağı sızıyordum ama sanki bir yabancından başka bir şey değildim.

Suyu kapattıktan sonra derin bir iç çektim, bedenim ve zihnim uyumak istiyordu.

"Haydi. Giyin." Rafta duran yeni kıyafetleri aldım, ona bol bir pantolon ve atlet giydirdim. Ben de hızlıca ekstra siyah askeri pantolon ve siyah bir tişört giydim ve ellerimi saçlarımda gezdirdim. Hanna'yı yatağına kadar sürükledim.

Şifacının gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Bizi duyduğunu biliyordum. Muhtemelen tüm ev duymuştur.

Hanna karyolasına sürünerek geri döndü ve yüzünü duvara döndü. Sanki bu odadan hiç çıkmamış gibiydik. Duştaki o an hiç yaşanmamıştı.

En başa dönmüştüm.

Bacaklarıma üzerine eğildim, vücudum enerjiyle dolup taşarken başımı hüsrarla ovuşturdum, aletim zaten daha fazlasını istiyordu ama kendimi çok ağır ve... üzgün hissediyordum.

Sanki Brexley odaya girmiş gibi hissederek tüylerim diken diken oldu. Onu selamlamak için döndüm ama kimse yoktu.

Caden'ın şimdi aşağıda Birdie ile oturduğunu fark ettim, ikisi de sessizce konuşuyordu ama Brexley yoktu.

Garip hissettim, çünkü enerjisi etrafımda dans ediyordu, ama gölgesi bile yoktu.

Yüzümü tararken dikkatim tekrar Hanna'ya yöneldi.

Sana ihtiyacım var. Benden vazgeçme.

"Yapmayacağım, küçük engerek," diye mırıldandım. "Sen benimsin."

Hanna'nın başı hafifçe sarsıldı, mavi gözleri geriye baktı ve ağzı konuşmak için açıldı.

Silah sesleri huzuru bozmadan önce onun sözlerini, cevap olarak ne söylemiş olabileceğini asla duyamadım. Çığlıklar ve körükler bizi yeraltında buldu, ağır motorlar hareket ettikçe toprak titriyordu.

Artık ne günler, ne saatler, ne de dakikalar vardı.

Savaş başlamıştı.

Bölüm 36

Brexley

Alarmlar çalıyor, silah sesleri ve çığlıklar arasında insanlar her yöne koşuşturuyordu. Her şey kaosa dönmüştü. Zihnim dakikada milyonlarca mil hızla hareket ediyordu. Giyindiğimi ya da elim silahımın üzerinde, ilerlemeye hazır bir şekilde fuayeye koştuğumu hatırlamıyordum.

Mykel çoktan harekete geçmişti, buradaki orduya işaret ediyor ve bağırarak emirler yağıdırıyordu.

"Brexley?" Ember koşarak yanıma geldi, farklı renkteki gözleri keskin ve odaklanmıştı, sanki dövüş moduna geçmişti. Eli da aynı yoğunlukla onun hemen yanında duruyordu. İyi birer ödöl avcısı olmalarına şaşmamalı; birlikte göz korkutucu ve belalı oluyorlardı.

"Bu Markos," dedim inançla. "Nektar için geliyor... benim için."

Warwick, "Ve bir Fae lordunu ortadan kaldırmanın muhtemelen zararı olmaz," diye mırıldandı.

"Lorcan ve Cole ile temasa geçin." Ember Eli'a döndü. "Onları mümkün olduğunca çabuk buraya getirin. Ulaşabildikleri herkese ihtiyacımız var."

"Çoktan hallettim." Başını salladı, kafasına vurdu.

"Brexley!" Adım tekrar haykırıldı ve başımı çevirdiğimde Killian ve Rosie'nin bana doğru koştuğunu gördüm.

"Nektar nerede?"

Killian cevap veremedi hoparlörden gelen tiz bir çığlık havayı yararak Istvan'ın sesini kibir ve küçümsemeyle bastırdı.

"Savaşmanın bir anlamı yok. Burayı kuşattım. Silahın ve adamların yetersiz, Killian. Halkın için anlamsızca kan dökülmesini istemiyorsan, dışarı çık." Bir duraklama oldu. Sanki hepimiz nefeslerimizi tutuyormuşuz gibi evi bir sessizlik kapladı. "Ve Brexley, ne sakladığını biliyorum.

Onu bana getir yoksa buradaki herkes ölür. Eğer güçlerini denersen, önce çocuklar ölür. Şu anda elimde olan rehineler... senin yaptıkların yüzünden beyinleri yerde kalacak."

Çürük midemde kök saldı, asit boğazıma doğru yükseldi. Bunu ona hiç yakıştıramadım. O yapardı.

Killian'ın kasları gerildi, ikimiz de birbirimize baktık, üzerimize bir ağırlık çöktü. Killian ve benim aramdaki bağ her zaman var olacaktı. Bir anlayış, hüküm vermekten gelen bir büyü. Kişisel olarak bu deneyimi hiç yaşamamış olsam bile, bir kraliçe gibi öne çıkmak benim DNA'mda vardı. Liderlik etmek. Ve o anda, içimdeki bu parçayla barıştım. Aneira'nın büyüünün benim bir parçam olduğunu kabul etmek. Ondan korkmayı bıraktım ve onu kullandım.

Hepimiz arasında tahtın gerçek varisi Ember'dı. Ona neden kraliçe olmadığını, onun yerine neden arkadaşının kraliçe olduğunu hiç sormadım. Yine de onu ve Eli'yi görünce, ödül avcısı olmanın onun için mükemmel bir rol olduğunu görebiliyordum.

Killian ve ben birbirimize baktık, sonra birlikte dışarı çıktık, bir tanktan parlayan spot ışığı gözlerimi kapatmak için elimi kaldırmama neden oldu. Gözlerimi kırıştırarak karşıt karanlığa ve ışığa uyum sağladım, iki tank, zırhlı araçlar ve yüzlerce muhafızın arazinin etrafında kıvrıldığını gördüm, ön kapı tankın tekerleklerinin altındaydı. Kapıyı gözetleyen en az bir düzine muhafızımız ölmüştü. Diğerleri silah zoruyla tutuluyordu.

Killian ve ben verandadan aşağı doğru yürüdük, yıkılmış kapıya doğru ilerlerken kendi insanlarımız yolumuzdan çekildi. Istvan iki tankın arasında duruyordu, askerler etrafını sarmıştı. Ciğerlerimde hava dalgalanıyordu ama çenemi kilitledim, omuzlarımı geriye ittim ve hiçbir şey belli etmedim.

"*Arkayı kollarım prenses.*" Warwick'in gölgesi omurgamda geziniyor, her adımda bana daha fazla güç veriyordu. "*Bana ihtiyacın varsa, sadece al.*" Onun gücü, büyüü, enerjisi, eğer istersem hepsi benim olabilirdi.

Sihrimi kullanmayı o kadar çok istiyordum ki. Vücudum arzuya titriyordu ama işleri kızıştırmak istemediğim için bu dürtüyü geri yuttum.

Kendini beğenmiş bir gülümseme Istvan'ın ağzını kavislendirdi. "Bu işi uzatmayalım. Almaya geldiğim şeyi bana verdiğin sürece ortalığın karışmasına gerek yok."

Homurdanarak Markos'a baktım ve bir zamanlar onun arkasında durmuş olabileceğimi fark ettim. Soru sormak yok. Her ne yapıyorsa daha iyisi için yaptığını düşündüm. Doğru taraftaydım.

Şimdi doğrudan karşıt görüştüydim.

Mykel arkamdan, "Elimizde ne olduğunu sandığınızı bilmiyorum," diye konuştu. "Oh, evet, Mykel *Kovacs*." Istvan'ın bakışları onun üzerinde sanki bir

Böcek. "Biliyor musun, Benet senden neredeyse hiç bahsetmezdi. Konuştuğunda da hep utanç ve mahcubiyet içindeydi." Istvan kelimeleri bir bıçak gibi kullanıyor, onları göğsünde döndürüp saplıyordu. "Nedenini anlayabiliyorum. Burada durmaya hakkın olduğunu düşünmen çok üzücü. Bir oyuncu olduğunu ya da herhangi bir güce sahip olduğunu. Artık bir hiçsin. Küçük isyancı grubun sahadan silindi. Yakında sen de onlara katılacaksın." Buz gibi bakışlarıyla bana döndü, kolu kalktı ve parmakları Mykel'e doğrulttuğu silahın tetiğine dokundu. "Bir amcanın daha gözlerinin önünde ölmesini mi izlemek istiyorsun? Bana nektarı şimdi getirmeni öneririm."

Bir rüzgâr ağaçların arasından kıvrılıp dalları kırdı. Havada bir elektrik çıtırtısı belirdi, korkum ve öfkem bu bölgede bulunan binlerce mezardan ruhları çağırdı. Mezarlıklarda ya da bilinmeyen mezarlarda, savaştan zarar görmüş ülkelerde hayaletler bol miktarda bulunurdu.

"*Brexley...*" Ensemde bir şey gıdıklandı, ismim o kadar belirsizdi ki hayal ettiğimden emindim ama Warwick olmadığını biliyordum.

Istvan'ın bakışları yıldırımın düştüğü yere doğru kaydı, dili şakladı. "Sana ne demiştin Brexley? Parmağım senin yaratabileceğin her şeyden daha hızlıdır."

"Bahse girmek ister misin?" Rüzgârın saçlarımı savurduğunu hissederek homurdandım. Ruhlar içeri girdiler, gücüne boyun eğdiler ve bir emir beklediler.

Pop!

Bir çılgılık kafamı amcama doğru savurdu, karnım yere düştü. Mykel orada duruyordu, gözleri kocaman açılmıştı, eli kulağına gidiyordu, boynundan aşağı kan sızıyordu.

Hemen arkasındaki adam yere düştü, gözlerinin arasında bir kurşun vardı.

Istvan, "Bir dahaki sefere yaşayan son akrabayı vuracağım," dedi. Caden'de olduğu gibi, bu da bir hata değildi. Istvan gerçek bir nişancıydı. "Gevşemek" için saatlerce HDF'nin bodrumundaki atış poligonuna giderdi. Kasıtlı olmadığı sürece ıskalamazdı.

Bu bir tehditti.

"Bana nektarı ver Brexley, yoksa bir sonraki kurşunum sevgilin için olacak." Arkamdan Warwick'e bakarak alay etti.

Güçlerim damarlarımda uğulduyor, hayaletler huzursuzca kıpırdanıyor, bazıları çizgimi itiyor ve arkadaki askerlerin üzerinden geçerek

atlar ve insanlar, bir anlığına dikkati çekiyorlar.

Bu kadarı yeterliydi.

Warwick sanki her adımı ben atmadan önce biliyormuş gibi benimle birlikte hareket etti. Hayaletlerin arkadan gelenlere saldırmalarına izin verip kaos ve dikkat dağıtma yaratırken Istvan'ın ilk hattına saldırdık. Dönerek, yumruklayarak ve tekmeleyerek silahlarımızı ateşledik. Caden ve iyileşmiş Birdie, Warwick'in yanındaydı. Warwick ve Caden arasındaki bağı izlemek olağanüstü bir şeydi. Hareketleri mükemmel bir uyum içindeydi, her biri diğerinin ne yapacağını biliyor, her yönden adam indiriyordu. Yin ve yang. Doğrudan kafalarına ateş ederek süper askerlerin öldüğünden emin oluyorlardı.

Enerjimin bölündüğünü hissettim. Savaşmaya devam ederken hayaletleri kontrol etmeyi henüz tam olarak öğrenememiştim. İkisini bir arada tutmak için çok fazla enerjim gerekiyordu ve yanlış bir hareketle, odaklanmamın keskin olmadığı bir anda, öldürülebilirdim.

Istvan'ın zırhlı aracındaki megafondan tiz bir korna sesi yükseldi ve tekrar yaptığında ses kemiklerimi titretti.

"Dur!" Istvan'ın sesi talep etti. "Yoksa onun ölümünü izlersin."

Bir kadının iniltisi kalbime saplandı ve beni Istvan'a doğru savurdu. Dizlerinin üzerine çökmüş bir kadının arkasında duruyordu, eli boğazındaki bıçağı göstermek için kadının başını acımasızca geriye doğru çekiyordu, kan çoktan aşağıya damlıyordu.

"Nooooo!" Killian bağırdı, çığlığı gırtlaktan geliyordu ve dehşet içindeydi. Asit boğazımı yakıp gözlerimin içine girdi.

Rosie.

Her şey durdu. Kimse kıpırdamadı ya da nefes almadı, Rosie'nin yutkunmasını izledi, gözlerinden yaşlar akıyordu ama başka hiçbir ses çıkarmadı, yüz ifadesi meydan okurcaydı.

Ona nasıl ulaştı? Onun kim olduğunu biliyor muydu? Onu bilerek mi seçti?

Öyle olduğunu biliyordum.

"Kibarca sormaktan bıktım." Istvan göz ucuyla Killian'a baktı. Istvan'ın her zaman nasıl bildiğini bilmiyorum ama Rosie'nin önemini öğrenmişti. Lord'a diz çöktürecek bir zayıflık. "Bana nektarı ver yoksa ben omuriliğini kesmeden önce kendi kanında boğulmasını izlersin."

"Lütfen, ona zarar vermeyin." Killian ellerini kaldırdı, gözleri yalvarıyordu. Panik ve dehşetin Killian'ı ele geçirmesini izledim. Soğukkanlı, sakın Fae Lordu,

Duygularının onu kontrol etmesine asla izin vermeyen bu adam gitmiş, sadece eşine odaklanmıştı. "O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Killian, yapma." Rosie başını salladı ve Istvan'ın bıçağı daha derin keserken irkildi.

Killian birkaç saniye boyunca ona baktı. Bakışları bana döndü; acı doluydu ama çatışma değildi. Bu onun için bir seçim değildi. Anlamıştım. Eğer orada Warwick olsaydı, dünyayı ona teslim ederdim.

Istvan onun duraksamasını tereddüt olarak algıladı. Bıçak Rosie'nin yumuşak derisini derinlemesine kesti, kan boynundan aşağı akarken dişlerinin arasından bir çığlık yükseldi.

"Dur!" Killian ona doğru sıçradı, eli cebinden bir şey çıkardı ve küçük, sarılı bir nesne çıkardı.

Dikkatim eşyaya yöneldi, içim içimi yiyor, ne olacağını anlıyordum. Kaybetmek üzere olduğumuz şeyi. İçimdeki her şey onu Istvan'dan uzak tutmak için savaşmak istiyordu. Dünya ağır çekime girdi. Killian'ın titreyen elleri nektarı Markos'a uzattı. Istvan uzandı, dili dudağının üzerinde kayıyor, gözleri açgözlülükle parlıyordu. Açlık. Arzu. Güç.

Ağzım açıldı ama dehşet ve acıyla çığlık atan benim çığlığım değildi. İnsan etini kesen metalin sesi havada yüksek sesle yankılanıyor, bedenler donmuş zemine çarpıyordu. Kafa karışıklığı kafamı karıştırdı ama bedenim tanımak için mırıldandı, benden önce biliyordu.

Karanlık saldırganları gizlerken, Istvan'ın subaylarından birbiri ardına korku ve ölüm çığlıkları yükseldi.

"Kızım..." Ses enseme tırmalıyor, tüylerimi diken diken ediyordu. Beni daha önce çağıran sesin aynısıydı.

Keskin metal tırpanlardan yansıyan ay ışığını fark ettiğimde durdum, ciğerlerime hava doldu. Kukuletalı figürler sessizce ağaçların arasından sıyrılıp Istvan'ın adamlarının üzerine iniyor, daha öldüklerini bile anlamadan insanları hızla biçiyorlardı.

Tüyler ürpertici kâbusların malzemesiydiler.

Ölümün seçkin askerleri.

Ölü Çağıranlar.

"Anne?" Mırıldandım, hafif gövdesini ve tırpanını seçiyordum, dönüyor ve cesetleri keserek Istvan'a doğru ilerliyordu. Morgan hemen onun yanında savaşıyordu.

Eabha başını bana doğru çevirdi ama kapüşonunun altında karanlıktan başka bir şey göremiyordum. Ondan hiçbir duygu ya da yaşam hissedilmiyordu.

Gözleri beni delip geçiyordu. Kelimeler yoktu ama yine de anlıyor gibiydim. Bunca zamandır benimle birlikteydiler. İzliyorlardı. Koruyorlardı. Bekliyorlardı. Istvan ve Kalaraja'yı bize getiren Eli ve Ember değildi. Büyücülerdi. Nektarın büyücülerin gittiği yerde olduğunu biliyorlardı.

Annem arkasını döndü, tek odağı Istvan'dı. Yanlış ellere geçmesini engellemişlerdi. Bu onların klanının inancıydı, göreviydi.

-Nektarı her ne pahasına olursa olsun korumalıydım ve bir kez daha başarısız oldum. Onu güvende tutamadım ve şimdi onlar bizi felaketten kurtarmak için buradaydı.

Onların girişi bize ihtiyacımız olan anı verdi. Grubumuz hiç tereddüt etmeden bu fırsatı değerlendirdi ve tereddüt etmeden düşmana saldırdı.

"Saldırın!" Markos emretti, adamları bize doğru geliyordu. "Nektarı alın!"

Warwick, Killian'ı yolundan çekerek nektarı Istvan'ın elinden aldı ve üzerimize gelen muhafızlara doğru hamle yaptı.

Pandemonium patlak verdi, büyü vücuduma pompalanarak kendi görünmez askerlerimi çağırırdı. Rüzgâr ağaçları yararak Istvan'ın adamlarına çarparken gökyüzünde bir şimşek çaktı. Ruhlarım askerlerine saldırdı, ordusunun bir kısmını keserken zihnim Istvan'a odaklandı, ancak savaşmaya ve ruhları kontrol etmeye konsantre olmaya çalışırken enerjim azaldı.

"Yakıp kül edin!" Istvan emri haykırdı, Rosie'yi yakalayıp yanında sürüklerken evi işaret etti ve onu kendisine doğru gelen atışlardan korumak için bir kalkan olarak kullandı. Istvan'ın askerleri meşaleler yakarak, bazıları ok ve yaylarını ateşe vererek, onları evin çatısına ya da doğrudan pencerelere fırlatarak içeri girdi.

Ateş evi kemirip hızla tüketirken dehşet ve ölüm çığlıkları gökyüzünde çınliyordu. Yarattığım rüzgâr sadece yangını daha hızlı yayıyordu.

"İçeride hâlâ insanlar var!" Rebeka kucağında bir çocukla çığlık atıyor, kendi başına yürüyebilecek kadar iyi olmayan birkaç hastaya yardım ediyordu. Çocuklar ağlıyordu ve insanlar içeri girip çıkıyor, silah sesleri havada uçuşurken hala içeride olanları kurtarmaya çalışıyordu.

Kitty insanları evden çıkarıyor, daha savunmasız olanları kavgadan saklıyordu.

Motorların sesi duyuldu, tanklar hareket etti ve başımı onlara doğru salladım. Markos'un grubundan geriye kalanlar zırhlı araçlarına tırmandılar, tekerlekleri çakılların üzerinde dönüyordu.

"Hanna! Hayır!" Scorpion'un sesi gürleyerek kalbimi parçaladı. Onu görmek için döndüm, yüz ifadesi hissettiği çaresizliği gizlemeye çalışıyordu. "Lütfen. Bunu yapmak istemiyorsun. Bir daha olmaz."

Hanna bizden sadece birkaç metre ötede duruyordu, yüzü bomboştu ama vücudu ayrılan sahte faeye doğru eğilirken mavi gözleri kargaşayla doluydu.

"Bana bak, küçük engerek. *Sadece bana.*" Etrafımızdaki dünya kelimenin tam anlamıyla yanarken Scorpion sakince konuştu. "Hâlâ orada olduğunu biliyorum. Onunla savaşılabirsin. Sen onlardan daha güçlüsün."

Boğazına bir hıçkırık düğümlendi, başı öne eğildi.

"Hanna. Gözlerini benden ayırma," diye ısrar ederek çenesini tekrar yukarı kaldırdı. "Sana ihtiyacım var, küçük engerek. Bana odaklan. Daha önce senin içindeyken nasıl hissettiğini hatırla. Aramızdaki bağlantıyı." Vahşi bir hayvanmış gibi ona yaklaştı. "Korktuğunu ve yorgun olduğunu biliyorum. Ve artık savaşmak istemiyorsun ama lütfen pes etme."

"Yapamam." Omuzları çöktü.

"Evet, yapabilirsin. Vahşi ve güçlüsün ve hiçbir şeyden geri adım atmıyorsun." Ona daha da yaklaştı.

"Ben artık o değilim. Sizden biri değilim. Beni bir canavara dönüştürdü." Sesi teslim olmuş gibiydi. "Sadece her şeyin bitmesini istiyorum."

"Hayır," diye hırladı. "Berbat durumda olman umurumda mı sanıyorsun?" Kendi öfkesi ona geri döndü. "Yaptığım şey, kim olduğum... Ben de berbat, kırık dökük biriyim." Ona doğru bir adım daha attı. "İşte bu yüzden çalışıyoruz Hanna. Benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın var."

Başını iki yana salladı, yüzünden bir damla yaş süzüldü. "Şimdi böyle diyorsun ama ya tamamen onun ucube canavarlarından birine dönüşürsem? Onları gördün. Onlar akılsız katiller. Beynim eriyecek ve burnumdan kan akacak. Öleceğim."

"Bunu bilmiyoruz."

Ona bir bakış attı.

"Pekala tatlım, sana en lüks kafesi yapacağım, seni biftek yemekleriyle besleyeceğim ve umarım zaman zaman karnını okşamama izin verirsin."

Ondan hıçkırarak bir kahkaha geldi.

Araçlar uzaklaşmaya başlayınca dikkati Akrep'ten ayrılan birliğe yöneldi. Onu çağıran ama ait olmadığı birliğe.

O bize aitti.

Ayakları onlara doğru gitti, vücudu da onları takip etmeye başladı.

"Hayır." Scorpion öne fırladı, eli kızın elini kavradı ve onu kendine doğru çekti. Kız ona karşı mücadele etti, bir çılgılık attı ama Scorpion kollarını ona daha sıkı sardı, Istvan'ın kervanı arkasında ölüm ve yıkım bırakarak yola çıkarken onu kendine bağladı. "Derin kaz, küçük engerek. Seni burada benimle tutmak için ihtiyacın olan her şeye tutun. Sadece benimle kal. Sonsuza kadar."

Sanki tüm dünya yıkılıyormuş gibi onun göğsüne doğru hıçkırdı, dizleri çöktü. Adam da onunla birlikte yere yattı, onu göğsüne bastırdı ve sallanarak defalarca "Seni tuttum" diye tekrarladı.

Bağlantımız aracılığıyla deneyimlediğim aşk, onun için hissettikleri, neredeyse beni düşürüyordu. Onu sadece sevmiyordu. Hanna onun ruhuydu. Uğruna dünyayı yok edebileceği kişiydi. Ve eğer ona bir şey olursa.

"Kovacs." Warwick'in sesi beni ona doğru döndürdü ve rahatlığına ve sıcaklığına ihtiyaç duyarak kollarımı ona doladım. Başımı öptükten sonra yanımdan geçip yanan ateşe baktı ve kaşları çatıldı.

"Rosie?!" Killian kükreyerek beni Warwick'in kucağından kopardı ve adamı yaralı ve kanlar içinde, çoktan yola çıkmış olan kervanın peşinden topallayarak giderken buldu. "*Rosie!*" Kalbi çakılların üzerinde kanıyordu, karanlık yola doğru bakarken bacakları acı içinde yere eğilmişti.

Tanrım...

Rosie.

Başımı salladım; hâlâ burada bir yerde olmasını umuyordum ama biliyordum.

Istvan onu aldı.

Rehine. İntikam. İstedliğini elde edemediği için bize zarar vermek.

Killian'a koştum, yanına çömeldim.

"Onu kaçırdı," diye bağırdı.

"Biliyorum." Yüzünü tuttum, vahşi gözleri benimkilerle buluştu. "Gidip onu almalıyız."

"Öyle. Onu geri getireceğiz," diye kabul ettim. Istvan'ın doğruca Budapeşte'ye gittiğini biliyordum. Bunun sadece bir mola yeri olması gerekiyordu. Nektarı alacak, Sonya'yı ve yoluna çıkan herkesi yok edecekti.

Nektarı alamamış olabilir ama yine de bizim için hayati önem taşıyan bir şeyi aldı.

Killian cebinden nektarı çıkarıp bana doğru itti. "Sen al o."

İçime çektim, gücünü hissettim. Ona dokunma, kendi gücümün üstüne çıkma ihtiyacı çenemi kurdu.

"Hayır," diye fısıldadım. "Yapamam."

Killian'ın menekşe rengi gözleri benimkilere dikildi. "Artık buna layık değilim," diye hırladı. "Onun için hiç tereddüt etmeden vazgeçtim. Ve yine vereceğim. Hepimizin öleceğini bilsem bile... yine de yapardım." Onu uzattı. "Al onu, Brexley. Yeterince güçlü değilim. Onun için bu dünyanın yanmasına izin verirdim."

Ödülü alırken ellerim titredi, sarılı nesneye dokunduğum anda içime korku ve huzur doldu. Bu benim hem kurtarıcım hem de sonumdu.

Yutkunarak nektarı cebime koydum ve bakışlarımı Killian'a kilitledim.

"Onu geri alacağız." Kolunu tuttum ve tüm dikkatini çektim. "Ama Fae Lordu Killian'a ihtiyacım var. Odaklanmış. Acımasız. Acımasız. Kafanı toparlayamadığın için seni kaybetmeyeceğim. Hepinize ihtiyacım var. Anladınız mı?"

Gözleri benimkileri takip etti, çenesi kalktı, çenesi kilitlendi. "Evet."

"Güzel." Ayağa kalktım, onu da kendimle birlikte çektim. "Çünkü biz savaş. Sadece Rosie için değil, bu ülkeyi kurtarmak için."

Mykel yanımıza gelerek, "Yeterli sayımız yok," dedi. "Şimdi daha da azımız var... ve yaralı insanlarımız var. Yiyecek ve suyumuz da yok." Alevlerden başka bir şey kalmamış olan yanan evi işaret etti.

"Herkes dışarıda mı?" Killian sordu.

"Evet." Mykel başını salladı, Rebeka ve Kitty'nin çocuklarla ve yaşlılarla ilgilendiği yere baktı. Esmeralda ve Olek'in diğer hastalar ve bebeklerle birlikte ateşten uzaktaki bir ağaca sarılmış, uyanık ve etrafları şifacılarla çevrili olduğunu gördüm.

Killian Mykel'a, "Sığınağımda fazladan yiyecek, su ve malzeme var," dedi. "Daha fazla silahla birlikte."

"Bu savaşta mücadele etmek için ihtiyacımız olan insanlara hâlâ sahip değiliz."

Mykel haklıydı; yeterli sayımız yoktu. Yaklaşamadık bile. Sonya'nın birlikleri ile Istvan'ın ve şimdi de muhtemelen Romanya'nın birlikleri arasında bir yarışma bile yoktu. Boku yemiştik.

Hiç şansımız yoktu.

"Kızım." Başımın arkasını bir ürperti ısırdı ve başımı ormanın kenarında gezinen yedi figüre doğru çevirdi. O kadar çok şey almıştı ki

Yine de annemin bizi her şeyimizi kaybetmekten kurtardığını asla unutmadım.

Eabha'nın sesi hâlâ kısıktı ama netti, zihnimde çınlıyordu. Hâlâ aramızda bir bağ varmış gibi görünüyordu - en azından bu kadar yakındık. Ama benimle konuştuğu kelimeler değildi. Görüntülerdi.

"Önce kavga etmelerine izin verebiliriz." Mykel hayal kırıklığı içinde elini sakalının üzerinde gezdirdi.

"Arkama yaslanıp Rosie'yi onunla birlikte beklemesi için bırakmayacağım." Killian kızın götürüldüğü yönü işaret ederek homurdandı. "Gerekirse kendim giderim."

"Ve kendini de mi öldürteceksin?" Mykel geri bağırdı. "Umurumda değil!" Mykel'in yüzüne vurdu.

Mykel onu geri itti. "Aptal olma. *Düşün!*"

"Kesin şunu! İkiniz de!" Aralarına girdim, avuçlarımla onları iterek ayırdım. "Onu yakalayacağız. Ülkemiz için savaşacağız."

"Nasıl?" Mykel etrafı işaret etti. "Yapamayız! Onların birliklerine kıyasla devede kulak bile değiliz."

"Ya numaraları alabileceğimizi söyleseydim?"

"Ne?" Hem Killian hem de Mykel durdular ve şaşkınlıkla bana baktılar.

Siyah gözlerim havaya kalktı ve avlunun karşısındakilerin benimkilerle neredeyse aynı olduğunu gördüm.

"Burada bir orduya yetecek kadar silahınız var mı?" Gözlerimi ileri diktim ama Killian'la konuştum.

"Evet." Başını salladı. "Burada silahlar, motosikletler ve arabalarla dolu birkaç yeraltı sığınağım var. Aklınıza ne gelirse. Burası bir saldırıya karşı savaşmak için inşa edildi."

"Güzel." Annemin bakışlarının yoğunluğu karşısında tereddüt etmedim. Klanı onun yanında yakın saflarda duruyordu. "Çünkü onları taşıyacak bedenlerimiz olacak."

Bölüm 37

Warwick

"Bu delilik Kovacs," diye mırıldandım daha çok kendi kendime, ama bağlantımız sayesinde beni gayet iyi duyuyordu. Motosikletlerin, Hummer'ların ve silahlar, bombalar ve ordumuzdan geriye kalanlarla dolu kamyonların mırıltısı Budapeşte'nin kalbine doğru ilerledi. Markos'un geride bıraktığı birkaç at Zander'i takip ediyordu, kız kardeşim at değiştiricinin sırtında, yüksek bir yere tünemişti, yüz ifadesi kararlıydı ve bana annemi hatırlatıyordu.

Aynı inatçılığa sahiptiler.

"Eliza, gitmiyorsun." Daha önce malzemeleri toplarken resmen ayağımı yere vurmuştum.

"Affedersiniz?" Başını eğdi, elleri kalçalarının üzerindeydi.

"Peki ya Simon?" Esmeralda'nın çocukları sakinleştirmek ve oyalamak için onlara hikâyeler okuduğu yeri işaret ettim. Hâlâ seruma bağlı olan Olek ise piknik bankında oturan bazı yaşlıları bomba yapımında attığı adımları izlemeye zorluyordu. Bu çelimsiz yaşlı insan görüldüğünden çok daha güçlüydü.

Sabah olduğunda gökyüzü kasvetli ve bulutluydu; bu bulutlar evin yanmış kalıntılarını hem gölgeliyor hem de daha belirgin hale getiriyordu. Herkes dışarı çıkmayı başarmıştı ama havadaki ağır kül gibi gerginlik ve korku da her nefeste ciğerlerimize doluyordu. Hepimiz önümüzde ne olduğunu biliyorduk. Şansımızın ne olduğunu.

"Bu benim de kavgam *kardeşim*." Eliza bana ters ters baktı.

"Sana bir şey olmasına izin veremem." Neredeyse öfkeden kuduracaktım, sesim kısıktı. "Simon'ın sana ihtiyacı var."

"Arkama yaslanmayacağım."

"Oğlun senin hayatta olmanı tercih ederdi."

Geri adım atarak tısladı. Sertti ama kız kardeşimin anlamasına ihtiyacım vardı. Gerçeği duyması için.

"Senin kadar yetenekli olmayabilirim ama savaşabilirim. Ve savaşacağım. Bu ülke için, kendim için ve en çok da Simon için." Bana meydan okudu. "Oğlumun bir geleceği olsun istiyorum. Ülkesiyle gurur duymasını. Annesi, amcası ve onu seven herkes ayağa kalkıp savaştığı için gurur duysun. Özgürlük için, başkaları için, doğru olan için savaştı." Arkasını döndü ve Wesley, Ash ve Lukas'ın bizimle birlikte gelenlere silah dağıttığı yere doğru yürüdü.

"İnatçı, dik kafalı ve gururlu." Kovacs yanıma sokuldu ve omzuyla beni dürttü.

"Değil mi? O imkansız biri."

"Ben de senden bahsediyordum." Brexley göz kırparak bana baktı. "Ama bu özellikler Farkas ailesinin derinliklerinde var."

İçimi çektim, kaşlarım çatıldı ve eşimin kız kardeşimden on kat daha inatçı olduğunu fark ettim.

Boku yemiştim. Gerçi bunu ilk günden beri biliyordum.

Kararlılık ve gurur sadece Brexley ya da Eliza'ya ait bir özellik değildi. Güç ve mücadele bu topraklardaki insanların DNA'sına işlemişti. Doğu bloğu her zaman savaş halindeydi, açlık çekiyordu ve her fırsatta zorbalıkla savaşıyordu. Birimiz ya da hepimiz için savaşmadığımız tek bir gün bile olmadı. Savaştık, didindik ve etrafımızdaki her şey yıkılsa bile hayatta kaldık. Liderlerimiz geldi ve gitti; özgürlük ve demokrasi her zaman bir yöne ya da diğerine kayıyordu. Ama buradaki insanlar asla pes etmedi. Bildiğimiz tek şey buydu ve ayağa kalkıp savaşmaya devam ettik.

"Delice ama elimizdeki tek şey bu." Brexley'nin kulağıma vuran gölgesi, mırıldanmalarına karşılık vererek beni şimdiki zamana geri döndürdü. Kolları ve kalçaları etrafımı sarmış, omurlarımdan aşağıya sıcaklık yayıyordu. Onu hissetmek, bizi birbirimize bağlayan soyut bağlar, onsuz olabileceğim düşüncesi... İçime öylesine derin bir korku saldı ki, bu fikir tüm kaslarımı kilitledi. Hiç şüphesiz biliyordum ki o nereye giderse ben de oraya gidecektim, ister yaşamda, ister ölümden ya da ikisinin arasında bir yerde.

Ash Hummer'ı hemen arkamdan sürdü, Killian yolcu koltuğuna oturmak zorunda kaldı, Lukas ve Kek arkada oturdu. Killian'ın hemen Istvan'ın peşine düşüp kendini öldürmesini zar zor engelleyebilmiştik. Killian'ı uzun zamandır tanıyordum. Onun kontrollü ve soğuk tavrının bir kez bile bozulduğunu görmemiştim. İşkence ederken de, yönetirken de aynı çekingen ve asil tavrı takınırdı. Acımasız

bir şey istediğinde. Her zaman yukarıda, her zaman toplanmış. Ta ki Rosie'ye kadar. İlk kez onu suçlayabileceğim bir şey yoktu, çünkü onun yerine Brexley olsaydı? Kimse beni onun peşinden gitmekten alıkoyamazdı. Istvan'ın eline fırsat geçseydi Kovacs'ı alacağı düşüncesi adamı parçalamak istememe neden oldu ama bunun yerine Killian'ın zayıflığını kaçmak için kullandı.

Caden ve Birdie biraz arkamızda bir motosiklete bindiler, Eli ve Ember da diğer tarafımızdaydı. Scorpion, Hanna ve Wesley ortada bir kamyonunda, Kitty, Rebeka ve Mykel ise arkada bir Hummer'daydı. Grubun geri kalanı atlara, kamyonlara ya da motosikletlere binmişlerdi. Grubumuz şu anda ancak yüz kişiydi.

Gün batımı sıcaklığı çoktan düşürmüştü, gece içeri sızıyor, görünmeyi zorlaştırıyor ama saklanan düşmanları görmeyi de zorlaştırıyordu. Istvan'ın çoktan buradan geçtiği belliydi. Sonya'nın askerlerinin cesetleri şehre giden tüm barikatlarda düştükleri yerde yatıyordu. Ürkütücü sessizlik, hâlâ yakınımda gezinen ve tenime sürünen ruhlarla doluydu. Brexley sayesinde ruhları hissedebiliyordum, sanki o kadar hızlı ve habersiz ölmüşlerdi ki artık yaşamadıklarını fark etmemişlerdi.

Ana otoyoldan döndüğümde, binaların tepelerinden görünen HDF'nin kubbesini görebiliyordum. Pek çok kez ona nefretle bakmıştım. Geri kalanımız Vahşi Topraklar'da acı çekerken o gücü, açgözlülüğü ve baskıyı temsil ediyordu. Şimdi ise benim için farklı bir anlam ifade ediyordu. Potansiyelin, ülkemizin ne olabileceğinin, ne için savaştığımızın bir sembolü. O hepimize aitti.

Leopold'u ve zenginlerini uzun süre korumuş olan duvarı takip ederek şehre indik. Tenim büyüden kıllanmıştı. Hava belirgin bir gerginlikle doluydu. Hissediliyordu, boğazıma yapışıyordu.

Caden ve Brexley, Istvan'ın savaşı buraya getireceğini biliyordu. Bölgesini geri almaya, *kendisine ait olduğunu* düşündüğü şeyi geri almaya ihtiyacı vardı. Bırakmak zayıflık göstergesiydi. Ya geri alacaktı ya da yakıp yıkacaktı. Arası yoktu.

Askerler, tanklar ve silahlar için hazırdım. Hepsini daha önce görmüştüm. Yine de bu sefer, duvarın kenarında durduğumuzda, vücudumdaki her kemiğin soğuduğunu hissettim.

Hazır değildim.

"Bazdmeg." Lanet olsun.

Özgürlük Parkı'ndan nehre kadar, mükemmel aralıklarla dizilmiş sonsuz sayıda askerden oluşan bir deniz vardı. Binlerce sahte füze, düzinelerce tank ve bir o kadar da top Leopold'un etrafını sarmış, hazır olda Istvan'ın emrini bekliyordu. Öndeki askerler sessiz ve robotikti, bu da dikkatinizi arkaya, artık zombi gibi değil, *canavar* gibi görünenlere çekiyordu. Ayaklarının üzerinde kıpırdanıyor, boğazlarından sesler çıkarıyor, saldırmaya hazır yırtıcılar gibi görünüyordular. Her iki grubun da doğaya aykırılığı tüylerimi diken diken etti. Istvan doğayı büküyor, onu kontrol etmeye çalışıyor, yasaları değiştiriyor ve manipüle ediyordu. İnsanlar, güç ve para peşinde koşarken, doğayla uğraşırsanız genellikle karşılık vereceğini asla öğrenememiş gibiydiler.

Göğüslerinde Sonya'nın amblemini taşıyan muhafızlar, Leopold'un etrafındaki silah ve toplarla birlikte duvarların üst kısımlarına dizilmiş, Istvan'ın birliğini işaret ediyorlardı. Bu bir kan banyosu olacaktı.

"Andor!" Istvan'ın bize karşı kullandığı hoparlörün sesi gecenin içinde çınlarken, gözlerimi kapıdaki askerlerin arkasındaki tanka, etrafındaki "özel seçkin muhafızlarına", su tanklarında yaratılacak kadar zengin olanlara diktim. Zeki. Güçlü. Kontrollü. Onları daha da ölümcül yapıyordu. "Dışarı çık ve benimle yüzleş, hain. Gerçi senden ne bekliyordum ki? Sen her zaman bir korkak oldun. Zayıf ve acınası. Her zaman başkalarının gücünün arkasına saklandın çünkü sende hiç güç yoktu. O kadar korktun ki bir kadının önünde eğildin. Kendini kurtarmak için kendi halkına sırtını döndün."

Sessizlik uzun süre devam etti. Istvan konuşup da görmezden gelinecek biri değildi. Egosu küçümselemeyecek kadar gururluydu.

Birliğinin içinden bir emir sesi duydum, iki top kapıya yaklaşıyordu.

"Tahmin edilebilir hale geldin, Markos. Zedelenmiş egonu öngörmek çok kolay." Duvar boyunca uzanan yürüme yolundan bir ses yükseldi. Andor ayağa kalktı ve tündüğü yerden Istvan'ı inceledi. "Bu seni arkada gizlenenlere karşı körleştirmiş. Açgözlülüğün ve saplantın senin sonun olacak." Andor'un ağzında bir sırıtma belirdi ama gülen Istvan oldu.

"Oh, Henrik..." Istvan dilini şaklattı. "Büyük resmi asla göremeyen, gerçek bir lider olmak için ne gerektiğini asla anlayamayan sensin."

"Gerçekten mi?" Andor kendini beğenmiş bir tavırla omuzlarını geriye attı ve Markos'un arkasındaki binaya baktı. "Yeteneklerini abartıyorsun, Markos. Her zaman da öyle oldu. Kafasına silah doğrultulmuş olan sensin. Keskin nişancım, sen gözünü bile kırpmadan seni olduğun yerde indirmeye hazır."

Istvan kötü niyetli bir kahkaha attı. "Sen tam bir aptalsın. Şimdiden senden on adım öndeyim. Onun senin tarafında olduğunu düşünecek kadar safsın." Istvan başını kaldırdı, hafifçe başını sallayarak bir sonraki hamlesinin sinyali verdi.

Andor'un vücudu şok içinde sarsılmadan önce silahın geri tepmesi rüzgâra zorlukla yakalandı ve bir mermi gözlerinin arasına saplandı. Şok içinde gözlerini kırptırdı, yüz ifadesi bu kadar hazırlıksız yakalandığına inanamıyordu. Kurşun onun için değil, Istvan içindi. Vücudu yere yığıldı, duvarın üzerinden çıtırdarak yere düştü. Kafam merminin izlediği yolu takip ederek Markos'un arkasındaki binanın tepesine çıktı.

"Siktir," diye fısıldadı yanımdaki Killian, onun da dikkati aynı şey üzerindeydi ve hepimizin ne yaptığını anlıyordu.

Kalaraja.

Istvan'ı hiç terk etmemişti.

Sonya ve Andor'un tarafına geçtiğini düşündüğümüz adam bunca zamandır bir casusmuş. Şaşırdığımdan değil. Daha çok Kalaraja'nın herhangi bir şeye sadakati olmasına şaşırdım. Sanırım Markos ona hâlâ daha fazla para ödüyordu.

"O hasta orospu çocuğunu öldüreceğim," diye dişlerini gıcırdattı Killian.

Kalaraja'dan nefret ederdim. Onu canlı canlı deşmek isterdim ama Killian'ın bu pislikle olan geçmişini öğrendim. Bundan zevk alırdım ama Killian'ın buna *ihtiyacı vardı*.

"Eğer ona ilk ben ulaşırsam, onu senin için kurtarırım." Eskiden düşmanım olan adama baktım. Killian da bana baktı, aramızda garip bir anlayış oluştu. Benim ailemden değildi ama artık düşman olmaktan çok uzaktık.

"Teşekkür ederim." Çenesi saygıyla bana doğru eğildi.

"Lideriniz öldü. Ya bana, gerçek efendiye katılın ya da olduğunuz yerde ölün." Markos duvarın arkasındaki orduya gürledi.

Kimse kımıldamadı. En ufak bir tepki yok.

"Pekâlâ." Markos topların başındaki adamlara işaret etti. "Devam edin."

"Oh, lanet olsun." Etrafımda döndüm, Kovacs'ı yakaladım, diğerlerine bağırdım

hareket etmek için. Kovacs'ı göğsüme çekerek bir binanın arkasına daldım, diğerleri de etrafımda toplandı. Patlama sesi kaldırımda yankılanarak dişlerimi ve kemiklerimi sarstı. Brexley'i daha da yaklaştırdığımda, bir sonraki daha da yüksek bir yankıyla vurdu, her iki taraftaki ölüm çığlıklarını bastırırken, harcı yırttı, hangi tarafta olduğunuzu umursamadan taş ve betonu parçalara ayırdı. Istvan için bunun bir önemi yoktu. Bu

birlikler ölmek için yaratılmıştı, ordular kurmak için sadece bir sayı olmak için. Mezbahaya giden ilk hattan başka bir şey olmamak için.

Binanın etrafına göz gezdirirken, enkaz bulutu, yirmi yıldır ayakta duran güney duvarının büyük bir bölümünün yok olduğunu görecektik kadar inceldi. Onu inşa eden adam tarafından yıkılmış ve Leopold'da devasa bir delik açılmıştı. Istvan'ın adamlarının hep bir ağızdan, tüyler ürpertici bir savaşçı çılgılığı atarak içeri koşması ve diğer tarafta bekleyen eski HDF birliklerine saldırması sadece bir an sürdü. Dostlar ve müttefikler düşman oldu, hepsi de hiç tanımadan ya da düşünmeden öldürdü.

Istvan'ın tankı, ünlü bir Macar şair olan Attila Jozsef heykelinin yanındaki duvar hattını geçti, lastikler duvar parçalarını toza çevirerek bölgesini geri aldı.

"Rosie." Killian, Istvan'ın içinde bulunduğu tanka doğru ilerledi. Kolumu savurarak onu tekrar duvara çarptım.

"Onu yakalayacağız," diye gürledim, bakışlarımla onu kendini kontrol etmesi için uyarıyordum. Rosie'nin onun eşi olduğuna hiç şüphe yoktu. Aralarındaki iddianın, bağın onu bir mıknatıs gibi Rosie'ye çektiğini hissedebiliyordum. "Onu öldürtme." Aptalca bir hareket yaparsa ya o ölecekti ya da Istvan Rosie'yi hiç düşünmeden öldürecek.

Killian'ın burun delikleri alevlendi ve çenesi seğirdi, ama cevap vermemesini bir anlaşma olarak kabul ettim.

"Eli!" Arkamızdan gürleyen derin bir ses beni etrafımda döndürdü, silahım çoktan kuruluydu ve arkasında bir düzine kadar insanla birlikte koşarak gelen adamı öldürmeye hazır.

"Sence bu beni alt edebilir mi?" Yeşil gözleri sırtarak silahıma baktı, Eli'ninkilerle aynı renkteydi. Adam ona çok benziyordu. Bir akrabası olması gerektiğini biliyordum.

"Lorcan." Ember gelen gruba doğru ilerledi. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama sizi gördüğüme sevindim."

Lorcan Dragen. Birleşik Ulusların kraliçesiyle çiftleşmiş olan kötü şöhretli Karanlık Sakini. Klanlarının geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyordum, ancak Lorcan'ın bir zamanlar eski Seelie kraliçesinin tarafında olduğunu biliyordum, ancak söylentiler onun bir kölesi olmaya zorlandığı yönündeydi.

Lorcan'ın arkasından başka bir adam yaklaştı, boyu biraz daha kısaydı ama havası onu on kat daha iri gösteriyordu. Bir liderin tavrı.

"Cole." Ember ona sarıldı ve yanındaki sarışın adama doğru ilerledi. "Cooper."

"Peki ya ben, sevgilim?" Uzun boylu, fit bir adam daha geldi, ama bu adamın rahat bir havası vardı.

Ember'ın gülümsemesi yüzünü kapladı ve neredeyse diğer adamın kollarına atlayacaktı. "Seni asla unutamam West. Rez ve bebek nasıl?"

"Güzel." Adamın yakışıklı yüzünde bir gülümseme parladı. "Gerçekten iyi." Eli Brexley ve bana döndü. "Bunlar Cole, Cooper, West, Gabby, Nic,

Lorcan, Dax ve Dominic-"

"Evet, şu anda umurumda değil." Takdimini bir kenara itip onları geçtim ve dikkatimi önemli olan tek şeye verdim. Ülkemizi ele geçirmek üzere olan çılgın adamı durdurmak. "Gelenlerin hepsi bu mu?"

"Lars, BM'nin savaş ilanı olmadan adamlarından hiçbirini gönderemezdi." Cole dedikleri adam konuştu. "Sayımız az olabilir ama masallarda anlatıldığı kadar ölümcülüz." Bana meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

"Ben de," diye dişlerimin arasından cevap verdim. Kim olduğumu çok iyi bildiğinden hiç şüphem yoktu.

"Cole." Eli onun dikkatini benden uzaklaştırdı. "Sizden arkadan çok sayıda adam almanızı istiyorum. Dikkatli olun, İstvan Dr. Rapava'nın yöntemlerini aştı. Öldürmeleri daha zor ve daha vahşiler."

"Biz de öyle." Lorcan sırtarak gömleğini çıkardı ve botlarını tekmeledi. Diğerleri de onu takip ederek çırılçıplak soyundular.

"Lanet olsun." Kek dudağını ısırarak içine çekti. "Vay canına." "Kek?" Ash kaşlarını kaldırarak ona doğru uzandı.

"Gel hadi."

"Devam et, ben iyiyim. Yani, eğer öleceksem, bu ölmek için iyi bir yol."

"Anlaştık." Brexley ve Birdie hep bir ağızdan, neredeyse tamamı erkek olan grubun soyunup diğer formlarına geçmeye başlamasını izlediklerini söylediler. Başım Kovacs'a gitti, boğazımın arkasını gıdıklayan bir hırıltı.

"*Bunun kime ait olduğunu göstermemi ister misin?*" Gölgem kalçasını yaladı ve onu kesti. Brexley keskin bir nefesle sarsıldı ve bana ters bir bakış fırlatarak sırtımama neden oldu. "*Ben de öyle düşünmüştüm.*"

"Hadi gidelim," diye gruba emrettim, saklandığımız yerden çıkıp İstvan'ın karavanını işaret ettim. Arkama baktığımda Karanlık Sakinler gitmişti. Sadece gözünün üzerinde bir yama olan ve hâlâ insan formunda olan Nic'in karanlığa doğru kaydığı görülüyordu. Ondan aldığım yoğun cinsel enerjiye bakılırsa, adam kesinlikle bir karabasandı.

Kiev'de yaptığımız gibi, küçük kümeler halinde gruplandık. Kovacs, Killian, Eli, Ember, Ash, Kek, Lukas, Birdie, Caden, Scorpion, Hanna, Wesley ve ben dalgalar halinde Markos'un konvoyuna doğru ilerledik.

sokakları ve meydanı geçerek HDF'ye girdim. Tenim ölümle elektriklenmiş, savaşta canlanmış, bir parçam eve dönmüş gibi hissediyordum. Şiddetten yeniden doğmuş ve yeniden yapılandırılmışım. Kovacs ve ben bir kez daha savaş alanında idik, tıpkı ikimizin de hayatın ilk nefesini aldığımız günkü gibi.

Karşı karşıya savaşacak sayımız olmadığından stratejik davranmak zorundaydık. İki kuvvet birbirini katlederken, biz Istvan'a ulaşmalıydık. Yılanın başını kesmeliydik. Bu neredeyse imkânsızdı ve Brexley'in planı işe yaramazsa tüm bunlar suya düşecekti.

Mykel ve ekibi ilk girdiğimizde ayrılmış, silah dolu kamyonları nehrin yakınına yerleştirmişlerdi.

Siktir, umarım işe yarar.

Istvan'ın ordusu HDF ile çarpıştı. Hava keskin metal şangırtıları, silah patlamaları, her iki taraftan da gelen top sesleri ve ölüm çığlıklarıyla doluydu. Daha yeni başlamıştı ve bazı askerler çoktan yerde leş halindeydi. Silahları alınmış ve unutulmuşlardı.

"Csapassuk." Hadi yapalım şu işi. Birdie iyileşmekte olan yarasını görmezden gelerek belinden ve kalçasından iki silah daha çıkardı.

Havada hızla ilerleyen ve Istvan'ın adamlarından oluşan bir şeridi arkadan kesen bir tank füzesinin sesi ciğerlerimdeki tüm havayı yırttı. Küçük roket, tuğla ve çimentodan oluşan bir patlamayla duvarın başka bir kısmına çarptı. Tanklar ve kamyonlar HDF'nin üzerine gelen taze cesetlerin üzerinden geçerken, kafalarımızı siper ederek başka bir binanın arkasına saklandık. Hareketlilik dikkatimizi köprüye çekti.

"Ne oluyor lan?" Birdie cevap verdi, dikkatimiz yeni konvoya yönelmişti.

HDF'nin kuzey ve güney tarafındaki her iki köprüden, hepsi de Sonya'nın amblemini taşıyan yüzlerce, hatta binlerce asker Leopold'un etrafını sararak yürüyüşe geçti.

"Lanet olsun." Brexley yanıma bakakaldı, gözleri dehşetle dolmuştu. Sonya Killian'ın sarayını ele geçirip kendi milislerini kurduğunda burada değildi. Görünüşe bakılırsa Sonya meşgul bir kızmış.

Bütün bu insanlar nereden geldi?

"Anne." Lukas dişlerini sıktı. Etrafı tanklar ve kamyonlarla çevrili, şık siyah zırhlı bir cipin durmasını izlerken gözlerinde öfke ve acı yanıyordu.

"O kaltak *benim* arabamı kullanıyor," diye homurdandı Killian.

Yolcu tarafından bir adam indi. Brexley yanımda tısladı, ikimiz de uşağı oynayan adamı tanıdık. Boyd.

Koşarak arka tarafa gitti ve arka kapıyı açtı. Seelie kraliçesi özentisi arabadan dışarı çıktı, kendinden emin ve toparlanmış görünüyordu, sanki hiçbir şey ona dokunamazdı. Hiçbir kurşun ya da bıçak ona yaklaşılamazdı, etrafı mucizevi bir güç alanıyla çevriliydi. Bana liderlerin askerlerini birbirlerinin üzerine salmadan önce ortada buluştukları, birbirlerine kendi askerlerine göstermedikleri tuhaf bir saygıyla davrandıkları günleri hatırlattı.

Bir kapı çarptı ve Lukas, Killian ve Brexley'nin homurdanmasına neden olan başka bir sarışın adam onun yanındaki arka koltuktan çıktı.

Iain.

"Zamanını boşa harcadın, Sonya." Sesi binalarda yankılanan Istvan konuştu; duvarda kalan son parçanın üzerindeki figürü meydan okuyanlara bakıyordu. "Tabii evcil hayvanınızın yanına uzanmak istemiyorsanız?" Istvan, Andor'un ölü bedenini işaret etti.

Henrick Andor'a zar zor bir bakış attı. "Bana bir iyilik yaptın. O zaten görevini yerine getirmişti ve baş belası olmaya başlamıştı."

"Gerçekten mi? Çünkü burada duruyorum." Istvan kendini ve alanını işaret etti. "Hakkım olanı geri alıyorum. Buradaki tüm askerleriniz öldü. Ve kuzeyden gelen birlikler de sarayın etrafından dolaşıp orayı da alacaklar." Istvan'ın kendini beğenmişliği yüzünden okunuyordu, herkesten çok daha önde olduğundan emindi. "İşin bitti Sonya. Ya diz çök ya da olduğun yerde öl."

"Ah, Markos." Sonya ona acıyormuş gibi başını salladı. "Neredeyse senin için üzüleceğim. Beceriksiz beynin ve erkek egon gerçek bir hükümdar olmanın gerektirdiklerini kavrayamadı. Onlarca yıl boyunca bir yan parçadan başka bir şey değilmişsin gibi muamele görmek, dilini ısırarak ve bir fırsat beklemek. Başından beri taşları ben oynatırken, aptal *insan* erkeklerin kendilerini yetkili sanmalarına izin vermek." Başını öne eğdi. "Leon, sen... ikiniz de aynısınız. Senin zayıflığın kendine olan güvenin, kimsenin daha zeki, daha iyi olamayacağını düşünmen, özellikle de bir kadının. Ve açgözlülüğün arttıkça daha tahmin edilebilir hale geliyorsun. Yaptığın her hareket saf narsisizmden kaynaklandığında bunu algılamak kolay." Sanki biraz sıkılmış gibi ellerini kavuşturdu. "Onlar çoktan öldüler." İpek bluzunu fırçaladı. "Adamlarım tarafından pusuya düşürüldüler. Her biri katledildi. Oh, ve doğudan gelen ordunuz? Onlar da öldü." Bir figüre başıyla işaret etti.

Ana muhafız gibi yanında durmuş, kısık suratıyla Markos'a hırlıyordu. "Babası sağ olsun."

"Lanet olsun." Brexley içine çekti.

"Sergei." Evlenmesi gereken küçük pislik.

Mykel'in Romanya hakkındaki endişesinin gerçekleştiğini fark ederek gözlerim kısa süreliğine kapandı. Lazar'la yaptığı anlaşma ona Markos'u yenmesi için daha fazla ceset ve mühimmat sağlamıştı.

Eşleşemedik.

Boku yemiştik.

"Lazar ve anlaşmamız sayesinde." Başını öne eğdi. "Gururun ve kibrinle çok fazla köprü yaktın Istvan. Bir zamanlar sana yardım edebilecek olanlara sırtını döndün. Bunların hepsi senin suçun."

Istvan kıpırdamadan durdu, gözleri yalan söyleyip söylemediğini anlamak için onu yakından izliyordu. Eğer hepsi doğruysa ne kaybetmişti. Onu tahttan indirmek için güvendiği ordular artık yoktu. Planı başarısız oluyordu.

"Demek Markos, işi biten sensin." Zalimce sırıttı. "Sen de diz çökebilirsin, yoksa olduğun yerde ölmeyi mi tercih edersin?"

Istvan'ın boğazı düğümlendi, çenesi kilitlendi ama omuzlarını geriye attı, kibri asla geri adım atmadı. "Orduların yakında benim hükmüm altına girecek. Senin işin bitti, Sonya."

"Gerçekten mi?" Sonya sanki bir çocuğu yatıştırıyormuş gibi başını yana eğdi.

"Onlar kendilerini yöneten ele sadıktırlar. Çok uzun süre buralarda olmayacaksınız." Istvan'ın gözleri Kalaraja'nın saklandığı yöne dikildi, çenesi söylenmemiş bir emirle eğildi. Hepimizin nefeslerimizi tutmuş, keskin nişancının mermisinin hedefini bulup satranç taşlarından birini devirmesini beklediğimizi hissedebiliyordum.

Tik. Kene. Kene.

Saniyeler geçti. Istvan ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Vur onu!" diye emretti. Hâlâ bir şey yoktu.

Sonya'dan bir kahkaha yükseldi, zalimlik ve kendini tatminle tınlayan çanlar gibi.

Bir binadan iki figür çıktı. Birini Kalaraja olarak tanıdım; diğerini tanımam biraz zaman aldı, beynim kimin boğazına bıçak dayadığını ve omurgasına bir şey dayandığını algılamak istemedi.

"Aman Tanrım." Brexley boğuldu.

"Hayır." Killian eski muhafızını görünce yaşadığı şokla başını sallayarak geri çekildi.

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin.

"Onu öldürdüğümü sanıyordum?" Ash bana ateş etti, gözleri aynı derecede geniş ve inançsızdı. "Ölmüş olması gerekirdi."

O kaltak bir türlü ölmüyor.

Nyx. Bana ve eşime karşı hâlâ derin bir kan davası olan şahin şekil değiştiren.

Nyx sadece hayatta değildi, artık Sonya'nın evcil hayvanıydı. Ve bana karşı kullandığı şok tabancasını Kalaraja'nın ensesine dayamış, onu sahibine avını geri getiren eğitilmiş bir kuş gibi Sonya'ya doğru götürüyordu.

Istvan'ın yüzünden endişe geçti. Onu ilk kez korkmuş görüyordum. Bu ülkeye olan tutumu parmaklarının arasından kayıp gidiyordu.

"*Kaybettin* Istvan," diye ilan etti Sonya. "Savaşı, ülkeni, konumunu ve benliğini..." Sonya dondu kaldı, dikkati nehre yönelince ağzı bir karış açıldı.

Kemiklerin betona çarparken çıkardığı ses davul gibi tınladı ve havayı çiviledi, sırtımdan aşağı ürperti sapladı, gözlerim beynimin hâlâ inanmadığı şeyi alırken oksijenin ciğerlerimde sıkışmasına neden oldu.

Sulu mezarlarından kalkan cesetler HDF'ye doğru yürüyordu, yüzlercesi ve yüzlercesi Killian'ın zulasından silahlar taşıyordu.

"*Bazdmeg,*" diye mırıldandım. *İşe yaradı.*

Attıkları her adım omurgamı sarstı ve tenimi titretti. Kim olursanız olun, bu içinize korku salacaktı.

Bu doğal değildi ve yanlıştı.

Yeni oyuncular savaşa katılırken dehşet çığlıkları meydanda yankılandı.

Çünkü bu ordu canlı değildi.

Bölüm 38

Brexley

İskeletler, silahlarını kuşanmış bir halde setten yukarı doğru sert adımlarla yürüyordu. Kemiklerinin şakırtısı içimi ürpertti. Onları kontrol eden sinir bozucu büyü kendi kemiklerime dokunuyor, aynı anda hem yanlış hem de doğru hissediyordum. Benimkinden farklıydı, ama tanıyabildiğim ve kendime aitmiş gibi hissedebildiğim ipler.

Bir büyücünün büyüü.

Annemin klanı karanlığa saklanmıştı ama onları hissedebiliyordum, kara büyüleri iskeletleri kukla gibi kontrol ediyordu. Ölü orduyu Istvan ve Sonya'nın birliklerine doğru hareket ettiriyor, kalplere ve zihinlere korku salıyorlardı.

Planı bilsem bile, yine de buna hazır değildim. Kemiklerin çimentoya vuruş sesleri birbirine karıştı. Bazılarının üzerinde hâlâ giysiler asılıydı, bazılarının üzerinde saç tutamları ve deri parçaları kalmıştı, göz yuvaları boş bir şekilde ileriye odaklanmıştı.

Istvan'ın korkunç deneylerinde nehre attığı insanlar şimdi intikamlarını almak için geliyorlardı.

"*Szar,*" diye fısıldadı Ash yanımda, Mykel'in grubu tarafından kendilerine verilen bir tüfeği tutan kemikli parmaklarıyla daha fazlası içeri girerken ağzı açık kaldı. "Bu hiç iyi değil." Ağaç perisi ürperdi, bununla ilgili her şey yaşam ve ölümün doğal düzenine aykırıydı.

Warwick çenesini Sonya ve Istvan'a çevirerek, "Hayır, ama işe yarıyor," diye cevap verdi.

Dehşet meydanı kapladı, korku kaosa dönüşürken çığlıklar havada tizleşti. Kurşunlar gece gökyüzünü delip geçti; iki düşman yaklaşmakta olan yeni tehdide döndü ve kurşunlarının zaten ölü olan şeyleri öldüremeyeceğini anladı.

Boyd, Nyx, Segui ve Iain kemik ordusuna ateş etmeye başlarken Istvan HDF'ye doğru koşmaya başladı ve Kalaraja'nın kaçmasına izin verdi.

"Hayır!" Killian homurdandı. Hızla ayağa kalkarak bukalemunun peşinden gitti.

Bir saniye bile tereddüt etmedim ve botlarım Killian'ın ardından kaldırıma vurmaya başladı, onu da diğerleri izledi. Biz bir bütündük. Bir aileydik. Birlikte hareket ediyorduk, birbirimiz için ölmeye ve öldürmeye hazırдық.

Boyd yaklaştığımızı hissederek arkasını döndü, gözleri önce Killian'a, sonra Warwick'e ve en son bana dikildi. Silahını bize doğrulturken dudağını bir hırıltı kapladı.

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!

"Kovacs!" Warwick'in gölgesi bana çarptı, bir mermi kulağımı sıyırdı, bana çarpmasına sadece santimetre kalmıştı. Vücudum zikzak çizerek geri ateş etti. Iain annesini cipin arka koltuğuna iterek karşılık verdi. Arkasına saklanmak için kamyonlarını ve tanklarını kullanarak yaklaştık.

"Uzun zamandır bunu bekliyordum." Boyd'un genizden gelen sesi cipin yanındaki pozisyonundan kulağımı parçaladı, içimde nefret ve tiksinti fokurdattı. "Hepinizin ölümünü izlemek için."

"Önce sen," diye hırladı Warwick, arkasına saklandığımız kamyonun etrafına bakarak.

"Brexley'in boğazını kestiğimde, sana onun ölümünü seyrettirmek çok zevkli olacak. Boğulurken ve nefes nefese kalırken."

Warwick, "Aletini kesip boğazına sokmasını izlediğimde duyacağım sevinç," diye karşılık verdi.

"Boğulmak için çok küçük," diye ekledim. "Ayrıca sik yalamaya da alışkın."

Boyd'un öfkesi ben onun feryadını duymadan önce patladı, Sonya'nın ordusundan bir düzine adamla birlikte bize doğru hızla ilerlerken silahından çıkan kurşunlar arabadan sekti. Sergui gerçek bir korkak gibi arabanın arkasında saklandı.

Gözlerim Boyd'unkilerle buluştu, ikimizin de birbirimize karşı hissettiğimiz öfke elle tutulur gibiydi. Silahındaki mermiler bitene kadar ateş etti ama üzerime gelmeye devam etti.

Warwick dışarı fırladı ve ona doğru gitti.

"Hayır!" Onu yakaladım, başım titriyordu. "*O benim,*" diye hırladım bağlantımız aracılığıyla. Warwick anında geri çekildi, enerjisini diğer askerlere yöneltti ve ben Boyd'a doğru koşarken beni onlardan korudu.

Bu kişisel bir şeydi.

Boyd'un acımasız gülümsemesi yüzünde büyüdü, ikimiz de bunun intikam için olmadığını anladık.

Bu ölümüne oldu.

"Farkas cesedini sikerken beni izleyecek." Boyd dişlerini göstererek bir bıçak çıkardı.

"Nekrofilinin senin olayın olduğunu bilmeliydim. Ölmeden biriyle yatamazsın, ha?"

"Bunun seni evinde hissettireceğini düşündüm." Kılıcı kavradı, vücudu saldırgan bir şekilde kıvrıldı. "Görünüşe göre sen de sadece ölü olan şeyleri becermekten hoşlanıyorsun." Başını Warwick'e doğru salladı.

Kendi kılıcımı tutarak hamlesine karşılık verdim, sözleri karşısında başım öne eğildi.

Bir başka iğrenç sırtıuş dudaklarını çekiştirdi. "Warwick'in saldırısını organize eden bendim. Ölümü o adamları harekete geçirdiğim için oldu. Killian ya da yardımcısı değil. Onların kulağına fısıldayan bendim. Küçük beyinlerine giren kurtçuktum. Her birini avladığında suçu üstlenmelerine izin verdim. İşlediği suçlar yüzünden onu Halálház'a attığımda güldüm. O gece o alanda cesedini gördüm. Burada olmamalıydı. Sen de olmamalısın."

Daha önce Boyd'dan nefret ediyordum ama şimdi derinlerde yatan öfke yemek borumu sarıyor, büyü içimde alevleniyordu. Rüzgâr, bir şimşek çakması eşliğinde meydanı kırbaçladı ve pek çok ölünün hayaleti çağırma doğru sürüklendi, Boyd'un yanından geçti, temasla başını salladı.

Bu bana bir fırsat verdi.

Öne atılarak bıçağımı karnına doğru doğrulttum. Kıvrılarak yolumdan çekildi, bıçağım onun yerine giysilerini keserek öfkemi arttırdı.

Etrafımda devam eden çatışmaları, uzaktaki kurşunları, her taraftan gelen ölüm çığlıklarını duyabiliyordum ama Boyd'a kilitlenmişim, öfkem hayaletlerin kontrolümden çıktığını, nektarın beni çağırdığını... beni baştan çıkardığını hissedebileceğim kadar alevlenmişti. Tek yapmam gereken cebime uzanmaktı.

Daha fazla hayalet içeri daldı, Boyd'u ve beni sıyırdı, öfkemi hissetti. Arzumu.

Boyd içinden bir hayalet geçip ruhunu parçaladığında çığlık attı. Tereddüt etmedim; bıçağımı gövdesine sapladım. Gırtlığından bir hırıltı çıktı, kendini geri çekerken gözlerini öfke doldurdu, bıçak kanıyla ıslanmıştı. Hırladı ve tükürdü, bana saldırdı. Dönerek kolumu savurdum.

Etrafindan dolanırken şakağına bir yumruk attım ve onu yana yatırdım.

"Seni öldüreceğim amına koyayım," diye hırladı ve bana doğru koşmaya başladı. Yumruğumdan eğilerek kurtuldu, dirseğı yan tarafıma çarptı ve kaburgalarım acı verdi. Bıçağı baldırıma saplandı ve boğazımdan bir feryat kopardı. Acıyı bastırmak için diğer dizimi kullandım ve yüzüne çarptım. *Çat!* Burnunun kırıldığını, kanının sıcaklığının bacağımdan fişkırıldığını hissettim.

"Seni lanet orospu!" Geri çekildi, gözleri nefretle parlıyordu. Vahşi ve odaklanmamış. Beni öldürmek için duyduğu aceleyle tüm hislerini bir kenara itti. Birbirimize çarparak hamle yaptık, yere kuvvetle vurduk, bıçak elinden kaydı.

Dişlerini bana geçirdi, elleri boğazıma gitti, tırnakları derime battı, üstüme çıktı, ağzından kan ve tükürük damlıyordu.

"Geber, seni lanet olası amcık," diye alay ederek boğazıma yapıştı. Görüşümde noktalar belirdi, ciğerlerimden hava sızmaya başladı. Dudaklarımdan çıkan bir kıkırdama onu şaşkınlıkla bana göz kırpmaya zorladı.

"Hatırlamıyor musun?" Öksürdüm. "Ölümü beceriyorum ve o daha fazlası için geri geliyor."

Hayaletler onu parçalayarak boğazımdaki tutuşunu gevşetmeye zorladı ve haykırdı. Elim dirseğine çarptı ve diğer elim yukarı kalkarken boynumdaki tutuşunu tamamen kırdı. Bıçak bir buz kıracağı gibi boğazını delip geçti, boynundan hava ve kan fişkırıldı. Ağzı açılıp kapanıyor, hava arıyor, nesneyi boğazından çıkarmaya çalışırken vücudu üzerimden düşüyordu. Ayağa kalkarak ona doğru hırladım, bakışlarımız buluştu.

Paniğini görebiliyor, korkusunu tadabiliyor ve ölümün üzerinde gezindiğini hissedebiliyordum.

Ruhum onun yükselmesini, onu bir çöp parçası gibi sürükleyip götürmesini bekledi.

"Bakın şimdi kim kokuşmuş ölü balık olmuş." Üzerine eğildim, elimi sapına doladım, boğazının derinliklerine soktum, kemiğı hissedene kadar yana doğru çektim. "Geber, pislik."

Ağzı son bir nefesle açıldı, ne bir şey giriyor ne de bir şey çıkıyordu, hayat ondan kandan daha hızlı akıyordu. Bakışları son bir kez benimkilerle buluştu.

Öldü.

"Prenses..."

Gölgesini hissedince döndüm. Gerçek adam metrelerce ötede duruyordu, her tarafı kan içindeydi ve gözleri bana kilitlenmişti. Ölü bedenler ayaklarının dibinde yere serilmişti. Tek kelime etmeden hareket etti, vücutlarımız birbirine çarptı, ağzı benimkiyle acımasız bir öpücükle çarpıştı. Elleri yüzümü kavradı, saçlarımı neredeyse acıyla kazıyordu. Bu tutku değildi; ihtiyaçtı. Hayatta olduğumu bilmeye ihtiyacım vardı. Buradaydım. İyi olduğumu.

Lastikler kaldırımda gıcırdayarak ilerliyor, Warwick'i ve beni sese doğru sarsıyordu.

"Hayır!" Siyah SUV uzaklaşmaya çalışırken Lukas çığlık atarak koşmaya başladı. Direksiyonda Sergui, yolcu koltuğunda Iain ve arkada da annesi oturuyordu.

Kaçmalarına izin veremezdik.

Kek'in gözleri karardı, teni soldu ve elmacık kemikleri dışarı çıktı. Elleri havaya kalktı ve yakındaki bir kamyonu hareket etmeye zorlayarak SUV'nin önüne savurdu ve yolu kapattı. SUV kamyonu çarptı, Sergui'nin kafası tekerleğe çarptı. Gözlerini kırıştıran, kafası kanayan Iain'in ona bağırdığını, eğilip arabayı geri çekmeye çalıştığını görebiliyordum. Kek arabaya tutunmuş, vücudu titriyordu. O bir iblisti ama diğer iblisler kadar güçlü değildi. Bu onu tüketiyor olmalıydı.

Ash, Lukas'a "Iain'i getir," diye bağırdı. Her ikisi de cipin kaçmasını engellemek için koşarken bir yandan da Sonya'nın her taraftan gelen sayısız muhafızıyla savaşıyordu.

Warwick ve ben Ember, Eli, Killian ve Wesley'nin yanına geçerek sayıların bir kısmını azaltmaya yardım ederken, Lukas yolcu kapısına doğru koştu, cama ateş etti, ancak sadece kurşun geçirmez camı kırdı. Sergui tam Kek bıraktığında gaza bastı, araba bir tanka çarparak onları içine hapsetti.

Sayısız asker üzerimize gelmeye devam ediyor, bize tek bir noktadan hareket etme şansı vermiyordu. Birimizin hata yapması ve öldürülmesi an meselesiydi.

"Warwick?" Onu bağlantımız üzerinden aradım. Neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Hem o hem de Scorpion etrafımda dönerek beni korurken, ben de tüm odağımı büyüme verdim. Daha önce kontrol ettiğim sadece birkaç hayaletti. Şimdi kendi orduma ihtiyacım vardı ve bu tüm odağımı gerektiriyordu. Nehrin ve mezarlığın yakınlarında gezinen binlerce hayaleti çağırırken içimden gırtlaktan bir çığlık geldi. Beynim diğer her şeyi kapattı. Derinlere dalarak bedenimi terk ettiğimi, ruhani düzleme adım attığımı hissettim.

"Onlara emri ver, kızım." Tad yanımda durarak her zaman yanımda olacağı iddiasını doğruladı. "Sana inanıyorum. Kendi başına yeterince güçlüsün."

Nefes aldım ve etrafımdaki binlerce ruha baktım. "Saldırın," diye emrettim. Anında döndüler ve emrimi yerine getirdiler. Her biri bir düşmanı öldürürken çığlıklar ve haykırışlar havada patladı.

Üzücüydü çünkü bir zamanlar onlar hayatları ve aileleri olan, sadece geçinmeye çalışan masum insanlardı. Şimdi ise akılsız katillerdi ve ne olursa olsun ailem her şeyden önce gelirdi.

Benim askerlerim ve annemin askerleri uyum içinde çalışıyordu; ölüm orduları daha fazla kurban alıyor ve ruhlarını biçiyordu.

Hepsini kontrolüm altında tutmak için harcadığım enerji bedenimi hızla tüketti. Bedenimin dışındaki kargaşa konsantre olmamı zorlaştırdı, ruhlar üzerindeki hakimiyetim azaldı.

Tepemde bir top patladı, beni transımdan çıkardı, hayaletlerle olan bağlantımı acımasız bir şaklamayla kopardı ve beni eğdi. Top, kemik ordusuna bir bowling topu gibi çarptı, yolundaki iskeletleri parçalayıp dağıttı ve birkaç yüzünü yok etti.

Midem bulandı.

Hay sikeyim.

Kurşunlar onları öldürmeyebilir ama top ateşi onları yok edebilir ve ölüden farksız hale getirebilir.

"Lukas, dikkat et!" Ash ona doğru koşarak bağırdı.

Başımı kaldırdığımda Lukas'ın top ateşiyle dikkatinin dağıldığını ve başını kardeşinden çevirdiğini gördüm. Iain yolcu koltuğundan fırladı, silahını kaldırdı, ağzı hareket ediyordu ama ne dediğini duyamadım.

Bang!

Boğazıma bir çığlık saplandı, Lukas'ın gövdesi çarpmanın etkisiyle geriye doğru sarsılırken bedenim şok içinde durdu. Başı kurşunun battığı yere doğru eğildi. Şok ve üzüntü alınına kazınmıştı, eli kalbine gitti. Bedeni yere düşmeden önce kardeşine baktı.

Hayır. Hayır. Hayır... Lütfen, hayır.

"Noooo!" Ash'in uluması ciğerlerimi pençeli eller gibi kavrayarak içimi parçaladı, bacakları plazada sevgilisine doğru yırtılıyordu.

"Ash!" Warwick bir uyarıda bulundu. Iain silahını Ash'e doğrulttu, ateş etmeye hazırды.

"Hayır!" İçgüdülerim beni ona ulaşmak için ileri itti ama Kek'in gürleyen ılığı beni olduğum yerde dondurdu.

Teni yarı saydamlaştı, gözleri o kadar siyahtı ki yansımasını göremiyordunuz, sadece öfke çukurlarını görebiliyordunuz. Iain'e doğru hışımla ilerlerken nesneler yolundan çekildi.

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!

Dönerek ona ateş etti ama vurulsa bile iblisi bunu fark edemeyecek kadar kızgındı. Iain'in yüzünde dehşet çizgileri belirdi, bacakları geriye doğru sendeledi, bir korkak gibi kaçmak üzereydi ama Kek onu önce yakaladı. Silahı elinden çekip alan Kek onu kendine çekerken bir ciyaklama sesi çıkardı, kolu boynuna dolanmıştı ve boynunu kırmaya hazırды. Kulağına bir şeyler fısıldadı, adamın gözleri yanıt olarak büyüdü. İblisin onu yavaşça öldürmek istediğini söyleyebilirdim. Bunun acı verici ve zalimce olmasını istiyordu. Eli adamın boynunu kırmaya başladı.

Cipin arka kapısı açıldı, ağzım çığlık atmak ve Kek'i arkasındaki tehlikeye karşı uyarmak için açıldı. Sonya göz açıp kapayıncaya kadar daha önce hiç görmediğim kadar hızlı hareket etti, menekşe rengi gözleri ışıllı parlıyordu. Elindeki kılıcı savururken dudakları alaycı bir ifadeyle yukarı doğru çekildi ve bıçak Kek'in boynunu arkadan kesti.

Boğazıma bir ses tıkanıdı, vücudum sanki vurulan benmişim gibi sarsıldı, yıkım ve ıstırap ruhumu bir bıçağın üzerinde boşalttı.

ılık attığımı biliyorum. Boğazımın acılığını, göğsümdeki titreşimi hissedebiliyordum.

Gözlerim olanları kavradı ama zihnim kavrayamadı. Kek, Lukas'ın yanında yere düştüğünde bile, kafası neredeyse artık bağılı değildi.

Sonya Iain'e bağırdı, ikisi de arabaya geri dönmeye çabaladı. Segui gaza bastı, araba barikatı aştı, açarlarken lastikler gıcırdıyordu.

Artık umurumda değildi. Bacaklarım eğildi, arkadaşlarıma doğru sürünürken bir hıçkırık yükseldi. Ash'e. Zaman bulanıktı ve dünyayı algılayışım pusluydu. Tek hissettiğim daha fazla acıydı. Daha fazla ölüm.

Elim Lukas ve Kek'e dokundu, onları canlandırmak için içime girdi. ılık attım, onları hayata döndürmeye çalıştım, ruhlarını aradım, hiçbir şey bulamadım. Her şeyimi kullanıp enerjimi tükettikçe büyü bozuldu.

"Kovacs." Kollarını bana doladı, beni geri çekmeye çalıştı.

"Hayır!" Elleriine vurdum, ruhlarını geri itmeye çalıştım, gerçi gittiklerini biliyordum ama umurumda değildi. "*Prenses. Dur.*" Warwick'in bağlantısı

enerjimi Lukas ve Kek'e aktardıkça daha da zayıfladı. Bir hırıltıyla beni kollarına geri çekti, hareket edemeyeceğim şekilde sardı, ağzı kulağımdaydı. "Seni de kaybedemem," diye mırıldandı.

Vücudum gevşedi, başım eğildi, kalbinin atışını, vücudunun sıcaklığını, sevgisinin sağlamlığını hissettim.

"Ne gerekiyorsa." Gölgesi yüzümü kavradı.

Ash'in kederi beni kendi kederimden uzaklaştırdı. Warwick'ten uzaklaşarak Ash'in yanına gittim ve kollarımı ona doladım. Kalp ağrısı o kadar ağır, o kadar acı vericiydi ki, ona zar zor tutunabildim ve bir anlığına kederimizi paylaştım. Ağaçların ve toprağın onun acısına boyun eğdiğini hissettim. Onunla birlikte yas tuttum.

Ruhu çok nazikti. O aydınlık ve hayattı. Karanlık için, ölümün çirkin yüzü için yaratıldığımı hissediyordum. O öyle değildi.

Bu şekilde değil.

Bir başka patlama daha yanımızdaki iskeletlere saplandı, kemikleri toz gibi havaya savurdu ve savaşçılarımızdan büyük bir parçayı daha ortadan kaldırdı.

Istırabım arkadaşlarımın kaybında yuvarlanmak istiyordu ama etrafımızdaki savaş buna izin vermiyordu. Tabii onların yanına uzanıp pes etmezsek.

Warwick beni ayağa kaldırdı. Ayağa kalkmak istemedim, devam etmek istemedim ama savaşta başka seçeneğiniz yoktu. Hissedebilen her parçanızı koparmak zorundaydınız, ölen yoldaşlarınızı öldükleri yerde bırakarak devam ederken sırtınızda taşıdığınız her bir ruhla daha da ağırlaşırdınız.

Bu acıya sebep olanlar, arkadaşlarımızı bizden alanlar kaçtı. Öfke her kasımı kavradı ve omuzlarımın intikam için yükselmesine neden oldu. Sanki Kek ve Lukas'ı yanımda hissediyordum, bana kıcımları kaldırıp savaşmamı söylüyorlardı.

"O sürtüğü benim için yakala, küçük kuzum. Hepsini indir."

Gözlerimi kırıştıtarak Kek ve Lukas'a baktım, Ash hâlâ onların üzerine eğilmişti, kalbi paramparça olmuştu, o sırada yakınlardaki bir tanka bir patlama daha oldu.

"Brex!" Warwick beni çekiştirdi.

"Gidin! Gidin!" Wesley bize işaret ederek Ash'e doğru ilerledi.

"Ben onu alırım." "Onu güvende tut." Warwick'in sözleri bir yalvarış değil, bir tehditti.

Wesley bize el salladı, grubumuzun geri kalanı koşarak uzaklaşırken düşmana ateş etti. Devam etmemi sağlayan tek şey, devam etmezsem daha fazla arkadaşımın öleceğini bilmektir.

Sonunda, bu savaş *bana* kadar geldi.

Bölüm 39

Killian

Savaş.

Birçoğunda doğru tarafta, bazılarında ise yanlış tarafta yer aldım. Bu rahatsız edici, korkunç, iç burkan, umutsuz, kasvetli, iç karartıcı, kanlı, şiddetli, hiç bitmeyen, korkutucu, canavarca, ezici, insanlık dışı, cesaret kırıcı ve ürpertici.

Bu kelimelerin hiçbiri içinde bulunduğunuz duyguyu tam olarak yansıtmıyor. Onu yaşarken. Nefes alırken. Duygularınız tek bir düşünceye tutunarak her şeyi içine alamazdı.

Hayatta kalmak.

Yaşayanların arasında kalmak için hayatta kalmam yalnızca Rosie'nin hayatta olduğuna dair içgüdüsel bir hisse dayanıyordu. Ölüm dahil hiçbir şey ona ulaşmamı engelleyemezdi.

Bir gümbürtü koptu, duvarın son kısmı da yıkıldı ve bizim için savaşı iskeletlerin birçoğu ortadan kaldırıldı. Savaşta çok şey görmüştüm ama ülkemizin özgürlüğü için savaşmak üzere nehirde yükselen binlerce cesedi görmek, hayal edebileceğim her şeyin çok ötesindeydi.

Alçaktan uçarak, duvar ve bina kalıntılarını siper olarak kullanarak Istvan'ın konvoyuna yaklaştık. Piç herif muhtemelen aşağıdaki sığınaklarda saklanıp bekliyordu.

Grubumuz asker birliklerinin arasından buldozer gibi geçerek, keserek, ateş ederek ve bıçaklayarak yolumuza devam etti ve yanımda savaşı bu insanlara sahip olduğum için minnettar olmamı sağladı. Ben güvenen biri değildim. Tam olarak değil. Bir lord olarak, kimsenin gerçekten arkamı kollamayacağını her zaman anlamıştım. Böyle hissetmeye en çok yaklaştığım kişi Sloane'du.

Bu gruba hayatımdan daha fazlasını emanet etmiştim. Onlara Rosie'nin hayatı konusunda güveniyordum ki bu benim için çok daha önemliydi. Bir tane bile

Onun için ölümüne savaşmayacak biri değil, onun peşinden gitmeyi düşünecek biri.

Bu da tüm güvenimi kazandıkları anlamına geliyordu.

Sahte askerler daha fazlaydı ama irademiz vardı. Sayılar her zaman zafer anlamına gelmiyordu. Zafer kararlılık, sevgi ve fedakârlıkla gelirdi. Savaşmak için bir nedenimiz vardı. Hayatlarımız, ailelerimiz, arkadaşlarımız ve ülkemiz tehlikedeydi.

İfadem öfke ve kararlılıkla kilitlenmişti, bir samuray savaşçısı gibi hareket ediyor, Istvan'ın adamlarını kesiyor ve bağırsaklarını deşiyordum. Istvan'ın içinde olduğu zırhlı kamyon sadece birkaç metre ötemdeydi. Rosie'nin de içinde olması gereken.

Kılıcım ellerimde mutlu bir şekilde uğulduyor, harekete geçmek için can atıyordu. Havayı yararak, eski dostum hayata geri döndü ve bir korsan olarak tüm masallarımızı yeniden yaşadı. Eski kılıçlar da en az fae kitapları kadar canlıydı. Kurbanlarının kanı metalin içine işlemiş ve hikâyesinin bir parçası olmuştu. Güçleri ve statüleri vardı ve daha zayıf ya da daha güçlü kılıçları hissedebiliyorlardı.

Yıllarca kendi güvenli yerimde saklamıştım. Sanki geçmişimi de onunla birlikte kilitleyebilmişim gibi. Gerçeği saklı tutabilirdim çünkü takındığım asil havayla çelişiyordu.

Korsan hayatına sırtımı döndüm. Kendi gerçeğimden. Kılıcın gücünü hissedince, onun da en az Fae Lordu kadar benim bir parçam olduğunu fark ettim.

Ben bir korsandım. Bir lord. Açlıktan ölen zavallı bir çocuk. Bir kral.

Ben eşime ulaşmak için önüne çıkan her şeyi kesip biçen bir adamdım. Onu hissedebiliyordum; hâlâ hayatta olduğunu biliyordum ama ne durumda olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Istvan beni cezalandırmak için ona nasıl bir zulüm uygulayabilirdi.

Kamyonun etrafındaki son birkaç muhafızı da katlettik. Onları yolumdan çekerek arabanın kapısını açtım.

Boş.

"Siktir!" Öfke kaslarımı gererek uludum. Eğer ona bir şey yapmış olsaydı, onu bir domuz gibi deşerdim.

"Aradığınız şey bu mu *Lord Killian*?" Alaycı bir ses bizi döndürdü ve olduğumuz yerde durdurdu. Istvan HDF'nin merdivenlerinde durmuş, yüzünde bir sırıtişla tepemizde dikiliyordu. Etrafı korumalar ve sanki içinde canlı hayvan varmış gibi sallanan iki büyük metal kafesle çevriliydi. Beni Istvan'ın iradesine boyun eğdirecek tek şeyi gördüğümde tüm bunlar kayboldu.

Rosie bir evcil hayvan gibi yere yatırılmış, elindeki zincire

kelepçelenmişti. Arkasında, yanlış bir hareket yaparsak beynini uçurmaya hazır, kafasına silah dayamış iri bir asker duruyordu. Gözleri siyah ve maviydi,

ve yanağı darbe almış gibi kızarmıştı. Çenesini yüksekte tutuyor, canını almakla tehdit eden silaha tepki vermiyordu.

"Tsk. Tsk. Büyük Fae Lordu nasıl da yuvarlandı. Bir insan *fahişeye aşık oldu*. Bacaklarını açtı, ve şimdi sana bak..." Istvan Killian'a bakarak burnunu kırıstırdı. "Gerçi o artık insan değil, değil mi?" Bu bir soru değildi. Onun insan olmadığını biliyordu.

"Bırak onu." Boğazımdan guruldayan bir hırıltı yükseldi.

Istvan güldü. "Ne boş sözler. Tüm sahip olduğun bu mu, büyük *asil* lider? Sen öyle dedin diye gerçekten yapacağımı mı sanıyorsun? Aptal herif." Göz kapakları daraldı. Bir bakıma haklıydı. Konumum bana diğer perilerden daha fazla güç verse de, Vërhäza'da boynuma geçirilen demir beni mahvetmişti. En azını yapmak için mücadele ettim. Çaresizlik kulaklarımda başarısızlık gibi çınlıyordu. Onu koruyamamak. "Nektarı bana ver."

Brexley yanımda kaskatı kesildi, ağzı hafifçe aralandı.

"Eğer bana yalan söyleyip sende olmadığını söylersen, o ölür," diye tersledi Istvan, öfkesi eski sözde kızına döndü. "Pek çok ölümün sebebi sen değil misin Brexley? Aile dediğini iddia ettiklerinin. Andris'i vurarak öldürdüğünü hatırlıyor musun? Amcan olarak gördüğün adamı öldürdüğünü? Peki ya Aron'un boğazını kestiğini? Evet, onu da öldürdüğünü biliyorum."

Yumrukları top haline geldi, yanıt vermiyordu.

Brexley'in cebinden çıkarıp vermemek için kendimi zor tuttum. Gerçi Istvan yine de Rosie'yi öldürebilirdi.

Bakışlarım kızıma gitti. Kristal mavisi gözleri zaten benim üzerimdeydi, konuşamadığı kelimelerle doluydu ama ben yine de onları ruhumda hissettim.

"Sakin onu vermeye kalkma."

"Ölmene izin vermeyeceğim." Benimkilerin de onunla konuştuğunu hissedebiliyordum.

"O zaman herkes ölecek." Başı hafifçe kıpırdadı. *"Ben de dahil. Beni kurtaramazsın, Killian. Ama diğer herkesi kurtarabilirsin."*

"Herkesi siktir et."

Gözlerini kırptırdı, gözleri parladı, dudakları "Seni seviyorum" dedi.

Bildiri ruhuma kazındı. Bu sözler içime işledi. Kat için harcadığım onca zaman. Sonunda eşimle tanışmıştım ve büyük olasılıkla bir şey olamadan onu kaybedecektim. Onun aşk yemini benim sözlerime bir cevap değildi. Bu bir vedaydı.

Brexley'in büyüü tenimi karıncalandırdı, bir rüzgâr uğultusu, havada şimşekler çaktı.

"Yapma." Istvan Brexley'e ters ters baktı. "Bir şey yaparsan, sen gözünü bile kırpamadan beyni yerde kalır."

"Ona bir şey yaparsan, seni temin ederim İstvan, bağırsakların boğazına dolandır ve seni asmak için kullanılır." Bir adım daha yaklaştım. Muhafızları bana doğru döndüler, beni olduğum yere bırakmaya hazırlandılar.

"Daha fazla boş tehdit. Beklemekten yoruldum." Istvan başını hafifçe muhafızlarına çevirerek cevap verdi. "Öldürün onu."

"HAYIR!" Sesim bir bomba gibi düştü, bir lordun gücü boğazımın arkasından öfkeyle yankılandı, ama yine de eskisi kadar güçlü çıkmadı. "Onun yerine beni al." Bir adım öne çıktım. İfadem tam bir kendinden eminlikle belirlenmişti. "Bu ülke için, insanlar için savaşmak... bizim aramızda. Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Killian." Rosie'nin içinden korku tısladı, başı titriyordu.

"Sen bir hiçsin," diye tükürdü Istvan. "Bir kukladan başka bir şey değilsin. Tamamen işe yaramaz ve önemsiz. Her zaman öyleydin, Killian. Tüm o sözde fae gücü ve sana ne oldu... ayaklarıma kapanan bir adam." Sanki artık konuşmaya değmezmişim gibi dikkatini tekrar Brexley'e çevirdi.

Egomun büyük olduğu bir sır değildi. Sokaklardaki bir çocukken bile beni reddeden ya da küçümseyenleri asla hoş karşılamazdım. Gençliğimdeki öfkem dillere destandı ve Croygen beni öldürmekten kurtulmak için öfkemi verimli bir şeye yönlendirdi. Kılıçla dövüşmek, çalmak ve öldürmek. Beni samuray savaşçı stillerinde eğitti.

O kökleşmiş öfkenin yükseldiğini hissedebiliyordum. Markos her zaman Fae'leri küçümsemiş, aşağılık duygusuyla bir şekilde üstün olduğunu düşünmüştü. Onun asla sahip olamayacağı bir büyüye sahip olduğumuzu unutarak.

Büyüm Vėrhāza'dan beri aynı değildi. Boynumdaki demiri bu kadar uzun süre emmiş olmak onu sakatlamıştı. Beni dişsiz bıraktı, ama eşimin gözümün önünde öldürülmesinin korkusuyla, sonunda derinlerden gelen bir uğultu hissettim, damarlarımda kıvılcımlandı. "Bırak. Onu. Gitsin. Şimdi." Yarattığım cazibe bir emirdi, bir komut.

Istvan'ın başı sarsıldı, saldırıya hazır değildi. Kasları kilitlendi, sanki vücudu ona bir şey söylerken zihni başka bir şey söylüyordu. Dişlerini sıkarak Rosie'ye döndü, eli zincire uzanıyordu.

"Hayıır." Boğazından hırıltılı bir ses çıktı, elleri durdu, öfke yanaklarını koyu kırmızıya boyadı. Ateş gözlerini tutuşturdu.

"Yap. Yap!" İki kelimeye yaptığım vurguyla titredim ve sırtımdan aşağı ter damladı. Eskiden cazibe benim için çok kolaydı, özellikle de zayıf zihinlilere karşı. Istvan'ın akli zayıf olmaktan çok uzaktı. İnancına sıkı sıkıya bağlıydı. Katı bir ego ve doğruluk kütlesi. Onu kontrol etmeye çalışırken kollarım ve bacaklarım titriyor, ona odaklanmaya çalışıyordum.

Elleri Rosie'nin kelepçelerini çözerken ondan boğuk bir ses geldi.

"Vurun onları!" diye tükürdü parmaklarının kilidi açılır açılmaz muhafızlara

Bekledikleri emri verdi.

Üzerimize ateş yağıyor, kamyonların ve tankların arkasına saklanıp ateş ederek karşılık veriyorduk.

"Rosie?" Arkama bakarak adını haykırdım. Istvan'dan kaçmış, kemerli girişe bitişik taş bir sütunun arkasına saklanmıştı. Ona kollarımda ihtiyacım vardı. Güvende. Hanna ve Scorpion'a dönerek onlara havladım. "Koruyun beni."

Dışarı fırlayıp askerlere ateş ederken, ayaklarım beni Rosie'ye doğru götürdü. Istvan'ın metal kafeslere doğru koşup onları açtığını gördüm. İki şekil dışarı fırladı.

Dehşet göğsüme saplandı, nefes boruma yemek kaçmış gibi yanıyordu.

"Killian!" Rosie'nin sesi kulağıma doldu, beni bekleyen şeyin mutlak paniğini ve dehşetini duydum.

İnsan oldukları kadar hayvan da olan, Oyunlarda savaştığımız canavar-adamlar, çeneleri kükreyerek benim için yarıştılar.

Aman Tanrım.

Joska ve Samu. Vërhäza'da bize eziyet eden ve çukurda bize saldıran iki HDF askeri. Şimdiye kadar ölmüş olmaları gerekirdi, beyinleri burunlarından akıyor olmalıydı, tıpkı benim gözetimimde olanlar gibi. Ama ölmemişlerdi. Sadece hayatta değillerdi, aynı zamanda sağlıklı ve daha da güçlü görünüyorlardı. Gözlerinin arkasındaki zekâ ateşi bana tamamen vahşi olmadıklarını söylüyordu. İskeletleri hâlâ insandı ama ikisinin de canavar dişleri ve pençeleri vardı.

İnsan değillerdi ama tamamen Fae de değillerdi.

Bir fae hızıyla bana doğru geldiler. Silahım ateş aldı, onları vurduğum yerden kan fışkırdı ama bu onları yavaşlatmadı. Sadece onları daha da kızdırdı.

"KILLIAN!" Rosie'nin sesinin şiddeti başımı döndürdü, bakışlarım onun güzel yüzüne kilitlendi, ona asla ulaşamayacağımı biliyordum.

"Seni seviyorum." Samu'nun pençeli parmaklarının göğsümü kestiğini hissetmeden önce ağzımı açtım, vücudum acıya tepki verdi ama ben hiçbir şey hissetmedim. Devam ettim

Gözlerim Rosie'ninkilerde, karanlık beni yutana kadar her nüansı ezberliyordum.

Onun var olmadığı bir dünyada yaşayamazdım. Artık buna hiç gerek kalmadı.

Bölüm 40

Brexley

Rosie'nin ılığı atmosferde ve göğsümde bir delik açar gibi gökyüzünü delip geçti. Killian'ın bedeni yere düştü, yaratıklar dikkatlerini ona yönelttiler.

Joska ve Samu hâlâ hayattaydı. Hapların onları öldürmesi gereken zaman çoktan geçmişti.

Yine de buradaydılar. İkisi de öncekinden daha güçlü görünüyordu. Joska sadece pantolon giyyordu, vücudu kaslar ve dinçlikle gerilmişti. Başta göğsü olmak üzere iki katına çıkmış olmalıydı, vücudu öldürmeye hazır bir goril gibi hareket ediyordu. Samu zayıftı ama neredeyse tamamen kaslıydı. Parmakları pençe gibiydi, dişleri keskin ve sivriydi.

İkisi de Rosie'ye doğru gidiyordu.

Boğazımdan bir çığlık yükseldi ve saklandığım yerden sıçradım. İki eski HDF yoldaşıma silahımla ateş ederek dikkatlerini ondan uzaklaştırmaya çalıştım. Mermiler sivrisinek ısırığından başka bir şey değilmiş gibi, sinirlenip Rosie'yi takip etmeyi bırakarak başlarını bana çevirmeden önce isabet eden mermilere vurdular.

Sikeyim.

Joska'nın gözleri açlık ve arzuyla parladı-öldürmek ve yok etmek, kemiklerimin kırıldığını duymak ve leşimle ziyafet çekmek. Elleri göğsünü döverken homurdanarak bir ses çıkardı. Etrafımda dönerek bana doğru saldırdı.

"Kovacs!" Warwick'in uyarı ılığı içimde yankılandı, gölgesi beni yolumdan çekmeye hazırды.

Derin bir nefes alarak onu dışarı ittim, yerimi korudum, Tad'in bana aşılacağı her şeyi çektim. Joska'ya odaklandım ve her şeyin içimde kabardığını hissettim. Büyüm gökyüzünü yarıyor, rüzgâr saçlarımı savuruyor, şimşek Joska'ya doğru zikzaklar çizerek yeryüzüne iniyordu.

Çatlak!

Joska tam isabet ettiği anda sıçrayarak yoldan çekildi, ancak yere çarpan ateş okunun gücü onun devasa bedenini havaya savurdu.

"Brexley!" Warwick beni yakaladı, Joska tam benim durduğum yerde betona çarparken ikimiz de yere düştük ve yuvarlandık.

Bir başka top gece gökyüzünde feryat ederek kemik ordusunun büyük bir bölümünü parçaladı ve bizden sadece birkaç metre ötedeki eski parlamento binasına çarpmadan önce onları paramparça etti.

BOOM!

Çarpmanın şiddetiyle Warwick'ten koptum ve kaldırıma savruldum. Cebimdeki nesnenin yerinden çıktığını, yere çarptığını ve duramayarak acımasızca yuvarlandığımı hissettim. Taş ve molozlar sağanak gibi yağarken başımı kapattım, derim morardı ve kesildi.

Öksürüp hırıldayarak başımı kaldırdım ve yıkılmış plazaya baktım.

Korku boğazımı sıktı.

Nektar HDF'nin merdivenlerinin yanında duruyordu. Tam da Istvan'ın ayağa kalktığı yerde. Gözleri önünde masumca uzanan maddeye gitti. Gözleri benimkilere kaydı, bakışlarımız buluştu. Yüz hatlarındaki kendini beğenmişliği görebiliyordum, dudakları kibirle bükülmüştü.

"Noooooo!" Çığlık atarak ayağa kalktım ve onun eğilip parmaklarını nektarın etrafına dolmasını izledim. Onu eline aldığı anda donakaldım, yüzü açgözlülükle dolup taşıyordu.

Dudakları sırtarak kalktı, önce Killian'ın üzerine eğilmiş olan Rosie'ye, sonra da bana baktı.

"Casuslarım bana bunun Fae yemeği gibi olduğunu söyledi." Ağzına götürdü ve çeyrek büyüklüğünde bir parça ısırıldı. Rosie'ye verdiğimden dört kat daha büyüktü.

Zaman durdu.

Oh. Kutsal.

Tanrılar.

"Nektar ve güçleri hakkında söylentiler vardı ama Kalaraja senin onu hayata döndürmeni izlediğinde bunu doğruladı. Onu fae'ye dönüştürmüşsün." Rosie'ye başıyla karşılık verdi.

Dehşet ciğerlerimi sarmış, kalbime korku pompalanırken onları eziyordu. Istvan sadece nektara sahip olmakla kalmamış, aynı zamanda az önce fae olmuştu.

Bir kez daha başarısız oldum.

Istvan gülümsedi, parmakları nektarın etrafında kıvrıldı, göz kapakları kısa süreliğine kapandı ve maddenin onu ele geçirmesine izin verdi. Az önce yuttuğu büyüün bolluğu sadece bir an sürdü.

Gökyüzü, kollarımdaki tüyleri diken diken eden elektrik şimşekleriyle tutuştu. Nehirden esen rüzgâr öyle sert esiyordu ki kasırga gibi hissediyordum, yere çakılı olmayan her şeyi savuruyor, iskeletlerden kopan kemik parçalarını hançer gibi havaya fırlatıyordu. Büyü tenimi ateş gibi cızırdatıyor, nefes yollarımı daraltıyor ve beni iliklerime kadar sarsıyordu.

Bu benim büyümdü, damarlarımda dolaşan büyüün aynısıydı, ama artık benim değildi, sanki Istvan battaniyemi hapisane hücremden çalıp kendine mal etmiş gibi. Elimden alınmış bir hak. Bir ihlal.

Şimşek çaktı. Sonya'nın ordusundan, hatta belki de Istvan'ın ordusundan gelen ölüm çığlıkları korku ve acıyla doluydu. Yarattığı ordu umurunda değildi. İstediklerini elde ettiği sürece hepsinin yanışını memnuniyetle izleyebilirdi.

Adamın ruhu yoktu. Babamı öldürdü ve durumuma acıyormuş gibi beni onların yanına taşıdı, tek amacı daha fazla kontrol ve güç kazanmak için beni piyon olarak kullanmaktı. Kendi oğlunu manipüle ediyordu.

İnsanlar bir insanın nasıl bu kadar zalim olabileceğini anlayamıyordu. Kötü huylu narsistler sevgiyi anlayamazdı. Zalimlikten zevk alırlar, birinin acısında güç hissederler ve başkalarını incitirken kendilerini canlı hissederlerdi. Empati ya da merhametleri yoktu.

Istvan sadece başkaları acı çektiğinde yaşıadı.

Yüzü tanımadığım bir şekle bürünmüştü. Gözleri arkalarında yanan ateş gibi parlıyordu. Rüzgâr şimşekleri savururken çenesini sıkıyor, ateşi bir hışımla yere seriyordu. Nektarı tutmanın nasıl bir his olduğunu, her sinir ve damarda cızırdayan o ezici gücü biliyordum. Zar zor başa çıkabildim.

Büyü sadece karnını yakmakla kalmıyor, aynı zamanda enerjiyi kollarına doğru parçalıyordu.

Onu durdurabilmemin hiçbir yolu yoktu. Bununla ilgili her şey yanlış geliyordu, sanki doğanın kendisi adaletsizliği haykırıyordu.

"Brexley Kovacs." Tırmıklı ve eski, fae kitabının kafamın içinde gezindiğini ve beni geri çektiğini hissettim. *"Doğaya meydan okuyan kız."* Beynimde bir anıyı canlandırdı. Unuttuğum bir rüya. Zihnimin sınırlarında olan ama kaosun içinde kaybolmuş bir şey. *"Doğanın kanunları çiğnendiğinde korkunç şeyler olur. Korkunç olsa da, büyüklük*

bulunabilir. Yanlışı tüketme ve tüketme gücü. Bu hikayede doğaya meydan okuyan, var olmaması gereken tek kişi sen değilsin. Doğanın dengesini ancak birlikte düzeltebilirsiniz."

Boşaltın ve yanlışı olanı tüketin.

Vay anasını.

Tıpkı Warwick'i kurutabildiğim gibi, nektarı da kurutabilmişim. Hepsini Istvan'dan alabilirim.

"Kovacs..." Warwick'in sesi sağır edici fırtınanın içinden bana seslendi, hareketimi çoktan hissetmişti. Başımı omzumun üzerinden kaldırdım, parlak su rengi gözleri üzerimdeydi. Konuşmadım, bağlantımız üzerinden bile. O zaten biliyordu. Başka seçeneğim yoktu.

"Hayır!" onun gölge bağırdı. "Sakin sen lanet olsun Cesaret, Prenses.

Ne gerekiyorsa, değil mi?"

Evet, *onu* hayatta tutmak için ne gerekiyorsa.

Kalbim gözlerimden aktı, bağlantımızı kesip arkamı dönmeden önce gölgem dudaklarını usulca öptü.

"NOOOOOOOOOOOOOO!" Sesi havada gürledi. Caden, Scorpion, Birdie ve Hanna'nın da benim için çığlık attığını duydum. Arkadaşlarım beni durdurmaya çalıştı ama bu benim tek başıma savaşmam gereken bir şeydi. Bu yanlışı düzeltebilecek tek kişi bendim.

Rüzgârı iterek Istvan'a doğru ilerledim. Ayağımın dibinde yere çakan şimşek betonu kırarak toprağa düştü. Durmadım. Büyüm bana zarar vermezdi. Hissedebiliyordum ve bu yüzden ben olmalıydım. Markos'a yaklaşabilen kişi.

Istvan'ın gözleri kısıldı, nektarı daha sıkı sıkı. Dünya etrafımda belirliyor gibiydi, gökyüzünden alevler yağıyor, binaları, arabaları, canlı ve ölü bedenleri ateşe veriyordu. Rüzgâr bana çarparak tökezlememe neden oldu. Ayağa kalktım, homurdandım, gücümün çoğunu kullanarak ileriye doğru ittim.

Büyüm oradaydı ama kimin kazanacağına şüphe yoktu. Nektar, doğduğum gece içime akan büyüün büyük kısmını almıştı. Beni korudu, hayatta tuttu, çünkü hiçbir canlı o kadar büyük bir güçle vurulduğunda yaşayamazdı.

Ona karşı duygularım zehirliydi, sanki hayatımı ona borçluymuşum gibi, sanki o canlıymış gibi. Öyle değildi ve aradaki farkı göremediğim için insanların ölümüne sebep olmaya devam ettim. Onun var olmaması gerektiğini, bu gece sadece birimizin hayatta kalabileceğini göremiyordum.

Istvan'ın yüzü nefret ve intikamla karardı, neredeyse tanınmaz hale geldi.

"Tıpkı baban gibi ölmek mi istiyorsun?" diye tersledi, omuzlarını üzerimde yükseliyormuş gibi kaldırarak. "Sen de tıpkı onun gibisin," diye alay etti.

"Teşekkür ederim."

Istvan'ın dudağı kıvrıldı. "Sen de oğlum da değersizsiniz. Dünya sizi özlemeyecek. Ölümünüzün hiçbir anlamı olmayacak."

"Hayır, ama onlar seni neşelendirecek." Etrafımızda dönen gücü çekerek gözlerimi kapattım. Tanıdık elektrik boğazımdan yukarı ve damarlarıma doğru kavruluyor, omurgamı sararak acıyla yakıyordu.

Akıntıya karşı yüzmek gibiydi, gücü geri almak ve içimde yanmasına izin vermek için bacaklarım titriyordu. Özgür olmak, kullanılmak istiyordu ve ben içimdeki alevleri söndürmeye çalışıyordum. Büyünün beni ele geçirdiğini hissedebiliyordum. Beni alt ettiğini.

Hem hiçbir şey hem de her şeydim.

Yaşam ve ölüm arasında bir yerde.

Gri.

Kül gibi. Kendimi yakıp köz ve toz haline getiriyorum.

Hissedebiliyordum ama sadece daha fazla çektim, gözlerimi daha sıkı kapattım ve Istvan'ın bağırdığını duydum.

Buz gibi rüzgârlar at kuyruğumu karıştırıyor ve tenimi parçalıyordu ama hiçbir şey içimdeki cehennemi soğutmuyordu. Çok fazla yük almıştım. Bacaklarım tutmadı ve dizlerimin üzerine çöktüm, fiziksel bedenim buna karşı verdiği savaşı kaybetmeye başlamıştı.

Bir Seelie kraliçesinden, onun soyundan, kara büyüden, druidlerden ve Dünya'yı Öteki Dünya'dan ayıran duvardan gelen büyü, ben daha fazlasını tükettikçe içimde döndü.

O gece hayatta kalmamam gerekiyordu. Annemin yanında yok olmalıydım. Doğanın benim için planladığından kaçmıştım ama şimdi beni yakalamıştı. Bana tanıdığı zaman için en azından nektarı yanımda götürebilirdim.

İkimiz de var olmamalıyız.

Daha sert çektim, elimden geldiğince sıkı tutarken ruhumdan bir çılgık koptu.

"Beni terk etmiyorsun Kovacs!" Warwick'in gölgesi patladı, enerjim artık onu dışarıda tutamıyordu, ancak uzaklaşıyor ve bulanıklaşıyordu. *"Bu dünyaya birlikte geldik ve birlikte gideceğiz."*

birlikte çıkalım." Parmaklarımın arasında dolanan gerçek elinin hissi, yanımda dizlerinin üzerinde duran çerçevesi. "Hepsini al!"

Onun enerjisini kullanmamı, onu bir çapa olarak kullanmamı istiyordu. Göz kapaklarımı aralayarak kederle ona baktım. Bu yeterli olmayacaktı ve o da bunu biliyordu ama hiçbir yere gitmiyor, yanımda ölüyordu.

"Warwick..." Boğuldum.

"Szeretlek." Seni seviyorum. Duygusu boğuktu ve genel anlamın çok ötesine geçen birçok katmanla doluydu. Derinlere iniyor ve beni sahipleniyordu. *"Sötét démonom."* Gölgesi boynuma doğru mırıldandı. Daha fazlasını söylemeye gerek yoktu; verdiği yanıtın ruhumu sıyırdığını hissettim ve göz kapaklarımı yoğunluğun etkisiyle kısa süreliğine birbirine kenetlenmeye zorladım.

"Az én farkasom." Benim kurdum. Kendi iddiam onu sardı, kemiklerine işledi, onu sonsuza dek benim olarak işaretledi. Yaşamda ve ölümdede.

Tüm bedenim onun bana verdiği adrenalinle doldu. Geçmişi ve bugünü, karanlığı ve aydınlığı, yaşamı ve ölümü taşıyordum... ama yine de yeterli değildi. Istvan'ın yeni edindiği büyü yüksek bir seviyedeydi, buradaki pek çok kişiden daha güçlüydü ve bana karşı koyuyordu.

Warwick'in enerjisini parçaladım, ihtiyacım olanın yanına bile yaklaşmadım, acı vücudunu sarstı.

Vücudumdaki her siniri yakarak daha derine inerken gözyaşlarım yüzümden aşağı kaydı. Bir uluma havayı doldurdu ve bunun Warwick'ten mi yoksa benden mi geldiğini bilmiyordum.

Yakınımızda yere yıldırım düştüğünde omuzlarımın çöktüğünü hissettim. Buraya kadar mış. Umarım birilerinin çekebileceği kadar çekmişizdir.

Istvan düştü.

Başka bir elin sağ elimi kavradığını ve bir bedenın diğer tarafıma düştüğünü hissettiğimde karanlık üzerime çöktü.

Başımı çevirdiğimde yanımda Ember'ı gördüm, Eli onun elini tutuyordu. Bununla ilgili bir şey o rüyanın daha canlı bir anısını tetikledi.

"Bir rüya gördüm. Şu ana kadar hatırlamıyordum," diye bağırdı Ember rüzgârın içinden bana doğru. "Orada benim de sihrim var." Sinirli bir şekilde yutkundu ve bana baktı. "Bunu birlikte yapmalıyız."

Sanki onun sözleri sisleri ve ağları silmiş, hayallerimi net bir şekilde görmemi sağlamıştı. O benim başka bir versiyonum değildi ya da başka bir versiyondan söz ettiğinde bu Istvan değildi. Kitap Ember'ı kastetmişti. Rüyamdaki oydu ve Eli onun yanındaydı, Warwick'in tuhaf bir versiyonu değil.

Biz güç kaynağıydık, onlar da çapalarımızdı.

Kitabın bize gösterdiği gibi, o gece öldüler ve hayata geri döndüler. En başından beri birbirimize bağlıydık. Gücü paylaşıyorduk; nektardaki aynı sihir ikimizin de içindeydi. Biz bir aileydik.

"O sürtüğün yakalanmasına daha önce de yardım etmiştim." Ember elimi daha sıkı kavradı. "Bunu tekrar yapabilirim."

Gözlerimi kapattığımda dördümüzün gücünün bir araya geldiğini hissettim. Yaşam ve ölümle bağlantılı, sihirle birbirine bağlı. Geçmiş ve şimdiki zaman. Çok uzak kıtalardan, hepimizin hayatı tek bir gecede birbirine bağlandı, sanki kaderlerimizin hep bu noktaya gelmesi gerekiyormuş gibi.

Ember ve ben, katletmek ve kontrol etmek için kullanılan büyüyü ele geçirerek çektik ve çektik. Istvan sanki içi kızarıyormuş gibi bir çığlık attı ama elini bırakmadı, ihtiyacı ve açgözlülüğü mantıklı olan her şeyin önüne geçmişti.

"Noooooooo!" Istvan bir şimşek çakarak yakınımıza düştü. Bir şeyin kırıldığını hissetmeden önce rüzgâr uğulduyor, neredeyse bizi yere itiyordu.

POP!

Büyünün dengesi ortadan çatladı, beynimde patladı ve omurgamı yaktı.

Ember ve ben bir çığlık atarak meydana yırttık, yere yığılırken ellerimizi bıraktık. Bir an içimin boşaldığını ve kavrulduğumu hissettim ama sonra yanan ateşin çıtırtısından başka bir şey duymadım.

Sanki dünya bir anlığına durmuş, nefesini tutmuştu. Rüzgar yoktu, sihir yoktu.

Ölüm yok.

"Brexley?" Warwick sürünerek yanıma gelmeye çalıştı, elleriyle yüzümü kavradı ve üzerime diz çöktü. Bu kez üzerine eğildiği savaş alanındaki yanmış ve parçalanmış bedenimdi. Benim için ölmeye hazır olan adam.

"*Sötét démonom*," diye fısıldadım ona.

"Hayır prenses... Ben senin *kurdunum*." Ağzı benimkine çarptı, çiğ ve acımasızdı, beni acımasız bir çaresizlikle öperken duygularını saklamıyordu. Ellerim başını kavrarken dudaklarımdan bir rahatlama ve sevgi çılgılığı yükseldi. Yaşıyorduk.

Ölümün gölgelerinde yürüdük ve dışarı çıktık - her zaman yaralı ve lanetli.

Birinin öksürüğü bizi ayırdı. Ayağa kalkarken kemiklerim misilleme yaptı. Istvan yerde yatıyordu, burnundan kan geliyordu, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Kıpırdandım, ölü nektarı kaptığım gibi cebime soktum. Artık boştu ama bu sonsuza kadar boş kalacağı anlamına gelmiyordu.

Istvan yutkundu ve yutkundu, eskisinden onlarca yıl daha yaşlı görünüyordu. Giysileri kömürleşmiş, derisi kurumuş, çıtır çıtır bir meyve gibi görünüyordu. Hâlâ hayatta olduğu gerçeği şok ediciydi... o miktarda nektar bir insanı öldürürdü.

Ama o artık insan değildi.

Caden yanıma geldi, tiksinti ve nefreti babasına yönelmişti. "Peki şimdi ne olacak?" Istvan acı içinde tökezleyerek ayağa kalktı. Ayaklarını. Askeri kıyafetini fırçaladı, küçümseyen bakışları Caden'in elindeki silaha yöneldi ve homurdandı. "Beni öldürecek misin, evlat?"

"Evet."

"Lütfen." Istvan bir kahkaha attı. "Senin içinde yok, evlat. Hiçbir zaman da olmadı. Brexley senden daha iyi bir askerdir."

Bang!

Caden'in elindeki silah patladı ve Istvan'ın omzuna isabet etti. Istvan geri adım attı, eli yaraya gitti ve sızan kana dokundu.

"Beni hafife alma," diye hırladı Caden. "Bu canavarı sen yarattın. Onunla savaşmaya, onu kontrol altında tutmaya çalıştım ama şimdi onu arzuluyorum. Onu istiyorum. İnsan Caden artık yok." Tetiği çekti.

Caden onun bir canavar olduğunu düşünmüş olabilirdi ama aslında hiç de öyle değildi. Fae olabilirdi ama özünde aynı adamdı. İyi biriydi. Onurlu. Babasını öldürmek istediğini sanıyordu ama eğer öldürseydi, onu çoktan öldürmüş olurdu. Bu eylem Caden'in içine oturacak ve kendisini tarif ettiği canavarın ta kendisi olana kadar onu çürütecekti.

Birdie ile mutluluğunun geri geldiğini gördüm. Istvan'ın bunu ondan tekrar almasına izin vermeyeceğim.

"Hayır." Namluyu aşağı ittim, Caden'in bakışları bana yöneldi. "Bunu yapmak istemezsin Caden."

"Evet, biliyorum."

"O zaman gitmene asla izin vermez." Koluna dokundum ve sevgili arkadaşımın bakışlarıyla buluştum. "Sonsuza dek peşini bırakmayacak. O senin vicdanında olmayı hak etmiyor." Warwick'in bir zamanlar bana söylediği şeyi tekrarladım ve Dr. Karl'ı benim için neden öldürdüğünü anladım. "O senin ruhuna değmez."

Istvan keskin bir kahkaha attı.

"Oh, bu paha biçilemez. Çok yumuşaksın. Ne işe yaramaz bir bok parçasısın."

Bang!

Caden'in silahından bir el daha ateş edildi ve Markos'un yan tarafına isabet ederek onu eğdi. Yere tükürdü, kıkırdaması daha da yükseldi.

"Artık öldürmek o kadar kolay değil."

Parmaklarım yan tarafımdaki bıçağın etrafına dolandı ve onu dışarı fırlattı. Bıçak hedefi vurdu, Istvan'ın göğsünün derinliklerine saplandı ve çarpmanın etkisiyle kış üstü yere yığıldı. Bir saniye içinde üzerine atıldım, ceketini kaptım ve onu yüzüme doğru çektim.

"Belki öldürmesi daha zordur," diye hırladım, yılların istismarı ve yalanları omurgamda sürünüyordu. "Ama imkânsız *değil*. Bu benim için ve aldığın tüm masum hayatlar için." Kolu kavradım ve bir bükülmeyle içeri soktum. "Caden ve Rebeka için." Bıçağı daha derine sapladım. Parmakları benimkileri pençeledi, ağzı açık kaldı, ellerimden akan kan madalyalarına damladı. "Ve bu da babam için." Hançeri çıkarıp omurgasına sapladım ve bu adamın hayatta kalamayacağından emin oldum. "Kaybettin, Istvan."

Istvan gevşedi, başı yıkılmış alanının taş basamaklarına düştü, kan betonu lekeledi.

Orada durdum, savaşın uzak gürültüsü sona eriyordu. Kan ve kemikler yeryüzünü yaralarken. Egoları yüzünden buna zorlanan masum insanların ölü bedenleri. Ne diyordu bu? Zenginler savaşa gittiğinde ölenler fakirler oluyordu.

Siktir et onu. Bu kadarı yeter.

Kazanmış olsak da bu bir zafer gibi gelmedi. Çok fazla kaybettik.

"Kovacs," diye yüksek sesle konuştu Warwick, bağlantımız şimdilik kesilmişti.

Elimi tuttu ve beni Markos'tan uzaklaştırdı. Tıpkı hayalimdeki gibi yürümeye başladık, etrafımızda ölü bedenler yatıyordu, ateş yanıyordu, botlarımız kanla ıslanmıştı. El ele ölüm vadisine doğru.

Gri ve Kurt.

Epilog

Brexley

Üç ay sonra

"Ona sarılmıyordum."

Minik bir ses beni uykumdan sürükledi, beynim bilincimi kaydettiği anda kaslarımda ağrılar dolaşüyor ve bana neden bu kadar ağrılı olduğumu hatırlatıyordu.

Chirp!

"Değildim! *Buuutttt...* eğer öyleysem... *bu* benim hatam değil. Sıcak ve büyük, canavar boyutunda bir vücut yastığı gibi."

Chirp! Chirp!

"Masum rolü yapma. Sen de onu kucaklıyordun. Seni gördüm!"

Chirpchirpchirp!

Kirpiklerim bir iniltiyle açıldı. Odaya bakarken zihnimin nerede olduğumu algılaması biraz zaman aldı. Pencereden içeri süzülen ışık, geniş yatak odasındaki mobilyaları parlatıyordu. Rokoko mobilyalar ve lüks kumaşlar zenginliği, aşırılığı ve savurganlığı haykırıyordu. Geçmişin, Leopold ve Vahşi Topraklar arasındaki büyük uçurumun bir sembolüydü. Her şeyinden nefret ediyordum, bana eskiden yaşadığım hayatı çok fazla hatırlatıyordu ama değiştirmek için endişelenemeyecek kadar meşguldüm. Sadece başımızı soktuğumuz, büyük boy yatağından faydalandığımız bir odaydı. Pencereden bakışlarım erken bahar ışığında parıldayan kubbenin tepesine takıldı. Neden bu daireyi seçmiştim? Gençliğimi geçirdiğim binada yaşayamazdım, çok fazla anım vardı ama yakın olmam gerekiyordu.

"Usta Fishy! Uyanmışsınız!" Opie kollarını havaya kaldırarak dikkatimi bacağımın üzerinde durmasına çekti. "Çok sıkılmaya başlamıştık."

Chirp! Bitzy kaşlarını çatarak beni tersledi.

"Size de günaydın." Uykusuzluktan ve g zbebeklerime saldıran renklerden dolayı yanan gözlerimi ovuşturdum.

Opie'yi terk edilmiş dairede istediği kumaşı ya da eşyayı kullanması için serbest bırakmıştım ki şimdi geriye dönüp baktığımda bunun bir hata olduğunu düşünüyorum.

"Beğendin mi?" Gülümseme si yüzünü kapladı ve kendi etrafında döndü.

Oturma odasındaki yastıklardan çıkan gösterişli altın püsküller topuzunun etrafına sarılmış, bir ananasın tepesi gibi yukarı doğru filizlenmişti. Yoğun Barok damask duvar k ğıdı kalın şeritler halinde katlanarak tam bir etek haline getirilmişti. Altın varaklı k ğıdı bir t p bluz gibi sarmış ve parlak sarı kadife bir pelerin giymişti; pelerinin üzerinde bir avizeden sarkan kristaller ışıl ışıl parlıyordu. Dudakları ve gözleri, muhtemelen banyo çekmecesinde bulduğu, önceki sahipleri tarafından bırakılmış kırmızı rujla kaplıydı.

Bitzy altın püsküllü bir elbise ve sırtında kanat gibi katlanmış, yanakları kırmızıya boyanmış bir duvar kağıdı giymişti.

"Bu... Çok fazla... güzellik." Oturdum,  arşafı üzerime örtmek için yukarı çektim.

"Değil mi?" Tekrar dönmeye çalıştı ama sert duvar k ğıdı ve ağır kadife hareketlerini zorlaştırdı. " inde hareket etmek biraz zor ama gerçek sanata ulaşmak için acı  ekmelisin, değil mi?"

"Doğru." Opie'ye sırttım, kalbim sevgiyle doldu. H creme girdikleri günü düşündüm. Her şeye rağmen, fae ve alt-fae'lere karşı ırk ılığıma rağmen, hayatıma girdiler ve ailemin bir parçası oldular. Onlarsız bir an bile düşünemezdim.

"Eğer duvar kağıdından dolayı aletimde *bir* kağıt keşiği bulursam..." Warwick mırıldandı, başımı yanımdaki adama doğru eğdim, kalbim kendi kendine çelme taktı.

O adam.

Kurt.

Efsane.

H l  bu adamın benim olduğuna inanamıyordum. Yollarımız Hal l h z'da keşiştiğinde, onun benim  apam olacağını bilmiyordum. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda. Ona duyduğum sevgi her geçen gün artıyor, zaten yakın olan bağımızı daha da sıkılaştırıyordu. Çok şey yaşamıştık; kayıplar, kalp kırıklıkları, yıkımlar. Karanlığa daldık ve kanlı, yaralı ve kırık bir şekilde sürünerek çıktık. Pes etmeyi reddettik. Birbirimize tutunduk ve hayatta kaldık.

"Neden *orada* bir kağıt kesiği olsun ki?" Opie çarşafı düzeltti, gergin temizlik tiki devreye girdi.

Warwick kolunu, yatak takımıyla daha fazla u ğ r a ş a n Opie'ye ters ters bakacak kadar kaldırdı.

"Yani, büyük kötü kurdu gelecek nesillere aktarmak için paketlemediyseniz, neyi kastettiğinize dair hiçbir fikrim yok."

Chirp! Chirp!

"Şunu söylemeyi kes! Onu kucaklamıyordum!" Opie ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bu tamamen bir yanlış anlaşılma!"

Warwick homurdandı, yatakta kaykıldı, battaniye yırtık, dövme vücutunu zar zor örtüyordu, dün gecedan kalma tırnak ve ısırık izleri tenine bulaşmıştı. Dün gece çok sert davrandık, buraya taşınmadan önce masayı ve sehpayı parçaladık.

Savaşın üzerinden üç aydan fazla bir süre geçmesine rağmen hâlâ içimde çok fazla keder, suçluluk duygusu ve acı vardı. Zamanımız olmadığı için asla yasını tutamadığım ya da tanıyamadığım her ölüm, gözlerimi her kapattığımda yüzeye çıkıyordu. Beni rahatsız ediyordu. Uyuyabilmemin tek yolu Warwick'in beni bayıltmasıydı ki adam bunu tek işiymiş gibi üstlenmişti. Acımı uyuşturmak istiyordu ama bunun sadece acımı uzatacağını biliyordum. Bunun yerine, bağlantımız ve bedenlerimiz aracılığıyla paylaştık.

Büyüm her geçen gün daha da güçleniyor, aramızdaki bağ daha da derinleşiyordu. O gecedan sonra sihrimin geri gelmeye başlaması haftalar almıştı. O kadar çok kullanmıştım ki, dengeyi o kadar bozmuştum ki, bedenim bunun acısını çekmişti. Bunu tekrar hissetmek beni bütün hissettirdi ama aynı zamanda korkuttu. Bu nektarın da geri geldiği anlamına geliyordu.

"*Prenses...*" Gölgesi dilini omurgamdan yukarı çekerken gerçek ellerinin kaburgalarımın aşağı yukarı dolaştığını hissetmek boğazımdan bir nefesin çıkmasına neden oldu. "Evcil hayvanların artık yataktan kalkması gerekiyor." Görünmez ağzı göğsümü kapladı, fiskeledi ve emdi.

"Hayvan mı? Bize evcil hayvan mı dedin?" Opie çığlık attı. "Bize böyle demeye nasıl cüret edersin, seni tımbul et parçası!"

Cik, cik, cik, cik! Bitzy'nin parmağı havalandı, havada bir helikopter gibi daireler çizdi.

"*Amin! dilimle tam burada sikebilirim... burada olsun ya da olmasın.*" Gerçek adam bir adım ötemden bana sırtırken, kalçalarım ayrılıyor, sırtım kamburlaşıyor ve tam da bunu yapıyormuş gibi hissediyordum.

"Warwick," diye dişlerimi sıktım.

Bir kaşını kaldırdı, gölgesi beni daha derinden yaladı.

"Siktir," diye tısladım, ter sırtımdan aşağı kayıyordu. "Tamam, eminim Kitty'nin evine gitmek istersiniz ya da..." Warwick klitorisimi ısırıp beni daha derine çekerken nefesim hızlandı ve bir inilti yükseldi.

"Ya da Ash'i ziyarete git. Onda bir sürü mantar vardır," diye mırıldandım, kalçalarım titremeye başlamıştı.

Chirp! Chirp! Cik cik! Bitzy'nin parmakları heyecanla döndü. "Mantar adam artık o kadar da *eğlenceli* bir *adam* değil." Opie gülmeye çalıştı, ama düz çıktı. Sanki hepimizin gördüğünü o da görmüş gibi bir hüznü kapladı içini. "Anladın mı? Eğlenceli adam?" Bir yanıt bekledi ve yanıt gelmeyince bana vurdu. "Peki, tamam. Biz gidiyoruz. İyi günler, Fishy."

Chirp!

"Evet, büyük kötü kurt, kahvaltı için balıkları mideye indirmek üzere." Göz açıp kapayınca kadar ortadan kayboldular.

"Tam zamanında." Warwick beni yastıklara geri attı, üzerime tırmandı, bacaklarımı arasına yerleşmesi için genişletti, ereksiyonu kıvrımlarımı ayırdı. Hiç tereddüt etmedi. Homurdanarak içeri girdi ve ağzımı sessiz bir çığlıkla açtı. Tekrar içeri girdi, başlığa tutunurken gölgesi göğsümü kavradı, ruh hali aniden karardı, beni kabaca becerirken kalçaları benimkilere çarptı. Tek yapabildiğim dayanmaktı, zevk ve acıdan bunalmıştım.

Onu neyin tetiklediğini biliyordum. Fazla bir şey gerekmedi.

Ash onun için hassas bir konuydu. Hepimiz için. Hiçbirimiz onun Kek ve Lukas'ın ölümlerini iyi karşılamasını beklemiyorduk. Ben de beklemiyordum ama o yumuşak huylu, iyi huylu ağaç perisi artık yoktu. En iyi arkadaşım, kayam, değişken, kaba ve çabuk öfkelenen biri haline gelmişti. Çoğumuz gibi onun da acı çektiğini biliyordum ve yanında olmaya çalışıyordum ama Ash onlar hakkında tek bir kelime bile duymak istemiyordu. Olanları tartışmaya bile yanaşmıyor, sanki hiç var olmamışlar gibi davranıyordu.

Ash'i şu anda sarhoş, kafası güzel ve öfkeli görmek Warwick'i rahatsız ediyordu. Genelevlerde ve barlarda kavgalara karışıyordu. Gittiği yerlerden kovuluyordu, ruh hali onu sevenlere karşı neredeyse acımasızdı. Warwick ve Kitty denediler ama Ash onlara siktirip gitmelerini söyledi, ki bu onun yapacağı bir şey değildi. Hepimiz kendimizi çaresiz hissettik.

Warwick ile çaresizlik öfkeye dönüştü. Hayal kırıklığına. Şiddete.

"*Bu am benim prenses.*" Çenemi tuttu, diğer eli hâlâ yatak başlığının üzerindeydi, daha sert girdi, ahşabı çatlattı, yoğunluğu

Aklımdaki tüm mantığı söküp atıyor, orgazmım bana doğru hızla gelirken ciğerlerimden iniltiyle yükseliyordu.

Etrafında gerildiğimi hissederek homurdandı.

"Hayır." Çekildi, beni çevirdi, kırık yatak başlığına çarptırdı, içine dalmadan önce amımı ve göğüslerimi ona sürttü. Tüm kalp acısını ve kederini benden çıkarırken parmaklarım tahtayı tırmaladı ve ben sadece daha fazlasını istedim.

Bizim için sıra yoktu, güvenli kelime yoktu. Muhtemelen birbirini idare edebilen tek insanlar bizdik. Alırdık, cezalandırırdık, verirdik, işaretlerdik. Bedenlerimizi ve ruhlarımızı.

"Warwick!" Vücudum titrerken ve orgazmımla sarsılırken böğürdüm, zihnim seviştiğimiz, dövüştüğümüz, yaşadığımız, öldüğümüz anlara gidip geliyordu. Biz her şeydik, her şey.

"Brexley." Döllerini içime dolduğunda kulağıma homurdandı ve beni daha da derine itti. Adımı söyleme şekli, onu bir ceza ve ibadet olarak kullanması, içimde başka bir doruk noktası yarattı.

Yavaşça geri dönerken, ciğerlerimiz birlikte kabardı.

"*Bazdmeg.*" Boğazımdan köpüklü bir kahkaha hıçkırdı.

"Bu sadece başlangıçtı Kovacs." Eliyle saçlarımı okşadı ve boynumun kıvrımını öptü.

Tam o sırada kapı ürkek bir sesle çalındı.

"Brexley?" Bir kadın sesi kapıya daha fazla vurarak bana seslendi, belli ki işimizin bitmesini bekliyordu. "*Kedvesem?*" *Canım benim.*

"Evet, Maja?" Benim için neredeyse bir büyükanne olan bu kadın, HDF'de benim için yaptığı her şeyi yaparak Warwick ve beni bu büyük çatı katı dairesine kadar takip etmişti.

Ona her yere gidebileceğini, çocukları ve torunlarıyla birlikte olabileceğini söyledim ama o beni tersledi ve "Başka bir şey bilmiyorum. İşimle, yaptığım işle gurur duyuyorum. İşimi seviyorum. Ve bana ihtiyacınız olacak." Parmağını bana doğru salladı. "Biliyorum çünkü büyürken nasıl bir karmaşa yarattığını gördüm."

Onu *ya da* gerçeği inkâr edemezdik. Ona ihtiyacım olacaktı. Üstlendiğim her şeyle birlikte, Maja'nın varlığı belirsizlik ve şüphe dolu bir zamanda rahatlatıcı ve sıcaktı. Lena ve kızı ile Emil'in ailesini bir arada olabilmeleri için alt katlara taşıdım. Emil hiç bulunamamıştı ve ne yazık ki hepimiz muhtemelen hiç bulunamayacağını biliyorduk. Karısı ve onların

Çocuklar zemin kattaydı, Lena ise birinci kattaydı. Hepsi burada çok mutlu görünüyordu. Burası Maja'nın alanıydı. Biz sadece burada yaşıyorduk.

"*Edesem?*" Kapı açılmaya başladı. Warwick kulağıma doğru inledi, tenimi ısırdı, sonra çekildi, yatağa düştü, kadın yatak odamıza girip doğruca dolaba yönelirken üstünü örtmeye zahmet etmedi. "Geç kaldın." Giymem için kıyafetleri yan sandalyeye fırlattı.

"Onu buradan çıkarmayı planladığım zamana göre erken geldi." Warwick bana doğru baktı, gerindi, rahatlamış ve memnun görünüyordu. Yine de onu çok iyi tanıyordum. Eğer şimdi gitmezsem, birkaç saat daha gidemeyecektim.

"Teşekkürler, Maja." Saatine dokunarak yatak odasından çıkarken ona başımı salladım. Yataktan fırladığımda Warwick'in elleri beni yakalamaya çalıştı. Omzumun üzerinden sırtarak, önüme serdiği kıyafetleri görmezden geldim ve kargo pantolonumla kazağımı aldım. Bu toplantı hiç de resmi değildi.

"Bugün ne yaptığını sormalı mıyım?" Kıyafetlerimi çekiştirdim.

"Scorpion ve ben işle ilgili şeyleri kontrol ediyoruz." Kollarını kavuşturdu başının altında.

"Ah. Genelev." Botlarımı çekiştirerek kaşlarımı çattım. "Günü eski seks arkadaşlarından bazılarıyla mı geçiriyorsun?"

"*Kıskandın mı Kovacs?*" Kulağıma doğru hırladı. "*Beni hepsiyle birlikte izlemeyi sevdiğini mi sanıyordun? Kaldın ve izledin.*"

"Siktir git." Bağlantıyı kestim ve yataktan kıkırdamasına neden oldum. Yorganı itti, ayağa kalktı ve bana doğru ilerledi, çıplak vücudu benimkiyle aynı hizadaydı.

"Biliyorsun ki yüz tanesi bile seninle yarışamaz." Sesi çakıllıydı, avuç içleri yüzümü tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyordu. "Ellerim seninle yeterince dolu." Ağzı benimkini kapladı ve dili dudaklarımın arasından kayarak bana hissettiği her şeyi gösterdi, beni o kadar derinden öptü ki başım döndü. "*Szeretlek, házisárkány.*" *Seni seviyorum, benim evcil ejderham (iyi yarım).* Bağlantımız aracılığıyla söyledi, kıcımlı tokatlamadan önce beni tekrar öptü ve kapıyı çarparak banyoya doğru yürüdü.

Şaşkınlık içinde öylece durdum, onun duyguları ılık bir su gibi üzerime aktı, yüzümde aşık bir gülümseme oluştu. Sersemliğimden sıyrılıp ceketimi aldım ve dışarı çıktım. Maja kapıda bana bir fincan kahve ve birkaç dosya uzattı, torunları oturma odasındaki halının üzerinde oynuyor, kıkırdıyor ve gevezelik ediyor, ortalığı neşe sesleriyle aydınlatıyordu.

Onları duymak, baharın tomurcuklarının açtığını, güneşin parladığını görmek bana yeni bir günün doğduğuna ve ufukta umut olduğuna dair bir umut ışığı verdi.

Kahvemi yudumladım, Tuna'dan gelen soğuk esintiye karşı koydum ve inşaatçıların uzun süredir ayakta duran parlamento binasını yeniden inşa etmelerini izledim. Benim eski evim. Leopold'un etrafına örülen duvar geçen ay resmen yıkılmıştı ve şimdi savaşın yol açtığı tüm hasarı yeniden inşa etmenin ortasındaydık.

Bazı hasarlar asla yeniden inşa edilemezdi. Bu topraklar için canını verenlerin bıraktığı kan hâlâ çimentoyu kirletiyordu. Botlarımın altındaki koyu lekeye bakarken gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. Burada kimin yattığını, kimin kanının aktığını biliyordum. Killian düşerken Rosie'nin attığı çığlıkların yarattığı yıkım beni hâlâ soğuk terler dökerek uyandırıyor. Çok fazla kayıp vermiştik. Yoklukları asla geçmeyecekti, ruhları sonsuza dek bu arazide dolaşacak, anılarıyla musallat olacak, ruhlarıyla lekeleyeceklerdi.

"Neredeyse yeni haline döndü." Yanımdan bir ses geldi, bir omzu usulca omzuma çarptı, kendi kahvesini yudumlarken dikkatini yapılan işe vermişti. "Önümüzde çok iş var ama sanırım yaza kadar burayı halka açabiliriz."

Gözlerimi adama diktim ve dudaklarımın gülümsemeye kıvrılmasına engel olamadım. "Sence daha demokratik bir ülke sana uyar mı?"

Benim

Omzunu şakacı bir şekilde sırtına vurdu ve çok gerisinde nöbet tutan korumaları fark etti. "Kimse size *lordum demiyor mu?*"

Killian gözlerinde hınzır bir parıltıyla bana baktı. "Evde bundan bolca var." Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırdı. "Yine de *Kral* Killian'a karşı değilim."

Başım titreyerek homurdandım. "Evet, çünkü bu daha az egoistçe Lordum."

"Ve bunu söylediğin için, senin rolünün daha çok sekreterlik ya da belki benim kahve kızım olabileceğini düşünüyordum?"

"Pislik."

Killian güldü, sesi çan sesi gibiydi. Derin, ritmik, dinlemek için sizi yolunuzda durduran bir ses. Profilini inceledim, kalbim Samu tarafından saldırıya uğradığı anın görüntüleriyle hâlâ sıkıştıyordu. Yarısı

Bağırsakları kaldırırma bırakılmıştı. Ailemden birinin daha kaçırıldığından emindim.

Killian bu kadar kolay ölmeyecek kadar inatçıydı, özellikle de uğruna yaşayacağı çok şey varken. İyileşmesi neredeyse tam bir ay sürdü, vücudu koma benzeri bir durumdaydı ve kendini yeniden toparlıyordu. Rosie, bizden biri gelip onu yemek yemeye, uyumaya ve yıkanmaya zorlayana kadar yanından hiç ayrılmadı ve ona kendimiz göz kulak olduk. Birçok gece Killian'ın yatağının yanında oturdum, elini tuttum ve ona uyandığında yapacağı her şeyi anlattım.

Şehrimiz harabeye dönmüştü, ülkemiz darmadağındı. İnsanlar yaralanmış, kafası karışmış ve acı çekiyordu. Kimse ne yapacağını ya da kimin sorumlu olduğunu bilmiyordu. Savaştan bir hafta sonra bir gece, Killian'ın yanında otururken, aramızdaki bağlantının bana bir şeyler anlatmaya çalıştığını hissettiğime yemin edebilirim. Bu her zaman orada olan bir parçaydı. Birbirimizi eşit olarak tanıyan büyü.

Kendini kral ilan etti.

Ve ben bir kraliçe olarak doğdum. Ya da en azından bir kraliçenin büyüüne sahiptim.

"Sen doğuştan bir lidersin Brexley." Andris'in sesi hâlâ kafamın içinde öldüğü geceki kadar keskin çınılıyordu. *"Tek umabildiğim, burada geçirdiğim zamanda yeterince şey yaptığım, yeterince fark yarattığım. Şimdi bunu tamamlamak sana düşüyor."*

Bu yüzden, Killian koltuğuna oturmaya hazır olana kadar bunun benim rolüm olduğunu kabul ederek geçici lider olarak devreye girdim. Killian'a, Andris'e ve hatta babama karşı sorumluluğumu yerine getirdim, her birinin en iyi yanlarını aldım ve bu ülkeye aynı şefkati, azmi ve umudu vermeye çalıştım.

Bana çifte liderlik pozisyonu teklif eden Killian'dı. Bu fikri reddettim. Bunun sonsuza kadar yapmak istediğim bir şey olduğundan tam olarak emin değildim. Bu dünyada yapılması gerektiğini düşündüğüm pek çok şey vardı ve insanların istikrara ve yöne ihtiyacı vardı. Killian bana hala bir ortaklıkımışım gibi davransa da daha çok onun yardımcısı oldum. Kraliyet unvanlarıyla ilgili şakalar yapıyordu ama bu onun yapmak istediği yönetim tarzına uymuyordu. Sayısız diktatör ve otokratın olduğu bir yerde, bir başkasının başa geçiyormuş gibi hissetmesini istemiyordu. Hiçbir şey değişmeyecek ya da farklı olmayacaktı.

Her şey değişmişti. Sarkis'in ordusu otoritelere karşı ayaklandı... ve kazandı. Fae lordunun kendisi de asi ittifakının gururlu bir üyesiydi ve onun yönetiminde bu ülke gelişecekti. Babamın bana anlattığı, insanların her iki tarafta da özgürce dolaştığı, piknik yaptığı, alışveriş yaptığı, sinemaya

gittiği ve arkadaşlarıyla öğle yemeğinde buluğuğu hikayeleri Killian geri getirmek istiyordu.

İkimiz de halkımızın üstünde olmak istemedik. Onların arasında olmak istiyorduk. Bu yüzden Killian ve ben kendi yolumuzu çiziyorduk.

Rosie onu o kadar değiştirmişti ki, artık tahtın tepesindeki adam değildi. Sokaklarda yürüyor, insanlarla konuşuyor, onların düşüncelerini ve fikirlerini alıyordu.

Gerçek bir lider oldu.

"Başkan Killian..." Yeni parlamento binamıza doğru adım atmasını işaret ettim. HDF'nin eski genel merkezi. Killian ismi *A Nép Háza* olarak değiştirdi. *Halkın Meclisi*, bu ülkedeki yeni yönetimi temsil ediyor.

"Tamam, kral kadar seksi değil ama yine de ateşli. Yine de başkomutanı gerçekten seviyorum." Göz kırptı ve önce benim gitmemi işaret ederek yeni yenilenmiş ofislerimize doğru ilerledi. İş için binaya adım attığımda geçmişimin tüm gölgelerini bir film gibi görmemek yeterince zordu. Bu yüzden buradaki odalara asla geri taşınamadım, bunun yerine plazanın karşısındaki çatı katını seçtim. Her şeyi yeniden yaptırıyor ve yeniliyorduk, Istvan'ın izlerini siliyorduk ama birkaç şey bırakıyorduk, böylece asla unutmayacaktık. Binanın ana bölümünde dekor ve stil aynı kalırken, ofisler yeni hükümet sistemimizi yansıtacak şekilde çok daha modern ve rafine hale geldi.

Önümüzde uzun bir yol vardı ama neyse ki Kuzeybatı Pasifik'teki özel bir şirketten astronomik bağışlar geldi. Killian ve ben bunun Lars'tan geldiğini, muhtemelen kızı tarafından teşvik edildiğini biliyorduk ve bunu kabul etmekten çekinmedik. Minnettarlıkla. Lars ve Kennedy'den gelen bu gizli yardım için ve Ember, Eli ve Karanlık Sakinlerine sonsuza dek borçlu kalacağımız için minnettardık. Yardımımıza geldikleri için onlara çok şey borçluyduk. Sorgusuz sualsiz geldiler çünkü aile için yaptıkları buydu ve şimdi ben de garip bir şekilde bunun bir parçasıydım.

Ember ve Eli savaştan sonra sadece birkaç gün kaldılar, eve dönmeleri gerekiyordu ama onlarla geçirdiğim zamandan çok keyif aldım. Ember hiç sahip olmadığım ablam gibi hissettiriyordu ve bir bakıma öyleydi de. Biz bir aileydik, kimsenin sahip olmadığı bir şeyi paylaşıyorduk. Hepimizin hayatını zamanın, mekânın ve dünyanın ötesinde birbirine bağlayan zincirin bir halkası daha.

Ama onlara yalan söylemiştim. Yalanım ortaya çıkarsa bu ilişki sona erebilirdi ama içten içe bunu yapmak zorunda olduğumu biliyordum.

Kimse nektara sahip
olmamalı. Özellikle de bir
iblis kral.

Hâlâ gücü olduğunu düşünselerdi, onu almadan gitmezlerdi. Onlara nektarın içindeki tüm sihri emdiğimizde yok olduğunu söyledim. Ve teknik olarak bu doğruydı, o zaman için.

Ancak kalçamda hissettiğim ve her gün biraz daha uyanan güç bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Onu koruma ihtiyacıyla hep üzerimde taşıdım. Boşken, bunu yapmanın benim yükümlülüğüm olduğunu hissediyordum, ama şimdi güç yeniden büyüyordu, bunun benim bağımlılığım olduğunu daha çok hissediyordum.

"Halálház bugün tamamen yıkılıyor ve beton dökülüyor. Oradaki park ve anıtın inşaatı önümüzdeki hafta başlayacak." Killian bana bakmadan bir yudum daha aldı. Savaştan sonra yaptığımız ilk şeylerden biri Halálház'ın içindeki her şeyi yok etmek, Sonya'nın oradaki tüm deneylerini öldürmek oldu. Onların canını alanın biz değil, Sonya olduğunu unutmamalıydım, gerçi o gün hissettiğim hayaletler beni yatağa düşürmüş, günün geri kalanında migren ağrısıyla şiddetli bir şekilde titretmişti.

"Biliyorum." Sesim sessiz çıktı.

"İzlemek istemedin mi?"

Düşünceli bir şekilde dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hayır." Sonunda başımı salladım. O yerle barıştım, sonsuza dek yaralı olduğumu biliyordum ama hayatımı geçmişte yaşayamazdım.

"Brexley-" Adem elması titredi, pişmanlığını ve utancını hissedebiliyordum.

"Seni affediyorum, Killian." Gözlerimi kırpıştırarak duygularımı geri verdim, sözünü kestim çünkü ne söylemek istediğini zaten biliyordum.

Hepimizin bu eziyeti yaşamasına izin verdiği için, oranın bu şekilde yönetilmesine göz yumduğu için suçluluk duygusu ağır basıyordu.

"Yapmamalısın," diye mırıldandı, sesini temizleyerek. "Warwick'e yaptığım şey... Eliza." Killian ve Warwick hiçbir zaman çok yakın olmayabilirlerdi ama birbirleriyle hiç düşünmeden savaşıacaklarını ve birbirlerini koruyacaklarını biliyordum. Birlikte çok şey yaşamışlardı. Unutulmayabilirdi ama bence affetmek, ikisinin de kabul etmesinden çok önce gerçekleşmişti. Eliza ve Killian kulübede birlikteyken bir anlaşmaya vardılar. Simon ona Killian Amca derdi. Eliza çocuklar için okullar kurarken Simon her Çarşamba ve Pazar ofise gelip Killian'la satranç oynuyordu. Onunla olan ilişkisine bakınca Killian'ın bir gün harika bir baba olacağını görebiliyordum.

"O zamanlar farklı insanlardık." Ona döndüm. "Ama şimdi bu yanlışları düzeltebilirsin. Bu suçlara denge getirebilirsin."

Ayakkabılarına baktı, içine çekmeden önce başını salladı ve çenesini tekrar yukarı kaldırdı. "Evet. Hadi başlayalım."

"Hadi gidelim." Başımı sallayarak onayladım ve bizi ofislere açılan yan kapılara doğru yürüttü.

Killian içeri girerken kaşlarını çatarak yeni telefonuna baktı, Macaristan'ın yeni Başkan ve Başkan Yardımcısına yapılan bir başka isimsiz bağıştı bu. Batıdan gelen yüksek teknoloji ürünü aletler, çevremizdeki herkese yetecek kadardı. Killian ve ben daha fazla ürün getirmek için batı ile ticaret anlaşmaları yapıyorduk. Ülkemize çok ihtiyaç duyulan para ve yaşamı enjekte ediyorduk. Kendi ayaklarımız üzerinde durmamız biraz zaman alacaktı ama en azından sonunda ışığı gördüm.

"Ne?" Bir zamanlar konferans salonu olarak kullanıldığını hatırlamamaya çalışarak onu yeni ofislerimize kadar takip ettim.

"Dostum." Başımı ovuşturdu.

"Dur tahmin edeyim." Taşıdığım dosyaları yere bıraktım. "Benimkiyle aynı yerde."

Madam Kitty's.

Killian ofladı ama arkasında bir şey yoktu. Rosie'nin Kitty için çalışması onu rahatsız ediyormuş gibi davranıyordu, biraz edebilirdi de ama onunla gurur duyduğunu da biliyordum. Uzun bir yol kat etmişti. Kendi ayakları üzerinde duruyordu ve dünyada kendi yolunu çiziyordu. Bir fahişe olarak değil, arka ofiste kalarak, defterleri tutarak, siparişleri alarak ve istismara uğramış kadınlara ve erkeklere ya da yasadışı seks ticaretine maruz kalmış olanlara yardım etmeyi de içeren işin arka evini yöneterek. Kitty hala bir seks evi işletiyor olabilirdi ama orada bulunan herkes öyle olmak istiyordu. Ve eğer istemiyorsanız, sizi o hayattan kurtarmanıza ve ayaklarınızın üzerinde durmanıza yardımcı oluyordu.

Zor bir karardı ama Killian ve ben fuhuşu yasal hale getirmeye karar verdik. Asla durmayacaktı, asla ortadan kalkmayacaktı. Zamanın başlangıcından beri dünyanın bir parçasıydı, ama en azından bununla onlara haklar ve faydalar sağladık. Rosie ve diğerlerinin maruz kaldığı kötü muameleye bir son verdik.

Kitty evini daha da büyük bir şekilde yeniden inşa ettirdi, bir bar ve dans sahnesi ekledi, dostumun alkol tedarik etmek için bağları vardı. Birçok "işinden" biri daha.

Carnal Row tüm gücüyle geri gelmişti ve bu beni şaşırtmadı. Hayatın acımasızlıklarından kaçma ihtiyacı da asla ortadan kalkmayacaktı. Şimdiden başımı ağrıtmaya başlamıştı. İleride başıma bela olacağını görebiliyordum,

insanlar üzerindeki kırılgan zeminden yararlanıyordu, ancak bu bugün için değildi.

Odada çalan zil, toplantımızın başlamak üzere olduğunu işaret ediyordu. Killian cep telefonunun konuşma düğmesine basarak hoparlörden masanın üzerine bıraktı. "Mykel?" Ayakta durdu, ceketini çıkardı ve beyaz düğmeli gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvadı. "Nasılsın?"

"Beceriksiz bir Fae lideri olan ve insan tarafı kargaşa içinde olan bir ülke için beklenebileceği gibi." Amcamın sesi telefondan geliyordu, otomatik olarak kalbimi ısıtıyordu, sesi bana babamınkini hatırlatıyordu. Çek, Leon'un ölümü ve Sonya'nın onlara sırt çevirmesi yüzünden acı çekiyordu. Ve hiçbirimizin Fae liderinin adım atacağına inancı yoktu. Amcam inanıyordu. Hâlâ fae ve insan yönetimi arasındaki ayrımla uğraşıyorlardı ama Mykel bizim izimizden giderek ülkesini bir zamanlar sahip olduğu demokrasiye döndürmek için çok uğraşıyordu. Zorlu bir mücadeleydi ama o pes edecek biri değildi.

"Bir gelişme var mı?" Killian kahvesinden bir yudum almadan önce sordu. Mykel ile yakın iletişim halindeydik.

"Evet, Tazılar yüzlerce sahte faenin Sırbistan, Polonya, Romanya, Bosna ve Belarus'a geçerken görüldüğünü bildirdi."

Killian'ın çenesi bu isimle sıkıştı, gözlerinden öfke fışkırdı.

Tazılar artık Vahşi Topraklar'da serbestçe dolaşamazdı ve Vincent, Killian ve ben o pislikten ne kadar nefret etsek de, bunu anlayacak kadar akıllıydı. Killian'ın liderliğinde, bu şehre bir daha adım atarsa başına ödül konacağını ve ölmek istediğini biliyordu. Vincent, Mykel ile bir anlaşma yaptı, çeşitli grupları ağır bir bedel karşılığında casus ve avcı olarak çalışacaktı. "O zamanlarda bazı ölümler rapor edildi, ancak sahte fae'lerle kesin bir bağlantı yok. Onlar için gerçekten daha iyi bir isme ihtiyacımız var."

Istvan'ın deneylerinin çoğu ya Kiev'deki laboratuvarındaki patlamada ya da savaşta ölmüş olsa da, hayatta kalan ve kaçan pek çok kişi vardı. Joska ve Samu bunlardan ikisiydi. Hapların artık insanları öldürmediğinin farkına varmak Hanna için olumlu bir şeydi, ancak yaşamaları ve dünyaya açılmaları sorunlarla birlikte geliyordu. Kimse ne yapacaklarını bilmiyordu. Vahşi hayvanlar gibi öldürecekler miydi? Uyum mu sağlayacaklardı? Ya çoğalırlarsa? O çocuklar nasıl olacaktı? Bilinmeyen çok şey vardı ve ne yazık ki ne Fae'ler ne de insanlar tarafından topluma asla kabul edilmeyeceklerdi. Onlar doğal değillerdi. Onlara ucube ya da dışlanmış olarak bakılırdı.

Bu, Killian ve benim düşünmemiz gereken ve giderek büyüyen listedeki bir başka endişeydi.

"Biliyorsun, bir kez yaptıklarında onları takip etmenin hiçbir yolu yok. Siz ve ben düşman ülkeler gibi muamele görüyoruz." Mykel devam etti. "Hepimiz arasındaki gerilim daha da arttı. Olena'nın kraliçe olarak öne çıkması, Istvan'ın otokrat eğilimlerini üstlenmesi, kendi isyanını teşvik ediyor." Olek'ten raporlar alıyorduk. O ve Esmeralda Ukrayna'ya dönmüşlerdi. Aralarında garip bir dostluk ya da sadece arkadaşlık gelişmişti. Esmeralda torunlarını bulmaktan ve tekrar sahneye çıkmaktan bahsediyordu ama hâlâ Olek'le birlikte yeni bir güvenli evde yaşıyor, hem casusluk yapıyor hem de bize rapor veriyordu. Tad artık onu kullanmıyordu ama ben onu etrafımda hissediyordum. Güçlerimi her eğittiğimde onu görüyordum, benim için her şey kadar gerçek olduğu o düzleme ulaşıyordum. Orada olduğunu, arkadaşımın mutlu olduğunu ve daha önce olduğu gibi hayatımın bir parçası olduğunu bilmek bana huzur ve sakinlik veriyordu.

"Gelecekte orada işler çirkinleşecek." Mykel'in sesi beni düşüncelerimden sıyırdı. "Diğer ülkelerin yöneticileri değişmez. Halkları acı çekerken ve açlıktan ölümler yaşadıkları gücü ve zenginliği seviyorlar."

Killian ve ben, vatandaşlar burada özgürlüğü ve daha iyi bir yaşamı gördüklerinde ve bunu talep ettiklerinde komşu ülkelerle sorun yaşanacağını öngördük.

ülkelerinin. Yöneticilerinin.

Ezilmesi gereken bir şey olarak görülürdük. Daha fazlasını ayaklanmaya teşvik etmeden önce yok etmek için.

"Evet, ben de bunun geldiğini görüyorum." Killian derin bir iç çekerek burnunu sıktı. "İyi haber var mı?"

"Pek sayılmaz." Mykel ofladı pufladı. "Gerçi Slovakya'daki son baskından sonra tren hattını Mongreller koruyor. Sanırım artık işler biraz daha düzgün gidecek."

Elim alnımı ovuşturdu, gerginliğin çoktan başladığını hissediyordum. Çok fazla savaş, çok fazla yangın vardı ama tek yapabildiğimiz her seferinde birkaçını söndürmekti.

O listede Sonya, Iain ve Kalaraja vardı.

En çok arananlarımızdan üçü. Şimdilik ortadan kaybolacak kadar akıllıydılar.

Yine de ikisinin nerede olabileceğini bildiğime dair bir his vardı içimde; Lazar ve oğlu Sergui'nin korumasında.

Killian, Eli ve Ember'dan onları bulmalarını istemeyi önerdi. Bu ülkeyi yeniden ayağa kaldırmayı ne kadar sevsem de, dışarıda olmak

istiyordum...

onları avlayanlar. Bizden aldıklarını onlara ödetmek. "Tamam, Slovakia'daki Fae lideriyle daha sonra bir telefon görüşmem var. Ben konuşacağım

Ülkesinde bu kadar fütursuzca gerçekleşen baskınlar hakkında." Killian sandalyesini çekip oturdu. "Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

"Hayır, sanırım bugünlük bu kadar. Yarını kim bilir?" Mykel, ses tonundaki yorgunluğu duyarak kuru bir şekilde cevap verdi. Bazı günler, tüm bunlar çok fazla geliyordu, bir ülkeyi yeniden inşa etmeye ve herkesin çıldırmasını önlemeye çalışırken savaşılabacak çok fazla savaş vardı. Bu ülkeden daha önce hiç vazgeçmedik, şimdi de vazgeçmeyiz.

"Tamam, bu hafta içinde tekrar ara." Killian bir kalem aldı, bir şeyler karaladı, diğer eliyle telefonu kapatmak üzereydi, ama ben telefonu elinden aldım.

"Hey, Mykel Amca." Sesim yumuşadı, bunun artık işle ilgili olmadığını gösteriyordu.

"Brexley..." İsmimde hafif bir çatlak duydum, sanki koruduğu bir duvarı yıkmış gibiydi. "Nasılsın?"

"Ben de sana bunu soracaktım. Sesin yorgun geliyor."

"Öyleyim ama uyumam gerektiği için dünya durmuyor."

"Yine de kendine iyi bak. Çek'in senin en iyi haline ihtiyacı var ve bu da kendine iyi bakman anlamına geliyor. En son ne zaman yemek yedin?"

"Kahve sayılır mı?"

"Hayır." Gerçi benim de ana diyetim buydu.

Mykel iç çekti. "Merak etme, kaşıkla beslemek zorunda kalsa bile beni yemeye zorlayan biri var."

Bir sırtma yanaklarımı çekti.

"*Rebeka* nasıl?" Killian'a komplocu bir şekilde sırtarak kaşlarımı kaldırdım.

"Öyle söyleme. Biz sadece arkadaşız," diye homurdandı, sesi olması gerekenden daha savunmacı çıkıyordu. "O iyi bir kadın. Bana yardım ediyor."

"Uh-huh..." Alay ettim. "Bugünlerde siz çocuklar buna böyle mi diyorsunuz?"

Rebeka, bu şehrin kötü anılarla dolu olduğunu ve yeniden başlaması gerektiğini söyleyerek Mykel ile Prag'a dönmeye karar verdi. *Bu* Rebeka olarak bir hayata başlamak için, burada elde edemeyeceğini bildiği yeni bir başlangıç. Çok fazla insan onun yüzünü tanıyordu; çok fazla insan onu her zaman elitlerle ilişkilendirecek ve asla huzur içinde yaşamasına izin vermeyecekti. Burada dışlanacak, saldırıya uğrayacak ve cezalandırılacaktı.

Mykel ve Rebeka arasında da bir şeyler olduğunu hissediyorduk, ancak şimdiye kadar platonik bir ilişki sürdürdüler ve ihtiyaç anında birbirlerine yaslandılar. Mykel'in ülkesini yeniden ayağa kaldırmasına yardım ederken, daha çok çocuklarla çalışan bir şifacı/hemşire olmak için çalıştı. Rebeka muhtemelen bir ülkenin nasıl yönetileceğini hepimizden daha iyi biliyordu. Bu sefer koltuk altı değildi. Mykel'in güvenilir bir danışmanıydı.

İçgüdüsel olarak Caden'a mesaj atıp ileride akraba olabileceğimizi söylemek istedim ama yapmadım. Dört ay sonra hala bana kızgındı, ne pahasına olursa olsun benden kaçıyor, bu binada çok bulunduğu için bu zordu. Ondan bir şey çaldığımı düşünüyordu. Babasını öldürmesi gerektiğini düşünüyordu.

Caden benden sonsuza dek nefret edebilirdi ama ben bunu değiştirmezdim. Arkadaşımı çok iyi tanıyordum. Bu onu etkilememiş gibi davranırdı ama bu onu sadece karanlığa gömecekti.

"Hoşça kal Brexley," dedi Mykel öfkeyle ve beni daha çok gülümsetti.

"Güle güle, amca."

Gün, kabinemizdeki pozisyonlar için insanlarla görüşerek, telefonlara cevap vererek, yeni yasalar yazarak ve kafamızı masaya vurarak geceye kadar devam etti. Tamam, bu sadece bendim.

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter." Killian yüzünü ovuşturdu, boynunu ileri geri hareket ettirerek gerginliğini gidermeye çalıştı. "Buradan çıkabilirsin."

"Peki ya sen?" Ceketimi kaptığım gibi ayağa fırladım.

"Biraz daha çalışacağız, sonra Rosie'yi almaya gideceğiz, arabanın arkasında kirli, akıllara durgunluk veren bir seks yapacağız, biraz yemek yiyeceğiz, sonra hareket edemeyene kadar daha fazla seks yapacağız."

"Gerçekten mi?" Kollarımı açtım. "Bunu bilmeme gerek yoktu."

"Tüm şehrin seks yaptığını hissedebildiği kızıdan mı geliyor? *Acımasızca*, ekleyebilir miyim? Ve ben nehrin karşısında yaşıyorum," diye karşılık verdi. "Sadece sana geri veriyorum."

Doğru.

"H a k l ı s ı n ." Başımı salladım, çantamı omzuma attım ve dışarı çıktım. "İyi geceler, Killian."

"Sana başkomutan derim," diye bağırdığını duydum kapıyı çarparken, içimden kıkırdadım. Killian'ın koruma servisinin başındaki kişinin masasında çalıştığını gördüm.

"Sen de mi hala buradasın?"

"O burada, ben buradayım." Zander sıcak bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Ayrıca, yapacak çok işim var."

Zander artık korumalıktan çok masa başında çalışıyordu ama uzun süre çifte casusluk yaptığı için Başkanımızı öldürme planlarının nasıl yapılabileceğini en iyi o biliyordu. Başkan bu binadan ne zaman ve nerede ayrılırsa ayrılısın Killian'ın korunmasından o sorumluydu. Bazıları tarafından seviliyor olabilir ama herkes tarafından değil. Nüfusun bir kısmı hala eski ırksal saf ideallere ve püriten yöntemlere inanıyordu.

"Eliza ve Simon'a selam söyle, bu hafta sonu görüşürüz." Eliza her Pazar bir "aile" yemeği düzenliyordu. Kim gelirse gelsin başımızın üstünde yeri vardı ve bu sayede iş dışında da birbirimizle vakit geçirebiliyorduk.

"Yapacağım. İyi geceler, Brex."

"İyi geceler," diye cevap verdim ve ana kapıdan çıktım.

Dışarı adımımı attığımda, erken bahar sıcaklıkları omuzlarıma doğru esiyordu, ancak daha sıcak bir havanın gelmekte olduğunu hissedebiliyordum. Gecenin berraklığı serin esintiye engel olmuyor, ay ve yıldızlar net bir şekilde parlıyordu. Sokak lambalarının çoğu hala savaştan kalma tahrip olmuş, meydanı gölgeli bir karanlıkta bırakırken, meydanın karşısındaki dairemnden gelen sıcak ışık parlıyordu.

Bir tutam rüzgâr sırtımdan yukarı kıvrıldı ve gevşek buklelerimi savurdu.

"*Bre-x-ley...*" Bir fısıltı başımın arkasını yaladı, tüylerim diken diken oldu.

Ayaklarım durdu, kalbim hızlandı. Korku ciğerlerimi kavradı. Kaçmanızı gerektiren bir korku değildi bu. Hayır, bu zamanın dolduğunu bilmenin verdiği bir korkuydu. Geleceğini bildiğiniz bir şey buradaydı ve siz buna hazır değildiniz.

Kaslarım kilitlendi, ölümün tanıdık hissi tenimi kapladı. Daha arkamı dönmeden onları hissedebiliyordum, beni neyin beklediğini biliyordum.

"*Daugh-ter.*"

Bir nefes aldım, yakınlıklarından dolayı ağızımdan yoğunlaşma suyu akıyordu, etrafımda döndüm.

Eabha, Morgan, Liam, Sam, Roan, Breena ve Rory. Annemin klanı. Kukuletalı ve gölgelerden neredeyse ayırt edilemeyen büyücüler, ellerinde silahlarla durmuş beni bekliyorlardı.

Yutkunurken boğazım düğümlendi, zihnim bahaneler ve vaatlerle dolup taşıtı. Tutamayacağımı bildiğim iddialar...

"Bre-x-ley." Annemin sesi tekrar aklıma geldi, kırık ve sertti ama bana tek kelimesinin anlattığından çok daha fazlasını anlatıyordu. Omuzlarım düştü, göğsümde bir hıçkırık hıçkırdı. Bir şekilde bunun olacağını biliyordum, savaş gecesinden, hatta muhtemelen daha öncesinden. Gözleri her zaman izliyordu, varlıkları asla uzakta değildi. Bana veda etmem için zaman verdiler. O zaman dolmuştu. Benim gibi, onlar da onun artan gücünü hissetmişlerdi. Bu artık görmezden gelinemeyecek ya da geçiştirilemeyecek bir şeydi.

Elim kalçamda taşıdığım kesenin üzerinde gezindi. Çıplak olmadığım sürece yanımdaydı. Bir hıçkırık boğazımı düğümledi, göz kapaklarım sıkılarak kapandı. Elimi nektara dokundurmak için zorlamam tam bir dakika sürdü ama yine de onu çıkarmak için kendimi zorlayamadım.

Ağzım ona hayır demeye, onu koruyacağıma ve güvende tutacağıma söz vereceğimi, ileride ihtiyacımız olabileceğini söylemeye hazırdı ama kelimeler boğazımda düğümlendi, yalan nefes yolumu tıkadı.

Annem bir adım öne çıktı, ay tırpanının metalinde parlıyordu, kemikli parmakları tırpana sarılmıştı. Benden birkaç adım ötede durdu, gücü ve hâkimiyeti kemiklerimde yankılanıyordu. Serbest elini kaldırdı, avuç içi yukarı bakıyordu, benden kurban istiyordu.

"Anne..." Boğuldum.

"Dau-gh-ter." Eabha bir adım daha yaklaştı. *"Bunu önleyemezsin."* Bağlantımız aracılığıyla bile cümlesini kurmakta zorlanıyordu. *"O senin bir parçan... sen onun bir parçası değilsin. O kalamaz."*

Bunu biliyordum. Ne benim ne de başkasının olması gerekiyordu. Bu kadar büyük bir güç, günahların en kötüsüydü. En güçlü iradeleri bile çürütürdü. İyi niyetli olsa bile, karanlık onu yozlaştırır, her türlü ahlaki erdemi kan kaybına uğrattırdı. Dünya tarihi bize bunu gösterdi.

Nektar da farklı değildi.

Kendimi ikiye bölüyormuşum gibi hissederek sarılmış nesneyi kesemden çıkardım, anneme uzatırken göğsüm kabardı. Sadece karanlık ve kapüşonunun altındaki bir parça kemik geriye baktı. İçinde bir damla anne sevgisi olsa bile, bunun için benimle savaşacağından hiç şüphem yoktu. Bu onların göreviydi. Onların inancıydı. Ve ortadan kaybolup bunu herkesten ve her şeyden saklayabilirlerdi, fae kitapları da dahil.

Kafamın içine konuşmadan bile, benimle iletişim kurduğunu hissettim, sadece büyücüler arasında paylaşılan bir bağlantı.

Tekrar aramaya gelemesiniz.

"Biliyorum," dedim yüksek sesle ona. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı, bıraktığının sadece nektar olmadığını biliyordum. Bu gecedен sonra annemi bir daha asla göremeyecektim.

Ellerine bırakmadan önce boğazımı bir ses boğdu. İskelete benzeyen parmakları üzerinde kıvrıldı ve cübbesinin içine geri soktu.

Eabha karanlığa karışmadan önce minnettarlıkla başını eğdi. Gözlerim Morgan teyzeminkilerle buluştu, sonra hepsi kayboldu.

Karanlığa bakarken boğazımda bir hıçkırık düğümlendi.

"*Da-ugh-ter. Seni seviyorum.*" Rüzgârda uçuşan kelimeler gibiydiler, göremediğim ama her yerde hissettiğim bir şeyin dokunuşuydular. Son bir veda.

Eğilerek gözyaşlarımın serbest kalmasına izin verdim, hıçkırıklarım göğsümde kabarıyordu. Yeniden yetim kalmıştım.

"Kovacs." Warwick aniden arkamdaydı, kolları beni sardı, çekti ve içimi dökmeme izin verdi. Çocukken annemin yasını hiç tutmadım çünkü onunla birlikte yaşamayı hiç bilmedim. O bir hayaldi, babamın anlattığı bir hikâyeydi. Onu bulmak bana umut verdi, bir anne, bir bağlantı.

Şimdi babam, Andris, Kek, Lukas ve diğer pek çok kişiyle birlikte ben de annemin yasını tutacağım.

"Nektar gitti," diye mırıldandım göğsüne karşı. İçimde alışmak zorunda olduğum bir boşluktu bu. "Annem..." *de sonsuza dek gitti.*

"Biliyorum." Warwick beni daha sıkı

çekti. "Ben..." *Boş, içi boş, zayıf, yanlış.*

"Ne olduğunu biliyor musun?" Yüzümü tutup geriye yatırdı, su rengi gözleri hiddetliydi. "*Sen efsanesin, sötét démonom.* Beni hayata döndüren, Scorpion'u kurtaran, Halálház ve Věrháza'dan kurtulan sensin. Bu ülkeyi kurtaran kıız. Ne ben ne de nektar. *Sadece seni.* Ve sen benimsin Kovacs."

Ağzı benimkine geldi.

"*Sen Gri'sin.*" Alt dudağımı ısırды ve gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. "Ve ben sadece senin yanında koşacak kadar şanslı bir kurdum."

"Ya da bacağıma vur."

Kıkırdadı, beni kendine çekti, aç gözleri üzerinde geziniyordu.

Be

n. "O da var."

Nektar gitmiş olabilirdi ama ben hâlâ bendim.

Yaşam ve ölüm arasındaki köprü.

Kötü adam ve kahraman.
Karanlık ve aydınlık.
Ben Gri'ydim.

Caden

Savaştan dört ay sonra

Parmaklarımdan bir şişe p linka sarkıyordu. Tuna'dan gelen keskin esinti saçlarımla karıştırıyor, yüzümü yakıyordu. Bacaklarım podyumdan sarkıyor, kollarım korkuluklara dolanıyor ve aşağıya yuvarlanıp  lmemi engelliyordu. Gözlerimi kısıarak, Haziran ayında *Halkın Evi* olarak halka açılacak olan, tamamen yeniden inşa edilmiş HDF binasına baktım.

Yeni bir boya sürmek ve halıyı değiştirmek buranın hayaletlerini asla yok edemez. Benim için değil. Bazen babamın ofisinden bana seslendiğini duyduğuma ya da etrafta dolaşan memurları ve  l  arkadaşlarımı gördüğüme yemin edebilirim. Hepsi kafamın içindeydi ama yine de beni rahatsız ediyordu. Beni rahatsız ediyordu.

Killian bu gece meydana bir konuşma yaptı ve binlerce kişi onun için toplandı. O doğuştan bir liderdi. Görünüşü, cazibesi, şefkati ve azmiyle başkanlık rolünü tam anlamıyla yerine getirdi. Babamın beni hazırladığı rol buydu, ancak Killian artık o kişi olmadığımı görmemi sağladı, eğer olduysam bile.

Bir yudum daha aldıktan sonra, Brexley'le burada oturup nehrin karşısındaki Fae sarayına baktığımız, babamdan ya da kaçtığımız zorunlu bir olaydan saklandığımız zamanları hatırladım. Hayat hakkında, gerçek fedak rlık ve acı hakkında ne kadar bilgisizdik. Burada geçirdiğimiz bir gece, o treni soymaya karar vermemiz, hayatımızın akışını sonsuza dek değiştirdi. Her şeyi değiştirdi. Eğer buradan hiç ayrılmasaydık, onun yerine yatağa gitseydik, o ve ben nefret ettiğimiz insanlarla evlenecek, babamın bize dayattığı rolleri oynayacak, bizim olmayan hayatlar yaşayacaktık. Babamın kaprislerinin kuklaları olacaktık, onun gerçek deliliğini asla bilmeden istediği her şeyi yapmasına izin verecektik.

Bu tek seçimin tüm hayatımızı nasıl farklı bir yola sokabileceği beni korkuttu. Hayatlarımız ne kadar boş ve trajik olabilirdi.

Tüm bildiklerime rağmen, önümde ne olduğunu.

"Hey." Bir ses bana seslendi. Göğsüme takıldı ve karnımı çekiştirirdi. "Bu bir kişilik bir acıma partisi mi, yoksa bir başkası da katılabilir mi?"

Başımı eğerek, siyahlar içinde bana doğru yürüyen minyon kadına baktım, beyaz-sarı saçları rüzgârda dalgalanıyor ve düğümleniyordu, kırmızı dudakları hafifçe kıvrılmıştı ve aletimin seğirmesine neden oldu.

Dün gece tam da o saç tellerini çekiştirip onu ağlattıklarını düşününce parmaklarım yumruk oldu. Lanet yatağı kırdık.

Yer değiştirdim, ereksiyonumu sakladım, bir yudum daha aldım, kaşlarım çatıldı. "Beni nasıl buldun?"

Birdie omzunu kaldırarak yanıma yerleşti.

Nasıl olduğunu biliyordum. Nerede olduğunu bilsem de bilmesem de onu her gece bu şekilde buluyordum.

Lanet bir GPS gibi.

Bu konuda hiç konuşmadık. İçimden bir ses bilse bile bunu düşünmek bile istemedim. Ödüm bokuma karışıyordu.

Savaş sırasında ikimizin de hiç konuşulmamış gibi davrandığı şeyler söylendi. Ölebileceğinizi düşündüğünüzde çok daha duygusal oluyorsunuz. Artık hayatta olduğumuz ve herhangi bir ölüm kalım durumuyla karşı karşıya olmadığımız için, birbirimizi umursamıyormuş gibi davranmaya geri döndük.

En azından insanların önünde.

Gece ya da gündüz, hiç doyamayacakmışız gibi seviştik. Dolaplarda, duşlarda, masaların üstünde ve altında, dolaplara karşı, merdivenlerde, yapabildiğimiz *her yerde*.

Bunun nedenini gün boyunca ikimizin de fazladan adrenalin salgılamasına bağladım.

Killian beni, Birdie'yi ve Bakos'u emrindeki yeni askerleri eğitmekle görevlendirmişti. Killian, Bakos'un HDF'ye gizlice girerken bizim için yaptıklarını unutmamıştı. Sadece birkaçımızın bildiği şifreli mesajı onurlandırdı ve Killian ile Rosie'ye yardım etti. Güvenliği için bir rol oynadı ama daha sonra onun HDF'ye karşı dönerek iltica ettiğini öğrendik.

Killian bunu kabul etmek istedi.

Bakos biraz daha yüksek bir pozisyonda, bir masaya yakın dururken, Birdie ve ben yeni eğitmenlerdik, bütün gün çalışıp terliyorduk - minderlerde güreş, hedef talimi, engelli parkurlar... hiçbir şey kızımı dövüşmekten daha fazla heyecanlandırmıyor gibiydi.

Az önce kafamda ne söylediğimi fark ederek hareketsiz kaldım.

Kızım benim.

Kahretsin.

Şişeyi dudaklarıma götürerek tüm düşüncelerimi bastırmaya çalıştım.

Birdie şişeyi elimden kaptı ve biraz aldı.

"Keyfine bak."

"*Yapacağım.*" Gözlerini bana dikmiş, istediği daha çok şey olduğunu belli ediyordu. İfademi boş tutarak yemi yutmamak için her şeyimi verdim.

İç geçirdi ve dikkatini nehrin karşısındaki saraya çevirdi. Killian yine içinde yaşıyordu ama yarısını turlar ve etkinlikler için açmaya karar vermişti. O ve Rosie yeni inşa edilen bölümdeki özel bir kanatta kalıyorlardı.

"Keyfin yerinde," diye mırıldandı. "Hâlâ kızgın olamaz mısın?"

Omuzlarım kulaklarıma kadar yükseldi. Evet, olabilirdim.

"Caden..."

"Nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun," diye tersledim. "O ben olmalıydım. Onu ben öldürmeliydim. Brexley bunu benden aldı."

"Hayır, yapmadı." Birdie başını salladı. "Gerçekten kendi babanı öldürmenin sorun olmayacağını mı düşünüyorsun?"

Ağzımı açtım.

"Çok kolaymış gibi evet deme. Ne yapmış olursa olsun, o *hâlâ* senin babandı." Birdie yaklaştı, eli çeneme dokundu. "O seni kurtardı."

"Beni kurtardın mı?"

"Onu öldürmüş olsaydın... Bundan geri dönebileceğinden emin değilim. Istvan ruhunu karartırdı."

"Ruhum zaten karanlık." Gözlerimi yere indirdim, gerçeği içimde bir yerlerde hissediyordum.

"Bana bak, güzel çocuk." Çenemi yukarı kaldırmaya zorladı. "Üzgün olabilirsin ama onu hayatından çıkarma. O senin çok büyük bir parçan. Ve bunu hak etmiyor. Brex için bu seçimi yapmak kolay değildi. Şimdi hayatının geri kalanında onun ölümüyle yaşayacak. Bunu seni sevdiği için yaptığını bil, onu senden almak için değil."

Dişlerim birbirine çarptı, başım tekrar suya döndü. Biliyordum; Warwick'in her gün Brexley'i affettiğim için beni azarladığını hissedebiliyordum ama henüz bu işin peşini bırakmaya hazır değildim. Tamamen değil. Yine de bırakacaktım. Brexley benim için hayatımda olmaması için çok önemliydi. I

onu özlemiştim. Saklanma yerimizde Brexley yerine Birdie'nin olması bile garip geliyordu ama yanımdaki sarışına baktığımda, hiç de ilgimi çekeceğini düşündüğüm gibi biri değildi, yanımda oturmasını istediğim kişinin artık Brexley olmadığını fark ettim.

Geçmişti bırakmanın ve geleceğimi vaftiz etmenin zamanı gelmişti.

Açgözlü bir sırıtış ağzımı kıvırdı, ellerim Birdie'nin saçlarına kayarak sıkıca çekti. Gözleri parladı ve burnu alevlendi, aletimi öyle sertleştirdi ki sızladı. "Biliyor musun, her zaman burada seks yapmak istemişimdir."

"Daha önce hiç yapmadın mı?"

"Hayır." O zamanlar burası benim için kutsaldı. Burası Brexley'in ve benim güvenli yerimdi. Buraya asla başka bir kız getirmezdin. Her zaman Brex ve benim sonunda o çizgiyi burada aştığımızı hayal ederdim ve her şey cehenneme dönmeden önce neredeyse aşıyorduk.

Artık memnundum, çünkü yıldızların altında sikimi içine sokmak, eski HDF binasının tepesine çıkıp tüm eski fikirleri ve hayalleri yıkmak istediğim tek bir kişi vardı.

Kıyafetlerini yırtarak onu serin metalin üzerine yatırdım, ben gömleğimi yırtarken elleriyle pantolonumu indirdi. Rüzgâr tenimize çarparak hislerimizi arttırıyordu. Bacaklarını benim için iyice açtı.

"Caden." Yalvarışı doğrudan sikime gitti.

Ön sevişmede iyi değildik. Birbirimizi becermeyi çok seviyorduk.

Onu içine ittim, göğsümden bir inilti geliyordu, beynim nasıl daha iyi görüldüğünü anlamıyordu. Diğerleriyle çok çabuk sıkılıyordum ama Birdie'yle hiç sıkılmıyordum.

Ve bu beni korkuttu çünkü içimde hiç korkmayacağıma dair bir his vardı.

"Siktir! Caden!" Uludu, aynı sertlikte karşılık verdi, tırnakları bana batıyordu.

Ona vururken sırtı kavislendi, adım havada çınladı. Çok aşağıda, nehrin sesini ve meydanda dolaşan insanların seslerini duyabiliyordum. Uzakta bir trenin düdüğü gecenin içinde uğulduyor, bana Brexley'le burada geçirdiğimiz, onlardan çalıp yoksullara geri verme planları yaptığımız geceleri hatırlatıyordu. Hayatımın o ilk bölümünü kapatmak sembolik bir jest gibi geldi.

Babam ölmüştü ve annem Prag'da yeni bir hayata başlamıştı. Benim yerime geçmekle kalmayıp beni öldürmek için doğmuş müstakbel bir üvey kardeşim, Ukrayna Prensi, asla geçmeyecek bir baş belası efsaneyle bağım ve aklımın bir köşesinde beni öldürenlere karşı kaynayan bir intikam duygusu vardı.

O gece bizden kaçtılar. Kalaraja, Sonya, Iain, Joska ve Samu... Onların kanını çok fazla arzulamam uzun sürmeyecekti. Sadece yarım bir efsane olarak bile, ölüm ve intikam arzusunu anlıyordum. Şimdi içimi dolduruyor ve damarlarımda pompalanıyordu.

Artık olduğum şeyden nefret etmiyordum.

Daha önce bir balonun içinde yaşamışım gibi canlı hissediyordum. Donuk. Cansız. İnsan Caden'ın hikâyesi sona ermişti.

Sıradaki hikâye trajik ve büyük olasılıkla kanlı olabilir ama *gerçek olacak.*

Akrep

Savaştan beş ay sonra

"Az istenit!" Lanet olsun. Arkadaşımin gömleğini tuttum ve onu yerden kaldırmaya çalıştım. "Mi a fasz van veled?" Senin derdin ne lan?

"Götürün şunu buradan!" diye bağırdı barmen, yüzü kıpkırmızıydı, boyu yarı dev falan olduğunu gösteriyordu. "Geri dönmesi hoş değil!"

"İyi iş, pislik." Tekrar kolunu tutmaya gittim. "Kendini başka bir yerden men ettin."

"Nyasgem!" Siktir git!

Ağaç perisine - eskiden aklın sesi ve hepimizin ayaklarının altındaki sağlam zemin olan adama - ters ters baktım.

"Ash." Dişlerimi sıktım, son zamanlarda sabrım çok azalmıştı. "Kıçını tekmelememek için kendimi gerçekten zor tutuyorsun." Ona doğru eğildim; alkol ve afyon kokuyordu. "Şimdi ayağa kalk." Kolunu çektim. Bu sefer bana karşı koymadı, vücudu kendi ayakları üzerinde zar zor durabiliyordu. Warwick ve ben sürekli ona bakıcılık yapıyormuşuz gibi görünüyordu. Onu bir bardan, genelevden ya da uyuşturucu batakhanesinden topluyorduk. Çoğu zaman girdiği kavgadan dolayı kanlı ve morarmış oluyordu.

"Ash, seni taşımayacağım." Kolunu omuzlarıma doladım, ayakları onu bardan çıkarmama zar zor yardım etti. Dışarı adımımızı attığımız anda serin gece havası ciğerlerime doldu. Baharın son sancıları da geride kalmış, yaza doğru yol alıyorduk.

"Ben bittim," diye mırıldanarak beni itti.

"İyi misin?" Homurdandım, gözleri sarhoşluktan, kafadan kontak olmaktan ve dayak yemekten yarı kapalıydı. "Berbat durumdasın dostum."

"Siktir git." Beni itti, tökezleyerek geri çekildi, öfke alnını kaplamıştı. "Sana ihtiyacım yok."

"Öyle görünüyor." Parmaklarıyla bir esrar çıkarıp yakmaya çalışırken onu izledim.

"Hayır." Çizmemin altında ezerek ağzından aldım. "Siktir git!"

Ash böğürdü. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Birinin yapması gerek!" Öfkem alevlendi. Ash'in acı çektiğini biliyordum. Kahretsin, hepimiz öyleydik ama bu iş kontrolden çıkmaya başlamıştı. Başta hepimiz sadece zamana ihtiyacı olduğunu düşünmüştük ama aradan beş aydan fazla zaman geçmişti ve Ash daha da kötüye gidiyor, onu sevenlere sırtını dönüyor ve asla onaramayacağı köprüleri yakıyordu. "Boktan bir dönemden geçtiğini biliyorum," diye homurdandım, son zamanlarda taşıdığım tüm yükleri hissederek. "Ama *hepimiz* öyleyiz. Sadece kendini düşünmeyi bırak."

Göz kapakları daraldı, ağzı cevap vermek için açıldı.

"Hayır," diye bağırdım. "Yeterince içtim. *Hepimiz bıktık*. Şimdi kendini toparlama zamanı. Seni önemseyen herkesi kendinden uzaklaştırıyorsun. Acı çeken bir tek sen misin sanıyorsun? Onları kim özleyiyor? Kim acı çekiyor?" Ona doğru yaklaştım, tiksintim üzerinde dolaşıyordu. "Evde kızım var, ona dayatılan şey yüzünden kendini parçalıyor. Ne olacağından, ona ne olacağından emin değil. Bu kadar bencil olmayı bırak da etrafına bak ve acı çeken tek kişinin sen olmadığını gör."

Ash'in dudakları büküldü, ayakları dengesizleşti ama tavrı değişmedi. Onunla konuştuğuma dair hiçbir belirti yoktu.

Alay ettim, başım titriyordu. "Kendine bir bak. Sarhoş, uçmuş ve kavgacı. Sen kimsin be adam? Seninle gurur duyacaklarını mı sanıyorsun?" Ona doğru işaret ettim.

"Canın cehenneme." Ash göğsümü itti ama sadece kendini geriye attı.

"Hayır Ash, sadece kendini beceriyorsun." Lanet olsun, Ash'in karşısında mantığın sesi olduğumda bir şeyler fena halde yanlış gidiyordu. "Benden bu kadar. Kendini toparlayabilirsin ya da toparlayamazsın. Ama tüm ilişkilerini mahvettiğini ve sevdiğin herkesten koptuğunu fark ettiğinde, sadece kendini suçlayabilirsin." Döndüm, tepinerek uzaklaştım, kendi öfkem beni alt etmek üzereydi. Onu geri getirme, kusmuğunu temizleme ve baygın kışını kanepeme atma limitime ulaşmıştım, geriye sadece öfke ve kızgınlık kalmıştı. Evet, işim bitmişti. Endişelenmem gereken yeterince şey vardı.

Warwick ve ben Kitty's'e alkol dağıtımını üstlenmiştik, bu iş geliyordu ve Carnal Row'da bize daha fazla müşteri kazandırıyor. Her şey

Yasal ve kurallara uygun, ancak yalan söyleyip bazı anlaşmalar yapılmadığını söyleyemem. Hiçbiri yasadışı sayılmazdı. Her geçen gün daha da yoğunlaşıyorduk. Alkol talebi hiçbir zaman azalan bir mal olmadı. Umut bu şehre geri dönüyor olsa da, bilinmeyenden duyulan korku insanların rahatlamaya yönelmesine neden oluyordu. Endişelerini hafifletecek bir şeye yöneliyorlardı. Kaçmalarına izin vermek için.

Carnal Row gibi yerler asla yok olmayacaktı. Bu dünya sürekli değişiyordu, zamanın başlangıcından beri savaşlar, ölümler, hastalıklar ve kalp kırıklıkları yaşanıyordu. İnsanların her zaman bir çıkışa ihtiyacı olacaktı.

Sokaklarda dolaşırken tüm inşaatları ve yeniden inşa edilen yerleri fark ettiniz. Savage Lands'in her yerinde marketler, eczaneler, fırınlar ve hatta birkaç restoran ve giyim mağazası açılıyordu. Killian burayı yeniden VII. Bölge ilan ederek tüm bu bölgeyi eskiden olduğu gibi yeniden mıntikalara ayırmıştı ama sanırım burası bizim için her zaman Savage Lands olarak kalacak. Bu sokakları çok fazla kan, keder ve ölüm gölgeledi.

Istvan ve Sonya döneminde bu topraklar için savaşırken ölenlerin ardından nüfusumuz azalmıştı ama aileleri için daha iyi bir yaşam isteyen, Macaristan'ı umut ve refah ülkesi olarak gören diğer ülkelerden göçmen akınına uğradığımıza dair söylentiler duymuştum.

Ve Başkan Killian hepsine hoş geldiniz dedi.

Eski Leopold bölgesine geçtim, eski duvarın izi kaldırıma kazınmıştı. Merdivenlerden daireme çıktım. Brexley yakın olmamızı istiyordu ve Hanna'nın da sevgiyi ve aileyi hatırlatacak her şeye ihtiyacı olduğunu hissediyordum. Gerçi ailesinin anıları muhtemelen onu buraya döndüğünü iddia ettiğinden daha fazla rahatsız ediyordu.

Brexley'i hissedebiliyordum, etrafımda her zaman parıldayan bir his vardı. Her zaman orada olacaktı. Bu, birlikte yaşayacağımız bir şeydi, benim bir parçam haline gelmişti ve eğer ona ya da ona bir şey olursa, kendimi kaybederdim. O benim hayatımı kurtardı. Beni doğruca eşime götürdü ama aramızda böyle bir bağ olduğu için Brex ve ben bazı sınırlar koymaya çalışıyorduk. Onun Hanna'yla aramıza girmesini istemiyordum ve Warwick'le bitmek bilmeyen seks maratonlarının içine çekilmekten bıkmıştım. Hanna ile birkaç kez birlikte olduğumuzu inkar etmesem de, aramızdaki bağlantı, enerjileri ve "etkileri" tekrarlamaktan çekinmeyeceğim anlardı.

Beni kaşıdıran bir dairenin kapısından içeri daldım. Dekor şampanya ve havaydı, ben ise dövmele, motosikletler ve sapıkça seks.

Işıklar kapalıydı ve eski HDF binasına bakan devasa pencereler mekânı aydınlatan tek şeydi.

Dört yatak odalı daireyi sessizlik kapladı.

"Hanna?" Kapıyı çarparak açtım. Göğsümde bir çarpıntı oldu, bir şeyler ters gidiyordu. "Hanna?" Oturma odasından yatak odamıza doğru ilerlerken boğazım düğümlendi. İyi ve kötü günleri vardı, sonra da *gerçekten kötü* günleri.

İyi günler, tanrım, onun gülüşünü ve kahkahasını görmekten daha iyi bir şey yoktu. Beni aptala çevirdi... iyi anlamda. Bu kadına aşık olduğum gerçeğini saklayamıyor ya da inkar edemiyordum bile. Beni tamamen ve bütünüyle ele geçirmişti. Güçlü, komik, zeki ve yatakta çok kötüydü. Duyarlı ve benimle sınırları zorlamaya istekliydı. Vahşi tarafını serbest bırakmıştı, sanki bunu kabullenmiş gibiydi. Hoşuna gidiyordu. Ve lanet olsun... Son derece vahşi olabiliyorduk. Daha önce hiç biriyle bütün bir gün ve gece geçirip ayrıldığımız anda onu özlememiştim. Hatta bazı işlerime onu da getirirdim çünkü ondan uzak kalmak istemezdim. Mükemmel bir ortaktı ve genellikle onları benden daha fazla satın almaya ikna ederdi.

Sonra kötü günler, melankolik, kalp kırıcı, üzücü anlar vardı. Pencereden dışarı, ailesinin eskiden yaşadığı yere doğru boş boş bakardı. Sanki yerini bulamamış gibi amaçsızca dolaşırdı. Bunlar kalbimi kırdı ama beni mahveden gerçekten kötü zamanlardı.

Çılgına dönmüştü ve neredeyse akli dengesi bozulmuştu. Yaşadıkları ve dönüşmekte olduğu şeyle ilgili korkuları onu o kadar korkutuyordu ki kendini kaybediyordu. Bir keresinde onu, artık dönüşebildiği yeni pençeli parmaklarını bileklerine karşı bıçak olarak kullanırken buldum.

Bu bana yetti. Beni o kadar korkuttu ki yardıma ihtiyacı olduğunu anladım. Bundan sonra onu bir terapist-şifacıya gitmeye zorladım. Yavaş ilerliyordu, ama iyi günlerin kötü günlerden daha ağır basmaya başladığını fark ettim, ama her zaman geriye doğru kayacağı korkusu vardı içimde.

"Hanna!" diye bağırdım, koşarak paylaştığımız yatak odasına girdim, bakışlarım karanlık odayı taradı, onu yerden tavana kadar uzanan pencerenin önünde durmuş, kendi dünyasında kaybolmuş bir halde pencereden dışarı bakarken gördüm.

Elim göğsüme gitti, ciğerlerim rahatladı, onun iyi olduğunu anlamak için bir an bekledim.

"Hanna?" Ona doğru yürürken adını söyledim. Sanki orada olduğumu nihayet fark etmiş gibi başını bana doğru çevirdi, yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı. "Sen yapmadın

cevap ver." Kalbim hâlâ dehşet içinde göğsümde çarpıyordu. Onu kaybetme fikri... bu kabul edebileceğim bir şey değildi.

"Özür dilerim." Kollarını kavuşturdu, burnunu çekti, ayakları etrafını saran halının üzerindeki eşyalara çarptı. Resimler ve biblolarla dolu bir kutuydu. Eğilip bir tanesini aldım, göğsüm kilitlendi.

Hanna'nın ailesiyle birlikte ilk gençlik yıllarına ait bir görüntüydü. Gülümsüyor ve mutluydular, arkalarında bir Noel ağacı vardı ve ayaklarının etrafına yayılmış tüm aile resimleri ve küçük eşyalar dikkatimi çekti.

"Bugün oraya gittim." Ağlamaktan sesi kısılmıştı.

"Küçük engerek." Onu kollarıma çektim, göğsünün benimkine doğru kabardığını hissettim. "Neden beni aramadın? Orada olurdum."

"Bunu kendi başıma yapmam gerekiyordu." Gözlerini silerek geri çekildi. "Veda etmeye ihtiyacım vardı."

Ellerim çenesinde geziniyor, başparmaklarım gözyaşlarını siliyor, göğsüm onun için sızlıyordu.

"Bunun asla bir veda olmadığını biliyorsun; onlar her zaman seninle olacaklar." Duygular akıp gidiyordu, bana hiç benzemiyordu ama Hanna beni umutlu bir adama dönüştürmüştü.

"Biliyorum." Boğazını temizledi. "Ama o hayata veda etmenin zamanı gelmişti. Güvenli olduğu için geçmişte sıkışıp kalmamak için." Bana baktı, eli elimin üzerinde kayıyordu. "Geleceğimin ne olacağını, tamamen vahşileşip vahşileşmeyeceğimi ya da birkaç yıl sonra hayatta olup olmayacağımı bilmiyorum."

Sözleri karşısında kaslarım sıkıştı.

"Şu anda iyi değilim." Mavi gözleri sıvıyla doldu. "Ama sanırım iyi olacağım. Sen benim için çok mücadele ettin, ben de senin için mücadele etmek istiyorum. İlerlemek istiyorum. Olduğum şeyi kabullenmeye çalışıyorum." Yine de grubumuzun dışında bunu asla tam olarak benimseyemedi. Olduğu şeye karşı çok fazla nefret, önyargı ve korku vardı. Sahte faeler kabul görmüyordu. Belki Hanna bunu değiştirebilirdi ama onun denek olmasını istemiyordum. "İyileşmeye başlamak istiyorum."

Duygularım ciğerlerimden boğazıma kadar genişledi. Eğildim, ağzını ağzıma aldım, onu her şeyimle öptüm. Vahşi ya da sert değildi. Kalbimi ona bir tepside sunuyordum.

Botlarımı tekmeleyerek onu yatağa doğru ittim. Onu yatırdım, yanına süründüm ve kendime doğru çektim.

"Hiçbir yere gitmiyorum, küçük engerek. Ne gerekiyorsa ve ne olursa olsun, bunu birlikte çözeceğiz."

"Hâlâ iyi ve kötü günlerim olacak."

"Ben de öyle." Burnunu öptüm. "Sadece seni benden uzaklaştıracak hiçbir şey yapma, tamam mı?"

Kendine zarar vermeye çalıştığı günden utanarak başını öne eğdi.

"Sana söz veriyorum."

"Oh, ne dediğine dikkat et, tatlım. Bu bok artık bağlayıcı."

Yüzünde bir gülümseme belirdi, parmakları çenemde gezinerek benden bir nefes aldı.

"Güzel." Beni öptü, ruhum onun verdiği her şeyi hissetti. "Seni seviyorum, Scorpion."

Keskin bir nefes aldım, ağzım onun ağzını benimki olarak kabul etmeden önce bakışlarımız bir anlığına buluştu. Onu yavaşça sırt üstü yatırdım. "Ben de seni seviyorum, küçük engerek."

Önümüzde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Odak noktam Joska ve Samu'nun izini sürmektir ama diğerlerinin istediği gibi onları öldürmek değil. Onları izlemek, incelemek istiyordum, böylece Hanna'yı bekleyen şeye hazırlanabilecektim.

Yavaş ve derin bir şekilde içine girdiğimde, inlemelerimiz birbirine karıştığında, bu dünyada onun için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını biliyordum.

Onu korumak için avlamayacağım, öldürmeyeceğim ya da izini sürmeyeceğim hiçbir şey yok.

Kadınının pençeleri ve dişleri vardı, ama eğer ona bir şey gelirse, bir akrebin ölümcül iğnesini hissederdilerdi.

Kül

Savaştan Altı Ay Sonra

"Çıkarın onu buradan!" Ellerin beni kaldırdığını hissettim, bakışlarım tanıdık bir yüze takılana kadar dünya bulanıklaştı ve etrafımda hareket etti. Yüz hatlarındaki hayal kırıklığı ve hüsrana görünce göz kapaklarım daraldı, öfkem kabardı. Kimse bunu anlayamazdı. Yüz ifadesi her zaman duygusuz görünürdü ama ben onu çok iyi tanıyordum. Bu bakışı yüzyıllardır görüyordum, daha önce sadece bir kez bana karşı kullanmıştı. Egom reddedilmeyi kaldıramadığı için arkadaşlığımızı bitirdiğimde.

Kitty'nin parmağı kapıyı gösterdi. "Artık buraya giremezsiniz."

"Siktir git." Kitty'nin kulüpteki kocaman fedainin elinden kıpırdayarak kurtuldum. Yepyeni bir eğlence ve alkol bölümü. Kıçıma tekme basana kadar sık sık gittiğim bir yerdi, ama bana asla kızgın kalamazdı ve tekrar içeri girdim.

Gerçi bu gece sınırına ulaştı.

Sıraya gir.

Warwick, Brexley, Scorpion... Kahretsin, brownie ve imp artık yanıma bile yaklaşmıyordu. Kendimden bile bıkmıştım ama karanlıktan çıkamıyordum. Ruhumu sarmış, her gözeneğime şiddet ve öfke sızdırıyordu. Başa çıkabilmemin tek yolu gerçekliğin bir parçası olmamaktı. Yüzeye çıktığım an, acı çok fazlaydı. Her türlü ışığı öldürdü.

"Çık dışarı Ash," diye çenesini kaldırdı Kitty.

"Hadi ama..." Ağzımda bir şeyler geveledim, sendeledim, oda düz durmuyordu. "Burası bir genelev!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Sadece üst kata çıkma kısmını kestim. Sana bir oda kazandırdım." Barda oral seks yaparak, herkesin önünde olduğunu umursayacak kadar farkında olmadan.

Öfke hafızama kazındı, kıza daha derine gitmesi için bağırdım, ancak ne yaparsa yapsın benim için hiçbir şey yapmadı. Saçları çok kahverengiydi, gözleri yeterince koyu mavi değildi. O değildi...

Ya da onu.

"Saygın bir müessese işletiyorum." Kitty tekrar kapıyı işaret etti.

Homurdandım ve Kitty'nin göz kapaklarını yarıklara indirdim.

"Çık dışarı."

Bu sefer, devasa ogre beni neredeyse kucağına aldı ve
Çık.

"Ash?" Kitty'nin sesi başımı döndürdü. "Seni bir kez kaybettim. Beni zorlama
seni tekrar kaybetmek istemiyorum. *Kardeşimi* geri istiyorum."

Sözleri içimde bir yere çarptı, fedai beni dışarı atmadan önce karnıma saplanan çiviler gibi, yüzüm bir şaplakla kaldırırma çarptı.

Sikeyim.

Orada yatarken insanların yanımdan geçip gittiğini hissediyordum, kimse yolun ortasında yerde yatan bir sarhoşa ikinci kez bakmıyordu. Burası benim gibi eziklerle doluydu.

Kardeşimi geri istiyorum.

Onun duygularının yankısı Warwick'inkiyle aynıydı. Onların ve benim yaşadığım hayal kırıklığı beni daha da dibe çekti. Hepsi geliyordu, hepsi bu şehrin yıkımdan ve yıllarca süren acılardan kurtulmasına yardımcı olmak için bir şeyler yapıyordu. Killian bugün Parlamento binasını resmen açmıştı. Ben dışarıda, tam da sevdiklerimin öldüğü yerde dururken, bir sürü insan yeni Halk Meclisi'ni hayranlıkla izliyordu. Kanları hala asfaltta görülebiliyordu. Onlarla birlikte uzanmam gereken yerde. Gülümsemeleri ve kahkahaları kafamın içinde yankılanıyor, bana asla huzur vermiyordu.

Kendimi Kitty'nin evinde buldum, acıyı unutmaya çalışıyordum.

Yardım etmek benim doğamda vardı, her zaman herkesin destek için sırtını dayadığı kişi olurdum. Yine de hiçbir şeyi ve hiç kimseyi ayakta tutamazdım. Bir kez olsun yardıma ihtiyacı olan bendim. Kurtarılmaya ihtiyacım vardı.

Nefes alamıyordum. İşlevimi yerine getiremiyordum. Ayıkken kendime katlanamıyordum.

Aşağı inmeye başladığım anda kâbuslar üzerime saldırdı. Lukas ve Kek'in cinayetini tekrar tekrar canlandırıyordum.

Uyuşturucu ve alkolle her duyumu körelttim, yolumu köhne afyon batakhanelerine düşürdüm, orada berraklık anları yaşadım, birinin

Ben i emiyor ya da beceriyordu. Erkek ya da kadın, fark etmezdi çünkü hiçbir i doğru değildi. Hiçbiri kalbimin ağladığı şeyi iyileştirmiyordu. Üçümüz de ne olduğumuzu asla etiketlememiştik. İlk başta, sadece olduğu gibi zevk alıyorduk, ama birbirimizi tanıdıkça daha da derine düştük. Sadece çalışıyorduk. Ben mutluydum. Çok mutluydum. Uzun sürecek bir şeymiş gibi hissediyordum, ki bu daha önce hiç sahip olmadığım bir şeydi. Sevdigimi düşündüğüm diğer tek kişi Janos'tu. Kek ve Lukas'la tanışana kadar, benim gibi olmayan birine aşık olduğumu fark etmemiştim. hatta var olan birinin fikri.

Lukas ve Kek beni yeniden açtılar, yeniden hissetmemi sağladılar.

Bunun gitmesine izin veremezdim. Gitmelerine izin veremezdim. En güzel zamanlar onların öldüğünü unuttuğum, tenimin onların kanıyla ıslanmadığı zamanlardı. İki sevgilimin gözümün önünde ölmediğini. Birbirimizi daha sonra evde görecektik.

Keşke onun yerine ben olsaydım.

"Kalk lan ayağa." Bir kadın sesi kulaklarıma dolanıyor, kalbimi sarıyor, başımı umutla kaldırıyor.

"Kek?" Gözlerimi kırp tım, görüşüm bulanıktı ama mavi saçlarını ve yanında duran bir erkek figürünü gördüm. "Lukas?"

"Ne yapıyorsun?" Lukas çömeldi, yüzü bulanıktı ama o mavi gözler hü zünle benimkilere bakıyordu.

"Siz olmadan burada olmak istemiyorum."

"Zor." Kek ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ayağa kalkma ve ayılma vakti geldi. Bir duş al. Bok gibi kokuyorsun."

Boğazımın arkasından bir homurtu yükseldi. Kek her zaman doğruyu söylerdi. Saçmalamaya vakti yoktu.

"Sizi o kadar çok özledim ki canım yanıyor." Sırt üstü yuvarlandım, göz kapaklarım hareketle birlikte sıkıştı.

"Hey?" Bir el beni dürttü. Ses tamamen yanı lıştı. "Ayağa kalk."

Bu kez onları açtığımda, iki yabancı bana baktı. Mavi peruk takmış bir kız ve genç bir fae adam, arabalarını yanımdan geçirmeye çalışıyorlardı.

Gözlerimi kırptırdım, kalbime saplanan hançeri hissettim. Kaybımı tekrar yaşadım. Yavaşça, yuvarlanarak yoldan çekildim ve arabalarının beni geçmesine izin verdim.

Hüzün kemiklerimi doldurdu ve sendeleyerek ilerledim, kalabalığın biriktiği yerde durdum. Dikkatim, bir çember salıncağında akrobasi yaparken ateş çubuklarını döndüren kıza gitti. Yüz hatları gözüme çarptı,

Beni biraz ayılttı. Ortadan ikiye ayrılmışlardı. İki farklı renk göz ve saç, bana Ember'ı hatırlattı.

Bir Dae. Çok nadir bulunurlardı. Dünyada bir avuçtan fazla olup olmadıklarını merak ettiğim noktaya kadar. Aneira tarafından acımasızca avlanmış ve öldürülmüşlerdi.

Şimdi canavarları avlayan Ember'dı.

Senin de yapman gerektiği gibi. Aklım oğlunun diğer oğlu tarafından öldürülmesine seve seve izin veren Sonya'ya gitti. Kek'i öldürdü.

Sonya ve Iain. Benden aldılar. Dünyamı paramparça ettiler. Onlar hala dışarıdaydı. Yaşıyorlardı. Saklanıyorlardı. Ama hala özgürlerdi.

Kız takla atıp performansını sergilerken göğsüme bir şey doldu, tüm acımı ve üzüntümü eritti ve öfkemi başka bir şeye dönüştürdü.

Daha güçlü bir şey. Nefreti kaslarıma işleyen ve damarlarıma asit akıtan bir şey, ama ilk kez bu duygudan kaçmadım ya da kaçmaya çalışmadım. Onu istedim. Bana yaşadığımı hissettirdi.

Tadı sanki...

İntikam.

Bunu Kek ve Lukas için yapardım.

Her şeyi hak ediyorlardı. Katillerini adalete teslim edecek birini hak ediyorlardı, uyuşturulup sokakta sızmayı değil.

Omuzlarımı geriye çekerek derin bir nefes aldım ve ellerimle cebimdeki ilaçları çıkardım. Onlara bakarken durakladım.

Yap şunu Ash.

Çabucak onları çöpe attım ve Carnal Row'dan dışarı çıktım. Ne yaparsam yapayım, nereye gidersem gideyim Sonya'nın izini sürecektim.

Iain düştü.

Lukas'ın, Kek'in ve aldığı tüm sevdiklerinin, yok ettiği hayatların intikamını alacaktım.

Yapmam gerekenin bu olduğunu biliyordum. Adaleti tekrar dengeye getirmek.

Ağaç perilerinin doğa ve sihirle uyum içinde, sakin ve eşit huylu oldukları bilinirdi.

Ve siz doğayla uğraştığınızda, biz de karşılık verdik. Öfke ve kan yağdırdık.

Sen Ash olana kadar.

Bir Hikayenin Sonu Sadece Başka Bir Hikayenin Başlangıcıdır...

Tüm okuyucularıma teşekkür ederim. Görüşleriniz benim için gerçekten önemli ve başkalarının kitabımı satın almak isteyip istemediklerine karar vermelerine yardımcı oluyor. Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen satın aldığınız siteye bir yorum bırakmayı düşünün. Bu çok anlamlı olacaktır. Teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

USA Today En Çok Satan Yazar Stacey Marie Brown, ateşli kurgusal kötü erkeklerin ve kış tekmeleyen alaycı kahramanların aşığıdır. Ayrıca kitaplardan, seyahatten, TV şovlarından, yürüyüşten, yazmaktan, tasarımdan ve okçuluktan hoşlanıyor.

Kuzey Kaliforniya'da ailesinin çiftliğinde hayvan yetiştirerek, ata binerek, fenecilik oynayarak ve saman balyalarını havalı kalelere dönüştürerek büyüdü.

Yazmadığı zamanlarda yürüyüş yapıyor, arkadaşlarıyla vakit geçiriyor ve seyahat ediyor. Ayrıca gönüllü olarak hayvanlara yardım ediyor ve çevre dostu. Tüm hayvanlara, insanlara ve çevreye nazik davranılması gerektiğini düşünüyor.

Stacey veya kitapları hakkında daha fazla bilgi edinmek

için onu ziyaret edin: Yazar web sitesi & Bülten:

www.staceymariebrown.com Facebook Yazar sayfası:

www.facebook.com/SMBauthorpage

Pinterest: www.pinterest.com/s.mariebrown

TikTok: @staceymariebrown

Instagram: www.instagram.com/staceymariebrown/

Goodreads:

www.goodreads.com/author/show/6938728.StaceyMarie_Brown

Stacey'nin Facebook grubu:

www.facebook.com/groups/1648368945376239/

Bookbub:

www.bookbub.com/authors/stacey-marie-brown

Teşekkür

Bu serinin sonuna gelmek acı tatlı. Tüm karakterlere derinden aşık oldum ve her biri benim için çok önemli hale geldiği için veda etmek çok zor. Ama sonsuza kadar uzak kalacaklarını sanmıyorum. Anlatacak o kadar çok hikaye var ki.

Vahşi Topraklar Serisi'ni yazmayı sevdiğim kadar yaşadığınız için hepinize çok teşekkür ederim!

Next Step Halkla İlişkiler'den **Kiki & Colleen** -Tüm sıkı çalışmalarınız için teşekkür ederim! Sizi çok seviyorum hanımlar.

Mo & Emily-İkiniz de bunu okunabilir kılıyorsunuz! Teşekkür ederim!

Jay Aheer-Çok güzel. Çalışmalarınıza bayılıyorum!

Judi Fennell www.formatting4U.com-Always adresinde hızlı ve her zaman yerinde!

Beni destekleyen tüm okurlara: Yaptığınız her şey ve bağımsız yazarlara saf okuma sevgisiyle yaptığınız yardımlar için minnettarım.

Bana ilham veren, meydan okuyan, destekleyen ve beni daha iyi olmaya iten **tüm bağımsız/hibrit yazarlara:** Sizi seviyorum!

Ve bağımsız bir kitap alıp tanınmamış bir yazara şans veren herkese.

TEŞEKKÜRLER!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.